

Giới thiệu Sự Trả Thù Của Quý

Truyện Sự Trả Thù Của Quý của tác giả Kenz Redz là truyện thuộc thể loại truyện teen nói về những cô cậu mới lớn chơi với nhau nhưng rồi lại kết bạn với sự trả thù.

Câu chuyện xoay quanh bốn nam và bốn nữ họ là con những gia đình giàu có từ nhỏ đã lạnh lùng và ít nói. Họ còn quá nhỏ để hiểu được mọi sự việc trên đời. Những bước đi sai lầm dẫn họ ngày càng cách xa nhau và lòng hận thù ngày càng nhiều.

Rồi họ có thoát được sự căm dỗ của lòng hận thù hay không hay vẫn đồ kỵ và hăm hại lẫn nhau. Mời các bạn đọc và theo dõi truyện để có câu trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Chạm Mặt

Sân bay Tân Sơn Nhất – Sài Gòn

- 6 năm rồi mới về lại á nha, VN giờ đổi khác nhiều quá – Ngọc Hân (Rika) reo lên một cách thích thú, đi kế bên là cô bạn thân như chị em của mình (nó) Minh Châu (Kyo).

- Việt Nam nhìn cũng được đấy nhì, chỉ có điều là không lớn bằng Nhật thôi, mama cũng kì cục, tự nhiên kêu mình về đây làm gì không biết nữa. – Kyo nói một cách tức tối.

- Thôi đi, dù sao mình cũng là người VN mà, ở đây quậy cũng sướng chả thua gì Nhật đâu, từ từ tui dẫn bà đi – Rika nói với nó. (ac, chưa gì đã quậy, 2 chị này em qui lạy)

- Mong sao là vậy, không tui kêu papa bên đó rước tui về bên à – nó nói, cặp chân mày nhăn nhó vẫn chưa chịu giãn ra. Thời tiết cũng không đến nỗi nào nhưng vì người trong sân bay quá đông khiến nó thấy khó chịu. (Nó rất ghét những chỗ đông người)

- Chắc chắn bà sẽ thích thôi – Rika nói rồi kéo tay nó đi băng băng, đang mãi cười nói với nó mà Hân đã vô tình đâm chằm vào một người đi bên hướng đối diện với mình làm 2 đứa té nhào kéo luôn Kyo té theo.

- Đứa nào mà cả gang dám đâm vào bà thế hả?!?! – Rika nói như hét (khổ, tông người ta mà la như thế đấy ==!), nó đau điếng vì cú ngã ngựa làm nó đập đầu xuống mặt đất.

- Hey cái con nhóc kia, đi đứng kiểu gì mà tông ầm vào người ta rồi còn ở đó mà hét là sao! – đứa con trai bị tui nó tông hét lại không kém phần dữ tợn, mọi người đi ngang nhìn hai đứa nó mà ái ngại.

- Ta thích đẩy mi làm gì được ta – Rika nói, chọc tức tên con trai đó.

- Thôi đi Rika, mới về nước đã kiếm chuyện rồi à, thôi bỏ qua đi, taxi xé đang chờ ngoài kia kìa, mẹ cũng đang trông đó – Kyo nói rồi kéo tay Rika đi, nó cũng tức muốn học máu nhưng vì mới về và nhớ mẹ cho nên nó muốn về thôi, với lại nó là đứa không thích phiền phức.

- Đứng để tôi gặp lại cái bản mặt của các người nữa nếu không thì đừng trách – Rika nói vào mặt mấy tên đó rồi đứng dậy kéo nó đi thẳng, bỏ lại đằng sau 2 thằng con trai đang ngơ ngời ra và 2 thằng đang đứng nhìn bó tay. 2 chàng trai ấy chính là DarkPrinces của chúng ta chứ còn ai.

- Mẹeeeeeeee!!! – Rika kêu một cách vui sướng, 6 năm trời ít khi mới được gặp mẹ nó mà. (chị này nói wá, mẹ chị cứ đi đi về về thăm 2 chị đến nỗi 2 chị còn mong là mẹ đừng tới để dễ quậy mà h, méc mẹ h tin hèm)

- Mamaaaaaaaaaa!!! – Kyo cũng không kém.

- Hai đứa ngoan, lại đây mẹ mi cái nào, gần 4 tháng rồi mới gặp lại hai đứa, đi máy bay có mệt không?? – Mẹ tui nó hỏi.

- Mệt xui luôn áh, vậy mà còn gặp thứ gì đâu nữa, chán thật – Rika nhõng nhẽo với mẹ mình, nó thì không nói gì, chỉ nhìn xung quanh nhà một cách thích thú. Ngôi nhà khá là đồ sộ, kiến trúc rất đẹp đến mê hồn, nó mê nhìn xung quanh đến nỗi quên mất là có mặt mẹ nuôi của nó với Rika đang ở đó. 9nói trc tg k tả đầu nhà, ngu kiến trúc lăm keke)

- Sao con gái, có thích căn nhà này không? – Mẹ nuôi nó hỏi.

- Nhà mình đẹp ghê mẹ ơi, con bắt đầu thích Việt Nam rồi đó – nó reo lên một cách thích thú. Nó luôn là thế, luôn luôn là một đứa con gái dễ thương, đáng yêu đối với người mẹ nuôi của mình.

- Uhm, chắc hai đứa cũng mệt rồi, thôi lên phòng nghỉ đi. Hân, con dắt Minh Châu lên phòng đi, phòng đối diện phòng con đó – mẹ nói với hai tụi nó, bà luôn là một người mẹ đáng kính của hai đứa nó, chưa bao giờ tụi nó dám cãi lại mẹ mặc dù mẹ rất hiền và ít khi nặng nề với tụi nó. (có hiền hem đây trời @@)

- Dạ thưa mẹ – hai đứa cùng đồng thanh rồi Rika kéo Kyo lên phòng của tụi nó, bỏ lại mẹ nó với một nụ cười hiền nhìn hai đứa.

- Đây là phòng bà, mẹ đặc biệt trang trí cho bà đó, xem có thích không – Rika nói rồi chỉ nó căn phòng nằm ở cuối hành lang đối diện với 1 căn phòng khác mà có lẽ là phòng của Rika. Nó mở cửa phòng bước vào và nó phải nói là rất bất ngờ, căn phòng được trang trí y hệt căn phòng của nó ở Nhật, có phần to hơn và đồ sộ hơn. Căn phòng là sự kết hợp của 2 màu đen đỏ thêm chút trắng làm mọi thứ trông rất ư là bắt mắt.

- Sao, có thích không – Rika hỏi nó.

- Thích quá đi mất, đẹp quá – Kyo nói như reo, ôm chầm lấy Rika hôn cái chụt lên má con bé.

- Uhm, thích là tốt rồi, thôi lo mà tắm rửa nghỉ ngơi đi, chút nữa tui dắt bà đi chơi – Rika nói rồi đẩy Kyo vào phòng, xong cô cũng đi về phòng mình, cả 2 đã thấm mệt rồi.

*****

- Êh heo, dậy, dậy đi quậy nè, có đi không? – Rika lay người nó, đứa đang say giấc nồng.

- Cho ngủ thêm 5’ nữa thôi – Kyo nói rồi kéo chăn che kính đầu. (Hehehe, quên nói m.ng là chị này mê ngủ lắm lắm)

- Không đi là tui bỏ bà đi một mình đừng có trách á – Rika hù, và nó đã có tác dụng vì ngay lúc đó Kyo bật người dậy chạy ngay vào wc chuẩn bị, Rika nhìn theo nó mà chỉ biết cười lắc đầu chào thua, (Con gái gì đầu mà nghe tới chữ quậy là nhanh lẹ lên ngó thấy vậy đó ㄟ_ㄟ).

Trong khi chờ Kyo thì Rika với tay lấy cái laptop apple màu đỏ trên bàn của nó mà dạo mạng, khoảng 45’ sau thì Kyo đã chuẩn bị xong xui đầu vào đây.(đúng là con gái, lâu lắc)

Lại là đen toàn tập với cái quần short màu đen, áo 3 lỗ đen hình đầu lâu dính bằng những hạt bạc nhìn rất ư là phong cách, mắt vẫn là màu đỏ của máu bởi contact lense, đôi guốc cao 7 phân và cùng một mũ lưỡi trai màu đen quen thuộc.

- Xong rồi, đi thôi – Kyo nói một cách thích thú, nó đang rất rất muốn đi quậy cho biết ở bên này với bên Nhật có khác gì không.

- Có khi nào bà bỏ được cái mũ đó ra không? – Rika hỏi dù cô biết rất rõ câu trả lời.

- Nếu thích thì sẽ bỏ, nhưng không thích cho nên cứ mang, đi thôi – Kyo nói một cách lạnh lùng, nó đang từ từ khoác lên người bộ mặt lạnh lùng vốn vì của mình.

- Ok, đi thôi, cũng tới giờ rồi – Rika nói rồi tắt máy đi theo Kyo. Nhìn Rika đúng phong cách một tiểu thư của tập đoàn JR chuyên về thời trang này, mang trên người cái quần jean short màu đỏ sẫm, cái áo phông màu trắng trông cực cute cùng với mái tóc đen huyền hôm nay được cô uốn cong, thêm một số phụ kiện nữ trang trông rất ư tiểu thư nhưng lại toát ra một vẻ lạnh lùng không hiểu được, mang đôi guốc đỏ 7 phân làm tôn thêm lên cái đáng người mẫu của cô, bao nhiêu thằng con trai mà nhìn vào thì khỏi phải nói, ngã rầm rầm luôn ý chứ. Hai đứa cùng nhau bước xuống lầu làm bao nhiêu người hầu không kể nam nữ đều nhìn và xì xầm bàn tán, trông hai đứa bây giờ ai nói mới 19 tuổi chứ, cứ như các chị 22-23 ý, đẹp một cách lạnh lùng.

- Đi mô tô nhé? – Rika quay sang hỏi nó không thèm để ý đến máy người làm.

- Uhm, hay để tui chờ bà đi hén – nó đề nghị.

- Okie, đi thôi – Rika nói rồi với tay lấy chìa khóa xe mà đi. – Bác Tùng ơi, tụi cháu đi đây, nói với mẹ là có thể tối này tụi cháu không về đâu – Rika nói rồi kéo Kyo đi thẳng không chờ bác Tùng quản gia kịp nói gì. (Ackack, cái này có thể gọi là con gái ngoan không khi ra ngoài chơi đêm không về mà thông báo???? (◕_◕))

*****

Ở trên đường lúc này người ta chỉ nhìn thấy một chiếc xe mô tô phân khối lớn màu đỏ chói, trên xe có hai cô gái một thì đen toàn tập, một thì trắng đỏ đang lướt êm đềm trên đường với vận tốc hơi bị khấp, không ai có thể nhìn thấy mặt hai cô gái. Chiếc xe chạy vù vù rồi thì cũng dừng lại ngay quán Bar nổi tiếng nhất Sài Thành, JK Bars.

Thấy chiếc chìa khóa cho tên giữ xe, hai cô gái bước vào quán, đi tới đâu đều có tiếng sầm sì to nhỏ tới đó, bước vào trước là một cô bé với mái tóc đen huyền được uốn cong, mặt thì nở một nụ cười thật tươi làm biết bao anh chàng ngay ngất. Đi theo sau cô là một cô bé khác mang trên người một bộ đồ đen từ trên xuống dưới, ở nơi cô phát ra một vẻ lạnh lùng khiến người ta phải toát mồ hôi hột, cứ như là người bảo vệ cho angel đi trước cô, không ai thấy rõ được mặt cô vì chiếc mũ lưỡi trai đã che gần hết khuôn mặt.

- Cho hai ly Vodka đi anh – Cô bé có mặt Angel nói với người pha rượu ngay quày. [Ngồi xuống đi, hưởng thụ thử xem có khác gì với Nhật không nhé] Angel nói với Devil bằng tiếng Nhật.

[Uhm, để xem sao, ở đây cũng đẹp lắm chứ] Devil trả lời cũng bằng tiếng Nhật, nhưng người ta có thể nghe được trong giọng nói của cô một sự lạnh

lùng đến đáng sợ.

- Hello người đẹp, lên nhảy một bản với anh được không? – có mấy tên lưu manh đầu xanh xanh đỏ đỏ thấy gái đẹp thì bon chen lại gần 2 đứa nó. (kekeke, hình như mấy tên này múnk về thăm ông bà sớm rồi ^.^)

- Xin lỗi nhưng ‘em’ không có hứng thú với mấy ‘bác’ đâu, tránh ra dùm ‘em’ nhé – Rika cười tươi nói,

nhấn mạnh chữ em với bác ý chọc tức mấy tên đó cùng cái tay phẩy phẩy như đuổi ruồi.

- Con này lão, ý mày xinh đẹp thì muốn nói gì nói àh, mày kêu ai là bác hả??? – tên lúc nãy lại nói, lần này thì tỏ rõ vẻ hung hãn như hét, những người ngồi xung quanh phải e ngại dùm hai cô gái.

- Ôi Kyo oi Rika sợ quá, mấy bác này bắt nạt Rika kia – Rika quay sang nó đang ngồi nhâm nhi ly rượu giả bộ sợ nhưng lại cười đều làm mấy thằng kia còn tức điên hơn nữa.

- Con ranh này, mày giám ăn nói với ông mày như thế đấy àh?? Đừng tưởng là con gái thì ông mày không giám làm gì nhá, tụi bây đánh nó đi – tên đó nói rồi ra hiệu cho bọn đàn em xông lên.

- Kyo oi Rika sợ quá àk – Rika lại quay sang Kyo cùng với một nụ cười thật tươi, chả thèm để ý gì đến mấy tên đó đang tiến lại gần, con bé cầm ly rượu lên uống một cách ngon lành. Một tên vừa đưa tay ra định kéo tay con bé thì có một bàn chân khác đã cho một cú đạp mạnh vào ngay chỗ hiểm của hắn làm hắn chỉ còn biết ôm cục cưng mà kêu la đau đớn. (hơh dùng từ hơi bị... thông cảm nhớ =))

- Các người không có quyền đụng đến princess – Nó lên tiếng một cách lạnh lùng làm mấy tên đó hơi... run, nhưng vì thằng anh hai đã lên tiếng thì phải ráng mà chiến đấu tới cùng thôi. Lại thêm một tên nữa định nhào lên thì thằng anh hai lên tiếng.

- Tụi bây xông hết lên đi, một chọi một tụi bây chỉ có chết – hắn hét, dường như được tiếng hét của thằng anh hai làm thức tỉnh, nguyên đám tụi nó khoảng 10 tên xông lên một lượt tấn công hai nàng nhà ta, nhưng hình như mấy tên này có mắt không trông, người ta chỉ nhìn thấy một nụ cười nửa miệng của cô gái dưới chiếc nón lưỡi trai rồi thì không cần đứng dậy, chỉ cần dùng chân cô đã đá bay hết 9 tên, có một tên chơi lén sau lưng nhưng đã bị princess nhà ta ném cho chiến ly đã cạ vào ngay đầu, chiếc ly vỡ vụn trên đầu hắn cửa đứt một đường hơi sâu, làm máu của hắn tuôn ra như xuối (có nói wá k đây??? thôi kệ đi). Còn lại tên cầm đầu vừa định chạy thì đã bị một bàn tay rắn chắc chặn lại, không phải là của hai cô gái kia.

- Anh lại đến đây quậy phá nữa àh??? Có muốn sống không hay là muốn xuống gặp ông bà sớm?? – Cái tên vừa chặn tên cầm đầu lại nói, có thể nghe ra là tên này còn lạnh lùng hơn cả Kyo nữa.

- Anh... anh Ken bớt giận, em... em không cố ý, tại hai con nhỏ kia nó chảnh ** quá em chỉ muốn dạy cho tụi nó một bài học thôi – tên cầm đầu nói, giọng đang run lên vì sợ. (ack, ai đang dạy ai đây àk??? nói mà không biết nhục lunz ☹. ☹)

- Thế mày đã dạy được chưa?? Hay để tao đưa mày vào dạy lại con ranh kia nhé – tên Ken nói một cách mỉa mai.

- Anh Ken tha cho em, em lỡ đại – tên đó lại vang xin rồi rít.

- Ở đây không cần mày phải nhúng tay vào, chuyện của quán này không cần những đứa rác rưởi như mày bôi bát thêm, còn bây giờ thì kéo cái đám vô dụng kia đi ra khỏi đây ngay cho tao, đừng để tao phải ra tay – Tên Ken nói với một giọng lạnh lùng khiến tên đó chỉ còn biết co giò chạy, mấy tên đang nằm lẫn lộn trên đất cố gắng đứng dậy chạy luôn một nước vì tụi nó biết nếu như để Ken nhà ta mà ra tay thì tụi nó sẽ khổ.

- Quốc Anh đâu? – Ken lại hỏi một thằng nhóc chắc là đàn em của hắn.

- Dạ anh Quốc Anh mới ra ngoài rồi anh, xin lỗi mấy anh để em dọn lại chỗ này cho – thằng nhóc nói một cách dè dặt.

- Mà đứa nào dám tới đây mà quậy vậy?? – Jay nãy giờ đứng nhìn lên tiếng, anh chàng thấy lạ vì cái tên vừa bị Nó và Rika đánh không phải là đàn thường mà bị đánh đến như thế.

- Dạ em không rõ, hình như là 2 người con gái đang ngồi kia thì phải ạ – thằng nhóc lại trả lời.

- Ủh thôi mày đi làm việc đi, để chuyện này tụi anh lo cho – Jay nói rồi tiếng thằng tới chỗ 2 cô gái mà đàn em của nó nói là mới vừa phá xong. Nó thì ngồi quay lưng lại cho nên Jay chỉ thấy được mặt của Rika, cô đang ngồi nói chuyện với nó một cách vui vẻ như những chuyện vừa xảy ra chỉ là tưởng tượng của mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Gặp Lại

- Nghe tụi đàn em tôi nói 2 cô là người vừa mới quay xong ở đây phải không? – tiếng Jay lạnh lùng phát ra làm cuộc trò chuyện của 2 cô gái phải tạm gián đoạn. Hình như anh không nhận ra hai con nhóc này.

- Đầu ai rảnh, chỉ là đuổi bắt đi lũ ruồi muỗi ăn hại ra khỏi quán dùm các người thôi, không cần phải cảm ơn – Rika nhìn Jay nói một cách tự nhiên như chuyện chả có gì, rồi lại cười thật tươi quay sang lúi lo nói chuyện với Nó bằng tiếng Nhật, không thèm để ý gì đến tụi Jay cả và cái báng mặt đã tím tái vì tức giận của Jay.

- Đây không phải là chỗ để các cô thích làm gì thì làm nhé, vuốt mặt cũng phải nể mũi chứ – Tiếng của Jay không còn được lạnh lùng như lúc nãy nữa mà có phần mất bình tĩnh vì câu trả lời có hơi “chảnh” của Rika.

- Hình như cái bar này không được tốt thì phải á princess ơi, muỗi ở đâu mà cứ bay vo ve vo ve bên tai mình vậy, ngứa tai quá – cuối cùng Nó cũng lên tiếng bằng tiếng Việt, vẫn là cái giọng lạnh lùng cố hữu. Nó đưa tay lên giả bộ ngoái ngoái tai chọc tức Jay, nhưng vẫn không nhìn lại, lúc nãy mới vừa nghe tiếng thì Kyo đã biết đó chính là cái tên mà lúc sáng ở ngoài sân bay tông ngã hai đứa nó cho nên Nó cứ để cho Rika chơi cậu te tua không thương tiếc như thế. (chị này pro ghê, quên nói m.ng là ai mà đã dính vào tầm nhắm của nàng rồi thì khó mà nàng quên đc, cho nên kẻ thù là ngoại lệ với cái trí nhớ ngắn cùn của nàng nhớ)

- Cô có biết là cô đang nói chuyện với ai không hả cái đồ vịt cỏ lùn – Jay đã hoàn toàn mất bình tĩnh, và người xưa đã có câu “giận quá mất khôn” quả không sai, và không hề sai lệch chút xíu nào cả, thằng cha Jay này chưa biết mặt con người ta ra sao đã phán một câu xanh rờn như thế, và nếu không có Hân can thiệp lại thì có lẽ Jay đã đâm xỏ vào người Rika với Nó, những người chứng kiến vụ việc xảy ra không khỏi ngạc nhiên với những gì mình thấy, Jay mất bình tĩnh vì 2 đứa con gái mới tới bar này lần đầu làm họ phải dừng lại mọi thứ mà xem diễn biến sẽ như thế nào.

- Gớm khở, hình như hôm nay mình lựa không đúng ngày để tới đây thì phải á Kyouko ơi – Rika lại ngoái ngoái tai nói với nó bằng tiếng Việt mà không thèm để ý đến Jay mây may nào cả.

“Kyouko???Không lẽ chính Siêu Quỷ Kyouko nổi danh ở thế giới đêm Nhật sao??”

“Tại sao họ lại ở đây?”

“Họ không phải người nhật sao?”

“Giống lắm áh, mái tóc nâu đỏ dưới cái nón lưỡi trai màu đen, đúng là cô ta rồi”

“những cú đá 1 chân lúc nãy đúng là của Kyouko rồi”

“Vậy cô gái đó chính là Angel của Kyouko sao?? Đúng là một angel đấy chứ” – những tiếng bàn tán xôn xao của những kẻ đứng nhìn làm Jay như sực tỉnh, vì không chứng kiến được toàn bộ sự việc nhưng với những tiếng bàn tán này thì cậu có thể hiểu được người đang ngồi đó là ai. Còn Rika với Nó thì cứ pò ngoài tai tất cả mà kêu thêm hai ly rượu nữa ngồi uống ngon lành.

- Cho dù cô có là Siêu Quỷ hay là Siêu Quái gì thì đó cũng chỉ là ở Nhật mà thôi, còn ở VN này thì cô không có quyền quậy phá như thế nhé, nói thế nào thì cô cũng phải biết luật lệ ở cái thế giới đêm này chứ – lần này là tiếng của Hân, vẫn có sức tôn thương khá nặng nhưng có phần thách thức.

- Thôi mình đi chỗ khác chơi đi princess, ở đây càng lâu hình như càng có nhều muỗi thì phải, nó cứ kêu vo ve mãi – Nó nói với Rika rồi móc trong túi ra 5 tờ 500K đưa cho người đứng quầy, – Cái này là tiền bồi thường thiệt hại của quán, đủ rồi chứ? – câu nói + hành động của nó làm cho mọi người trong bar thần phục, không hổ danh là Siêu Quỷ Kyouko, xòng phẳng như thế là cùng, rồi mặt kệ Hân với Jay đang đờ mặt ra đấy không biết phản ứng ra nào thì Nó đã nắm tay Rika đi ra khỏi quán trước bao nhiêu cặp mắt thần phục. Jay và Hân không còn gì để nói luôn, Tim này giờ chứng kiến toàn bộ mọi việc nhếch miệng cười thích thú làm tất cả các cô gái nào mà vô tình nhìn thấy được không kiềm nén nổi chảy cả máu mũi luôn ý. (Đầu phải lúc nào cũng được nhìn thấy nụ cười hiểm hoi của Tim Lạnh Lùng nhà ta chứ, phải cho người ta mơ mộng chút chứ hề)

3h chiều, biệt thự nhà họ Bùi...

- Chào tiểu thư Minh Châu – Quân gia Tùng chào Kyo, hôm qua mất hứng cho nên tụi nó về sớm, Nó đã phải uống hết gần 10 viên thuốc ngủ cộng thêm 4 chai chival 20 năm mới có thể vỗ về giấc ngủ được cho nên bây giờ mới thức được đây. (khấp, gì mà ghê thế??? uống kiểu này cũng đc ák???)
☹.☹)

- Chào bác Trung, thế mẹ với Hân đâu rồi áh? – nó lễ phép hỏi chứ không ngang tàn như những đứa tiểu thư khác, còn lí do vì sao thì từ từ mình sẽ biết nhé. (Ở nhà thì tụi nó gọi nhau bằng tên tiếng Việt hết)

- Dạ thưa tiểu thư, bà chủ đã đi làm, tiểu thư Ngọc Hân đã ra ngoài từ sáng sớm, nói chừng nào tiểu thư Minh Châu tỉnh dậy thì đưa tiểu thư tới chỗ này – Quân gia nói một tràng, lại 1 tiểu thư hai tiểu thư làm Nó thấy chóng mặt.

- Khoang đã...dừng lại, bác có thể nào chỉ kêu cháu bằng tên thôi được không?? Cứ kêu cháu là Kyo cũng được, đừng có 1 tiểu thư 2 cô chủ gì nữa cháu không thích – Nó bắt đầu thấy khó chịu.

- Nhưng nếu bà chủ...- chưa kịp để ông nói hết thì Nó đã lại lên tiếng.

- Cháu sẽ nói với mẹ nuôi sau, còn bây giờ chúng ta cứ quyết định vậy đi, bác chờ cháu lên thay đồ rồi cháu sẽ đi theo – Nó nói rồi phóng vọt lên lầu không kịp cho ông quản gia hó hê gì cả sợ ông lại ca thêm 1 bài ca tiểu thư cô chủ nữa thì có mà Nó ngất tại chỗ. Nó lại khoát lên người một bộ đồ đen cực cá tính với chiếc quần jean bó màu đen rách te tua từ giữa đùi cho tới gần nửa bắp chân, áo 3 lỗ đen trơn, một bên tai đính 1 chiếc bông tai kim cương màu đen nho nhỏ, cái mũ lưỡi trai màu đen muôn thưở và thay vào đôi guốc cao thì là đôi giày nike nhìn rất lạ mắt và cũng rất teen, nhưng vì chiếc mũ lưỡi trai đã che gần hết khuôn mặt thêm cái kính mát nữa thì không còn ai thấy được khuôn mặt của nó cả, chỉ thấy ngay sau vành tai có một hình xăm playboy màu đen cách điệu trông rất ư là phong cách.

- Ủa mà mình đi đâu vậy bác? – Nó thắc mắc khi đã yên vị trên xe.

- Thừa hồi sáng trước khi đi bà chủ đã căn dặn đưa hai tiểu thư đi mua cặp sách và mọi thứ chuẩn bị bắt đầu thứ 2 tức ngày mai 2 tiểu thư sẽ nhập học, tiểu thư Ngọc Hân nói sẽ tới gặp tiểu thư tại khu mua sắm – quản gia Tùng lại khua một trào tiểu thư làm Nó chóng cả mặt.

- Cháu mà còn nghe thêm 1 tiếng tiểu thư nào nữa thì bác coi chừng cháu – Nó nói một cách khó chịu.

- Vâng thưa tiểu...cô chủ – quản gia trả lời, không chút gì đùa cợt, cực nghiêm túc.

- Hình như bác đang thử cháu có giám làm gì bác không thì phải!?! – Nó đang tức muốn ói máu. (ông quản gia khó bảo)

- Dạ tôi không dám, nhưng đây là việc không thể sửa trong ngày một ngày hai được, mong tiểu...Minh Châu thông cảm – Ông quản gia lại rồi rít phân bày.

- Cháu không biết, cháu chỉ biết là nếu như cháu còn nghe thêm tiếng tiểu thư nào nữa thì bác sẽ biết tay cháu – Nó nói như đe dọa ông quản gia.

- Dạ vâng cô Minh Châu – ông quản gia sợ đến tái mặt nói rồi dừng xe lại trước khu mua sắm chắc có lẽ là lớn nhất Sài Gòn. (chưa thấy cô chủ nào lạ đời như Nó ế mà)

- Bà đang ở đâu đó?? ra đón tui coi – tiếng của Nó khó chịu vì ông quản gia khó bảo còn thêm princess của Nó bỏ Nó đi từ sớm nữa chứ.

_ Đang ra rồi, chờ chút đi, shurong shurong mà _ Riko nói, vừa nghe tiếng chuông điện thoại của Nó thì cô đã co giò chạy ra từ tuốt trong lòng chợ.

- Sorry bà ghen, tại hồi sáng vô phòng bà tui nhém té xù với mấy chai rượu lăn lóc trên sàn cho nên không dám phá giấc nồng của bà, còn bây giờ thì đi thôi – Rika làm một tràng rồi kéo Nó đi thẳng bỏ lại ông quản gia già đứng nhìn theo lắc đầu.

- Đi đâu đây??? – Nó hỏi một cách tức tối.

- Đi mua sách vở, mai là phải đi học rồi – Rika vẫn còn kéo theo Nó chạy như bay vào trong lòng khu mua sắm. Đồng phục thì mẹ tui nó đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ có tập vở là để tui nó tự mua thôi.

- Lại là đồng phục, ngán quá đi – Nó than thở, nhưng mặt thì vẫn không biểu hiện gì rõ rệt.

- Khỏi lo đi, trường này có thể mang váy hoặc quần tùy ý chứ không phải mang váy như bên Nhật đâu, với lại đồng phục đen viền trắng cho nên bà không cần lo – Rika nói với Nó, những gì Rika vừa nói như có rất nhiều động lực cho Nó. Bên Nhật nếu không nhờ ông ba nuôi của Nó thì chắc Nó bị kỷ luật 7/6 ngày trong một tuần đi học vì không bao giờ mang đồng phục cả. (ôi chị này e lạy)

- Vậy thì ok – Nó nhẹ nhàng gật đầu nói, có phần dễ chịu hơn.

- Nhưng mà có điều là phải mang áo dài, mà là áo dài trắng áh – Rika hơi lo lắng.

- Thật áh??? – Nó nghe như có sét đánh ngang tai mình.

- Uhm, những ngày lễ lớn đều phải mang – Rika hơi nhăn nhó nhưng không thể nào dấu được vẻ vui sướng, gì chứ nếu cho nó mang áo dài hoặc đầm đi học thì nó sẽ mang áo dài chắc luôn. (chị này tuy thích váy đầm nhưng lại cực yêu áo dài truyền thống luôn ế ẹ)

- Uhm thôi sao cũng được – Nó nói rồi đi theo Rika, bây giờ tui nó đã chậm lại. Từ nào giờ Nó chưa bao giờ đụng đến áo dài cả, nhưng nó đã thấy Rika mang rồi, nhìn rườm rà vướn víu quá thành ra nghe tới phải mặt cho nên Nó mới thế đấy. (ẹc chị này nói quá, còn dễ mang hơn cái bộ yukata của Nhật nữa chưa nói tới kimono đấy ạ)

Hai đứa đi dạo một vòng thì cũng mua được mọi thứ cho năm học này, khoảng 6h chiều thì hai đứa đi ăn rồi về nhà ngủ luôn chứ không đi chơi nữa, vì quản gia Trung đã chuyển lời từ bà chủ là tui Nó phải nghỉ ngơi cho thật khỏe để từ mai sẽ làm một học sinh thực th

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Trường mới...bạn mới

Buổi sáng ngày đầu tiên đi học tại biệt thự nhà họ Bùi.

- Chào mẹ – hai đứa chào mẹ Rika đang ngồi đọc báo trên bàn ăn.

- Uhm, hai đứa ngồi xuống ăn sáng đi rồi chuẩn bị đi học – bà nói, bỏ tờ báo xuống nhìn hai đứa con gái. Trông hai đứa mang đồng phục nhìn cũng nữ sinh ra phết, đồng phục của tụi nó hơi đặc biệt hơn của tụi trong trường.

Rika mang một chiếc váy ngắn trên đầu gối một tí màu đen nhưng có phần cách điệu hơn nhìn cứ như công chúa với đường viền trắng ở tà váy, áo cũng màu đen bằng vải xịn, cổ áo và cổ tay áo màu trắng, cà vạt trắng sọc đen nhìn rất là dễ thương, tóc thì uốn từng lọn nhìn cực kì nổi bật.

Kyo thì đơn giản hơn, cô mang một chiếc quần tây đen có một sọc trắng ở hai bên ngoài ống quần nhìn rất bụi với chiếc dây nịch màu trắng, áo đen cổ áo, và cổ tay áo màu trắng giống Rika (áo پوش trong quần nà), cà vạt thì thất hờ hững nhìn cực tomboy, vẫn chiếc mũ lưỡi trai trên đầu muôn thuở, mang đôi dây converse đen trắng, trông mảnh khảnh nhưng đồ tên nào dám đụng vào.

- Hai đứa thích đồng phục của mình chứ? – Mẹ tụi nó hỏi, nhìn hai đứa rất mực trù mến.

- Dạ, đúng là chủ tịch tập đoàn JR có khác – Rika nịnh mẹ nó một cách ngọt sớt.

- Cô thì chỉ được cái nịnh nọt là giỏi thôi – Mẹ Rika kí đầu cô mắng yêu. – Hai đứa ráng đừng có làm mẹ mới ngày đầu đã phải lên gặp hiệu trưởng trường nhé – Mẹ nó nói đùa nhưng cứ như là một lời đe dọa, hình như tuy không ở với tụi nó nhiều nhưng bà biết rất rõ về tình hình của tụi nó.

- Yes mam’ – Hai tụi nó cùng nói một cách nghiêm trang nhìn chỉ muốn cười.

- Thôi ăn lẹ đi rồi đi học – Mẹ nó nói rồi cầm muỗng lên, hai đứa cũng nhanh lẹ cầm muỗng lên ăn hết chén cháo yến của mình.

- Thưa mẹ tụi con đi học – Hai đứa đứng lên chào sau khi đã ăn xong.

- Uhm, nhớ lời mẹ dặn nghe chưa, chúc hai đứa một năm học đầy vui vẻ – Mẹ nó nói rồi mi mỗi đứa một cái lên trán. – À, bắt đầu từ hôm nay mẹ sẽ phải đi công tác với ba cho nên sẽ không về nhà 1 thời gian chưa biết được là bao lâu, hai đứa ở nhà không được quậy phá quá nghe chưa, nếu trường học có gì thì cứ nhờ quản gia Trung là được!/? – Mẹ tụi nó nói thêm, dặn dò kỹ lưỡng, bà không yên tâm để 2 tụi nó ở một mình vì ở đây là Việt Nam chứ không phải Nhật.

- Dạ, tụi con sẽ nhớ mẹ lắm, cho 2 đứa tụi con gởi lời thăm ba nhen. Thưa mẹ tụi con đi học. -Tụi nó lại đồng thanh rồi đi ra ngoài, xe đã chờ hai tụi nó ngoài cổng.

*****

Cổng trường hiện ra trước mặt hai đứa, đập vào mắt tụi nó là hai chữ Royalty Kingdom, những chiếc xe hơi đời mới, những chiếc limo, những chiếc xe thể thao, những chiếc xe mô tô phân khối lớn đậu dài theo hai bên đường cho biết đó không phải là trường dành cho ai muốn vào là được. Vừa bước ra khỏi cửa thì tụi nó đã được chú ý một cách hơi quá đáng một phần vì đồng phục của tụi nó cho biết là 2 đứa không phải học sinh khối thường (hehe, đừng thấy lạ, vì đồng phục của trường là con gái váy đen toàn bộ, áo trắng cổ viền đen, còn của tụi nó là vì nằm trong lớp đặc biệt cho nên đồng phục có phần khác), mấy thằng con trai cứ gọi là lố nết xuýt xoa, con gái thì ngưỡng mộ có, mà ganh ghét cũng không ít. Hai cô công chúa nhà ta thì cứ tỉnh bơ như chuyện cơm bữa ý, khoác cặp lên vai Kyo với Rika đi thẳng đến văn phòng nhà trường để nhận lớp.

Chào hai em, đây là cô Liên, chủ nhiệm lớp của hai em – thầy hiệu trưởng vừa gặp tụi nó đã niềm nở, Rika thì cười tươi như hoa cảm ơn thầy rồi chào cô, còn Kyo nhà ta thì chỉ gật đầu chào thôi chứ không nói gì cả. – Thôi hai em theo cô vào lớp đi, sắp vào học rồi – thầy hiệu trưởng nói thêm rồi quay bước đi về văn phòng của mình. Nó và Rika cùng cô giáo về lớp mình, tụi nó được học trong một căn phòng hơi đặc biệt, nằm tuốt trên lầu 4 của trường, dành riêng cho giới quý tộc.

Trường được chia ra làm 5 thành phần.

Thứ nhất là Quý tộc, mỗi khối chỉ có duy nhất 1 lớp, chuyên dành cho những học sinh điểm 9,5 trở lên và phải là con nhà có quyền thế vang danh cả nước (đã gọi là quý tộc mà lị).

Tiếp theo là Bá Tước, mỗi khối cũng chỉ có 1 lớp, dành cho học sinh được học bổng và con nhà danh giá, điểm từ 9 phẩy trở lên (Hai đứa học sinh nhận học bổng đều phải có 9,5 hoặc trên và luôn phải đứng nhất nhì trong khu).

Kế đến là Công Hầu có 10 lớp, dành cho những công tử tiểu thư con ông cháu cha nhưng học lực chỉ trên 8 phẩy.

Tiếp theo là Knight có 30 lớp, cho các cậu các cô gia đình có khả năng và học lực 8 phẩy nhưng không được biết đến.

Và cuối cùng là Ma Quỷ có thêm 30 luôn, cho những cô cậu nhờ có tiền mà được vào học chứ điểm chỉ thấp tẹt 5-7 phẩy. (đừng thắc mắc tại sao khối Quý Tộc và Bá Tước đều chỉ có 1 lớp, đã nói là trường lớn nhất nước thì muốn vào đâu phải dễ, bài thi phải khó gấp 3, 4 lần trường thường ý chứ)

- Cả lớp im lặng! – tiếng của một đứa con gái lạnh lạnh vang lên khi cô giáo vừa bước vào thay cho câu ‘cả lớp nghiêm’ của những trường khác, cả lớp

đang vui vẻ bàn tán thì bỗng dưng im bật.

- Chào các em, trước khi vào học, hôm nay lớp chúng ta có 2 bạn mới từ Nhật về sẽ học chung với chúng ta – Cô nói một cách nhẹ nhàng nhưng làm cả lớp xôn xao, con trai thì cứ lo chơi mong sao sẽ là con gái, con gái thì không mong đợi gì vì lớp đã có nhiều anh chàng đẹp trai lắm rồi nhưng cũng vẫn ngóng, và không để tụi nó đợi lâu, cô quay ra cửa lớp dịu dàng ngoắc hai đứa nó vào, – Hai em vào đi. – Hai đứa tụi nó bước vào, cả lớp đồng thanh ‘ồ’ lên.

- Đẹp quá đi! – mấy thằng con trai thì không khỏi xuýt xoa, mấy đứa con gái cũng không thể nào không công nhận là hai con bé này trông xinh thật, nhưng dù sao thì cũng có 4 tên con trai đang ngồi nói chuyện phải ngạc nhiên mà im bật, nhưng hình như hai đứa con gái vừa bước vào chưa biết đến sự hiện diện của tụi nó.

- Hai em tự giới thiệu đi. – cô giáo nói, cười hiền với tụi nó.

- Chào các bạn, mình tên là Bùi Võ Ngọc Hân, cứ gọi mình là Rika. Mình vừa du học từ Nhật về, cho nên có gì thiếu sót xin mọi người bỏ qua, mong chúng ta sẽ có một năm học thật vui vẻ với nhau – Rika nói, khuyến mãi thêm cho tụi con trai một nụ cười thiên thần mà đến 4 tên con trai kia cũng phải công nhận là đẹp. – Còn đây là bạn mình, từ nhỏ sống tại Nhật mới về đây, bạn ấy rất ít nói cho nên mong các bạn thông cảm cho – Rika chỉ sang Nó, cười cười ra ý cho con nhóc tự giới thiệu.

- Mình là Thái Ngọc Minh Châu, chỉ cần gọi Kyo là được, rất vui làm quen – Nó nói một cách vô cảm làm mấy thằng con trai không dám hó hé, tụi con gái thì bắt đầu xì xầm bàn tán.

- Chào mừng hai em đến với lớp A khối Đại Học khu Quý Tộc – Cô Liên niềm nở nói, tiếp theo đó là một tràng pháo tay dài và dòn vang lên chào đón tụi nó.

- Vì lớp đã hết chỗ hai em thông cảm mà ngồi cùng bàn với Ken và Jay nhé. – Tiếng cô giáo làm 2 đứa nhún nhó khi vừa nghe phải ngồi chung với con trai, cũng trong lúc đó thì Jay đang uống nước ho sặc sụa, Ken đang ngáp dài cũng phải ngậm miệng tròn tròn mắt.

- KHÔNG ĐƯỢC! – đồng thời 4 cái miệng cùng nói khi biết người mà mình ngồi chung là ai.

- Nhưng mà lớp đã hết chỗ rồi, các em thông cảm cho cô đi, lớp sắp bắt đầu rồi, hai em có hai lựa chọn, trong 3 cái bàn ở dãy cuối đó hai em sẽ phải ngồi chung với hai trong 3 bạn đó – Cô nói giọng năn nỉ, nhưng 4 đứa đều kiên quyết không chịu, Rika với Kyo vẫn cứ đứng như trời trồng ở đó không chịu nhúc nhích, mấy đứa con gái thấy chướng mắt, quay qua nhau xì xầm.

- Hai con nhỏ này chảnh **** quá, được ngồi chung với DarkPrinces mà còn không chịu, chỉ được cái nước làm dáng – một đứa con gái nói giọng chua ngoa gan tị.

- Tụi nó già bộ đó, chứ trong bụng thì đang mừng thầm đấy thôi – một đứa khác mỉa mai thêm.

- Nếu có gan thì bước lên đây nói trước mặt tôi này, chứ đừng có ở đó mà làm nhảm, ngứa tai lắm. Các cô muốn thì tôi nhường cái chỗ vàng ngọc đó lại cho các cô đó, hay là các cô không xứng – tiếng của Nó khó chịu + lạnh lẽo đến nỗi làm cho mấy con nhỏ tức điên cũng không dám hó hé thêm câu nào, mấy thằng con trai thì lại thấy thú vị với đứa con gái này, Nó là đứa đầu tiên đi học mang quần ý mà, thêm cái mũ lưỡi trai đã che khuất gần hết khuôn mặt làm tụi nó càng tò mò hơn.

- Hai con bé này thú vị thật – Joe nhìn hai tụi nó nói một cách thích thú, – mà hình như đã gặp hai con nhóc này ở đâu rồi thì phải – Joe cố rặn trong đầu xem đã gặp ở đâu nhưng không tài nào nhớ nổi.

- Ngoài sân bay – tiếng Tim cụt lùn nhưng cũng đủ làm cho Joe nhớ ra.

- À à nhớ rồi, chính là hai con nhóc đã tông vào Jay mà còn la lối om xòm đấy à?? – Joe nói, nó không dám tin.

- Uhm, cũng chính là Siêu Quý Kyouko với Smile Angel nổi tiếng ở Nhật đó – Jay nói một cách khó chịu.

- Là hai con nhỏ quậy quán của mấy ngày trước hả Ken? – Joe hỏi, hôm đó nó bạn phải đi với Jes và ba má nó tới dự một buổi tiệc quan trọng.

- Uhm – Hắn gật đầu, người cứ như đang ngồi trên đồng lừa ý.

- Làm gì đi Jes – Tim nói với Jes, giọng cầu khẩn nhưng mặt thì chả có chút biểu hiện nào.

- Ok – Jes đang ngồi cười thích thú, không hiểu sao mới nhìn vào hai đứa này thì Jes đã có cảm tình ngay. – Hay là anh Jay xuống ngồi chung bàn với anh Ken để bàn trên cho hai bạn kia ngồi đi – Jes lớn tiếng đề nghị.

- Tại sao?!? – 4 cái miệng cùng đồng thanh, nói cho đúng là miệng của Rika, Hân, Jay với Joe chứ không phải là Nó.

- Các em làm ơn đi, cô còn phải trả lớp lại cho thầy Tâm nữa – Cô giáo nói, bây giờ thì đã thành van xin, gì chứ cô đã sợ lắm cái lớp này rồi.

- Thôi được, nể tình cô Liên đó – một trong 3 đứa con trai lên tiếng, cứ tưởng là Jay hay Hân nhưng lại là Joe, anh xách cặp nhảy xuống bàn Ken ngồi.

- Cảm ơn Joe, thôi Châu với Hân xuống chỗ ngồi đi, sắp tới giờ lên lớp rồi – Cô Liên thở phào nhẹ nhõm, chắc cô phải xin đổi lớp, chứ sống không nổi

với cái lớp Quý Tộc này.

- Chào Cô – cả lớp đồng thanh chào cô giáo. Nó và Rika vừa yên vị thì Jes đã niềm nở chào tụi nó.

- Hello hai bạn, mình là Hoàng Thái Anh Thư nhưng mọi người đều gọi mình là Jes, rất vui được làm quen với hai bạn – Jes cười tươi nhìn hai đứa tụi nó giới thiệu.

- Chào bạn, mình là Rika, bạn thật là dễ thương quá – Rika lên tiếng, cô lúc nào cũng vậy, thích những thứ gì đó bé bé xinh xinh, mà Jes nhà ta thì còn phải nói à.

- Bạn quá khen rồi, còn bạn kia là Kyo à? Tại sao lại phải mang nón ngay cả khi ngồi trong lớp như thế? – Jes thắc mắc một cách ngây thơ vô (số) tội, đồng thời sau câu hỏi của Jes là có 5 cặp mắt tròn tròn hết cỡ nhìn cô xong lại nhìn sang Nó, và 5 cái mũi đang nín thở để chờ một con thính nộ toát ra từ Nó. Nó không thích người khác xen vào chuyện của mình, nhất là cái mũi lưỡi trai của nó, nhưng không ngờ Nó lại chẳng nói gì chỉ gọn lòn 1 câu.

- Sợ trời mưa đột cho nên phải đội nón – Nó trả lời cộc lốc nhưng cái câu nói của Nó đã làm 5 cái miệng thờ phào nhẹ nhõm và cùng 1 tràng cười của Jes. Jes ngồi cười một cách vô tư vì câu trả lời thật kì lạ của Nó. (Nói, trường lớn và giàu nhất nước mà cứ như trường nghèo không bằng mà đột, nói sao Jes không cười, càng ngày cô càng thích Nó rồi)

- Hìhì, bạn vui ghê, hay tụi mình làm bạn đi, đi chơi với 4 tên con trai này hoài chán rồi – Jes nói với Nó và Rika, mặt tràn đầy hy vọng.

- Dĩ nhiên là được, ai chứ một cô gái dễ thương như Jes thì đương nhiên tụi này rất được vinh hạnh làm bạn chứ – Rika nói, trong khi đó cô quên mất mình cũng là một đứa không thua kém gì Jes cả.

- Sao cũng được – Nó nói một cách lạnh lùng nhưng có phần nào mềm mỏng hơn khi thấy ánh mắt puppy của Jes.

- YAY!!! Từ này các người ra rìa đi nhá – Jes nói với 4 tên con trai đang chăm chú lắng nghe cuộc trò chuyện của 3 đứa con gái.

- Em nữ lòng nào pò anh.....ý nhầm, chị nữ lòng nào bỏ em sao chị hai?” Joe pha trò.

- Chứ không phải không có chị mày thì mày càng dễ quậy phá hơn sao thằng khi kia – Jes nói.

- Hehe, cũng thường thôi – Joe cười cười.

- À mà Jes nè, ở đây có chỗ nào vui không, 6 năm rồi Rika chưa về lại đây, chắc có nhiều thay đổi lắm ha. – Rika hỏi Jes một cách thích thú, hình như cô đang có trò gì đó trong đầu thì phải.

- Có nhiều lắm, khu vui chơi, khu mua sắm, bars đủ các loại – Jes trả lời một cách thích thú không thua gì Rika.

- Vậy lát nữa ra về Jes đưa tụi này đi được không? – Rika nói đầy hy vọng.

- Uhm... Jes cũng muốn lắm nhưng chiều này Jes phải ra sân bay đón một người bạn, cho nên để khi khác nha – Jes nói, cô cũng tiếc lắm, cô muốn biết thêm về hai đứa bạn mới của cô, nếu không phải đi đón một người quan trọng nào đó thì cô đã gạt đầu cái rụp rồi.

- Ohm, vậy cũng được – Rika nói, hơi thất vọng nhưng cũng vẫn thấy vui vì có thêm được một đứa bạn mới. Ngày hôm đó tương đối suôn sẻ với hai cô công chúa nhà ta nếu không kể đến một vài xô xát nhỏ do mấy đứa con gái trong lớp vì ganh tị với hai đứa nó gây ra. Jes và Rika mới chốc đã thành bạn thân, hai đứa cứ ngồi thi nhau nói chuyện rôm rả cả học hành gì hết, cứ như là bạn thân lâu ngày mới gặp lại á, Nó cũng thấy dễ chịu hơn khi ở với Jes nhưng nó vẫn giữ một sự lạnh lùng cố hữu. Có 4 cặp mắt cứ mở to mà nhìn tụi nó, nhìn vào ai mà tưởng là tụi nó mới quen ngày đầu đầu chứ.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Đừng đụng chạm đến Kyo

Buổi sáng tại trường Royalty Kingdom

Những chiếc Limo đưa đón các tiểu thư công tử tiểu thư cứ hết chiếc này đến chiếc khác nhìn mà mê. Nhưng cũng không nổi bật bằng một chiếc BMW không mui màu đỏ đen nhìn rất trời, trong xe là hai con bé rất xinh, mang đồng phục khu Quý Tộc đang đi thẳng vào bãi đậu xe của trường. Đứa lái xe là con nhỏ đội trên đầu chiếc nón lưỡi trai màu đen, đứa con gái mang váy thì đeo kiềng mát che đi hết một nửa khuôn mặt nhưng không thể nào che dấu được nét xinh đẹp của cô. Vừa bước xuống xe, đứa mang mũ lưỡi trai vừa cầm hai cái cặp của hai đứa lên thì đã nghe có người gọi tên mình.

- Rika, Kyo!!! – Tiếng Jes lanh lảnh gọi, mặt kệ những cặp mắt hình viên đạn đang nhìn nó, (dễ hiểu thôi, mọi người cứ nghĩ đi, một con bé xinh xinh mà

đi chung với đến 4 tên con trai gọi là hotboys của trường thì không bị đề ý cũng khó) nhưng chả có đứa nào dám đụng chạm gì đến nó vì ngay từ đầu Tim đã phán 1 câu xanh rờn là – Nếu ai mà dám đụng đến Jes có nghĩa là đang muốn khiêu chiến với tôi và Darkprinces – cho nên có ghét Jes tới đâu tụi nó cũng đành nuốt cục tức đó xuống vì đâu có đứa nào từ con gái tới con trai muốn đụng đến DarkPrinces chứ.

- Chào Jes – Rika cười tươi chào Jes, Nó chỉ gật đầu chào.

- Xe đẹp đấy chứ – Jay nhìn chiếc xe mà cười cười nói giọng khinh khinh.(Đừng thất mắt tại sao mà 2 đứa nó vừa bước ra khỏi xe mà đã bị Jes gọi giật, vì đây là khu để xe dành riêng cho lớp Quý Tộc, nói cho đúng thì chỉ có 10 chỗ thôi, 5 đứa kia cũng vừa vào trước 2 đứa Rika với Kyo có chút xiu cho nên Jes mới thấy tụi nó).

- Cũng có mắt thẩm mỹ đấy chứ – Nó nhét mép cười nửa miệng trông đều kinh khủng.

- Làm gì mà sốc nhau như thế chứ, dù sao thì cũng sẽ phải học chung hết năm nay mà, nhường nhịn làm bạn đi nhé – Joe thân thiện nói, chen vào hai đứa.

- Joe tránh ra đi nếu không muốn Kyo này cho vào sổ đen – Kyo nói một cách lạnh lùng.

- Thôi mà Kyo, dù sao hai người cũng là bạn Joe mà, nể mặt Joe lần này đi – Joe vẫn cố nài nỉ, trong 4 thằng con trai thì Kyo chỉ ghét mỗi Ken với Jay còn Tim với Joe thì Kyo vẫn đối xử bình thường đơn giản vì .... hai anh này chả đụng chạm gì tới Nó cả.

- Thôi cũng được, nể mặt Joe đó, nhưng nếu bên này dễ yên mà bên kia cứ kìm chuyện thì đừng nói là Joe có mà ông trời Kyo này cũng không nể đâu nhé – Nó nói rồi thấy cho Jay một nụ cười khinh khinh làm thẳng nhóc tức điên. (ackack, thế này thì k bik ai là kẻ kìm chiến ắc, chị này em bó tay chị rồi (~_^))

- Cô ăm nói như thế mà nghe được ăh, cô có biết tôn trọng người khác không hả!? Muốn gây chuyện phải không? – Jay tức điên nói.

- Thấy chưa, cái này là không phải tại Kyo đâu nhé, là tại có người không biết kiềm chế tình huốn thôi nhé – Nó với Joe nhưng lại nhìn Jay cười chọc anh càng tức điên hơn.

- Thôi đi Jay, mày mà nói chuyện với con nhỏ này một hồi nữa là mày coi chừng rước họa vào thân đấy – Hắc vồ vai Jay nói.

- Gì chứ, tao mà sợ con nhỏ này sao – những lời Hắc nói càng làm Jay điên hơn nữa, anh cứ đứng đó mà đầu khẫu với Nó mặt kệ lời khuyên của Hắc, Nó cũng không vừa cứ chọc cho Jay tức lên thôi. Jes với Rika thì cứ cười nói rom rả chả thèm để ý, Joe không ngăn được Kyo cho nên quay sang nhiều chuyện với Jes và Rika luôn, Tim với Hắc mặt nhiên đứng xem cuộc đầu khẫu của hai tụi nó mà không thèm can ngăn nữa và chỉ đứng lại ở đầu khẫu chứ không đụng tay đụng chân gì cả nhé.

Mấy thằng con trai phải báỉ phục Nó luôn, con nhỏ đứng cãi nhau tay đôi với Jay không hề nún thể chút nào cả, mấy đứa con gái thì khó chịu ra mặt, những cặp mắt hình viên đạn cứ ném thẳng về phía Nó nhưng con bé chả thèm để ý đến.

- Con nhỏ đó là ai mà dám ăm nói với anh Joe và anh Jay như thế chứ – một con nhỏ cay cú.

- Hình như con nhỏ đó là học sinh mới vào của lớp Quý Tộc thì phải, nhìn đồng phục của nó kia – một đứa khác cũng chanh chua không kém.

- Chắc là mặt nó xấu lắm hay sao mà cứ phải sụp cái mũ xuống như thế chứ, hay là trán có thẹo – một con nhỏ khác cười khinh, (khổ một cái là chị ấy không nhìn lại mặt mình và cẩn thận lời nói cho nên lúc sau đã khổ với Nó), và đồng thời có 5 cặp mắt e ngại nhìn nó, Joe với Rika đang nói chuyện với Jes cũng im bặt, cả năm cái đầu cùng một suy nghĩ, “con nhỏ này sống không hết ngày hôm nay, nếu có còn sống cũng không được nguyên vẹn”.

- Mày, bước ra đây – Nụ cười trên môi của Nó đang chọc tức Jay tắt ngấm, típ theo đó là cái giọng lạnh lùng đến đáng sợ của nó dùng ngón tay trỏ ngoắc ngoắc nhỏ vừa lên tiếng bước ra. Tụi kia nói gì cũng được nhưng không được đụng chạm đến cái nón trên đầu nó, nó có thể nhìn tất cả những lời nói khác nhưng không có đứa nào được đụng chạm đến chuyện của nó. Con nhỏ kia tái mét mặt mày nhìn DarkPrinces cầu cứu nhưng vô hiệu đành run rẩy bước ra. Bây giờ mà Tim với Hắc có chen vào cũng không thể nào làm được gì.

- Mày muốn làm gì tao chứ, mày có... có biết tao là ai không – con nhỏ ráng lớn giọng nhưng giọng nó cứ run run vì sợ.

- Mày vừa nói gì nói lại tao nghe xem – Nó không thèm để ý đến câu hỏi của con nhỏ đó, mà chỉ lạnh lùng hỏi.

- Tao nói là mày...mày... – con nhỏ không nói được hết câu vì mặt của Nó bây giờ lạnh lùng đến nỗi Nó không cần nói gì con nhỏ cũng đã lạnh sống lưng, nhỏ có thể thấy được từ thần đang đứng trước mặt mình.

- Mày có biết là mày đã phạm vào một tội không thể tha thứ được không! – Nó nói, trợn đôi mắt long lanh màu đỏ như máu lại càng làm cho cặp mắt như đang khát máu nhìn nhỏ đó, bây giờ thì không những chỉ có con nhỏ đó mà tất cả những đứa chứng kiến cảnh này phải lạnh sống lưng, ngay cả Jes và 4 chàng trai nhà ta, “đúng là không hổ danh Siêu Quý Kyouko” 4 cái đầu của 4 chàng cùng nghĩ, chỉ có Rika là đứng đó cười một cách thích thú nhưng không có gì vì nó quá quen với cảnh này, đơn giản vì nó biết chuyện gì sắp xảy ra. Mấy cặp mắt của 4 chàng trai nhìn Rika mà thất mắt, “Không lẽ con nhỏ này thấy bạn nó sắp giết người mà còn cười được, máu lạnh thế sao?” tụi nó cùng nghĩ, chứ đâu biết là Rika cười chuyện khác.

- Mày...mày định làm gì tao chứ – Con nhỏ đó đã run lẩy rồi nhưng vẫn ráng lớn giọng.

- Cái mặt này mà bị cái này của một đường nhỏ thì sao nhĩ – không biết từ khi nào trên tay nó đã có một con dao nhỏ trông rất bén và sáng đang kề

trên mặt con nhỏ kia.

- Mày...mày...mày dám – Con nhỏ đó bây giờ đã sợ đến không thể nào nhút nhích được.

- Vậy để tao thử xem tao có dám không nhé – Kyo bắt đầu xoay cái lưỡi dao lại kề sát vào mặt con nhỏ đó, những đứa đang đứng xem có chuyện gì thì thót tim lại mà cầu xin cho con nhỏ này còn mạng trở về. Con nhỏ đó không thể nào nói được gì nữa mà chỉ còn biết nhắm mắt chờ chết. Kyo khẩy nhẹ con dao và một lớp phấn dày từ mặt nhỏ đó rớt ra, nó cười khẩy.

- Nếu muốn nói người khác thì hãy nhìn lại cái mặt mày trước đi nhé, lạm dụng phấn cũng vừa phải thôi – Nó nhét lại con dao vào túi áo rồi đẩy con nhỏ này té nhào, con nhỏ mắt mặt không còn gì để nói.

- Mày, mày hãy đợi đấy – Con nhỏ nói một cách tức giận, nhìn mặt nó bây giờ thấm hết biết, mắt nhỏ bị Nó kạo đi một lớp phấn làm hõm vào một vết to nhìn thấy phát sợ, mặt nhỏ đỏ lên vì tức giận.

- Tao sẽ đợi, nhưng tao nên nhắc nhở mày là đừng có lạm dụng tài nguyên thiên nhiên như thế nữa nhé – Nó cười đều nói với theo con nhỏ đó đang chạy đi.

- Các người nghe đây, lần này tôi chỉ là cảnh cáo thôi, còn ai mà dám tò mò nữa thì đừng trách tôi không báo trước, tuyên bố với các người là tôi, Kyouko Thái Ngọc Minh Châu này chưa có gì mà chur giám làm đâu – Kyo nói rồi vác 2 cái cặp trong xe của nó kéo Rika đi thẳng, mấy đứa đứng cản đường lật dật dạt ra hai bên dành đường cho nó. (Hehe, mọi người đừng thắc mắc tại sao chuyện lớn như vậy mà chẳng thấy bóng một thầy cô nào nhé, vì trường này thầy cô chỉ có việc dạy học thôi, còn những chuyện ân oán của tụi nó thì tụi nó tự giải quyết, đừng có án mạng xảy ra thì thầy cô sẽ không ra mặt đâu)

Kyo và Rika đi rồi thì Jes và mấy tên kia cũng kéo vào lớp, đám đông từ từ giải tán hết. Jes lại càng thích thú hơn với cô bạn này, 4 tên kia thì phải công nhận là Kyo thật có cá tính, và cũng biết làm nhụt người ta ghê gớm thật.

Tụi nó vừa bước vào lớp thì chuông cũng vừa reo báo hiệu đến giờ vào học, yên vị trong chỗ mình Jes mới quay xuống bàn Nó.

- Kyo làm mình bất ngờ quá, cứ tưởng con nhỏ kia sẽ phải có vài cái thẹo trên mặt ý chứ, gặp Jes thì Jes sẽ tặng cho nhỏ đó một con rùa thật đẹp làm quà cho nó luôn ý – Jes cười ma mãnh, (con này cũng thuộc hàng ác quỷ chứ chẳng phải người ٩(•̂•)۶)

- Kyo là vậy áh, đơn giản chỉ là bà không thích đánh con gái, nhưng đã đụng chạm vào bà này thì chỉ có thể là ôm nhứt vào mình mà thôi – Rika nói một cách tự hào về đứa bạn mà nó đã coi như chị em trong nhà này. Nó thì không nói gì chỉ nở một nụ cười vừa nở đã tắt ngay, “Con nhỏ này cũng ác gớm, nhìn mặt angel thế mà chắc cũng không thua gì Rika nhà mình đâu, đúng là phải cẩn thận với nhỏ này” Nó nghĩ trong đầu.

- Càng ngày Jes càng thích Kyo rồi đấy – Jes cười cười gian xảo nói với Nó.

- Rất hân hạnh – Nó cụt lùn, nhưng cũng đủ làm mấy tên con trai phì cười, đúng là Nó phải rất hân hạnh khi được con yêu quái này thích đấy chứ chẳng chơi.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Liz trở về

- Cả lớp Im lặng! – lại là cái tiếng lạnh lạnh của nhỏ lớp trưởng vang lên làm Jes phải quay ngược lên.

- Chào các em, hôm nay chúng ta lại chào đón thêm một bạn nữa, nhưng bạn này thì các em chắc không lạ gì, bạn ấy là một thành viên cũ của lớp, vì phải đi du học nên đã bỏ đi và bây giờ đã trở về, các em cho tràng pháo tay chào đón người bạn cũ của chúng ta, Kim Nguyên em vào đi – Cô giáo nói ngoắc đứa con gái mà bà vừa giới thiệu vào, và chào đón nó là một tràng pháo tay của tụi trong lớp, ai chứ cái tên Kim Nguyên thì cái lớp Quý Tộc này nói riêng, cả trường này nói chung ai mà chẳng biết, chỉ có những đứa mới tới như Nó với Rika là chưa biết thôi. Trước mặt tụi nó là một đứa con gái mái tóc đen dài có vài cọng được móc đồ nhìn rất cá tính, mắt tím đỏ do contact lense, mang một bộ đồ y chang Kyo, như đã nói ở trên chị này chúa ghét váy. Cặp mắt long lanh nhìn xung quanh, và không chờ cô giáo kịp lên tiếng cô bé đã nói.

- Chào mọi người, Liz Vương Nguyễn Kim Nguyên này đã trở về – nhìn khuôn mặt thiên thần là thế mà giọng nói lại lạnh lùng đến đáng sợ.

- Em chịu khó ngồi chung với Jay nhé, lớp ta đã hết chỗ rồi – Cô giáo nói, mặc dù biết chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra.

- Jes – Liz không thèm để ý đến bà cô mà quay xuống Jes này giờ đang ngồi cười nhìn cô. (ackack, sao mà vô lễ thế này, bức xúc dùm cô giáo (=’=), Liz *liếc* tại ai hả??? t/g bỏ chạy k dám nhìn lại lunz @@)

- Anh Tim chịu khó nhé – Jes quay sang cười nói với Tim, như hiểu ý Tim liền đứng dậy xách cặp xuống chỗ Jay đang ngồi chễm chệ đạp ghế cái rầm, nếu không chuẩn bị trước thì Jay đã đổ đất rồi, thằng nhỏ liền xích ghế vào trong cho ông bạn lạnh lùng của mình. Liz cũng bước xuống và ngồi vào kế Jes, thế là cũng xong, bà cô đứng dận dò tụi nó thêm vài việc thì cũng pò ra ngoài giao lớp lại cho thầy Tâm chứ mà ngồi trong này hồi nữa chắc lên con đau tim mà chết bất đắc kỳ tử với cái đám học sinh vô phép và bất trị này.
- Đây là Liz, cô bạn mà hôm qua mình đi đón ngoài sân bay đấy, bà ấy mới đi du học ở Pháp 2 năm về, nhìn lạnh lùng nhưng rất ‘hiền’ – Jes quay xuống giới thiệu Liz với Nó và Rika rồi nhấn mạnh chữ hiền, vừa nghe đến chữ hiền thì Jay và Joe bật cười ha hả, Hân cũng phải bật cười nhưng giữ ý giữ tứ hơn, còn Tim đang ngồi ngả người ra ghế thì cũng phải bật dậy nếu không chết té lúnz xuống đất.
- Nói gì, bà này mà hiền á? – Jay rán nhịn cười mà nói một cách châm chọc.
- Thì phải tân bốc người ta lên một chút chứ – Joe chiêm thêm dầu vào cho lửa cháy bùng lên.
- Hai cái tên kia muốn ta xé xác mới chịu hay sao hả! – Liz liếc hai tụi nó, Jay và Joe liền im bật, thấy gai gai sống lưng.
- Quá hiền ấy chứ, chỉ mới nói mà chưa làm gì hai thằng khi này cả – Hân nhết mép cười nhìn Liz.
- Hôm nay mới về không chấp nhất – Liz cũng nhết mép nhìn Hân rồi bỏ mặt 4 thằng con trai đang cười mình mà quay sang Rika với Nó, – Chào hai bạn, mình là Vương Nguyễn Kim Nguyên nhưng cứ gọi mình là Liz – Liz nói một cách thân thiện chứ không còn lạnh lùng như lúc nãy nữa.
- Chào Liz, mình là Bùi Võ Ngọc Hân, cứ gọi mình là Rika, còn đây là bạn mình Thái Ngọc Minh Châu, nhưng cứ gọi bà ta là Kyo, hai đứa mình cũng vừa từ Nhật về vài bữa trước – Rika cười tươi giới thiệu với Liz, cô đã bắt đầu thích Liz rồi.
- Chào Liz, mình là Kyo – Nó nở một nụ cười mà ít khi có người thấy được ở Nó, và mấy tên kia thì chắc chắn là không thấy được vì tụi hân ngồi sau lưng Nó mà. Nó thấy thích Liz vì tính tình của Liz là những gì Nó muốn có được, cái sự lạnh lùng đến đáng sợ Nó chưa thể nào tỏ ra được.
- Hình như tên của bạn là Kyo viết tắt của chữ Kyouko thì phải – Liz nói đúng hơn là hỏi.
- Uhm, sao Liz biết vậy? – Người hỏi là Rika, Nó chỉ gật đầu.
- Oh, hèn gì nghe quen, ai ngờ Siêu Quý Kyouko với lại Angel of Kyouko nổi danh ở Nhật lại là hai cô bé người Việt Nam xinh xắn như thế này nhỉ – Liz nói, rồi cô cười, cũng là một nụ cười hiểm hoi một cách ranh mãnh nhìn Nó với Rika.
- Quả không hổ danh là Liz, chỉ cần nghe tên mà đã biết con người ta là ai rồi – Joe ngồi đằng sau theo dõi cuộc trò chuyện của tụi nó bon chen lên tiếng.
- Im, cái đồ nhiều chuyện! – Liz phán cho một câu làm Joe tiu nghỉu.
- Sao Liz biết?? – Rika không khỏi ngạc nhiên.
- Trên đường sang Pháp Liz có ghé ngang Nhật thăm một người cậu, hôm đó đi bar thì nghe tên của hai bạn, nhưng chỉ là không ngờ lại là người Việt thôi – Liz nói như chuyện chớ có gì là không thể biết.
- Nhưng tại sao Liz lại nghĩ đó là 2 tụi này, lỡ trùng tên thì sao? – Rika lại hỏi, không hề dấu dếm sự thích thú.
- 1 cô bé tóc vàng nâu mắt xanh dương, và một cô bé tóc nâu đỏ được che lại bởi cái nón lưỡi trai muôn thưở, lạnh lùng ít nói thì đâu phải tìm ở đâu cũng có – Liz nói, không cười nhưng nhìn mặt cô thì biết là cô đang rất thích thú.
- Wow, phục Liz thật đó – Rika nói, Nó thì chỉ nhìn Liz ngó lơ mồm chứ không nói gì.
- Quá khen, quá khen – Liz giả vờ nói một cách khách sáo rồi Liz, Jes với Rika ngồi nói chuyện rom rả chả đề ý gì đến bài vở cả, Nó thì chỉ ngồi nghe, càng ngày Nó càng thần phục Liz hơn, nhưng Nó đâu biết là Liz còn thích thú Nó nhiều hơn nữa là đằng khác. Nhìn Nó có một cái gì đó làm cho Liz muốn được bảo vệ con bé, nhìn Nó Liz biết con người thật của con bé không phải là lạnh lùng nhưng vì không muốn bị người khác xem thường và thương hại cho nên Nó phải như thế, Liz thấy phục Nó quá.
- ...
- Tối nay mọi người có muốn đi bar không, thằng Jay nó bao hết mừng Liz trở về kìa – Joe bon chen.
- Thật không? – Rika và Jes mắt sáng rỡ lên.
- Thật mà – Joe đáp chắc chắn.
- Thế thì đi, cả tuần rồi chưa tới đó á – Jes nói một cách thích thú.
- Uhm Rika cũng muốn đi, hôm bữa bị một đám ruồi muỗi làm mất hứng chơi của tụi này – Rika nói, rồi quay xuống thấy cho Jay với Hân ánh mắt hình viên đạn.
- Cô nói ai ruồi muỗi á? – Jay thấy ánh mắt khiêu khích của Rika nhìn mình thì tức tối lên tiếng.

- Tôi nói ai đâu có mắt mờ gì tới anh, hay là tại mình có tật giật mình – Rika cười đều nhìn Jay mặt đang đỏ lên vì tức giận.
- Cô... cô... – Jay đập bàn cái rầm giờ tay định đánh Rika nhưng khi vừa định giáng xuống thì có 2 cặp mắt hình viên đạn của Liz với Jes đang nhìn anh làm anh đành bất lực, Nó thì chỉ ngồi ăn chứ không làm gì cả. (Nói trước bây giờ là giờ nghỉ giải lao của trường)
- Sao không đánh đi – Rika ngênh mặt nói như thách thức.
- Tôi không thích đánh con gái – Jay hạ giọng nói, rồi ngồi xuống.
- Anh mà dám đụng đến một xoi tóc của Rika thì coi chừng tôi đấy – Nó nói một cách lạnh lùng, rồi lại ngồi ăn ngon lành. Đối với Nó, sau Rika và ba má nuôi của Nó thì thức ăn là thứ không thể thiếu.
- Có cho tiền cũng đồ hấn giám làm gì Rika đó, Kyo đừng lo – Jes nói với Nó rồi liếc Jay một cái muốn cháy áo trắng nhỏ.
- Làm gì ghê thế, giỡn chơi chút thôi mà Rika ha – Jay cười trừ, Jes với Nó anh không ngăn nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của Liz anh tá hỏa, ở Liz có một cái gì đó làm cho Jay phải nể phục vài phần, nói đúng hơn là khiếp sợ.
- Hìhì hai người tha cho Jay đi, vì nếu có muốn hấn cũng chả có đánh được Rika này đâu mà lo – Rika sóc hông Jay một cách thẳng thừng làm Joe với Hấn phì cười, Tim cũng phải phục con nhóc này luôn.
- Cô đừng có thấy được thì làm tới nhé – Jay lại mặt bình tĩnh nữa rồi. (Góm khô, đũa thì cứ thích chọc còn đũa thì tính nóng, không choảng nhau thì hơi uổng đây ^o^, Jay&Rika: nói gì ák??? *liếc t/g* t/g bỏ chạy té khói)
- Chỉ là nói sự thật thôi, nếu anh đụng được tôi thì cái gì tôi cũng cho anh – Rika nói một cách thách như thức Jay.
- Con yêu này – Jay nói, nhưng anh cũng chỉ nói được thôi rồi lại ngồi xuống vì anh biết nếu con yêu quái này mà có gì thì 3 đứa kia sẽ xé xác anh chứ chả chơi. (Mới quen nhau có chưa được hai ngày nhưng 4 chị này đã thân như người một nhà rồi đấy)
- Thôi Rika đừng chọc Jay nữa – Nó can, chỉ là vì Nó đang ngồi gặm nhấm cái tô phở to đùng trên bàn nhưng Rika cứ chọc Jay một lúc lại đập bàn thì làm sao mà Nó hưởng thụ được cho nên Nó mới can thôi đấy. (t/g: ôi tâm hồn ăn uống của chị này sao mà cao cả thế hén bék. Kyo: *E-hem* Kyo mới hấn giọng 1 cái đã không thấy t/g đâu nữa rồi. gúm khổ, chơi trò này có ngày t/g đau tim mà chết bỏ truyện lấy lốc quố!!!!)
- Nề chục chung của tui, tui tha cho ông đấy nhé – Rika nói sóc Jay thêm một câu để nhìn khuôn mặt đang tức tối của Jay rồi quay sang Jes với Liz 888, Nó lại ngồi ăn một cách ngon lành chả thèm để ý đến những cặp mắt đang mờ tròn xoe nhìn mình. Tụi con trai thấy hơi lạ vì cách xưng hô của Rika với Nó, lúc thì tui với bà lúc thì cứ như là bạn trai đang nói chuyện với bạn gái không bằng. (Đừng nói là 2 chị này “ô môi” nhá!!!!)
- Ăn gì mà như heo thế này – Hấn đột nhiên phát ra một câu xanh rờn chọc Nó nhưng hình như Nó chả có chút phản ứng nào, Nó bắt đầu thanh toán những cọng phở cuối cùng trong tô. 4 thằng con trai mở banh mắt nhìn Nó, cái tô phở mà với mấy đứa con trai to lớn cũng phải mất hơn 20’ mới thanh toán xong thì Kyo chỉ thanh toán nó nhanh gọn trong vòng có chưa tới 10’, nói làm sao mà Hấn không nói Nó là Heo. (t/g bỏ tay với Kyo rồi @.@)
- Ngon quá! – Nó cầm ly nước cam của Rika đã để sẵn cho mình uống cạn rồi ôm bụng kêu một cách sung sướng, nhưng mặt thì chả có chút biểu hiện nào, vẫn lạnh lùng như thế.
- No chưa? – Rika đang 888 với Liz và Jes nghe thấy tiếng Nó nói thì quay sang hỏi.
- Chưa – Nó trả lời 1 cách tin bơ làm 4 thằng con trai bên này nhém té ghế chung một lượt. Tham ăn như Joe với Jay mà còn không thể nào ăn hết 1 tô như thế, mà trong khi Nó tưởng tá có chút xiu mà thanh toán hết một tô đó mà vẫn còn chưa no, ngay cả Tim cũng phải bất ngờ.
- Cô có phải là người không vậy? – Hấn không kiềm lòng được hỏi, cái này là Hấn tò mò thật sự, nhìn mặt Hấn bây giờ hài kinh khủng. (Hé hé hé, Ken nhà ta mà cũng có lúc nhìn ngố như mấy thằng đàn ý nhự ^o^, Ken: muốn về châu trời sớm ák??? *liếc xéo* t/g lại xách dép chạy mất xác nữa rồi, gúm khổ tội nói nhieu!!!)
- Cái đó là chuyện của ta, nếu không muốn làm bữa trưa của ta thì im ngay cái miệng của mi lại đi – Nó lạnh lùng nói, rồi quay sang Rika, – Rika, Kyo còn đói – Nó nhong nhèo với Rika, nhưng với tụi Hấn thì vẫn rất lạnh lùng.
- Liz không muốn làm mất hứng của Kyo, nhưng cho Liz hỏi một câu được không? – Liz chen ngang.
- Uhm – Nó gật đầu.
- Kyo có phải là người không vậy? – Jes hỏi thay cho Liz, bất ngờ với câu hỏi của Jes, Kyo quay sang Liz như muốn hỏi có phải đó là câu hỏi của Liz hay không thì Liz gật đầu cái rụp, Rika phì cười vì mặt của 6 đứa ngồi chung bàn với tụi nó, 6 đứa cứ nhìn Nó cứ như người ngoài hành tinh y, trông ngố hết sức nói luôn.

- Có gì đâu, Kyo quậy phá nhiều cho nên nó cần phải có nhiều năng lượng, và bữa trưa không bao giờ được thiếu, cộng với cái bao tử khủng khiếp của nó lúc đầu Rika cũng phải hết hồn, nhưng rồi mọi người sẽ hiểu thôi. – Rika giải thích rồi quay sang Nó cười âu yếm, – Chục chúng muốn ăn gì nữa nè? – Rika hỏi.

- Princess mua gì Kyo ăn hết – Nó nói một cách thích thú nhưng mặt cũng chẳng có biểu hiện gì rõ rệt. (Riết rồi tác giả cũng không biết cô này có phải là người không nữa, sao không có chút biểu hiện nào trên mặt hết vậy chứ ٩(●̂•)۶)

- Ok, vậy đi với princess rồi princess lại mua đồ cho chục chúng ăn nhé – Rika nói rồi kiu tụi Liz để đưa Nó đi mua đồ ăn.

- Thú vị thật – Liz cười một cách bí hiểm nhìn theo bóng của 2 đứa bạn nó mới quen đang chen chúc cùng với đám học sinh để mua thức ăn.

- Uhm, thú vị, rất thú vị – Tim cũng phải nhận xét là ở 2 đứa nó có cái gì đó rất đặc biệt.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Muốn chết thì cứ thử

- Bà với mọi người đi trước đi, tui đi WC một chút – Nó đang đi với tụi Liz thì đột ngột quay sang nói nhỏ với Rika.

- Uhm, nhanh lên nhé – Rika gật đầu nói, Rika vừa dứt lời thì Nó đã chạy biến đi mất, Nó vừa biến đi thì Rika quay sang hỏi tụi Jes.

- Có muốn đi xem Kyo ‘chơi’ không? – Rika nói một cách bí hiểm.

- Chơi?? Là sao? – Jes không hiểu hỏi.

- Nhưng mà có muốn đi không, sắp có trò vui rồi, không biết lần này là 1 chơi mấy đây – Rika nói như reo, nghe tới đây hình như Jes đã hiểu.

- Ý, đi đi đi đi, Jes muốn xem thử, nhanh nhanh, ở đâu thế? – Jes nói một cách thích thú.

- Hình như là bãi đất trống đằng sau trường thì phải – Rika nói, thích thú không thua gì Jes. (ack, chị này mới về mà sao bik hay thế?? ㄟㄎㄎ)

- Nhanh nhanh, đi thôi mọi người – Jes nói rồi kéo Rika chạy thật nhanh, mấy đứa kia thì chỉ biết lắc đầu rồi cũng nhanh chân chạy theo, tụi nó cũng muốn xem thử trò chơi của Nó là như thế nào, lần trước không được chứng kiến cảnh Nó quậy trong quán bar cho nên tụi nó đang rất tò mò.

- Kia rồi – Jes reo lên thích thú khi thấy có một đám đông khoảng gần 50 tên con trai có đang vây quanh Nó, có một con nhỏ cầm đầu đang vênh vào nhìn Nó, chính là con nhỏ bị Nó làm nhụt lúc sáng.

- Suyt!!! nhỏ thôi, mình cứ đi từ từ lại đừng để cho họ thấy, cứ nhìn thôi là được rồi – Rika nói rồi đi lại nấp đằng sau một tòa nhà hoang ở gần đó. Jes và Rika yên vị trên một thành cửa sổ nhìn ra, Liz và 4 tên con trai cũng tìm được chỗ nhìn rất lý tưởng.

- 1 chơi với gần 50 tên, cái này hay đấy chứ – Ken cười kháy.

- Chuyện com bữa thôi – Rika nói như chuyện thường ở huyện mà mắt vẫn nhìn ra chỗ Nó.

- Thôi để nghe xem họ nói gì kia – Liz suyt nhỏ tụi nó rồi lắng tai nghe xem tụi nó nói gì.

- Có nhiều đây thôi à? – Nó cười kháy nhìn con nhỏ bây giờ đã trang điểm lại như trước.

- Mày đừng có mà lên mặt, hôm nay mày sẽ phải quỳ gối mà xin tha đấy – Con nhỏ đó kênh mặt với Nó.

- Ptsk... tao đã nói mày rồi là đừng có lạm dụng tài nguyên thiên nhiên quá mà, mấy lớp phấn dày cộm trên mặt mày đang rớt lá tả ra kia – Nó nở một nụ cười đều đều khỏi nói nhìn con nhỏ đó, người ta có thể nhìn thấy cái mặt của con nhỏ đó đồ lên dưới lớp phấn dày cộm của nó. Tụi Liz trong này phải phì cười vì những lời nói sộc hông của Nó, tụi nó đâu ngờ Nó không nói thì thôi mà đã nói thì sẽ làm cho người khác nhụt nhả đến thế chứ.

- Còn mày thì sao, xấu quá hay sao mà không dám bỏ nón ra chứ – Con nhỏ đó bị Kyo nhà mình hạ nhụt trước mặt nguyên một đám con trai đành phải nói sộc lại Nó để lấy lại mặt mũi một chút chứ.

- Mày muốn thấy mặt tao lắm àh??? Mà tao nói trước, những đứa đã thấy mặt của Kyo này thì chưa có đứa nào sống được hết ngày hôm đó đâu, đừng hỏi hận nhé, mày đã là chị hai của cái đám này thì nên biết đến danh Siêu Quý Kyouko ở Nhật chứ?? Và nếu như mày biết cái tên đó thì mày cũng nên biết là chưa có ai mà nhìn thấy được mặt của Kyo này mà còn sống đâu, mặt của Kyo này cũng như mặt của tử thần đấy, thế có muốn xem nữa không?

– Nó làm một tràng làm mấy thằng đàn em của con nhỏ này phải run sợ vài phần. Rika thì hơi bất ngờ, đây là lần đầu tiên cô thấy Nó nói nhiều như thế với người lạ.

- Không lẽ cô ta chính là Kyouko nổi danh ở Nhật sao? – vài tên đàn em của nhỏ đó run run hỏi nhau.

- Nghe nói cô ta lúc nào cũng mang đồ đen và có một chiếc mũ lưỡi trai không bao giờ tháo xuống, và những đứa nào có ‘diễm phúc’ được thấy mặt cô ta cũng chính là thấy được mặt từ thần đất – một tên trong đám nói, bây giờ thì Jes mới giật mình nhớ lại hôm qua mình đã mạo phạm đến Nó, nó nuốt nước bọt đánh ực một cái rồi lại tiếp tục theo dõi diễn biến.

- Cô...cô chính là...là Siêu Quỷ Kyouko thật sao? – một thằng đứng kế bên nhỏ lúc này hỏi một cách khiếp sợ.

- Coi như mày cũng có mắt đấy – Nó cười đều nói.

- Con nhỏ này không nên đụng tới đâu Quyên Anh ơi – thằng đó quay sang nói với con nhỏ bây giờ là Quyên Anh.

- Tôi không biết, anh mà không dạy cho con nhỏ này một bài học thì anh đừng có bèn mảng về nhà tôi nữa – nhỏ đó đánh đá nói, không còn cách nào khác tên đó đành quay sang tụi đảng em.

- Tất cả lên đi, sao cũng chết thôi – tên đó nói với tụi đảng em, tụi nó vừa định xông lên thì Nó đã lên tiếng.

- Khoang đã, tôi mới hứa với mẹ nuôi là không được gây sự trong trường, cho nên hôm nay nếu các người chịu quy thuận tôi thì các người sẽ không cần phải đau khổ, còn nếu các người muốn đi châu ông bà thì cứ xông lên – Nó nói một cách ma mãnh nhưng lại rất nghiêm chỉnh.

- Có thật không? – Tên cầm đầu nhìn Nó nghi ngại, theo anh được biết thì Kyouko chưa bao giờ biết tha cho một ai đã đụng tới mình.

- Kyouko này chưa bao giờ biết nói dối cả – Nó nói một cách tinh bơ, tụi đàn em đã có nhiều đứa xiu lòng, đi với nhỏ Quyên Anh chưa một ngày nào tụi nó được bình yên, nghe một số đứa ở Nhật dưới trướng của Nó luôn khen Nó tuy lạnh lùng nhưng chưa bao giờ bạc đãi người dưới trướng thì rất muốn theo Nó nhưng Nó thu người rất gay gắt cho nên tụi nó không thể nào vào được, bây giờ lại có cơ hội như thế thì tất cả tụi nó liền vất hết gây gộc trên tay mà hạ mình xuống đi qua phía Nó, chỉ có vài tên thân tín của nhỏ kia là không cam tâm mà thôi, thấy mấy tên đàn em đang kéo hết sang phía Nó thì nhỏ Quyên Anh tức lắm, nhỏ nói như hét.

- Tụi bây là một cái lũ phản bác, rồi thì tụi bây sẽ bị nó hành hạ cho đến chết mà thôi -nhỏ đó nói một cách tức tối.

- Cô im đi, ở dưới trướng của gia đình cô chúng tôi đã chịu đựng quá đủ rồi, nếu không vì cha cô có ân với chúng tôi thì chúng tôi đã không chịu nhụt nhả để làm việc cho cô đâu – tên cầm đầu khi này không kìm được hét vào mặt nhỏ. (hơi phũ phàng thì phải)

- Anh, anh dám...ba tôi đã tốt bụng cho anh vào nhà bây giờ anh dám quay đầu sao?! – nhỏ đó hét.

- Thôi nào, bây giờ ai muốn thì sang đây, không muốn thì cứ đứng bên đó, Kyo này chưa bao giờ biết bạc đãi anh em mình cả, các người nên biết như thế chứ – Nó nghe ngứa tai lắm rồi, nó đã đi lâu quá rồi sợ Rika mà biết nó đi đánh nhau lại khổ.

- Chị Kyo – Nguyên một đám đàn em của nhỏ đó ngay cả tên cầm đầu cũng quỳ xuống một chân mà cúi chào Nó, tụi nó phải nói là hãnh diện lắm khi được Nó chiêu nạp ấy chứ, bên nhỏ đó bây giờ chỉ còn có khoảng 10 tên chắc được nhỏ đó xù xì ái lắm mới còn đeo theo nhỏ đó.

- Mọi người đừng hành lễ như thế, cứ đứng lên đi, tôi không thích được thi lễ như thế đâu – Nó nhăn nhó nói rồi đỡ tụi đó đứng dậy.

- Các người dám tạo phản à – nhỏ đó nói như hét vào mấy tên bây giờ đã qua phe của Nó.

Tên cầm đầu rút trong tay ra một con dao nhỏ rồi đưa lên tay cắt đi ngón tay út bên phải của mình lia luôn khỏi tay không chút do dự, mấy đứa đàn em của hắn hết hồn liền chạy lại cầm máu cho anh hai nhưng bị hắn cản lại, đồng loạt nói, – Ngón tay này tôi trả lại cho ông chủ vì ông đã cứu mạng tôi, nhưng ông ta chưa một ngày nào xem tôi như một con người cả, bây giờ tôi trả lại cho ông ta cái này như là lời cảm ơn cũng như lời từ biệt, từ nay tôi không còn nợ gì của ông ta cả – tên đó nói một cách đồng loạt làm tụi đàn em của hắn cũng làm theo làm cho trên mảnh đất trống bây giờ đã đầy máu, – Tôi cũng vậy -. – Tôi cũng vậy -, – tôi cũng vậy – từng người từng người một rút trong người 1 con dao cắt đi ngón tay út của mình, chứng kiến cảnh đó mà Nó không kìm lòng được, mấy đứa đang nấp trong đó cũng không khỏi ngạc nhiên và khâm phục những người ngoài đó, tuy là dân gian hồ nhưng lại có tình nghĩa như thế.

- Các người... các người – nhỏ đó tức chết đi được, nhỏ quay sang mấy tên còn lại, – các người xử hết bọn nó đi – nhỏ nói như hét.

- Các người người không còn quyền gì để đụng đến người của Kyo này cả, Kyouko này tuyên bố trên dưới 40 người này bây giờ chính thức là bộ hạ tay chân của Kyouko này, không một ai trong các người được đụng đến họ cả – Nó nói một cách lạnh lùng, mới đầu Nó cứ nghĩ sẽ nói như thế và tên nào mà dám bước qua làm bộ hạ của Nó thì sẽ cho những tên đó sống dở chết dở, bọn họ không đáng sống vì đã phản chủ tham sống sợ chết, và lại Nó không nghĩ là sẽ lại có tay chân ở VN, nhưng không ngờ họ đều vì trả ơn mà mới phải đi theo cha của nhỏ này, và Nó rất cảm phục tấm lòng ngay thẳng của họ cho nên Nó quyết định thu nạp họ. – Còn các người không cần phải sợ họ nữa, ai mà dám đụng đến các người thì coi như là đã gây chiến với Kyouko này, bây giờ thì băng bó lại đi.- Nó nói với bọn người bây giờ đã là bộ hạ của mình một cách nghiêm khắc nhưng đầy lo lắng.

- Dạ – bọn họ dạ vang rồi quay qua băng bó cho nhau. (Hehe, giang hồ có khác, đi tới đâu cũng có sẵn băng băng thuốc đồ hết ٩)

- Tụi bây còn chưa lên!!!! – nhỏ đó nói như hét với mấy thằng còn lại, nhỏ thấy ngứa mắt vì những gì đang chứng

kiến. (không ngửa mới lạ, cái này có thể gọi là nuôi ông tay áo mà)

- Kyo để tụi này lo cho – Tên cầm đầu đang băng bó cho đàn em thấy thế thì đứng dậy, mấy tên kia cũng đứng theo.

- Thôi mọi người cứ để đó cho tôi, tôi không muốn các người khó xử đâu, dù sao cũng là người mình mà phải đánh nhau cũng khó lắm, cứ để tôi ra tay, nghỉ ngơi đi – Nó nói một cách lạnh lùng nhưng đầy uy quyền của một đàn chị đúng khuôn, đúng là chị cả có khác, tụi kia cứ phải là càng ngày càng nề phục Nó hơn, bọn họ đã không làm khi quy phục dưới trướng của Nó.

- Lên tụi bây – những đứa còn lại xông lên, Nó vẫn bình thản, mặt nở một nụ cười ác quỷ, rồi không ai còn nhìn thấy được Nó nữa, những cú đá ngoạn mục của Nó cứ phả vào người mấy tên đó, mỗi cú đá là vào ngay lưng hoặc cổ làm tên đó ngay lập tức học máu mà nằm rên rĩ, cứ như thể đánh được hết 9 tháng thì còn một tháng từ sau đánh lên vào Nó, không kịp né cho nên Nó bị cây mã tấu mà tên đó cầm suốt nhẹ qua cánh tay làm rách áo và xướt nhẹ làm máu rướm ra, Rika vừa thấy như thế định chạy ra nhưng bị Jes kéo lại. thấy máu mình chảy ra, Nó vẫn không có chút gì là đau đớn, nó sầm mặt xuống.

- Thằng khốn nạn dám đánh lên tao, mày muốn chết rồi mà – Nó gầm gừ nói rồi cứ mặt cho máu chảy nó xông đến tên đó đang chết đứng vì run sợ (ò anh này nhát quá, chắc là đã tè za quần zồi :)), Nó cho thẳng một cú thật mạnh vào tên đó làm cho hắn ngã lăn ra phải đến 4 5 mét chứ chớ chơi, rồi nó xông lại đâm thêm một cái thật mạnh vào tay phải của tên đó làm tiếng xương gãy nghe răng rắc, tên đó kêu la đau đớn. – Mày nên biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu Kyo này bị chảy máu mà, đừng van xin vô ích!!! – Nó day nghiêng phóng một cú thật mạnh vào mặt tên đó làm cho gãy hết mấy cái răng và tẹo quai hàm. Sau đó là thêm một cái đâm chân vào bụng tên đó đau điên làm hắn ngã luôn đi, máu me vùn vãi tùm lum, bắn cả lên mặt Nó làm nửa khuôn mặt lạnh lùng của nó lại càng đáng sợ hơn. Nó đang định đá thêm một cú nữa vào người hắn thì nghe tiếng hét của mấy tên đàn em mới thấu nhận. (coi như tên này quá là n.g.u khi mà lại đi đánh lên Kyo nhà mình)

- Kyo coi chừng phía sau! – tiếng của bọn họ thất thanh là khi mà Nó cũng vừa quay lại chụp vào tay nhỏ Quyên Anh đang định cầm một cây côn đánh vào Nó.

- Con khốn nạn này, mày thấy thằng đàn em của mày chưa đủ sợ sao? – Nó nói một cách lạnh lùng làm nhỏ này sợ đến tái mét mặt mày, Nó vặn ngược tay nhỏ làm tiếng xương gãy nghe đến rợn người, nhỏ đó mặt không còn tí máu hết lên đau đớn (t/g: chị này ác quá!!!, Kyo: thế có muốn thử không??? *liếc xéo t/g* lai xách dép bỏ chạy nữa rồi, cái tật nhieu chuyện hem bỏ!). – Tao đã nói là không muốn đánh con gái nhưng mà hình như mày không hiểu ý tao thì phải, tao nói là tao không muốn chứ không phải là tao không dám mày có biết không! – Nhìn mặt Nó bây giờ đáng sợ kinh khủng, nhỏ đó đã ngất đi vì khiếp sợ, khi nhỏ tỉnh dậy thì nghe có cái gì đó lạnh lạnh đang kề sát mặt mình.

- Tỉnh rồi sao? – Nó nhìn nhỏ cười nụ cười ác quỷ, con dao lúc nãy hù nhỏ trong trường gươm lại nằm trên mặt nhỏ nữa rồi.

- Mày...mày muốn làm gì tao đó? – nhỏ đó hỏi một cách run sợ.

- Về rùa lên mặt mày chứ làm gì – Nó nói một cách thích thú, khuôn mặt vẫn vô cảm.

- Mày...mày dám – nhỏ đó sợ đến tái mét, nói cà lăm luôn!!!

- Sao lại không, không phải hỏi sáng tao đã cảnh cáo mày rồi sao?? – Nó nói, cười nửa miệng. – Mày có nhiều tội lắm mày biết không, vì mày mà đã có 40 cái đầu của những người bị mày bạt đầu phải dập xuống xin tha cho cái mạng chó của mày, đàn em của mày đã làm tao chảy máu và mày lại dám đánh lên tao, 3 tội đó đều là 3 tội chết mày có hiểu không! Nhưng vì nể tình 40 người kia đã mất hết 1 ngón tay và đã phải dập đầu xin tha cho mày, cho nên tao sẽ chỉ tặng cho mày một con rùa để nhớ thôi nhé – Nó nói một cách lạnh lùng nhưng có phần bốn cọt. Đúng vậy, trong lúc nhỏ này ngất đi thì Nó định cho nó châu diêm vương luôn nhưng 40 người đàn em của nó đã xin tha cho nhỏ vì dù sao ba nhỏ cũng là người đã cứu mạng họ cho nên nhỏ mới còn có thể nhìn thấy anh mặt trời ý chứ).

- Mày...mày dám...- Nhỏ cố nói cứng, nhưng nước mắt đã rơi là chả.

- Sao lại không dám chứ?? – Nó đưa con dao vào sát mặt nhỏ đó bắt đầu cứa nhát đầu tiên, nhỏ đó khóc thét vì đau đớn, Nó không vẽ rùa mà chỉ vạch chữ K trên mặt nhỏ đó rồi nói, – Tao vẽ chữ K này lên mặt mày để cho mày nhớ là Kyouko này không phải chỉ có cái tiếng, và tao cầm mày đụng đến 40 người ở đây nếu không thì con rùa sẽ là thứ tiếp theo tao vẽ lên mặt mày đó rõ chưa – Nó đe dọa nhỏ đó. (chị này tàn nhẫn quá!!! cái này t/g chỉ là đang nghĩ trong đầu chứ hết dám nói ra rồi, không lại xách dép mà chạy nữa.)

- Mày giết tao đi!!!! – nhỏ đó nói trong đau khổ, máu trên mặt chảy ra như suối. (lại nói wa rồi)

- Không, giết mày thì tao là người thất hứa với 40 người ở đây sao, và tao nói cho mày biết trước, mày mà dám làm hại đến mình thì công ty của ba má mày sẽ không còn chỗ đứng trên trái đất này đâu, ráng mà giữ cái mạng chó của mày đi nhé – Nó ghé sát mặt nhỏ đó cười khẩy, mấy tên kia phải nề phục Nó thật, tuy ghét nhỏ đó nhưng dù sao nhà nó cũng đã cứu mạng họ cho nên họ cũng thấy sót xa cho nhỏ đó, nhưng họ phục nhất là cái cách mà Nó làm cho con người ta sống dở chết dở, hèn gì lúc nãy Nó hỏi thứ quan trọng nhất với nhỏ đó là gì.

- Các người ra đây được rồi đó! – Nó đang nói với nhỏ Quyên Anh thì quay sang phía cái nhà hoang mà gọi tụi kia. Lúc đầu nó không biết nhưng lúc mà nó bị thằng kia đánh lên thì nghe có tiếng Rika ở phía xa hết nhỏ nhưng nó không muốn tụi Rika nhún tay vào cho nên cứ để cho tụi nó đứng coi.

Chương 7: Chị Cả Kyouko

- Hìhì, Kyo hay thật đấy – Joe cười một cách thích thú nhìn mấy tên đang nằm la liệt trên mặt đất rên la đau đớn. (hìx, sao mấy anh chị này toàn người bệnh hoạn không thể??? người ta bị đánh như thế mà cười được!! DPx2[DarkPrinces+DarkPrincesses]: MỐI NÓI GIÌ ĐÓ????? *liếc xéo* t.g lại lần nữa chạy té khói, lờ mờ đây ăk, huhu)

- Thường thôi – Nó cười nửa miệng, những vết máu trên nửa khuôn mặt của Nó làm nụ cười của nó không khác gì ác quỷ khiến mấy tên kia không khỏi giật mình.

- Phục Kyo thật đó, tự nhiên có được 40 người anh em bọc trực ngay thẳng như thế, mà còn làm cho nhỏ này sống giờ chết giờ như thế, chắc Jes phải bái Kyo là sư phụ quá – Jes nói một cách thích thú, tụi con trai phải lắc đầu chào thua cô bé mà từ lâu tụi nó đã xem như em út trong nhà, (Nhỏ này dám chắc không phải người, sao nụ cười thì cứ như thiên thần mà nhìn thấy người ta đau đớn thì lại cười vui thích thú như thế chứ, cái này người ta gọi là ác quỷ đội lốt thiên thần nè (￣▽✿)). Thấy tụi Ken đi ra thì tụi kia hơi chột dạ, gì chứ Ken thì tụi nó đâu có xa lạ gì.

- Quá khen rồi, tôi chỉ cho họ biết là Kyo này không chỉ có cái tên thôi – Nó nói một cách lạnh lùng.

- Cô tài thật đấy, trong 1 lúc mà thu được đến 40 người bọc trực như thế này – Hấn châm biếm Nó rồi nhìn sang bọn đàn em mới đầu nhận của Nó.

- Mi mà dám đụng chạm đến họ thêm một câu nào nữa thì coi chừng giống như cái bọn này đó, không ai có quyền đụng đến 40 người này kể cả các người – Nó bênh đàn em của mình chỉ vào mặt 4 tên con trai đang đứng đó làm bọn đàn em nó càng nể nó hơn.

- Các người có một người chị hai tốt thật đấy, ráng liệu hồn chứ mà ai dám phản lại cô ta thì các người cũng biết được hậu quả rồi đấy – Hấn quay sang nói với bọn kia, nhìn cật mắt cứ như muốn giết người ý, ghê lắm lắm. (t.g không dám tưởng tượng ra đâu!!!)

- Tụi này sẽ chết theo Kyo, ai mà dám đụng đến Kyo thì trước tiên sẽ phải bước qua xác của tụi này – tên cầm đầu nói một cách chắc nịch.

- Tốt, các người không làm tôi thất vọng đấy, còn bây giờ thì làm ơn đưa cái đồng rác rưởi này về nơi mà chúng thuộc về rồi chiều nay 7h phải có mặt đầy đủ ở bar của hấn – Nó chỉ tay sang Hấn, ý nói bar của Ken rồi nói tiếp, – Tôi sẽ có chỗ ở cho các người, từ nay các người không còn nợ nần gì của nhà họ Trương kia nữa, cho nên các người cứ ngẩng cao đầu mà đi chứ không phải cúi mọp xuống trước mặt họ nữa, bây giờ các người là anh em của Kyo này rồi – Nó nói một cách lạnh lùng nhưng đầy uy quyền của một tay đàn chị không thua không kém gì Hấn cả.

- Dạ chị Kyo – Bọn họ đồng thanh nói.

- Cảm không được kêu chị, chỉ gọi là Kyo thôi, rõ chưa – Nó liếc xéo bọn họ làm người nào người nấy lạnh sống lưng.

Nó chúa ghét cái mắc giai cấp đó, nghe mà sồn gai óc mặt dầu là 1 tay đàn chị có thể nói là rất rất nổi khắp Châu Á này.

- Rõ – họ lại đồng thanh.

- Thôi tôi về đây, đúng 7 giờ mà ai chưa có mặt tại chỗ hẹn thì nên tự đào mồ chui xuống đi – Nó nói rồi bỏ đi, 7 người kia cũng không nói gì mà chỉ bước đi theo sau nó mà thôi. Vừa quay đi thì Nó lắc đầu như muốn ngất, máu trên tay của Nó vẫn còn rỉ ra, này giờ chắc mất máu rất nhiều nhưng vì tức giận cho nên nó không nhớ đến, bây giờ thì nó đã thấm thía rồi, Hấn nhanh chân chạy lại đỡ trước khi Nó ngã quỵ, 40 tên kia thấy vậy rần rần chạy lại gọi tên nó nhưng nó đã ngất đi vì mất sức, nó không còn biết gì nữa.

*****

- Tỉnh rồi àh – Tiếng Rika lo lắng hỏi nó khi nó vừa mở mắt ra.

- Đây là đâu vậy? – Nó hỏi, đầu nó đau điên, đưa tay lên xoa đầu nó tá hỏa, – NÓN CỦA TUI ĐÂU?!?!? – Nó nói như hét.

- Là tui tháo xuống để lau máu cho bà đó, đây là bệnh viện, chưa có ai thấy được bộ mặt “xấu xí” của bà đâu mà lo, đương nhiên là ngoại trừ tui rồi – Rika cười một cách ranh mãnh.

- Nhưng mà đây là đâu? – Kyo thấy nhẹ nhàng hơn khi biết là chưa có ai thấy được mặt của nó.

- Đây là bệnh viện chứ đâu, bà mất máu quá nhiều, người ta phải truyền cho bà đến hai bịch máu lận đấy – Rika nói, nhưng mà hình như đây không phải là lần đầu tiên cho nên Nó chỉ cười hiền, nhưng rồi nhớ ra gì đó nó lại hét lên – MẤY GIỜ RỒI?!?! – Nó hét lần hai làm Rika hơi giật mình nhưng rồi lại cười hiền nhìn nó.

- Bây giờ là 10 khuya thứ 6 tức bà đã ngủ được gần 3 ngày rồi – Rika nói nhỏ nhẹ nhưng Kyo nghe cứ như có sét đánh ngang tai.

- Sao bà không kêu tui dậy, bọn họ sẽ nghĩ sao khi Kyouko này không giữ lời hứa như thế chứ – Nó bật dậy như người máy định chạy liền đi nhưng đã

bị Rika kéo lại.

- Bình tĩnh đi, họ đang nằm la liệt ngoài kia kia, đã hết 2 ngày rồi họ chưa ngủ cứ đòi vào gặp bà nhưng tui càng không cho, họ mới chợp mắt có chút àh, bà để cho họ ngủ đi, mai sẽ tỉnh – Rika nói, đây Nó nằm xuống.

- Đúng là tui không nhìn lầm họ – Nó nằm xuống rồi nở một nụ cười mãn nguyện.

- Mà bà làm tui hết hồn đấy chứ, tui cứ tưởng là bà chỉ nói giỡn ai dè bà làm thật – Rika nhìn Nó như người trên trời.

- Lúc đầu tui cũng tính sẽ cho những kẻ phản chủ một bài học nhưng rồi họ đã làm tui bất ngờ quá mức, họ không phải là những con người nhát gang sợ chết, tuy họ là dân giang hồ nhưng lại có lòng trung trực và rất đáng tin cậy, họ đã không nề mà cắt ngón tay mình trả nợ, tuy bị ngược đãi nhưng họ không hề than trách một lời lại xin tha cho con nhỏ đó, và họ không hề cuối đầu trước một ai không đấy, họ đã làm Kyo này phải kính trọng – Nó nói một cách hành diện về những người anh em mới của mình, nói thật thì Nó chưa bao giờ coi những anh em dưới trướng mình là thuộc hạ cả, cô luôn xem họ như anh em trong nhà, không bao giờ cô cho họ liều mạng chết vì mình, cô luôn tôn trọng họ, chỉ có điều là lúc nào cũng phải tỏ ra lạnh lùng, nhưng bọn nhóc nhỏ hơn Nó luôn đeo dính Nó cứ như chị ruột của mình, còn những người lớn hơn Nó luôn tôn trọng Nó coi Nó như em gái và luôn luôn âm thầm bảo vệ Nó như bảo bối của mình.

Chưa một ai ở dưới trướng của Nó mà dám phản lại Nó cả nói cho đúng là họ không muốn phản bội Nó, họ luôn liều mình vì Nó, và lí do rất dễ hiểu, một khi đã phản lại Nó cũng chính là ngày chết của họ, Nó thâm nhập người cũng rất khắc khe, phải được huấn luyện một khóa nữa về tính cách và đủ thứ như là phải biết đối xử với từng lớp người trên dưới, nếu không thể nào thực hiện được thì sẽ bị đá ra không thương tiếc, rồi khi đã hoàn thành được khóa đó thì lại phải chịu được một khóa huấn luyện của những người thân tính của cô trong vòng 1 năm nữa rồi mới chính thức được trở thành một phần trong nhà cô. Vì vậy cho nên băng của cô chỉ vồn vện có gần 2000 người nhưng chưa bao giờ thua những băng đảng anh chị mấy ngàn người kia, lúc nào cũng chỉ có từ 2-3 trăm người một trận chiến với những băng đảng cả vài ngàn người, mà lúc nào người bị thương nặng nhất cũng chỉ bị nằm viện nhiều lắm là 6-8 tháng là lành hẳn, cho nên Nó mới được khét tiếng như thế từ Nhật về tới VN và một số nước lân cận đây chứ, mặt dù cô chỉ mới 19 tuổi. Nó nói một cách hành diện vì những người anh em mới thâm nhập, nó đâu có biết là những người anh em của nó cũng rất là sung sướng khi được Nó thâm nhập, mới lúc đầu nghe Nó nói sẽ cho mình sống đỡ chết đỡ thì đứa nào cũng toát mồ hôi hột, nhưng khi nghe đến họ đã được Nó tin tưởng thì người nào cũng thở phào nhẹ nhõm, họ càng ngày càng tôn trọng Nó nhưng đâu biết chặng đường đi đến niềm tin tưởng của Nó còn rất dài. Họ nhìn nhau trao nhau một nụ cười sung sướng, họ đã quyết định không bao giờ phản lại Nó, thế sẽ bảo vệ Nó cho tới hơi thở cuối cùng, ai dám đụng đến Nó thì có là tổng thống hay ai họ cũng sẽ xử hết.

Nó thì đang ngồi suy nghĩ cách nào để huấn luyện 40 người này để có thể bảo vệ cho Princess của nó, nhìn sang giường kế bên thì Rika đang ngủ ngon lành, con bé chắc đã lo cho nó lắm, nhìn tiều tụy đi hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Những người anh em và sự thật tàn nhẫn.

- Kyooooo!!!! – Rika vừa mở cửa phòng thì Jes đã chạy ừa vào ôm chầm lấy Kyo, (vẫn là chiếc nón lưỡi trai quen thuộc mặt đầu đang là bệnh nhân) làm Rika không nhớ có Joe vừa bước vào sau chị mình đưa tay ra đỡ thì chắc con bé đã đổ đất, cảm ơn Joe xong thì Rika tru tréo.

- Jessica Hoàng Thái Anh Thu!!! Cậu có tin là tớ cho cậu ra ngoài hay không – Rika đai nghiêng nhìn Jes, (Kêu nguyên tên họ con người ta thì cũng đủ hiểu là Rika tức giận như thế nào rồi $\geq^{\wedge}\leq$)

- Sorry mà, tại Jes lo cho Kyo thôi – Jes nói rồi quay lại hỏi han Nó, cô đã rất lo lắng cho Nó.

- Rika thông cảm đi, lúc tối vừa nghe tin Kyo tỉnh lại thì bà đó đã muốn chạy ngay vào bệnh viện rồi nếu không được ba má tui cản lại, với bà bây giờ Kyo còn quan trọng hơn ông Tim nữa ák – Joe cười cười giải thích.

- Nhưng mà đâu cần quá đáng như thế chứ – Rika vẫn còn rất tức giận.

- Từ nhỏ đã vậy rồi, không đổi được đâu – Joe cười nhìn bà chị sinh đôi của mình.

- Bótay, ủa mà mấy người kia đâu?? Không phải ông Tim lúc nào cũng như hình với bóng với con yêu tinh kia sao? – Rika hỏi, bây giờ thì nó chính thức kêu Jes là yêu tinh làm Joe phì cười, khuôn mặt Rika lúc tức giận còn dễ thương hơn nữa.

- Ông Tim hôm nay phải lo chút công việc ở nhà cho nên chiều nay tới bar luôn, còn thằng Ken với thằng Jay thì sắp tới, Liz thì đang làm gì đó dưới chỗ tiếp tân hình như thanh toán tiền bệnh viện thì phải? Joe nói rồi cười, thằng này rất thích cười. (Chắc có ngày đười ươi nhập quá >”

- Uhm, thôi vào đi – Rika nói rồi cho Joe vào, rồi nó bước ra ngoài lũ đàn em của Nó bây giờ đang tươi tỉnh nhìn Rika chờ một cái gạt đầu là tụi nó sẽ xông ngay vào. – Từ từ nghe tui nói đây, khi vào đó cấm không được la lớn, không được chửi bậy, không được nhát gì đến chuyện hôm qua, phải nhỏ

nhẹ dàng hoàng vì Kyo nó còn yếu, đưa nào dám làm xai lòi thì tự đào mồ đi – Rika nói một cách nghiêm khắc với họ, họ liền gật đầu lia lịa, “nhìn nhỏ này trong mặt thiên thần thế mà ăn nói cũng ghê gớm thật” bọn họ nghĩ rồi từ từ bước vào phòng chứ không hề chạy rần rần như trước.

- Chị Kyo có sao không? – Có tới gần 20 đứa khoảng từ 16-18 tuổi lại gần hỏi han Nó, nhìn mấy thằng nhóc mà Nó hơi ngỡ ngàng, hôm bữa mãi mới làm việc mấy tên kia Nó không để ý là cái đám người mà nó thu thập được chủ toàn là một đám người tuổi từ 15 16 tới 21 22 là cùng, giờ nhìn lại nó không dám tin vào mắt mình.

- Ổi chị không sao – Nó trả lời, đối với mấy đứa nhỏ hơn mình lúc nào Nó cũng tỏ ra dịu dàng hơn, – Chắc mọi người đã lo lắng nhiều ha, chiều nay chúng ta sẽ có một bữa no say tại bar chào đón những thành viên mới của Kyouko này, còn bây giờ các người hãy theo người của Kyo về nhà mới nghỉ ngơi đi – Nó nói với họ, nhìn mặt từng người cười một nụ cười rất hiền, nhưng không ai thấy rõ bởi chiếc mũ lưới trai đã che khuất.

- Bọn em không mệt, chị cho bọn em ở lại đây với chị đi – bọn nhóc lại nói, những người lớn hơn cũng đồng tình.

- Nhưng mà cái phòng này đâu có thể chứa hết được tất cả mọi người, các người cũng phải để cho Kyo nghỉ ngơi chứ, cứ về đi, tối nay thì Kyo nó sẽ chơi với các người sáng đêm – tiếng của Liz lạnh lùng phát ra từ phía cửa làm mọi người giật bắn mình.

- Uhm đúng rồi đó, mọi người về nghỉ ngơi đi tối nay Kyo sẽ chơi với mọi người sáng đêm có chiếu không – Nó nói.

- Ok, vậy chị ráng nghỉ ngơi đi, tui em về – một thằng nhóc hình như là nhỏ nhất nhóm nói một cách đầy lo lắng với Nó rồi nguyên đám kéo ra ngoài, thấy Nó tỉnh lại và cười nói họ mới thấy nhẹ nhõm, nguyên 3 ngày nay có người nào chộp mắt được tí nào đâu, giờ thì họ đã có thể thở phào nhẹ nhõm. Đợi họ ở ngoài là một người mang đồ đến đang đứng chễm chệ từ khi nào.

- Các người theo tôi – Người đó nói rồi quay bước, họ liền theo sau, trước cổng bệnh viện có khoảng 10 chiếc ô tô màu đen đang chờ họ, cứ 4 người lên một xe. Điểm dừng đầu tiên là một tiệm quần áo có tiếng ở Sài Gòn, họ được tự do chọn lựa cho mình vài bộ quần áo tùy thích, xong xuôi thì họ bị đưa đi vào một tiệm cắt tóc cũng không phải thường và được cắt tỉa tóc tai và được lựa chọn 3 màu tóc đỏ, đen hoặc nâu chứ không được chọn màu khác. Xong xuôi mọi thứ thì cũng phải đến 2h trưa, rồi họ được đưa về một căn biệt thự tuy không được trang hoàng lộng lẫy cho lắm nhưng với họ thì có lẽ là không thể nào tin được, vào tới trong thì họ đã thấy thức ăn được dọn sẵn cho họ nhưng trước tiên là nhận phòng, nhà này có 4 lầu, mỗi lầu có khoảng 5-7 phòng, cho nên 40 người thì một số sẽ phải dùng chung phòng, không cần phải tranh giành vì phòng đã có tên đầy đủ rồi, cho nên chỉ cần tìm phòng có tên mình là ở thôi, 15’ sau thì họ có mặt ở nhà ăn.

- Chị Kyo đúng là một người tốt bụng thật, em chưa bao giờ nghĩ mình sẽ được sống như thế này cả, ngay cả trong mơ – thằng nhóc lúc nãy nói chuyện với Nó nói một cách thích thú và vui sướng, ngay từ đầu cậu đã rất thích Nó.

- Uhm, tuy hơi lạnh lùng nhưng anh nghĩ con người thật của cô bé không phải là thế, chúng ta nên bảo vệ cô ấy, xem cô ấy như một nữ hoàng của mình – tên cầm đầu nói.

- Anh Trường nói đúng, chúng ta phải thề chết bảo vệ chị ấy, không cho bất cứ ai xúc phạm đến chị ấy – một đứa khác nói.

- Đúng, chúng ta đã nợ chị ấy quá nhiều, ông ấy có ơn cứu sống chúng ta nhưng chưa bao giờ coi chúng ta là người, còn chị Kyo tuy là không có quan hệ gì với chúng ta nhưng lại cho chúng ta nhiều như thế này, em thề là ai mà dám làm hại đến chị ấy em thề chết sẽ phanh thây tên đó ra – một thằng nhóc khác lại nói một cách kiên quyết.

- Đúng vậy – họ đồng thanh nói rồi bắt đầu ăn những thức ăn đã được dọn sẵn một cách ngon lành, họ cười nói rất vui vẻ. Ăn xong thì khoảng 3h30 cho nên họ đứng dậy dọn dẹp rồi về phòng nghỉ ngơi đến khoảng 6h thì dậy chuẩn bị 6h30h thì xong xuôi, bây giờ nhìn họ chẳng ai lại nói là một đám lưu manh cả, nhìn người nào cũng rất tươm tất. Họ bước ra ngoài và bây giờ thay vào 10 chiếc ô tô lúc sáng thì bây giờ là 20 chiếc mô tô phân khối lớn, họ hết nhìn nhau lại nhìn mấy chiếc xe đủ loại đủ màu một cách không tin được, bỗng dưng người đàn ông lúc sáng lại xuất hiện.

- Đây là những chiếc xe mà cô Minh Châu và những người bạn của cô ấy tặng cho các cậu, cậu Trường sẽ lo cho cậu Anh Tuấn, Phúc với Minh, Thanh với Minh Hoàng, Nhật với Thuận, Nghĩa với Quang Anh, Tỉnh với Khanh, Quốc Anh với Cuong, Tú với Pháp, Long với Quân, Lộc với Bảo, Khánh với Hoàng Huy, Chiến với Quốc, Tâm với Nguyên, Thanh Tuấn với Đông, Quang với Phong, Hoàng với Phương, Hậu với Bình, An với Ân, Hiếu với Trực và Hải với Lai sẽ đi chung xe với nhau – Ông ta nói một tràng làm bọn họ không ngậm miệng lại được, tại sao ông ta lại thuộc lòng hết tên của tụi nó hay thế. – Thôi các cậu đi đi, cô Minh Châu với mọi người đang đợi các cậu đấy, chắc các cậu không muốn để cô chủ chờ đâu phải không – Ông ta lại nói, giọng rất nghiêm khắc.

- Vâng, cảm ơn ông – tụi nó nói rồi từng cặp nhảy lên xe phóng vù đi, trên đường người ta thấy 1 hàng xe mô tô phân khối lớn lướt trên đường, những người trên xe thì cũng đều rất tuấn tú chứ cũng không đến nỗi nào đang tiêng thẳng về phía quán Bar JK với một vận tốc vừa phải. Hehehe, nói cho mà biết chứ mấy cậu này chả có cậu nào xấu đâu nhá nhá, tại vì không chài chuốt gì nhiều cho nên nhìn cứ như mấy tên đầu trâu mặt ngựa, nhưng giờ nhờ được Kyo chài chuốt cho nên nhìn các cậu trông sáng xua ra hăng. Tụi nó bước vào quán làm cho mọi người xôn xao cả lên, ở đầu mà lòi được ra tới 40 người con trai tuấn tú như thế chứ, tới Nó và mấy đứa kia khi nhìn thấy tụi này cũng không dám tin đây là 40 tên con trai đầu xanh đầu đỏ kia, đa số tụi nhóc thì chơi đầu tóc màu đỏ như chị Kyo của tụi nó, còn mấy tên kia thì toàn là đen thôi. Vừa thấy đáng Kyo thì họ đã chạy ào tới, thằng nhóc nhỏ nhất chạy lại gần chị Kyo của nó, nhưng chỉ dừng lại trước mặt Kyo chứ không dám đụng vào.

- Xin lỗi chị tụi em tới trễ – Thằng nhóc nói kèm theo là 39 cái đầu kia cuối sập xuống.

- Đầu có, mọi người ngừng lên đi, mới có 6h45 thôi, Kyo nói mọi người 7h mới tới mà, cho nên còn sớm tới 15’ lận, không cần phải dậy đâu – Nó bói rồi nói, nó không quen cái cách hành lễ này.

- Chị Kyo này, cảm ơn chị nhiều về mọi thứ nhé, cảm ơn các anh các chị nữa – thằng nhóc nhìn 8 đứa tụi nó một cách

triều mến và biết ơn.

- Em không cần phải cảm ơn đâu, tối nay chơi với Kyo cho đã đi, vì trong vòng 2 năm tới đây các người sẽ phải khổ nhiều đấy – Rika cười một cách ma mãnh, không hiểu sao vừa nhìn thấy nụ cười trên môi cô gái có khuôn mặt thiên thần này, không hẹn mà cả 40 người rùng mình một lượt, Rika thì cười một cách thích thú vì trò chơi của mình.

- Tui đã nói là không ai được đụng đến 40 người anh em này của tui mà, kể cả bà đó nghe chưa – Nó khó chịu nói, nó đã coi 40 chàng trai này là anh em trong nhà cho nên ngay cả Rika là bạn thân của nó cũng không được đụng đến. Nghe Nó nói mình là anh em trong nhà của mình thì tui nó không đùa nào dám nhận cả, nhưng ai cũng vui ra mặt.

- Thôi mọi người cứ ăn chơi xả láng đi, tối nay tui tuyên bố đóng cửa để cho các người tùy ý hoành hành đấy, đừng đập phá đồ trong quán là ok – Hấn phán 1 câu mà tất cả 47 cặp mắt nhìn nó như người trên trời rơi xuống. – Sao?? Không muốn à?? Hay là muốn tui lấy tiền mới chịu?? – Hấn khó chịu nói, “Các người nghĩ tui keo tui vậy sao? >” Hấn nhăn nhó nghĩ.

- Không không, Ken đập dzai mã đải thì tui này phải nhận chứ – Rika cười cười ranh mãnh nói với Hấn, vừa nghe Rika khen mà óc ác Hấn cứ gọi là rơn lên. – Vậy thì tối nay quậy xả láng đi anh em – Rika nói một cách thích thú, Jes là người hưởng ứng nhiệt tình nhất. Thế là những người ở trong quán đều được đá ra ngoài không thương tiếc, rồi tui nó bắt đầu quậy phá, nhưng chủ yếu là Jay, Joe, Jes với Rika thôi, còn đa số là ngồi nói chuyện với Nó, họ cười nói vui vẻ. Nó đòi Trường kể chuyện của họ trong những năm sống dưới trướng nhà họ Trương.

- Anh Trường kể em nghe về cuộc sống của anh với mọi người trong những năm vừa qua đi? Nó nói, bây giờ thì tất cả đã thân thiện hơn, Nó một mực bắt những đứa nào lớn hơn nó đều phải kêu em xưng anh, còn những đứa = tuổi thì cứ kêu tên rồi còn lại thì kêu nó = chị xưng em, đứa nào dám cãi lại thì tự đào mồ đi (Ack, bạo lực thế, ức chế dùm mấy anh này lunz ==!), thành ra tui con trai đành chịu thua Nó, ngay cả Rika là đứa bạn thân nhất của Nó cũng không khỏi bàn hoàng về sự thay đổi chóng mặt của Nó.

- Uhm, những năm sống dưới trướng của nhà họ Trương họ đối xử với chúng tôi không khác gì chủ với chó, chúng tôi chưa có một bữa nào được ăn no, tối ngủ thì cứ 10 người chui vào một phòng nhỏ, có nhiều đêm còn không được ngủ vì phải đi xăn lông một tên nào đó, với chúng tôi những người lớn thì không sao, còn như tui nhóc Anh Tuấn thì tui nó còn quá nhỏ để làm việc nhiều như thế, nhưng nếu không bắt được tên đó thì chúng tôi sẽ phải chịu trừng phạt gay gắt của họ – Anh Trường nói một cách ghen ngào.

- Những ngày đó là những ngày kinh hoàng nhất, họ đánh đập không thương tiếc, Minh với Hoàng có nhiều lần chịu không nổi đã phải nằm một chỗ hết gần nửa năm vì lúc đó 2 thằng nhóc chỉ mới có 13 14 tuổi thôi, nhóc Tuấn thì nhò cứng đầu cho nên còn gắng gượng được, họ không cho hai thằng nhóc đi bệnh viện mà chỉ cho mấy viên thuốc giảm đau những ngày đầu rồi sau đó là những ngày đau khổ của hai đứa, nhìn hai đứa nằm lăn lộn đau đớn mà mấy anh đành bất lực vì không biết phải làm sao, vì họ không cho chúng tôi một đồng tiền nào cả” Anh Phúc kể tiếp, nhưng vì nhớ lại những ngày đó anh thấy sót sa cho nhóc Minh với nhóc Hoàng.

- Thế các anh không có người thân sao? – Hấn hỏi, thấy bất bình dùm cho bọn họ.

- Họ nhật nuôi chúng tôi từ những gầm cầu góc phố vì chúng tôi đều là con mồ côi – anh Nhật trả lời Hấn.

- Hèn gì mà bà Kyo cứ xem họ như anh em trong nhà – Rika không biết ở đâu chen vào.

- Chứ bà nghĩ sao – Nó hất mặt cười nói với Rika.

- Là sao? – 46 cái miệng cùng hỏi.

- Thì vì Kyo riêng nó cũng là trẻ mồ côi mà, nguyên một cái băng của bà bên Nhật cũng toàn là những cô nhi mồ côi,

có một số là do chính Kyo nuôi lớn cho nên họ vừa xem Kyo là người chị, người mẹ và là một thứ gì đó rất thiêng liêng mà không ai có thể đụng đến. – Rika giải thích, lập tức 46 cặp mắt nhìn về phía Nó.

- Các người làm gì nhìn tôi như thế, vì tui hiểu được cái cảm giác lạnh lẽo của một đứa nhỏ mồ côi cho nên tui không thể nào bỏ họ được – Nó nói một cách bình thản nhưng sao nghe nó chua chát quá.

- Nói cho đúng thì chị Kyo có cha có mẹ đó chứ, nhưng chỉ là cha mẹ nuôi thôi – Tiếng của một thằng con trai lạ hoắt chen ngang vào cuộc nói chuyện của tui nó làm tui nó giật bắn mình.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Ngũ Quỷ xuất hiện

- Nói cho đúng thì chị Kyo có cha đó chứ, nhưng chỉ là cha nuôi thôi – Tiếng của một thằng con trai lạ hoắt chen ngang vào cuộc nói chuyện của tụi nó làm tụi nó giật bắn mình. – Sau khi cha mẹ mất thì được ba nuôi của chị ấy nhận về nuôi, vì chỉ cần nhìn vào Kyo ông đã biết chị ấy sẽ trở thành một người có ích cho đời và ông đã không sai, từ lúc lên 6 thì Kyo đã bắt đầu dắt về nhà những đứa trẻ bị gia đình ruồng bỏ hoặc là mồ côi về nuôi, có nhiều anh chị lớn hơn chị ấy đến 2 3 tuổi cũng được đem hết về, đòi cha nuôi cho riêng một căn nhà lớn ở một ngoại ô của Tokyo, chính tay chị ấy chăm sóc hết nguyên một căn nhà khoảng trên 100 đứa trẻ từ sơ sinh cho đến 15 16 tuổi cùng với 5 người nhũ mẫu, cho đến năm 15 tuổi thì trong căn nhà của chị đã có trên 300 trẻ mồ côi và gần 50 anh chị được chị Kyo nuôi đã thành tài và quay về phụ giúp chị ấy, và chính 50 anh chị ấy là những anh chị nổi danh ở Nhật và đã rèn luyện ra 2000 tay chân của chị ấy đấy – có khoảng 5 tên con trai không biết từ đâu xuất hiện chen vào cuộc nói chuyện của tụi nó, tuy hơi khó chịu về 5 thằng nhóc này dám nói chuyện riêng của mình nhưng Nó không thể nào dẫu nổi sự sung sướng khi nhìn thấy 5 chàng trai này. Mặt kệ cho 47 cặp mắt đang nhìn mình một cách hết sức khâm phục thì Nó chẳng nháy mắt lên. Còn tụi Ken thì ngạc nhiên tột độ, tại sao mấy thằng nhóc này có thể dễ dàng vào đây như thế trong khi ở ngoài có rất nhiều bảo vệ?? (hehehe, để tụi nó bật mí cho, tại vì tụi nó vớ được chứ sao :->)

[Ngũ quý, sao mấy đứa về mà không nói chị một tiếng!] Nó hét lên rồi chạy lại ôm chầm lấy 5 thằng nhóc trong sự ngỡ ngàng của 47 người kia. (cái này nói = tiếng nhật àk nha)

[Tụi em mới về tới, nghe thằng Rio nói chị bị nhập viện nhém chút nữa tụi em đã lật hết cái Sài Gòn này để tìm cái thằng chó chết nào dám đánh chị như thế, nhưng biết chị ở đây liền tới đây xem chị sao rồi, thấy chị như vậy thì biết là không sao rồi] thằng nhóc vừa kể chuyện cho họ nói với Nó một cách lo lắng, rồi 5 thằng bỏ Nó ra mà chào Rika.

[Chào chị Rika] 5 tên cùng đưa tay chào Rika, bất ngờ không kém, Rika cũng bay ngay lại chỗ 5 thằng nhóc ôm chầm từng đứa.

[Vắng mặt mới có mấy ngày mà nhớ mấy đứa muốn điên luôn vậy á] Rika nói giọng nói trẻ con hơn ngày thường, cứ như là đang nhõng nhẽo với bạn trai vậy á làm cho tụi kia cứ phải nói là bất ngờ kinh khủng. 2 con nhóc ngày thường tuy vui vẻ nhưng lạnh lùng khi thấy 5 thằng nhóc này thì cứ như là con nít thấy mẹ đi đâu xa về vậy á.

[Trời, không phải chị mới quậy phá chán chường xong sao] 1 thằng nhóc tóc vàng cười nói với Rika.

[Mày đừng nói chị không dám đánh mày nhá thằng kia] Rika nói rồi nhóm lên kí một cái rờ đầu vào đầu thằng nhóc, (hihi, tại thằng nhóc hơi cao ý mà $\geq \wedge \leq$)

[Đầu!!] thằng nhóc ôm đầu, những gì tụi nó nói với nhau thì ngoại trừ Nó với 5 đứa kia thì chỉ có Liz là hiểu thôi, Liz phì cười.

- Eh-hèm, giới thiệu đi chứ, làm gì mà cứ tay bắt mặt mừng như thế vậy – Jes hần giọng, cô thấy không được vui vì tại sao lúc nào Nó cũng tỏ ra lạnh lùng với tất cả mọi người mà bây giờ Nó lại tươi cười với 5 tên con trai đó. (chị này ganh tị đấy ák)

- Thôi đi không cần ganh tị như thế đâu – Rika chọc Jes, – Giới thiệu với mọi người đây là 5 đứa con... nhảm, năm đứa em trai mà được chính tay Kyo nuôi dưỡng từ lúc còn nằm tã đấy – Rika giới thiệu, giọng nói pha trò.

- Người Nhật hết àk? – Jes tò mò, nhìn 5 thằng chẳng giống Việt Nam chút nào.

- Dạ không, tụi em là 100% Việt Nam ạ – thằng tóc nâu nâu nói một cách lễ phép.

- Đây là 5 đứa em nuôi của tui đấy, – Nó nói rồi quay sang chỉ từng đứa một giới thiệu,

- Đây là anh hai Ren, Thái Ngọc Minh Quân – Kyo chỉ vào thằng nhóc tóc hơi dài màu hạt dẻ được chải gọn gàng, đeo kính cận khoảng 3 độ nhìn rất đẹp trai phong độ, cao khoảng 1'85.

Ren

- Chào mọi người – Ren gật đầu chào.

- Thôi còn lại chúng mày tự xử đi chị nhất giới thiệu rồi. – Nó nói một cách ngao ngán, 5 thằng nhóc phì cười rồi cũng làm theo lời Nó.

- Chào mọi người, em là anh ba tên Rey Thái Ngọc Minh Hoàng – Thằng nhóc tóc vàng lúc nãy nói, nó có một nụ cười rất ư là baby không thua Joe, đeo contact lense màu xanh lá cây, trông nó cứ như người Anh chứ không phải Việt, cao tới 1'90, ngang ngửa với Tim đấy.

Rey

- Chào mọi người, em là anh tư Ray Thái Ngọc Minh Vũ – thằng nhóc tóc ngắn màu nâu nâu được vuốt geo dựng ngược lên lên tiếng, tiếng của thằng nhóc rất thanh và êm tai, cao khoảng 1'87, mang contact lense màu đen huyền trông rất long lanh.

Ray

- Chào mọi người, em là em út Rei Thái Ngọc Minh Anh – thằng nhóc tóc cùng màu với Kyo cười tươi nói, cao khoảng chừng 1'80, tóc được đánh hơi xù nhìn rất bụi cùng với chiếc bông tai màu đen trông nó càng bụi hơn nữa, mắt cũng cùng màu contact với Kyo, tới phong cách ăn mặc cũng giống nốt.

Rei

- Còn em là anh cả song sinh với Ren, Ran Thái Ngọc Minh Tâm – thằng nhóc tóc đen nhìn y chang Ren từ đầu tới chân nhưng chỉ khác mỗi cách ăn mặc

lên tiếng, anh này thì toàn bộ trắng tôn lên mái tóc màu đen, còn Ren thì nguyên một màu đen tôn lên mái tóc màu nâu của mình. Nhìn Ran hơi lạnh lùng, có phần già hơn tuổi của mình.

Ran

- Đừng nhìn tui nó như thế, mới có 17 tuổi thôi àh – Kyo phán một câu làm tui kia té ngựa, nhìn mấy thằng nhóc nhìn già dặn thế mà cứ một em hai em thành ra tui nó hơi bất ngờ thế thôi.

- Có thật không áh?! – Jes hỏi một cách nghi ngờ.

- Thật àh, tui em cùng 1 tuổi 17 hết đây, tại phải trông chừng hai bà chị này từ lúc mới 7 8 tuổi cho nên mấy chị này 18, 19 mà nhìn cứ như con nít, còn tui em mới có 17 mà ra đường mấy chị 20 hai mấy cứ 1 anh 2 em nghe mà buồn thúi ruột – Rey lên án hai bà chị của mình một cách thẳng thừng làm tui kia phì cười.

- Coi mà giữ mồm giữ miệng nhá thằng kia – Rika dẫm lên chân Rey một cái đau điên.

- Mấy anh chị hiểu ý em nói chưa – Rey vừa nói xong cũng vừa nhảy sang bên Nó tránh một cú đấm vào bụng của Rika.

- Hay quá ha, mày coi chừng chị mày đây nhá – Rika như như quả đấm vào mặt Rey.

- Thôi, để chị giới thiệu với mấy đứa những người bạn của chị – Nó nói rồi quay qua chỉ vào từng người giới thiệu, rồi tới chỗ 40 người anh em mới của mình Nó khựng lại, – Mọi người tự nói tên đi, Kyo không nhớ hết được – Nó nói. Rồi từng người một nói tên mình.

- Ok, từ nay 40 người này sẽ dao cho 5...ý mà mấy người kia đâu? – Nó đang định nói gì đó xong nhớ lại thấy thiếu rất

nhiều người nên hỏi.

- Mấy anh chị đó có việc phải tuần sau mới có thể qua được – Ran trả lời.

- Uhm, mà bao nhiêu người sẽ qua vậy?? Vì chị chỉ cần có 10 tới 20 người thôi – Kyo nói.

- Có anh Phong, anh Toàn, chị Quyên, chị Mika, chị Mio, chị Mei, anh Kei, anh Jun, and Jae, chị Hyen, anh Hyun, anh Jake, chị Jen, anh Hoàng, anh Khiêm, anh Luật và 5 đứa tui em thôi – Rei nói một trào làm mấy đứa kia chóng cả mặt, vừa tên Hàn, tên Nhật, tên Việt rồi cả tên Mỹ nữa.

- Vậy là mấy đứa không định đi chơi với tui chị sao mà có cả tui em nữa? – Nó hỏi làm tui nhóc nhăn mặt chả hiểu bà chị mình đang nói gì.

- Thì tui em qua đây chơi mà – Ray nhăn mặt nói.

- Thế tại sao lại có tên 5 đứa trong danh sách người chị cần qua đây làm huấn luyện? – Nó hỏi một cách ngạc nhiên.

- HẢ!?!?!? – 6 cái miệng của 5 thằng con trai và Rika.

- Huấn luyện?? Huấn luyện ài??? – 5 cái miệng cùng hỏi, Rika bây giờ sau khi bắt ngờ thì đã biết Nó đang muốn gì.

- 40 người này chứ ai – Nó chỉ 40 người anh em mới của mình nói giọng tỉnh bơ.

- Vậy tui em cần gọi gấp về bên đó không thôi là tiêu – Ray nói rồi lật đật móc điện thoại chạy ra ngoài.

- Hèn gì mà tui bey toát nguyên một trào mấy anh chị giáo viên của tao, tui bây tính mở trường bên này sao – Nó nói làm 4 tên còn lại nhìn nhau không nói gì.

- Trời ơi, tui bây đúng là đi theo chị mấy bao nhiêu năm mà sao không bao giờ chịu học khôn vậy hả!? – Nó đay nghiến tui nhóc, chả thèm để ý đến những con mắt đang mở hết cỡ như đèn pha xe hơi nhìn mình.

- Thôi chị 2 bớt giận mà, anh Ray đang gọi cho mấy anh chị đó rồi mà – Rei chạy lại nấp đằng sau Ran nói giọng run run.

- Thôi mà chị hai, tui em hứa lần này là lần cuối mà, hứa danh dự đây – Ran nhe răng cười làm Kyo bỗng dưng nở một nụ cười thật tươi.

- Hahaha, có đâu vậy chứ, mày nên cười nhiều một chút đi thằng nhóc con ạ, tối ngày cứ làm mặt hình sự hèn gì chả có con nào dám lại gần mày – Nó bật cười nói với Ran, biết mình mất mấy thằng nhóc sa sầm mặt.

- Vui quá ha, không thèm nói chuyện với chị nữa – Ran quay luôn đi.

- Thôi mà nhóc, mày mà giận là chị tổng mày về lại Nhật cấm chỉ không được về đây đây cho mày hay nhé – Nó năn nỉ mà cứ như đe dọa thằng nhóc làm thằng nhóc tái mét mặt.

- Chị Kyo là người xấu xí nhất quả đất này, chị mà đuổi em về Nhật là em cứ kêu chị dễ thương đây – Ran nói với chị mình, tui kia hơi bất ngờ.

- Mà mà dám chị xé xác mày – Nó nghiêng răng.

- Cho nên giờ hai chị em mình hòa, chị không đuổi em về Nhật, em không khen chị xinh, thế nhé – Ran ra điều kiện.

- Mày hay lắm! – Nó nói một cách tức tối nhưng không làm gì được thằng nhóc, 3 thằng nhóc còn lại thì té ra cười lăn lộn, ngay cả tụi kia không hiểu gì cũng phải phì cười vì bộ mặt của hai đứa này lúc cãi nhau.

- Ok xong rồi, tuần sau thay vào mấy anh chị đó thì sẽ có anh Tiến, anh Tính, anh Hòa, anh Huân, anh Dương, anh Vương, anh Peter, anh Kevin, anh Jiong, anh Jae Park, anh Hee, chị Linh, chị Trâm, chị Hương, chị Lee Kim, chị Mika, chị Sara, chị Mei, chị Lee với chị Stephanie sẽ qua thay cho mấy anh chị kia – Ray nói một cách hào hứng, thêm một trào tên nghe mà chóng mặt nữa.

- Có chuyện gì thế Kyo? – anh Trường lo lắng hỏi.

- Thôi mọi người cứ chơi thoải mái đi rồi tới khi nào xong tiệc em sẽ nói. – Nó xua tay như không có gì rồi trả lời Trường.

Rồi tụi nó quay ra chơi bài, kết tiệc thì chỉ còn có Nó, Liz và mấy thằng em nó với 4 chàng trai của chúng ta là còn tỉnh, còn bao nhiêu thì nằm la liệt trên sân nhảy, hôm nay Tim với Liz cũng thả cho Jes chơi thả ga với Rika luôn.

- Con nhỏ này sao uống hoài không say nhỉ? – Hấn thấy hơi tức khi cổ chút cho Nó say nhưng con bé vẫn cứ tỉnh bơ.

- Anh nên lo cho mình đi, chứ chị ấy anh có ngâm trong thùng rượu vài ngày cũng chẳng say được đâu, – Rei đã say say rồi nói với Hấn.

- Tại sao? – Hấn thắc mắc.

- Vì chị ấy là thế – Rei cười một cách ranh mãnh rồi quay sang nói chuyện với mấy người anh của mình.

- Mấy chị em này khác dòng máu mà tính tình thì y chang – Hấn phán cho một câu mà 3 tên kia phải gật đầu đồng ý, ngay cả Tim cũng đồng tình.

- Ganh tị àh, mi không có cớ để nói chuyện với ta đâu – Nó chọc tức Hấn.

- Tôi không nói chuyện với cô – Hấn khó chịu nói.

- Hahaha, mấy đứa coi mà học hỏi anh Ken đi nhá, phải chấp nhận chịu thua đi, chứ bây giờ nào cũng cãi bướng với chị hết – Nó nói, cái này là một muối tên bằng trùng hai con nhạn nè.

- Cô nói ai chịu thua chứ – Hấn tức tối nói lại.

- Nói ai tự hiểu đi nhá, ta không thích nói chuyện với mi, bay đi con muối đáng ghét, đừng để ta phải đập dẹp mi nhé -

Nó nói rồi đưa tay lên phẩy phẩy ý đuổi Hấn đi chỗ khác.

- Con nhóc này, muốn chết à – Hấn tức tối, đây không biết là lần thứ bao nhiêu Nó kêu Hấn là ruồi muối rồi.

- Bình tĩnh đi, mày chơi không lại năm thằng nhóc kia đâu khùng àh – Tim kéo Hấn ngồi xuống, Jay với Joe thì cứ nhìn Hấn đầu khẩu với Nó mà cười. Jay đã được ném mùi rồi cho nên cậu có thể thông cảm cho Hấn.

- Mày có phải là bạn tao không vậy Tim?!?! – Hấn nói một cách tức tối nhưng cũng ngồi xuống.

- Vì tao là bạn mày cho nên tao mới khuyên mày chứ nếu không coi mày là bạn thì tao đã để 5 đứa em của Kyo xử đẹp mày rồi đấy thằng điên ạ – Tim nói đều đều mà nghe tới đâu thì Hấn tức tối đến đó còn Nó với 5 đứa em của mình thì nghe rồi cười như chọc tức Hấn thêm.

- Thôi chị em mình đi chơi đi mấy đứa – Nó quay sang 5 đứa em của mình.

- Thế còn chị Rika thì sao? – Rey hỏi Nó.

- Liz, Chút nữa Liz đưa Rika về giúp Kyo được không? – Nó quay sang Liz.

- Uhm, Kyo cứ đi đi, để cái đồng này Liz tính cho – Liz cười cười nói với Nó, gì chứ có 5 thằng nhóc này đi chung thì có cho tiền cũng chẳng có thằng nào giám đụng đến Nó đâu, cho nên Liz mới để tụi nó đi đấy chứ.

- Cảm ơn Liz nhiều nha – Nó cười nói với Liz. – Thôi tụi này đi trước nha, 4 người làm ơn lo cho họ dùm Kyo nhá, chỉ cần 1 người trong 40 người kia mà bị sức mẽ gì thì Kyo sẽ xử cả 4 người đấy nhé – Nó nói cùng một nụ cười nửa miệng rồi quay ra khoác vai 5 thằng em mình bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Sự trả giá cho một cái nhìn và một hành động sai lầm

- Bây giờ mình đi đâu đây chị hai? – Ray hỏi Nó khi 6 đứa đã bước ra khỏi quán.

- Đạo một vòng Sài Gòn cho biết đi, 6 chị em mình lần đầu tiên về VN mà – Nó nói rồi lấy đỡ 6 chiếc mô tô của mấy người kia chạy. (ack, mới về VN s biết đường mà đạo, trời tối nhớ mà đi lạc s chị??? hehehe, chị đừng nói là chị k bik chỉ rất dốt về địa lí nhá :-”). Kyo: cái con tğ này múnk chềk sớm thì fạy nà *liếc*. T/g: “nói nhieu ta cho bệnh ung thư chết bì h ở đó mà liếc với chẳ lườm” cái này chỉ là nghĩ thôi chứ chưa múnk mình chưa cho chị ấy ung thư chị ấy đã cho mình về gặp ông bà rồi. Haizzzz ai kêu đi cho chị ấy mạnh thế làm rì :-

- Ok, vậy thì mình đạo một vòng vậy – Ran nói rồi chụp lấy chìa khóa Kyo thầy cho nó, rồi 5 tên kia cũng thế. Nó chạy chiếc màu đen toàn tập, Ran chạy chiếc trắng, Ren chạy chiếc màu đỏ đen, Rey chạy chiếc xanh lá cây sẫm, Ray chạy chiếc màu đen trắng và Rei chạy chiếc màu xám, ngồi vào xe tụi nó rõ ga chạy mà không đứa nào mang nón bảo hiểm cả.

- Thế có muốn có việc làm không? – đang chạy ngon trớn thì Nó quay sang hỏi 5 thằng nhóc khi ngược đường của tụi nó có một đám phải gần 40 chiếc xe cũng cỡ phân khối lớn đang rồ ga phóng tới.

- Chỉ có nhiều có thôi sao, chị muốn thì tụi em chiều thôi – Rey nói, cậu nở một nụ cười nửa miệng trông thật là một con quỷ như tên của tụi nó, Ngũ Quỷ.

- Ok, vậy 5 đứa tấp vào đường đi, để chị mày làm cho xem nhé – Nó nói rồi thì 5 đứa cho xe vào bên đường tắt máy tối thui, chỉ còn chiếc xe của Nó là mở đèn. Con bé bước xuống xe và đứng lên móc điện thoại ra để lên tai đi vòng qua vòng lại như là xe đang hư cần gọi người tới sửa.

- Bà chị mình càng ngày diễn kịch càng giỏi đấy chứ – Ray cười cười nói nhỏ với 4 đứa kia.

- Thật đấy, nhìn cứ như là xe bị hư thật vậy – Rei cười một cách thích thú, và lúc này thì mấy chục chiếc xe đã tới gần, Nó nhìn lên và vào vai diễn. Nó vẫy vẫy tay ra kêu mấy tên đó, với dáng của Nó thì còn phải nói, thằng chạy đầu có lẽ là đại ca đưa tay lên bảo hiệu dừng xe, mấy chục chiếc xe đang chạy trên đường thẳng kết lại đình tại nhúc ớc. Thằng đại ca nhìn Nó với một ánh mắt dăm dăng thấy rõ nhưng Nó vẫn chẳ hề hấn gì, hấn nhìn lướt một lượt qua Nó, con bé vẫn là một bộ đồ đen muôn thườ, Nó mang trên người một cái quần short ngắn khoe nguyên cặp chân trắng muốt, mang cái áo 3 lỗ đen bó sát người và khoác ngoài cái áo khoác da ngắn khoe nguyên cái eo người mẩu cộng thêm đôi guốc cao đến 10 phân, dáng người mẩu của Nó làm thằng đại ca nhìn chẳ cả nước miếng.

- Có chuyện gì thế cô em xinh đẹp – Hấn hỏi, vừa nghe tới hai chữ Xinh đẹp thì Nó đã nổi da gà, nhưng vẫn giữ vai của mình. “mấy thằng này muốn chết nè” 5 thằng nhóc nhìn tên đó với vẻ thông cảm. (kekeke, chắc mọi người cũng thắc mắc lắm hi, k có j đâu, thôi để mấy chap tới thì sẽ hiiu thôi ắc, nói ra mấy người biết mấy người bỏ truyện của Ken s :->)

- Xe em hình như bị gì rồi không chạy được nữa – Nó nói giọng ẻo là cùng với nụ cười nửa miệng đẹp ngất ngây con gà tây làm tên này mê mẩn.

- Hay là em vất nốt nó đi rồi đi cùng anh có phải hơn không – hấn nói cùng với một nụ cười dăm dăng.

- Nhưng mà xe này là xe mượn của người ta mà – Nó giả bộ rụt rè nói.

- Thế àh, vậy em để anh xem cho – hấn nói rồi định vòng tay ôm eo Nó thì con bé đã nhảy sang một bên làm hấn dăm cái rầm vào xe, đau điên.

- Anh này, có sao không vậy? – Nó giả vờ lo lắng nhưng không hề đụng đến hấn.

- Àh không sao – hấn nói rồi lại nhìn chiếc xe của Nó, thử thử xong thì thấy mọi thứ vẫn chạy bình thường thì hấn quay lên cười với một giọng cười mang rợ.

- Cô em cũng biết giờ trò ghê nhỷ, thấy anh đây nên giả vờ để được anh để ý chứ gì – Hấn nói rồi quay lại định nhảy bỏ lại ôm lấy Nó thì con bé đã nhanh chóng nhảy sang một bên làm hấn mất thăng bằng chúi mỏ xuống đất làm mặt mày bắt đầu chảy máu và gãy hết mấy cái răng, nhìn thê thảm hết biết.

- Anh có sao không vậy?? Sao tự nhiên lại đổ đất thế – Nó nói một cách hay hầy làm tên kia tức ói máu.

- Con ranh kia mày muốn gì hả? – Hấn cố đứng dậy, Nó bật cười một cách khinh bỉ khi nhìn thấy mặt hấn bây giờ.

- Thì chị muốn dạy cho mấy thằng dê chúa như cung một bài học chứ gì – Nó nhếch miệng cười đều nhìn tên đó. 5 thằng em của nó phì cười lát đầu chịu thua bà chị của tụi nó, “Kyo đứng là Kyo, chị ấy mà muốn chơi chết ai là người đó không thể nào chạy khỏi.” 5 thằng nhóc cùng nghĩ.

- Con ranh này, mày có biết mày đang nói chuyện với ai không hả – Tên đại ca hỏi một cách tức tối.

- Tao không cần biết mày là ai, tao chỉ cần biết là tao đang nói chuyện với một đám dê chúa thế là đủ -Nó vênh váo nói với tên đại ca mà không chút sợ hãi. (Hehehe, nó k có nói wá đâu, vì lúc này trên xe của bọn này hầu như xe nào cũng có 1 e chân dài ngồi đằng sau hết ắc)

- Con ranh còn này không biết chết là gì mà – Tên đó xông lại phía Nó nhưng con bé chẳ tỏ chút gì sợ sệt, người ta chỉ nhìn thấy một nụ cười nửa miệng

của cô bé rồi thì tên con trai to gấp đôi cô bé ngã lăn trước mặt cô bé rên la một cách đau đớn. – Tụi bây còn đứng đó nhìn nữa sao, xông lên đánh chết con nhỏ này đi – hần vừa rên la vừa hét mấy tên đàn em, con bé đành để tên đó nằm đó mà quay sang đám con trai trên 50 tên to có mà gấp đôi cô bé, lại là một nụ cười ác quỷ cô rồi thì người ta thấy cô giật được một cây côn dài khoảng chừng 1 thước của một tên vừa bị cô hạ gục bằng một cú đá rồi sau đó là cây côn cứ quay tới đâu là có một tên ngã xuống, nhưng đó chỉ là mới đầu thôi, rồi cô cứ dùng cây côn đó mà quơ tới đâu máu phun ra tới đó làm đầy hết lên bộ đồ cô đang mang và đẩy lên cả cặp chân trắng muốt và khuôn mặt được che dưới cái mũ lưỡi trai của cô.

Một lúc sau chưa đầy 10 phút thì khoảng nửa đám đó đã rên la đau đớn nằm dưới đất, người ta thấy có thêm 5 chàng trai đang từ từ bước về phía cô gái, gần tới nơi thì 5 anh chàng chỉ đứng khoanh tay nhìn mà không nói gì mà chỉ nhếch miệng cười nụ cười ác quỷ của các anh. Đang nhìn cô gái xinh đẹp hơn 50 tên to gấp đôi mình thì người ta thấy có một tên đang cầm một cây mã tấu dài khoảng một mét định chém vào người cô bé trong khi đang mải mê đánh mấy tên kia thì người ta thấy có năm cái bóng đen duy chuyển khá nhanh và trong chớp mắt tên cầm mã tấu đã được về với ông bà mà không hiểu ai đã tiễn mình.

- Đám đánh lên chị hai thì mày chỉ có con đường chết – 5 anh chàng cười khẩy rồi lại lui ra để cho chị hai mình chơi tiếp, con bé chỉ kịp quay lại cười với 5 chàng trai rồi lại quay sang xử tiếp mấy tên còn lại, khoản 30' sau thì người ta thấy có một con bé đang chiến đấu kịch liệt với 5 tên gấp đôi cô và một đám khoảng chừng 50 tên đang nằm la liệt trên đường một số đã đi thăm ông bà, còn một số thì đang rên la đau đớn.

Người ta lại thấy cô bé vắt cây côn trên tay và cười khẩy, chấp hai tay ra sau, cô từ từ tiến lại phía 5 tên đó và lại nở một nụ cười ác quỷ, chỉ cần dùng chân cô chiến đấu với 5 tên cuối cùng, thấy nụ cười ác quỷ của cô thì tụi kia liền vất vũ khí mà quỳ mọp xuống chân cô mà xin tha. (Lúc này thì mấy nhỏ đi chung với đám này đã k cánh mà bay hết rồi ặc)

- Xin chị tha cho bọn em, bọn em lỡ dại – Bọn đó quỳ gối xin tha trông rất tội, nhưng với Nó thì lại rất chướng mắt.

- Bọn bây còn lời gì trần trời thì nói ra đi – cô bé quay đi nói với bọn chúng.

- Chị tha cho tụi em, tụi em lỡ dại – bọn chúng lại van xin, nhụt nhũ ê chề.

- Lũ bọn bây chỉ được cái tham sống sợ chết, thôi được để tao cho bọn bây biết ai đã tiễn bọn bây về với ông bà chứ không như cái bọn này đã thăm âm phủ mà không biết tên tuổi người đã tiễn mình nhé – Nó cười cười nhìn bọn nó.

- Xin chị tha cho bọn em, bọn em còn mẹ già con thơ ở nhà – 3 tên đó lại van xin con bé.

- Lắng tai mà nghe cho kỹ đây, tao tên là Siêu Quỷ Kyouko, nhớ cho kỹ đây – con bé nói, bỏ ngoài tai mọi lời xin xỏ của bọn chúng.

- Siêu quỷ Kyouko! – vừa nghe thấy tên đó thì bọn chúng đã tái mét mặt mũi, tụi nó biết bây giờ có vang xin cũng vô ích, 1 trong năm tên liền này ra một ý kiến.

- Bây giờ thì bọn tôi có vang xin cũng vô ích, dù sao bọn tôi cũng sẽ chết vậy tôi muốn một điều kiện trước khi chết – tên đó nói.

- Chưa bao giờ có ai dám ra điều kiện với Kyouko này đâu – Nó nói một cách lạnh lùng.

- Dù sao thì chúng tôi cũng phải chết thôi – tên đó nói, dù sao cũng chết, thôi thì cứ liều đi, cái này chết cũng đáng mà.

- Thôi được, nói đi – Nó gật đầu, 5 chàng trai hơi gục nhiên.

- Nghe người ta nói là những người nhìn thấy mặt cô chưa ai có thể sống được, vậy cô có thể nào gỡ cái nón trên đầu cô ra được không – tên đó nói, bây giờ thì hần đã không còn gì để mất.

- Tường đầu chuyện gì lớn – Nó nói rồi đưa tay kéo cái mũ lưỡi trai của cô xuống, trong ánh sáng mờ mờ đó, 5 tên con trai thấy có một thiên thần đang đứng trước mặt họ, tuy là bây giờ mặt cô đã đầy máu tươi nhưng người ta vẫn thấy được khuôn mặt thiên thần đó, mái tóc hoe đỏ dưới ánh đèn đường, để mặt cho tóc bay bay trong gió, cô khuyến mãi cho họ thêm một nụ cười làm mấy tên đó phải nói là ngây ngất, nhưng mọi thứ chỉ diễn ra trong vòng chưa đến 10 giây thì chiếc mũ đã được úp ngược lại lên đầu che đi khuôn mặt thanh tú của cô bé, và rồi người ta thấy cô bé với khuôn mặt thiên thần đó đá cho mỗi tên một cú thật đau và mạnh khiến họ ngã lăn ra ôm mặt kêu đau.

- Vì các người đã thấy được khuôn mặt xấu xí của ta cho nên các người sẽ phải trả một cái giá rất đắt -tiếp theo lời nói của cô là những cú đá kinh hoàng mà không ai nghĩ một cô gái mảnh khảnh như Nó có thể làm được.

Nó tặng cho tên đầu tiên một cú đá nữa vào ngay cạnh sườn, tiếng xương sườn tên đó gãy vụn nghe thật khủng khiếp, nhưng người ta chỉ thấy một nụ cười ác quỷ trên mặt cô bé, tiếp theo là một cú dậm từ chiếc guốc nhọn 7 phân của cô vào bụng tên này và cuối cùng là một cú đá chí mạng vào cổ hần làm hần chết không kịp ngáp và mọi thứ xảy ra không quá 30 giây.

Quay sang tên thứ hai đang chết khiếp kia, cô tặng cho hần thêm một cú đá vào bên má còn lại của hần làm ngay lập tức hần phun máu và cùng mấy cái răng không cần nha sĩ đã ra đi, tiếp theo đó cô tặng cho hần một cú vào tay trái ngay cổ tay, cú cuối cùng cô khuyến mãi hần ngay phổi làm hần không thể nào chết được mà sống cũng không xong, nhìn hần nằm thoi thóp chờ tử thần người ta lại thấy nụ cười ác quỷ hiện ra trên mặt cô bé, và mọi thứ cũng diễn ra không đầy ... 30 giây.

Tên thứ 3 có thể nói là thê thảm hơn khi cô tặng cho hần một cú lên lưng vì đang lồm cồm bò dậy định chạy, rồi thêm một cú thẳng vào mặt bằng gót chân làm gãy luôn cái mũi tẹt của hần, máu miệng hần tuôn ra làm cô gái càng thích thú, tổng một cú vào ngay sườn làm tiếng xương gãy nghe khủng khiếp cô gái tiễn hần về với ông bà bằng cú đập ngay cổ gãy cái rắc nghe sườn tai và cũng không đầy 30s. (đó là những gì mấy chàng trai nhà ta nghĩ, này giờ

nhìn chị hai giết người mà năm miệng thì chỉ cười những nụ cười ác quỷ chứ không hề những tay vào).

Tên thứ tư đang định chạy thì thấy tên kia bị như thế thì liền nằm yên chờ chết, thấy tên này đáng ghét Nó cũng chơi thẳng chân không kém gì tên trước, đầu tiên tặng cho hắn một cú ghi bàn ngay chỗ ấy làm hắn chỉ còn biết cầu xin cái chết, nhưng Kyo nhà ta đâu có dễ dàng như thế, sau đó là cái guốc nhọc 7 phân đó đã nằm gọn gàng trên bắp chân trái của hắn làm hắn co rút người lại, Nó liền phan thẳng một cú vào mặt hắn làm hắn tru tréo một cách đau đớn, không dừng lại ở đó cô còn ghi thêm một bàn nữa vào ngay sống lưng làm hắn không biết phải ôm chỗ nào vì bây giờ hắn đang đau đớn cả hai bên, hắn kêu la đau đớn nhưng mà Nó chỉ nở nụ cười ác quỷ của mình chứ không kết thúc cuộc đau khổ của hắn, phải đến gần 1' ngấm nhìn khuôn mặt đau khổ của hắn Kyo mới trao hắn cho tử thần của mình bằng một cú nhắm thẳng vào phổi.

- Chị hai coi chừng – Rei chỉ kịp hét lên như thế thì mọi thứ đã gần như quá trễ vì mãi mê nhìn chị hai xử tên đó mà tụi nó quên mất là còn hai tên chỉ mới bị thương nhẹ là tên cầm đầu và tên thứ 5 chỉ mới được Nó tặng cho một cú đá. Nó vừa quay lại thì đã thấy hai tên đó do đất một cách đau đớn, người ra tay là Ran, khi thấy tên thứ 5 nằm yên tĩnh quá thì Ran sinh nghi cho nên quay sang xem, thì không ngoài dự đoán của mình, nhưng không chỉ có một mà có tới hai tên đang cùng nhau tiếng về phía Nó, Ran vừa bước chân thì cũng là lúc tiếng hét của Rei vang lên, đáng lẽ là Ran đã cho hai tên này đi gặp tử thần nhưng biết như thế thì Kyo sẽ không thích cho nên anh chỉ ra tay nhẹ thôi làm hai tên đó ngã lẳng ra đất kêu la đau đớn, không ai biết Ran đã làm gì hai tên đó cả.

- Làm tốt lắm Ran, biết giữ mạng cho chúng thì không hổ danh làm em của chị – Nó nở một nụ cười ác quỷ nhìn Ran rồi quay sang 2 tên vừa định đánh lên mình.

- Hình như tụi bây chưa thấy được hết sự đau đớn của mấy tên kia thì phải, thôi được để cho mấy đứa em của ta dạy cho hai người nhé – nói đến đó thì Nó đứng sang một bên đưa tay ra hiệu cho 5 thằng em cùng của nó xử lý hai tên đó, không ai biết họ đã làm gì hai tên đó, người ta chỉ thấy một con quỷ đội lốt thiên thần đang cười nụ cười ác quỷ nhìn hai tên con trai đang bị hành hạ mà thôi, trong bóng đêm người ta nghe được tiếng rên la của hai tên con trai đang bị hành hạ một cách đau đớn, tiếng rên la kéo dài đến gần 5' thì mới im bật, rồi người ta nghe tiếng của vài chiếc xe phân khối lớn rồ ga chạy đi, lúc đó là khoảng gần 3 giờ sáng. Móc chiếc Samsun galaxy đời mới nhất của mình ra Kyo gọi cho một ai đó nói là đến chỗ đó mà dọn dẹp cái đồng đó rồi thì nhảy lên xe phóng vù đi cùng với 5 đứa em ác quỷ của mình.

- Chị nói là cho tụi em chơi, mà gần 60 thằng tụi em chỉ hưởng được có 3, chị chơi như thế là không có đẹp đâu đấy nhé – Rei nó đang day nghiêng bà chị thân thương của mình.

- Thôi tụi bây đi ngủ đi sáng mai rồi tính, để chị mày đi rửa sạch máu của mấy tên dê chúa này đi cái, thật là khó chịu quá đi – Kyo nói rồi bỏ đi lên phòng.

- Khoang đã chị, tụi em ngủ đâu? – tụi nó hỏi bà chị của mình.

- Lên trên lầu ba áh, ở đó mà ngủ, cấm hớ hể để người khác còn ngủ đấy nhé – Nó nói rồi đi lên lầu, 5 thằng nhóc cũng đi theo lên lầu ba mà nhảy đại vào một cái phòng mà tắm rửa rồi ngủ luôn một giấc, vừa xuống máy bay nghe bà chị yêu dấu của mình vừa xuất viện thì nhém chút nữa tụi nó đã lật ngược cái đất Sài Gòn này để tìm cho ra tên đó, nhưng rồi nghe bà chị đang ở quán bar thì lật đật chạy đến rồi thì mọi chuyện cứ diễn ra như thế tụi nó đã thấm mệt, 6 đứa tụi nó tắm rửa xong thì nhảy luôn lên giường đánh một giấc thật dài cho đến xế chiều hôm sau.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Tật Xấu of Rika

- Kyouko Thái Ngọc Minh Châu, mày dậy ngay tao bảo! – Tiếng Rika lanh lảnh phá giấc ngủ ngàn vàng của Nó làm con nhóc lồm cồm bò dậy.

- Có gì mà sáng sớm la lối om sòm thế, để cho con người ta ngủ chứ – Nó vừa ngáp ngủ vừa nói, rồi lại nằm xuống kéo mền ngủ tiếp.

- Đã 4h chiều rồi chứ sáng gì nữa, mà mày dậy tao hỏi tội cái nào!!! – Rika kéo Nó ngồi dậy một cách vũ phu không thương tiếc.

- Có chuyện gì chứ, ngày mai mới đi học mà – Nó lại nói, rồi ngáp dài. (hehehe, chị này khó ngủ nhưng 1 khi ngủ đc thì muốn đánh thức chị ấy dậy là cả 1 vấn đề đây ăk *Keke cái này giống tg nè *)

- Dậy ngay, còn tụi thằng Ran đâu? – Rika hỏi Nó.

- Dạ tụi em ở đây – 5 thằng nhóc lên tiếng làm Rika giật bắn mình, tụi nó bị tiếng oanh vàng của Rika réo làm muốn ngủ thêm cũng không được. (ack chị này sao mà to họng thế, đi hát opera đc ăk)

- Tụi bây hay quá, dám đi chơi mà bỏ chị lại cho cái thằng khi đó nó muốn làm gì thì làm ăh – Rika nói một cách tức tối.

- THẰNG NÀO DÁM LÀM GÌ MÀY??? – vừa nghe tới đó thì Nó lập tức nhảy bật dậy hét lớn. (hehe chị này thường ngày không nói gì chứ tên nào

mà chạm vào Rika vừa chị thì có mà về châu ông bà đấy hihi. Kyo: bik thể mà lúc này còn chề giọng oanh vàng của Rika của ta àk??? *Giọng lạnh tanh* t/g chạy mất dép)

- Thì còn ai ngoài thằng khi Joe nữa – Rika âm ức nói.

- Nó làm gì mày? – Nó hỏi, mặt Nó đã đỏ lên vì tức giận.

- Nó đưa tao về nhà nó – Rika nói một cách khó khăn, mặt thì đỏ bừng lên.

- Cái bà Liz này làm trò gì đây, sao đã nhờ bà đưa bà về mà – Nó tức tối nói. – Rồi, các người ra ngoài đi, 15’ nữa tập hợp dưới nhà – Nó nói rồi nhảy tọt vào nhà vệ sinh, mấy đứa kia cũng đành về phòng chuẩn bị, đúng 15’ sau thì 7 mạng của tụi nó đã có mặt dưới lầu, quản gia Trung hơi bất ngờ.

- Các cậu này là ai tại sao lại ở đây – Ông Trung hỏi, sắc mặt không được vui vẻ cho lắm.

- Dạ tụi nó là em cháu, chắc có lẽ tụi nó sẽ ở lại đây từ hôm nay, chút nữa cháu sẽ nói với mẹ nuôi sau ạ – Nó nói một lèo khỏi phải để ông quản gia thất mất lời thôi.

- Dạ thưa cô Minh Châu – ông quản gia chỉ biết gật đầu.

- Thôi tụi cháu phải đi có chuyện rồi ăh – Nó nói rồi ngoắc tụi Ran đi không kịp cho ông quản gia nói gì.

- Bà Liz mà không nói rõ chuyện này thì sẽ không yên với tui đâu – Nó nói một cách tức tối, rồi nó leo lên xe. – Thằng Ran chờ Rika đi – Nó nói rồi quay qua rõ ga đi thẳng, năm thằng nhóc cũng phóng lên xe chạy theo, Rika là người cuối cùng.

Nhà Liz...

- Lizzy Vương Nguyễn Kim Nguyên bà xuống đây ngay cho tui!! – Nó hét gọi Liz, Nó đã được ông quản gia nhà Liz cho vào theo lời dặn của Liz, nhà Liz bây giờ không có người lớn, chỉ có mình cô thôi. Mấy người làm nghe Nó gọi cả họ tên cô chủ nhà mình thì tái mét mặt, ngay cả đến ba mẹ của Liz cũng chưa giám gọi cô như thế mà cái con bé lạ hoắt này lại to gang như thế.

- Làm gì mà âm ỹ như thế, có gì thì từ từ nói nào – Liz từ trên lầu nói vọng xuống, giọng có phần cười cợt.

- Cô xuống đây ngay cho tôi – Nó nghiêng răng nói.

- Có chuyện gì, sao hôm nay không đưa mấy tên nhóc này đi chơi mà qua đây chứ – Liz cười nhìn Nó, từ khi có sự xuất hiện của Nó với Rika thì hình như Liz đã trở nên dễ dàng hơn thì phải.

- Tại sao Kyo nhờ Liz chăm sóc cho Rika mà Liz lại dao Rika cho thằng khi Joe đó làm gì? – Mặt Nó đỏ lên vì tức giận.

- Thôi nào, có gì thì ngồi xuống nói chuyện, để tui gọi mấy người kia nữa, còn giờ thì mấy chị đi lấy nước ra cho khác đi đứng đó nhìn mà cái gì – Liz cười cười nói với Nó rồi quay sang mấy người giúp việc nói một cách lạnh lùng làm đến cả 5 thằng em của Kyo cũng phải rùng mình.

- Liz gọi 4 thằng khi đó đến đây làm gì, cho tôi trút giận ăh – Nó nói nhưng rồi cũng ra hiệu cho mấy đứa kia ngồi xuống.

- Chào chị Liz – 5 thằng em của Nó đồng thanh chào Liz trước khi ngồi xuống một cách ngoan ngoãn, tụi nhóc đã được Nó rèn luyện từ nhỏ mà lị.

- Uhm chào mọi người, uống nước đi – Liz ngồi xuống rồi chỉ mấy li nước của mấy người làm mới đem ra. – Mà Joe đã làm gì Rika à? -Liz hỏi Rika.

- Không có, chỉ là hồi sáng tỉnh dậy thì thấy đang nằm trong phòng của hấn thôi – Rika nói, mặt thì đỏ lên vì ngượng, 4 thằng em của Nó không hèn mà cùng đưa tay lên che miệng cười khúc khích chỉ có Ran là ngồi tĩnh bơ.

- Cười gì mà cười, tao cho mỗi đứa một đá bây giờ – Nó nạt 4 thằng em của nó, dù tiếc nuối lắm nhưng tụi Ren đành im bất mà ngồi nghe tiếp. – Trời, tưởng đâu chuyện gì to tát lắm, bà làm tui hết cả hồn -nạt mấy thằng em xong thì tới Nó phì cười, nhưng không có ai thấy được mặt cô bé vì cái nón đã che khuất.

- Chị là tụi em mà tới chị cũng cười, ăn gian vừa thôi chứ – út Rei nhăn nhó nói.

- Thì tại tụi bây con nít không được cười chị mày, còn nó thì có quyền cười vì nó muốn chết mà – Rika nghiêng răng nhìn mấy thằng em nói rồi quay sang Nó với cặp mắt có thể đốt cháy Kyo không cần mồi.

- Thôi nào thôi nào, vậy mà bà cũng làm lớn chuyện – Nó thôi cười cợt nói.

- Vậy là Liz gọi 5 người kia tới đây để rồi ngồi uống nước ăh? – Liz hỏi Rika giọng cười cợt.

- Thì cũng lỗi tại Liz, ai kêu Liz để thằng khi đó đưa Rika về làm gì – Nó cay cú Liz.

- Thì tại Joe nói là nó sẽ đưa Rika về vì dù sao nó cũng phải lo cho Jes mà, như thế thì Liz khỏi cần phiền vì sau đó là Joe đã phải chịu một trận ra trò vì Rika đã nôn dầy ra người thằng nhóc, còn đánh đập thằng nhóc không thương tiếc vì say xỉn quá mức đấy chứ – Liz nói, và cái này thì 5 đứa em của Nó

và chính Nó cũng phải thông cảm cho Liz và thương thay cho Joe, vì sự thật là khi đã say thì Rika sẽ không tự chủ được và sẽ quậy phá tung bừa. 6 đứa tụi nó đã ném mũ đó rồi cho nên tụi nó hiểu rất rõ.

- Trời ơi là trời, chị Rika ơi là chị Rika, chị làm mất hết hình tượng của cả đám rồi chị ơi – Rey ôm đầu than văng, thẳng nhóc là đứa thương Rika nhất trong 5 đứa.

- Tao cũng đâu có muốn, tại nguyên cái đám tụi bây biết tật xấu của tao mà con đi chơi đã đòi bỏ tao ở đó giờ còn nói gì nữa chứ – Rika đỏ mặt nói, thật ra Rika làm lớn mọi chuyện lên cũng vì cái vụ này, nhưng nó chưa kịp giải thích thì Kyo đã nóng nảy chạy đi tìm Liz thôi, giờ nó chỉ biết cười trừ.

- Mà làm ơn bỏ cái tật xấu đó của mày đi chứ không chắc có ngày tao giết người vì mày quá” Nó ôm đầu than văng, dai nghiện Rika.

- Thôi thôi cho tui cang đi, lỡ rồi thôi để mấy người kia tới tụi tui dắt mấy người đi chơi – Liz cang tụi nó, chứ không lại có máu đồ ở nhà mình thì khổ. (tính chị này thích sạch sẽ lắm ặc)

- Liz là núm bõ quaoan của tụi này, tự nhiên Rika yêu Liz quá – Rika nói rồi chạy tới ôm chầm lấy Liz nhưng nó nhém chút nữa đâm đầu vào cạnh bàn nếu không được tay của Joe kéo lại.

- Làm gì mà đâm đầu vào cạnh bàn như thế vậy nhóc? – Joe cười mỉa mai Rika.

- Ngươi nói gì đó, nếu như ngươi không là người kéo ta lại thì ta đã cho ngươi nằm trên trần nhà rồi đấy – Rika nói một cách bức bối rồi khảy tay Joe ra mà chạy qua phía Nó. – Còn Liz nữa, sao lại né như thế chứ – Rika tru tréo với Liz.

- Đơn giản vì trừ Jes này ra thì không ai được chạm đến người của Liz cả, ngay cả ba má Liz cũng còn không được đấy

- Jes không biết từ đâu lên tiếng, 3 thằng con trai còn lại cũng bước vào.

- Trời! – Rika, Nó và 5 thằng em của nó không hện mà cùng kêu.

- Vậy là không xong rồi, nhìn là biết chị Rika đã thích chị Liz, mà chị Rika là người cứ thích ôm lấy người mình thích, còn chị Liz thì lại không muốn người ta chạm vào người mình, thế này thì chị Rika nên sửa chữa cái tật xấu đấy đi là vừa rồi

- út Rei than thở, càng ngày Rika càng lòi ra thêm nhiều tật xấu nữa rồi.

- Trời ơi Rika, thế cô còn bao nhiêu tật xấu nữa vậy?? – Joe giả vờ than thở chọc tức Rika.

- Ngươi có tin ta cho ngươi do dắt ngay tại đây không hả tên kia? – Rika nghiêng răng tru tréo, đưa cặp mắt đẹp của mình liếc Joe muốn cháy áo thẳng nhỏ. (Hehehe, làm cho đỡ ngượng thôi ặc (☺~))

- Thôi thôi cho tôi xin đi hai anh chị, cứ cãi nhau mãi – Liz lại lên tiếng cang ngăn hai đứa này, và tiếng nói của Liz có giá trị ngàn cân vì vừa nghe tiếng Liz thì 2 đứa đã im bặt mặt dù Rika vẫn còn tức anh ách, Joe thì cứ nhếch mép cười chọc tức.

- Ủa mà Liz kêu tụi này qua đây làm gì thế? – Hấn hỏi, từ nãy giờ tụi nó chỉ đứng nghe Joe với Rika cãi nhau thôi.

- Oh, chuyện đó thì phải hỏi hai cô nương này đây – Liz cười cười nói rồi chỉ tay qua Nó với Rika.

- Có chuyện gì thế Kyo? – giờ thì đến lượt Tim lên tiếng hỏi.

- Ah umh không gì, nhân dịp 5 đứa em Kyo mới về VN lần đầu muốn mọi người cùng nhau đi chơi thôi -Nó nói, rồi nó nhìn sang Liz ra hiệu cầu xin Liz đừng có nói gì.

- Umh, vậy thì cũng được, thế mọi người muốn đi đâu? – Jes quay sang hỏi Nó, Rika và 5 thằng nhóc.

- Ăn!! – 6 cái miệng cùng nói ngoài Ran vì anh này ít khi nào lên tiếng.

- Các người làm anh chị em quả không sai – Jay phán cho một câu, và lập tức 6 cặp mắt hình viên đạn lại quay sang anh chàng, và vẫn như cũ, Ran không có biểu hiện gì.

- Umh thì cũng được, Jes cũng thấy đói rồi. – Jes nói theo, dù sao thì từ chiều hôm qua tới giờ đã có miếng gì vào bụng đâu.

- Ok, vậy chào mừng năm cậu hôm nay Ken đấy, tới nhà hàng của Ken đi – Hấn nói một cách hào phóng, tất cả có 5 cặp mắt của 5 đứa bạn anh và thêm 7 cặp mắt của mấy chị em Nó đều nhìn về phía Hấn.

- Có phải mày không vậy Ken? – Joe hỏi rồi đưa tay lên trán Hấn, – Đâu có nóng đâu, bình thường mà -Joe làm mặt khó hiểu nói làm tụi kia phì cười.

- Mày làm gì vậy cái thằng bệnh hoạn kia, tao bình thường chứ có gì đâu – Hấn bức dọc nói.

- Tao chơi với mày từ nhỏ, chưa bao giờ có lần nào mày dắt tụi tao một bữa ra trò, thế mà đến hôm nay đã là lần thứ hai mày khao nguyên đám rồi đó – Người nói là Jay, anh chàng giả vờ dằn mặt nhìn hải khíp làm bọn kia được một trận cười ra trò.

- Thế bây giờ có đi không? – Hần khó chịu hỏi, thằng nhỏ thấy có lỗi ý mà.
- Thế có hối hận không? -Nó cười nửa miệng hỏi.
- Dù có thêm 10 người như cô thì cũng còn dư sức -Hần bị chạm tự ái nói.
- Ok, thế thì đi, tới lúc đó đừng hối hận nhé – Kyo nói rồi nhìn 5 thằng em của mình cười đều.
- Thôi đi đi, Jes đói lắm rồi – Jes ôm bụng nhăn nhó, mấy tên này kéo giờ ghê quá.
- Thôi được, ra xe đi – Tim nói.
- Mọi người đi xe gì thế?? – Nó hỏi khi ra tới cửa nhà.
- Xe hơi chứ xe gì – Joe trả lời.
- Chán thế, vậy các người đi trước tui tui chạy xe theo sau – Rika nói với một nụ cười khó hiểu, rồi nó giật chiếc chìa khóa trong tay Rey thằng em cùng của mình, – Rey sang đi chung xe với Rei đi, cho chị mượn xe của mày nhé, hôm nay chị mày muốn làm anh hùng xa lộ một bữa – Rika nói với Rey và chạy vụt ra xe không thèm để ý đến cặp mắt đang tròn tròn của Kyo nhìn mình,
- Không được! – 6 cái miệng cùng hét, là Nó và 5 đứa em của Nó.
- Too late – Rika đã ngồi vào xe của Rey.
- Mấy người đi xe mô tô à? – Jes hỏi một cách thích thú.
- Uhm – Nó gật đầu nói.
- Biết vậy em để chị ấy tự chạy đi, giờ lại phải ngồi nữa àh?? Không chịu đâu – Rey nhăn nhó, nhìn mặt thằng nhỏ mà tội nghiệp.
- Thôi vậy mày lấy xe chị chạy đi, chị đi chung với Rei – Nó nói với Rey. – Thôi mọi người ra xe đi – Nó quay sang bọn kia nói thêm.
- Anh Tim, Jes cũng muốn đi xe mô tô – Jes nhõng nhẽo với Tim.
- Nhưng mà chúng ta đâu có đi xe mô tô tới đây, làm sao mà đi? – Tim hỏi Jes, hình như anh chàng nhà ta cũng đang muốn làm anh hùng xa lộ thì phải ^^.
- Vậy anh Tim lấy xe của em chở chị Jes đi, em đi với thằng Ren cũng được – Ran nói, đưa chiếc chìa khóa trong tay mình cho Tim.
- Vậy thì không cần đâu, mười mấy chiếc xe của mấy người anh em của Kyo đang ở trong hầm xe nhà Liz kia, mỗi người một chiếc mà chạy – Liz lên tiếng làm mất cả bọn sáng rõ.
- Vậy mà nãy giờ không nói sớm – Jes nhăn nhó nhưng cũng rất vui.
- Mấy người kia nhanh lên coi, ngứa tay lắm rồi – Rika nói, rồi kéo tay ga xe nghe mà đã tai thì thôi. Thế là tụi Ken theo

Liz xuống hầm xe, Rey phải đi theo vì đã bị mất xe vào tay bà chị yêu quý nhất của mình. Hần lấy chiếc đồ đen gần giống với màu tóc, Jay chạy chiếc xám trắng, Tim chạy chiếc trắng toan tập chờ Jes (Jes cũng muốn chạy nhưng bị Tim, Nó và Liz cấm không cho), Joe chạy chiếc vàng cam, Liz chạy chiếc tím xanh, Rey chạy chiếc xanh dương đậm ra gặp mấy đứa kia đang chờ ngoài cổng.

Người ta thấy trong ánh nắng nhe nhợt của một buổi chiều Sài Gòn, có hơn 10 chiếc xe phân khối đủ loại và màu sắc đang phóng như bay trên đường vừa đủ để người ta nhìn thấy mặt những người chạy, trên xe là những cô nàng anh chàng tuấn tú và cách ăn mặc thì cực kỳ cá tính và mỗi người đều chọn cho mình một phong cách riêng biệt nhưng lại rất nổi bật. Hơn 10 chiếc xe đó chạy đến cửa nhà hàng khác sạn 5 sao nổi tiếng ở SG và toàn nước, nhà hàng khác sạn World's Royalty.

Mười mấy cô cậu vui vẻ cười nói với nhau bước vào nhà hàng kéo theo tất cả sự chú ý của từ già trẻ lớn bé trai gái gì cứ phải là lóe mắt với cái đẹp của họ, mỗi người có một nét đẹp riêng để làm nên một khung cảnh mà người ta chỉ có thể thấy trong tranh. Bỏ ngoài tai mọi lời bàn tán các cô cậu ngồi vào bàn và cảm thức đơn lẻ rồi người ta nghe được những lời cãi cọ và khiếu khích nhau của các cô cậu chọn món, khoảng 15' sau thì người ta thấy nguyên một bàn đầy thức ăn mà có thể đoán nguyên cái nhà hàng này cũng chưa hết, toàn những món gọi là cả đời có người còn chưa được nhìn thấy. Những người khách trong nhà hàng cứ trở mắt nhìn họ như thể khiến các cậu người nào người nấy nhăn nhó, chỉ có các cô là ăn uống một cách say sưa. Không chịu được cái cảnh này thêm phút nào nữa, Ran đập bàn đứng dậy.

- Các người có biết phép lịch sự là gì không hả??? Bộ mấy đứa nhóc như chúng tôi không thể tới đây ăn, ít người ăn nhiều thì lạ lắm hay sao mà cứ trở mắt nhìn thế??? Các người không có gì nhưng mà chúng tôi thì không thích, nếu muốn nhìn thì đi chỗ khác mà nhìn, còn một ai mà giám hó hê nhìn đến bàn này nữa thì đừng trách tôi không báo trước! – Ran nói một lời lạnh lùng và đầy uy quyền, cậu lướt khắp một dãy những người có mặt tại đây với ánh mắt đầy sát khí làm khuôn mặt tuấn tú của cậu nhóc lại càng đẹp đến mê hồn nhưng lại làm người khác lạnh sống lưng làm những người đang nhìn tụi nó lạnh toát sống lưng lật đật quay đi. (Hix, mấy anh chị này cũng rãnh, nhà hàng của mình thì cứ vào phòng VIP mà ngồi chứ ngồi chi ngoài này

làm người ta fải nhòm ngó rồi lại là người ta như thế chứ???)

- Làm tốt lắm nhóc, nhìn mày ai nói mày 17 thì tao xuống làm em mày chứ không làm chị mày nữa, đúng là Ran mà lên tiếng thì có khác nhĩ – Nó đưa ly rượu lên miệng vừa nhắm nháp vừa cười nhìn thẳng em mình, tụi Ken hơi bất ngờ phải dừng bữa vì hành động đột ngột của Ran, tụi kia phải phục Ran thật chỉ có tụi Nó là vẫn ngồi ăn ngon lành như chuyện này không phải là lần đầu tiên ý. Thật ra thì đây không phải là lần đầu tiên chuyện này xảy ra, ở Nhật thì có thể nói là 10 lần đủ 10 nếu tụi nó mà đi ăn ở ngoài thể nào Ran cũng phải lên tiếng. Trong đám mà nói thì chỉ có Ran là có thể trị được Nó thôi chứ còn mấy đứa kia thì cứ bị Nó xoi tái hết.

- Quá khen quá khen – Người trả lời không phải là Ran mà là thằng em song sinh của cậu, Ren.

- Tao không nói chuyện với mày – Nó trợn mắt nói với Ren nhưng Ren chỉ cười mà không nói thêm gì nữa, tụi nó ngồi ăn một cách khí thế, và như lời Nó nói trước với Hân từ trước là đái tụi nó ăn là một sai lầm Hân sẽ hối hận, đúng vậy. Rika, Kyo, Rey, Ren, Rei và Jes ăn một cách khí thế luôn, nhiều nhất vẫn là Kyo, Ray với Ran chỉ ăn cho có rồi ngồi nói chuyện với mấy đứa Liz, còn 6 đứa kia thì cứ ngồi chỉ chốc dành ăn như con nít lên ba ý.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Rika Ra Tay

- Mấy đứa này lúc nào cũng như thế sao Ran? – Ken hỏi Ran, Hân quay sang nhìn tụi Nó mà bótay, nhìn Nó bây giờ chẳng thua gì đứa con nít.

- Dạ, sống với chị Kyo từ nhỏ nên tụi em hiểu rất rõ, chị ấy lúc nào cũng lạnh lùng nhưng đến ăn thì cứ như đứa con nít vậy đó. Vì mới 4 tuổi chị ấy đã bắt đầu học võ và rèn luyện sức khỏe, mỗi lần tập là 3 tiếng đồng hồ không ngừng nghỉ, cho nên khi vừa được nghỉ là chị bắt đầu ăn, ăn xong là ngủ liền, xong rồi lại tập tiếp. Càng lớn thì giờ tập luyện càng tăng lên, năm 10 tuổi thì chị ấy đã phải tập luyện đến 6 tiếng một lần và một ngày 2 buổi tập, cho nên chị ấy cần rất nhiều năng lượng vì còn phải lo cho cái căn nhà trẻ mồ côi của chị, lúc đó thì tụi em đã được chị nhận nuôi gần 3 năm. Từ đó thì 3 đứa Ren, Rey với Rei thì lúc nào cũng đeo theo chị ấy tập luyện, em với Ray thì chị ấy bắt phải đi học cho nên một ngày tập chỉ có 4 tiếng chia làm 2 đợt cho nên thành ra em với Ray không có gì lên 6 thì tụi em bắt đầu đi học lúc đó chị ấy vẫn chưa đi học – Ran kể một hồi đến đó thì nghỉ lấy hơi, hắt đầu với Ray ra ý cho thằng nhóc kể tiếp.

- Chị ấy lo cho tất cả mọi người, lên 9 tuổi thì chị đã là một cao thủ không ai bằng ở lứa tuổi từ 10-18 và chưa bao giờ biết sợ ai là gì. Chị bắt đầu rèn luyện cho mấy anh chị lớn hơn trong nhà, và đó là 50 người nổi danh ở Nhật và Châu Á vì vừa giỏi về võ nghệ và tài trí do một đứa con gái lúc đó mới 17 tuổi, trước khi nổi danh thì các anh chị đó chính là những người huấn luyện cho 2000 người dưới trướng của chị Kyo, cho nên 2000 người theo chị Kyo thì hình như hết 500 người là do chính tay chị ấy nuôi dưỡng. Lo cho tụi em ăn học và có thể lực, cho đến 15 tuổi chị ấy mới đi học, nhưng vào thì chị ấy lên luôn bằng lớp với những người bằng tuổi, nhưng chị vẫn lo lắng cho tụi em, có lần chị nói, ‘Nếu không muốn người ta khinh thường mình, thì không những phải có đầu óc mà còn phải có một sức khỏe tốt và một nhân cách tốt’ cho nên từ đó thì cứ 4 tiếng học võ và còn lại là đi học ở trường và về nhà thì còn phải học thêm những thứ lễ nghĩa của một con người do chính chị dạy. Đó là đặt biệt dành cho người trong nhà, còn những người ngoài muốn nhập vào băng của chị thì đều phải qua huấn luyện của 50 anh chị kia – Ray kể tiếp lời của Ran cũng dừng lại lấy hơi.

- Nhưng mà có dính liểu gì tới chuyện ăn uống này đâu? – Jay thắc mắc, hai thằng này nói này giờ chẳng ăn nhập gì cả.

- Thì chưa tới thôi, anh cứ từ từ em kể cho nghe – Ran hơi khó chịu nói với Jay rồi tiếp lời của Ray. – Vì cứ phải vừa đi học, vừa rèn luyện cho cho mọi người cho nên chị cần rất nhiều năng lượng cho nên sau những buổi tập thì chị ấy chỉ có ăn ăn và ăn, có nhiều lúc em nghĩ là chị ấy sẽ phải bẽ bụng vì ăn quá nhiều nhưng các anh chị không biết đâu, chị ấy ăn nhiều như thế nhưng lúc nào cũng than đói cả – Ran nói tới đó thì phì cười nhìn bà chị thân yêu của mình đang dành ăn với mấy đứa kia và nhớ lại những lúc còn ở Nhật.

- Nhưng có một điều là chỉ có với tụi em thôi, chứ còn những người khác thì chị ấy lúc nào cũng lạnh lùng cả, tuy luôn lo lắng cho họ nhưng chị chỉ dừng lại ở mức nào đó thôi, rồi chị đã nhận 5 đứa làm em nuôi, nhưng không vì vậy mà tụi em được ưu tiên gì đâu, chị ấy lúc nào

spinner.gif

cũng công tư phân minh cả, có thưởng thì chị ấy cũng sẽ có phạt. Nếu như 1 trong 5 đứa làm gì sai, và không phải phạt 1 mà là phạt cả 5 đấy – Ran đang kể thì tự nhiên im bất nhìn sang nó, – Có lẽ em đã đi quá xa vấn đề rồi, chị ấy sẽ không để yên nếu như tụi em nói quá nhiều đâu – Ran nói thêm rồi quay đi.

- Ray, em kể cho chị nghe về cuộc đời của Kyo đi – Liz nhắc ni Ray vì biết Ray còn có thể lay chuyển được chứ Ran là không thể nào.

- Xin lỗi chị, em rất muốn nhưng em không thể, chị ấy sẽ làm cho em sống không được mà chết cũng không xong đâu

- Ray cười nụ cười có lỗi nhưng không thể che giấu sự sợ hãi.

- Con nhóc đó thì làm gì được mà các cậu lại sợ đề thế? – Hân thấy hơi bức xúc vì 2 thằng con trai to lớn như thế này mà sợ một con bé đáng người

mạnh khảnh như Nó.

- Anh chưa sống với chị ấy anh chưa biết, tụi em không chỉ nể chị ấy vì cái tài đánh nhau ấy, mà tụi em còn nể chị ấy cả về cách đối xử với người khác và cách chị trừng phạt một người nào đó. Anh đã thấy chị ấy đánh mấy tên côn đồ mấy ngày trước, nhưng đó là chị ấy còn nhẹ tay vì đó dù sao cũng là những người của người đã cứu mạng của mấy mươi người anh em mới của chị ấy thôi, chứ cái tên mà đã làm chị ấy chảy máu sẽ không thể nào chết dễ dàng như thế đâu. Chị ấy có thể là người rất lạnh lùng nhưng cũng có thể là một người rất vui vẻ, và chị ấy có thể làm một angel thật sự, nhưng nếu cần thì chị ấy có thể là một devil đúng nghĩa, chị ấy có những cách trừng phạt rất đáng sợ nếu như người nào đã đụng chạm đến chị ấy, rồi các anh chị sẽ hiểu những gì em nói, còn bây giờ thì em chưa muốn phải là người lãnh nhận hình phạt đó cho nên em xin anh chị đừng hỏi thêm gì nữa cả – Ran nói một lèo rồi im bật, nhìn mặt cậu cứ lăm lét nhìn chị Kyo của mình mà mấy đứa kia không nỡ lòng nào hỏi nữa, tuy mới biết Ran có chưa đầy một ngày nhưng tụi nó có thể biết là Ran không phải là một người biết sợ, nhưng nhìn mặt cậu bây giờ thì không muốn tin cũng phải tin là Nó là một người rất là khó hiểu nếu không muốn nói là đáng sợ.

- Uhm thì bọn chị không hỏi nữa, có gì chị sẽ hỏi Kyo – Liz nói một cách từ tốn với thằng nhóc.

- Cảm ơn chị – Ran nở một nụ cười hiếm hoi với Liz, Liz phải công nhận là thằng nhóc có một nụ cười rất là đẹp. Tuy Ren và Ran giống nhau như khuôn đúc nhưng Liz có thể thấy được rằng thằng nhóc này có một nụ cười đẹp hơn em mình nhiều.

- No quá!!!! – Jes và Rika ôm bụng cười sung sướng, còn Nó với 3 thằng nhóc kia thì vẫn còn ngồi dành dợt mấy miếng tráng miệng cuối cùng, nhìn tụi nó dành ăn với nhau mà mấy đứa bên này phải phì cười.

- Nếu như lúc nào Kyo cũng có thể như thế này thì sẽ tốt biết mấy nhỉ – Liz nói băng quơ.

- Bọn em cũng mong được như thế, nhưng chị ấy còn rất nhiều việc phải làm, và những việc đó có thể sẽ cần đến sự giúp đỡ của các anh chị đó, em mong các anh chị hãy giúp chị ấy tận tình, chị ấy có thể rất lạnh lùng, nhưng nếu các anh chị sống với chị ấy lâu ngày sẽ có rất nhiều điều thú vị đây – Ran nói một cách hơi hót, nhưng trong giọng nói có gì đó như cầu khẩn.

- Bọn chị nhất định sẽ bảo vệ Kyo, không ai có thể đụng đến cô ấy đâu – Tiếng Jes vang lên làm tụi nó giật bắn mình.

- Cảm ơn anh chị trước nhé – Ray và

spinner.gif

Ran cùng cuối đầu nói.

- Không lẽ các em không ở đây với Kyo sao? – Liz hỏi, hơi ngạc nhiên về thái độ của hai thằng nhóc.

- Không, bọn em sẽ mãi mãi ở bên chị ấy, nhưng có những cái đến cuối cùng thì bọn em không phải là người giúp được cho chị ấy đâu – Ran nói một cách buồn bã.

- Thôi tụi bây đừng có mà mặt nhăn mày nhí như thế, Kyo mà biết tụi bây đang nói về nó thì cái bảng mặt đẹp trai của tụi bây sẽ được nó nắn bóp mà cho chó chúng cũng không thêm nữa là, cho nên vui lên đi – Rika lên tiếng, tiếng của Rika nghe vào cứ như là đang mĩa mai Ray với Ran nhưng 2 đứa nó hiểu rất rõ đó là sự đồng tình của bà chị này với tụi nó.

- Không lẽ Kyo có thể làm được điều đó sao? – Jes hỏi Rika một cách thích thú.

- Thì Rika cứ thử chọc tức bà lên đi thì biết, đừng nói là con trai, con gái bà cũng chơi tốt, Rika đã thấy bà khiến nhỏ Quyên Anh muốn sống không được mà muốn chết cũng không xong như thế nào rồi đây thôi – Rika nói một cách tự hào về con bạn thân của mình làm mấy thằng kia phải lạnh sống lưng, là con gái mà Nó đã có thể làm như thế thì con trai chắc phải thành người thực vật mất, còn thêm nụ cười ác quỷ của con nhóc có khuôn mặt thiên thần này nữa.

- Jes muốn xem thử cách Kyo hành hạ người khác quá – Jes reo lên một cách thích thú. (Thêm một con ác quỷ có khuôn mặt thiên thần, thật bất công ٩(××)٩)

- Cái đó thì hơi rắc rối đấy, Rika nghĩ là Jes đừng có dại mà nói với Kyo không thì bà cho Jes làm vật thí nghiệm, tới lúc đó thì đừng nói sao Rika không bào trước nhé – Rika nói, như đùa cợt mà cũng như là đang nói thật làm Jes nhăn nhó theo.

- Các người đang nói xấu gì tôi đó? – Tiếng Nó vang lên phía sau làm nguyên đám giật bắn.

- Àh àh không gì, chỉ là khen sao cái mặt bà đạo này xấu xí đến thế thôi, thế đã ăn nó chưa? – Rika cười giả lả, nghe cái cách nói chuyện của hai đứa này tụi nó càng thấy khó hiểu.

- No rồi, bây giờ cần phải đi chơi thôi – Nó nói một cách thích thú.

- Ok, vậy thì Ken thanh toán chỗ này nhá – Rika quay sang Hấn đang nhăn nhó nhìn cái bàn ăn mà khủng hoảng.

- Uhm, mọi người ra xe trước đi để Ken nói với người làm cái rồi ra sau – Hấn nói rồi quay vào chỗ tiếp tân còn mấy người kia thì ra xe ngồi chờ nó, 5' sau thì Hấn đã ra tới, tụi nó lại rời xe phóng đi, lại là cái quán bar kia của Ken.

*****

Tại quán bar...

- Mọi người vào phòng VIP ngồi nghỉ ngơi chút đi, giờ này chưa chơi đùa gì được đâu, còn sớm lắm – Jay nói rồi đưa nguyên đám vào một căn phòng khá lớn, mọi thứ đều có màu đỏ đen nhìn rất bắt mắt, có đủ tiện nghi cho người dùng.
- Thế hôm nay có gì làm không Quốc Anh? – Joe hỏi thẳng nhóc mà lần đầu tới đây Nó với Rika đã gặp.
- Có tụi thằng Hồ Trắng ở bên Quận 10 đang làm le hình như tối này sẽ đến quây quán mình thì phải – Quốc Anh nói, không có gì là lo lắng cả.
- Có chuyện gì à? – Nó quay sang hỏi Jes.
- Thì chỉ là mấy băng đảng ở mấy quận khác sang quây phá thôi, chuyện thường àh, mấy cái này để mấy đứa đảng em giải quyết là xong hết – Jes trả lời Nó như chuyện cơm bữa ý.
- Vậy tối nay cho tụi này ‘chơi’ đi được không? – Rika quay sang hỏi Hấn, mặt đầy hy vọng.
- Tùy các người, nhưng có bị gì thì tôi không chịu trách nhiệm đâu – Hấn nói một cách thờ ơ.
- YAY!!! – Rika reo lên một cách thích thú.
- Khổ rồi – 5 thằng nhóc nhìn nhau lắt đầu. (Đừng hiểu nhầm nhé, mấy anh này không phải than thân trách phận có bà chị như thế đâu, mà là đang than đùm mấy tên khôn khò nào đấy thôi @.@)
- Thế bên đó ước chừng có bao nhiêu tên? – Nó quay sang hỏi nhóc Quốc Anh đang trở mặt nhìn ông anh của mình hôm nay hơi lạ làm thằng bé giật mình.
- Àh uhm...dạ ước chừng khoảng trên 100 tên ăk – Quốc Anh đáp lời Nó một cách lễ phép.
- Ok, cảm ơn em – Nó gật đầu nói, có phần nhẹ nhàng hơn chứ không lạnh lùng nữa.
- Dạ, thôi em ra ngoài làm việc đây – Quốc Anh quay sang nói với Hấn rồi vọt lẹ.
- Thế bây giờ chị muốn chơi trước một mình hay là tụi em vào một lượt? – Rey quay sang hỏi bà chị trẻ con của mình.
- Đương nhiên là để chị mày chơi trước, mà cấm tuyệt đối không đưa nửa được cho Kyo nhúng tay vào
- Rika đang nói vui về rồi quay sang tụi Hấn, – Các người nữa, cấm tuyệt đối không được nhúng tay vào, và phải giữ Kyo lại nếu không trăm toàn bộ – Rika nói giọng bốn cọt nhưng nhìn ánh mắt phát ra lửa làm mấy anh nhà ta chỉ biết gât đầu.
- Thế Jes không được tham gia àh? – Jes nói, giọng buồn buồn, nhìn thấy mà thương luôn ăk.
- Sorry nhưng mà Jes chỉ được đứng nhìn thôi – Rika nói với Jes,
- Có chắc là mình cô có thể lo nổi không??? Tối hơn 100 tên lặn ăk – Joe dè dặt hỏi.
- Anh Joe không cần lo đâu, có tụi em, với lại mấy anh cũng phải đi theo để cho mở rộng tầm mắt với cách chị Rika vờn chuốt mà, sẽ rất thú vị đấy – Ren nói một cách thích thú.
- Liz, anh Tim... – Jes nhăn nhó nhìn hai người, bắt cô đứng nhìn khi mà Rika được “chơi” thì thật là đau đớn cho nó mà.
- Không! – tiếng 2 người đánh lại làm Jes không dám hó hé gì hết, 2 đứa cũng hiểu khi bắt Jes phải đứng nhìn người khác chơi thì Jes sẽ thấy khó chịu, nhưng mà tụi nó không muốn Jes bị gì, nếu như có 1 trong hai đứa đi cùng thì còn được, nhưng vừa bị Rika cấm cửa làm hai đứa còn tui ngầu hướng chỉ Jes.
- Jes chịu khó lần này đi, lần sau có trò gì lớn lớn rồi tụi mình chơi chung một lượt nhé – Rika cười vả lá với Jes năn nỉ.
- Thôi được, nhưng chỉ lần này thôi, không có lần sau đâu đấy – Jes lờm Rika làm con bé muốn chảy thành nước luôn.
- Ok, yêu Jes nhất nhất mà – Rika nói rồi nhe răng cười tươi rồi quay sang Hấn, – Tối nay sẽ do tụi này toàn quyền quyết định phải không? – Rika hỏi Hấn lại một lần nữa cho chắc ăn.
- Uhm, chết các người chịu, ta không chen vào – Hấn nói một cách thờ ơ.
- YAY!!! – Rika reo lên vui sướng, tụi Rey cũng vui ra mặt, hôm qua bị Kyo thanh toán gọn mấy tên kia làm mấy anh nhăn nhó ầm ức lắm rồi, hôm nay phải xả trước một cái rồi tính nào.

- Nền nhớ là chỉ cần 1 sợi tóc của Rika mà rơi xuống thì cái bọn đó sẽ như thế nào đấy – Nó nhất nhớ cô bạn ham chơi của mình, nghe lời nói của Nó mà nguyên đám không khỏi rớt mồ hôi hột, ngay cả Liz, Tim và Ken. (t/g : “Khíp, con gái j mà dữ quá đư”, Kyo, “Nói gì ák?” *lờm*, t/g bỏ của chạy lấy người, rớt luôn đôi dép mới mua. hizz, tiếc của (ㄥ____ㄥ))

- Biết rồi, bảo đảm không có chuyện gì – Rika cười tươi nói. Tụi nó ngồi lại nói chuyện với nhau típ cho tới khi bọn kia đến.

*****

9h tối ..

- Anh Ken ơi, bọn họ tới rồi, đang đập phá ở dưới kia kia – Quốc Anh ở ngoài chạy vào nói, không có vẻ gì là lo lắng cho lắm.

- Ok, hành động thôi mấy nhóc – Nó lên tiếng nói với mấy đứa em trai.

- Các người hãy xem đây – Rika nghenh mặt lên cười một nụ cười không thể nào đều hơn rồi quàng vai mấy đứa em nuôi của mình đi ra. Tụi Ken cũng lục tục kéo theo sau nhưng không ra mặt. Người ta thấy có 2 cô gái ăn mặc cực kì cute đang bước trong hành lang ra, một cô gái có khuôn mặt thiên thần đang cười nói vui vẻ với một cô gái khác người mang đồ đen toàn tập trên đầu đội cái nón lưỡi trai cũng đen nốt, tuy không nhìn rõ lắm khuôn mặt của cô nhưng chỉ cần nhìn cái dáng bốc lửa của cô gái này thì mấy em đũa đang nhảy trên sàn cũng phải né sang một bên. Rồi đột nhiên cô gái có mặt thiên thần đâm ầm vào một tên đang quậy phá trong bar làm tên này ngã lăn bò càng, còn cô gái thì nhét mép cười đều hết chỗ chê, cô gái đội mũ đen thì chẳng có biểu hiện gì.

- **** đứa nào mà cả gan dám đụng vào ông thế hả??? – tên bị té ngã lồm cồm bò dậy hét, hình như là tên đại ca vì khi hắn té thì đã có vài tên đảng em chạy lại đỡ hắn, tất cả các cặp mắt của những người trong quán bấy giờ đã dán chặt vào chỗ hai cô gái, về mặt ái ngại nhìn hai người.

- Mi nói ai là **** thế hả, đụng trúng người ta không xin lỗi mà còn hét toán lên như thế – cô gái có mặt thiên thần giả bộ nhăn nhó ôm tay mình như là đau lắm.

- Thế cô muốn sao?? – hắn hỏi có phần siêu lòng vì vẻ đẹp của cô gái.

- 1 ly XO nhé – cô gái như đã thay đổi hẳn thái độ.

- Rất hân hạnh được mời người đẹp – hắn cũng đổi thái độ nói, vừa định quàng tay qua eo cô thì người ta chỉ thấy cô gái nở một nụ cười ác quỷ rồi thì tên dê cụ đó đã nằm lăn dưới đất ôm đầu và bụng rên la thảm thiết, cô gái mang đồ đen bấy giờ nhét mép cười khinh khi. Những tên còn lại xống tới xem xét thì thấy có một phi tiêu rất chuẩn ghim vào ngay đầu hên là chưa vào đến sọ và máu đang học ra từ miệng.

- Con nhò khốn nạn này, mày đã làm gì đại ca của bọn ta hả?!?! – bọn đàn em của hắn hùng hổ sấn đến bên cô gái, cô gái giả vờ sợ sệt nấp sau cô gái đồ đen.

- Kyo ơi, hắn làm Rika sợ kia, Rika có làm gì đâu chứ – Cô gái giả vờ ôm mặt khóc thút thít.

- Rika ngoan nào, tên &%\$# nào dám ăn hiếp Rika của ta nào??? – Nó cũng không kém phần lém lỉnh làm tụi Ken một lần nữa không khỏi tò mò về hai đứa con gái khó hiểu này.

- Là bọn họ ák, bọn họ dám la Rika khi Rika đang ‘chơi’ với tên này nè – Rika nhấn mạnh chữ chơi làm tụi Ken phì cười, ngay cả Tim với Liz cũng phải cười, nhất tới tên này thì tụi nó mới nhớ, với cặp mắt của tụi nó thì cú thụi thẳng tay của Rika thật nhanh nhưng tụi nó vẫn thấy rất rõ, nhưng còn cái phi tiêu cực chuẩn vào đầu tên này là do ai phóng, phóng từ ngõ nào thì tụi nó bó tay, ngay cả người tinh mắt như Ken nhà ta.

- Các người chán sống rồi hay sao mà dám la princess của ta khi cô ấy đang ‘chơi’ hả? – Tiếng Nó lạnh lùng đến nỗi mấy tên kia toát mồ hôi hột là chả trên trán và lạnh sống lưng, nhưng không thể đấu được vài phần thích thú khi nhất lại chữ chơi của Rika.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Cá cược với tử thần

- Tại sao cô ta lại kìm chuyện khi mà chúng tôi không làm gì đến các người chứ?? – một tên có lẽ là tay chân thân cận của tên đại ca lên tiến.

- Mi không nghe là Princess của ta đang ‘chơi’ sao??? – Nó cười khinh bỉ nói với tên đó, chẳng thèm quan tâm gì tới tên đó cả.

- Chúng tôi đã không đụng chạm gì tới các người, là tại các người muốn kiểm chuyện thôi! – tên đó nói rồi đưa tay lên ra hiệu, – Tụi bây, lên! – hắn nói, vừa dứt lời thì nguyên đám đó liền tiến tới chỗ của Nó và Rika, người không liên quan thì đã ra khỏi hết quán rồi. (hoho, ko đi cho mang họa ák :-j)

- Khoan đã, dừng mạnh động, từ từ, các người muốn chơi thì cứ chơi, nhưng có thể nào ra ngoài không, vì ta không muốn phải xây lại cái bar này cho chủ ở đây đâu – Nó đưa tay ra hiệu cho bọn họ dừng lại rồi từ từ nói một cách như chọc tức bọn chúng. Nó đã hứa với một người là sẽ không “quậy” nữa cho nên càng em đẹp càng tốt, không thì lại khổ với người ấy.
- Tại sao tôi lại phải nghe cô, lẽ ra đến ngoài thì hai người chạy mất thì sao? – tên đó lại hất mặt nói.
- Thứ nhất, Kyouko này không phải là người ham sống sợ chết, thứ 2 là tôi biết các người không muốn phải bồi thường cho chủ quán đâu nhỉ – Nó vẫn bình thản nói với bọn họ mà không tỏ chút gì lo sợ cả. (hoho chị này mới nói là không muốn cho người ấy biết mà h lại xưng danh mới ghê chứ)
- Nếu như cô nói như thế thì càng không cần, vì nếu đã dám đối mặt với chúng tôi thì các người phải biết lý do chúng tôi tới đây! – tên đó lại lên tiếng nói, vẫn là cái dáng ngạo mạn đó.
- Hay là các người muốn cược một ván?? Nếu như các người có thể hạ gục được Princess và 5 đứa em nuôi của tôi thì tôi sẽ cho các người toàn quyền xử lý cái quán này và tôi sẽ chịu trách nhiệm, còn không thì cả hội của các người phải giải tán và phục vụ dưới trướng của chủ quán này, thế nào? – Nó lại ra điều kiện, mà hình như cái này có hơi... liệu thì phải, nhưng với Nó thì không vì lúc này ngồi trong phòng nó đã điều tra được một số thông tin của cái hội này. Bọn Ken thì phải giật mình vì cái quyết định quá liều lĩnh của Nó, nhưng họ lại thắc mắc là tại sao nếu thua thì họ bọn người đó lại phục vụ dưới trướng của Ken chứ không phải nó???
- Có thật như những lời cô nói không, 5 đứa em nuôi của cô là ai và vì lý do gì chúng tôi phải tin cô? – tên đó đã có phần dặt ý nhưng vẫn phải làm rõ trước khi hành động.
- Mấy đứa ra đây đi, – Nó quay vào trong chỗ tụi Ran đang đứng gọi, rồi quay sang tên đó, – Tôi lấy danh dự của mình là Siêu Quý Kyouko ra cá cược đây. – Nó nhếch mép cười nói, vừa nghe thấy danh của Nó thì tên này đã khá hoảng, mấy tên đàn em ở đằng sau có tên đã run bắn.
- Lấy gì để tôi tin cô là Kyouko chứ? – Tên đó vẫn cứng miệng nhưng trong lòng thì đã biết rõ đó chính là Nó.
- Lấy cái này! – đó là tiếng của Ran cùng với cái huy hiệu hình đầu lâu đỏ có khắc chữ K ở một bên má hình đầu lâu khá lạ mà chỉ có mỗi những người khá thân cận với Kyo mới có, cùng thêm hình xăm ký hiệu đầu lâu của tất cả những người trong băng của Nó làm bọn họ không muốn tin cũng phải tin. Bọn chúng đã lo lắng lắm rồi chúng nhìn nhau như trao đổi ý kiến làm cho Rika, Nó và mấy tên nhóc nhếch miệng cười khinh bỉ.
- Không cần phải lo đâu, tôi hứa danh dự là chỉ có mỗi 6 người này ra tay thôi, hay nói đúng hơn là chỉ mình princess ra tay thôi, còn mấy tên này chỉ ra tay khi mà princess đã chán, cá nhân tôi và những người ở đây sẽ không đụng chạm đến các người – Nó lên tiếng nói như trấn an mấy tên đó nhưng cũng là một cú tâm lý khá nặng. Nói như nó thì đã đánh giá quá thấp bọn chúng rồi, nhưng hình như chưa đủ khi Nó lại lên tiếng, – Nếu muốn tôi sẽ cho các người 15 phút để kêu thêm người tới đây, các người có thể bàn bạc trước? – Nó lại nói thêm.
- Thôi được, 15’ sau ở bãi đất trống phía sau bar này, sẽ là 6 chọi 500. Các người thấy thế nào? – Tên đó lại lên tiếng sau khi đã bàn bạc kỹ lưỡng với bọn đàn em. Quên nói là tên đại ca đã ngất đi vì mất máu quá nhiều.
- Hơi nhiều, nhưng càng đông càng vui, được! 15’ nữa nếu các người không có mặt thì hãy dẹp cái băng của các người đi – Rika nói rồi lại ngoắt mấy thằng em của mình đi vào trong mặt kệ bọn chúng. Bọn chúng cũng rút lui ra ngoài, 10’ sau thì người ta thấy tên đường có một đoàn xe rất đông kéo đến cái đám đất trống khá lớn đằng sau Bar của Hân. “Lại là băng đàn xã hội đen thanh toán nhau đây mà” đó là những gì người dân lương thiện có thể nghĩ ra, chứ đâu ai ngờ lại là cái trò cá cược của chính Nó chứ.
- Các người tới nhanh hơn tôi nghĩ đấy chứ – Rika nói một cách thích thú. Bây giờ thì Nó và bọn Ken đang yên vị trên một cái bàn nhỏ được người của Hân dọn sẵn với tư cách khán giả.
- Tại sao ... tại sao lại có họ ở đây??? – Tên lúc này lên tiếng, có phần lo lắng khi thấy Ken cùng bạn của Hân, nếu nói bọn họ nể Nó một thì phải sợ Hân tới 5.
- Yên tâm đi, chúng tôi chỉ ngồi xem thôi chứ không đụng đến các người đâu, dù sao thì chuyện này cũng có liên quan đến cái bar của ta mà – Hân nhếch mép cười nói.
- Vậy được! – Tên đó đã phần nào lấy lại được bình tĩnh.
- Vậy thì bắt đầu đi – Nó ngồi gác chân trên bàn nói như ra lệnh. Bọn kia vừa định xông lên thì Rika lại đưa tay ra hiệu dừng lại.
- Khoan đã, các người định đánh tay không à? – Rika hỏi khi thấy bọn chúng tay không tất sát thì thấy lạ nên hỏi.
- Lấy 500 chọi 6 mà còn dùng vũ khí thì có thắng cũng chẳng anh hùng gì – một tên trong bọn đó nói.
- Hahaha, anh hùng lắm, nhưng móc vũ khí ra đi, đánh các người mà trong tay không tất sát thì nếu thắng bọn ta cũng chẳng về vang gì đâu, princess lại sẽ tìm nơi khác khi đó các người sẽ hối hận đấy – Nó nói nửa đùa nửa thật, nửa khinh khỉnh nhưng nửa như khuyên răn bọn chúng.
- Thôi được, nếu như thế thì 200 người đầu sẽ dùng vũ khí còn lúc sau sẽ xem xét lại nên đánh thế nào – tên cầm đầu hiện tại suy nghĩ một lúc rồi nói.

- Các người định đánh từng đợt àk??? Mà cũng được, như thế chơi càng vui – Rika không biết là đang hỏi bọn người kia hay là chính mình.

- Thôi không nói nữa, bắt đầu đi! – Đó là tiếng của Jes, cô đã ức lắm rồi khi không được tham gia, giờ còn ngồi nghe đàm đạo nữa nói làm sao không lên tiếng cho được.

- Ok, cuộc chơi bắt đầu – Rika nói rồi không biết từ đâu trong tay cô xuất hiện một cây côn khoảng hơn 1 mét. 5 thằng nhóc chỉ đứng nhìn Rika chơi thôi chứ không nói gì, bọn Ken thì chỉ còn biết lắc đầu vì trò mèo vờn chuột của Rika mà thôi, nói đánh cho có chứ đúng thật là Rika đang chơi, cô chỉ vờn qua vờn lại còn đánh là do tên này đánh trật vào tên kia thôi, nhưng lúc nào cũng là vừa đánh trúng là thôi chứ chưa có dấu hiệu của sự chết chóc. (t/g: cái này có thể nào nói là cô này hiền hém ta???? Rika: muốn thử xem không??? *liếc* t/g lại xách dép chạy với tốc độ ánh sáng. .. hix, vnk xog truyện này chắc t/g tuột hết 10 cân quá ( )

Rika cứ chơi cái trò mèo vờn chuột của cô mà đánh hết gần 50 tên mà không mấy may một môi hay bị gì cả, chỉ thấy nụ cười thích thú luôn nở trên môi, lâu lại phát ra những tiếng chọc tức của cô với mấy tên đó khi họ đánh hụt vào người đồng bọn mà thôi. Bọn người đó dường như đã hiểu ra là này giờ mình được đưa vào trông làm xiếc liền tấn công khá mạnh vào thân hình nhỏ bé của cô.

Tới lúc này người ta mới thấy nụ cười ác quỷ của cô nàng có khuôn mặt thiên thần này, và rồi cây côn trên tay của Rika bắt đầu vung nhanh hơn và bây giờ cô mới thật sự ra tay. Bọn Ken được cơ hội mở rộng tầm mắt, mỗi cái vung côn của Rika là lại có một thân hình đổ xuống, cô không đánh cho chết mà chỉ đánh vào những nơi có thể hạ gục được họ trong vòng một giây, chỉ trong vòng 20' mà rika đã cho gần thêm 50 tên nữa đo đất mà không thể nào đứng lên nữa, mà có đứng được lên thì cũng không thể cầm vũ khí được.

- Đã nói là đừng có khinh thường princess này rồi mà không tin – Rika nhếch mép cười đều nói nhỏ nhỏ nhưng đủ để làm cho bọn Ken nghe rõ, đúng là Rika và Nó đã đưa họ từ hết ngạc nhiên này tới ngạc nhiên khác.

Ngoài kia bây giờ thì đã có máu đỏ đơn giản vì có vài tên như muốn đánh lên làm cho Rika nhém chút nữa bị một nhát chém nhưng hên là Rey đã nhanh nhẹn ra tay, và bắt đầu từ lúc đó thì cả 5 thằng nhóc cũng ra tay vì Rika đã ã thăm mệt. (Nói, hết cả gần 1 tiếng đồng hồ, hạ gục hết cả trăm tên du côn mà không mệt mới lạ :-j) Rika không đánh nữa, nhường lại cho 5 thằng nhóc, cô đi đến kê bên nó rồi ngồi xệch lên cái ghế đã để sẵn cho mình.

- Phew, mệt thật, chơi vui quá Kyo ơi! – Rika nói một cách thích thú, mồ hôi nhễ nhại.

- Uhm, thôi để coi mấy thằng nhóc làm ăn thế nào – Nó nói với Rika rồi lại hướng mắt về phía của bọn nhóc, bọn nhóc không chơi nhẹ như Rika, tại nhóc chơi 1 cách tài tình luôn.

Đầu tiên là Rey, thằng nhóc thẳng thừng cho một cú đá như trời giáng vào bụng tên định đánh lên Rika rồi giật luôn cái kiếm trên tay tên đó trước khi tên đó kịp ngã xuống chết tươi luôn. Dùng cây kiếm trên tay Rey lại xông vào đám người trên 300 mạng mà chém một cái tài tình, mỗi đường kiếm của nó là lại có thêm một tiếng rên thảm của một tên ngã xuống, tên nào hên thì sẽ bị chảy máu đến chết nếu không kịp băng bó, còn tên nào mà xui thì bị mất một phần thân thể hoặc sẽ được về với ông bà.

Tiếp theo là Rei, vì chưa chuẩn bị kịp nên cậu đành 'mượn' lấy cây côn của một tên đứng gần mình, nện cho tên đó một cú sau gáy khiến tên đó học máu ngất lịm đi. Những đường côn tài tình đầy điêu luyện của cậu nhóc đi tới đâu là tiếng xương gãy vụn kêu rần rắc đầu ghê rợn vang lên đến đó cùng những tiếng kêu la thảm thiết. Tên nào mà hên khi ăn gậy của cậu là học máu và lịm đi, tên nào hơi xui xui thì sẽ phải nằm viện vài tháng với cái tay hoặc cái chân bó bột, còn nếu mà quá xui thì là bó bột toàn thân hoặc là về với lòng đất mẹ một cách lặng thầm.

Quay qua Ray, cũng như 2 tên kia vì không chuẩn bị vũ khí, cậu cũng đành 'mượn' luôn vũ khí của một tên đứng gần, hình như là một con dao găm tự chế hay sao áh, nhìn rất kì quái nhưng cậu chẳng quan tâm, cứ quay quay con dao nhỏ trên tay mình, mỗi một nơi cậu quay tới sẽ là mạng sống của một con người, nhìn cậu không khác gì thần chết cả. Nếu tên nào hên thì chỉ mất máu nhiều hoặc bị thủng ruột hay thủng phổi, còn nếu nặn thì thành luôn người thực vật hoặc biến thành cái xác không hồn chỉ trong tích tắc.

Ren thì có lẽ nhân từ hơn khi cậu chỉ lăng lăng 'mượn' một cái nhĩ khúc của một tên đứng gần, điều luyện không kém mấy người anh em, cậu huơ côn tới đâu là một tên hoặc là mặt, hoặc là mông sẽ được hôn đất một cách tài tình, nhưng sức đánh không đủ để lấy mạng của một người. Tiếng la hét đau đớn của bọn người này làm tăng kích thích hóc môn của cậu hay sao ý, mà từ từ đường côn của cậu càng nhanh hơn và mãnh liệt hơn. Tên nào nhẹ lắm thì sẽ mất vài cái rần hoặc tay, hoặc chân hay là sẽ bị gãy vài cọng xương sườn, nếu nặng thì có thể chào vĩnh biệt với hàm răng và cái mũi, nặng nữa thì bầm dập tới mức thành người thực vật, nhưng cũng có vài tên được về thăm đất mẹ một cách đau đớn.

Nhưng người mà được cả bọn chú ý nhất là Ran, nếu như nói Ray là thần chết thì không biết phải gọi cậu là gì, khi không cần vũ khí mà cậu đã có thể tiến sát cả những người cậu chạm tay đi gặp ông bà một cách gọn lẹ đến bất ngờ. Những người chạm đến cậu đều cùng một kết quả là cái chết, mỗi lần cậu đưa tay lên là một cái cổ bị gãy xương kêu rần rắc đến rợn người, mặt cậu thì cứ tỉnh bơ như là em chi bê cổ gà chứ có làm gì đâu. Bọn Ken khá bất ngờ vì sức mạnh của cậu nhóc này thêm cái vẻ mặt sắc lạnh của cậu, không phải ai cũng làm được điều đó. Có thể nói những tên nào đụng đến cậu đều như được gặp tử thần hết.

5 tên nhóc, nói cho đúng là 4 tên nhóc rất thích thú khi đùa giỡn với mấy tên này, chỉ mỗi mình Ran là không hề biểu hiện một cảm xúc nào, nhìn vào cậu người ta chỉ có một cảm giác duy nhất, đó là như đang đối diện với tử thần, thế thôi!

- Thôi, dừng lại được rồi – Nó cuối cùng cũng đứng dậy lên tiếng khi bãi đất mà lúc này đầy người đứng bây giờ chỉ còn không tới 20 người là đứng vững, số còn lại hoặc là đang thoi thóp chờ cái chết, hoặc là đã đến cõi vĩnh hằng hoặc đang rên la đau đớn.

- Chúng tôi đã thua, từ nay xin nghe theo chỉ lệnh của chủ nhân! – những tên còn đứng liền quỳ mọp xuống 1 chân mà cuối đầu, trước Nó chứ không phải Hân.

- Tôi đã nói rồi, nếu thua thì các người sẽ đi theo chủ nhân của cái bar kia chứ không phải tôi – Nó nhếch mép cười nói với bọn người đang quỳ rạp trước mặt nó nói một cách khinh khinh.

- Tất cả người của hội sẽ theo người của anh Ken, nhưng riêng 20 người chúng tôi thì xin theo chủ nhân thôi! – một trong 20 người đó nói với nó.

- Lý do??? – Nó hỏi.

- Không có lý do, đơn giản chỉ là chủ nhân là người có ơn với chúng tôi – 1 tên khác lại lên tiếng nói.

- Tôi không hiểu, các người nói rõ nào – Nó nói, thật sự nó không hiểu.

- Đơn giản vì chủ nhân đã thu nhận trên dưới 3000 người của chúng tôi – 1 tên nữa lại nói.

- 1 là giải thích rõ ràng, 2 là tự kết liễu – Nó nói, lần này là một giọng nói đầy uy quyền đầy tức giận vì mấy tên này không rõ ràng. (hàkhá, cái này là tại mấy anh này rượu mời không uống muốn uống rượu phạt chấk lunz)

- Các người hãy đứng lên và nói rõ cho cô ta biết đi, còn nếu không thì hãy tự kết liễu chứ còn nói chuyện như thế thì cô ấy sẽ không để cho các người sống yên đâu – Hấn nãy giờ không nói gì lên tiếng làm cho nguyên đám từ những người bạn của Hấn cùng với 5 đứa em của nó, ngay cả Nó và Rika cũng quay sang nhìn hấn như người ngoài hành tinh ý. Tại sao hấn lại nói như thế, như là Hấn rất rõ tính tình của nó không bằng, mọi thứ như chìm vào im lặng, một sự yên lặng chết chóc.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Huyền Thoại Trở Lại

- Đã nghe hấn nói như thế rồi mà còn không lên tiếng, định thử sự kiên nhẫn của tôi như thế nào à? – Nó bắt đầu quạo sau khi Hấn đã lên tiếng mà mấy tên này cứ đứng như trời trồng mặt dù Nó thì cũng chẳng hơn gì vì ngạc nhiên. (hihi, chị này tính nóng, đừng nên dzồn chơi ko thôi chết ko kị ngập àk ^^~ Kyo: *ức lắm nhưng chả nói j đc vì tg nói quá.....ĐỪNG mà kekeke*)

- Dạ vì chủ nhân đã thu nhận trên dưới 3000 anh em chúng tôi – Tên lúc đầu lại nói, hình như muốn thử gan nó thật thì phải. (hồô anh này mà có bị j thì đừng trách tg nhá, tại anh chọc ỏ kiến lửa rần chịu, tg vô tội)

- Cái này là các người ép tôi chứ không phải tôi muốn đâu – Nó nói rồi giật cây côn trên tay của Rei, đơn giản vì cậu là người đứng gần Nó nhất, đang định giáng xuống người tên vừa mới trả lời thì Hấn đã chặn tay Nó lại. Nó thật sự bất ngờ, bất ngờ vì Hấn dám chặn mình lại và bất ngờ vì Hấn là người đầu tiên sau 2 ‘người ấy’ có thể chống được sức mạnh của Nó, Nó liếc mắt sang Hấn như muốn hỏi Hấn đang muốn gì.

- Bình tĩnh chút đi – Hấn tỉnh bơ nói với Nó rồi quay sang tên vừa nói với ánh mắt giết người, chỉ thẳng cây côn vào mặt tên đó (ủa ủa ủa anh này giật cây côn của chị e khi nào dạ?????), – Tôi cho anh 5 giây để giải thích, còn không thì cái cây côn này sẽ do tôi xử anh đấy! – Hấn nói, giọng lạnh tanh không thua kém gì Nó, nhưng có phần đàn anh hơn một chút. Tên đó thì như chết khiếp, còn tụi Liz thì như không tin vào mắt và tai mình với những gì họ đang chứng kiến. (đơn giản cha này ít khi lo chuyện bao đồng àk)

- Vâng! Cậu cũng... cũng biết rằng không một ai trong chúng tôi muốn đi theo băng của cha con tên Hồ Trắng đó, nhưng biết làm sao được khi mà cha con họ đã lấy gia đình ra uy hiếp chúng tôi, nhưng giờ đây Kyo giúp hơn 3000 anh em chúng tôi thoát khỏi sự đe dọa của họ, cho nên tất cả những người dưới sẽ theo như lời hứa đi theo phục vụ dưới trướng của cậu, nhưng riêng những người còn đứng đây sẽ theo bảo vệ Kyo, nếu như chủ nhân không đồng ý chúng tôi xin kết liễu mạng sống tại đây – tên đó nói một cách rõ ràng rành mạch, tuy lúc đầu có hơi sợ nhưng càng nói không hiểu sao lại có thêm động lực thúc đẩy anh phải giải thích thật rõ ràng như thế (hồô a này còn biết khôn nhọ, tg tự khen anh đấy). Càng nghe anh nói mặt Nó càng tối sầm lại, “VN thật làm mất mặt thế giới ngầm quá, còn bao nhiêu bang hội như thế này nữa, định sẽ từ từ nhưng có lẽ phải đổi kế hoạch thôi!” Nó nghĩ (Héhéhé, nếu muốn biết ý của Kyo là j thì cứ tiếp tục theo dõi nhá). Còn tụi Liz thì cũng không kém, ngay cả nét mặt lạnh lùng của Hấn cũng thay đổi.

- Thôi được, lí do có thể tạm tha – Hấn hạ giọng nói rồi hạ cây côn xuống.

- Mi làm ơn thả tay ta ra, ta có chuyện muốn hỏi họ – Nó nãy giờ tuy lắng nghe nhưng cố tìm cách thoát khỏi bàn tay hấn, nhưng sao còn cứng hơn cả xiềng xích thế này!!!! Bây giờ hấn và mọi người mới nhận ra là ngày giờ hấn vẫn nắm chắc tay nó và đẩy, nói đúng hơn là giữ nó sau lưng hấn. Hấn liền bới rồi bỏ tay Nó ra, Nó không thèm nhìn mặt Hấn thêm 1 lần. Mấy tên kia vừa nghe Ken tha cho thì mừng lắm, nhưng chưa tới đâu thì đã thót tim vì nghe nó muốn hỏi chuyện tiếp.

- Các người đừng vội mừng, nếu nói như các người thì trên dưới 3000 người không người nào chịu khuất phục thì bọn họ lấy đâu người để đi mà đi bắt gia đình các người mà uy hiếp????? – Nó hỏi, đó là

ngghi vắn duy nhất của Nó trong lúc này, vì nó thấy có gì đó không ổn. (hồô, tg cònk hữu s mấy tên này hỏi đc mà chị còn hỏi cho mệt nhọ :’> [hix, nc

kiểu như tụi có ngày chắc vào viện nằm quá!]

- Chính là bọn họ – tên đó nói, chỉ tay vào cái đám hỗn tạp phía sau, – Họ là 600 tên được huấn luyện và đã uy hiếp tất cả anh em còn lại – tên đó giải thích thêm

- Chỉ là 1 đám vô dụng – Nó lắc đầu ngoay ngoay. – Nhưng tại sao các người lại muốn theo tôi, không phải các người ‘ngán’ tên này hơn tôi sao???? – Nó hỏi rồi chỉ tay sang “tên này” không ai khác hơn là Hân. (hix, a Ken ơi hình như anh lấy tên em là trùng ngay sao hồi hay s mà chị này ghét anh thế tới tên cũng k thêm gọi v???? *khóc lóc thâm thù bù lu bù loa*)

- Đáng lẽ là trên dưới 3000 anh em sẽ theo chủ nhân, nhưng biết chủ nhân sẽ không chịu vì dù sao thì cái cam kết cũng nói là sẽ theo cậu Ken cho nên chúng tôi là 20 người cầm đầu của các nhóm được giao trách nhiệm theo bảo vệ chủ nhân – Tên đó lại trả lời một cách rành mạch.

- Các người??? Bảo vệ chị hai??? Mơ à??? – Út Rei nghe buồn cười không nhịn được lên tiếng, ngay cả tụi nó còn chưa dám nhận trách nhiệm bảo vệ Kyo mà mấy tên này dám nói như thế, không buồn cười mới lạ.

- Rei! – Nó gắng giọng gọi Rei làm thằng nhỏ tái mặt không nói gì nữa, – Thôi được, nếu tên đó đồng ý thì các người có thể theo tôi – Nó nói, lại chỉ tay về phía Hân làm cho nguyên đám được thêm một lần nữa tròn xoe mắt nhìn hết nhìn Nó rồi lại nhìn Hân. (ơ s hum nay chị này nường hết cho a v???)

- Tuy các người – Hân bình thản nói như không có gì, bây giờ thì đã ngồi lại cái ghế của mình.

- Thôi được, vậy thì các người có thể đi theo tôi nếu có thể chịu nổi cuộc huấn luyện chung với đám anh em mới của tôi, còn nếu không thì xin nói lời chào tạm biệt với thế giới này đi! – Nó buông thông một câu rồi bỏ đi, Rika và 5 đứa em Nó cũng bỏ đi theo Nó sau khi Rika quay sang chào Liz với Jes cùng nhân 20 tên đó là dọn dẹp cho sạch sẽ cái đám “bùn nhừ” kia rồi thì sẽ gặp lại vào 1 tuần sau tại bar của Hân và sẽ có thông báo sau. Mấy tên đó cũng hiểu được mà nhanh chóng thu gom tất cả cái đám hỗn độn đó rồi rút lui, lúc này thì bọn Ken cũng đã biến mất vào trong bar rồi.

Trên đường về nhà Nó không nói thêm gì cả, về đến nhà nó cũng chỉ lặng lẽ bước lên lầu, vào phòng ngủ làm bọn kia cũng chẳng dám lên tiếng. Nó ngâm mình thật lâu trong bồn tắm có cả 3 tiếng đồng hồ, lúc nó bước ra đã là gần 3h sáng, nó nặng nề bước lên giường ngủ. Giấc ngủ đến với Nó rất nhanh vì một ngày quá dài đối với đứa mới được truyền 2 bịch máu chưa lâu như Nó. 1 tuần sau đó mọi chuyện cũng bình thường ngoài những lúc hứng lên nó lại kiếm chuyện để chọc cho Jay và Hân tức điên nhưng không làm gì được Nó, tới lại đến bar của Hân mà quậy phá tanh tanh. Đám anh em của Nó bây giờ là con số 60, Nó đã cho 20 người kia sống chung căn nhà với 40 người anh em của Nó, và ngày nào cũng ghé qua thăm họ một lúc trước khi tới bar nhưng không đã động gì đến việc huấn luyện.

1 tuần cũng lặng lẽ trôi qua, mới đó mà Nó và mấy thằng nhóc đã vào học được 1 tuần. (Hé hé quên báo cho mọi người là 5 thằng nhóc cũng được đi học rồi và đều học chung với tụi nó hết, lúc mà 5 anh chàng nhà ta vào lớp đã làm rung chuyển nguyên cái trường học đấy nhá :->) Lúc này đang là tối thứ 7, tại bar của Hân, có mặt đầy đủ 60 người anh em mới của nó cùng với cái bar hôm nay lại đóng cửa.

- Hôm nay Kyo mời mọi người tới đây là muốn thông báo cho mọi người 1 tin có thể nói là hơi... shock 1 tí, mong mọi người hãy chuẩn bị tinh thần – Nó đồng loạt nói với nguyên đám 60 người đó làm những nụ cười trên khuôn mặt của họ vụt tắt nhanh chóng, thay vào đó là hoang mang tột độ nhưng vẫn không ai nói gì.

- Theo như mọi người biết thì muốn theo Kyo này không phải dễ, và tất yếu các người phải biết rằng nếu muốn được Kyo này xem là người trong nhà thì các người sẽ phải vất vả – Nó lại tiếp tục sau khi hạ 1 cú knock out ngay từ đầu tới 60 người anh em. (hix, chị này vừa hành hạ thể xác lẫn tinh thần người khác mà @@)

- Có phải là cuộc huấn luyện đào tạo của chị không? – Nhóc Tuấn hình như là không có chút gì lo lắng hỏi Nó một cách tình bơ, mấy thằng nhóc kia cũng vậy. (muốn biết nhóc này là ai thì đọc lại chap 8 nhá)

- Vâng! và hôm nay Kyo xin giới thiệu với mọi người 20 người sẽ huấn luyện các người – Nó gật đầu với nhóc Tuấn rồi

nói lớn, sau tiếng nói của Nó là tiếng guốc và giày gõ xuống nền nhà nghe rất gì đó gọi là uy quyền nhưng lại nhanh nhẹn, đó chính là 20 người, ý mà nhắm mới có 19 người anh chị khét tiếng trong thế giới đêm của Nhật và toàn Châu Á thôi) (kekeke tới giờ tụi bomb rồi thông cảm đi!!!). Họ cùng bước thật nhanh đến bên Nó, cuối đầu chào nó 1 cách không quá gọi là lễ phép nhưng có phần gì đó tôn kính, rồi thì tất cả lại toe toét cười chứ không làm mặt hình sự nữa. (hehehe wên nói hum nay bar này à ờ tụi nó chứ chả có hách khứa j đâu nhá, tụi nghiệp anh Ken nhà ta nó mới 71 có chưa đầy 2 tuần đã đóng cửa 2 ngày, làm ăn kiểu này chắc đẹp tịm sớm wớ)

- Hello tất cả, bọn tôi là tay chân thân tín của Kyo, là “con nuôi” của em ấy hết đấy, rất hân hạnh được gặp tất cả – 1 chàng trai trông rất tuấn tú lên tiếng, anh nhún mình từ con nuôi làm cả đám người vừa bước vào cùng Rika và 5 thằng nhóc phì cười, Nó thì vẫn tình bơ còn tất cả những người còn lại ngay cả Liz và mấy tên kia đều nhạc nhiên tốt cùng. Có ai trong cái thế giới đêm này (cả ngay cũng thế thôi mấy anh hời ời, j mà bị quan thế) lại không biết đến anh chàng này cùng những anh chị đang đứng đây, nhất là anh chàng mới lên tiếng, anh chính là Thái Ngọc Minh Vương, chính là ông trùm nắm giữ 1/4 cái vùng Sài Thành này lại chính là do 1 tay Nó đào tạo ra, còn những người kia nữa, toàn những khuôn mặt quá là quen ở cái thế giới ngầm này, toàn những anh chị tay to mặt lớn không à. (hix, đã nói là thế giới ban ngày, ý mà nói giới thượng lưu hay đài ti vi gì gì cũng chịu hàng ngày thôi mà)

- Anh lúc nào cũng vậy, em xoi anh bây giờ – Nó nói 1 cách gay gắt nhưng có thể nghe ra là nó đang rất vui.

- Hehe, anh có một món quà rất đặc biệt dành cho em đây – anh Vương lại nói như không nghe câu ‘hâm dọa’ của Nó rồi quay ra cửa bar không chờ Nó kịp phản ứng. – Trăm, đem bảo bối của chúng ta vào đây đi – Anh Vương vừa dứt lời thì Rika đã nhảy tung lên, vừa lúc lại có thêm 1 cô gái bước vào, dắt theo là 1 thằng bé khoảng 3-4 tuổi gì đó.

- Áááááá!!!! Nhóc Bu!!!!!! – Rika nhảy tung lên và chạy lại khi thấy thằng nhóc làm tất cả không hiểu gì. (ý nói 60 người anh em của Nó với mấy người bạn Liz á) ngay cả 5 tên nhóc cũng bắt ngờ không kém, và vui mừng nhất vẫn là Nó!.
- Cô Rika!!! – thằng nhóc vừa thấy Rika thì cũng cười toe toét rồi bỏ tay cô gái tên Trâm và chạy lại phía Rika. Hehehe để tả về cậu bé này chút nhá, thằng nhóc này có 1 cặp mắt to đen long lanh, mặt mày sáng xua và trông rất cute, chỉ có thể tả = 1 từ KUTE!!!!!!!! 8thời cảm tg dốt mấy cái tả diễn này lắm ạ)
- Nhóc Bu quên bọn cậu rồi sao??? – Rey lên tiếng khi thấy cậu nhóc tên Bu đang ôm chầm lấy Rika.
- Cậu Rey!! – thằng nhóc lại cười rồi chạy lại phía Rey, rồi thì 4 cậu còn lại cũng thế, ngay cả Ran khi thấy cậu nhóc cũng tươi cười ôm chầm lấy nhóc.
- Còn mẹ thì sao Bu??? – Nó bây giờ mới lên tiếng khi thằng nhóc đã ôm chầm từng người, giọng của nó điệu dàng hăng đi cùng với nụ cười rất hiền làm tất cả shock toàn tập luôn. WAIT!!!! Nó mới gọi thằng nhóc là gì?? Con??? Mẹ??? là sao đây????? thôi để qua bên đi chút biết.
- MEỆEEEEEE!!!!!! – Thằng nhóc vừa nghe thấy tiếng của Nó thì lại hét lên chữ mẹ làm tại kia càng tròn xoe mắt nhìn Nó, nhưng nó chẳng thèm để ý đến tại đó mà chỉ dang tay ôm chầm lấy nhóc Bu vào lòng.
- Mẹ nhớ Bu quá, Bu bên đó có nghe lời mấy cô chú không??? – Nó thom nhẹ lên trán nhóc Bu rồi hỏi một cách âu yếm, không thèm để ý đến những cặp mắt đang mở to hết cỡ nhìn mình.
- Chuyện này là sao??? – Liz là người lấy lại được bình tĩnh đầu tiên hỏi.
- Oh, hehe, giới thiệu với mọi người đây là bảo bối của chúng tôi đây – Rika cười tươi nói với đám Liz.
- Thôi mình ngồi xuống đi rồi từ từ bọn em giải thích cho các anh chị cùng tất cả mọi người hiểu. -Rey quay sang nói thêm với tất cả, còn Nó thì bây giờ đang ngồi chơi với nhóc Bu quay lưng lại với tất cả cho nên không ai có thể thấy được khuôn mặt của Nó lúc này. (tg đang rất rất rất rất lo lắng cho chị này, s mà cứ che che dấu dấu cái mặt của chị hoài v làm ng ta tò mò lém lém ềk . Kyp: tại ai mà còn nói hả????? *Liếc* cháy áo tg rồi, huhu cái áo mama mới mua cho ( )
- Uhm – Liz nói rồi tất cả ngồi luôn xuống sàn nhảy chứ không thèm ngồi lên ghế nữa.
- Nói đi – Jes đang rất rất shock nhưng cũng không thể nào không tò mò.
- Đây là con trai của Kyo đấy – Nó bây giờ đã lấy lại bộ mặt hình sự nói. SHOCK đợt hai, lúc này nghe Nó gọi nhóc Bu như thế cứ tưởng là nhóc Bu cũng là 1 trong những đứa con nuôi của Nó thôi chứ, đúng là hoảng mà!!!!
- Con.con... của Kyo á??? -Liz như không tin vào tai mình, lắp bắp nói. (Hehehe, chị Liz nhà ta mà còn lắp bắp cả lắm nói như thế thì biết là chuyện này shock đến mức nào rồi, keke ta k nói lí do đâu mất vui ák)
- Cô chỉ mới 19 tuổi làm sao lại có thể có con lớn thế này cho được??? – Hấn lên tiếng nói như mĩa mai. (hồô tg nghe mùi dấm chua lắm rồi đấy mng)
- Bộ ta 19 thì không thể có con lớn thế này sao??? – Nó nhếch môi cười đều trả lời lại Hấn làm anh chàng im bật. Không hiểu tại sao tự nhiên nghe Nó nói nhóc Bu là con của Nó thì Hấn thấy rất tức nhưng không biết làm sao, không kiếm được cho nên mới buột miệng lên tiếng ấy chứ. (hehehe, dấu hiệu j đây ta??? :-’)
- Thôi thôi không cần làm mọi người shock như thế nữa đâu nhóc à – tiếng của một chàng trai khác vang lên sau lưng làm Kyo đang mặt lạnh cũng không thể không nở 1 nụ cười rạng rỡ, Hấn hơi bất ngờ nhưng chưa nói gì, mấy người của Kyo thì cười tươi như hoa, còn mấy người còn lại chỉ còn biết mắt chữ A mồm chữ O vì bất ngờ và ngạc nhiên kinh khủng. (hồô lúc này ta có cái máy chụp hình chụp toàn cảnh này bảo đảm mấy anh hề cũng phải thua kakaka =)))
- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAANH!!!!!!!! – Nó hét lên một cách vui sướng rồi chạy tới ôm chầm chàng trai vừa lên tiếng, không còn một chút gì giống với Kyo lạnh lùng ngày thường.
- Anh Miiiiiiiiiiiiiiiih!!!!!!!!!!!!!! – Rika với mấy thằng nhóc cũng vui không kém, ngay cả 20 người kia cũng không khỏi bất ngờ vì sự xuất hiện của anh chàng này.
- Đó...đó không phải,.....không phải là Huyền Thoại Calvin sao???? – Jay lắp bắp cả lắm nói 1 cách như không tin vào chính cặp mắt 20/20 của mình. SHOCK toàn tập luôn.
- Uhm – Hấn sau một hồi bất ngờ cuối cùng cũng gật đầu trả lời Jay.
- Sao không thấy mày ngạc nhiên chút nào vậy Ken? – Tim hỏi Hấn, giọng có phần đùa cợt. Hehe đừng lạ vì sao Tim không hề ngạc nhiên vì sự xuất hiện của người con trai tên Minh này nhá, vì với anh chàng này chả có gì có thể nói là bất ngờ cả. (hehehe, để xem có fải thật hem har)
- Mày có cần thiết phải hỏi khi đã quá rõ câu trả lời? – Hấn trả lời cho Tim, miệng nở 1 nụ cười rất lạ.

- Chỉ đơn giản là hỏi cho có thôi – Tim cũng cười, cái nhếch mép của anh làm cho khác chàng trai đang ở đây cũng phải

điều đúng á, không phải gay đâu nhá, đơn giản là vì anh này ít khi nào cười trong khi đó nụ cười của anh lại đẹp mê hồn như thế. Có thể nói shock nhất trong nhóm là Joe, Jay và Jes vì khi này cả 3 vẫn còn đang há hốc trông ngó đến tội kia. (kakaka, cho chưa dám hù t/g àk, cho mất hết hình tượng với độc giả lunz 3 người kia: *lếc* hix, lại lếc, có j thì nói đi chứ, ầm ức lăm nhưng t/g vẫn đang đua với tốc độ của ánh sáng đấy thôi)

- Anh, Kyo nhớ anh lắm!!!! – Nó bay ngay đến chỗ anh chàng đó với tốc độ ánh sáng, ôm chầm lấy anh một cách hạnh phúc, miệng thì cười tươi oi là tươi, mắt long lanh lánh luhn.

- Uhm, anh cũng nhớ nhóc lăm, mấy năm nay có lăm như lời anh dặn không?? – Anh chàng cũng cười hiền nhìn nó rồi hỏi. (hơ ta chắc lunz là a này rõ hơn lòng bàn tay ý chứ, mà cứ thik lăm đáng thôi)

- Uhm, thôi có gì về nhà mình nói, giờ để em giới thiệu anh với mọi người nha – Nó nói, hình như đã trở lại lạnh lùng nữa rồi. (ôi Kyo ơi, sao không cho mọi người được ngắm nụ cười rạng rỡ của chị thêm chút nữa !!! *haizzz* t/g than thở. Kyo: Cho mi 2 giây để rút lại những lời đã nói. *giọng còn lạnh hơn băng tuyết nữa* t/g: thôi bái bai mọi người em về với đất mẹ TT_TT)

- Uhm – Anh gật đầu rồi bỏ. Nó ra, nở một nụ cười hiền anh quay sang bọn Rika. – Hềlu mấy nhóc! – Anh nói 1 cách nghịch ngợm

- Anh ơi, Rika nhớ anh quá à!!!! – Rika nhõng nhẽo với anh nhưng không đụng đến người anh dù chỉ 1 tí.

- Thôi đi cô, đừng nói là anh không biết không có anh cô quậy như thế nào nhé! – Anh cười cười nói chọc Rika làm cô ngắc tò te luôn, chỉ còn biết đỏ mặt mà cười trừ thôi. (hồô, chị này đỏ mặt kia. n*nói xong chạy mất dép mất công lại phải về vá áo, lí do ts thì ai ai đều biết nhà nhà đều hay rồi ta khỏi nói mọi miệng)

- Hehe, đúng là anh! – Rika đỏ mặt nói với anh.

- BAAAAAAAAAAAA!!!!!!! – Nhóc Bu nãy giờ ngắc tò te vì bị mẹ Kyo vắt sang một bên, giờ nhìn thấy anh chàng liền chạy cấp tốc lại bên anh mà hét làm bọn Ken cùng với 60 người kia shock thêm đợt thứ n+ luôn. (Kyo ơi sao chị toàn đem tin shock tới cho mọi người thế này *haizzz* than thở)

- Nhóc Bu!!! – Anh lại nở 1 nụ cười rạng rỡ hơn đón nhóc Bu vào lòng, anh ôm nó rất lâu rất lâu, – Ba nhớ nhóc Bu quá

- Anh nói thêm rồi thom 1 phát lên trán nhóc.

- Bu cũng nhớ ba lắm!!! – Nhóc Bu cũng nhõng nhẽo với anh, tiếng của cậu nhóc nghe rất rất rất là dễ thương.

- Uhm, thôi Bu đi chơi đi cho ba nói chuyện với mọi người nhé – Anh nói rồi thả Bu xuống cho cậu nhóc chạy lại chỗ của mấy anh tiếp viên chơi.

- Chào mọi người, chắc mọi người cũng đã biết tôi rồi cho nên không cần giới thiệu đâu nhì – Anh cười nói với mọi người 1 cách tự nhiên. (anh này có hơi bị ‘tự sướng’ hem????)

- Đương nhiên rồi, Huyền Thoại 1 thời mà sao không biết – Hấn lên tiếng rồi bước lại gần anh.

- Bar đẹp lăm nhóc – anh cười cười vỗ vai hấn 1 cái khen.

- Anh về hỏi nào thế??? – Hấn hỏi anh, cũng có vẻ tự nhiên hơn.

- Về hôm qua, nhưng bận quá cho nên chờ tới nay tới luôn này – Anh nói với Hấn rồi quay sang đám còn lại. – Mọi người đừng nhìn tôi như thế, cứ xem tôi như người bình thường được rồi, chơi tiếp đi – Anh nói, nhìn mặt tất cả bây giờ anh cũng không biết phải tả như thế nào luôn. Hehe để t/g tả cho, tất cả đều 2 mắt tròn xoe hết cỡ nhìn anh như thần tượng hơn cả oppa Lee Minh Ho hoặc tổng thống Mỹ Barack Obama luôn ý :>

- Thôi nào, để Kyo nói cho xong việc lúc này, sau ngày hôm nay, các người sẽ được theo 20 anh chị này tham gia khoá huấn luyện 2 năm của Kyo này. Nếu có thể vượt qua thì các người sẽ được trọng vọng còn nếu không được thì về quê cắm câu đi! – Nó nói một cách lạnh lùng.

- Vâng thưa chủ nhân! – nguyên đám hô lớn.

- Các người giống với tôi à??? – Nó nghiêng răng nói.

- Hehehe chị bớt giận, làm cho nó có chút khí thế ý mà – nhóc Hoàng chạy lại trước mặt Nó cười cười nói chứ không hề động vào người Nó.

- Không có lần nữa đâu! – Nó xuống giọng khi thấy nụ cười tươi như mặt trời của Hoàng, trông cậu nhóc sao mà đẹp thế hem biết.

- Vâng! – Hoàng lại cười rồi cúi đầu chào Nó quay lại chỗ của mình.

- Thôi hôm nay xem như tiệc chào mừng các người đó, chơi cho vui đi chứ mai là không biết có còn nhìn được mặt trời nữa không đấy! – Rika nói một cách thích thú.

- Ok, khai mạc nào!!! – tiếng Jes cũng hào hứng không kém, tiếp đó là tất cả lại cười nói vui vẻ hồng phấn chia giai bất gì cả, DJ cho nhạc nổi lên rồi thì các anh chị nhà ta tha hồ quậy phá, nhóc Bu cũng bắt đầu chạy theo Rika với Jes mà cười chơi rất vui.

Thái Ngọc Minh Calvin

Tuổi: 25 Cao: 185 (thề đấy, chap sau là cho mỗi tên mét 6 hết cho đỡ tủi thân đó)

Tóc: Tóc hơi dài lãng tử, có màu nâu hạt giẻ luôn được chải chuốt gọn gàng.

Mắt: Nâu đỏ hai mí, mí dài như mí con gái.

Style: Thường là quần âu đen với áo somi trắng nhìn rất thư sinh, bữa nào buồn lại thêm cặp kính cận thay cho contact lense (đúng là lưu manh giả danh tri thức!), nhưng tối lúc “choảng nhau” thì jean + áo pull đen toàn tập.

Tính Tình: Hơi yếu điệu thực nữ một tí chút nhưng lại rất lạnh lùng, chỉ khi nào ở chung với tụi nhóc thì mới cười nói vui vẻ thôi. Không thích làm con gái đau cũng như ở gần con gái, chỉ có 1 số ít là đụng được tới anh mà thôi, sợ nhất là con yêu quái vài chao nữa sẽ cuất hiện.

Gia Thế: Anh trai của Kyo, có riêng cho mình một vài công ti và vài thứ nữa từ từ sẽ biết.

Độ Quậy: Ít khi nào ra tay, nhưng khi đã ra tay thì phải là tung bùng bùng bùng luôn, ngang ngửa với người ấy đấy ^^~.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Đừng Nên Đụng Đến Rika Không Thì Hối Hận Không Kịp Nhá...

- Tìm chỗ nào đi rồi mình ngồi xuống nói chuyện nào – Anh lại lên tiếng khi mà hầu hết đã ra sàn nhảy với 2 cô nàng yêu quái nhà mình, bây giờ chỉ còn có anh, Nó, Hấn, Liz và Tim mà thôi. (Rika&Jes: nói aj đó??? *lếc* tg: “hohoho, ta nói 2 người hay s mà lếc chứ hèz” nghĩ thôi chứ k có nói âu àk, nói là chéck chắck àk)

- Giới thiệu chút về quan hệ của 2 người đi chứ – Liz cười cười nói với Nó.

- Đây là anh trai của Kyo, Thái Ngọc Minh – Nó giới thiệu.

- Oh, hèn gì, vậy nhóc Bu là con của anh Minh, Kyo ăn theo – Liz bật cười như hiểu ra điều gì nói.

- Uhm, ai kêu nhóc Bu dễ thương quá làm gì – Nó nói rồi hướng mắt nhìn nhóc Bu đang cười giòn với Rika và máy tên nhóc em Nó.

- Uhm – Liz cũng phải công nhận một điều là nhóc Bu rất dễ thương, còn Hấn thì khi thấy Minh là đã biết nên chấ có gì

- Mà đột này anh về ở luôn hay là lại đi nữa? – Hấn đột ngột hỏi anh, nghe câu hỏi của Hấn lúc đầu Kyo hơi bất ngờ nhưng cũng rất mong đợi câu trả lời, Nó quay sang nhìn anh chờ đợi.

- Chắc là ở luôn – anh trả lời một cách nhẹ nhàng nhưng với Kyo thì không nhẹ chút nào.

- Thật sao???? vậy là anh ở lại thật sao hai???? – Nó như không tin vào tai mình.

- Uhm, hai đã bỏ em quá lâu rồi, đã đến lúc bù đắp lại cho đứa em gái này rồi – Anh nói với Nó một cách rất là âu yếm (hic, ước gì mình với anh trai mình cũng được như thế, tối ngày cứ như nước với lửa, năn toàn tập.)

- YAY!!!! Yêu hai nhất – Nó nói rồi ôm cổ anh cùng hôn 1 cái chụt lên má anh không thương tiếc mặt dù đang có Hấn, Tim và Liz ngồi đó. Gì chứ trước mặt mấy người này thì nó chấ có gì phải giấu cả. Hấn thì nhăn mặt, tự nhiên thấy khó chịu khi thấy Nó cứ quần vai bá cổ Minh rồi còn ôm hôn anh như thế, không biết là như thế nào nhỉ???? (hehehe, anh này sao mà khờ thế nọ; ;]])

- Thôi nào, ngồi xuống đàn hoàng xem, tối nay anh sẽ dành nguyên đêm cho nhóc được chưa – Anh vừa nói vừa gỡ tay nó ra. (ackack, ý j đây???? t/g tủy óc tưởng tượng của m.ng bay xa tới đâu chứ tg k định chính j âu na))

- Yay!!! – Nó nói 1 cách vui mừng rồi mới chịu ngồi im.

- Bà có phải là Kyo không vậy??? – Liz như không tin vào mắt mình khi mà Kyo thay đổi thái độ nhanh chóng 360 độ.

- Thôi đừng nhìn Kyo như thế, chỉ vì đã gần 5 năm Kyo không được gặp anh ấy rồi – Nó cười cười nói với Liz. Gì chứ với nó anh là 1 người không thể nào thiếu được, khi anh bỏ đi Nó đã bị một cú shock tinh thần khá nặng.

- Uhm, mấy đứa đừng lo, con nhóc này nó không lạnh lùng như mấy đứa nghĩ đâu, rồi các em sẽ biết thôi – Minh cười hiền nói với tụi Liz

- Hơ, mong sao là vậy – Liz cười cười nói, cô cũng bắt đầu thấy thoải mái hơn khi nói chuyện với hai anh em Nó. Bọn họ ngồi nói chuyện với nhau thêm 1 lúc nữa khoảng 1h sáng thì Nó đứng lên đi đến bục DJ tắt nhạc làm tụi kia đang chơi vui vẻ hơi bất ngờ.

- Bây giờ Kyo cần phải đi rồi, từ nay sẽ giao tất cả 60 người này cho 20 anh chị ở đây huấn luyện, và như Kyo đã nói, không qua khỏi đợt huấn luyện này thì 1 là rời bỏ cái thế giới đêm này, hai là xuống uống trà làm quen với diêm vương đi là vừa. Hẹn gặp lại mọi người trong 1 ngày gần nhất, hãy cứ chơi típ tục đi vì trong vòng ít nhất là 1 năm nữa sẽ không được tự do đâu – Nó cầm cái mic ngay chỗ DJ nói đồng loạt từng tiếng làm tất cả đều háng tai để nghe, khi nó dứt tiếng thì 60 người kia đều bàng hoàng nhìn nhau nhưng không nói tiếng nào.

- Dạ, thưa chủ nhân! – sau vài phút bỡ ngỡ thì họ cũng đồng thanh nói lớn.

- Thôi các người típ tục đi, tôi đi đây – Nó nói rồi đi xuống. Nhạc tiếp tục nổi lên nhưng hình như không còn ai có hứng để chơi típ nữa.

- Đi thôi hai – Nó bây giờ đã lại ở chỗ của tụi Ken, nói với anh mình cùng kéo tay anh dậy.

- Thế còn bọn kia thì sao???? – Hấn không biết phải làm sao với bọn lo chơi kia đành quay sang hỏi Nó.

- Như cũ, nhờ 3 người lo cho họ, và cũng y cũ, chỉ cần 1 trong những người họ, nhất là Rika và 5 thằng nhóc mà có bị gì thì các người sẽ biết tay tôi – Nó “nhờ vả” Hấn làm anh Minh cũng phải phì cười.

- Thôi thôi nhóc đừng có hù dọa người khác như thế – Anh cười nói với Nó rồi quay sang phía tụi Ken, – Nhờ 3 đứa lo cho họ đùm anh nha, anh có rất nhiều chuyện cần phải nói với Kyo – Anh cười hiền nói thêm với bọn hấn.

- Dạ, anh cứ đi, bọn em sẽ lo hết chỗ này cho – Liz cũng cười cười nói với anh, – Còn nhóc Bu chắc anh phải đưa đi chứ?? – Chợt nhớ ra còn nhóc Bu cô liền hỏi.

- Uhm, thôi mọi chuyện nhờ mấy đứa nha – Anh nói rồi nắm tay Nó đi tới chỗ của nhóc Bu còn đang cười giỡn với Rika và Jes.

- Trông họ giống 1 đôi hơn là anh em – Liz cười nụ cười hiểm thấy nói một cách nhẹ nhàng.

- Uhm, Tim thấy tò mò về người mẹ của nhóc Bu lắm – Tim lên tiếng, hình như đây là câu nói đầu tiên của anh từ khi bước vào quán thì phải. (hehe, ta kết a này, ít nói giống ta))

- Mẹ của nhóc Bu, tức vợ của anh Minh đã chết rồi – Hấn đột nhiên lên tiếng trả lời câu hỏi của Tim một cách từ tốn như chuyện đó là do chính mình chứng kiến không bằng.

- Hả??? Sao Ken/mày biết??? – Liz và Tim cùng ngạc nhiên hỏi.

- Còn nhớ có lần năm Ken 14 hay 15 tuổi gì đó phải qua Nhật không??? – Hấn nhắc lại chuyện cũ.

- Thì sao?? – Liz và Tim vẫn chưa hiểu tên này muốn nói gì. (hơ, hai anh chị này nay sao n.g.u đột xuất thế này???? *khỏi cần 2 người lên tiếng đã không thấy t.g đâu nữa rồi* ==>)

- Lần đó tôi đã tận mắt chứng kiến lúc chị ấy chết, chỉ có điều là vô tình cho nên không ai biết là tôi có mặt ở đó, thế thôi – Hấn nói, mà mặt thì chả có chút biểu hiện nào, cứ như là chuyện thường ở huyện ấy.

- Vậy thì lí do là vì sao?? – Liz lại biểu hiện sự chậm tiêu của mình 1 cách xuất sắc.

- Không rõ, chỉ biết là chị ấy đã tự tử nhưng không ai biết lí do vì sao, trước khi chị ấy mất khoảng nửa năm thì nhóc Bu đã ra đời, còn lí do cái chết thì chỉ có anh Minh và con nhóc Kyo biết thôi – Hấn lại nói tiếp (hôô, xai rồi anh ơi, nhớ Kyo đó bik mới lị ý keke..tg nói xog bay mất rồi ná, k có n.g.u mà đứng đó lãnh đạm đâu). Liz còn định hỏi gì nữa nhưng phải tạm gián đoạn vì anh Vương đã đi đến chỗ bọn nó.

- Thôi bây giờ bọn anh sẽ phải làm nhiệm vụ đây, có lẽ họ cũng đã mệt nên phải về nghỉ ngơi, cho nên còn những

- Dạ vâng, anh cứ đem 60 người kia đi trước đi, còn lại bọn em sẽ lo liệu cho – Liz cũng đành cười xã giao lại.

- Cảm ơn mấy đứa, nhấn Kyo đùm anh là tới thăm bọn anh thường xuyên 1 chút – Anh nói với bọn Hấn rồi không chờ tiếng ừ hử nào hết anh đi thẳng ra chỗ DJ tắt nhạc, rồi anh cũng

- Dạ vâng – Liz gật đầu chào. Anh Vương quay lại chỗ đám lố nhố kia và đưa cả đám đi, để lại 5 thằng nhóc, Jay, Joe, Jes và Rika còn đang quậy phá tung bừng.

- Cái đám này mê chơi quá đi – Hấn nhìn 9 đứa, nói cho đúng là 8 đứa vì Ran đơn giản chỉ là đứng uống rượu thôi chứ không quậy như tụi nó, rồi hấn ra hiệu cho DJ tắt nhạc làm mấy tên kia nhém chút là vác ghế ném chết tên DJ đó nếu Hấn không lên tiếng.

- Thôi về nghỉ đi, khuya lắm rồi, mai sẽ chơi tiếp – Hân nói với bọn nó.
- Ok, – Rika gật đầu cái rụp không phản kháng tiếng nào. (hohơ, chị này nay hiền vậy?????)
- Kakaka, sợ lại lòi tật xấu nữa hay sao mà sớm vậy, dù sao thì tôi cũng đã biết rồi mà – Joe cười cười chọc Rika. (anh này kím chiến nà, cái này người ta gọi “cây đã muốn lạng mà gió thì chẳng ngừng” nà))
- Người đi chết đi, ta không nói chuyện với người – Rika lườm Joe tới nỗi cháy xém áo trắng nhỏ luôn.
- Hohơ, tôi đã làm gì đâu mà nóng thế, không lẽ nói trúng tim đen rồi sao??? – Joe không những không sợ mà còn hứng lên chọc tiếp mới đau chứ.
- Cái đồ ruồi muỗi như người thì ta không thèm chấp, về thôi mấy đứa – Rika cũng không hề thua kém khi lại lòi cái câu mà Joe chúa ghét là ruồi muỗi ra nói rồi bơ cậu luôn quay sang mấy thằng em mình nói.
- Dạ – 5 thằng nhóc gật đầu cái rụp đồng thanh dạ.
- Thôi Rika với 5 thằng nhóc về trước nha mọi người, có gì thì bọn này sẽ liên lạc sau – Rika quay sang chỗ của Liz nói với 1 nụ cười rất tươi.
- Sao về sớm vậy??? Jes chơi chưa đã mà – Jes kéo tay Rika nói, mặt tui ngầu.
- Thôi hôm nay chơi vậy đủ rồi, có gì mai Rika lại đi chơi với Jes tiếp nhen, giờ Rika về lo chút việc với lại gặp anh Minh nữa, lâu lắm rồi chưa được nói chuyện với anh ấy, chứ ở đây mà nghe ruồi muỗi nó cứ vo ve mãi hại não lắm – Rika nói với Jes, nhấn mạnh những chữ cuối cùng nhìn sang phía Joe như báo rằng chính cậu là ruồi muỗi làm cho anh chàng tức muốn xịt khói lỗ tai luôn.
- Cô nói ai ruồi muỗi chứ??? – Joe không kiềm được nghiêng răng từng tiếng nói.
- Herher, ta chưa bao giờ nói ai cả, cái này tự người nhận nhé, tất cả ở đây có thể làm chứng mà, đúng không mọi người??? – Rika cười cười nụ cười đều hết chỗ chê của mình mà nói với Joe rồi quay sang nhìn mọi người làm bọn kia phải bật cười vì cái tính trẻ con của 2 cô cậu này, còn Joe thì khó không những đã xịt ra từ hai lỗ tai mà còn thấy đầu anh cũng bốc khói luôn rồi.
- Cô... cô hay lắm, hãy đợi đấy – Joe không còn biết nói gì ngoài bậm môi trợn mắt nhìn Rika, cứ nghĩ mẽ này chắc cho cô nàng bẽ mặt ai dè lại bị cô nàng làm cho tức bốc hỏa luôn. Sau vụ lần này Joe rút ra được một kinh nghiệm, ‘không bao giờ đi tranh chấp với những đứa miệng lưỡi như Rika.’ Bọn 5 đứa em của Rika cũng phải lắt đầu thông cảm với Joe vì tội nó hiểu quá rõ bà chị trẻ con của mình nếu đã muốn phá ai thì người đó sẽ phải ngâm ngùi bốc hỏa mà không làm gì được cô cả.
- Thôi Rika đừng chọc Joe nữa. Joe cũng vậy, cái này tui không cứu ông được đâu vì ông đã tự đứt đầu vào ổ kiến lửa nhá – Liz cố gắng nhịn cười mà can ngăn hai đứa trước khi có máu đổ.
- Nề Liz ta tha cho người đó, đừng có mà đụng chạm đến ta nữa nhá – Rika ném cho Joe 1 nụ cười đều không thể nào đều hơn nói 1 cách sốc hông làm anh chàng chỉ muốn xông ngay vào cô mà cho 1 trận ra trò.
- Thôi thôi chị Rika, đừng chọc anh Joe nữa, có muốn về nói chuyện với anh Calvin không? – Ran cuối cùng cũng phải lên tiếng can ngăn bà chị của mình.
- Ý quên, kakaka, cảm ơn Ran nhiều nhá, thôi bái bai mọi người nha, Rika bay đây – Rika nói rồi thấy cho Joe thêm 1 cái nhìn đầy thách thức cùng nụ cười yêu quái của mình rồi như cô nói, 3 chân 4 cẳng bay luôn ra cửa với tốc độ ánh sáng. (ta thể là các người k bh múnk nhìn thấy cảnh này k thì có mà chết ngất vì tốc độ bay của chị này, k nhìn trc nhìn sau j lunz)
- Thôi chào các anh chị, bọn em cũng biến đây – 5 thằng nhóc sau khi Rika bay thì tụi nó cũng cúi chào mấy đứa anh chị mà biến luôn theo bà chị của mình.
- Thôi Joe tỉnh lại đi, đứng đó đã chưa – Jes đập vào vai Joe 1 cái không thương tiếc để thằng em song sinh của mình tỉnh lại vì từ sau khi câu nói của Rika đã làm cậu shock một cách chết đứng tại chỗ luôn, tức đến không thể nào làm được gì luôn thì biết cảnh giới chọc tức Joe của Rika đã luyện tới mức nào rồi.
- Joey Hoàng Thái Anh Vũ!!!! – Jes văng hết volume hét vào tai thằng em quý hoá của mình nguyên họ tên khi mà đánh đấm gì cũng không hiệu quả.
- Hà... hừ... động đất,...sóng thần!!!! – Joe hoảng hồn nhém chút té sổng soài dưới đất miệng thì nói lảm nhảm làm tụi Jes với Liz phì cười. (hix, mất hình tượng quá anh Joe ơi)
- Thôi thôi thua mấy người rồi, về thôi – Hân cười cười lên tiếng, có thể từ lúc Nó và Rika xuất hiện thì tính tình của 6 đứa Hân cũng thay đổi dần rồi, những người nghiêm túc như Hân thì cũng phải phì cười vì những trò của bọn Nó, còn Joe với Jay là 2 đứa lanh mồm lẹ miệng nhất mà cũng phải chào thua 2 cái miệng của Nó và Rika thì biết là tụi nó lợi hại tới cỡ nào rồi.
- Mất hình tượng quá Joe ơi, hên là không có em nào ở đây, không tui hỏi chắc ngày mai fans của mày nó giảm 1 nửa qua làm fans của thằng Tim quá – Jay cười lằng cười bỏ dưới đất không nhìn được lên tiếng nói.

- Tại sao lại làm fans của anh Tim chứ không phải của Ken?? – Jes thắc mắc.

- Tại vì nụ cười toả nắng của thằng Tim kia kìa – Jay nhìn cười đứng lên nói, tụi nó đồng loạt quay lại nhìn Tim thì thấy anh đang mỉm cười nhìn mà phải đúng như lời Jay nói, mấy nhỏ fans của Joe mà có mặt hình tượng của Joe thì Tim sẽ là người đc tụi nó chăm vì nụ cười quá đẹp của Tim.

- Mấy người làm gì nhìn tui dữ vậy, đâu phải tui chưa bao giờ cười – Tim tắt ngấm nụ cười vì cái kiểu nhìn của tụi Liz. Tình hình là mấy anh chị nhà ta đang thất thần mà nhìn Tim, đâu phải chỉ có mấy nhỏ fans của tụi nó là muốn chiêm ngưỡng nụ cười của anh, ngay cả mấy đứa bạn thân của anh cũng vậy, với 1 lí do hết sức đơn giản mà Jes đã phán làm tụi Ken té ngửa, “Tim...Không biết cười!” Đã có lần Jes làm tụi Ken ngạc nhiên hết sức khi nói câu đó ầu.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Quá Khứ Hé Mở...

- Sao em không nói gì hết vậy? – Anh Minh lên tiếng khi chỉ còn 2 đứa trong xe, nhóc Bu mệt quá vì chơi với Rika đã ngủ rồi. (keke, k ngủ mới lạ, hơn 1h khuya rồi còn rì)

- 4 năm qua không ngày nào em không nhớ hai hết, hai đã đi đâu vậy chứ??? – Nó quay sang hỏi anh mình, giọng trách móc, nước mắt thì đã chuẩn bị rơi. (chị này tự nhiên s mít ướt thế)

- Hai vẫn luôn luôn ở bên em thôi, chỉ có điều là hai không thể gặp em được, hai xin lỗi vì đã bỏ em lại, nhưng từ bây giờ hai sẽ không đi đâu nữa cho nên em đừng lo, đừng khóc như thế, đó không phải là em gái Kyo của anh – Anh nhẹ nhàng nói với Nó, cho dù có cứng rắn cỡ nào nhưng khi thấy Nó khóc thì anh không kiềm lòng được, mấy năm xa nó anh vẫn luôn quan tâm tới nó, chỉ có điều anh không bao giờ xuất hiện trước mặt nó. Hén là nó chưa bao giờ khóc chứ không thì không biết anh có thể nào lần tránh nó được, nhưng nó đúng là đứa em gái của anh, nó đã không bao giờ khóc mặt dù thế nào đi nữa. (hix, ước gì mình đc cứng rắn như v hê)

- Hai hứa là sẽ không bỏ đi nữa chứ? – Nó hỏi lại anh, thật sự nó không thể tin được.

- Uhm, hai hứa, hai sẽ không bao giờ bỏ đi nữa – anh nói với nó.

- Hai phải bù đắp lại những gì hai đã gây ra – Nó cười cười nói, nhìn mặt nó bây giờ đến anh cũng phải ngán vì nó đang hiện nguyên chữ ‘gian tà’ trên đó.

- Thôi thôi, em mà làm hai sợ là hai lại bỏ em thì tới đó đừng có hối hận nha – Anh chọc lại nó, mặt cũng gian không kém, và nó đã dính bẫy.

- Hix em chỉ giống tí thôi mà, hai đừng bỏ đi nữa mà, nhóc Bu với em đều cần hai mà – Nó nói như sắp khóc tới nơi làm anh phì cười.

- Hi, hi chỉ giống với em thôi, chứ lần này về hai không đi nữa đâu – Anh cười cười xoa đầu nó nói giọng ấm áp cùng lúc đã tới nơi.

- Đây là nhà ai vậy hai? – Nó hơi bất ngờ cho nên quay sang hỏi Minh.

- Nhà của chúng ta – anh nói tỉnh bơ rồi bước ra bế theo nhóc Bu đang ngủ rồi kéo tay Nó vào nhà. Căn nhà khá rộng và thoáng, vừa vào đến nhà thì nó đã nhém chút nữa chết lâm sàn vì vừa bước vào cửa thì đã có 2 dãy người làm đứng 2 bên, nam có, nữ có cũng phải gần 50 người khoảng chừng 30-40 tuổi lên tiếng chào đón nó.

- Chào mừng tiểu thư, cậu chủ trở về – Tất cả cùng nhau cúi đầu chào Nó với anh làm nó nhém chút nữa nhảy dựng.

- Thế...thế...thế này là thế...nào??? – Nó không thể nào nói thành lời luôn rồi, shock quá mà.

- Bình tĩnh đi nhóc, đây là nhà củ chúng ta đấy, em nên làm quen dần đi – anh cười cười nói với nó.

- Không thể được!!!! – Nó hét lên, gì chứ với nó ghét nhất là mấy thứ lễ nghi phiền phức này, nhưng hình như là nó đã hét hơi to cho nên làm nhóc Bu giật mình.

- Chuyện gì vậy ba??? – Nhóc Bu đang nằm ngủ trên vai Minh ngẩng đầu lên dụi dụi mắt hỏi cha mình.

- Uhm, không gì, còn ngủ ngoan đi nào – anh vuốt vuốt tóc nó nói một cách nhỏ nhẹ, liếc xéo Nó một cái làm Nó im bặt, chờ cho tới khi nhóc Bu đã lại giấc thì Nó lại quay sang đám người làm.

- Tôi không muốn việc hôm nay lại xảy ra thêm 1 lần nào nữa, nếu có thấy tôi thì bắt quá chỉ chào Kyo hoặc chào Minh Châu, chỉ cần nghe 1 từ tiểu thư hay đại loại như thế thì các người liệu cái thằng hôn đi – Nó nghiêng răng nói từng chữ một, giọng lạnh tanh cùng với cái nhìn đầy đe dọa làm tất cả những ai mà bất gặp ánh nhìn đó đều phải rùng mình. (hô hô Ken nói với m.ng chưa nhĩ??? nhỏ này ghét nhất là mấy thứ phép tắc này nọ ná)

- Hihi, đúng là Minh Châu của chúng ta rồi, đã 15 năm rồi nhưng vẫn vậy nhĩ – một người đàn ông trung niên khoảng 50 tuổi cười cười lên tiếng, và tất cả những người còn lại cũng nở một nụ cười thật tươi chào đón nó.

- Minh Châu của chúng ta đã trở lại!!! – Họ đột nhiên không còn giữ phép tắc gì nữa ôm nhau nhảy tung tung 1 cách vui sướng. (ẶcẶc, nhìn nguyên cái đám này ai nói đã ngoài 30 hã trời, cứ như 1 lũ mới trốn trại ra ý @@) Hình như biết trước việc này sẽ xảy ra nên sau khi ném cho cô em bảo bối 1 cái nhìn đầy yêu thương thì anh đã bế nhóc Bu vào phòng rồi. Và cái đám lũ nhỏ đó không định dừng lại nếu như không có tiếng hét của Nó

- IM!!! TẤT CẢ IM LẶNG HẾT CHO TÔI!!!! – Nó vặng âm thanh hét cỡ hét lên làm cái đám nhỏ nháo đó lại ngay chính vào hàng ngũ của mình.

- Xin lỗi Minh Châu – tất cả cùng nói khi nhìn thấy khuôn mặt của nó bây giờ đã đỏ bừng vì tức giận, khóe bốc nghi ngút rồi.

- Hai, tại sao họ lại biết em??? Tại sao họ lại nhất gì tới 15 năm gì là sao??? – Nó quay sang hỏi Minh bây giờ đã trở lại đại sảnh.

- Thôi tất cả có thể đi nghỉ được rồi đây, chỉ cần bác Thuận và Vũ Hường ở lại là được rồi – thay vì trả lời Nó thì anh lại quay sang nói với mọi người.

- Dạ! thưa thiếu gia – Họ cuối đầu chào 2 người rồi thì ai về phòng người nấy, chỉ còn lại ở cái đại sảnh rộng lớn này là 2 anh em nó và người đàn ông lúc nãy phát biểu và một người phụ nữ cũng khoảng độ tuổi của người đàn ông kia ở lại, nó chắc đây là Vũ Hường và Quân Gia Thuận mà anh hai nó mới nói.

- Chúng ta cùng nói chuyện trong phòng làm việc nhé, Vũ đi lấy dùm cháu 4 ly nước rồi vào phòng làm việc của cháu sau nhé – anh quay sang nói với Vũ Hường rồi chưa chờ cho bà trả lời anh đã quay đầu bước đi trước. hehe, quên nói với mọi người là anh chỉ cười nói với mấy đứa tụi nó thôi chứ còn anh là một người rất lạnh lùng với tất cả mọi người và luôn là 1 cậu chủ rất ư là khó khăn và hơi ... bảo thủ ^^~.

- Vâng thưa thiếu gia – Vũ Hường cũng không nói gì chỉ gật đầu rồi bước xuống bếp, nó với Quân Gia Thuận thì chỉ biết đi theo anh trong im lặng.

- Thật ra là có chuyện gì đang xảy ra thế hai??? – Nó không thể nào nhịn được nữa, vừa vào đến phòng là nó đã hỏi ngay anh mình.

- thật ra thì em cũng biết bác Thuận và Vũ Hường cũng như những người giúp việc kia đây – anh cười cười nói với nó.

- Không thể nào, từ nhỏ tới giờ em đã bao giờ gặp họ đâu – Nó lắc đầu phản đối.

- Nhưng sự thật là vậy mà – Anh cười cười nhìn nó nói, càng nhìn anh Nó càng không thể tin được.

- Cái đó cũng không thể trách Minh Châu được đâu thưa thiếu gia, vì dù sao thì chuyện cũng đã qua 15 năm rồi, lúc đó con bé chỉ mới có 3 tuổi thôi mà – quân gia Thuận bênh Nô.

- Uhm, thật ra là như thế này, trước đây nơi này chính là nhà của chúng ta. Em được sinh ra ở chính nơi này và đã sống ở đây, 3 năm sau thì gia đình xảy ra chuyện và chúng ta đã được đưa sang Nhật, vì nhớ ba mẹ và mọi người cho nên em đã lâm bệnh và phần kí ức trước đó em đã quên hoàn toàn. Lúc chúng ta ở đây thì người chăm sóc cho em chính là Vũ Hường đây, và lo lắng cho chúng ta từ đầu tới cuối là tất cả những người ở đây và nhất là bác Thuận. – Anh từ tốn kể lại mọi chuyện cho Nó biết.

- Oh hèn gì, thế thì tại sao họ lại nói em vẫn như xưa là sao??? – Nó tuy đã hiểu ra hầu hết mọi việc nhưng vẫn không khỏi thắc mắc.

- À thì khi con lên 2 thì đã rất là khôn lanh và nghịch ngợm, con rất ghét ai gọi con là tiểu thư hay những thứ tương tự vì con nói nó rất là không hay vì nghe sao mà nó ‘sến’ quá cho nên con bắt tất cả gia nhân trong nhà chỉ được gọi con bằng tên, nếu ai mà dám gọi con bằng tiểu thư hay gì đó thì sẽ bị con bày trò phá cho tới khi họ không thể nào ở lại mà phải tự cuốn gói xin nghỉ việc, tuy mới chỉ 3 tuổi nhưng con đã rất lanh lợi và nghịch ngợm không ai bằng – Vũ Hường nhắc lại làm Nó không thể nào nhịn được nữa, không thể giữ được bộ mặt lạnh lùng nữa nó té ra cười lăn cười bò dưới đất vì những gì Vũ Hường đã nói.

- Haha, mới 2 tuổi mà đã biết... đã biết gì lại còn sến với chũ sò.....hahaha.....cô thật là như thế không hay Vũ đang bày trò để lừa con đây???? – Nó ôm bụng cười không ngớt, cổ lăm lăm mới có thể nói hết câu đó, nhìn nó cười như thế thì 3 người kia không khỏi nhoeo miệng mỉm cười, đã từ lâu lắm rồi họ không thấy được nụ cười toả nắng của Nó rồi, mấy năm gần đây nó cũng có cười nhưng nụ cười thật là giả tạo sao ý, không được hồn nhiên như thế.

- Không có đâu, đó là sự thật, từ lúc lên 2 em đã là 1 đứa bất trị. Tối ngày chỉ thích đi bắt côn trùng hoặc thám hiểm những bụi rậm trong vườn nhà rồi thì tay chân trầy xước không còn gì hết. Phim thì toàn xem phim kinh dị hoặc là những thứ mà con gái hoặc con nít như em không bao giờ xem, lại thêm đủ thứ nữa, và không biết em đã xem chương tình gì mà lại nhạt được cái từ ‘sến’ ấy, lúc em thông báo câu đấy thì tất cả chỉ biết lắc đầu bó tay với em thôi. – anh phì cười kể lại những việc lúc xưa làm nó càng cười dữ dội hơn.

- Thôi thôi...hai đừng kể nữa, không ngờ em lại có lịch sử....hahaha....hào hùng như vậy...hihi....khi mới chỉ có 3 tuổi.....hahaha..... – nó không thể nào nhịn cười được khó khăn lên tiếng.

- Nhưng đó là sự thật đấy Châu à – bác Thuận lên tiếng xác nhận như một lời tố cáo làm nó bỗng dưng im bất luận.

- Mọi người đang giỡn với em phải không hả??? – Nó cười một cách khó khăn hỏi.
  - Không có đâu, từ từ rồi em sẽ hiểu thôi – Anh cười hiền nói với Nó. – Hai người ra ngoài được rồi đấy – Anh quay sang nói với 2 người kia.
  - Dạ thưa thiếu gia – Họ cùng cuối đầu rồi bước ra ngoài.
  - Sao hai lại có thái độ như thế với người lớn tuổi hơn mình như thế chứ??? – Nó nhăn nhó cằn nhằn hai nó khi hai người kia đã ra ngoài và chắc chắn là họ không thể nghe được.
  - Tại sao lại không??? Họ là người làm mà – Anh trả lời nó một cách tỉnh bơ.
  - Không được, hai không được như thế, tuy là người làm nhưng họ là người lớn hơn mình, hai nếu không muốn vui về thì ít ra cũng phải lễ phép 1 chút chứ, từ đây trở đi mà hai còn làm như thế nữa em không tha cho hai đâu – Nó nói với anh với ánh mắt có thể giết người.
  - Em làm gì được hai nào nhóc? – Anh cười cười nhìn Nó, đều chưa từng thấy.
  - Em...em khóc cho hai coi – Nó cùng đường không biết nói gì nữa đành lấy cái lí do hết sức quá ư là con nít đó ra hù anh.
  - Em mà khóc hai đá em ra khỏi phòng miễn bàn luận – anh lại cười đều nói.
  - Huhu, hai không thương em mà – Nó cãi không lại thêm cái vẻ mặt đáng ghét của anh mình Nó lại trở về là Nó của 4 năm trước rồi.
  - Ackack, thôi thôi hai sợ em rồi, hai hứa là từ nay sẽ lễ phép hơn “một chút” với người làm được chưa – anh đầu hàng, tuy biết là nó giả vờ nhưng lỡ mà chọc nó khóc thật thì nguy.
  - Tại sao lại chỉ có 1 chút là sao chứ??? – Nó nhăn nhó chưa chịu nín.
  - Chứ muốn sao?? hay muốn hai đá em ra ngoài??? – Anh lại không kìm được chọc nó típ.
  - Ấy ấy, thôi thì 1 chút cũng được, từ từ mình tập làm quen dần cũng được – Nó bỗng dung đổi giọng nhe hàm răng đều như bắp trắng như vôi của mình cười một cách nham nhở làm anh phì cười.
  - Thôi đi tắm đi rồi đi ngủ, hai làm xong cái này rồi sẽ vào sau – anh nói với nó, không đùa giỡn nữa.
  - Ok! – Nó bay thật nhanh ra ngoài vì cũng mệt lắm rồi. – Khoang đã, phòng nào?? – Nó đột nhiên bay ngược vào làm anh đang nghe điện thoại nhém chút nữa rớt luôn.
  - Trên lầu 3 ở cuối hành lang bên tay trái – Anh bỏ điện thoại ra nói với Nó.
  - Ok! – Nó nói rồi lại bay như tên lửa ra khỏi phòng làm anh phì cười.
  - Sao rồi??? – anh cười cười nhìn Nó bay ra khỏi phòng rồi đưa điện thoại lên tai hỏi người ở đầu dây bên kia.
  - Con nhỏ đó quậy phá quá đi – Người ở đầu dây bên kia trả lời anh.
  - Nó lại quậy phá gì à?? – Anh bật cười hỏi lại.
  - Không lẽ lúc nào nó ra tay cũng có máu đổ sao?? – Tên đó hỏi lại anh, nếu không nhầm thì hẳn đang nhăn nhó.
  - Nó lại làm gì nữa đây?? – Anh lại hỏi ngược lại tên ở đầu dây bên kia. (ackack, hai anh này sao mà cứ hỏi nhau k v??? aj sẽ là ng tl đây??? Minh&Hấn: Mi chứ ai *cười đều*, hix, nhân vật của tui mà nc w tui kiếu v ák (╯_╰))
  - Thì quậy phá trong quán đã rồi thì ra ngoài quậy phá thôi, đi theo nhỏ dọn một nghỉ luôn – Tên kia trả lời giọng có vẻ mệt mỏi.
  - Cũng chỉ vì cái nón chết tiệt của cậu thôi – Anh nở một nụ cười đều hết chỗ nói trả lời tên kia.
  - Nhất tới cũng đúng, hầu như lúc nào cũng liên quan tới cái nón đó thì phải. – Hấn cũng bật cười nói.
  - Thôi bỏ chuyện đó qua một bên đi, chuyện công ty sao rồi?? – Anh đánh trống lảng sang chuyện khác rồi thì hai người bàn về việc công ty tới khoảng 30’ thì cũng xong.
- Anh tắt điện thoại rồi đi lên lầu, lúc này Nó đang ngồi sấy tóc trong phòng. Vừa thấy anh mở cửa bước vào thì Nó đã réo.
- Hai sấy tóc cho em – Nó cười cười nhìn hai nó.
  - Đến khi nào em mới chịu lớn lên vậy nhóc??? – Anh lắc đầu ngán ngẩm nói nhưng vẫn nhận cái máy sấy tóc từ tay Nó để sấy tóc cho Nó.
  - Đến khi nào em muốn thì tự nhiên em sẽ lớn thôi – Nó nhe răng cười nham nhở.

- Chắc anh phải già em đi quá – anh cười cười gian tà nhìn nó trong gương.
- Huhu, không chơi hù con nít như thế nhá, em không đi đâu đâu, có hai là được rồi – Nó giả vờ khóc nói.
- Thôi đi cô hai, tôi còn phải lo cho nhóc Bu nữa, cô lo mà đi nơi khác đi – Anh chọc Nó.
- Huhu, hai hết thương em gái rồi – Nó cười tươi nói.
- Bótay với em rồi, thôi đi ngủ đi mai còn đi chỗ này với hai nè – Anh nói rồi đẩy nó lại giường rồi bước vào nhà vệ sinh.
- Night hai – Nó nói rồi trèo lên giường nằm ngủ, hình như có hơi của anh cho nên không cần đến những viên thuốc ngủ và chai rượu nữa nó cũng có thể yên giấc, và càng dễ chịu hơn khi có vòng tay của anh ôm nó vào lòng như ngày nào, đã từ lâu lắm rồi Nó mới có được một giấc ngủ yên bình như thế.
- Em gái ngốc à, em đã chịu khổ nhiều rồi, anh hai xin lỗi đã bỏ em đi quá lâu, cũng sắp đến lúc mọi chuyện kết thúc rồi em à – anh ôm nó vào lòng nói nhỏ với nó, được hơi ấm của anh nó nhoèn miệng cười nụ cười hạnh phúc và chìm sâu vào giấc ngủ, và lần đầu tiên trong 4 năm trời nó đã có 1 giấc mơ không có sự chết chóc mà là một màu hồng của niềm hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Kyo ơi là Kyo!!!

- Êh tụi bây có nghe gì chưa??? – Một con nhỏ từ ngoài chạy vào nói một cách khó khăn vì có lẽ chạy quá trốn.
- Chuyện gì thì bình tĩnh lại xem nào – Một nhỏ khác vừa nói vừa kéo nhỏ ngồi xuống cùng đưa cho nhỏ lon coca.
- Nghe nói hôm nay lớp mình sẽ đổi chủ nhiệm đó – Nhỏ nói sau khi uống hết cả nửa lon nước.
- Chuyện gì lạ đâu, tụi mình chơi bà Liên đó như vậy không bỏ đi mới lạ – Nhỏ lúc này cười nói.
- Chuyện đó thì không có gì lạ, nhưng bất ngờ là mày có biết ai sẽ là chủ nhiệm lớp mình không?? – Nhỏ kia nói típ.
- Lại là ông già khó tính nào đó chứ gì – mấy nhỏ ngồi chung cùng đồng thanh nói. Kyo đang ngồi bên bàn mình nhìn Rika cười cười.
- Không phải, không những người này không già mà còn rất trẻ, quan trọng hơn nữa là người này rất nổi tiếng – nhỏ báo tin lại phân bác.
- Vậy người này là ai nói coi, con tổng thống à?? – mấy nhỏ kia lại cười cợt nói.
- Thôi không nói tụi này nữa, tới rồi kia – nhỏ đó vừa dứt lời thì chuông cũng vừa reo báo hiệu giờ vào lớp.
- Hahaha, con này nay nó biết sợ kia bey oi – nhỏ lúc này đưa lon nước cho nhỏ này cười to nói.
- Ai là người biết sợ? – Tiếng nói lạnh lùng của Ken phát ra làm tụi kia tái mét mặt, và theo sau Ken là Jes, Liz, Jay, Joe và Tim.
- Dạ không có gì đâu anh – nhỏ kia lật đật chổi bay chổi biến.
- Toàn 1 lũ hám trai – Rika nói vừa đủ cho bọn kia nghe.
- Con nhỏ kia nói gì chứ?? – Mấy nhỏ kia tức học máu nhưng không dám làm gì Rika cả.
- Nói gì có mắc mớ gì tới mấy người đâu, cái này mấy người tự nhận đấy nhé – Rika cười đều.
- Mày ... – mấy nhỏ kia tức lắm nhưng vừa nhìn thấy cái liếc xéo của Liz cùng cái háng giọng của Nó thì liền im bặt.
- Ủa sao nay vào trễ thế??? -Rika không thèm để ý đến mấy nhỏ kia nữa quay sang hỏi Jes.
- Hehehe, không gì – Jes cười cười trả lời.
- Uhm, hum nay có surprise đấy, vào chỗ ngồi đi – Rika nháy mắt nói với Jes.

- Surprise gì thế??? – Jes vừa nghe tới surprise thì 2 mắt liền sáng rõ.

- Ngồi xuống đi đã, – Rika nói, đẩy Jes ngồi xuống bàn cùng Liz rồi quay ra cửa, – Oh tới rồi kìa – Rika nói hất mặt ra phía cửa. Jes nhìn theo hướng chỉ của Rika mà nhém chút nữa là té ghế luôn, nó nhìn người đang bước vào như người ngoài hành tinh, há hốc. Thấy Jes như vậy thì mấy tên kia cũng tò mò và khi nhìn thấy người đang đi cùng với thầy hiệu trưởng thì cũng có cùng 1 bộ mặt như Jes luôn, Joe lạnh chạnh nhém chút nữa là rớt ghế luôn. Mấy nhỏ trong lớp còn đang nhủ chuyện cho nên không biết gì, bọn họ chỉ im lặng khi mà nghe tiếng nhỏ lớp trường hô lên khẩu hiệu quen thuộc thì mấy nhỏ mới bắt đầu im lặng lại.

- Chào cả lớp, vì một số lý do cô Liên đã được chuyển sang chủ nhiệm lớp khác, và hôm nay tôi xin giới thiệu với các em chủ nhiệm mới của lớp, thầy Thái Ngọc Minh. Mời thầy vào đây – Thầy hiệu trưởng của trường nói với bọn nó. Vừa nghe tên của Minh thì bọn con gái lẫn con trai đã bắt đầu xì xầm, nhưng khi thấy chính xác Minh chính là người mà đang được các mặt báo đăng trang bìa về thành tích “khủng hoảng” của anh thì mấy nhỏ con gái hết muốn bóc luôn nóc nhà, mấy thằng con trai cũng phải nói là hâm mộ luôn vì anh là thần tượng của tụi nó mà.

- IM LẶNG IM LẶNG!!!! – Thầy hiệu trưởng phải gõ bàn muốn nát cả tay thì mấy nhỏ mới dần yên lặng lại.

Thôi tôi giao lớp lại cho cậu đây, bảo trọng – Thầy hiệu trưởng quay sang nói với Minh giọng thông cảm, anh chỉ gật đầu cười với ông rồi thì ông cũng bỏ ra khỏi lớp. Ông thầy hiệu trưởng vừa ra khỏi lớp thì tụi con gái lại bắt đầu văng volume hết cỡ lên hò hét tiếp mặt cho anh nói thế nào cũng không được.

“RẦM!!!” – Bọn mày im hết cho tao! – Kyo đập bàn đứng lên, nó thấy ngứa mắt với mấy nhỏ hám trai này quá, phần vì lỗi tai nó sắp nổ tung rồi. Vừa nghe tiếng Nó thì mấy nhỏ kia cũng im bật mặt dù rất tức tối.

- Cảm ơn Kyo – Anh cười cười với nó, mặt thì giãn ra thấy rõ. Không phải là anh yếu ớt gì, chỉ có điều anh không thích làm con gái sợ thế thôi. – Chào tất cả, tôi là Thái Ngọc Minh, từ nay sẽ là chủ nhiệm lớp này và cũng là thầy dạy thể dục cho mỗi lớp Quý Tộc, mong chúng ta sẽ có một năm học vui vẻ – quay sang cả lớp anh nói.

- Thầy ơi thầy có bạn gai chưa thầy? -

- Thầy ơi thầy thích loại con gái nào vậy thầy? -

- Thầy ơi làm bạn trai em đi thầy -

blehblehbleh.....

Mấy nhỏ thì nhau nói làm Minh thấy chóng cả mặt, bây giờ anh mới thấy hối hận, không biết quyết định làm thầy giáo của mình có đúng không nữa.

“RẦM!!!” – Bọn mày im ngay! – Bây giờ là tới lượt của Liz, cô là người ít nói và ít quan tâm chuyện của mấy nhỏ, nhưng lần này thì không thể chịu nổi nữa.

- Đồ mấy nhỏ hám trai, thấy trai đẹp là tươm tướp – Rika phán cho một câu làm mấy nhỏ kia cứng họng luôn.

- Thôi tất cả im lặng, bây giờ thầy phải giao lớp lại cho thầy Tâm rồi, hẹn gặp các em trong giờ thể dục nhé – Anh nói, khuyến mãi cho tụi con gái thêm một nụ cười hóp hồn làm mấy nhỏ đầu đứng.

- Chào thầy – Tụi nó đồng thanh chào và Minh cũng bước ra khỏi lớp, vừa ra khỏi lớp thì anh đã có thể thở phào, nhém chút nữa là anh dẫn cho tụi con gái một trận rồi.

- Tại sao anh Minh lại làm giáo viên chủ nhiệm của mình vậy? – Jes quay sang Kyo.

- Không biết -Kyo lắt đầu. – Chỉ biết là hai muốn làm chủ nhiệm lớp này thôi, mà hình như đó là một sai lầm thì phải – Vừa nói đến đây thì Kyo phì cười.

- Hahaha, từ này sẽ thấy hai mình khó xử dài dài đây – Rika cũng cười theo, nghĩ lại mặt của Minh lúc này Rika lại phì cười, chưa bao giờ thấy anh đối mặt với một đối tác nào mà có chút gì đó gọi là mất tự tin, thế mà lúc này nhìn anh thôi thì, mất hình tượng quá!!!

- Ủa mà 5 thằng nhóc đâu rồi? – Liz quay sang hỏi Nó.

- Tụi nó có việc phải quay về Nhật, tối nay sẽ qua lại – Rika nói.

- Uhm – Liz chỉ gật đầu rồi thì tụi nó ai lại làm việc này. Rika với Jes thì ngồi tám chuyện trên trời dưới đất, Liz thì đọc sách, Tim thì vẫn như hàng ngày ôm cái laptop gõ liên tục, Joe với Jay thì chí chóe ngồi bấm game trên điện thoại, Hân thì ngồi ngắm Nó ngủ. (ack, chị này s tối ngày toàn ăn rồi ngủ k thể này @@)

REEEEEEEEEEEEENG!!! Tiếng chuông giờ ăn trưa vừa reo thì Nó cũng vừa được một giấc, thầy giáo vừa bước ra khỏi lớp thì Nó cũng đã kéo Rika đứng dậy, nhưng vừa định bước đi thì nó lại quay sang Hân.

- Ở đây có chỗ nào không bị làm phiền không? – Nó hỏi Hân.

- Tại sao lại hỏi ta? – Hân hơi ngạc nhiên.

- Trả lời đi, nói nhieu làm gì – Nó nói, giọng lạnh tanh.

- Có, làm gì? – Hấn nói.

- Ở đâu? – Nó lại hỏi thay vì trả lời Hấn.

- Là phòng nghỉ giải lao của bọn này, mà chi vậy Kyo? – Jes chen ngang, cô biết nếu không lên tiếng thì thế nào 2 đứa này cũng choảng nhau. (hák hák, mấy anh chị này cũng bık sợ kìa, keke)

- Ok, cảm ơn – Kyo quay sang cảm ơn Jes rồi kéo Rika đi thẳng.

- Mày có biết phòng giải lao ở đâu không mà đi nhanh thế? – Rika hỏi Nó khi Nó cứ kéo tay mình đi mà không có chủ đích, Rika dám chắc một điều là Nó sẽ quay lại và....

- Phòng giải lao?? Phòng giải lao để làm gì? – BINGO! Nó quay lại hỏi Rika, vậy là Rika đoán không sai, mỗi lần mà nó nói chuyện hay gay lộn với mấy thằng con trai là y như rằng, nó sẽ không bao giờ nhớ là mình định làm gì.

- Thôi tao thua mày rồi, đi tìm chỗ nào đó mà anh Minh sẽ không bị làm phiền, và Jes đã chỉ mày vào phòng giải lao riêng cho tụi nó – Rika lắc đầu ngán ngẩm.

- Oh, hehehe, đúng là chỉ có mày hiểu tao, tên Ken kết gì gì đó đáng chết thật mà >>”

- Ủa Kyo, em lên đây có chuyện gì thế??? – Thầy Phuong ngạc nhiên hỏi khi thấy Nó với Rika mở cửa bước vào, đơn giản vì ai ai cũng đều biết Nó GHÉT cái văn phòng nhất.

- Dạ bọn em đến tìm anh... ý nhắm thầy Minh ạ, với lại thầy có biết phòng giải lao của nhóm Liz với Jes nằm ở đâu không thầy? – Rika trả lời thay Kyo vì lúc này Nó đang dáo dít tìm Minh, không thèm để ý đến ông thầy chút nào cả.

- À, thầy Minh vừa chuông giải lao đã được một nhóm nữ sinh rước đi rồi, - Thầy nói, hơi tái mặt vì nhớ lại cái lúc mấy nhỏ kia ùng ùng kéo đến tìm Minh, – còn phòng giải lao của nhóm Kìng nằm trên cái phòng ở trên sân thượng ý, thôi thầy đi trước đây – Thầy Phuong nói xong thì không chờ 2 đứa có phản ứng gì lật đật đào mắt. (Hix, tội nghiệp ông thầy bà cô nào mà phải nói chuyện với Nó vì đơn giản là sát khí của nó bốc ra quá rõ ràng ý mà)

- Đi xuống căn-tin mau không sẽ có chuyện đấy – Nó nói rồi kéo tay Rika đi tiếp, lần này nói đúng hơn là chạy chứ không phải đi nhanh nữa. Và không ngoài dự đoán của tụi nó, vừa vào tới căn-tin thì đã thấy nguyên một đám hám trai đang bu quanh 1 cái bàn và chắc chắn là anh hai của tụi nó đang bị dính trong đó, nhìn quanh thì chẳng thấy tụi Jes đâu cả, mới quay đi quay lại mà Rika đã không còn thấy Nó đâu cả, cô liền đưa tay lên bịch tai lại và không ngoài dự đoán, 1 tiếng RẦM thật lớn vang lên làm tụi con gái hét toát lên.

- Bọn bây có 10 giây để rời khỏi đây trước khi tao cho tụi bey 1 chữ K trên mặt như nhỏ Quyên Anh – Nó đập tay xuống một cái bàn gần đó làm cái bàn gãy đôi tạo ra tiếng rầm lúc này và cất giọng nói một cách lạnh lùng nhìn thẳng vào từng đứa. Tuy rất tiếc là không thể nào ngăn tiếp được ông thầy đẹp trai nhưng vì chưa muốn làm một Quyên Anh thứ 2 cho nên không có đứa nào dám hó hé mà đành “bốc hơi” chưa đầy 10 giây thì chỉ còn lại có 3 người là Nó, Rika và Minh. (Nếu ai không nhớ Quyên Anh thì quay lại Chapter 6 – Muốn chết thì cứ thử... nhé)

- Làm gìoi lăm em gái – Anh cười nói nhưng rồi lại tái mét mặt, – Tay chảy máu rồi – Anh nói cùng chạy nhanh đến chỗ Nó, Rika cũng bay tới sát bên Nó rồi.

- Không sao đâu hai, không làm vậy mấy nhỏ đó đâu biết sợ – Nó nhe răng cười.

- Hứa là lần sau không được làm tổn thương mình nữa nghe không – Anh nghiêm giọng nói, bỏ ngoài tai những gì nó mới nói xong.

- Hix, đã nói không sao mà, người ta cứu mình mà còn làm cái giọng – Nó nhăn nhó lăm bằm trong miệng.

- Nói gì ák, muốn tối nay anh đá ra ngoài phòng khách ngủ không?? – anh đang băng bó bàn tay ngọc ngà của nó liếc xéo một cái làm nó hết hồn.

- Không không không, hai là nùm bờ quần cho nên hai sẽ không làm vậy với em đâu, keke – Nó cười cười nói một cách nham nhở. – Tai gì mà thính thế he... AAAAAA – Nó lại lăm bằm chưa hết câu thì đã hết âm lên vì anh vừa cột xong tay cho nó nghe được câu nói làm nó đau điên mới hết lên như thế đấy. (kekeke, pó toàn tập với 2 anh em này luôn, y như con nít ấy, Minh&Kyo: thế có muốn thử để con nít đánh cho một trận không??? *liếc xéo* T/G lại bốc hơi tới Tây Thiên thỉnh kinh với Đường Tăng luôn rầu, “hix, nhân vật của mình mà ăn hiếp mình thế đó, biết v hùi lúc ta cho các mi thành yếu điệu thực nữ rảo thử coi có dám xất xược với ta như thế không” cái này chỉ nghĩ thôi chứ không có dám nói ra đâu đấy ๑๐)

- Hôhồhồ, có phải đó là Kyo không vậy??? – Jes nói một cách ranh mãnh. Lúc này đang từ lớp xuống thì nghe tiếng rầm trong này tụi nó đã nghi nghi, rồi khi thấy mấy nhỏ chạy toan loạn ra khỏi đây thì tụi nó càng chắc chắn là do chị cả Kyo này làm chứ không ai, và vì tò mò cho nên chui vào đây và thấy hết cái cảnh quá ư là KHÔNG THỂ NÀO TIN ĐƯỢC cho nên Jes buột miệng lên tiếng đấy ạ $\geq \sim \leq$ ๐ .

- O, các người ở đâu ra vậy??? – Nó ngạc nhiên hỏi.

- Huh?? thì ở trong lớp chứ đâu – Jes ngạc nhiên nhưng cũng trả lời.

- Lốp gì??? – Kyo tỉnh bơ hỏi.

- Đang giỡn với tụi này à??? – Liz lườm Kyo.

- Hehehem mọi người thông cảm, mỗi lần mà gây lộn với con trai là Kyo nó sẽ quên bén mắt mọi chuyện cho nên đừng nhìn nó với ánh mắt như thế – Rika giải thích cho tụi Jes rồi quay sang Nó, – Có nhớ là mình đang ở đâu không?? – Rika hỏi.

- Ở Nhật chứ đâu – Nó đáp tỉnh bơ làm mấy tên kia chết lằm sần hết một lượt.

- Đúng là chỉ có thể là Kyo – Anh Minh cùng Rika lắc đầu ngán ngẩm. – Minh đang ở Việt Nam và kẻ đã làm mà ra như vậy chính là .. hần! – Rika nói rồi chỉ tay vào Ken ý nói hần là Ken ạ.

- Áááá!!!! Sao lúc nào cũng là cái tên ruồi muỗi bệnh hoạn này làm bệnh của ta lại tái phát thế này, ta thề ta sẽ giết mi!!!! – Kyo hét ầm lên định xông lại phía Ken nhưng đã bị Minh giữ lại.

- Thôi thôi cho anh can đi, 2 đứa mà choảng nhau ở đây thì có mà cái trường này cũng xập luôn đấy. Có đi ăn không??? – Anh kéo Nó lại và cười cười nói, mặt gian khíp.

- Tsk, coi như mi hên – Nó liếc xéo Ken 1 cái rồi quay sang hai mình, – Đi thôi hai, hôm nay hai phải khao em 1 chậu vì đã đuổi cái lũ hám trai đó cho hai nhá nhá nhá!!!! – Nó vừa kéo anh đi vừa nhõng nhẽo làm tụi Liz ở đây phì cười. (hohoho, ta nói là con nít mà không chịu, hai anh em y chan nhau, năn! Minh&Kyo: Muốn thử không??? *lườm*. T/g: thôi ta về quê cắm câu với nội đây, vĩnh biệt mọi người, ngồi đây thêm chút nữa thế nào cũng chết vì tội nhieu chuyện

- Thôi mình cũng đi tìm gì ăn thôi, đói lắm rồi – Jes vừa nói vừa dùng 2 tay kéo Rika và Liz đi, mấy tên kia cũng đi theo. Bây giờ thì chỉ có 9 đứa tụi nó trong căn-tin thôi cho nên tha hồ mà cười nói không phải lo lắng gì cả.

Nguyên đám chiếm luôn nguyên cái căn-tin đó cho hết giờ nghỉ trưa luôn mà chẳng ai dám nói gì cả, tụi nó cũng nhờ vậy mà được chứng kiến cảnh Minh lo cho Nó từng li từng tí, nhìn Nó bây giờ chẳng còn chút gì giống Nó nữa, ngay cả Rika cũng vậy. Tình hình là Nó đang ngồi nhẩn nhó nhìn mấy món đồ ăn trên bàn mà theo như tụi Liz biết là những món mà Nó ghét nhất do Minh lấy.

- Em đã nói là em không thích ăn mấy cái này rồi mà haaaaaaaaaaaaai!!! – Nó nhìn anh mình trân trối, nhìn đến là tội nghiệp.

- Thế có ăn không?? – Anh nhìn nó, mặt gian xảo.

- Không ăn đâu, hai đừng bắt em ăn mấy thứ này mà – Nó nhẩn nhó, mặt dù đang rất đói, cái bụng đang biểu tình dữ dội nhưng nhìn những thứ trên bàn nó không tài nào nuốt nổi.

- Ok, vậy thì cứ tự nhiên, nhiều lắm thì tới lúc 60 người kia chưa được ra ngoài thì em cũng ngồi nhà mà ngắm. ....bức tường đi nhé – Anh cười cười nhìn Nó nói, mấy đứa kia nghe xong cũng choáng đờm Nó luôn.

- Thôi thôi em ăn, hai áááááác quá!!! huhu – Nó nói rồi nhẩn nhó cố gắp miếng cà rốt là thứ nó ghét nhất bỏ vào miệng.

- Phải gỏi như thế chứ – anh cười hiền xoa đầu Nó, mấy đứa kia thì cứ phải là mắt chữ A miệng chữ O ngạc nhiên trừ Hần và Rika đang cười lăn cười bò ra kia.

- Hahaha, hai về là việc tốt đấy nhì, nhò này từ này có người trị rồi – Rika cố nhịn cười mà nói một cách khó khăn.

- Quá khen quá khen – Anh cười tỉnh nghịch nói.

- Hoho, từ khi nào mà anh bị làm cái tính đó của con nhò này thế??? – Bây giờ tới lượt Hần lên ngạc nhiên, đơn giản vì lúc Hần gặp anh và Nó ở Nhật thì Nó là 1 con bé tuy rất lạnh lùng nhưng rất tỉnh nghịch, còn anh là một người khó tính, nhưng sao giờ lạo đảo ngược như thế????

- Anh từ trước tới giờ vẫn thế, chỉ có điều là chú em không ở lâu bên đó cho nên chưa biết đấy thôi – Anh lại nháy mắt chọc ghẹo Hần.

- Rồi, thế là hiểu – Hần lắc đầu bó tay với hai anh em nhà này luôn.

- Hai người đang nói gì thế?? – Nó tò mò hỏi, sao Nó chả hiểu hai người này đang nói gì, và hình như những người còn lại cũng có cùng 1 câu hỏi thì phải.

- Không có gì, ăn nhanh đi rồi vào lớp – anh quay sang nói với Nó làm Nó chưng hửng quay lại với cái khay thức ăn rồi nhìn mấy đứa kia như cầu cứu.

- Xin lỗi nhưng tụi này chưa muốn bị cấm cửa, cố ăn cho hết đi nhé – Jes nhìn Nó như thông cảm nhưng rồi khi nhìn sang anh thì lại rùng mình đành pò tay.

- Mấy người đứng là tham sống sợ chết – Nó cay đắng nói rồi lại qua lại với cái khay thức ăn mà hành hạ chúng bằng cách cầm đũa mà chọc cho có rồi cũng phải ráng mà nhai nuốt hết. Mấy đứa kia nhìn nó mà sốt xa nhưng không dám hé môi xin Minh, cũng như Nó bọn kia cầm cùi ăn thức ăn của mình cho tới khi chuông vào lớp.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

- Tại sao lại phải đưa nhóc Bu ra nước ngoài chứ??? – Nó nhìn hai mình trần trối, tình hình là Minh đang bàn với nó về việc anh sẽ đưa Bu ra nước ngoài.
  - Vì tới đây sẽ có nhiều việc mà chúng ta sẽ không thể bảo vệ cho Bu được, bây giờ hai chỉ là đưa Bu ra nước ngoài cho tới khi xong việc sẽ lại đón Bu về thôi, em bình tĩnh lại nào – Anh từ tốn nói với Nó.
  - Việc gì mà lại không thể để Bu ở đây chứ??? – Bây giờ thì mắt nó đã rung rung nước, từ lúc Bu sinh ra thì đã mất mẹ, sau đó ba nó cũng bỏ ra đi, giờ lại đưa nhóc ra nước ngoài làm sao Nó chịu được.
  - Châu nghe hai nói, chỉ còn 1 tháng nữa là em đã sang tuổi 19 rồi, và việc gì đến cũng sẽ đến, nghe hai lần này đi, lần này sẽ là lần cuối cùng, sau khi việc này kết thúc chúng ta sẽ không bao giờ phải chia cách nhau nữa – anh ôm nó vào lòng vỗ về nó, anh sợ sẽ thấy những giọt nước mắt của Nó lắm.
  - Nhưng mà...- Nó đang định nói gì nữa thì anh đã cắt lời Nó.
  - Em không cần lo, ở Mỹ anh có người sẽ lo cho Bu an toàn, bảo đảm xong việc này Bu sẽ được trở về bình an không bị gì đâu – Anh nhẹ nhàng nói với Nó, anh hiểu rất rõ Nó đang nghĩ gì.
  - Thôi được, nhưng hai phải cho em biết lí do tại sao – Nó cương quyết.
  - Đó vẫn còn là 1 bí mật, chờ em 19 tuổi anh sẽ nói – Anh nháy mắt tinh nghịch nói với Nó.
  - Gì chứ, em lớn rồi mà – Nó chu mỏ trề môi nhăn nhó làm anh phì cười, đã lâu lắm rồi anh không còn được thấy Nó như thế này, bây giờ anh cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.
  - Nghe lời anh đi, không anh đá em ra ngoài không cho em bước vào phòng này nữa đâu đấy – Anh không còn cách nào đành lấy chiêu cuối cùng ra dọa nó.
  - Hix, hai chơi gian quá, lần nào cũng vậy hết – Nó 2 mắt rung rung nhìn anh mình trần trối.
  - Thôi đi cô oi, giả vờ thì làm ơn cho giống vào 1 tí chứ có đâu mà chảnh giống tí nào cả – Anh khờ nhẹ lên đầu nó nấn yêu làm nó chum hững.
  - Ack, vậy là không giống à?? – Nó tỉnh bơ hỏi, nhìn mặt cứ đàn ra. (hohơ, chị này s thường ngày diễn kịch hay lắm mà sao giờ... Kyo: cái con tg này nó múnk chéck sớm mà *mặt đặng đặng sát khí* T/g lại bốc hơi mất rồi)
  - Thôi đi cô, quyết định vậy nhé, sau khi Sinh Nhật em thì anh sẽ đưa nhóc Bu sang Mỹ, không bàn cãi nữa, đi ngủ thôi – Anh nói rồi kéo nó lại giường.
  - Hix, tội nghiệp nhóc Bu sao có người cha vô tình như hai – Nó nhăn nhó nhưng cũng ngoan ngoãn đi theo anh mình nếu không muốn bị đá ra ngoài. Thế đấy, tuy là người có vẻ ngoài lạnh lùng nhưng trước mặt anh lúc nào Nó cũng là chính Nó, một đứa tinh nghịch nhưng rất sợ anh. Từ khi anh trở lại thì những giấc ngủ của nó cũng được thoải mái hơn và không còn những cơn ác mộng nữa, mà chỉ toàn những giấc mơ đẹp mà thôi.
- Mới đó thôi đã hơn 2 tuần rồi, và những người anh em của Kyo cũng đã được hơn 2 tuần rồi và hôm nay nó quyết định sẽ cùng những người bạn của mình đi thăm họ.
- Hey Kyo, hey Rika, chào mấy đứa – vừa vào tới lớp là Jes đã hét ầm lên.
  - Chào chị Jes – 5 thằng nhóc mỉm cười tươi chào Jes.
  - Hello, sao hôm nay đến sớm thế??? – Rika cũng cười tươi quay sang hỏi.
  - Hôm nay định rủ các người cúp học đi chơi ý mà – Jes tinh nghịch nháy mắt nói với Rika.
  - Thế thì hôm nay đi chơi đi, nhưng mà là sau giờ học cơ – Nó lên tiếng.
  - Đi chơi phải đi nguyên ngày chứ – Jes thắc mắc nói với Nó.
  - Ừ thì biết là vậy, nhưng hôm nay Kyo muốn rủ mọi người đi đến chỗ của mấy mười người anh em của Kyo để xem xét việc tập tành của họ ra sao ấy

mà – Kyo nói.

- Oh, hehe, vậy cũng được, vậy quyết định sau giờ học nhé – Jes cười cười nói.

- Uhm, mà mấy người kia đâu?? – Rika tò mò hỏi.

- Uhm hôm nay họ sẽ đến trễ một tí vì có việc – Jes trả lời.

- Ack, thế mà lại rủ cúp học đi chơi – Rika chào thua cô bạn yêu quái của mình.

- Hehehe, vì họ không có ở đây cho nên tui mới rủ 2 người cúp cua, chứ nếu có mấy người kia thì làm gì có chuyện đó – Jes nhe răng cười nham nhở.

- Bótay với mi lunz rồi – Rika lắc đầu bó tay với Jes luôn. Tụi nó ngồi nói chuyện với nhau thêm 1 tí nữa thì chuông cũng reo báo giờ vào lớp và vẫn như ngày thường đưa nào làm việc này, Rika và Jes thì đang bàn xem nên đem gì đến cho mấy người anh em của Nó, 5 thằng nhóc thì Rei và Ren và Rey đang ngồi chỉ choé bấm game, Ran và Ray thì to nhỏ gì đó chẳng ai biết được, còn Nó thì cũng tươi tỉnh hơn hàng ngày và đang ngồi nghe nhạc tình bơ chẳng thèm đoái hoài gì đến bà cô giáo đang trăn trối nhìn tụi nó mà không làm gì được. Đến giờ ăn trưa cũng chưa thấy bọn Liz vào và thế là tụi nó đành kéo xuống căn-tin tìm thứ gì bỏ bụng rồi ngồi chơi với Minh cho tới giờ vào lớp.

Bây giờ thì anh Minh đã có thể ung dung ngồi chơi với tụi nó rồi vì Nó đã tuyên bố thắng thừng 1 câu là anh là bạn trai của nó, đứa nào mà đụng vào thì nó cho làm nhỏ Quyên Anh thứ 2, thế là dù ức lắm nhưng bọn con gái cũng đành ngậm ngùi tiếc rẻ, mấy thằng con trai đang định của nó thì đã thất vọng náo nê vì anh Minh quá hoàn hảo thì còn ai mà sánh bằng nữa. Bọn Liz thì được một phen ngạc nhiên tột độ khi nghe nó tuyên bố như thế mà anh Minh chẳng nói gì còn cười tươi như ủng hộ nó mới chết chứ, “đúng là hai anh em nhà này định làm cho người khác chết vì ngạc nhiên mà” Bọn Liz cùng nghĩ trừ Hân.

Tới khi mà chuông báo hiệu vào học sau giờ giải lai, đã vào tiết được hơn 15’ thì mới thấy 5 anh chị kia vào, người nào cũng mặt hầm hầm đầy sát khí làm bà giáo đang tức muốn nổ đom đóm mắt cũng không giám làm gì bọn nó cả.

- Hoho, làm gì mà người nào người này như muốn giết người thế??? – Jes méo mặt nhìn mấy tên đó hỏi.

- Bọn thằng Jim kiếm chuyện dám đánh úp 5 đứa tui khi đang đi làm việc, nhém chút nữa là vào việc cả đám rồi – Joe mặt hầm hầm nói, nhìn anh này ngày thường tươi cười là thế mà giờ nhìn vào còn phải làm người khác lạnh sống lưng ý chứ.

- Không lẽ tự dưng bọn chúng lại đánh úp các người không lí do à? – Không để cho Jes kịp phản ứng Nó nhướn mày hỏi.

- Thế mới có chuyện mà nói chứ – Jay cũng lạnh lùng nói.

- Hehehe, thế thì sao các người còn mạng mà trở về thế? – Jes hỏi, mặt gian hết biết.

- Thì gọi cứu viện chứ sao – Liz phán.

- Êo, thế không lẽ các người định bỏ qua cho chúng sao?? – Rika chen ngang.

- Đương nhiên là không – Hân bây giờ mới lên tiếng, mặt lạnh như tiền.

- Thế cho bọn này xử tiếp được không??? – Rika lại hào hứng hỏi.

- Bọn lần này không dễ gì mà thu thập được đâu, không giống lần trước đâu cô hai à – Jay trả lời Rika.

- Thế thì càng hay chứ sao – Nó Phán cho một câu làm bọn này té ngửa.

- Ý cô là sao?? – Hân hơi ngạc nhiên hỏi.

- Tưởng ai chứ bọn thằng Jim thì ta biết mà, bọn chúng đã từng đụng chạm đến người của ta khi họ sang đây làm việc, và nhém chút nữa là đã giết người của ta, lần này ta sẽ trả thù cho mấy người anh em đó – Nó nói một cách tức tối, không còn vẻ thần nhiên của ngày thường nữa.

- Àh àh, nhớ rồi, chính là thằng Jim Sẹo chứ gì, tưởng gì chứ mấy thằng đó thì chả nhằm nhò gì, lần đó chỉ là vì bị đánh úp cho nên nhém chút mà anh Tiến, anh Hoà với chị Linh mới bị như vậy thôi, chứ mấy thằng chơi bản như bọn chúng thì cũng chẳng được cái tích sự gì cả – Rey sau một lúc ngẫm nghĩ thì đã nhớ ra tên Jem này mà phan 1 lèo làm tụi Liz đần mặt luôn.

- Hoho, sao các người cái gì cũng biết thế??? – Joe nhìn mấy đứa tụi nó như muốn nổ mắt luôn.

- Có gì đâu, đơn giản là bọn này là thế thôi – Rika cười tình nghịch.

- Thôi được rồi, tùy các người, nhưng các người có biết là bọn chúng có bao nhiêu người không?? – Đến lượt Tim lên tiếng.

- Băng của bọn chúng là băng đông thứ 3 của cái đất Sài Thành này, đóng ở một bãi đất trống ngoại thành có khoảng hơn 5000 tên, bọn chúng được đứng thứ 3 vì một lí do rất đơn giản là chuyên gia đánh úp nhưng lại chỉ được thế ý đông hiệp yếu chứ thực lực thì chẳng được là bao, tên cầm đầu là Đoàn Đoãn Anh Hùng cũng chính là tên Jim, vì trên mặt có 1 vết sẹo từ má phải chéo lên tới trán cho nên người ta gọi hân là Jim Sẹo, chỉ được cái tên

chứ làm ăn chẳng được gì, lại không có đầu óc, quân sư của hắn là tên đầu mặt không ai biết là ai nhưng với tụi em thì biết tên đó là Trương Nguyễn Anh Vũ, là tên luôn đi bên cạnh hắn, tên đó rất đáng lờn vì những thứ hắn nghĩ ra rất biến thái và rất độc ác, hết! – Ray làm 1 tràn không vấp hay vướng chỗ nào cả làm bọn Liz lại được một phen mất chữ A mồm chữ O trông hài kinh khủng.

- Sao... sao mà các người rõ thế?? – Jes lấp bắp hỏi, đến cha nó là ông trùm mafia của Việt Nam mà điều tra còn không rõ bằng Kyo thì chi là một băng không nhỏ nhưng cũng chẳng lớn lắm ở mãi bên Nhật ý, làm sao mà cô không ngạc nhiên cho được.

- Không cần phải ngạc nhiên như thế đâu, cha nuôi của ta là ông Atsushi Hisashi chắc các người cũng biết ông ấy chứ? – Nó giải thích.

- Ông Atsushi Hisashi... Hisashi... không lẽ là ông trùm mafia đứng đầu thế giới??? – Sau khi một hồi vắn óc suy nghĩ bỗng Jay tái mét mặt hết âm lên làm bà giáo đang giảng bài trên bảng ném cho anh chàng 1 cái nhìn đầy “yêu thương”.

- Có chuyện gì thế Jay?? – bà cô hỏi.

- Dạ không có gì, em xin lỗi cô – Jay cười trừ nhìn bà cô.

- Nếu muốn hết hò gi thì mời em ra ngoài mà hét, còn ở đây là lớp học nhé – bà giáo nghiêm khắc nói.

- Dạ – Jay cuối mặt giả bộ biết lỗi.

- Thôi em ngồi xuống đi – bà nói rồi lại quay lên bảng tiếp tục giảng bài, ra oai vậy thôi chứ Jay mà có muốn mở một vũ trường trong này bà cũng không giám ho he gì đâu.

- Làm gì mà hét âm lên như thế chứ – Rika nhăn nhó nhìn Jay.

- Chi là hơi bất ngờ thôi – Jay cười giả lả.

- Thế thì quyết định thế đi nhé, lát nữa đi thăm mấy người anh em của ta, sáng đó rủ anh Tiến, anh Hoà với chị Linh đi theo luôn để trả thù nhá – Nó phán 1 câu rồi không chờ ai nói thêm lời nào Nó lại ngã lưng ra ghế đeo tai nghe lên và không thèm quan tâm gì nữa, tụi kia cũng đành ngậm hột lệ luôn cho đến hết giờ.

- Kyo, dậy đi về nào – Rika lay lay gọi Nó đang yên giấc nồng.

- Umm... – Nó từ từ mở mắt ra, – Hơ, bà cô gì đâu mà còn hơn bác sĩ gây mê nữa, đã đeo tai nghe rồi mà vẫn có thể nhờ tiếng của bà để ngủ nữa – Nó đưa tay dụi dụi mắt rồi ngồi dậy vờn vai, đang ngồi nghe nhạc mà tiếng của bà giáo cứ như là tiếng ong bay vo ve vo ve làm nó không thể nào chống được mà lăn quay ra ngủ luôn cho đến giờ.

- Hơhơ, thôi nhanh đi còn đi tới chỗ mấy người kia nữa – Rika kéo nó dậy.

- Ủa mà 5 thằng nhóc với mấy người kia đâu? – Nó hỏi khi nhìn quanh chẳng còn ai cả.

- 5 thằng nhóc được hai gọi đi đâu rồi, còn mấy người kia thì đã về hết rồi, hẹn mình 2h sẽ có mặt tại nhà mình à – Rika trả lời rồi kéo Nó đi.

- Vậy giờ tao qua nhà mày luôn à? – Nó cứ để cho Rika kéo đi hỏi.

- Uhm, chứ giờ mà còn về nhà mày thì đến bao giờ – Rika nói, rồi đẩy nó lên xe.

- Uhm – Nó chui vào xe rồi đóng cửa lại.

- Hế lô – Rika nhát máy.

_ Hey Rika, chắc khoảng 5h tụi này mới tới được, đột xuất có việc phải đi gấp rồi _ tiếng Jes bên đầu dây bên kia rất vội.

- Uhm, cứ từ từ đi, nếu không được thì 2 tụi tui đi cũng được – Rika từ tốn trả lời.

_ Không không, tụi này sẽ tới, làm xng việc là tới ngay mà _ Jes quả quyết.

- Ok, vậy thì tụi này chờ típ – Rika phì cười vì giọng điệu của Jes ở đầu dây bên kia.

_ Ok, nhớ chờ bọn này nhé _ Jes nói.

- Ok, quyết định vậy đi, để Rika nói lại với Jes, mấy người làm gì nhớ cẩn thận nhé, bái bai – Rika nói.

_ Ok, thôi Jes đi đấy, béo beo _ Jes nói rồi cúp phone, Rika chỉ còn biết lắc đầu với cô bạn của mình, quay qua định thông báo cho Kyo biết thì Nó đã ngủ mất dất rồi, kéo mền lên đắp cho đứa bạn, Rika bỏ ra ngoài.

- Kyo, Kyo dậy đi, tới giờ đi rồi – Rika lay lay người Nó.
- Uhm... – Nó đưa tay dụi dụi mắt, – Máy giờ rồi? – Nó hỏi.
- 4:50 rồi, còn 15' nữa là mấy người kia tới rồi, dậy đi – Rika nhỏ nhẹ nói.
- Huh??? tưởng đâu đi lúc 3h mà – Kyo giật mình hỏi.
- Uhm, nhưng lúc này Jes gọi nói là phải đi có việc cho nên 5h mới tới được, còn bây giờ thì mày vào WC mà rửa mặt đi rồi còn chuẩn bị đi nữa – Rika đẩy nó vào nhà vệ sinh.

-
- Srr nha bọn này tới trễ – Jes rớt rít xin lỗi.
  - Thôi không sao, bây giờ đi cũng còn sớm mà – Rika khoát tay nói.
  - Thôi đi nào – Nó đã ngồi trên xe từ khi nào rồi.
  - Uhm – tụi nó cùng nhau bước ra rồi mỗi người 1 chiếc xe chạy đi.
  - Ủa mà mấy người kia tập luyện ở đâu thế? – Jay tò mò hỏi.
  - Ở ngoại ô thành phố, trong một ngôi nhà của anh Vương – Nó trả lời, mắt vẫn hướng nhìn về phía trước.
  - Ồ – Jay chỉ biết gật đầu thôi rồi lại tập trung lái xe. (nói cho có v thôi chứ mấy a chị này chạy xe có nhìn đường đâu, toàn ngắm cảnh thôi àk)
  - Ủa mà làm gì mấy người chạy mô tô mà còn phải mang theo ô tô làm gì thế?? – Rika thắc mắc hỏi.
  - Thì đem chút gì đó cho họ bồi dưỡng thôi à – Jes cười cười trả lời.
  - Êo, tui tui có bỏ đói họ đâu mà các người – Rika cũng cười cười đáp lại.
  - Nói chứ tới thăm họ mà đi tay không thì cũng kì kì thôi – lần này là Liz nói à.
  - Uhm, sao cũng được – Rika gật đầu, suốt trên đoạn đường bọn nó cười nói vui vẻ. (nói cho đúng là chỉ có Jes, Joe, Jay với Rika thôi, còn mấy đứa kia thì cứ câm như hến)
  - Tới rồi – đang chạy ngon tron bỗng nó ngoặc tay lái làm mấy tên kia nhém chút là cả lũ vào viện thăm mấy ông bác sĩ rồi. (hehe, cái này mình nói quá chứ mấy anh chị này toàn pro ko àk, hơn cả tay đua chuyên nghiệp ý chứ)

Trước mắt bọn nó là một cánh đồng rộng lớn, nhìn giống một nông trại mà nhìn cũng giống một trại đua ngựa, nói chung là rất rất lớn, chính giữa có một ngôi nhà cũng không to lắm, còn chung quanh chẳng còn gì ngoài những cái nhà cho ngựa hay gà vịt gì đó ở thôi.

- Ở đây sao?? – Jes ngạc nhiên hỏi, cô không thể nào tin được trên 80 mạng lại có thể chen chúc trong một ngôi nhà như thế, không lẽ lại để cho họ sống trong mấy cái nhà cho súc vật sao??
- Ủh thì ở đây chứ đâu, Jes nhìn xung quanh xem còn chỗ nào có thể ở được nữa không – Nó cười khẩy nói, bây giờ thì tất cả đã đứng trước cổng rồi. Nó nhảy phốc xuống xe lại bấm bấm gõ gõ gì đó trên cổng rồi thì cánh cổng bật mở cho bọn nó.
- Wow, nông trại như này mà cũng cái cửa tự động, ghê nhỉ – Joe cười cười nói.
- Hơhơ, đương nhiên – Nó đáp một cách tỉnh bơ.
- Thôi vào thôi nào, đứng đó mà bàn với chả tán – Liz nói rồi cho xe chạy vào trong, mấy đứa kia cũng từ từ cho xe chạy vào.
- Chào Rika, chào Minh Châu – Tụi nó đi tới đâu thì mấy người làm vườn với mấy người chăn nuôi súc vật đều chào tụi nó tới đó.
- Ủa có ai ngoài mấy người này đâu??? – Jay tò mò không chịu được lên tiếng.
- Thì có ai nói họ ở đây đâu – Nó phán một câu xanh rờn làm Joe với Jay cùng ngã cái RẦM!.
- Ý của nhỏ này là mấy người kia không sống ở trên này mà sống ở dưới này này – Liz cười cười giải thích rồi chỉ xuống dưới chân mình.
- LÀ SAO?? – Jes, Joe, Jay cùng hỏi làm mấy người làm cũng phải ngoái đầu lại nhìn bọn nó.
- Ý của Liz là bọn người kia sống ở dưới mặt đất ở dưới lòng đất chứ không ở trên này, trên này chỉ là một thứ để trá hình thôi – Tim từ tốn giải thích.

- Ohhhhhhhhhh – tụi kia như hiểu ra gật đầu lia lịa.
- Hoho, không hổ danh là mấy nhà thông thái, có nhiều đó thì làm sao dấu được hai người nhì – Rika cười cười nhìn Liz với Tim.
- Thôi đi nào – Nó nói rồi đi vào trong nhà, tới ngay một cái kệ sách ở trong phòng làm việc thì nó lại giờ mấy quyển sách to dùng ra rồi bấm liên tục vào mấy dây số.
- “bíp bíp ROẠT!!!” tiếng của những dây số nhận tín hiệu kêu bíp bíp rồi thì cái kệ sách to dùng di chuyển sang một bên mở ra một lối đi.
- Wow, hiện đại ghê nhỉ, ở ngoài nhìn vào ai nói trong này có đường hầm nhì – Joe cười cười nói.
- Bớt nhảm đi nhóc, chỉ có nhóc là không nghĩ thế thôi – Rika châm biếm.
- Con nhỏ kia ai làm gì cô đâu mà sao cứ... – Joe tức muốn ói máu.
- Thôi thôi cho tôi xin đi hai anh chị – Liz can trước khi hai đứa nó lại choảng nhau ngay tại đây nữa.
- Ta mà nghe thêm 1 tiếng cãi nhau từ 2 đứa mi là ta đá hết ra ngoài đó cho biết trước – Nó phán cho 1 câu làm cho dù ầm ức tới mức nào Joe cũng đành im thinh thích, Rika thì cứ che miệng cười khúc khích như chọc tức cậu nhóc thêm thôi.
- A chị Kyo với mấy anh chị tới thăm mình kia – Nhóc Tuấn vừa thấy dáng tụi nó thì đang tập võ cậu cũng buột miệng hét ầm lên, ngoái đầu nhìn theo tay chỉ của nhóc bao nhiêu cái miêng cùng reo hò chào đón tụi nó.
- Thôi thôi đừng có mà hò hét như thế, sập hầm bây giờ này – Nó cũng cười cười chọc bọn họ. – Bọn họ tập tành chăm chỉ chứ anh?? – Nó quay sang hỏi anh Vương
- Uhm, theo anh thì chừng 6 tháng là họ sẽ hoàn thành xong chương trình rồi, họ tập rất chăm chỉ và rất cố gắng, mới có 2 tuần mà 40 đứa kia đã có thể tập đọc tập viết được hết rồi, còn về phần phép tắc thì họ cũng rất có tiến bộ, võ thì đã vào nề nếp rồi – Anh Vương tự hào về những người kia mà má. (hoho, pro ghê v, mới có hơn 2 tuần mà...)
- Tốt, vậy tới nay có muốn theo em đi thử sức không??? – Nó không chán chừ gì hỏi luôn.
- Tốt thôi, nhưng mà phải biết được thực lực của bên kia như nào đã, vì họ vẫn còn rất lững lờ – Anh hơi bất ngờ nhưng cũng thành thật trả lời.
- Uhm thì tới nay định rủ anh Tiến, anh Hoà với chị Linh đi trả thù vụ 3 năm trước với tên Jim Sẹo ý mà, với lại thử sức mấy chục anh em luôn – Nó nói, giọng không có chút gì là đùa cợt.
- Chị cho bọn em đi thật sao chị?? – Nhóc Hoàng không dấu vẻ vui mừng hỏi Nó, muốn chắc chắn ý mà.
- Chỉ có những người nào trên 18 tuổi mới được đi thôi, còn mấy nhóc thì ở nhà nhè – Nó thật sự không muốn làm mấy thằng nhóc thất vọng nhưng bọn Jim là chuyên gia chơi bản, cho nên nó sợ mấy thằng nhóc sẽ không chống nổi.
- Chị, cho bọn em đi với, chị Kyo!!!! – Mấy thằng nhóc dưới 18 tuổi chạy lại bu quanh Nó. mặt đứa nào đứa nấy chảy dài nhìn mà tội nghiệp hết biết, Nó thì đã xiu lòng nhưng nghĩ tới nếu như có sơ xuất nào thì biết làm sao.
- Thôi không vang xin gì hết, nếu như các cậu muốn đi thì tôi sẽ cho các cậu đi làm việc khác, nhưng còn chuyện của bọn Jim thì không được – Hấn cuối cùng cũng lên tiếng, giọng lạnh tanh. Vừa nghe thấy tiếng Hấn thì mấy cậu nhóc đã im ru, nhìn mặt đứa nào đứa nấy nhẩn như khi ăn ớt trần trời nhìn Kyo.
- Thôi các em nghe theo hấn một lần đi, ráng tập thêm nếu trong vòng 3 tháng mà có thể hạ gục anh Vương thì chị sẽ cho tất cả tham gia một việc rất lớn – Nó không biết làm sao đành nói đại với mấy thằng nhóc, chứ đâu ngờ chuyện đó lại xảy ra thật,
- Vậy cũng được, mấy anh chị nhớ cẩn thận, tên Jim đó không phải thường đâu, bọn chúng chơi bản lắm – Nhóc Hoàng lại nói với Nó.
- Cái đó chị biết rồi, thế giờ mấy đứa có muốn làm việc cho hấn không – chỉ sang phía Ken hỏi mấy tên nhóc.
- Dạ thôi tụi em sẽ ở lại đây tập thật tốt – Tụi nhóc đồng thanh nói, chẳng đứa nào dám nhìn đến hấn cả. (Ken ơi là Ken, cùng tên vs nhau s mi làm j mà aj cũng sợ mi hết v, ta thấy thất vọng dùm mi đấy ná, hohôhô)
- Uhm, vậy thì mấy anh chị có đem tới cho mấy đứa chút đồ này, ra đây cùng ăn nào – Jes ngoác tụi nhóc lại chỗ mình lúc này đã chất hết khoảng 4 bàn đầy ốc ách toàn đồ ăn.
- Tụi nó ngồi đó chơi, cười nói vui vẻ tới khoảng hơn 8h thì có phone của anh Minh thì chào mấy thằng nhóc rồi kéo nhau đi, tuy muốn đi theo lắm nhưng nhìn thấy mặt Hấn thì tụi nhóc đành ngậm ngùi ở lại mà tập luyện thêm để chứng minh mình.

Chương 19: Lại Thêm một Huyền Thoại – Anh Phong!

- Bây giờ mình đi đâu đây??? – Rika hỏi trước khi bước lên xe.

- Về bar của hắn để gặp hai – Nó trả lời trước khi Ken kịp lên tiếng.

- Ok, vậy thì 50 mấy người này đi bằng cách nào?? – Đến lượt Jes hỏi, chỉ tay về phía bọn anh Vương. (Hehehe, lúc này tất cả chỉ có 15 anh chị huấn luyện và 40 người anh em của Kyo mà thôi, còn trên 20 tên ở nhà là mấy nhóc dưới 18 tuổi [s giống đi coi film XXX wá mà trên 18 tuổi àk] và thêm 5 anh chị ở nhà với bọn nhóc àk)

- Bọn này đi bằng xe riêng – Anh Vương trả lời rồi chỉ tay về phía một trong những căn nhà mà Jes và bọn kia vẫn tưởng là chỗ dành cho súc vật. Trong đó có khoảng hơn 10 chiếc mô-tô, 2 căn kế bên thì có khoảng trên 10 chiếc ô-tô đen bóng toàn hàng xịn luôn mới ác chứ. (hix, tiền đâu mà sắm ghê thế???? T_T)

- Wow, mấy anh chị tráo hình ghê nhỉ – Tối lượt Joe lên tiếng.

- Chứ không phải nguoi cổ lỗ xỉ quá à – Rika nói đều Joe làm anh chẳng tức muốn nổ mắt luôn.

- Thôi thôi lên đường thôi, không thì lại bị thằng Minh nó cản nhằn nữa mệt lắm – Anh Tiến can tụi nó không thì hai đứa này mà đấu võ miệng thì có mà tới sáng mai, ai chứ Rika thì anh hiểu quá rõ rồi. Tuy vẫn còn ức lắm nhưng vì không muốn đôi co để mất mặt trước mấy người này cho nên Joe đành im lặng là vàng mà bước ra xe của mình.

Mấy người kia cũng lục tục kéo ra xe, 15 anh chị kia thì đi 10 chiếc mô-tô anh thì chở chị, còn 40 người kia thì chen chúc trong 10 chiếc ô-tô rồi thì chuyển đi khởi hành, địa điểm là quán bar của Hắn.

- Chị hai, chị Rika, mấy anh chị – 5 thằng nhóc đón bọn nó ở ngoài cửa.

- Hai đâu, sao mấy đứa lại ra đây đứng như vậy??? – Nó hỏi, thấy có gì đó không được ổn.

- Anh đang nói chuyện với một người cho nên bọn em ra đây chờ chị hai thôi – Ray nói.

- Ai vậy??? – Nó hỏi, Nó mong sao người ở trong đó không phải là người nó đang nghĩ trong đầu.

- Chị hai hứa là bình tĩnh nghe em thì em mới nói – Ran lên tiếng.

- Đừng nói với chị mày là “người đó” nhá – Rika giọng run run, cô cũng như Nó, mong sao không phải người đó.

- Người đó là người nào vậy 2 nhóc??? – tiếng một người con trai vang lên sau lưng làm Rika cùng Nó tóc gáy dựng ngược, tự nhiên thấy lạnh sống lưng. (hai nhóc này k nên cho đi ăn cướp k thì tui cả bọn)

- Hehehe, chào huynh! Sao huynh lại có mặt ở đây thế??? – Rika cười một cách không thể nào gượng gạo hơn.

- Sur huynh – Nó cũng quay lại, nói giọng có phần sợ sệt như là ăn trộm bị bắt hoả tan rồi bước lại gần người con trai kia.

- 2 đứa làm gì vậy??? anh có ăn thịt 2 đứa đâu mà, lại đây anh bảo, cả Rika nữa, qua đây, Ken nữa – anh nói với tụi nó, cười nụ cười đều hết biết.

- Khoang đã, sur huynh biết hắn sao??? – Quên cả sợ Nó đàn mặt hỏi khi nghe thấy tên hắn.

- Nó là em trai anh mà – anh chàng cười đều nhìn Nó trả lời, – Nào, Kyo với Rika đi theo anh, mấy đứa nữa – anh ngoắt ngoắt hai đứa cứng đầu này giờ đánh trống lảng, biết không còn cách nào khác 2 đứa đành khúm núm bước lại, mấy đứa kia không biết gì nhưng thấy Hắn đi theo thì cũng chỉ biết .... đi theo thôi.

” Bóp bóp! ” 2 tiếng bóp được phát ra một cách không thể nào phù phàng hơn khi tất cả vừa bước vào căn phòng riêng của Hắn, anh khờ đầu 2 đứa mỗi đứa một cái thật vũ phu làm mấy đứa kia từ 5 thằng nhóc tới tụi Liz đều ngạc nhiên ngoại trừ hắn. còn Nó và Rika thì tuy đau đến thấu xương cũng không giám lên tiếng, ngay cả Rika thường ngày như trẻ con mà bây giờ cũng phải cắn răng chịu đựng. (hồô, ta mong ông này có thể trị được hai nhóc này ná)

Tuy biết Nó với Rika chưa lâu nhưng tụi Liz hiểu một điều đừng bao giờ mà đụng chạm tới 2 đứa này chứ không thì hậu quả sẽ không nhẹ đâu, thế mà anh chàng này không biết đầu chui ra mà chưa gì hết đã giáng cho mỗi đứa một cái như vậy.

Ngũ quý thì nhìn anh như người ngoài hành tinh, tuy thường thấy anh phạt Kyo với Rika đủ kiểu đủ thứ nhưng chưa bao giờ tụi nó thấy anh đánh 2 bà chị

của mình, thế mà bây giờ anh lại thẳng tay xoi hai chị mình như thế thì rất ngạc nhiên.

- Hai đứa biết tại sao bị đánh không??? – Anh nghiêm khắc hỏi, không còn giọng đùa cợt như lúc nãy nữa.

- Không nghe lời anh dặn – 2 đứa đều ỉu xìu nói, bị đánh trước mặt tụi kia đã xấu hổ lắm rồi giờ anh còn la nữa mới đau chứ.

- Vậy thì bị đánh có oan không??? – anh lại hỏi.

- Thưa không – 2 đứa lại lễ phép trả lời.

- Vậy còn có lần sau không?? – anh lại hỏi.

- Sẽ cố gắng – 2 đứa cùng đồng thanh.

- CÁI GÌ??? – Cả đám đều ngạc nhiên hết không riêng một ai.

- Hơhơ, chị 2, chị Rika, 2 người muốn bị phạt nữa à mà trả lời như thế??? – Rei mặt mày méo xẹo nói. Gì chứ 2 đứa này mà bị cấm cửa thì tụi nó cũng sẽ có chung số phận.

- Hơhơ ý nhầm, sẽ không bao giờ có nữa ạ – Rika đang ầm ức muốn xịt khói thì bị tiếng hét làm hoảng hồn Rika không chần chừ đáp ngay.

- Còn Kyo??? – anh nhướn mày nhìn Nó chờ đợi.

- Không có nữa ạ – Nó lí nhí nói chẳng ai nghe rõ.

- Nói gì, nói lớn lên xem nào – anh nghiêm giọng.

- Không có nữa ạ! – Nó hét.

- Giỏi – anh nói, rồi đột nhiên ôm 2 đứa vào lòng xoa đầu cả hai làm tất cả ngạc nhiên, còn Rika và Nó thì khóc oà vì xấu hổ thì nhiều chứ đau thì chẳng bao nhiêu. Mấy đứa kia thì bất ngờ không biết nói gì luôn, còn Minh và 5 thằng nhóc sau vài giây sững sờ thì bật cười nghiêng ngả làm mấy đứa kia cứ là mặt chữ A mồm chữ O hết nhìn 6 con đười ươi đang lăn lộn dưới đất thì lại quay lên nhìn 3 người đang đứng kia. (t.g cũng sắp điên với mấy a chị này rồi đấy ạ)

- Hai đứa có biết khi nghe tin Kyo nhập viện anh đã lo lắng thế nào không hả! – anh buông 2 đứa ra nói, giọng có phần ấm hơn lúc nãy.

- Em xin lỗi, cũng tại em không cẩn thận đã làm sư huynh lo lắng – Kyo nói, giọng biết lỗi rồi lại ôm chầm lấy anh, làm cho tim của ai đó nhói lên một chút, chỉ một chút thôi. (chị 1 chút thôi s ng kia???)

- Uhm được rồi, biết vậy là tốt – anh nói, ôm nó vào lòng rồi xoa đầu nó, mấy đứa kia lại thêm một lần nữa há hốc mồm kinh ngạc. (hồhồ, ai mà có thể nhìn được cảnh này thì chắc mấy anh chị này mất hình tượng hết quá, nhìn mấy người bây giờ trông hài kinh khủng ^^)

- Thôi thôi 2 người âu yếm nhau nhiều đó đủ rồi, còn hai nữa, sao về đây mà không báo trước??? – Hấn thấy Nó cứ dụi dụi vào ngực anh mà khóc làm Hấn vừa thấy thương Nó mà lại vừa thấy khó chịu nên đành lên tiếng. Bây giờ thì 2 người mới nhớ ra là không phải chỉ có 2 người họ trong phòng liền buông nhau ra.

- Ai vậy Kyo??? – Jes tò mò hỏi, cô cũng thấy chướng mắt khi thấy Nó khóc như thế, làm cô cứ muốn khóc theo thôi.

- À, đây là sư huynh của tui, tên Trương Hoàng Anh Phong, hay cứ gọi là Jason cũng được – Nó bây giờ đã tươi tỉnh hẳn lên nói.

- Anh...Anh Phong...Ja...Jason...sao...sao...sao mà Kyo toàn .... toàn quen với người....người toàn không thể....không thể đứng tới không vậy??? – Joe ôm đầu cả lăm nói một cách khó khăn.

- Hơhơ, nếu như nói anh Minh là Huyền Thoại Calvin thì anh chính là Ông Hoàng Jason, ông hoàng của tất cả các ông hoàng về mọi lĩnh vực kinh doanh, võ thuật, điện tính. Đứng trong thứ 3 trong top ten, 10 người trẻ tài năng nhất thế giới sao??? – Tim cũng ngạc nhiên không kém, anh làm một lè không ngưng nghỉ, lần đầu tiên Kyo thấy anh nói nhiều như thế. (hồhồ, cái này t/g hơi bị bomb thì phải ^^~)

- Không cần phải khoa trương như thế đâu, đừng nhìn anh với ánh mắt như thế chứ – anh cười cười nói với Joe và Tim cùng mấy đứa đang trở mắt nhìn mình.

- Hồhồ, sư huynh của tui thì đương nhiên phải vậy chứ – Kyo nghênh mặt nói.

- Phong này, sao cậu có thằng em nó không giống mi mà con em của ta nó lại giống mi như thế??? – Minh lắc đầu ra vẻ buồn bã nhìn Kyo với Phong đang cười toe toét.

- Ai bảo mi bỏ em mi đi làm gì, còn thằng em ta thì nó cũng chẳng thua gì ta đâu – Anh Phong cười cười chọc lại Minh.

- Tự tin quá rồi đó nhỏ, anh ấy chỉ là sư huynh của cô nhưng mà là anh ruột của ta đấy nhá – Anh Phong vừa dứt lời thì Hấn đã lên tiếng châm biếm Kyo

chứng tỏ anh mình nói không sai. (háháhá, h thì ta tin lời anh Phong nói là k sai rồi))

- Gì cơ??? anh Phong là anh trai của mày á??? sao chơi với mày từ nhỏ mà tao không biết vậy thằng kia??? – Jay ngạc nhiên đến nổi tức tối luôn. (hoho, cái này không tức mới lạ àk nhen ==>)

- Ừ thì tại hai từ nhỏ đã sống với di Hương ở Nhật từ nhỏ cho nên tao với anh ấy cũng ít gặp mặt, với lại tại mày đâu có hỏi thì cần gì tao phải nói, không thì tại mày lại bảo tao bomb nữa ^^ – Hấn cười nham nhở nói với mấy tên bạn của mình đang tức muốn xít khói. (nói có sai đâu, ta lạy mấy ng này rồi)

- Hahaha, thôi mấy đứa tha cho Ken đi, nó cũng không muốn vậy đâu, mà hôm nay hình như đâu phải tới đây để chơi nhè – Anh Phong can trước khi 2 thằng bạn của đứa em quý tử nhà họ Nguyễn Hoàng xử đẹp nữa thì khô.

- Ah đúng rồi, mấy anh chị đang ch... – Kyo xúc nhớ ra liền hét lên và rồi lại không nói hết câu mà đưa ánh mắt cún con nhìn anh Phong. (cái này chỉ có mình anh Phong thấy thôi nhá) – Hai đẹp trai ngất ngất trời, cộng sư huynh tài năng phong độ nùm bờ quần của em, lần trước vì không có ai, lần này có huynh với hai cho nên cả 2 cho em đi nha nha nha nha – Nó hạ giọng năn nỉ mà khi nghe thì cả 2 anh đều nổi gai ốc từ đầu tới chân, nhưng cũng rất vui vì đã lâu lắm rồi mới được nghe Nó nhõng nhẽo như thế thì phì cười luôn. mấy anh chị kia thì lại được một lần nữa há hốc không biết tập thứ bao nhiêu luôn rồi.

-Thì có ai nói là không cho em đi đâu – cả 2 cùng béo má Nó mỗi người một bên làm nó la oai oái.

- Ở ơ em đã nói là không được béo má người ta mà – Nó hét rồi rượt 2 ông anh chạy vòng vòng.

- Ở, 2 anh này cũng có thể con nít thế sao???? – mấy đứa kia đàn nặt nhìn nó đang rượt 2 ông anh của mình vòng vòng trong phòng.

- Chỉ với con nhỏ đó thôi – Hấn đáp gọn lỏn.

- Thôi nào Kyo, trễ rồi, đến giờ xuất phát thôi – Liz này giờ không nói gì nhưng khi nhìn đồng hồ thì đã hơn 9h liền lên tiếng gọi Nó, vừa nghe thấy tiếng Liz thì Nó liền ngừng ngay lại và quay sang 5 thằng nhóc.

- Xuống dưới nói mọi người chuẩn bị đi, 10' nữa xuất phát – Nó nói với 5 thằng nhóc, nhanh như bay 5 thằng nhóc đã không còn trong phòng nữa, nó cũng đã trở về là Kyo ngày thường.

- Hoho, sao mà đôi mặt nhanh vậy, này còn vui vẻ mà sao giờ...bó tay – Jes nhìn bộ mặt đầy sát khí của Nó mà không khỏi rùng mình một cái.

- Thôi không nói nữa, tối này mà không đẹp cho bằng cái bang này thì Kyo này thế sẽ đem cái mạng này ta tội với những anh em đã mất – Nó nói, bây giờ không chỉ sát khí từ mặt mà là từ nguyên người của Nó đã phát ra đến ngay cả Phong và Minh cũng bất ngờ.

- Thôi chúng ta đi – Anh Phong hình như cũng đồng tình với nó hay sao ý.

- Chúng ta sẽ tới ở của bọn chúng luôn à?? – Jes tò mò hỏi.

- Uhm, chúng ta sẽ đánh úp bọn chúng và anh Minh cũng đã có đủ bằng chứng để cho cảnh sát làm việc với bọn chúng rồi, chỉ cần phá ổ của bọn họ nữa là xong – Nó nói..

- Hehehe, không hổ danh là em gái anh, vậy mà cũng biết – anh Minh cười cười nói. Thì ra là lúc trưa này anh với Ngũ Quỷ đã đi điều tra chứng cứ phạm tội của tên Jim Sẹo này rồi, nhưng không hề nói với nó thế mà vẫn không qua khỏi mắt nó.

- Em hai mà – Nó hất mặt ra ý ta đây có gì chả biết.

- Thôi cuối xuống mà nhìn đường đi không thì trượt vô chuối là khổ đấy – Anh Phong cười chọc Nó.

- Hôhò, thế thì phải trách cái bọn ruồi muỗi mở quán mà không có vệ sinh đến cái vô chuối mà cũng không dọn để cho khách ngã thì còn phải bồi thường ấy chứ – Nó vẫn ngang bướng cãi lại.

- Cái con nhỏ này, đã nói bao nhiêu lần là không được gọi ta là ruồi muỗi rồi hả!!! – Hấn nóng mặt nhưng không thể làm gì nó đành hét cho đỡ buồn à. ^^

- Hix, quán sang thế này mà sao ruồi muỗi đâu cứ bay vo ve hoài nhỉ, ngứa tai thật, phải đánh giá lại cái quán này thôi – Nó vẫn tỉnh bơ nói, rồi đưa tay lên giả vờ ngoái ngoái tai làm hấn tức muốn nổ con mắt luôn.

- Cái con nhỏ này cô... – Hấn tức đến nghẹn họng không nói được gì luôn.

- Thôi thôi Kyo đừng chọc Ken nữa, 2 đứa cho anh xin đi – anh Phong nghe hai đứa cãi nhau mà muốn điết óc luôn, không hiểu sao mấy đứa kia thì vẫn bình thân vừa đi vừa cười nhìn 2 đứa này, chắc tại tại này lằng nhằng hết rồi hay sao ý.

- Kekeke, nể huynh đấy – Nó cười cười nụ cười rất hiền và rất thật nhìn hấn nhưng vì trong hành lang đèn không được sáng cho lắm với lại thêm cái mũ trên đầu nữa cho nên không ai thấy được khuôn mặt nó lúc này. (đừng nói ta là ai đó xiu lòng rồi ná, không được đâu, chơi trò này nguy hiểm chết người đấy)

- Thôi chúng ta đi – Liz nói rồi cùng Rika và Jes đi trước, theo đó là Jay, Joe và Tim, Hân, Nó, Phong và Minh đi cuối cùng.

- Ok, bây giờ chúng ta sẽ thắng tới ổ của bọn chúng nằm trên đường XX cách thành phố khoảng 2 cây số, tất cả xuất phát, nhớ phải cẩn thận, không một ai được phép bị thương còn không thì đừng nhìn mặt tôi nữa – Nó Nói với tất cả các anh em, giọng vừa như đe dọa vừa như van xin.

- Thôi xuất phát nào – Anh Minh lên tiếng và tất cả cùng lên xe đi, nhưng bây giờ thì Nó được anh Phong chở, còn Rika thì đi với anh Minh, mấy thằng nhóc với bọn Jes thì mỗi người một chiếc, còn mấy chộc anh em thì xe hơi và tất cả đều hướng đến ổ của băng Jim Sợ.

(hêhêhê, cái này mng coi lại cái lí lịch của Ken 1 chút nhar vì mình đã đổi một chút ắc)

Giới Thiệu Nhân Vật :

Nguyễn Hoàng Anh Phong Jason

Tuổi: 26 Cao: 1’87 (s toàn quái vật chân dài k v trời, ta thể truyện mới ta cho mỗi tên mét 6 hết cho đỡ tủi thân)

Tóc: hơi dài, có màu bạch kim (nhuộm chắc luôn á)

Mắt: đen huyền. Đẹp một nét đẹp lãng tử nhưng ánh mắt có thể giết người, có thể nói anh là một con người hoàn hảo??? (hehehe, cái này thì còn phải xem lại nhá)

Style: lịch lãm với thường là ~ bộ comple trắng đen, nhưng có lúc cũng phá cách với jean và áo pull.

Tính tình : hơi quái gở, không ai có thể đoán được ý nghĩ của anh, là một thiên tài trên tất cả các thiên tài khi mà 16 tuổi đã lấy bằng tiến sĩ đại học, biết tất cả trên 10 thứ tiếng, thương nhất là Kyo và em trai mình, Ken, sợ nhất là con quý con từ từ sẽ có mặt.

Gia thế: anh trai của Hân và có 1 em gái 10 tuổi.

Độ Quậy: Quậy khiếp nhất trong bọn nhưng ít khi ra tay, một khi ra tay thế nào cũng có vài tên về với ông bà (khíp wó) biết dùng tất cả các vũ khí, võ thi giỏi toàn viện, học thì đỉnh luôn, được thế giới đem gọi là Ông Hoàng Jason vì độ quậy kinh hoàng của anh. Sát gái thì khỏi bàn.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Đánh Úp, Sự thật hé mở

Đã được bàn từ trước lúc xuất phát cho nên tất cả đều đã chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc chiến này, nhưng hình như là bọn họ không được gặp may khi mà họ không biết những gì đang chờ mình phía trước. Có thể là thành công mỹ mãn hay là thất bại thảm hại???

- Sắp tới rồi, cứ theo những gì đã bàn từ trước mà hành động nhé, nhớ là phải cẩn thận đấy – Nó nói với tất cả khi chuẩn bị cua vào con hẻm dẫn vào ổ của bọn Jim Sợ.

- Vâng – tất cả cùng đồng thanh rồi thì chia nhau ra hành động.

Hôhồ đề ta kể cái kế hoạch cho nhar, là như này này:

Mấy anh chị kia và 40 người anh em của Nó thì sẽ lo phần ngoài tức là vùng bảo vệ của bọn kia, tuyệt nhiên là phải đánh nhanh rút gọn và tuyệt đối không để tên nào sống sót cũng như bên này không ai được chết, kể cả bị thương cũng không được.

Còn Nó, Phong, Minh, Hân, Rika, Jes, Liz, Tim, Joe, Jay và 5 thằng nhóc sẽ lo tới mấy tên đứng đầu là bọn Jim.

Bọn nó cứ nghĩ đánh úp như thế này thì sẽ không bị gì nhưng không ngờ bọn kia đã đoán được kế hoạch của bọn nó khi mà anh Minh và 5 thằng nhóc buổi trưa đã quá mạnh động mà khinh địch quên rằng bên cạnh tên Jim này còn có một tên quân sư cho nên tụi nó đã phải vất vả hơn một chút khi mà chỉ có trê 70 người mà chơi với trên 4 ngàn người là không thể nào. (hôhồ, đầu mà ra nhiều thế này???) nhưng mà hên là Hân đã tính trước cho nên có chuẩn bị sẵn thêm khoảng 1 ngàn anh em nữa cho nên tuy có nhiều anh em bị thương nhưng chưa sao. Coi như nó đã đúng khi mà không đưa mấy nhóc kia theo.

Chuyện là như vậy, bọn nó xông thẳng vào chính viện của ổ bọn Jim nhưng không ngờ là bọn kia đã chờ sẵn tụi nó, có đâu trên 2 ngàn người đang chờ bọn nó trên tay gậy gộc tùm lùm. Cứ nghĩ mình đánh úp người ta ai dè bây giờ người ta úp mình lại thì bọn nó hơi bất ngờ nhưng với những đứa sông pha trên con đường này từ nhỏ như nó thì không gì, chỉ có tội cho Jes, Joe, Jay, Liz thôi vì bọn này từ trước chưa bao giờ phải gặp mấy tình cảnh như vậy. (mấy anh chị này mỗi lần có trận lớn là đều bị bắt ở nhà hết đấy ạ)

Không chờ cho bọn nó kịp nói gì thì bọn bên kia đã xông ra đánh tới tấp làm bọn nó khó khăn lắm mới chống đỡ được thành ra nhóm của nó phải ở lại giúp đỡ mấy người kia chứ không thể nào bỏ đi được. Mấy mười người anh em của nó đã không làm nó thất vọng khi mà người nào cũng đánh một cách hăng say nhưng tuyệt nhiên không liều mạng mà đánh, chỉ có người kia bị chứ còn mình thì tuyệt nhiên không có gì, nhưng có mấy nhóc thì vì chưa được nhanh nhạy nên cũng có nhóc bị thương khá nặng vì bị đánh lén nhưng tuyệt nhiên là không có một tiếng kêu la nào từ bọn nhóc rồi. (ko là k có lần sau đâu)

Quay qua bọn Nó một chút nhá, 5 thằng nhóc thì như mọi người đã biết đánh một cách tài tình luôn, nhưng lần này không giống như lần đánh với bọn Hồ Trắng chỉ đùa giỡn nữa, bây giờ mỗi đường roi, côn, kiếm hay dao găm của tụi nhóc đi tới đâu là một tên ngã xuống về với ông bà không một chút gì gọi là nương tay cả, tụi nhóc cứ thế mà mỗi đứa hạ có cả từ vài chục tên cũng chưa thấy gì. Tuy tập trung đánh nhau nhưng bọn nhóc cũng không quên để ý tới bà chị nghịch ngợm Rika của mình đang cười thích thú bên cạnh.

Rika thì có phần thích thú hơn vì mấy tên này có phần mạnh hơn mấy tên lần trước cho nên cô cứ thế mà thẳng tay đánh bọn này không thương tiếc gì luôn. Khi vừa nước xuống xe chưa kịp thở thì bọn kia đã ra tay làm cô không kịp rút “đồ nghề” ra cho nên cô đành “mượn” đỡ một cây côn của một tên vừa được cô gọi về cho ông bà một cách không thể nào phủ phàn hơn. Nở một nụ cười ác quỷ đặt trung của quý cô lao vào với bọn chúng, mỗi một nhát côn của cô là lại một tên về với đất mẹ im lìm đến lạ. Tên nào mà đánh dám đánh lén Rika là tên đó xem như có mắt không trông thấy nhóc, nhìn nhóc ngày thường điệu đà là thế chứ khi ra tay cũng mạnh bạo góm, mấy tên nào định đánh lén nhóc thì chưa chờ mấy nhóc thì đã bị nhóc thẳng một gậy vào đầu không thương tiếc gì luôn, trước khi mấy tên đó kịp nhận ra là mình bị gì thì nhóc lại cho thêm 1 gậy vào bên hông làm phun máu mà chết tức tưởi luôn.

Tới bọn Jes, Jes bây giờ thay đổi hoàn toàn luôn, không còn ai thấy một Jes yếu đuối ngày thường mà bây giờ là một Jes hoàn toàn mới, lạnh lùng đến đáng sợ. Jes dùng một cây roi dây khoảng 3 mét, mỗi đường roi của cô là phải có ít nhất một tên ngã xuống rên la đau đớn và đặt biệt khuôn mặt thanh tú nhưng lạnh lùng đó không hề biểu hiện một chút gì gọi là sợ sệt cả mà có vẻ rất thích thú là đằng khác, nở một nụ cười ác quỷ thì cô cũng làm cho mấy tên kia ngất ngây con gà tây luôn làm chúng chỉ lo nhìn mà quên đánh trả thành ra cứ gọi là nằm dài dưới lưỡi roi của cô. Có tên nào dại mà thấy thân ảnh mỏng manh của cô mà dụng vào là một sai lầm, có vài tên lại gần cô thì đã bị cô tặng cho một cú đập hết lực và thêm vài phát roi nữa nhưng tên đó sẽ không chết liền mà sẽ hưởng thụ hết được đau đớn muốn sống không được muốn chết cũng không xong.

Jay với Joe cũng không kém khi mà 2 chàng nhà ta đánh một cách tài tình luôn, ai mà đứng trước mặt 2 chàng thì chết là một điều dễ hiểu vì chưa bao giờ mà 2 chàng tha cho ai dám đụng đến mình hoặc những người thân của mình cả. Những đòn của Jay ra đều mạnh và chuẩn sát ở những nơi như đầu, eo hoặc vào ngay phổi làm chết không kịp trở tay. Joe thì còn vòn một lúc rồi mới hạ những tên trước mặt bằng những cú hiểm ngay thái dương hoặc bụng. Tên nào đánh lén thì chịu cùng cảnh ngộ như mấy tên nào dám đụng đến Jes, đều được 2 chàng vòn cho đến nỗi không thể nào tự kết liễu mà chỉ còn biết nằm quằn quại thôi.

Tới Tim thì mọi thứ lại diễn ra một cách không thể nào im lìm hơn khi không ai biết cậu ra tay như thế nào nhưng những tên nào mà cả gan chặn đường cậu thì chỉ có một con đường chết mà thôi. Bọn kia chỉ thấy cậu đưa tay lên một cách nhẹ nhàng vậy mà tên nào chạm vào cậu miệng cũng học máu mà nằm lăn quay nhìn cậu trần trối rồi nhắm mắt về với cội nguồn. Cậu vừa đánh nhưng lúc nào cũng để ý đến Jes và một người nữa, chỉ cần tên nào dám đánh lén cô thì chỉ cần một cái phi tiêu là tên đó đã đi uống trà với diêm vương rồi. (hôô anh này đầu phi tiêu ở đâu thế nhó?????)

Liz thì không thể nào tin được luôn, thường ngày bình tĩnh là thế mà bây giờ nhìn thì không thua gì một con quỷ thật sự khi mà cặp mắt dưới cặp contact lense đã đỏ bây giờ lại đỏ một cách đáng sợ. Những đòn kiếm của cô đi đến đâu thì máu đỏ đến đó, nếu tên nào mà may mắn lần thì được cô cho 1 phát ngang bụng người đứt thành 2 khúc và hồn lìa khỏi xác ngay tắp lự, còn tên nào má xấu số chơi lén cô thì có thể nói là không thể nào thương hơn khi thanh kiếm cứ chém thẳng vào người tên đó nhưng lại không làm tên đó chết ngay được mà lại đau đớn kinh khủng, sẽ phải nằm đó mà rên la thảm thiết nhưng cô sẽ không dừng lại khi có tên nào n.g.u mà lại tiếp tục đâm đầu vào thanh kiếm của cô. Ai ai mà nhìn cô bây giờ cũng phải ngạc nhiên vì Liz bây giờ trông rất lạ, nóng nảy và không hề suy nghĩ gì ngoài hạ hết những người trước mặt mình, nhém chút nữa là cô đã đâm trúng anh Vương khi anh đang quay lưng lại phía cô nếu không có anh Minh kịp thời ngăn cô lại.

Qua phía Minh đang đánh say sưa thì bỗng anh bị ánh sáng của thanh kiếm trên tay Liz làm choá mắt qua ánh đèn đường phản chiếu phải nhìn lại thì thấy cô đang xông thẳng tới chỗ anh Vương mặt đang đỏ sẫm sát khí ánh mắt thì đã dại đi mà trước mặt thì không có ai làm anh nghĩ và khi thấy cô dơ thanh kiếm lên chuẩn bị chém xuống thì anh liền xông tới và kéo cô ra mà hết lên.

- Vương né ra!!! – Minh hét và kéo Liz ra, anh Vương nghe tiếng của Minh thì cũng lật đật quay lại và thấy Minh đang ôm Liz lại, ngạc nhiên tột độ.

- Chuyện gì vậy Minh?? – anh Vương há hốc mồm quên cả việc là mình đang đánh nhau mà hỏi. (Hôô mọi người dừng lại, vì anh Minh này ngoại trừ người đó và Nó thì không bao giờ đụng đến người con gái nào cả ngay cả Rika cho nên anh Vương ngạc nhiên là phải.)

- Không sao đâu, hãy tập trung lại mà đánh đi, coi chừng kia – anh Minh nói và chỉ tay về phía sau lưng anh Vương. Không quay lại anh Vương chỉ giơ tay lên và gạt cái cây côn của tên sau lưng mình một cách dễ dàng và chỉ cần một cú quay và một cái quật anh vào ngay đầu làm móp sọ đã tiễn tên kia về miền cực lạc.

- Nếu muốn đánh lén thì trước tiên phải xem người mình đánh là ai nhé nhóc – anh cười khẩy nói với tên đã được anh tiễn đi mất rồi.

- Có nói thì nói với người sống chứ nói với người chết thì nói làm gì hà cha – anh Minh lắt đầu ngón ngón nói với anh Vương.

- Ta là ta thích như thế thôi, hahaha, vì nó biết rồi nó đâu có dám đánh nữa thế thì còn quái gì vui thú của đánh nhau, hahaha – anh cười nói rồi bỏ đi đánh tốp chứ không đứng chém với Minh nữa. (công nhận 2 anh này chém còn hơn t.g nữa @@)

- Anh Minh làm ơn...bỏ em ra – Liz một cách khó khăn nói với anh vì từ nãy giờ cô vẫn bị anh giữ như thế.

- Oh ah, anh xin lỗi – anh nói rồi vội vàng bỏ cô ra.

- Mà tại ...tại sao anh lại ...lại ôm em như vậy??? – Liz một cách khó khăn hỏi anh, mặt thì đã đỏ bừng.

- Em không nhớ là em nhém chút nữa đã giết anh Vương sao??? – anh một cách ngạc nhiên hỏi. Tuy biết Liz mới có vài tuần nhưng anh hiểu cô là một người rất đúng đắn và luôn cân nhắc rất kĩ trước khi làm việc gì mà sao bây giờ lại ...

- Lại nữa rồi – Liz lăm bầm rồi quay sang anh, – Em xin lỗi, chuyện này cũng tại em, dù sao cũng cảm ơn anh nếu không thì em đã ... haizz – Cô nói cùng một tiếng thờ dài.

- Thôi có gì để nói sau, còn bây giờ thì em nên chú tâm mà đánh đi vì nếu em hoặc một ai trong tất cả bị thương thì con bé Kyo nó sẽ không vui đâu – anh nói với cô rồi quay ra đánh tiếp mà không nói thêm gì nữa, làm cho trái tim lạnh giá của một ai đó đã ấm lên 1 chút là lệch đi vài nhịp.

- Vâng – Liz gật đầu rồi thì cô lại quay lại với trận đấu và bây giờ đã thận trọng hơn, không còn nghĩ ngợi lung tung nữa, nhưng cũng không quên để ý tới anh Minh, cô không ngờ anh Minh lại quan tâm đến mình như thế. (chị ơi chị hiểu nhầm rồi, người anh Minh quan tâm là chị Kyo đây ăk, sợ chị mà có mệnh hệ nào thì chị Kyo sẽ không vui đâu. Liz: cái con nhỏ này ta mơ chút mà cũng không được ăk???? *cay cú*)

Thôi giờ mình qua 3 nhân vật còn lại đi nhá, Nó thì đánh một cách say sưa luôn không cần biết gì hết, đồng ý về VN một cách dễ dàng như thế cũng một phần vì nó muốn tìm bọn này để trả thù, dám đụng tới anh em của Nó thì không thể nào tha thứ được, chỉ có điều không ngờ là lại nhanh đến như vậy thôi. Mỗi cú đá của Nó không hề nhẹ chút nào vì hậu quả là tên nào chỉ cần bị nó đá trúng là y như rằng sẽ được vinh dự xuống uống trà đàm đạo với anh Diêm Vương đẹp zai không kịp nhả nhử lời nào luôn. Tên nào dám đánh lên nó thì kết quả không dễ chịu chút nào đâu, nhẹ là nó cho một phát bay vài mét đập đất và gãy sườn học máu không cách nào đứng dậy được, cũng có thể gọi là ... tàn phế (nếu còn sống), còn tên nào mà xui đúng lúc nó đang không được bình tĩnh thì xem như toi, nó sẽ mặt kệ tất cả những người khác đang làm gì mà “phục vụ” tên này tận tình luôn, một cú đạp vào ngay chỗ ý rồi một chỏ vào lưng khi tên đó cúi xuống làm gã nằm bẹp luôn xuống đất, sau đó là gót giày của Nó phủ phàng ấn phập vào lưng tên đó không còn cách nào đau đớn hơn làm tên đó rú lên, à vâng xin cái chết, nhưng đâu dễ gì, tiếp đó nó sẽ lôi đầu tên đó dậy và thẳng thừng đạp gãy hai chân tên đó không chút thương tiếc, chưa dừng lại ở đó nó còn tặng tên này thêm một cú đấm không nhẹ chút nào vào ngay giữa mặt làm gãy vài cái răng cùng cái sông mũi và kết liễu, ý nhằm tặng một cú đạp ngay ngực làm học máu nhưng sẽ không chết được trong vòng ít nhất là 30’ tiếp theo.

Trong khi Nó đánh một cách say sưa thì có 2 con người mặt dù cũng đang đánh vẫn phải lâu lâu quay lại trông chừng để chắc rằng không ai có thể tổn hại đến Nó cả, đó chính là 2 anh em nhà họ Nguyễn Hoàng là Hấn và anh Phong. (đừng thắc mắc tại sao năm thằng nhóc không quan tâm cho nó nhá vì có anh Phong và anh Minh lại thêm hấn cho nên bọn nó chỉ cần bảo vệ Jes và Rika là đủ, đó cũng là chỉ thị của Nó mà)

Anh Phong thì luôn luôn bên cạnh Nó để bảo vệ và chắc chắn là nó có thể chơi cho đã và hoàn toàn không hề gì, còn Hấn thì chỉ có thể âm thầm bảo vệ Nó vì không có lí do gì để hấn đến gần Nó cả, àh mà phải quảng cáo sơ sơ về 2 anh em nhà chút chứ nhì.

Anh Phong thì khỏi nói luôn, đã là ông hoàng thì còn phải nói gì nữa chứ, đánh một cách tài tình luôn, không một chút sơ xuất gì cả, luôn luôn quan sát mọi cử động xung quanh nó, trên tay anh cầm một thanh kiếm Nhật dài khoảng 1 mét hơn, mình có nói cho các bạn biết chưa ta??? anh Phong nhà mình từng là tay kiếm liên tục 4 năm liền đoạt chức vô địch thế giới về môn kiếm đạo đầy nhớ. nỗ lực kiếm của anh đều rất điều luyện và nhanh gọn, mũi kiếm của anh đến đâu thì sẽ có người ngã xuống đến đó, máu bắn đầy lên đất chứ tuyệt nhiên không có chút nào dính được vào người anh đâu nhá.

Hấn thì trên tay là một đôi nịch khúc, đánh một cách tài tình luôn, đến đâu là máu đổ đến đấy, thường thì nhắm vào đầu, cổ hoặc eo làm mấy tên nào mà chạm trán Hấn chỉ có một kết thúc duy nhất. Thế nhưng Hấn không thể nào rời mắt khỏi Nó được làm cứ lâu lâu lại nhém ăn gãy của mấy tên kia nhưng làm sao mà được chứ, hihi :->.

Cứ như thế họ đánh được khoảng 15’ thì viện binh tới, và bây giờ thì cũng đã có khoảng gần 500 tên đang nằm la liệt dưới đất không ngóc đầu dậy được nữa vì đã được đi uống trà với diêm vương hết rồi. Tới lúc này thì tụi nó nhường chiến trường lại cho bọn viện binh còn 15 đứa tụi nó thì đi thẳng vào căn phòng của tên Jim Sợ chắc đang chờ bọn nó.

- Nhanh hơn ta nghĩ đấy chứ nhì – Tên Jim Sợ đang ngồi chễm chệ trên ghế nói một cách đầy trêu chọc, tên quân sư của gã cũng đang đứng kế bên với cái mặt nạ đen che hết nửa khuôn mặt.

- Không lẽ mày khinh thường bọn tao thế à?? – Nó với giọng lạnh tanh lên tiếng, nhếch miệng tạo nên một nụ cười nửa miệng đều hết cỡ luôn làm tên Jim tức muốn xịt khói, con nhỏ ranh con này dám nói chuyện với gã như thế thì không tức mới lạ à.)

- Con nhỏ này muốn chết mà – Gã tức tối nghiêng răng nói, định đứng dậy cho Nó một bài học thì bị tên quân sư kéo lại. (đã nói rồi mà, tên này chỉ giỏi nóng tính thôi chứ làm ăn được gì, chỉ mới đc nổi vài năm gần đây khi tên quân sư của gã xuất hiện thôi)

- Đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, không thể nổi nóng với nó không thì sẽ chịu khổ đấy – tên kia nói một cách tức tối với gã.

- Con nhỏ đó là gì chứ, chỉ là một con oắt hi mũi chưa sạch thôi mà – gã Jim không thể nào nhịn được nữa nghiêng răng nói.

- Ohhh, sư huynh, hấn dám kêu mũi là oắt con kia, còn gì mà hi mũi chưa sạch nữa kia. Em vào cái thế giới này khi mà hấn còn đang khóc vì kẹo mà .... haizzzz – Nó giả vờ từ ngạc nhiên nói với anh Phong rồi lại lắc đầu thờ dài, trông mặt nó thì đều kinh khủng làm mấy đứa kia đang nghiêm cũng phải té ra cười lăn cười bò, tới mấy tên đảng em của gã Jim cũng cười làm gã tức đến nổi mà khói đang bốc nghi ngút trên đầu mình, mặt thì từ đỏ chuyển sang tím đen luôn rồi.

- Mày dám nói cái gì hà con nhỏ kia???? – gã quát rồi quay sang bọn đảng em, – Tức cười lắm à??? – Gã bây giờ đã tức sôi ruột rồi. bọn đàn em vừa nghe tiếng gầm gừ của gã thì dù không muốn nhưng cũng phải im lặng.

- Thôi tao không rảnh đâu mà giỡn với bọn mày, hôm nay nợ mới nợ cũ tao sẽ trả một lượt với mày – Nó đánh giọng lại nói một cách lạnh lùng, không còn một chút gì về bốn cột vải giấy trước nữa làm cho tất cả những ai có mặt ở đó đều phải lạnh sống lưng ngay cả những người thân với nó như bọn Liz cũng phải ngạc nhiên.
- Bọn tao làm gì mà đụng đến bọn mày tận bên Nhật cơ chứ, có lắm thì chỉ là bọn thằng Ken nhát gan để cho mày là một con nhãi ranh ra mặt dùm thôi
- Gã Jim nói một cách khinh thường mà vừa nghe xong bọn đàn em của gã thì cười hùa với gã còn bọn Nó thì chỉ nở một nụ cười khinh miệt.
- Đúng là một lũ chó hùa – Rika nhìn cười không được lên tiếng cùng với một nụ cười đều hết cỡ luôn làm cho mấy tên kia tím mặt.
- Thôi nào Rika – Nó quay sang nói với Rika rồi quay ngược lại với bọn chúng – Thì các người cứ thử đi, nếu như một đứa con gái như ta mà các người không đánh lại thì có cần phải nói thêm gì nữa không??? – Nó cười khẩy nói một cách khinh thường.
- Mày..! – Gã Jim tức đến không thể nói thành lời luôn. – Bọn bây lên! – gã hét, người ta nói giận quá mất khôn quả không sai mà.
- Khoang đã – tiếng của tên quân sư lại vang lên làm mấy tên đàn em này giờ đang chờ lệnh cứ gọi là không thể nào tức hơn được nữa nhưng chẳng có tên nào dám mạnh động.
- Còn chờ gì nữa chứ??? – gã Jim bức dọc lên tiếng.
- Tôi muốn nói chuyện với bọn họ một chút – tên đó nói rồi bước lên.
- Có chuyện gì chứ?? – Nó cũng bức tức không kém.
- Mày còn nhớ khuôn mặt này chứ?? Thái Ngọc Minh – không thèm để ý gì tới Nó, tên đó gỡ mặt nạ ra và hỏi anh Minh.
- Mày...mày chưa chết sao????? Thằng khốn – đó là tiếng của anh Phong, có phần nóng nảy chứ không phải anh Minh vì vừa thấy khuôn mặt của tên đó thì anh Minh đã chết đứng rồi.
- Đương nhiên là chưa rồi, nếu không thì làm sao có thể hết lần này đến lần khác đánh úp người của bọn bây – hơi ngạc nhiên trước sự xuất hiện của anh Phong nhưng tên đó vẫn bình thản trả lời. Thì ra người của Kyo cũng như của tất cả Minh và Phong về lại VN làm việc bị đánh úp đều là do tên này gây ra.
- Trương Nguyễn Anh Vũ! – Hân cũng ngạc nhiên khi thấy tên này, bây giờ là Anh Vũ. Hân cứ nghĩ là tên này đã chết từ 4 năm trước rồi cơ chứ.
- Chuyện gì vậy Ken??? – Jay hỏi Hân khi thấy cả anh Phong lẫn anh Minh và ngay cả chính Hân cũng đang thần thờ nhìn tên Vũ.
- Hân chính là người đã hại chết chị dâu của con nhóc đó và cũng là vợ của anh Minh – Hân trả lời Jay và đang canh chừng nhất cử nhất động của nó.
- Hà, mi mới nói cái gì??? – vừa nghe những lời Hân nói mà nó không thể nào tin được quay lại hỏi.
- Hân chính l... – Hân chưa kịp nói với Nó thì anh Phong đã chạy lại ôm Nó vào lòng.
- Kyo, nhóc phải bình tĩnh, hân chính là người đã bức chết Thiên Ân – anh vừa nói vừa giữ nó lại vì anh biết Thiên Ân là cô gái mà anh Minh và Nó thương yêu nhất, nếu không giữ Nó lại thì Nó sẽ không thể tự chủ được, còn bọn Liz thì há hốc miệng, nhất là Rika, cô cứ tưởng Thiên Ân tự tử mà bây giờ lại như thế, với cô thì Thiên Ân cũng là một người rất quan trọng.
- Joe, giữ Rika lại – anh Minh đã hoảng hồn và biết được bước tiếp theo của Rika là gì khi nghe được tin này, và đúng như anh nghĩ khi Joe vừa quay lại thì thấy mắt Rika đã đỏ ngầu và báo hiệu chuẩn bị có máu, cậu liền giữ chặt lấy cô.
- Thả ta ra, ta phải trả thù cho chị Thiên Ân – Rika cố gần tay Joe ra nhưng không được vì dù sao Joe cũng là con trai và cao to hơn cô mà.
- Bình tĩnh đi con nhóc ngốc này, có anh Phong và anh Minh ở đây thì có gì phải gấp chứ – Joe ôm Rika vào lòng vỗ về, cậu cũng hơi bất ngờ về chính mình vì từ trước tới giờ cậu chưa bao giờ làm những việc này với ai cả, và càng bất ngờ hơn khi mà Rika bật khóc nức nở trong vòng tay của cậu, còn luôn tay ra sau lưng ôm chặt lấy cậu nữa chứ, làm cho tim ai đó đập lệch đi vài nhịp. (hôô coi như cặp này đã đóng đinh rồi ná, quay lại chỗ Nó thôi)
- Nó đang khóc trong vòng tay của Phong, khóc một cách thật sự, một cách thương tâm làm tội Liz không khỏi tủi lòng, nghe tiếng khóc của nó người đau lòng nhất là Hân, càng đau hơn nữa khi thấy nó, đang khóc trong vòng tay của anh trai mình chứ không phải trong vòng tay của mình. Từ lúc gặp lại anh Minh thì Hân đã biết một việc rất quan trọng và luôn luôn muốn bảo vệ cho nó nhưng mà tại sao Nó lại vô tình như thế, lại ôm anh trai của Hân chứ không phải Hân???? Hân thấy nhói ở ngực trái, nhưng bây giờ không phải là lúc để nói những chuyện này, lấy lại thái độ bình tĩnh nhất hân bước lên song song với anh Minh mà đối mặt với tên Vũ, Hân biết anh trai mình sẽ lo cho nó mà.
- Nay nhóc, định làm gì thế??? – Chưa kịp làm những gì mình nghĩ, vừa định bước lên với anh Minh thì Hân bị anh trai mình kéo lại.
- Anh hãy lo cho con nhóc đó đi, em sẽ giúp anh Minh – Hân gạt tay anh mình ra mà bước lên.
- Nay, anh không nhận cái của nợ này đâu nhá, của ai thì người nấy giữ đi, còn việc đó thì để cho anh – Anh Phong nói rồi một cách phũ phàng anh đẩy Kyo ra làm con bé nhém chút nữa thì mất luôn cái chỗ dựa và ngã nhào nhưng Hân đã đưa tay ra đỡ Nó.

- Này anh làm gì thế, sao lại làm như thế với con nhóc chứ??? – Hấn gằm gừ trong họng nói với anh mình, tay thì đang đỡ Nó.
- Đơn giản vì vật của người nào người nấy giữ, anh mày không thích giữ gìn đồ cho người khác – anh nói rồi nhìn Nó cười cười, anh biết rằng chỗ dựa của Nó không phải là anh, còn nó thì không hiểu gì cả, nước mắt còn lăn dài trên má hết nhìn anh lại nhìn Hấn không hiểu gì cả.
- Ý anh là sao chứ??? – Hấn cũng không hiểu anh muốn nói gì.
- Tự hiểu đi nhóc, anh mày biết ánh mắt mày nhìn anh là gì mà, con bé với anh mày chỉ là một đứa em gái mà thôi – anh nói rồi để Hấn tự hiểu bước lên đứng cạnh anh Minh, để cho Nó đang trong vòng tay của Hấn, không còn cách nào khác Hấn đành ôm nó vào lòng vì lúc này Nó vẫn còn chưa tự chủ được. Đang chờ vợ vì bị Phong đẩy ra, như tìm lại được hơi ấm Nó lại cảm thấy an toàn, và lại tiếp tục khóc, không hiểu sao trong vòng tay hấn lại có thể ấm áp và dễ chịu như thế, còn ấm áp và quen thuộc hơn cả Minh và Phong nữa.
- Khóc đi nhóc, rồi ngày mai mọi thứ lại bình thường thôi – Hấn siết chặt vòng tay hơn như thể thả lỏng tay ra thì sẽ mất Nó vậy. Lúc này thì chả còn ai quan tâm tới mấy tên kia nữa, 5 thằng nhóc thì há hốc khi thấy Nó lần đầu tiên chịu ở trong vòng tay của một người con trai khác ngoài 2 ông anh của mình, càng ngạc nhiên hơn nữa vì người mà nó đang ôm lại là người mà nó hay gây náo nhut @@ (nhìn mặt mấy tên này lúc này cứ dần ra hài không chịu được))
- Bọn Liz thì vừa mới hết ngạc nhiên về Joe và Rika thì giờ lại có dịp ngạc nhiên hơn nữa khi thấy Hấn, một tên bất trị mà bây giờ lại dễ dàng Nổ một cái dịu dàng như thế, ôi thôi thôi hôm nay tự nhiên mấy anh chị được xem phim tình cảm lãng mạn miễn phí luôn. (hoho, mấy ah chị này đang nằm trong hàng cộp mà lại có thể đứng xem phim như thế, pótay pótay pótay thân luôn)
- thôi mấy anh chị này nhieu đây đủ rồi, quay sang mấy anh nhà ta làm việc lớn thôi nào.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Khi Huyền Thoại Calvin Ra Tay

- Hôm nay nợ củ nợ mới chúng ta sẽ chấm dứt tại đây thôi – Phong nói với tên Vũ đang đứng chết trân tức như điên vì mấy tụi nó chẳng thèm để ý gì tới bọn hấn mà cứ thi nhau khóc cho nên giờ chẳng nhớ gì luôn.
- Được thôi – Vũ cười nụ cười đất ý.
- Mấy người đang nói gì thế?? – tên Jim đột nhiên lên tiếng, giờ bọn này mới nhớ là còn có gã Jim nữa. (tg cũng mới nhớ lunz @@)
- Coi như người đã hết sự lợi dụng – Tên Vũ nói rồi không biết từ khi nào đã có 1 khẩu súng trên tay và “BẮNG” một tiếng chói tay vang lên vào ngay thái dương gã Jim, không ai kịp phản ứng gì cả. Mấy tên đàn em thì chẳng có phản ứng gì vì từ lâu bọn họ đã bị áp đảo bởi tên Vũ rồi. (hồồồ, cảm nhỏ Sulz và tất cả ~ ai đang tò mò tên Jim này chết ntn là k đc ném đá tg nhá, tại cái này ta ghét gã Jim l’ múnk cho gã chết thê lương 1 tí nhưng nghĩ lại lại k nỡ [tg có lòng thương người mà]))
- Tiếng súng dường như đã thức tỉnh 2 con người đang khóc kia, cả 2 bỗng đứng im bất, rồi thì cùng bật ra khỏi người của Hấn và Joe nhưng cả 2 chàng nhà ta đã kịp thời ngăn lại.
- Bình tĩnh lại đi nhóc, hãy để cho 2 anh ấy làm việc đi, lúc này đừng làm 2 anh ấy phân tâm – Hấn siết chặt Nó vào lòng nói một cách nhỏ nhẹ, bên kia Joe cũng đang cố gắng khuyên can Rika, sau một lúc chống cự thì cả 2 nàng đành thua vì đều không thể nào chống nổi với 2 chàng nhà ta cả.
- Thôi được rồi, nhưng mi có thể buông ta ra được rồi đây – Nó nói với hấn.
- Có tin được không??? – Hấn nhún mày tình nghịch hỏi.
- Đùa ta à??? – Nó liếc xéo Hấn không thương tiếc luôn.
- Thôi thôi thì bỏ ra – Hấn nói rồi bỏ Nó ra, bên kia Joe thấy vậy cũng bỏ ra chứ không nhỏ Rika mà điên lên thì không lườn được đâu.
- Mày cũng vẫn như xưa nhì, có lẽ tao đã phải để ý đến mày ngay từ đầu mới đúng – Anh Phong lên tiếng nói với tên Vũ.
- Quá khen rồi – Tên Vũ cười nụ cười khinh bỉ.
- Nói chuyện với tên này không có gì đâu Phong à – anh Minh lên tiếng, không có vẻ gì là nóng nảy cả.

- Cứ từ từ cũng được, để xem thử hắn có gì mà dám khiêu chiến với mình – Phong bình tĩnh nói với Minh rồi quay sang tên Vũ.
- Người cũng hay thật, đúng là kẻ biết dùng thủ đoạn, lợi dụng tên Jim này để làm đà nhảy và bây giờ thì đã thành công – Phong nói giọng có phần kinh tởm.
- Cũng phải cảm ơn cái lũ bọn mày đã không giết tao khi đó để bây giờ tao sẽ trả thù – Tên Vũ nói, giọng có phần bức xúc.
- Được sao??? – Minh nhướn mày khiêu khích.
- Cái lũ bọn mày thì chỉ được cái ý đông hiệp yếu thôi chứ thì được cái tích sự gì – Tên Vũ lại lên giọng. (hohoho, ai ý đông v kà??? cha này nói k bik ngưng. Vũ: cái con nhỏ tg này nó múnk chết sớm mà >”
- Vậy thì để một mình tao đấu với mày, hôm nay thế nào cũng phải trả thù cho Thiên Ân mới được – anh Minh mất bình tĩnh bước lên nói với gã.
- Thôi nào Minh, không nên nói nhiều với tên này đâu, cậu bình tĩnh lại đi – anh Phong liền ngăn anh Minh lại.
- Cậu để mình trả thù cho Thiên Ân mới được – Anh Minh cố gắng tay của anh Phong.
- Tim, Jay với ngũ quỷ ngăn Minh lại cho anh, nó đã mất bình tĩnh rồi, sẽ không biết mình đang làm gì đâu, nhanh! – anh Phong quay sang mấy tên nhóc đang đứng như trời trồng vì ngạc nhiên mà hét. 7 tên nhóc liền chạy đến ngăn anh Minh lại trước khi vượt khỏi tay anh Phong. (hôhồ, 7 tên nhóc phải ngăn anh lại thì biết anh Minh của ta mạnh cỡ nào đấy nhé)
- Trước khi động thủ thì tao muốn hỏi mày vài câu, tại sao mày lại hại Thiên Ân, cô ấy đâu có làm hại gì đến ai bao giờ đâu?? – anh Phong quay sang hỏi tên Vũ khi chắc chắn là mấy thằng nhóc đã giữ được Minh.
- Mày muốn biết tại sao ư?? Vậy thì đi mà hỏi người cha, người mẹ kính yêu của thằng bạn mày đi, vì họ mà cha mẹ tao đã bị sát hại cho nên tao phải trả thù, nhưng không phải là bọn chúng mà phải là người mà chúng yêu thương nhất để chúng biết được sự đau khổ mất người thân. Mà có muốn trách thì phải trách là tại sao con nhỏ đó lại được thằng bạn thân của mày và nhỏ em của hắn luôn luôn yêu thương che chở làm gì, coi như con nhỏ đó xấu số thôi, đáng lẽ là thằng con cưng của bọn chúng cũng phải chết nhưng lúc con nhỏ đó có thai thì 2 đứa kia lại canh quá chặt cho nên xem như bọn chúng còn hên thôi – Gã Vũ cười như điên nói.
- Cha mẹ anh là ai?? – Kyo bây giờ đã bình tĩnh lại lên tiếng hỏi.
- Cha mẹ tao là Trần Thanh Phương và Ngô Hồng Ngọc và tên thật của tao là Trần Thanh Phúc – Gã Vũ bây giờ là Phúc nói. (hôhồ, anh này không đánh mà khai luôn ná)
- 2 người họ là sát thủ mà?? – Kyo ngạc nhiên hỏi, đơn giản vì nó không hề biết gì về cha mẹ mình thôi.
- Uhm, cha mẹ của hắn được sai đi để ám sát cha mẹ em nhưng không thành cho nên đã bị giết bởi thủ lĩnh của họ – Anh Phong giải thích cho Nó.
- Vậy thì có liên quan gì đâu chứ, tại họ không hoàn thành nhiệm vụ thì thôi, tại sao anh lại tìm đến chúng tôi và chỉ Thiên Ân càng không liên quan gì đến chuyện này cả mà – Nó bức xúc nói, Hắn phải tập trung để ý đến Nó để nếu có chuyện gì thì còn kịp trở tay, nhưng hình như Nó rất bình tĩnh, không có dấu hiệu gì của sự bất bình cả.
- Vì nếu không phải đi giết cha mẹ mày thì cha mẹ tao đã không chết, mày có biết nỗi đau mất người thân nó đau đớn như thế nào không??? – Gã lại nói, giọng đau đớn.
- Và vì thế mà anh đã hại chị Thiên Ân sao??? Và bây giờ thì tôi đã biết rồi, nhưng anh có biết là anh đã hại chết một người con gái thánh thiện biết bao không??? Nếu có hận thì anh phải hận chính kẻ đã giết chết cha mẹ anh chứ, tại sao lại tìm đến chúng tôi giết khi chúng tôi cũng là người bị hại??? – Nó nói một cách đau khổ, vậy là Thiên Ân, người chị dâu mà Nó yêu thương kính trọng nhất chỉ vì một chút lầm lỗi của gã con trai trước mặt nó mà đã rời xa nó mãi mãi, thật đúng là một sai lầm mà.
- Nhưng nếu không có cha mẹ mày thì cha mẹ tao sẽ không chết!!! – Gã nói như hét.
- Nhưng nếu nói như anh thì bao nhiêu con người đã bị cha mẹ anh giết thì sao??? Họ cũng có con cái vậy, vậy thì nếu như họ tìm anh thì anh có còn sống được đến ngày hôm nay không chứ??? – Nó lại nói, giọng đã vỡ oà vì nước mắt, Nó không hận gã con trai này mà có phần thông cảm nhưng nó thấy thương cho người con gái có cái tên Thiên Ân quá, chị ấy sao lại phải chết như thế, thật không đản mà.
- Tao không cần biết, chỉ tại bọn chúng quá nhu nhược và nhát gan cho nên đã không dám làm gì, nhưng tao thì khác, tao phải trả thù cho cha mẹ – Gã nói rồi nhanh như chớp chỉ thẳng ngón sừng trên tay mình vào ngay giữa trán Nó và ....
- “PÀNG!!!!” Tiếng sừng chói tay vang lên và viên đạn bay thật nhanh lao thẳng về phía Nó, người đang đứng như trời trồng ngay đó và nó nhắm mắt lại, trên tai còn vang vọng tiếng “KHÔNG” của Rika và vài người khác và nó ngã xuống, nhưng lại không thấy đau, rồi thì như có thứ gì như nước âm ỉ thấm vào mặt nó, từ từ mờ mắt ra thì nó thấy Hắn đang ôm chặt nó và nó đang nằm trên người Hắn.
- Có sao không nhóc?? – Hắn hỏi nó giọng lo lắng.
- Không sao, nhưng tại sao lại có máu??? – Nó thắc mắc một cách ngây thơ vô (số) tội.

- Ken, tay mày chảy máu kia – Jay chạy lại và thấy vai trái Hân đang có máu rỉ ra.

- Không s... – Hân chưa nói hết câu thì đã nghe tiếng của anh Phong.

- Thăng khôn, mày dám chơi lớn sao??? – Anh Phong nói như hét rồi lao thẳng về gã Phúc với tốc độ ánh sáng, gã vừa tính quay nòng súng về phía anh thì đã bất ngờ với cú đá nhanh như chớp của anh vào tay và giật lấy khẩu súng một cách dễ dàng cùng thêm một cú đập mạnh vào bụng là gã đau đến gập người, và không dừng lại ở đó anh còn cho thêm 1 chỗ vào lưng gã khiến gã nằm lăn ra đất rồi quay lại chỗ nó đang nằm trong tay Hân.

- Anh Phong, coi chừng đằng sau!!! – Tiếng hét của Rei làm anh giật mình quay lại và thấy gã Phúc đã đứng dậy khi nào và trên tay còn cầm một cây súng khác nữa đang chia thẳng vào anh, chưa kịp phản ứng thì đã thấy anh Minh lao thẳng đến và phóng lên nhanh chóng đá thẳng vào mặt gã Phúc một cú cực mạnh gã ngã sòng xoài và khẩu súng vẫn khỏi tay gã và nằm gọn trong tay Minh. (hohơ, bay như phim HK k =, ta thấy ta nói hơi quá rồi nhưng mà thôi, ai kêu ta ngừng mộ anh Minh làm rì hêz)

- Thăng khôn nạn, dám chơi bẩn với tao ư, nếu mày muốn chết thì tao sẽ toại nguyện cho mày – anh Minh nói rồi tiếng thẳng tới chỗ gã đang lồm cồm bò dậy.

- Bọn bây còn không lên, đứng đó ngắm cảnh à??? – Gã nói như hét với bọn đang em đang đứng mặt đàn ra làm bọn chúng lật đật xông vào đánh với bọn Nó lúc này đã đứng dậy.

- Hôm nay sẽ là ngày tận số của mày – anh Minh nói rồi xông vào đánh với gã, nhưng gã cũng không thương, lúc này vì bị bất ngờ với lại muốn đánh lại hướng anh Phong nên mới chịu 2 cú của anh như thế, còn bây giờ thì mới thấy hết lợi hại của gã. Mỗi cú đánh của gã rất mạnh và chính xác, anh Minh đã phải né tránh một cách khó khăn và đã dùng cách là chỉ né và chờ cho gã một thì phản công, và hình như cách đó có hiệu lực vì gã lúc này đã mất bình tĩnh rồi.

Quay sang bọn nhóc thì cũng đánh một cách kịch liệt hơn vì đơn giản bọn trong này được huấn luyện bày bả hơn và có phần mạnh hơn, hơn 200 tên nếu như là thường thì chỉ cần 5 thằng nhóc là xong nhưng bọn này quá mạnh cho nên tại nó cũng hơi mệt để đánh.

Khó nhất là Jes vì chưa bao giờ mà phải đánh với mấy tên mạnh như thế này vì hầu hết là Liz với Tim chỉ cho cô đánh với mấy tên thường thường thôi, nhưng vì là một cao thủ cho nên cũng không tới nỗi nào, còn mấy đứa kia thì chỉ hơi vất vả tí thôi chứ cũng không sao, trong vòng 30' thì tại nó cũng đã dẹp loạn hết cái đám này lúc này hầu hết đã được xuống uống trà với anh Diêm Vương đẹp trai rồi ^^~.

Quay lại với anh Minh thì vẫn còn đang phải vất vả né tránh những cú ra đòn mạnh bạo của gã Phúc, nhưng lúc này gã đã thấm mệt rồi cho nên cũng là lúc anh phản công. Chờ cho gã sơ ý anh đã đâm thẳng một cú vào mũi gã làm máu mũi phun ra, tiếp theo là cú đập thẳng vào chân trái là chân ghi bàn của gã làm xương gãy nghe rần rắc, kể đến anh tặng cho gã một cú đập vào ngay bụng làm gã lại ngã ra đất. Anh bước lại và đập thẳng vào bàn tay phải của gã và chà nát luôn, sau đó thì đập vào chân và tay còn lại, khuyến mãi gã thêm một cú đá vào mặt làm treo luôn quai hàm và cú cuối cùng vào 1 bên hông làm gãy phải từ trên 3 cọng sườn làm gã rên la đau đớn nhưng không chết.

- Mày giết tao đi!!!! – Gã rên những tiếng rên đau đớn nói với anh Minh.

- Không, tao phải cho mày biết được nỗi đau cả thể xác lẫn tinh thần mà Thiên Ân đã phải chịu trước khi chết, mày là một người học võ mà còn không chịu được thì huống hồ gì cô ấy chỉ là một cô gái trời gả không chặt chứ – anh nói một cách đau đớn.

- Ken, sao mặt cậu tái quá vậy??? – Anh Vương cùng những người khác vừa mới xử xong ngoài kia và cùng mọi người vào thì thấy bọn kia nằm rạp dưới đất và nghe hết những gì anh Minh nói, nhưng khi thấy Hân bây giờ tay đang ôm lấy vai và mặt thì trắng bệch liền hỏi.

- Máu vẫn còn chảy kia – Tim này giờ lo nhìn anh Minh mà quên mất là Hân bị trúng đạn bây giờ nhìn lại liền hoảng hốt lên tiếng. (herher, anh này mà cũng biết hoảng hốt ák??? trời sắp sập à??? Tim: tui chứ có phải là đá đầu con nhỏ kia!!!)

- Không, không sao m... – Hân chưa nói hết câu thì đã đứng không vững nữa và chao đảo chuẩn bị ngã thì Nó đứng gần đó liền đỡ Hân.

- Để tao xem – Tim nói rồi chạy lại kéo tay Hân ra thì cậu lại càng hoàn hơn vì viên đạn ghim khá sâu và máu thì không ngừng chảy ra. – Ray đưa anh mượn con dao – Tim nói với Ray.

- Đây ạ – Ray nói và đưa cái dao đã được lau sạch máu và đang cầm trên tay cho Tim. nhận lấy cây dao thì Tim liền xé toạt cái áo khoác của Hân ra và thẳng tay cứa một đường để lấy viên đạn ra rồi cắt đầu viên đạn ra mà rất một ít thuốc đạn vào đó xong xé toạt cái áo khoác của Hân đã bị cậu xé từ trước mà cột ngay vết thương lại, bàn tay cậu di chuyển thật nhanh và điều kuyện cứ như một bác sĩ thật thụ ý. (Kenz nói cho m.ng biết chưa ta, anh này là 1 bs tương lai đấy nà, gia đình kinh doanh b.viện mà lị)

- Bây giờ cần đưa nó tới bệnh viện gấp nếu không vết thương sẽ bị nhiễm trùng, thằng này chỉ được cái cứng đầu là giỏi thôi – cậu thờ phào nói, hên là viên đạn đi cũng không sâu lắm.

- Thôi mọi người đưa cậu ấy đi đi, để chỗ này lại cho bọn tôi dọn cho – anh Vương sau khi thấy Tim thờ phào thì anh cũng thấy nhẹ nhàng hơn lên tiếng.

- Ở đây giao lại cho anh nhé, nhớ là phải đốt hết đi và không được cho một tên nào sống sót cả – anh Phong nói rồi quay sang dẫn đường cho bọn nó đưa Hân đi, Nó thì sau khi Hân ngã thì cũng đứng như trời trồng luôn chứ không cử động gì nữa.

- Thôi đi nào em gái – anh Minh quay sang kéo Nó đi, miệng anh bỗng nhếch lên tạo thành một nụ cười, vì sao thì mọi người tự nghĩ nà.

- Anh ba.....!!!! Anh ba có sao không, đầu em coi coi có sao không, trên không sao, dưới không sao, ááááá, vai anh ba sao vậậậậậ?''''''
- Một con nhóc khoảng 12 13 tuổi gì đó vừa đẩy cửa bước vào thì đã chạy về lại chỗ Hấn đang ngồi ăn sáng mà hỏi rồi xem xét Hấn từ trên xuống dưới từ dưới lên trên rồi lại la àm lên khi thấy vai Hấn đang bị quần băng.
- Này này Thanh Thanh, con từ từ nào anh con đang bị thương đây – một người phụ nữ khoảng chừng ngoài 50 đang thông thả bước vào cùng một người đàn ông khoảng cỡ tuổi bà, 2 người mới nhìn rất là nghiêm khắc nhưng lại rất dễ thương và hài hước.
- Hix, anh ba hư quá, lại đi đánh nhau với người ta nữa đúng không – Con nhóc đột nhiên ôm chặt lấy Hấn mà khóc

thút thút.

- Đây này, lần này thì nhóc đừng có nói oan cho anh ba nhá, cái này là vì anh ba đỡ đạn dùm người khác à – Hấn kéo con bé ra khỏi người và đặt con nhóc đối diện với mình mà nói.

- Nhưng mà anh ba cũng phải đi đánh nhau thì mới có người bị bắn cho nên anh mới có cơ hội đỡ đạn chứ phải hem?? Em đã dặn bao nhiêu lần là có gì cũng phải ngồi xuống nói chuyện trước rồi có gì mới động tay chứ – Con nhóc lại nói, giọng ra chiều giáo huấn ông anh của mình.

- Nguyễn Hoàng Thanh Thanh, em ăn nói với anh mình như thế à??? – Hấn hết biết chối vào đầu đành lên giọng anh trai dạy dỗ em gái.

- Em nói đúng quá rồi còn gì – con nhóc nhướn mắt nhìn ông anh mình ra chiều “em nói đúng quá rồi phải hem??” làm Hấn dù tức muốn xì khói cũng không làm gì được, làm tụi Liz đứng kế bên nhìn 2 anh em đầu khẩu ôm bụng cười nghiêng ngả.

- Hahaha, nhóc Thanh Thanh lại nữa rồi đấy – Joe và Jay cùng ôm bụng cười nói.

- Còn mấy anh nữa, em đã nói là nếu mấy anh chị mà ủng hộ anh ba đi đánh nhau là em xử tất mà, giờ tính sao đây??? Ai là người mà anh ba đã đỡ đạn dùm bước ra đây – Con nhóc quay lại quát mắt nhìn mấy ông anh bà chị mình nói giọng muốn giết người. Không một ai bước ra.

- Chị Jes thì không thể rồi, chị Liz càng không, anh Tim càng không thể nào, và 2 ông anh điên điên khùng khùng Joe với Jay thì càng không phải, vậy thì là ai chứ??? – Nó nhìn mặt từng đứa đang đứng đó mà nhận sét. (ackack, e này chắc cũng là 1 tay k vừa đầu hi)

- Hoho, con nhóc này nói ai khùng khùng điên điên há??? – Joe và Jay đang cười lằng bọ còng dưới đất ngóc đầu lên hỏi.

- Không điên điên khùng khùng sao tự nhiên người ta đang đứng thì 2 anh lại nằm dưới đất nói em nghe nào – Con nhóc cười đều nói với 2 tên làm 2 anh chàng im bất luận. (đúng là em hấn có khác)

- Mấy anh chị không phải là người anh ba đỡ đạn giúp thì còn ai nữa chứ??? – Con nhóc trầm ngâm suy nghĩ, tay trái khoanh lên đỡ tay phải đang gãi cằm nhìn cứ như mấy ông thám tử nhìn cứ như là bà cụ non ý.

- Thôi nào thôi nào con gái, tha cho Joe với Jay đi, bọn nó không có cửa để được con trai cưng của ta dấn thân đỡ đạn đâu – Người đàn bà lúc nãy lại lên tiếng, Joe với Jay đang định đứng lên ngã lẳng đùng ra đất luôn.

- Bác Loan ơi là bác Loan, bây giờ thì con biết là mấy người con của bác giống ai rồi đấy ná, ác gì mà ác giữ vậy chứ – Joe đai nghiêng người đàn bà bây giờ là bà Loan cũng là mẹ của Hấn.

- Hôhồ, hai đứa làm gì mà lên án vợ ta như thế chứ, bà ấy chỉ nói đúng sự thật thôi mà – người đàn ông bây giờ mới lên tiếng và ...

“ẦM ẦM ẦM ẦM!!!!” Người ta lại nghe thêm vài tiếng ngã nữa của 4 thằng nhóc (đương nhiên là Ngũ Quỷ và trừ nhóc Ran ra chứ còn ai nữa) Joe, Jay và Jes ngã đùng luôn ra đất với cái gia đình này.

- Vậy là gen di truyền rồi, cả nhà ai cũng như ai, thật hết biết nói luôn rồi bác Thành ơi!!!! – lần này là Jes đai nghiêng.

- Con vẫn không hiểu, vậy ai là người mà anh ba đã đỡ đạn chứ??? – Nhóc Thanh Thanh vẫn còn đang tò mò về người mà ông anh trời đánh chết, dao kẻ cổ cũng không bao giờ lo lắng cho ai của mình lại đi đỡ đạn cho người khác chứ.

- Thanh Thanh àh, nhìn kia kia – bà Loan thấy đứa con gái cưng cứ vẩn óc suy nghĩ mà chẳng chịu nhìn xung quanh đành kêu con nhóc rồi chỉ về phía Nó đang ngồi nhìn cô nhóc cười cười.

- ÁÁÁÁÁÁÁÁ chị Kyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyo!!!! – nhóc Thanh Thanh hét lên khi thấy Nó đang ngồi đó rồi bay vèo 1 cái lại ôm chầm lấy Nó.

- Ủa nhóc Thanh Thanh biết Kyo à??? – Jes ngạc nhiên hỏi khi thấy con nhóc ít khi nào để ý đến ai lại trở nên như thế khi gặp Nó.

- Thì Jes nên nhớ là con nhóc là em của Ken cũng chính là em của anh Phong, anh Phong thì lại ở Nhật chung với Kyo, mà con nhóc thì lâu lâu lại qua chỗ của anh Phong thì biết Kyo có gì lạ đâu chứ – Liz nhoen miệng cười giải thích trước khi Rika hay mấy thằng nhóc kịp lên tiếng.

- Sao...sao Liz biết hay vậy??? – Rika ngạc nhiên hỏi.

- Thì Liz là nghìn lẻ 1 đêm mà, cái gì không biết chứ – Jes tự hào nói. (Kenz k bik đâu, bị lạm phim ‘bằng chứng thép III’ cho nên mới lấy câu này á)

- Sack – Rika không còn biết nói gì luôn.

- Chị Kyo, sao chị lại ở đây vậy??? Chị ở đây chắc biết anh ba đỡ đạn cho ai phải không???? chị nói em nghe đi – Con nhóc lao như tên bắn tới chỗ nó đang ngồi mà hỏi một lèo làm Nó cũng phải bó tay.

- Từ từ nào nhóc, đã gần 1 năm rồi mà cũng không hơn gì àh, hỏi từ từ thôi chị mới trả lời được chứ – Nó xoa đầu con nhóc nói.

- Oh yeah, hehe em quên, tại tò mò quá mà – con nhóc nói, cười tươi đưa nguyên hàm răng trắng như bắp trắng như vôi ra.
- Uhm, rồi, từ từ đi hỏi từng câu chị trả lời – Nó phì cười vì cái tính tò mò không bao giờ bỏ của con nhóc.
- Sao chị lại ở Việt Nam, còn lại ở ngay trong phòng bệnh của anh ba??? 2 người quen nhau à?? – Con nhóc hỏi liền chứ không chờ gì luôn.
- Ủh thì chị theo lời mẹ của chị Rika về đây sống, còn vì sao chị ở đây thì là chị học chung với anh em thôi – Nó trả lời con nhóc.
- Vậy chắc chị biết ai là người được anh hai cứu phải không??? – con nhóc liền sáng mắt hỏi.
- Mà em hỏi để làm gì??? – Nó không trả lời mà lại hỏi ngược lại.
- Em hỏi để xem thử người nào mà may mắn được ông anh trời có đánh chết, dao kẻ cõ cũng không bao giờ lo lắng cho ai mà giờ lại xả thân cứu người đó, không chiêm ngưỡng dung nhan người đó thì thật là uổng lắm – con nhóc lém lỉnh nói làm cho cả căn phòng tràn ngập tiếng cười, cùng lúc thì Hân sa sầm mặt mũi vì đứa em tinh ranh của mình.
- Ủh thì người đó là chị có được không??? – Nó đáp tình bơ luôn.
- HAAAAAAAAAAAAA?!?!?!?! – con nhóc ngạc nhiên đến nổi há hốc miệng không thể nào ngậm lại được luôn.
- Sao vậy, có gì không được à??? – Nó hơi bất ngờ về phản ứng của con nhóc.
- Anh..anh ba...anh ba...người anh ba cứu là chị...chị sao??? – con nhóc ngạc nhiên tới nổi lắp bắp luôn.
- Có chuyện gì vậy nhóc??? – Nó hơi lo khi thấy con nhóc thường ngày mồm mép tép nhảy mà bây giờ cứ lắp ba lắp bắp.
- Không, không có gì đâu, chắc con nhóc shock quá thôi mà – Hân lật đật lên tiếng, thay cho con nhóc một ánh nhìn đầy “yêu thương”
- Ủh à, chỉ tại em quá ngạc nhiên thôi mà hehe – con nhóc gãi đầu cười cười nói theo anh mình. (tại chưa muốn chết đấy ạ)
- Uhm, mà thôi, mọi người ở lại nha Kyo phải đi có việc rồi, chừng nào cái tên này xuất viện thì Kyo sẽ tới nhà hân luôn – Nó nói rồi quay sang ngoắc mấy đứa nhóc với Rika đi.
- Uhm thôi ráng nghỉ cho khoẻ đi ná Ken, vài bữa xuất viện thì tụi này qua thăm ná – Rika cũng nói với Hân rồi đi theo Nó.
- Chào ba mẹ con đi ná, có gì tối nay con với anh hai sẽ qua chào hỏi ba mẹ ná – Nó nói rồi ôm hôn mỗi người một cái vào má rồi bước ra ngoài.
- Chào 2 bác tụi cháu cũng đi đây – Rika với 5 thằng nhóc cũng lễ phép chào ba mẹ của Hân rồi bước nhanh theo Nó.
- Thôi hai bác với nhóc Thanh ở lại chơi với thằng này nghen, tụi con cũng về đây, có gì chiều tụi con lại vào nhé – Tim nói với ba mẹ Hân rồi cũng cùng mấy đứa kia ra ngoài.
- Đừng nói với con là con nhóc đó báo tin cho ba mẹ nghen – Hân nói khi mà tụi Liz đã khuất sau cánh cửa phòng bệnh của Hân.
- Là Minh chứ không phải con nhóc, nó đâu có khi nào mà biết tới sự hiện diện của con đâu chứ – Mẹ của Hân cười cười gian trả lời. (hồô, càng ngày Kenz càng thích bác này rùi đấy ná)
- Anh Minh á??? – Hân há hốc luôn.
- Anh hai đang ở nhà nào vậy anh ba?? Nhà chị Kyo, chị Rika hay là ở nhà mình khai mau, không thôi anh ba đừng trách khi mà em đã tìm ra được chỗ anh ấy ở – Nhóc Thanh Thanh lại đánh trống lảng đe dọa Hân.
- Em tự đoán đi, không thì anh chết chắc với anh hai đó – Hân nháy mắt tình nhịch với con nhóc.
- Đang ở nhà chị Kyo hay nói đúng hơn là chỗ anh Minh đang ở! – Con nhóc phán 1 câu xanh rờn luôn.
- Hồô, cái này em nói chứ anh ba không nói nha, nhớ đó, tới lúc mà em “làm thật” anh hai thì đừng có mà hó hê gì tới anh không anh không đưa em tới chỗ này anh ba mới mò được đấy, chỗ này đúng là han ổ của bọn chúng luôn, đủ loại hết nhìn mà mê luôn ná – Hân dụ dỗ em gái mình. (Kenz đó all ề, ai bik “cái ổ” này là ổ j ề)
- Vậy hả, chừng nào anh ba khỏi là anh ba phải đưa em đi đấy ná, không thì biết tay em – con nhóc cũng không thua đe dọa ngược lại anh mình.
- Ủh, hứa danh dự luôn – Hân cười nói với con nhóc.
- Thôi nào, mẹ nghe nói là vì cái nón của con mà con bé đã tiến không biết bao nhiêu người rồi, có phải đã đến lúc con giải thoát cho con bé rồi không??? Mẹ không muốn thấy tay con bé lại nhuộm thêm máu nữa đâu, như thế là quá đủ rồi – mẹ Hân nói, giọng có phần bức xúc nhìn đứa con trai út bất trị của mình.

- Chưa được, vì trước khi thật sự trả được thù thì con nhóc vẫn không tha cho bất cứ ai đâu, và con không muốn khuôn mặt đó lộ diện, thôi mẹ cứ cho con ích kỉ thêm một chút nữa đi, không còn lâu đâu – Hấn cười buồn nói với mẹ mình, chỉ có khi nào ở với ba mẹ mình thì Hấn mới là chính Hấn mà thôi. (ông này biến thái wá, tui k gã Kyo của tui cho ông nữa đâu, tội nghiệp Kyo quá đi)

- Uhm thì tùy con thôi – mẹ Hấn đành lắc đầu bó tay, ông bà không bao giờ can thiệp vào chuyện của bọn nó mặc dù rất lo lắng.

- Thôi anh ba nghỉ ngơi đi, bây giờ em phải đi “xoi” hai mới được, dám trốn em thì em sẽ cho biết hậu quả! – nhóc Thanh Thanh nói rồi kéo tay ba mẹ mình đi thẳng.

- Good luck nhá hai, cho anh cái tội, kekeke – Khoé miệng hấn khẽ nhếch lên tạo thành một nụ cười hiền, rất thật.

- ANH HAI, THANH THANH BIẾT ANH HAI Ở TRONG ĐÓ MÀ, MỞ CỬA CHO THANH THANH!!!!!!!!!!!!!! – con nhóc vặng volume hết cỡ hét ầm ĩ, đập cửa rầm rầm gọi Phong.

- Hix, cái thằng Ken, sao nó khai ra vậy trời, kiểu này thế nào cũng không sống nổi với con nhóc này rồi – Phong nhăn nhó nhìn Minh như cầu cứu.

- Thôi cái này Minh không giúp được Phong rồi, con nhóc có thể tìm đến được chỗ này thì coi như số Phong tới đây là chấm hết – anh Minh cười cười nói, tay thì đưa lên cổ kéo một đường ra hiệu.

- Sao mà Minh nở lòng nào – Phong nhăn nhó nhìn ông bạn của mình.

- Ai kêu cũng tại Phong tập cho nó từ nhỏ, mới có 9 10 tuổi mà cứ phải gọi là .... haizz, ai làm nấy chịu đi – Minh nói rồi quay lại bàn làm việc.

- HAI, EM CHO HAI 3 GIÂY ĐỂ MỞ CÁNҺ CỬA NÀY NẾU KHÔNG MUỐN EM CHO NỔ NGUYÊN CÁI BIỆT THỰ NÀY ĐÂY!!! – con nhóc bên ngoài lại hét ầm lên, mấy người làm không biết phải làm sao chỉ biết đứng nhìn ba mẹ của Hấn cầu cứu, khi thấy ông bà chỉ ngồi lắc đầu thì cũng bó tay mà ai vào việc nấy cho cô nhóc tự xử thôi.

- Phong ra mở cửa cho con nhóc đi, căn nhà này mới dựng lại Minh chưa muốn lại phải xây lại thêm lần nữa đâu – Minh đang dán chặt mắt mình vào máy tính nói.

- Ok ok, ra tới liền tới liền – tuy biết là con nhóc sẽ không cho nổ sập nhưng nếu không mở thì thế nào Minh cũng sẽ phải thay cái cửa mới cho nên đành ngậm ngùi bước lại mở cửa.

- Aishhhh, tội của hai lớn lắm hai có biết không hả, anh ba đi đánh nhau không cang mà còn hùa theo, vậy mà không biết coi chừng anh ba để cho anh ba bị như vậy, hai có tin là em lấy hai ra làm thử nghiệm mới không hãaaaaaa????!?!? – Phong vừa mở cửa ra thì con nhóc đã té chân cho anh nằm sòng xoài dưới đất không thương tiếc luôn, rồi thì cứ thao thao bất tuyệt cứ như là mình là chị cả trong nhà ý, còn Phong thì chưa chuẩn bị cho nên bị con nhóc chơi cho té một cách ngon ơ luôn. (hix, tội nghiệp anh quá đi, sao mà có con nhóc dữ thế hèm biết, tị kết e này rồi hehehe)

- Thôi thôi cho hai đứng dậy cái đi, có gì từ từ nói chứ hèn – anh nói như vang xin con nhóc, (herher, thật là mất mặt, đường đường là một ông hoàng lừng danh thế giới mà bị nhỏ em té chân té mà không dám đánh trả, thôi thôi mất hết hình tượng rồi, cái này mà để đám fans thấy chắc có mà....)

- Không được!!! cho hai cái tội đã phạm lỗi không những không biết tự thú mà còn trốn, không phạt không được!!! -

Con nhóc không thương tiếc mà véo một cái không thương tiếc vào tay anh đau điên.

- Minh ơi Minh cứu mạng!!!! – Phong không còn cách nào đành quay sang Minh cầu cứu.

- Thôi thôi Thanh Thanh tha cho nó đi, đừng hành hạ ông anh đẹp trai của em như thế chứ – anh Minh đang ngồi cười gập người trên ghế nghe tiếng ông bạn thân của mình rên la đành nín cười mà cang ngăn.

- Còn anh nữa, anh cũng có phần trong việc này nữa, chắc em đem hai anh đi đim lồng heo như thời xưa quá!!!! – Con nhóc không những không tha mà còn quắc mắt nhìn Minh ra chiều muốn giết anh không bằng.

- Hix, Phong ơi là Phong, biết vậy Minh không dám chừa chấp Phong rồi!!! – Minh than thở. – Mà đã có ai bị gì đâu chứ, chưa sao mà, có gì thì từ từ nói, cho Phong đứng lên đi mà – anh Minh hạ giọng năn nỉ.

- Không sao?? Không sao mà anh ba còn đang nằm trong bệnh viện à, hai anh làm em tức chết đi mà!!! – con nhóc vẫn còn ngồi trên người anh mình đai nghiền không thương tiếc.

- Thôi mà, làm ơn đi, tối nay anh tặng Kyo cho em chơi với em một đêm có chịu không?? – Anh Minh hết đường đành lấy Kyo ra dụ dỗ.

- Anh nói có thật không?? – vừa nghe thấy tên Kyo thì con nhóc mắt đã sáng rõ.

- Thật sao không – Minh cười gian trả lời.

- Nhưng mà chắc gì chị Kyo đã nghe lời anh, tối nào chị ấy cũng ở ngoài bar thôi à – bỗng dưng con nhóc ỉu xiu.

- Thôi có gì thì cho hai đứng lên đi mà nhóc cưng, xấp chết cái lưng hai rồi này – anh Phong lên tiếng rên rỉ.

- Oh quên, lần này em tha, lần sau em trúng hai vào nổi nước sôi cho biết mặt – con nhóc lại cảnh cáo anh trước khi đứng dậy.
- Được rồi biết rồi, một lần là tởn rồi không có lần sau đâu – anh vừa nói vừa đứng dậy.
- hehehe, anh Minh nói rồi đấy ná, tối nay chị Kyo là của em ná, anh mà gạt em em trúng cả 2 anh vào nổi nước sôi một lượt đấy – con nhóc phán cho một câu xanh rờn rồi bay luôn ra khỏi phòng.
- Hix, đúng là bạo lực vô nhân đạo, coi ai đòi em gái mà ăn hiếp anh trai như thế đấy, đúng là c.... – Phong vừa đứng lên vừa chỉnh lại quần áo nói chưa hết câu thì đã im re vì...
- Đúng là sao??? – con nhóc không biết ở đâu lại bay ngược vào làm gai óc cả 2 ông anh dựng đứng.
- À à không gì, ý anh là đúng là con nít bây giờ năng động quá mà, hehehe, mà quay lại đây làm gì thế nhóc??? – Phong lật đật nói, mặt thì nở một nụ cười hết sức đều giả.
- Hai liệu hồn đấy – con nhóc liếc xéo ông anh mình rồi quay sang Minh. – Anh Minh tối nay giao chị Kyo qua nhà em chơi ná, mẹ nói tối nay muốn được nói chuyện với mấy anh chị – con nhóc quay sang nói với Minh.
- Uhm, nói mẹ tối nay anh sẽ qua – Minh gật đầu.
- Ok, bái bai – con nhóc nói rồi lại bay ra khỏi phòng, Phong đi theo và khi chắc chắn là con nhóc đã biến khỏi ngôi nhà thì mới thở phào nhẹ nhõm.
- Ta thế không bao giờ nói xấu con nhóc này không có ngày nó chơi ta chết không hay – Phong thở phào nói, nhìn mặt anh bây giờ mới hài làm sao.
- Minh đã nói rồi, là lỗi tại Phong hết, ai đòi con nhóc mới có 1 tuổi là cho coi phim kinh dị, 2 tuổi vừa biết đi thì đã cho nó đi khám phá thiên nhiên, 3 tuổi cho chơi với búp bê, 4 tuổi cho nó đi bắt rắn, 7 tuổi đã có đai đen của karate dành cho lứa tuổi nhi đồng từ 6-15, 8 tuổi học xong cấp 1 đứng hạng đầu, 9 tuổi thì đã như con Kyo lúc nhỏ, và tình hình là bây giờ nếu có ai chọc tức nó dám nó đi đốt nhà người ta cũng không chừng, hay gài bom hẹn giờ luôn thì cũng chẳng ai ngăn nó được – anh Minh ngồi lên án con nhóc cùng anh Phong một cách không thương tiếc luôn. (ack, em lạy chị này luôn, có ông anh đúng là bó tay)
- Thì phải như thế lớn lên mới không ai ăn hiếp nó được chứ – Phong không những không thấy hối hận mà còn có vẻ tự hào nữa mới đau chứ.
- Ủh thì cứ xem con nhóc Kyo mà làm gương đi, tới khi có người trị được nó thì coi như là con nhóc sẽ lại.....aishh, Phong ơi là Phong!!! – Minh không biết nói sao với ông bạn của mình luôn.
- Herher, sao mình chưa bao giờ nghĩ tới cái này nhỉ??? – anh Phong đưa tay lên cảm gãi gãi ra chiều suy nghĩ nhìn mặt mà chỉ muốn đập cho vài phát.
- Minh thấy tội cho con nhóc thật, có thằng anh như Phong, hên là còn thằng Ken còn đỡ, haizzzzz – Minh lắc đầu bó toan tập với ông Phong luôn rồi.
- chuyện gì tới thì nó sẽ tới, lo làm gì cho mệt chứ – Phong vẫn cứ nhờn nhờn như không gì. (ack!!! cái này Kenz phải “quán đả” [đánh giá] lại cái ông này mới đc này>”
- Thôi cậu đi ngủ đùm tớ đi, tớ giờ tớ gọi dậy đi về, để tớ làm việc chứ không tớ giết cậu tại đây chứ không cần tớ con nhóc đâu – anh Minh nói rồi quay lại châu đầu vào cái màn hình vi tính với những dãy số những biểu đồ chi chít. (tg nhìn vào bjk j chết liền @@)
- Em nữ lòng nào sao Minh – Phong không biết từ khi nào đã đứng sau lưng Minh và ôm chầm lấy anh từ đằng sau. ****Giới Thiệu Nhân Vật*****

Nguyễn Hoàng Thanh Thanh

Tuổi: 12 Học: lớp 10 (như đã giới thiệu trc, con nhóc này 9 tuổi xong lớp 5, 10 tuổi nhảy cóc lên lớp 8 luôn)

Tóc: Đen huyền cắt ngắn để vic Mặt: Nâu sẫm to tròn 2 mí, mi dài nhìn như thấu con người ta.

Ngoại Hình: cao khoảng 1'50 (cái này tg ngu về chiều cao đoán đại ná, có gì thì nói tg sửa lại)

Style: Những thứ gì càng gọn gàng càng tốt, đặc biệt không có váy, thường thì là những bộ đồ thể thao năng động như của con trai ý. (tg thích e này cho nên cho ăn mặt giống tg luôn kakaka)

Tính Tình: Như những gì anh Minh đã nói, thích những trò mạo hiểm, không biết sợ ai ngoài trừ Kyo, thần tượng của cô nhóc là Kyo. Đừng hỏi cô nhóc cinderella là ai hoặc đại loại như thế, những thứ cho con gái không phải dành cho nhóc đâu. Ghét nhất mấy đứa ý lớn tới ngày đi ăn hiếp người khác.

Gia Thế: Em gái của Phong và Hân.

Độ Quậy: Không nói rồi ná.

Chương 23: Tình Yêu Vượt Thời Gian

- Phong ơi là Phong, đi ngủ đi không ta gọi nhóc Thanh trở lại đây – Minh bó tay đợt 2 với Phong luôn.
- Không, anh đâu có làm gì đâu, thì em cứ làm việc của em đi, anh chỉ ngồi đây thôi mà có làm gì đâu nào – Phong vẫn không buông tha.
- Anh anh em em cái gì chứ, ta đá mi một cái bay luôn về nhà khỏi cần đi bây giờ – Minh nhăn nhó rồi mắt khỏi màng hình mà quay ra đẩy cái tên vô duyên ra khỏi người mình.
- Hôhồhồ, dù sao thì anh cũng lớn hơn em một tuổi mà – Phong cười gian nói.
- Chỉ có một tuổi thôi cũng nói sao, sao thằng Ken nó nhỏ hơn ta cả 5 tuổi mà có khi nào nó gọi ta một tiếng anh đâu
- Minh lườm Phong một cái muốn cháy áo luôn. (ac ông này nói nhảm, lúc nào cái tên trời đánh k chết kia chả gọi ông là anh, anh Minh ơi mắt hình tượng quá)
- Hôhồhồ, thằng nhóc khác em phải khác chứ – Phong vẫn không tha cho Minh. (cha này còn hùa vào nữa (_ _ ’’)
- Ta lạy mi mi đi tránh ra dùm ta cái, ta cần làm cho xong việc để tối còn qua gặp ba mẹ nữa – Minh đẩy Phong ra khỏi người mình rồi lại quay lại với cái màng hình đầy những chữ với biểu đồ của mình. (mình có nói vs mng chưa nhè, anh Minh với Kyo là con nuôi của ba mẹ Hân ế ẹ)
- Vậy để anh giúp em ná – Phong nhanh nhẩu nói, vừa định bay lại chỗ cái máy của Minh thì đã bị đứng hình vì ...
- Thôi thôi, mi đi làm việc của mi đi, không phải mi cũng có việc để làm sao??? – Minh phũ phàn lắc đầu lia lịa.
- Hix, mi vừa phải mi thôi ná, ta cũng có việc, nhưng có lòng tốt muốn giúp mi mà mi không cần thì thôi, cho mi chết đi, ta đi làm việc của ta đây – Phong nói (á cha này đôi giọng nhanh gúm) rồi bay lại cái giường của Minh mà lấy cái laptop trong cặp táp ra làm việc của mình chứ không phá Minh nữa. Thấy Phong đã yên vị làm việc của mình thì Minh mới yên tâm mà quay lại cái máy của mình. Ở Nhật cũng vậy, lâu lâu Phong lại lên con không không bay qua nhà Minh rồi chui thẳng vào phòng anh ngồi quây anh như thế, đã rồi cũng lại ngồi ôm lap làm việc thôi.
- Haizzzzzz, cuối cùng cũng xoooooong – Minh vương vai xoay người làm cho mấy khớp xương kêu răng rắc than thở, sau 3 tiếng đồng hồ hết viết rồi lại xoá thì cũng xong.
- Nước này uống đi – Phong không biết đã ngồi trên chiếc ghế đối diện với bàn làm việc của Minh từ bao giờ lên tiếng và đưa ly nước cho Minh làm anh giật cả mình.
- Ack, mi làm xong lúc nào mà ngồi đây sao ta không biết gì vậy??? – Minh ngạc nhiên hỏi nhưng vẫn cảm lấy ly nước mà uống ngon ơ.
- Để xem – Phong nói rồi đưa tay xem đồng hồ, – ta làm xong từ 2h30 và bây giờ là 4h kém 10, cũng được gần tiếng rưỡi rồi – Phong trả lời tỉnh bơ.
- Hơ, vậy sao không ngủ đi mà ngồi đây?? – Minh chơi với luôn, không biết ông Phong này người hay thần mà việc làm có tiếng rưỡi là xong @@.(đừng tưởng bờ ná, cha này nói j nói chứ cũng là chủ tịch của 1 công ty tầm cỡ thế giới ế, vc làm k ít đâu. *ganh tì*)
- Thấy cái cách mi ngồi làm việc lúc thì nhăn nhó lúc thì tự cười một mình rồi thì lại để mặt hằm hằm nhìn để cứng quá cho nên ngồi ngấm thôi – Phong chọc ghẹo.
- Ack mi điên rồi, ta không chấp mi, còn bây giờ thì tránh ra cho ta đi nào – Minh nói rồi đứng dậy.
- Đi đâu ế?? – Phong quay lại theo hướng mà Minh đang bước đi.
- Thấy rồi còn hỏi, đi thay đồ đi ăn, ta đói lắm rồi mà nhìn cái bảng mẹt của mi nữa, haizzzz – Minh vừa trả lời vừa thở dài.
- Ở nhà không có đồ ăn sao mà phải đi ăn??? – Phong lại tò mò.
- Không muốn, mi muốn thì ở nhà mà ăn, ta muốn đi dạo một chút, nãy giờ ngồi cầm đầu vào cái máy nắn lắm rồi – Minh than thở.
- Hôhồhồ, vậy đi ăn ta đãi – Phong cười tươi nói.
- Ta tới nhà hàng của mama, mi không đãi ta cũng đâu có tốn tiền mà nói – Minh nói một cách khổ sở, không biết hôm nay Phong ăn trúng cái gì nữa.

- Hôhồhồ, ăn mấy món đó hoài không chán à? – Phong vẫn không tha.
- Nhắc mới nhớ, thì cũng ngán thật – Minh công nhận.
- Vậy đi với ta tới chỗ này đổi khẩu vị ná – Phong cười gian.
- Có tin được không??? – Minh nghi ngờ, nhìn mặt Phong Minh không thể nào tin được.
- Bảo đảm không chết đâu – Phong vẫn giữ nụ cười gian trên mặt mà nói.
- Cũng được – Minh gật đầu bây giờ thì đã sẵn sàng.
- Ok đi thôi – Phong nói rồi bước đi, Minh không còn cách nào đành phải đi theo vì đơn giản là ... Phong đã lấy mất chìa khoá của anh rồi.

.....

- Đi đâu mà cứ lòng vòng hoài vậy???? – Minh nóng ruột hỏi khi mà Phong cứ chạy vòng vòng hết đường này tới đường khác và không có khái niệm sẽ dừng lại.
- Tới nơi sẽ biết – Phong trả lời cụt lùn rồi nhắm theo bài hát đang mở trong xe.

♪ ♪ ♪ I am in misery

There ain't nobody who can comfort me (Oh yeah)

Why won't you answer me The silence is slowly killing me

Girl you really got me bad You really got me bad

I'm gonna get you back

Gonna get you back ..... ♪ ♪ ♪

Và Minh biết khi mà Phong đã hát có nghĩa là anh đã đánh trống lảng và một khi đã đánh trống lảng thì không bao giờ quay lại chủ đề mình đang nói cho nên anh đành ngậm ngùi mà ngồi thưởng thức thôi. Nói cho cùng thì nếu không phải vì đam mê kinh doanh thì Phong có thể sẽ là một ca sĩ rất nổi tiếng. Giọng anh khá trầm và diễn cảm rất có thần, nó khiến cho người nghe bị cuốn hút vào một không gian riêng và quên hết những muộn phiền. Minh đã bị tiếng hát của Phong chinh phục và hiện bây giờ đầu óc của anh đã ở tận đâu đâu rồi.

.....

- Nè, tên kia định xuất thần đến chừng nào vậy. ta biết giọng ca của ta rất là hay nhưng đã tới rồi này – Phong lay lay người Minh và thả hết vài trái bom nguyên tử. (ack, cha này chém còn hơn ta nữa >”

- Haaa, huh?? àh uhm tới rồi à?? – Minh hoảng hồn ngơ ngác hỏi không thèm để ý tới lời chọc ghẹo của Phong.

- Uhm, đi nào – Phong nói rồi tắt máy xe bước ra ngoài, lúc này đã 4h30 rồi, trời đã bắt đầu mát mẻ dần, những cơn gió nhẹ làm con người ta thấy dễ chịu hơn nhiều.

Nói Phong đưa Minh tới là một nhà hàng nhỏ ở một khu phố khá là cổ kính và thưa người, đó là một nhà hàng theo kiểu Pháp có cái tên khá nhẹ nhàng là Bon Sejour (pleasant journey hay Cuộc hành Trình nhẹ nhàng [ta thề là ta ko bik dịch đâu ná, google nó chỉ s ta vnk vậy, đừng ném đá ta ta khóc đấy])

- Ack, Pháp à??? Không phải mi mới từ Pháp về sao??? – Minh hơi ngạc nhiên.

- Nói ta đi thì ta chọn chỗ chứ hì, đi thôi – Phong nói rồi kéo Minh đi vào trong.

2 người đi đến đâu là bao nhiêu cặp mắt đều đổ dồn đến đây vì một điều rất đơn giản là 2 người quá nổi trội mặc dù cả 2 đều ăn mặc rất đơn giản nhưng lại quá cuốn hút. Minh vẫn như ngày thường quần tây đen và áo sơmi trắng và thêm cái cavat đen thắt hồ hững, đôi converse trắng trông rất rất thư sinh. Phong thì có hơi trội hơn một chút quần jeans đen với áo sơmi đen, đôi nike cũng đen nốt luôn nhìn rất bụi. Hai người đi tới đâu là lại xôn xao tới đó, con trai thì vừa ghen tị vừa ngưỡng mộ, con gái thì cứ phải nói là mất hình trái tim, có người nghĩ bậy bạ gì đó đến cật cả máu mũi và ngất luôn tại chỗ.

- Mai một có ra ngoài chắc phải hoá trang quá, chứ kiểu này thì tai hại quá – Phong lém lỉnh nói.
- Cái này nghe riết ngán rồi ông anh ơi – Minh lắc đầu bó tay với ông này luôn.
- Hehehe, tại mình đẹp thì phải để người ta ngắm chứ che lại thì không phải là quá bất công với họ sao – Phong cười

cười nói. (cha này tự sướng ghê quá @@)

- Chào thua ông, xuống đi bay cao quá đừng nổi nhà u đầu không ai thương tiếc gì đâu – Minh lắc đầu bó tay tập 2 cộng sốc Phong thêm 1 câu làm anh cụt hứng luôn.

- Chào ông chủ, đây là người đó sao??? – một người phục vụ vừa thấy 2 người từ xa đã chạy ra chào hỏi, wait!!! chờ chút, cái gì, người phục vụ mới nói gì??? Ông chủ?? Tức là cái nhà hàng này là của ông Phong sao??? Mà cũng có gì lạ đâu, ông này đâu phải người thường chứ. (hix, càng ngày ta càng ghét ông Phong rồi đấy ná. Phong: ganh tị thì nói là ganh tị đi nàng à *cười đều*. T.g: ta thề ta cho mi chết không toàn thây đấy *hậm hực*)

- Nói nhieu quá đấy, chuẩn bị xong hết chưa??? – thấy cho người phục vụ một cái nhìn đầy *yêu thương* Phong hỏi.

- Xong hết rồi ạ, đầy đủ tất cả những gì ông chủ dặn rồi ạ – Người phục vụ nhận được cái nhìn đầy *yêu thương* của anh thì lại lễ phép trả lời.

- Ok, cảm ơn – Phong nói rồi lại kéo tay Minh đi tiếp.

- Chơi trò gì vậy trời, mi nói mi đãi ta ăn mà lại tới nhà hàng của mi, chấ vui tẹo nào – Minh nhăn nhó. (ngạc nhiên quá

nói nhảm đấy m.ng, đừng chấp ná)

- Thì cũng là tiền của ta bỏ ra mà, thắc mắc lời thôi làm gì – Phong nói.

- Mà mi hỏi chuẩn bị là chuẩn bị gì?? – Minh vẫn không buồn tha.

- Từ từ biết, nói nhieu quá! ngồi xuống đi – Phong đánh trống lảng nói rồi đẩy Minh ngồi xuống ghế. Đó là một cái bàn gần cửa sổ nhìn ra cái hồ lớn, ngoài đó đang rải rác vài cặp tình nhân đang ngồi ngắm cảnh chiều tà.

- Ack, còn làm bộ bí mật nữa – Minh chán nản nói rồi cũng ngồi xuống.

- Đem đồ ăn ra được rồi đó – Phong quay sang nói với người phục vụ.

- Vâng sẽ có liền – người con trai nói rồi bước đi, 3' sau thì trở lại với vài món ăn, mời cả 2 ngon miệng rồi thì biến mất luôn cho tới khi cả 2 đã ăn xong thì 1 tên nhóc khác bước ra.

- Trên lầu đã chuẩn bị xong rồi đấy anh – tên nhóc mặt mũi rất sáng sủa từ trong bước ra nói.

- Uhm, cảm ơn nhóc – Phong nói với thằng nhóc rồi đứng dậy.

- Đi thôi – Phong quay sang nói với Minh.

- Đi đâu vậy?? – Minh lại tò mò hỏi.

- Lên lầu – Phong trả lời.

- Trên lầu làm gì??

- Bar -

- Ở đây sao cái gì cũng có vậy???

- Thế có đi không??? – hơi khó chịu rồi đấy.

- Thì đi, mi mời mà không đi uống – cười gian. (coi chừng đấy ná, không hay ho gì đâu)

Minh lẻo đẻo theo Phong đi lên lầu 2, bước vào trong cánh cửa gỗ của lầu 2 là một không khí hoàn toàn khác, khá tối (nhưng cũng khá sáng) và hơi lạnh lạnh, nhạc khá nhẹ nếu không muốn nói là quá nhảm, khách thì lát lát vài người chứ chưa có nhieu. Gần cửa ra vào là một quầy rượu nhỏ, nói nhỏ chứ cũng có đủ các loại rượu đắt tiền, quầy có 1 cô gái và 2 chàng bartender đang pha những ly cocktail đủ màu sắc một cách điêu luyện.

- Wow, bar này cũng được đấy nhì – Minh trầm trồ.

- Vẫn còn thua bar của thằng nhóc Ken nhieu lắm, bar này thuộc loại bar trầm, thường thì người ta đến đây để nhâm nhi 1 vài ly rồi ngồi thưởng thức nhạc sống hay tự tặng mình một bài hát rồi nghỉ ngơi chứ không xập xình như những bar khác. – Phong giải thích.

- Hay nhì, mới nghe lần đầu đấy – Minh.

- Đương nhiên, đã vào tay Phong thì làm sao có vụ đụng hàng chứ – lại lên mặt rồi.

- Lại bay lên tới trên mây rồi – Minh lắc đầu chịu thua.

- Đi theo ta – Phong nói rồi kéo Minh đi theo mình lại chỗ quầy rượu.
- Ngồi đây nhé – Phong nói rồi bước vào trong chỗ pha rượu.
- Ông chủ – Máy người bartender gật đầu chào rồi lại quay về làm việc của mình.
- Mi biết pha rượu từ khi nào vậy?? – Minh hơi ngạc nhiên khi thấy Phong bắt đầu pha một thứ rượu gì đó khá là điêu luyện. (cái này ta chịu, ta dốt về rượu lắm cho nên miễn bàn ná)
- Mới học lúc sang Pháp, cũng khá vất vả nhưng cũng tạm ổn – Phong trả lời, tay vẫn lắc cái thìa nước có thể làm cho người ta say một cách đều tay. Chờ cho tới lúc có lẽ đã đạt được độ mình mong muốn thì đổ ra một cái ly và đưa cho Minh.
- Thử đi, mi là người đầu tiên sau người thầy của ta được thưởng thức đây – Phong nói một cách hào hứng.
- Có uống được không đây?? – Minh nghi ngờ nhìn cái ly rượu màu ngà ngà đỏ.
- Cứ uống đi, không chết đâu mà lo – Phong hơi cụt hứng.
- Uhm – Minh gật đầu nói rồi đưa lên miệng thử.
- Sao?? Được không?? – Phong hỏi hớp chờ lời nhận xét của Minh.
- Cũng được, chất chất ở đầu lưỡi, hơi đắng khi vào tới trong nhưng lại có vị ngọt tồn tại trong miệng khi đã nuốt vào, chuẩn! – Minh nhận xét.
- Vậy thì cứ tận hưởng đi ná – Phong nói rồi bước ra khỏi quầy bar.
- Đi đâu vậy?? – Minh hơi bất ngờ hỏi.
- Ngồi yên đó đi – Phong nói rồi bước lên bục sân khấu, ra hiệu cho DJ tắt nhạc, anh cầm lấy cái mic rồi hấn giọng.
- Chào tất cả mọi người đang có mặt tại đây, rất cảm ơn mọi người đã ủng hộ quán từ trước đến giờ. Hôm nay có việc Phong lại lên đây ngồi nữa rồi, cũng đã lâu lắm rồi Phong chưa tặng mọi người một bài thì phải – Phong nói với tất cả, và vừa nghe thấy tiếng của ông chủ trẻ thì tất cả đều hướng về phía anh.
- Yeah yeah, hôm nay phải tặng cho tất cả ở đây vài bài đây ông chủ à – một người thanh niên cỡ tuổi anh lên tiếng, và mọi người đều cổ vũ nhiệt liệt bằng những tràng pháo tay giòn vang làm khung cảnh có vẻ sôi động hơn chứ không quá âm u như vài giây trước.
- Một bài thôi anh Phương à, tuổi già sức yếu, hát nhiều quá thì em lại xui tại đây đây chứ – Phong cười tình nghịch trả lời người thanh niên vừa lên tiếng bày giờ là Phương.
- Sao ít vậy, ít nhất phải 2 bài chứ – Anh Phương cụt hứng.
- Thôi tha cho em hôm nay đi mà – Phong ra chiều năn nỉ.
- Uhm vậy cũng được – Phương gật đầu rồi thì lại một tràng pháo tay nữa dành tặng cho Phong.
- Bài hát này Phong sẽ tặng cho tất cả mọi người và đặc biệt là người đang bạn mà hôm nay Phong mới tới đây, mong

tất cả sẽ thích ná, bài hát mang tên Give Your Heart a Break – Phong nói rồi bản nhạc khá lạ được vang lên, và giọng hát của anh vang lên một cách ấm áp và nhẹ nhàng, mọi người như chìm mình vào bài hát.

.....

- Minh à, có cái này Phong đã giấu Minh khá lâu rồi, Phong đã để ý đến Minh từ những ngày đầu gặp Minh ở Nhật rồi, lúc đó Phong rất muốn nói với Minh nhưng cô ấy lại xuất hiện và Minh có vẻ rất thích cô ấy cho nên Phong đành che giấu tình cảm của mình để chúc phúc cho hai người. Khi thấy Minh đau khổ khi mất cô ấy Phong rất muốn làm chỗ dựa cho Minh nhưng Phong không thể ích kỉ như thế, nhưng chuyện đó đã qua lâu rồi và Phong không muốn tự dối lòng nữa, Minh I need you and I love you – Sau khi kết thúc bài hát, chất giọng trầm ấm của Phong vang lên những lời mà anh đã chôn giấu từ hơn 10 năm qua, nghe xong những lời của Phong Minh như hoá đá tại chỗ luôn.

FLASH BACK:

- Phong này, theo mẹ qua nhà ông Atsushi Hisashi không, hôm nay ông ta muốn ra mắt 2 đứa con nuôi của ông ấy đây, hai đứa đó cũng là con của bạn mẹ – người đàn bà không ai khác hơn là bà Loan hỏi thẳng thóc khoảng 14 tuổi đang ngồi coi tivi. (m.ng nếu quên ông Atsushi là ai thì đọc lại Chap 18 ná)
- Không có hứng – thẳng thóc trả lời trống không, mắt vẫn không rời khỏi màn hình TV.
- Có 1 thẳng thóc bằng tuổi con đây, đi đi mà – bà Loan năn nỉ.

- Không có hứng – vẫn cộc lốc.

- Minh ơi con nó không thương em kìa, vậy mà em còn khoe với ông Atsushi là sẽ đưa nó đi nữa, chắc phải ra đường

mà nhặc đại thằng nhóc nào làm con mà đưa đi chứ không thì mất mặt biết chừng nào – bà Loan cúi đầu vào ngực chồng mình mà than thở.

- Haizzz, mẹ bỏ cái trò đó đi có được không, đi thì đi – thằng nhóc đầu hàng mà tắt tivi đứng lên đi thẳng về phòng.

- Yay, đúng là con trai của mẹ mà, chiều nay 5h con trai nhá, nhớ ăn mặt cho đẹp một chút nhá – Bà nói vọng theo thằng nhóc bây giờ đã tới trước cửa phòng mình. (ack, sao nhanh v????)

- Biết rồi mà, mẹ cứ phải nói mãi – thằng nhóc nhăn nhó trả lời rồi bước vào phòng đóng cửa cái rầm.

4h45 chiều...

- Đi thôi con trai ơi!!!! – bà Loan réo thằng nhóc.

- Xong rồi xong rồi – thằng nhóc bước ra khỏi phòng trả lời, bỏ 2 tay vào túi quần bước từng bước thong dong xuống nhà, thằng nhóc mang một bộ comple màu đen áo somi đỏ và cavat đen nhìn rất bụi nhưng cũng có phần rất... lịch lãm. Bà Loan phải công nhận một điều là thằng nhóc rất rất đẹp tại mặt dù chỉ mới 14 tuổi chứ mà con gái từ 12 13 tới 18 19 cứ phải là theo hán dài dài.

- Con trai của mẹ đẹp quá, đi thôi mình ơi – bà nói rồi choàng tay cả hai đi ra ngoài, trên tay chồng bà còn bế thêm 1 thằng nhóc khoảng 3 4 tuổi cũng mặc một bộ comple nhưng toàn đen với cái cavat đỏ trông mặt mũi cũng rất thông minh sáng sủa.

***** Khúc này sẽ đối thoại bằng tiếng Nhật và Ken sẽ cho vào [ ] cho dễ hiểu ná m.ng ^^ *****

Tại nhà ông Atsushi...

Khách đã đến khá đông đủ, toàn những ông bà tay to mặt lớn trên toàn nước Nhật đến dự thôi.

[Chào ông Atsushi] – Bà của Phong đi tới bắt tay chào ông Atsushi.

[Oh hô, chào ông Thành, ngọn gió nào lại đưa rồng đến nhà tôm thế này] – ông Atsushi cũng bắt tay ông Thành nói.

[Ông lại quá lời rồi] – Ông Thành cười đáp lại. [Chúc mừng ông có được 2 đứa con nhé] Ông Thành nói thêm. (thôi ta tua qua khúc chào hỏi này nhá, sau khi chào hỏi và chắc là khách khứa đã tới đủ thì ông Atsushi tuyên bố lí do vãn hai tiệc rồi giới thiệu 2 đứa nhóc con nuôi của ông)

Sau lời giới thiệu của ông Atsushi thì người ta thấy 2 đứa nhóc 1 trai một gái được đưa ra đứng với ông. Thằng nhóc khoảng 13 14 tuổi thì mang một bộ comple trắng, áo somi trong màu đen và cavat trắng, mặt thanh tú sáng sủa làm cho ai đó mới nhìn thấy đã điều đứng. Còn con nhóc khoảng 3-4 tuổi thì mang một bộ yukata màu đen có vài cái hoa màu đỏ trông rất lém lỉnh dễ thương, nhìn 2 anh em rất thông minh và có một nét gì đó rất... lạnh lùng, vắng rất lạnh lùng và xa cách mặc dù cả 2 vẫn cười vui vẻ.

- Tôi làm quen với bạn đi – bà Loan nói với con trai mình. Phong cùng thằng nhóc lúc này được ông Thành bế trên tay không ai khác là Hân tới làm quen với 2 anh em nhà kia, hình như tên Calvin với Kyouko thì phải (đúng rồi chứ còn hình như gì nữa) và con nhóc và cả cậu nhóc kia đều rất mến Phong cho nên cả 3 rất thân, còn Hân thì lúc đó rất nhút nhát cho nên lúc nào cũng nấp sau lưng anh mình thôi.

Từ đó Phong hầu như là ở lại nhà của ông Atsushi luôn (à quên nói là ông Phong nhà mình là đệ tử của ông Atsushi đấy nhớ) vì bà mẹ Phong phải về lại Việt Nam và đương nhiên là đưa Hân theo rồi, lâu lâu lại đưa Hân sang chơi với anh mình. Phong thì cứ gọi là vui hết biết khi được ở gần Minh, đến năm Minh ra trường cấp 3 thì Phong cũng vừa học xong đại học với bằng tiến sĩ lúc mới 16 tuổi. Chờ Minh lên đại học, định chờ đến lúc Minh 18 tuổi thì Phong sẽ nói thật với Minh nhưng không ngờ lúc Minh vào đại học thì Thiên Ân xuất hiện và mọi thứ như sụp đổ với Phong, anh đã rời Nhật sang Anh du học thêm 2 năm, 18 tuổi anh đã bắt đầu sự nghiệp của mình tại Anh rồi thì cứ thế phát triển mạnh dần chỉ để cố quên đi Minh không thuộc về anh. Nhưng khi biết tin TÁ qua đời thì anh lại về sống bên cạnh Minh, hay nói đúng hơn là Minh sang Anh sống với anh luôn mà bỏ nhóc Kyo ở lại, rồi thì chuyện gì đến cũng đến như thế đấy.

END FLASH BACK.

Tiếng pháo tay vang dội trong cái quán bar thu nhỏ này, mọi người cứ phải là ngạc nhiên hết mức, vừa ngỡ ngàng nhưng cũng rất ủng hộ anh. Gì chứ hai người này đi chung với nhau thì có là người mẫu chân dài tới nách hay tài tử điện ảnh cũng không sánh bằng 2 người, tất cả dù rất thất vọng nhưng cũng không thể nào phủ nhận một điều là cả hai rất rất rất rất đẹp ^^~.

- Minh, nhận lời Phong nha, coi như Minh cho Phong cũng như Minh 1 cơ hội đi, dù sao thì chuyện đó cũng đã qua khá lâu rồi mà, làm ơn đi Minh – Phong bây giờ đã đứng trước mặt Minh, nói như van xin.

- Cái,...cái này hơi...nhưng tại sao lại là Minh??? – Minh thật sự quá ngạc nhiên để có thể trả lời Phong.

- Vì ở Minh có cái gì đó làm cho Phong muốn bảo vệ, mặc dù về phần nào thì chúng ta cũng bằng nhau nếu không muốn nói là Minh có phần trội hơn Phong nữa, nhất là ánh mắt của Minh luôn luôn quá cô đơn ngay cả lúc Minh cười – Phong trả lời.

- Sao...sao Phong lại...lại... – Minh không thể nói thành lời luôn.
- Cái đó Minh không cần biết đâu, hãy nhận lời Phong đi nhé – Phong lại nói.
- Nhưng mà. ... – Minh ngập ngừng.
- Nhận lời làm người yêu Phong đi Phong nói cho nghe – Phong tỉnh nghịch nháy mắt với Minh.
- Có có thể cho Minh thời gian để suy nghĩ...suy nghĩ không??? – Minh thật sự đang rất rối.
- NHẬN LỜI ĐI, NHẬN LỜI ĐI!!!! – Mọi người đang đứng nhìn hết lên.
- Đúng rồi đó anh bạn à, ở đây cả nam lẫn nữ đều mong được tên này để mắt tới, nhưng lúc nào có ai hỏi thì cậu ấy cũng nói là đã có người yêu rồi và nhất quyết từ chối người kia cho dù người kia có đẹp đến nghiêng thành đổ nước luôn đấy, cũng gần 10 năm rồi thì phải đấy – anh Phương, người thanh niên lúc này lại lên tiếng.
- Thật... thật vậy sao??? – Minh cứ tưởng là Phong chỉ đùa thôi chứ đâu có ngờ.
- Uhm – Phong gật đầu, cười hiền với Minh.
- Nhận lời đi Minh ơi!!!! – mọi người lại hò hét tiếp tục.
- Làm người yêu của Phong ná – Phong nói, giọng đầy hy vọng.
- Nhưng... – Minh vẫn còn ngần ngại.
- Còn nhưng gì nữa, gật đầu đi chứ – anh Phương lại cười chọc.
- Thôi nếu Minh không thích cũng không sao, Phong hiểu được mà, đâu ai có thể chấp nhận được việc như thế này chứ – Phong nói, giọng buồn xui. – Thôi Phong rất cảm ơn mọi người nhé, giờ Phong phải về rồi, rảnh Phong lại tới nữa nhé – Phong quay sang nói với mọi người rồi quay ngược lại kéo Minh đi.
- Khoang...khoang đã – Minh kéo Phong lại và thật bất ngờ khi Phong vừa quay người lại thì chưa kịp chuẩn bị thì Minh đã nhón người lên đặt lên môi Phong một nụ hôn khá là bạo dạn làm tất cả như ngừng thở, thời gian như ngừng trôi luôn. Sau vài giây bất ngờ thì Phong cũng choàng tay qua eo Minh mà đáp trả lại nụ hôn của Minh thay cho câu trả lời, cả 2 sẽ không ngừng lại nếu không phải rời nhau ra để thở. (tha cho ta ta dốt mấy vụ này lắm, dựa theo truyện khác mà viết thôi đấy)
- Woooo-hooooo!!! – sau vài giây đứng hình ngạc nhiên thì tất cả như bùng nổ reo hò chúc mừng, còn Minh thì bây giờ ngượng ngùng hết biết.
- I LOVE YOU!!!! – Phong nói với Minh rồi đưa tay lên xoa đầu anh như làm với Kyo vậy. (ông này, lớn hơn người ta có 1 tuổi mà cứ như >”
- Uhm, me too – Minh nói, nhỏ xiu.
- Hahaha, hôm nay Phong vui, đãi tất, cứ ăn uống tự nhiên ná – Phong nhìn tất cả nói.
- Hahaha, muôn năm! – tất cả cùng cười.
- Xin lỗi nhưng giờ tụi này phải về rồi, bữa khác lại có trò nhé – Phong nói rồi không chờ ai kịp phản ứng mà kéo Minh đi thẳng ra cửa.
- Phong cho Minh đi dạo một lúc nhé – Minh quay sang nói với Phong, lúc này cả 2 đã ở trong xe rồi.
- Uhm – Phong gật đầu cười hiền với Minh rồi cho xe chạy về phía cái hồ đối diện với quán của mình.
- .....
- Minh, nói gì đi chứ – Phong không chịu được nữa lên tiếng, đã 15’ trôi qua mà Minh cứ im lặng như thế làm anh thấy bất an.
- Tại sao lại là Minh??? – Minh đột ngột quay lại đối diện với Phong.
- Huh??? – Phong hơi bất ngờ.
- Tại sao mi lại chọn ta??? – Minh hỏi lại.
- Vì em là em – Phong cười hiền.
- Oh – về thất vọng hiện rõ trên mặt nhưng Minh không nói thêm gì nữa, lại quay ra nhìn mặt hồ đang gợn những con sóng nhẹ do cơn gió vừa vờn qua mặt hồ.

- Này, giận rồi à?? – Phong phì cười.
- Làm gì có – Minh nói nhưng không quay lại.
- Thôi mà, nói thì nói đừng có làm cái mặt đó chứ – Phong cười cười kéo Minh về phía mình.
- Vậy thì nói nhanh đi – Minh cười gian.
- Hix, mi học được cái chiêu này từ con nhóc yêu quái đó khi nào thế?? – Phong ôm đầu than thở.
- Hahahaha, thôi mà nói đi – Minh đột nhiên nắm lấy tay Phong lắt lắt làm anh điều đứng luôn.
- Tại vì... tại vì... – Phong cứ ấp úng mãi.
- Nói nhanh nhanh nhanh đi – Minh vẫn giữ lấy tay Phong mà lay mãi.
- Vì ánh mắt của em, nó rất là sâu thẳm và buồn man mát làm anh cảm thấy muốn được bảo vệ và làm cho em có

thể vui lên, nhưng khi Thiên Ân xuất hiện thì anh biết không phải anh mà là Thiên Ân mới là người làm được điều đó, nhưng từ khi Thiên Ân ra đi, ánh mắt ấy lại càng sâu thẳm hơn và anh thấy đau lòng lắm, anh không muốn thấy em như vậy – Phong nói, giọng anh càng ngày càng ảm áp hơn.

- Sao... sao mi lại khờ thế, có đáng không – Minh cảm động nói.
- Đáng chứ, vì bây giờ anh đã có em rồi – Phong cười hiền, ôm Minh vào lòng.
- Cảm ơn anh nhiều lắm – Minh nói rồi cũng quàng tay mình ôm lấy Phong, cả 2 cứ đứng như thế, rất lâu rất lâu và sẽ không bỏ nhau ra nếu không bị tiếng chuông điện thoại của Minh làm cả 2 phải bất buột bỏ nhau ra.
- Alo – Minh nghe điện thoại.

_ Hai đang ở đâu vậy, cả sư huynh nữa, sao mẹ gọi hoài mà không được vậy _ tiếng Kyo thật “thánh thót” làm cái tai yêu quý của Minh như muốn nổ tung ra.

- Uhm nói mẹ hai với Phong về liền, làm ơn tha cho cái lỗi tai của hai đi nhóc – Minh cay cú.

_ Nhanh lên không thì con nhóc nó xoi hai với ông Phong bọn em không chịu trách nhiệm đâu đấy _ Kyo nói một cách gian xảo rồi cúp máy luôn.

- Về thôi, mọi người đang chờ phải không – Phong cười hiền nhìn Minh đang nhăn nhó.
  - Uhm – Minh gạt đầu rồi cả 2 tay trong tay đi ra xe. Tất cả mọi người đều nhìn cả 2 mà thán ngưỡng mộ, thật đẹp, rất rất đẹp đôi mặc dù các cô nàng thì hơi tiếc một chút, chỉ một chút thôi.
  - Về tới nhà đừng nói gì về chuyện của chúng ta nhá – Minh đang ngồi nghe nhạc thì đột nhiên lên tiếng.
  - Tại sao?? – Phong hơi bất ngờ.
  - Vì Minh muốn làm cho xong việc cuối cùng rồi mới công khai luôn – Minh cười hiền.
  - Chuyện đó với chuyện này có liên quan gì sao?? – Phong không đồng ý.
  - Minh không muốn bị phân tâm trong lúc này, với lại chưa lo xong cho nhóc Kyo thật sự Minh chưa thể vui được -
- Minh nói, không nhìn Phong mà nhìn ra cửa, ánh mắt thật buồn.
- Uhm tùy em – Phong chỉ gạt đầu rồi cả hai chìm vào im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Quá Khứ của Ken Kyo

- Ủa sao thằng nhóc này lại ở đây??? Không phải đang nằm trong bệnh viện sao??? – Minh vừa bước vào nhà chưa kịp chào hỏi ai thì đã sốc Hấn khi thấy Hấn đang ngồi trên sofa.
- Ack, sao anh cứ phải đá đều em như thế hả ông anh – Hấn nhăn nhó nhìn Minh. (câu này nghe wen wen)
- Anh ta mà lì – Nó đang ngồi dành ăn với nhóc Thanh cũng bon chen lên tiếng.
- Quá đúng – Minh cười hùa theo Nó.
- Ack, hai anh em nhà này người tung người hứng, chết mảy rồi Ken ơi – Jay châm dầu vào lửa.
- Hahaha – cả nhà cùng cười vang, còn Hấn thì tức muốn xịt khói nhưng cũng không làm gì được.
- Thôi thôi mấy đứa đừng vậy chứ, dù sao thì thằng con của bác cũng đang là người “tàn tật” mà, tha cho nó đi – Mẹ Hấn từ trong bếp đi ra cùng với Liz và Rika lên tiếng.
- Mẹ này, con bị tàn tật khi nào chứ – Hấn giận đến tím tái mặt mày luôn.
- Hahahaha, không bị tàn tật, chỉ là tay không thể cử động trong một thời gian thôi – Ba Hấn cũng chen vào.
- Thôi ba mẹ đừng chọc anh ba nữa, dù sao anh ba cũng là “thương binh” mà, ra tay nghĩa hiệp cứu người cứ có phải gì đâu mà .. – nhóc Thanh Thanh nãy giờ đang chơi với Kyo cũng quay sang nói.
- O các người hôm nay sao cứ đùa nhau mà đá đều tui vậy – Hấn tức đến nổi mặt đỏ ra luôn.
- Thôi thôi anh ba bớt giận, hôm nay em chịu thiệt thòi giao chị Kyo cho anh ba đấy – nhóc Thanh Thanh lém lỉnh nói.
- Hááá, eh nhóc nói gì kì vậy – Nó đang ngồi ăn kem ho sặc sụa luôn.
- Ý chị từ từ nào, cái này là có trách chị phải trách anh hai với anh Minh nhá, ai kêu hai anh ấy nói tới nay chị sẽ là của em, mà giờ em lại muốn tặng chị cho anh ba thôi – Nhóc Thanh Thanh cười đều nhìn 2 ông anh mình đang tái mét mặt.
- Hai người... – Nó giận đến không nói nên lời luôn.
- Herher, em phải nghĩ đến đại cuộc mà thương hai ông anh của em chứ, nếu không giao em ra thì 2 người anh đẹp trai ngất ngất của em sẽ bị con nhóc đó chiên giòn hết đấy – Minh cười xoa nham nhở nói với Nó.
- Hai người muốn thì đi mà trao thân cho cái tên đó đi, hai người dám đem em ra làm thể thân thì bây giờ nhóc Thanh Thanh tha cho hai người thì để em thay nó trụng nước sôi hai người cho – Nó nói rồi nhanh như chớp bay đến mà đánh 2 ông anh của mình một cách không thương tiếc gì luôn làm tất cả có một trận cười nghiêng ngửa khi mà Nó cứ dí 2 ông anh chạy khắp nhà mà đánh đá te tua.
- Thôi thôi cho huynh xin đi, mụi hầu hạ em trai huynh có 1 đêm cũng đâu có chết ai đâu mà sợ, dù sao nó cũng đã cứu mụi mà – Phong đầu hàng nói.
- Ákkkk, giờ này mà huynh còn nói như thế được à???? – Nó nói rồi không những không tha mà nó còn đánh thêm nữa. Tụi Tim hôm nay được một trận cười hả hê luôn.
- Thôi thôi nhóc tha cho Phong đi, không thôi từ nay anh đá nhóc ra khỏi nhà đấy – Minh thấy Phong bị đánh một cách vũ phu quá đành đang chạy cũng phải quay lại hù dọa hoạ may.
- Không cho em ở nhà thì em về Nhật mét ba cho coi – Nó quay sang lẻ lười chọc Minh rồi lại tiếp tục đánh Phong, mọi người đứng ngoài không những không can ngăn mà còn cổ vũ Nó nữa chứ.
- Thôi thôi Minh Châu đừng đánh anh nữa, lại đây mẹ có chè đậu xanh cho con này – Mẹ Hấn sau một lúc lâu vẫn thấy Nó chưa có dấu hiệu gì sẽ dừng lại thì đánh lên tiếng, và quả nhiên lời nói của bà có hiệu lực ngay tức thì vì... .
- Nể mấy chén chè lần này tha cho huynh đấy – Nó vừa phán cho một câu thì đã rời khỏi Phong mà bay ngay lại cái mâm chè mà xúc liền vài muỗng. – Công nhận đánh ông này mất sức thật – Nó vừa ăn vừa nói làm mẹ Hấn nhăn mặt vì đứa con gái này... hết nói nổi, 2 ông anh nó thì dù biết trước sẽ như vậy nhưng cũng đứng hình còn tụi kia thì lăng bò càng ra cười, ngay cả Liz, Tim với Ran cũng cười no nê luôn.
- Ack, nó nể mấy chén chè mà tha cho tui, không lẽ cái mạng của tui không đáng bằng mấy chén chè sao trời???? – Phong ôm đầu mặt cứ dần ra mà than thở.
- Thôi thôi mấy đứa lại ăn chè đi – Mẹ Hấn không thèm để ý tới đứa con trai lớn mà cứ như con nít của mình mà gọi tất cả lại ăn chè, và cũng được tụi

nó hưởng ứng nhiệt liệt.

- Của mi này – Nó bê chén chè lại đưa cho Hấn vẫn đang ngồi một chỗ kia.

- Ack, từ khi nào mà mi từ té như thế vậy ?? – Hấn hơi ngạc nhiên, tuy rất vui nhưng vẫn không thể nào không châm chọc Nó.

- Thế có ăn không – Nó liếc xéo Hấn.

- Ăn chứ, nhưng tay ta không cầm muốn được – Hấn chỉ vào tay phải đang băng bó của mình.

- Thế còn tay trái mi để chó gặm à??? – Nó nói.

- Không biết dùng tay trái – Hấn tỉnh bơ nói.

- Vậy thôi ta tự ăn một mình – Nó nói rồi đứng dậy.

- Đây, dù sao ta cũng là người đã đỡ đạn cho mi mà, không lẽ mi không biết trả ơn sao – Hấn hơi thất vọng.

- Vậy chứ mi muốn sao hả??? – Nó nghiêng răng nhìn Hấn, Nó là chúa ghét mấy tên như Hấn lúc này.

- Đúc ta ăn chứ sao – Hấn cười đều.

- Mi chờ khi nào ta mất trí hay trời sập đi thì chuyện đó còn có thể xảy ra – Nó nói rồi đứng dậy.

- Mi đúng là cái đồ vô ơn, đúng là ta làm ơn mắc oán mà – Hấn đại nghiêng.

- Mi là cái đồ phé thái mà – Nó cay cú nói rồi cũng đành quay lại và ngồi xuống kế bên Hấn.

- Ngồi đây làm gì??? – Hấn giả vờ hỏi nhưng trong bụng thì vui lắm lắm.

- Há miệng ra – Nó không trả lời Hấn mà nói.

- Để làm gì – Vẫn không chịu buông tha nó.

- Thế có há miệng không??? – Nó hỏi.

- Há thì há – Hấn biết nếu còn kiểm kiểm chuyện với Nó thì Nó sẽ bỏ đi cho nên đành há miệng. Nó đúc cho Hấn ăn được khoảng gần nửa chén thì bắt đầu phả Hấn.

- Há to ra nào – Nó nói, Hấn cũng ngoan ngoãn làm theo và Nó đưa muỗng chè được gần tới miệng Hấn thì lại bỏ vào miệng mình mà nhai rồi lại cười đều chọc tức Hấn.

- Ahhh cái con nhỏ này, ai cho mi ăn của ta hả – Hấn tức anh ách la lối.

- ai kêu mi chậm quá làm gì – Nó cười nham nhở chọc.

- Chứ không phải con Heo nhà mi ham ăn à – Hấn đá đều.

- Có mi không biết thưởng thức thì có – Nó chu mỏ nói rồi lại múc chè ăn.

- Êh mi ăn hết của ta rồi còn gì – Hấn ngồi nhìn Nó ăn mà cũng thèm theo mặc dù từ trước tới giờ Hấn chúa ghét đồ ngọt.

- Hahaha, ta nghe nhóc Thanh Thanh nói mi ghét đồ ngọt mà, vậy để ta ăn dùm là cũng coi như trả ơn mi rồi còn gì – Nó vẫn cứ ngồi múc từng muỗng chè ăn trước mặt Hấn.

- Nhưng giờ ta muốn ăn, mi đúc cho ta nh... – Hấn chưa nói hết câu thì đã bị nó đúc cho nguyên một muỗng chè làm nhém chút nữa là sặc rồi.

- Con nhỏ này mi muốn giết ta à – Hấn khó khăn lắm mới nuốt hết được miếng chè nói.

- Thì mi đòi đúc cho nên ta đúc cho mi còn nói gì nữa – nó cười đều nói.

- Mi đúng là ác hơn quỷ nữa, chắc mai mốt chả ai giám lấy mi đâu – Hấn đá đều.

- Hahaha, thế là mi nhảm to rồi, ta có nhiều người theo đuổi hơn mi nghĩ đấy – Nó cũng không vừa.

- Chắc tại mấy đứa đó đuôi hết rồi – Hấn vẫn không thua.

- Thì vẫn còn hơn mấy con nhỏ chân dài mà không có óc cứ bám theo mi – Nó cũng không vừa. Và hai đứa cứ ngồi đó mà châm chít nhau mà không

biết là tất cả đang nhìn vì đơn giản là tuy cứ châm chít nhau nhưng Nó thì cứ ngồi đứ cho Hấn một muốn chề thì Nó cũng 1 muốn.

- Hoho, có phải là Kyo với Ken không vậy??? – Jes ngạc nhiên tột độ lên tiếng hỏi, 2 mắt mở to hết cỡ nhìn 2 cái đứa mà thường ngày khó lắm mới mở miệng đang ngồi chỉ choé nhau như là không có ai đang ở đây vậy, và tất cả cũng có cùng 1 hành động giống Jes trừ 5 thằng nhóc, từ khi biết anh Phong là anh tai của Hấn thì bọn nó cũng có thể nhận ra Hấn là ai rồi mà. (Đừng thắc mắc tại sao Hấn wa Nhật cũng rất thường xuyên sau này nhưng bọn nhóc không biết mặt ná, vì Hấn kbh xuất hiện trc mặt bọn nhóc đâu)

- Thì chứ còn ai vào đây nữa, lúc bọn nó còn nhỏ cũng vậy mà – Mẹ Hấn nói, rồi bà kể lại chuyện lúc Nó 10 tuổi, tức là lần cuối cùng Nó gặp Hấn.

FLASHBACK:

8 năm trước... (cái này bọn nó nói tiếng Nhật hết ế ná, mà nói cho đúng là ở nhà thì nói tiếng Việt, còn ra ngoài mới nói tiếng Nhật nhưng mình sẽ tùy cho mng muốn sao cũng được)

- Hai, sư huynh sao Ken không tới đây nữa vậy??? – Nó hỏi Phong với Minh khi mấy tháng rồi mà không thấy Hấn sang chơi. (Chap trước mình đã nói là chỉ có Phong là sống ở Nhật còn Hấn thì về VN sống với ba mẹ, lâu lâu mới sang chơi)

- Hình như mai nó qua rồi ý mà, mà huynh thấy hai đứa tối ngày cứ như nước với lửa mà sao cứ mỗi lần nó về Việt Nam thì mụi lại khóc đòi nó ở lại, rồi khi nó qua thì hai đứa cứ chọc nhau mà hỏi hoài thế??? – Phong ngán ngẩm trả lời Nó.

- Thì tại có anh ý cãi nhau mới vui chứ – Nó nháy mắt tinh nghịch.

- Thôi đi tập đi, mai nó qua rồi anh với Phong lại phải ngủ ngoài võ đường chứ không dám về nhà đâu – Minh cũng ngán ngẩm nói, gì chứ mỗi lần mà Hấn sang là y như rằng 2 đứa lại cứ chỉ choé nhau suốt từ sáng tới tối.

Hôm sau...

- Ê nhỏ kia, không đi tập luyện đi mà ngồi đó dành ăn với em vậy – 1 thằng nhóc khoảng 10 11 tuổi đứng dựa 1 vai vào thành cửa hai tay đút túi quần đội cái nón lưỡi trai màu đen có chữ 2K màu đỏ hất mặt nói với Nó, con nhóc xinh xắn với mái tóc đen dài đang ngồi dành ăn với 5 thằng nhóc cứ chỉ choé nhau mãi.

- Áhhhh, Ken mi đến khi nào thế – Nó bay ngay lại ôm chầm lấy thằng nhóc mà hét vào tai Hấn, Hấn thì nhăn mặt còn mấy thằng nhóc thì nhìn chị mình ôm Hấn như thế thì có phần....ghen tị. (Đơn giản vì thường ngày Nó rất...khó gần mặt dù với mấy thằng nhóc nó vẫn vui vẻ.)

- Mi làm cái trò gì vậy nhỏ kia, bỏ ra coi nào – Hấn kéo con nhóc ra khỏi người mình hai tay để trên vai nhóc rồi nhìn từ trên xuống dưới từ dưới lên trên.

- Ta nhớ mi quá Ken ơi – Nó cứ loì chơi muốn ôm Hấn típ nhưng không được.

- Nhớ với chả nhưng, mi tập tành sao rồi – Hấn nghiêm giọng hỏi.

- Hix, mi chơi kì, mi không nhớ ta sao??? – Nó xụt xịt.

- Thôi đi chị, lần nào mà mi chã như thế, thôi đi chơi với ta nào – Hấn cốc đầu Nó rồi kéo Nó đi. – À quên – như nhớ ra chuyện gì nó quay sang nhìn 5 thằng nhóc. – 5 nhóc cho anh mượn chị Kyo chút ná – Hấn nói với 5 thằng nhóc khoảng 7 8 tuổi.

- Dạ – 5 thằng nhóc ngơ ngác không hiểu gì nhưng cũng gật đầu.

.....

- Đây đây, mi dắt ta đi đâu thế??? – Nó hỏi Hấn.

- Về nhà, ta có cái này cho mi này – Hấn nói rồi cứ kéo nó đi.

- Cái gì vậy??? – Nó tò mò.

- Hỏi nhiều làm gì, về nhà rồi biết – Hấn quay lại gất.

- Hix, sao mi dữ quá vậy, mi hết thương ta rồi – Nó thút thít.

- Mi có nín đi không, sao mà mi mịt ướt quá vậy hả – Hấn bực mình quát nó luôn.

- Hix, mi thấy ghét, ta ghét mi – Nó nói rồi vụt tay khỏi tay Hấn mà chạy ra đường, không may lúc đó lại có chiếc xe chạy qua, hên là Hấn đã kịp kéo nó lại nếu không thì không biết sẽ có chuyện gì xảy ra nữa.

- Cái con nhóc này, mi có biết nhìn đường không hả!! – Hấn la Nó.

- Hix, Ken không thương Kyo nữa – Nó cứ như thế mà khóc oà lên.

- Thôi thôi cho ta xin lỗi, ta không cố ý mà – Hấn bối rối thật sự, từ nhỏ tới lớn Hấn sợ nhất là thấy Nó khóc, nhìn Nó sao mà yếu đuối quá làm Hấn chỉ muốn ở bên và che chở cho Nó, nhưng Hấn không thể.

- Hix, ta không chơi với mi nữa, mi đi chỗ khác đi – Nó vừa méu máu khóc vừa nói.

- Kyo nín đi mà, làm ơn đi – Hấn cuốn cuộn lên rồi, đang ở ngoài đường người ta đi qua đi lại cứ nhìn vào 2 tội nó.

- Huhuhuhu... Mi đi chỗ khác đi – Nó vẫn không nín mà còn khóc nhieu hơn nữa.

- Mi nín đi ta dắt đi ăn kem – không còn cách nào khác Hấn ra chiều cuối.

- Có thật không??? – vừa nghe tới chữ ăn là Nó liền tươi tỉnh hẳn lên.

- Có thật là mi mới khóc xong không vậy??? – Hấn ôm đầu thầm trách biết vậy nói ngay từ đầu cho đỡ mệt.

- Mi có thật là đưa ta đi ăn kem không ??? – Không thêm đề ý đến thái độ của Hấn Nó hỏi lại.

- Uhm thì đi, con gái bọn mi thật là rắc rối – Hấn nói rồi lại kéo Nó đi ăn kem thay vì về nhà. (ông cụ non))

- Ahhhhhhh, kem ngon quá, cảm ơn mi ná Ken – Nó xoa bụng sung sướng bước ra khỏi tiệm kem.

- Mi đúng là heo, ăn gì mà lấm thế – Hấn nhăn nhó, mình Nó con nhóc mới 10 tuổi mà ăn hết 8 ly kem to mới ghê chứ.

- Cho mi cái tội chọc ta khóc – Nó héch mặt lên trời nói.

- Ta chịu, về nhà thôi – Hấn nói rồi kéo tay nó đi thẳng về nhà, lần này rút kinh nghiệm không nói thêm tiếng nào mặc kệ Nó cứ luyên thuyên luôn.

.....

- Mà nay mi tập tành sao rồi??? – Hấn đột nhiên hỏi khi cả 2 đang ngồi ăn cơm.

- Ta đang là vô địch toàn quốc đấy ná, không có tên nào dưới 15 tuổi có thể đánh lại ta đâu, chưa chắc mi đã bằng ta đâu, hahaha – Nó nói một cách tự hào về thành tích của mình cùng với nụ cười choá sáng như mặt trời làm tim ai đó đập lệch đi mấy nhịp.

- Thế có muốn thử không?? Nếu mi thắng ta cái gì ta cũng cho mi, còn nếu mi thua thì phải làm theo yêu cầu của ta – Hấn thách thức Nó.

- Được thôi, mi mà thua ta thì mi coi chừng đấy – Nó hù dọa Hấn.

- Ta sợ mi quá – Hấn giả vờ run sợ nhưng trong bụng thì đang cười thầm, Nó thì còn lâu mới có thể thắng được hấn.

- Vậy chừng nào đánh?? – Nó đột nhiên hứng thú hỏi.

- Mi muốn chờ anh hai với anh Minh về hay đánh liền bây giờ?? – Hấn hỏi.

- Bây giờ đi, chứ 2 ông đó về thì còn lâu mới cho ta đánh với mi – sau một lúc suy ngẫm Nó nói.

- Ok, nhớ đấy, ai thua thì phải giữ lời đấy ná, không là con rùa – Hấn cười cười nói với nó.

- Được, ai thua mà không giữ lời thì làm rùa rút đầu – Nó nói, rồi cả 2 đi ra phía sau khu vườn nhà Nó.

- Bắt đầu chứ?? – Hấn hỏi.

- Được! – Nó nói rồi xông thẳng tới chỗ Hấn đang đứng mà đánh tới tấp, mỗi đường quyền của Nó tuy chỉ mới 10 tuổi nhưng rất hiểm hóc và rất mạnh và chính xác, nhưng vẫn không thể nào chạm được vào Hấn. Hấn không đánh mà chỉ né đòn của Nó làm Nó cứ tưởng là Hấn sợ Nó cho nên càng đánh hăng say hơn cho tới khi nó thấy Hấn dễ hồ làm nó tưởng bờ mà ra đòn cuối vì nó cũng đã mệt lắm rồi, khoảng gần 2 tiếng chứ ít gì, cứ tưởng là Hấn thua chắc rồi ai ngờ vừa định té Hấn thì Nó đã bị Hấn hạ một cách ngon ơ làm Nó còn ngờ ngác chưa hiểu làm cách nào mà Hấn cho Nó đo ván một cách ngon ơ như thế.

- Mi thua rồi nhóc con – Hấn cười đều nói với Nó, rồi đưa tay kéo Nó dậy.

- Hahaha, ta thua sao?? – Nó cười gian nói rồi không chờ Hấn phản ứng Nó kéo mạnh tay làm Hấn té nhào lên người Nó.

- Con nhỏ ngốc này, mi làm cái gì vậy hả, thua rồi mà còn .... mi là rùa rút cổ!!! – Hấn không hiểu tại sao lại gất lên với Nó.

- Hix, ta có nói là mi thua khi nào đâu mà, làm gì ghê vậy chứ – Nó lại méu máu rồi, gì chứ Nó sợ nhất là mỗi khi Hấn giận. chỉ mỗi mình Hấn thôi đấy chứ 2 ông anh hay sư phụ hay ai cũng không làm Nó khóc được đâu.

- Mi nhìn hậu quả của mi này – Hấn nói, chia cái tay phải xương cùi chỏ đã bị trật ra ngoài mà nói với Nó, cũng tại Nó chơi N.G.U mà Hấn lại không muốn Nó bị đau cho nên phải chống hết sức để không đè lên Nó, với lại tay Hấn bị gãy mới lành cho nên vì quá sức mà bây giờ lại gãy nữa rồi đây. (hix, đau lòng quá)

- Áhhh, cái gì vậy, Ken tay mi bị sao vậy??? – Nó ngạc nhiên hết sức nhìn Hấn.

- Cám ơn mi cả đấy – Hấn nói rồi không thèm để ý tới Nó nữa mà cắn răng chịu đau đi vào nhà chứ không hề la lối tiếng nào.

- Ken ơi mi có sao không, mi đừng giận ta mà, Ken đừng giận Kyo nha, huhu Kyo không biết đâu. ....huhu Ken giận Kyo rồi, huhu Ken không nói chuyện với Kyo nữa rồi. .huhuhu – Nó cứ ngồi đó mà nhìn Hấn dần khuất sau góc nhà rồi thì mệt quá nên nằm ngủ luôn tại chỗ ngoài bãi cỏ.

- Huhuhu, Ken ơi đừng giận Kyo mà, Kyo...huhu...Kyo không biết mà...huhu Kyo không cố ý mà,.....Ken bị đau thì phải nói cho Kyo chứ...huhu – Nó cứ lầm nhảm hoài cái điệp khúc đó.

- Kyo, Kyo tỉnh lại đi, ta đâu có giận mi đâu, Kyo – Hấn lay lay vai Nó.

- Huhuh...Ken đừng giận Kyo mà...đừng mà...- Nó vẫn cứ nhắm nghiền mắt mà khóc như thế, cũng đã hơn 2 tiếng đồng hồ rồi.

- Kyo, Kyo tỉnh lại, không ta giận mi thật đấy – Hấn không còn kiên nhẫn nữa, nhìn Nó như thể Hấn thật sự rất buồn.

- Uhmhmhm... – Cuối cùng nó cũng chịu mở mắt ra rồi.

- Kyo, mi có sao không ??? – Hấn mừng rỡ hỏi han nó.

- Ken, Ken đừng giận Kyo nha, Kyo không cố ý đâu ... huhu – Nó lại nữa rồi đấy.

- Mi nín ngay cho ta – Hấn lạnh giọng nói.

- Hix...- Nó nức lên một cái rồi nín bật, nhìn mặt Hấn bây giờ Nó rất sợ.

- Kyo ngoan, ta không giận mi, còn bây giờ thì nói ta nghe, mi có bị gì không??? Sao lại nằm ngủ ngoài cỏ trong khi trời mưa hả??? – Hấn đã bình tĩnh hơn nhưng giọng vẫn còn rất lo lắng cho Nó.

- Tại...hic...tại Kyo thấy Ken bỏ vào nhà, không nói với Kyo...hic...Kyo tưởng Ken...Hic...Ken giận cho nên...hic...cho nên Kyo không dám vào...hic...vào nhà cho nên...hic cho nên Kyo nằm ngoài đó...hic rồi ngủ...hic...ngủ quên luôn...hic... – Nó cố gắng lắm mới nói được hết câu. (nói sạo ề, khóc một vá làm biếng vào nhà nên nằm ngủ luôn, mưa hùi nào k hay ề)

- Ta xin lỗi, ta không cố ý, chỉ tại ta đi gọi bác sĩ thôi mà – Hấn đau khổ nhìn đứa nhóc mà Hấn từ lâu đã không thể rời mắt này.

- Hix, vậy là Ken không giận Kyo đúng không?? – Nó 2 mắt long lanh nước chờ đợi.

- Uhm, ta đâu có giận mi, nhưng từ nay không được chơi như thế nữa biết không – Hấn phì cười nói rồi dùng tay còn bình thường mà cốc nhẹ lên đầu Nó.

- Hìhìhì, Ken là nhất mà – Nó nói rồi vô thức ôm chầm lấy Hấn và hôn cái chụt lên má Hấn làm cho ai đó mặt từ từ chuyển thành trái cà chua chín luôn rồi, tim thì đập loạn hết lên.

- Mi làm cái gì vậy?? – Hấn hơi ngạc nhiên gất.

- Hic, thì ta vẫn làm vậy với anh hai với anh Phong mà – Nó tái mặt nhìn Hấn trả lời.

- Không được!!! Từ nay mi không được làm như thế nữa, không được tự tiện hôn người con trai khác có biết chưa – Hấn giữ chặt vai Nó bằng 1 tay mà lay người Nó, gần giọng nói. (hôhồhồ, ý j ề nhò???)

- Ken...á...Ken... Á đau...Ken...đau!!! – Nó khó khăn nói với Hấn, Hấn đúng là không phải người mà, làm Nó đau điên.

- Hứa với ta, mi không bao giờ được hôn bất kì người con trai nào khác – Hấn mặt bình tĩnh rồi.

- Hic...không lẽ anh hai cũng không được sao?? – Nó nhăn nhó nhìn Hấn, thật sự rất đau.

- Không được, không được nhất định không được!!!! – Hấn nóng nảy nói như hét, vẫn không bỏ Nó ra.

- Vậy với mi cũng không được đúng không?? – Nó bỗng dưng cười tinh ranh nói.

- Cái đó, cái đó thì khác – Hấn bỗng dừng lại đỏ mặt rồi bỏ luôn Nó ra.

- Hahaha, mi làm gì mà đỏ mặt thế – Nó té ra giường mà cười lăn lộn.

- Nín ngay, ai cho mi cười chứ – Hấn quē quá hết ăm lên.
- Hic, nhưng mặt mi nhìn hài quá, không cười thì uống sao – Nó cố không cười nữa nhưng cứ tùm tùm mãi làm cho ai đó lại ngây ngất mất rồi.
- Bây giờ mi nghe điều kiện của ta đây – Hấn đòi chủ đề.
- Gì. điều kiện gì chứ??? – Nó ngạc nhiên hỏi.
- Mi thua mà định nuốt lời à?? Muốn làm rùa rút cổ à???- Hấn đá đều.
- Ai nói, muốn gì mi nói đi – Nó hất mặt, Hấn phì cười, đúng là nhỏ này dễ dụ.
- Nghe cho kĩ đây, thứ 1, từ nay trở đi mi phải đội cái mũ này không bao giờ được bỏ ra và không ai được thấy cái bản mặt xấu xí của mi cả – Hấn vừa nói vừa thấy cái nón mà lúc này còn đội đưa cho Nó.
- Không lẽ ba mẹ, anh hai, anh Phong, mấy đứa nhóc không ai được nhìn sao??? – Nó ngây thơ hỏi.
- Chỉ có họ là được thôi, còn nếu mà có người khác nữa thì mi là con rùa rút cổ – Hấn nói.
- Ok, chuyện này dễ – Nó cười tươi nói.
- Thứ 2, mi không được cười nói như trước nữa, nhất là trước mặt người ngoài, lúc nào cũng phải lạnh lùng và nhất định ai mà nhìn thấy mặt mi đều phải chết – Hấn lạnh giọng nói.
- Chuyện đó dễ ợt – Nó đồng ý. (Nó ngày thường lạnh lùng khó gần lắm chỉ có ở gần người thân thật thân Nó mới là Nó thôi)
- Thứ 3, mi không được...không được...- Hấn cứ không được mãi mà không chịu nói là không được gì, mặt thì càng ngày càng đỏ.
- Không được gì mi nói đi – Nó hốt thức.
- Mi không được yêu ai khác ngoài ta – Hấn nói một lèo nhanh nhất có thể.
- Hoooo.....mi nói vậy là sao??? – Nó ngây thơ hỏi, – Không lẽ ta không được yêu ba, yêu mẹ, yêu anh hai, yêu mấy thằng nhóc sao??? – Nói bồi thêm.
- Ý ta không phải vậy, mi cứ biết như thế đi, lớn lên mi sẽ biết – Hấn nói rồi bước ra khỏi phòng Nó.

.....

Sáng hôm sau...

- Ủa Tuấn, tay con bị sao vậy?? không phải tháo băng từ tuần trước rồi sao??? – Mẹ Hấn ngạc nhiên khi thấy tay của thằng con yêu vấu của mình mới tuần trước tháo băng mà giờ lại đeo băng nữa rồi. (à quên, mama với papa Hấn mới về khuya hôm qua ạ)
- Mẹ đi mà hỏi con nhóc này này – Hấn chỉ sang Nó đang cầm cuối ăn.
- Chuyện này là sao hả con gái?? – Mẹ Hấn hỏi Nó.
- Là tại con...con làm anh ấy ra thế ạ – Nó lễ phép trả lời. (À quên nữa, trước mặt ba mẹ Hấn thì bọn Nó fải xưng anh em chứ k là ăn đòn nguyên lũ ế ạ)
- Là sao??? – Ba Hấn ngạc nhiên lên tiếng.
- Không gì đâu, thôi mọi người ăn đi – Hấn nói với cả nhà.
- Sao mi không ăn đi?? – Nó quay sang huýt tay Hấn.
- Không ăn được – Hấn trả lời tình bơ.
- Sao không ăn được??? Đồ ăn ngon mà – Nó tròn xoe mắt ngây ngô nhìn Hấn.
- Tay như vậy làm sao ăn – Hấn nhăn nhó gất, người ta còn ngại chuyện hôm qua mà nhỏ này cứ làm như là không có gì, không quạo cũng lạ.
- Vậy để ta ăn dùm cho – Nó tình bơ luôn.
- Ack, mi đúc ta đi, tại mi mà ta ra như này mà – Hấn nếu được chỉ còn muốn quỳ xuống mà lạy Nó thôi.
- Tay trái mi để làm gì? – Nó khích bát.

- Không quen, mi đúc ta ăn đi – Hấn nói như ra lệnh.
- Không đúc – Nó lắc đầu ngoàỵ ngoạỵ.
- Không là ta lại tăng thêm điều kiện đây – Hấn cười đều.
- Mi đáng chết – Nó nói rồi ngậm ngùi cầm muỗng với chén cháo quay sang Hấn.
- Há miệng ra – Nó nói, đưa muỗng cháo lên ngang mặt Hấn, Hấn ngoan ngoãn làm theo và thật hối hận không kịp khi chỉ thấy Nó nở một nụ cười đều theo kiếu của Hấn rồi thì muỗng cháo đã nằm trong miệng Nó rồi.
- Hahaha, cái đồ N.G.U!!! – Nó đập bàn đập ghế mà cười, ba mẹ Hấn cũng phải bó tay luôn.
- Mi gan lắm, ta phải tăng thêm vài điều kiện nữa mới được – Hấn tức muốn xịt khói nói.
- Ấy ấỵ, anh Ken đẹp trai tài giỏi rộng lượng, này thì em đúc anh ăn nhá, đừng chơi ááááác thế mà – Nó kéo dài từng chữ mà nịn nọt Hấn làm ba mẹ Hấn có dịp cười nghiêng ngả vì thằng con bất trị này đã có người trị.
- Mi giỏi lắm – Hấn cũng đành chịu thua miệng lưỡi của Nó luôn.

END FLASHBACK

- Hahahaha, không ngờ Kyo nhà ta hùi nhủ lại dễ thương như thế, nếu không phải tại cái tên này thì chắc Kyo bây giờ sẽ rất đáng yêu đấy chứ – Jes cười nói rồi thấy cho Hấn 1 cái nhìn đầy “yêu thương”
- Hèn gì mà chị Kyo nói không thể thích ai được, anh Ken đúng là biết cách giữ người yêu ghê hén – Ran đang đứng dựa lưng vào tường nhìn Hấn nói, trong ánh mắt có phần rất... buồn.
- Ủa mấy người đang nói gì vậy??? – Nó nãy giờ mê dành ăn với Hấn không để ý giờ mới quay lên hỏi.
- Đang nói chuyện của..... – Rika đang định nói thì Hấn chen ngang.
- Không gì đâu, mi đi lấy chén chè khác cho ta đi, mi ăn hết của ta rồi – Hấn chẳng hòng Rika.
- Không lấy, mi muốn ăn thì tự đi mà lấy – Nó nói rồi ngồi xuống cạnh Hấn giật luôn cái ri-mốt trên tay Hấn mà mở tivi xem, không thèm để ý gì đến ai nữa, Hấn thì chỉ biết lắc đầu bó tay còn mọi người thì có được một trận cười no nê.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Sinh Nhật Vui Vẻ, Kyo!!!!

- Ê Kyo, sắp tới sinh nhật bà rồi thì phải – Rika đang ngồi chơi với Jes đột nhiên quay sang giật phăng cái tai nghe của Nó mà nói.
- Huh??? – Nó đang ngái ngủ dụi mắt hỏi.
- Sinh nhật bà, không phải thứ 7 này sao?? – Rika nhắc lại.
- Thì sao?? – Nó tỉnh bơ hỏi.
- Có làm gì không??? – Jes bon chen.
- Chắc là không – Nó trả lời lại nhét tai nghe vào tai và... ngủ tiếp.

- Hai, hôm nay sinh nhật cho em ở nhà ngủ đi mà – Nó đang mắt nhắm mắt mở bị anh Minh kéo ném vào WC nói.

- Không được, em không tổ chức cũng không cho ai chúc mừng thì đâu phải sinh nhật cho nên vác cái xác tới trường đi – Minh nói một cách phũ phàng rồi đóng cửa cái RÂM không quên để lại 1 câu hăm dọa, – cho em 15’ đấy, nhanh lên – Anh nói rồi đi chuẩn bị.

- Đúng là cái đồ không biết thương hoa tiếc ngọc mà (ec, có fải k v???) – Nó cay cú rồi cũng lấy bảng chải chà răng chuẩn bị, đúng 14'59 thì nó đã có mặt dưới nhà chuẩn bị xong xuôi, vẫn là đen toàn tập thôi.

- Giỏi, ăn sáng đi rồi đi học – anh cũng vừa từ trên lầu đi xuống nói với Nó.

- Hai đúng là ác ma mà – Nó đai nghiêng nhưng cũng ngồi xuống bàn.

- Chào anh Minh, chào chị hai – 5 thằng nhóc cũng vừa xuống tới cuối đầu chào 2 anh em Nó rồi cũng ngồi vào bàn.

- Thôi mấy đứa ăn nhanh rồi chuẩn bị đi học – Minh nói rồi cầm tờ báo lên đọc.

- Mời hai – tụi nó cùng đồng thanh rồi mạnh ai nấy ăn chứ không nói với nhau tiếng nào.

.....

- Thôi đi – Minh nói khi tất cả đã ăn xong.

- Ê Rey, sao nhìn mặt nhỏ này giống chuẩn bị giết người quá vậy??? – Rika hỏi Rey khi thấy Nó mặt hầm hầm bước vào lớp, còn 5 thằng nhóc ở đằng sau thì cứ tùm tùm cười.

- Tại chị hai xin anh hai cho nghỉ hôm nay vì là sinh nhật chỉ, nhưng anh hai không cho thành ra vậy á – Rey cứ tùm tùm cười mà trả lời Rika.

- Cho đáng – Jes không biết từ đâu chui ra cay cú.

- Con nhỏ này mi có thể nào di chuyển có tiếng động được không hả???? Muốn hù chết người à??? – Rika tru tréo nhìn Jes.

- Làm gì ghê thế – Jes cười cười rồi nhảy ra đằng sau Tim như là đang sợ làm cho cả đám cười ầm lên.

- Thôi thôi các người cho tui xin – Nó nói rồi không thèm quan tâm tới ai nữa mà tìm về cái bàn thân yêu và tiếp tục công việc cao cả của mình là....ngủ.

- Haizzz, tại sao anh Minh không để cho nó ở nhà ngủ luôn đi có phải hơn không, lên đây làm gì chỉ tổ hại cho sức khỏe của mấy giảng sư thôi – Liz lắc đầu nhìn Nó nói.

- Hahahaha, thôi kệ nó đi, hôm nay dù sao cũng là sinh nhật nó mà – Jes cười cười nói rồi về chỗ của mình mà ngồi, mấy đứa kia cũng chỉ biết lắc đầu nhìn Nó. Đúng là Nó chẳng giống ai, con gái gì mà không bao giờ thích những thứ con gái thích, bó tay.

- Êh nhỏ, dậy đi!! – Hấn lay người Nó.

- Uhm, hai cho em ngủ thêm xíu đi mà – Nó cong mồm dụi dụi mắt nói rồi lại gục mặt xuống bàn mà ngủ.

- Ta không phải anh mi, dậy đi ta đưa đi ăn này – Hấn ghé sát tai Nó nói.

- Có...ouch!!! – Nó vừa nghe tới chữ ăn là tỉnh liền và ngồi bật dậy và đập đầu vào mặt Hấn.

- Haizzz, đến bao giờ mi mới bỏ được cái tính ham ăn đó hả con nhỏ kia – Hấn ôm mặt cay cú.

- Ai kêu mi dụ ta, không có ăn mà còn bị đau, đúng là xui xẻo mà – Nó cay cú ngược lại Hấn.

- Ai nói ta dụ mi, thế bây giờ có đi không??? – Hấn nhăn nhó nhìn Nó. – Hêhêhê, Ken đẹp trai, ta biết là mi tốt bụng mà, đi chứ – Nó nhe răng cười nham nhở nói rồi bật ngay dậy.

- Thôi mi tha cho ta đi, đi nhanh ta đói lắm rồi, mi đúng là con sâu ngủ mà – Hấn nhăn nhó nói, nghe mấy câu nói của Nó mà da gà da vịt da ngỗng da khủng long gì của Hấn nổi tùm lùm rồi.

- Ủa mà mấy người kia đâu?? – Nó nhìn quanh không thấy ai ngoài Hấn và Nó cả.

- Đã về hết cách đây gần 1 tiếng đồng hồ rồi, nếu không phải hai nhờ thì ta cũng không ở lại đây đâu, gọi mi muốn khang cổ mà không thấy mi nhúc nhích gì hết – Hấn lắc đầu than thở.

- Hêhêhê, vẫn là sư huynh thương ta nhất, thôi đi ta đói – Nó nói rồi bay luôn ra ngoài không thèm cầm cái cặp của mình làm Hấn phải vất vưởng với hai cái cặp đi theo Nó ra xe.

.....

- Muốn đi đâu?? – Hấn quay sang hỏi Nó khi cả 2 đã yên vị trên xe và ra khỏi trường.

- Đi nhà hàng Nhật đi, ta muốn ăn sushi – Nó nói một cách phấn khởi. (Kenz cũng muốn ăn sushi =P~)
- Ok – Hấn gật đầu rồi phóng đi với tốc độ vừa phải.
- Mi nghe cái gì thế?? – Hấn quay sang hỏi Nó khi thấy Nó đang nghe nhạc.
- Nghe gì hỏi làm gì??? – Nó tháo tai nghe ra quay sang hỏi lại Hấn.
- Mở ta nghe với – Hấn nói.
- Không – Nó trả lời ngay tắp lự.
- Không mở ta không đưa mi đi ăn nữa – Hấn nói rồi dừng xe luôn. (ở sang trên đường cao tốc mà :-ss)
- Đáng ghét – Nó nói rồi đưa luôn cái máy nghe nhạc của Nó cho Hấn, Hấn liền cầm lấy và cắm vào chỗ để nghe nhạc trong xe, mở ra thì duy nhất chỉ có 1 bài.

Tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên

♪ ♪ ♪ .....

Look into my eyes – you will see

What you mean to me

Search your heart Search your soul And when you find me there you'll search no more

Don't tell me it's not worth trying for You can't tell me it's not worth dying for You know it's true Everything I do – I do it for you

Look into your heart – you will find There's nothing there to hide Take me as I am – take my life I would give it all – I would sacrifice

Don't tell me it's not worth fighting for I can't help it – there's nothing I want more You know it's true Everything I do – I do it for you

.....

♪ ♪ ♪ .....

Tiếng hát ấm áp của người ca sĩ trong bài hát làm không khí trong xe chìm xuống, Nó thì nhìn ra ngoài cửa xe, còn Hấn thì lại nhớ đến chuyện của gần 10 năm trước.

FLASHBACK:

- Ken, Ken, mi đang nghe gì á, cho ta nghe với!!! – Nó nhảy tung tung lên dành cái tai nghe của Hấn, Hấn thì đang đứng dựa lưng vào tường mắt nhắm hờ để chờ Nó.
- Con nít hỏi làm gì, sao không tập tịp đi, chưa hết giờ mà – Hấn mở mắt ra nhìn Nó.
- Xì, mi lớn hơn ta có 1 tuổi chứ nhiều mà làm ghê thế – Nó trề môi nói.
- Mệt, ta hỏi tại sao không lo tập luyện đi mà chạy ra đây?? – Hấn không thèm để ý đến câu nói của Nó mà hỏi ngược lại.
- Hôm nay mi tới, sư phụ cho ta nghỉ sớm đi chơi với mi á, hìhì – Nó cười cười nham nhở nói, – Mi đang nghe cái gì vậy cho ta nghe với – Nó lại nói.
- Hỏi làm gì, mi cũng có máy nghe nhạc của mi mà đòi hỏi gì – Hấn nhếch miệng cười nói.
- Làm gì ghê vậy, cho ta nghe đi mà – Nó vẫn đòi cho bằng được.
- Không – Hấn nhất quyết không cho.
- Đi mà, Keeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeen!!!! – Nó kéo dài giọng năn nỉ.
- Haizz, thôi được rồi được rồi, này – Hấn nhìn thấy nó như vậy thì xiêu xiêu đành tháo 1 tai nghe ra mà nhét vào tai Nó.

♪ ♪ ♪ .....

There's no love – like your love And no other – could give more love

There's nowhere – unless you're there All the time – all the way

Oh- you can't tell me it's not worth trying for I can't help it – there's nothing I want more I would fight for you – I'd lie for you Walk the wire for – Ya I'd die for you

You know it's true Everything I do – I do it for you...

♪ ♪ ♪ .....

Tiếng nhạc của bài Everything I Do của Bryan Adams vang lên, Nó nghe chẳng hiểu gì hết, nhưng lại rất thích thú với nhạc của bài hát. (cái này giống Kenz lúc mới nghe bài này)

- Ta không hiểu gì hết, mi giải thích cho ta hiểu được không??? – Nó 2 mắt cún con nhìn Hấn.
- Không, mi tự đi mà tìm đi – Hấn nói.
- Hìhì, Ken dễ thương, Ken tốt bụng, mi tải bài này xuống máy của ta cho ta được không??? – Nó chớp chớp 2 mắt to tròn cún con của mình nói với Hấn.
- Một mi thật, chút về nhà đưa máy ta tải cho – Hấn lắc đầu ngán ngẩm nói rồi kéo Nó đi.
- Êh mi kéo ta đi đâu vậy??? – Nó hơi bất ngờ hỏi.
- Đi ăn – Hấn nói rồi cứ như vậy kéo Nó đi.

END FLASHBACK

Hấn phì cười vì nhớ lại ánh mắt cún con cùng nụ cười nhe hết nguyên hàm răng trắng đều của Nó thật hồn nhiên và dễ thương biết mấy (t.g chữ đâu có như bh =='), ước gì bây giờ Hấn có thể nhìn thấy nụ cười ấy. Biết vậy Hấn đã không ra cái điều kiện quái ác và hỏi, ...biến thái của mình rồi, để bây giờ hối hận cũng còn kịp, nhưng mà Hấn nghĩ là chưa đến lúc thôi.

.....

- 1 bento, 1 Five-sort mixed sushi, 1 Tuna fillet, 1 Whitefish flakes, 1 Tuna dipped in soy source, 1 Semi fatty tuna, 1 California roll và 1 chai whiskey làm ơn – Nó nhìn sơ qua cái sơ tảo quân (thực đơn) rồi nói 1 lèo với cô tiếp viên đang đứng ngắt ngảy nhìn Hấn mà quên cả viết. (mọi người thông cảm ná, cái này Kenz ngu lắm cho nên không biết tiếng Việt là gì đâu, thông cảm ná ♥)
- Này, NÀY!!!! CÓ NGHE TÔI NÓI GÌ KHÔNG VẬY??? – Nó gọi hoài không thấy cô ta động đậy thì quát ầm lên, đang đói mà còn gặp thử hám trai, đúng là hôm nay nó xui xẻo thật.
- Ohm xin lỗi quý khách, xin cô đọc lại những thứ cần ạ – Cô tiếp viên lật đặt quay lại Nó đang mặt hằm hằm mà rí rít nói.
- 1 Bento...blahblahlah – Nó đọc lại 1 lượt những món mà Nó muốn làm cô tiếp viên viết không kịp mà còn phải há hốc nhìn Nó. – Nhìn gì mà nhìn, đâu phải Hấn không có tiền trả đâu chứ – Nó nói, cứ tưởng là cô ta nhìn Nó vì sợ Nó không có tiền trả vì cái nhà hàng này thuộc hạng 5 sao đấy ạ.
- Dạ không, xin quý khách chờ 1 chút, sẽ có ngay – Cô tiếp viên vội vàng luyến tiếc bỏ đi vì mặt Nó bây giờ đã đầy sát khí.
- Cô ta nhìn mi không phải sợ mi không có tiền, mà là khiếp với một đồng đồ ăn mi gọi đấy – Hấn cười đều nói với Nó.
- Mặt họ, ta đói thì ta phải ăn chứ – Nó nói như chuyện không có gì là lớn cả, rồi ngả người ra ghế chờ thức ăn ra. Người ta đem từng món mà nó gọi ra bày đầy bàn, Nó không chờ cho người ta bung ra hết, vừa thấy đĩa đầu tiên là đã cầm đũa lên xoi rồi. Hấn chỉ ngồi đó nhìn mà thôi, lâu lâu cũng ăn 1 miếng nhưng chủ yếu là dành của Nó mà thôi, mặt kệ cho người chung quanh nhìn mình, cả 2 cùng nhau chỉ choé cho tới khi ăn xong.
- Ăn xong thì Hấn rù Nó đi hóng gió với lý do đơn giản là hôm nay là sinh nhật Nó và vì Nó không có xe mà cũng chẳng biết đường về nhà cho nên đành đi cùng Hấn hết cả buổi chiều.
- .....
- Tới đây là gì vậy???? – Nó nhìn Hấn rồi lại nhìn ra cái quán làm tóc có thể là to nhất Sài Thành cũng không chừng, ngạc nhiên tột độ.
- Hồi nhiều lắm gì, đi với ta thì không cần phải hỏi – Hấn Nói rồi mở cửa bước ra, Nó không còn cách nào đành đi theo.
- ...
- Mọi thứ đã chuẩn bị xong hết chưa??? – Hấn hỏi một người nhân viên trong quán.
- Dạ xong rồi thưa cậu – Người nhân viên lễ phép trả lời.

- Làm gì vậy??? – Nó nhìn Hấn với dấu chấm hỏi to đùng, nhưng thay vì trả lời Nó, Hấn lại kéo Nó đi theo mình và người nhân viên kia. Hấn thấy Nó vào 1 phòng trang điểm đã chuẩn bị đầy đủ, có 2 người đang ngồi nói chuyện vui vẻ, nhìn 2 cô gái rất quen.
- E hem – Hấn hần giọng vì gõ cửa đau cả tay mà vẫn không thấy 2 bà 88888 kia có dấu hiệu gì gọi là nghe thấy cả.
- Tới rồi à?? – cả 2 cô gái cùng quay ra cửa hỏi.
- Chứ không tới thì làm sao đứng đây thừa hai chị – Hấn chọc.
- Thôi nào – người on gái mang chiếc váy đơn giản màu xanh dương, tóc dài cười nói.
- Áaa, chị Tuyết, chị Nga!!! Hai người tại sao lại có mặt ở đây thế này???? – Nó sau một lúc lâu vẫn óc suy nghĩ thì cũng nhớ ra hai người con gái này là ai.
- Vẫn như thường hỉ – cả 2 cô gái bây giờ là Tuyết và Nga cùng nhìn nhau cười.
- Tụi chị được 2 ông anh yêu quý của em mời về đây này, thôi Ken ra ngoài đi cho bọn chị làm việc nào – người con gái mang chiếc áo pull và quần Jean đây Hấn ra ngoài rồi khép cửa lại.
- Hai chị về đây làm gì vậy??? – Nó hỏi khi chỉ còn 3 người.
- Thôi chút nữa khác biết, còn bây giờ thì em đi tắm dùm chị cái đi, người ngậy gì mà bản thế này – Người mang váy xanh lại nói và đẩy Nó vào nhà tắm và thấy cho Nó bộ đồ, 15' sau thì Nó đã bước ra.
- Có chuyện gì mà mấy người thân bí thế??? – Nó nhăn nhó hỏi. (e-hem, chú ý chú ý khúc này là Kyo nhà ta không có đội nón này)
- Lại đây ngồi chị làm cho nhanh đi, đừng có mà hỏi nhiều – Người mang áo pull nói.
- Làm gì ghê vậy trời – Nó than thở nhưng cũng bước lại cái ghế được chỉ định mà ngồi xuống. Nó ngồi yên để cho 2 bà chị mình muốn tung hoành ngang dọc gì thì làm. 2 người kia thì cứ bỏ hết thứ này tới thứ kia lên mặt Nó khi đã làm xong tóc, khi đã hoàn thành thì đẩy Nó vào phòng thay đồ cùng 1 cái váy màu đen khá xinh xắn.
- CÁI NÀY LÀ CÁI GÌ VẬY???? – Nó hét khi nhìn thấy cái mà mình phải mang. (nói wá, ngày nào chả thấy Jes hoặc Rika mang đâu chứ)
- Váy chứ gì – Chị mang váy xanh nói.
- Em không mang đâu – Nó lắc đầu ngoay ngoay.
- Thôi không nói nhiều, anh Minh với anh Phong đã nói nếu không mang thì sẽ bị nhốt ở nhà 1 tháng không được đi bar cũng không được mò vào phòng của anh Minh luôn – Chị mang áo pull nói.
- Có thật không vậy trời – Nó lại ôm đầu than với ông trời tiếp.
- Nhanh đi – Chị mang váy đẩy nó vào phòng thay đồ bằng vũ lực, – Hay muốn chị mày mang dùm cho – Chị nói thêm.
- Thôi thôi cho em xin – Nó nói rồi vọt luôn vào trong.
- Ok, bây giờ thì mang cái này nữa là được rồi – chị mang váy đưa cho Nó 1 cái mặt nạ nửa mặt quý màu đen có đính vài hạt kim cương nhỏ ở hai bên mí mắt nhìn rất kiều và cũng rất hợp với màu tóc của Nó.
- Bây giờ thì mang cái này vào và xuất phát thôi – Chị áo Pull đưa Nó đôi giày cao khoảng 9 phân màu đen, chờ cho Nó mang vào thì cả 3 cùng bước ra ngoài.
- Hấn đang ngồi chờ ở ngoài vừa thấy Nó thì đứng hình luôn, Hấn thì còn phải nói. Hôm nay mang quần tây đen, áo sơ mi đen cài có 2 nút ở dưới bỏ vào quần, cavat đồ thất hờ hững ở cổ, tóc thì được vuốt geo dựng lên trông rất bụi và những gì Hấn đang mang rất hợp với Nó.
- Để nói cho nghe tại sao Hấn đứng hình nhé, vừa thấy 2 bà chị đi ra thì Hấn đang định cần nhẫn vì lâu lắc nhưng vừa thấy cái dáng cao lêu khêu của Nó cuối gầm mặt đi ra thì hồn tan phách lạt mất luôn rồi. Chiếc váy Nó đang mang là váy không tay, bó ở eo bằng 1 lớp vải đỏ sẫm và thắt nơ sau lưng, dài trên gối 1 chút (đáng lẽ là tới gối ế ả mà tại chân căng chị này hơi bị dài cho nên...), tóc được uốn cong và búi cao lên có vài lọn được thả tự do ở hai bên tai làm tôn lên cái cổ thon dài và hình sấm 3 ngôi sao của Nó cùng với chiếc mặt nạ càng làm Nó đẹp đến lạ lùng làm Hấn phải ngắt ngay cơn gà tây, đắm đuối như con cá chuối luôn thành ra đứng hình.
- Này...mi bị gì vậy...NÀY!!! – Nó sau một lúc bất lực không thể nào gọi được Hấn thì thẳng thừng phát một cú không thương tiếc vào chân Hấn.
- Ouch, mi có biết đau không hả nhỏ kia – Hấn nhảy lò cò ôm chân nhăn nhó còn 2 bà chị thì tùm tùm cười.
- Thôi đi thôi, chắc mọi người đang chờ đây – chị áo pull nói.

- Vậy hai chị đi xe riêng à??? – Nó hỏi.

- Uhm, hai đứa đi trước đi, tụi chị vào chuẩn bị một chút – Chị mang váy xanh trả lời Nó rồi quay ngược vào trong. (lúc này trong quán không còn ai đâu ná, bị ai đó đuổi đi hết rồi))

- Có chuyện gì mà sao hôm nay các người bí ẩn thế??? – Nó quay sang hỏi Hấn thì thấy Hấn đang nhìn mình chăm chăm – Đây, muốn ăn thêm 1 cú nữa không???? – Nó gọi Hấn.

- À không gì, thôi đi nhanh lên – Hấn nói rồi bỏ đi trước, Nó lại đành lẻo đẻo theo sau Hấn.

Bar JK

- Hôm nay mi lại đóng cửa nữa à??? – Nó quay sang hỏi Hấn khi cả 2 đã ở trước quán và tình hình là không có bóng của 1 chiếc xe khách nào cả.

- Đã nói mi đừng hỏi nhiều mà – Hấn nói rồi tắt máy xe bước ra ngoài, Nó lại đành ngậm ngùi đi theo Hấn.

- Sao mà tối thui v... – Nó đang định hỏi tại sao mà tối như vậy thì...

- SURPRISE!!!!!! – đèn bật mở lên và không biết bao nhiêu là pháo giấy được bắn ra vang cả cái quán to nhất Sài Thành này, có khoảng hơn 100 người chứ không ít.

- ÁÁÁÁ !!!! Mọi người làm gì vậy???? – Nó ngạc nhiên quá hết lên.

- Happy 19 Birthday!!!!!! – Cả đám cùng hét hết cỡ rồi đột nhiên Nó bị Hấn kéo đi, không thể nào chống cự cho nên Nó lại đành ngậm ngùi mà đi theo Hấn, tất cả đều dâng ra hai bên nhường đường cho cả hai. Hấn kéo Nó lên sân khấu chỗ có 1 chiếc bánh sinh nhật 7 tầng rồi chỉ cần 1 cái búng tay của Hấn, nhạc đã nổi lên với bài hát quá quen thuộc Happy Birthday và cả bọn cùng hát vang, rồi thì tụi Liz không biết từ đâu xuất hiện bên cạnh Nó.

- Sinh Nhật Vui Vẻ ná – Bọn Liz cùng nói.

- Vậy là sao??? – Nó đang rất rất rất là thắc mắc hỏi. bỗng dưng cả đám cùng há hốc mắt chữ O mà nhìn Nó ngất ngây không thua gì Hấn lúc nãy. “Tại sao chị ấy/ Kyo không bỏ cái mặt nạ kia ra nhỉ, chắc là đẹp lắm đây” đó là những gì mà đa số người đang hiện diện ở đây cùng nghĩ nhưng không có ai dám lên tiếng hỏi.

- NÀY, CÁC NGƯỜI BỊ SAO VẬY???? – Nó hét lên khi không ai trả lời Nó mà mặt cứ dần ra hết.

- Không gì đâu, tại họ ngạc nhiên vì sao hôm nay nhóc lại mang mặt nạ mà không mang nón ý mà – Anh Phong là người lấy lại bình tĩnh đầu tiên mà trả lời Nó.

- Thôi chúng ta cùng khai tiệc đi chứ – Hấn Nói rồi khui chai champagne khai tiệc, trong bữa tiệc này có mặt tất cả trên 50 anh chị huấn luyện của Nó, một số người đã cùng Nó vào sinh ra tử và đương nhiên là không thể thiếu được mấy mươi người anh em của Nó và bọn Liz. Tuy hơi khó chịu khi phải mang váy nhưng Nó cũng chơi thả ga với tất cả mọi người luôn, anh Minh và anh Phong cũng không cầm chừng gì Nó cả. (vì sao thì ai nấy tự hiểu ná) nhưng khi 2 anh này như vậy thì có 1 người rất rất buồn và cũng có 1 người khác thấy người kia buồn thì ngực trái của người đó cũng nhói đau.

Có thể nói nhóc Bu là đứa con nít duy nhất, ý mà còn Thanh Thanh nữa chứ là 2 đứa cũng quậy banh chành nhất luôn. Nhóc Thanh Thanh với nhóc Bu cứ bu quanh Kyo không tha, lăm nhăm mãi lăm mấy người kia được dịp cười thoải mái, Hấn thì bây giờ không nói gì nữa chỉ ngồi nhìn Nó đùa với hai đứa nhóc mà thôi. (hix, mấy bữa nay bỏ nhóc Bu bơ vơ một mình tụi nghiệp)

- Con nhóc này sao mà chơi từ sáng tới giờ mà không thấy mệt hả trời???? – Hấn nhìn Nó chơi mà lắc đầu bó tay.

- Chưa là gì đâu anh, sau khi anh đi thì những ngày chị ấy quậy chắc anh cũng biết rồi nhỉ – Ran không biết từ đâu bước tới cười nói với Hấn, và Hấn cũng phải chới với vì nụ cười đó. “Sao thằng nhóc này với tên Tim lại ít cười như thế nhỉ, trong khi 2 thằng cười ra thằng nào cũng đẹp mê hồn” Hấn nghĩ.

- Uhm – Hấn chỉ biết cười trừ.

- Mong anh hãy sớm gỡ bỏ cái nón đó đi, chứ em thấy tay chị ấy đã nhuộm nhiều máu quá rồi đấy – Ran nói rồi bỏ đi ra chỗ của Nó đang đứng và hoà vào đám của bọn Nó, còn Hấn thì nhìn theo với ánh mắt đầy mâu thuẫn và thắc mắc.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Sự Thật

- Haizzz, không có anh Minh ở đây thấy thiếu thiếu cái gì đó thì phải – Joe đang ngồi trong phòng giải lao trên sân thượng của nguyên nhóm than thở.
- Uhm, vậy là từ nay hết được phá nhóc Bu rồi nhỡ – Jes cũng than thở. Tình hình là như anh Minh đã nói từ đầu với Nó là sau sinh nhật Nó anh sẽ đưa nhóc Bu sang Mỹ một thời gian để làm việc gì đó.
- Mà tại sao tự nhiên anh Minh lại đưa nhóc Bu đi chứ??? – Rika lại thắc mắc.
- Vì từ đây sẽ có nhiều sóng gió, vậy thôi – Hấn đang ngồi chỉ choé cái gì đó với Nó đột nhiên lên tiếng.
- Là sao?? – Nguyên đám cùng hỏi.
- là như vậy đó – Hấn nhún vai nói, rồi lại quay sang chỉ choé với Nó, còn Nó thì chẳng thèm để ý gì đến ai cả mà chỉ ngồi dành cái gì đó với hấn mà thôi.
- Haizz, từ khi nào mà cái thằng này nó lại trở thành thành viên của cái nhóm ăn nói khó hiểu này vậy trời – Joe ôm đầu than thở. Trước kia thì Hấn đã làm anh điên tiết về cái tính lạnh lùng ăn nói không đầu không đuôi, nhưng từ khi bọn Kyo xuất hiện thì cái tính ăn nói cộc lốc của Hấn thì Joe cũng bỏ tay luôn.
- Các anh chị không cần phải thắc mắc đâu, cứ chờ anh Minh về tới thì biết thôi – Ran nãy giờ ngồi đọc cái gì đó trên laptop nghe Joe ôm đầu rên la thảm thiết quá mới ngóc đầu lên nhắc nhở tất cả.
- Mà cũng lạ, anh Minh đi một mình được rồi, tại sao anh Phong cũng có hứng đi theo nhệ – Jay tò mò hỏi, cậu không biết vì câu nói vô tình đó mà đã làm cho tim người nào đó nhói lên 1 chút.
- Tui ra ngoài 1 chút – Liz bỗng dưng đang ngồi chơi thì đứng dậy bỏ ra ngoài làm cả bọn không thể nào hiểu được.
- Liz bị gì vậy??? – Jes ngạc nhiên hỏi và hình như tất cả những người còn lại đều có chung một suy nghĩ, thật là từ nào giờ họ chưa bao giờ thấy Liz như vậy, lúc nào Liz cũng tỏ ra điềm tĩnh mà sao tự nhiên vừa nghe tới anh Minh và anh Phong thì lại ra như thế. Duy chỉ có 1 người là biết lý do vì sao mà thôi, và vì thế mà Liz đã làm tim người đó nhói lên 1 cái.
- chắc là chị ấy có việc gì thôi – Ran đoán.
- Chắc vậy – Tim cũng tham gia, mặt buồn buồn. rồi tụi nó ngồi chơi cho tới giờ vào học rồi mới vào lớp, sau đó thì tụi nó ai lại làm việc của người đó.

---

1 tuần sau – sân bay Tân Sơn

- Hai về rồi, huynh về rồi!! – Nó bay ngay lại ôm chầm lấy hai ông anh của mình.
- Hai, anh Minh – Hấn cũng chào.
- Chào hai anh – bọn kia cũng có mặt.
- Bar thẳng tiếng nào – anh Minh hào hứng hăng lên.
- Ack, mới về không nghỉ ngơi mà đã bar rồi à – Phong nhăn nhó.
- Ack, gì chứ, mi không đi thì ở nhà, ai bảo đi theo ta làm gì – Minh lườm Phong.
- Ai đi theo mi, ta đi có việc chứ đâu ai rảnh như mi – Phong lại cười đều.
- Thôi mấy đứa đi với anh, anh Phong của mấy đứa mệt rồi thì cứ để anh ấy về đi – anh Minh phớt lờ anh Phong mà khoác vai Hấn và Kyo rồi nói với mấy đứa kia.
- O, ai nói là ta không đi – Anh Phong nói rồi cũng chạy lại khoác vai Hấn làm cả đám phì cười.
- Sack, hai ông anh này sao mà giống trẻ con thế – tụi nó cùng nói rồi cũng bước đi theo sau 4 con người kia.

Tại bar JK

- Tối nay chơi thả ga đi, anh đái – anh Minh nói.
- Ô yeah!!! – chỉ chờ có nhiều đó tụi nó bắt đầu đập phá, hôm nay là cả Hấn, Nó, Tim và Liz cũng quậy chung luôn, tụi nó đập phá tung bừng hoa lá cỏ, la hét om xòm, nhúng nhầy điên loạn luôn. 1 tuần 2 ông anh này đi thì tụi nó cũng ngoan ngoãn ở nhà mà không hề quậy phá gì hết cho nên giờ phải tranh

thủ mà quây chứ.

Quay lại chỗ anh Minh và Phong.

- Thật sự em sẽ nói với con nhóc chuyện đó sao??? – Phong hỏi Minh.

- Sớm muộn gì nó cũng sẽ biết thôi, thôi thì để cho mọi chuyện qua hết đi rồi sẽ tính tiếp, chứ thấy nó cứ như vậy hoài không được, em không nỡ – Minh nói giọng nhỏ nhẹ. (à wên nói với m.ng là trog t.gian ở Mỹ thì tình cùm của 2 a chàg nhà ta đã được vung đập hay nói đúng hơn là Minh của tui bị ông Phong này quây quá chịu k nổi nên đành phải gọi Phong = a xug e ế ạ, ông Phong cáo già >”

- Mong là mấy đứa kia sẽ giúp nó – Phong quay sang cái đám lỗ nhô của tụi nó mà nói.

- Em nghĩ là mọi thứ sẽ tốt cả thôi, chỉ còn chờ phản ứng của con nhóc như thế nào khi biết được sự thật mà thôi – Minh nói, giọng trầm tư.

- Có lẽ sẽ rất sốc, nhưng biết làm sao giờ – Anh Phong nhỏ nhẹ nói với Minh, rồi cả 2 cùng đưa rượu lên nhấp một miếng.

- Ra quây một chút cho đầu óc thanh thả 1 chút đi, cả tuần nay em toàn lo cho nhóc Bu thôi – Phong nói rồi đứng dậy kéo tay Minh ra sàn nhảy chung vui cùng tụi nó.

.....

- Đi hiệp hai với bọn anh không??? – Minh bây giờ đang quàng tay qua cổ Kyo mà hỏi bọn kia.

- Đi chứ – bọn kia cùng đồng thanh.

- Nhưng đi đâu hai??? – Rika sốt sắng hỏi.

- Nhà Kyo – Minh trả lời.

- Ồ yeah, từ nào giờ chưa qua nhà Kyo nhá – Jes hào hứng, bọn kia cũng hào hứng không kém

- Ok, nhà tui thẳng tiến – Nó cũng hào hứng rồi cả đám dắt nhau ra xe rồi rồ ga thẳng tiến về nhà Nó.

Nhà này Kyo mới mua gần đây, vì nó gét đụng chạm người làm cho nên thường thì nó vẫn ở nhà lớn với Minh nhưng khi nào chán hay lúc anh Minh đi công tác hay gì đó thì nó lại kéo ngũ quý qua nhà này mà quây tung bùng rồi lăn đùng ra ngủ. Căn nhà của Nó nằm khá sâu trong một con hẻm của một khu biệt thự, cái này nó tìm được sau một lần mãi mê nghỉ ngơi gì đó mà đi lạc vào, vừa nhìn thấy căn nhà là nó đã mê tít, lại đang đang băng bán nhà thế là Nó mua luôn không cần suy nghĩ. Căn nhà là kiểu nhà lầu 3 tầng, không lớn lắm nhưng lại rất đẹp, vừa thấy căn nhà là bọn kia đã mê tít.

- Ren mở cửa – Nó quay sang Ren đang đứng kế bên.

- Dạ – Ren nói rồi nhảy xuống xe chạy lại cửa bấm bấm gõ gõ gì đó, rồi cánh cửa tự động từ từ mở ra, và đèn trong sân cũng từ từ bật sáng cho tới tận thềm nhà.

- Wow, mày mua được căn nhà này sao không cho tao biết thế nhỏ kia??? – Rika trầm trồ nhìn căn nhà rồi thấy ánh mắt hình viên kẹo....ý nhằm viên đạn nhìn nó.

- Mới mua chưa kịp thông báo, hehe – Nó cười nói.

- Thôi vào nhà đi – anh Minh lên tiếng rồi đi vào trước, bọn nó cũng lật đật cho xe chạy vào trong, hai bên sân là vô số những cây xương rồng đủ kieu được bày trí 1 cách công phu. (hix, ta ganh tị, ta cũng muốn trồng sươg rồg)

- Wow, Kyo tìm đâu mà ra nhiều xương rồng thế??? – Joe ngạc nhiên.

- Suu tầm chứ đâu – Nó trả lời 1 cách...thà không trả lời còn hơn.

- Vậy là Ken có đối thủ rồi hén – Jay cũng tham gia.

- Là sao??? – Nó tò mò hỏi.

- Tại vì sau vườn nhà thằng này cũng có 1 vườn toàn xương rồng, nhưng không bằng ở đây – Tim giải thích. (Cái này để Kenz nói 1 chút, vì bữa trc bọn nó sang nhà Hấn thì là buổi tối cho nên Nó chưa khám phá ra thui à, mà nên nhớ là nhỏ này có.....TRÍ NHỎ KÉM TỆ TỆ TỆ hơn cả chữ tệ nữa ạ)

- Mà xương rồng đâu ra nhiều thế??? Kyo đâu thể nào tìm được nhiều đây trong thời gian ngắn như thế chứ – Jes lại thắc mắc.

- Chị ấy đem từ Nhật về đấy ạ – Rie

- Cái này chỉ mới là 1 phần nhỏ trong cái vườn kinh khủng khiếp của chị ấy ở Nhật thôi đấy – Ray

- Vườn sương rồng của chị ấy có thể tầm cỡ 1 cái vườn chuyên bán sương rồng cỡ lớn luôn đấy ạ – Rey chen thêm.
- Ack, sao mà nhiều thế??? – bọn kia há hốc mồm nhìn Nó. Nhưng chỉ có Hân, Nó, Minh, Phong và 5 thằng nhóc là hiểu thôi, ngay cả Rika cũng không biết đấy.
- Thôi vào nhà đi, định đứng đây mà buồn chuyện mấy cây xương rồng này đến sáng à – anh Phong vội và xua tay lia lịa, thế là cả bọn chỉ còn biết đi theo Phong vào trong mà thôi.
- WOAWWWW!!!!!! – Cả bọn tròn xoe mắt nhìn gian phòng khách của Nó, chỉ toàn xương rồng là xương rồng thôi, nhưng cách bày trí thì hết sảy.
- Nhà đẹp ghê nha! – Jes nhìn xung quanh phòng khách thì đã mê tít rồi. Không bàn ghế gì hết, nguyên 1 không gian thật thoáng đãng với toàn xương rồng nhưng chỉ có 1 loại duy nhất, xương rồng đồ, thêm vài cái tủ đựng đủ thứ rượu. 1 vài bức tranh trang trí trên tường với những chậu xương rồng được phóng to, vài ảnh gia đình và vài ảnh hoa calla, nhưng nếu nói là đáng chú ý nhất thì đó chính là một chậu hoa Thủy Vu (calla lilies) màu đỏ sẫm ở 1 góc riêng có lẽ được nâng niu nhất. – Ế chậu calla đẹp ghê nhỉ – Jes vừa thấy chậu calla đã mê tít liền bay tới chỗ đó nhưng đã bị nó chặn lại.
- Ếếế cái gì cũng đựng được nhưng cái này thì tránh xa ra – Nó chặn ngay trước mặt Jes mà nói, mấy đứa kia thì phải nói là tò mò hết biết còn người nào đó thì đã lại bay về với 8 năm trước rồi.

FLASH BACK

- Êh nhóc – 1 thằng nhóc khoảng 10 11 tuổi gọi con nhóc đang mãi mê tập luyện với mấy thằng nhóc cũng khoảng 8 9 tuổi.
- Ááá Ken, mi tới rồi, sao sư huynh nói tuần sau mi mới qua??? – con nhóc vừa nhìn thấy thằng nhóc thì bay ngay lại ôm chầm lấy thằng nhóc.
- Uhm thì ta qua sớm mi không thích sao?? – thằng nhóc khờ nhẹ đầu con nhóc.
- Đâu có, mi qua sớm thì càng hay chứ hehe – con nhóc nhe răng cười nham nhở làm trái tim ai đó nhảy lệch đi 1 nhịp.
- Đi với ta – thằng nhóc cũng cười rồi kéo tay con nhóc đi.
- Đi đâu vậy?? – Con nhóc đi như chạy theo thằng nhóc hỏi.
- về nhà – thằng nhóc trả lời gọn rồi đẩy con nhóc lên xe.
- Ý chậu calla của ai mà đẹp thế??? – vừa bước vào nhà, nhìn thấy chậu calla thì nhảy dựng lên một cách thích thú.
- Cho mi đấy, thích không?? – thằng nhóc cười cười nhìn khuôn mặt đang đần ra của con nhóc.
- Cho ta thật sao??? – 2 mắt mở to hết cỡ nhìn thằng nhóc, con nhóc hỏi.
- Uhm, nhưng mi hứa là phải chăm sóc nó thật kĩ, nếu ta biết mi lơ là với nó thì ta sẽ lấy lại đấy – thằng nhóc hù.
- Không có đâu, ta sẽ chăm sóc cho nó thật tốt, mi đừng lấy lại – con nhóc 2 mắt cún con nhìn thằng nhóc.
- Uhm – thằng nhóc cười hiền với con nhóc, ai kêu cái mặt con nhóc ý quá là cưng làm gì.

END FLASH BACK.

- Thôi tất cả ngồi xuống đây đi, ở đây không có bàn ghế nên ngồi đất nhá – anh Minh giải vây cho Nó trước khi mấy đứa kia kịp thắc mắc lời thôi.
- Vâng – tụi nó cùng đồng thanh rồi ngồi xuống thành 1 vòng tròn. mấy thằng nhóc thì tất bật chạy đi tìm nào là đồ nhắm với rượu cho bọn nó.
- Thôi giờ mình chơi trò gì đi chứ ngồi không vầy chán lắm. – Phong lên tiếng khi cả đám ngồi đó mà chẳng biết phải làm gì.
- Chơi đặc câu hỏi đi – nhóc Rei lên tiếng đề nghị.
- Chơi làm sao?? – cả bọn cùng đồng thanh hỏi.
- thì mình lấy cái chai này quay 1 vòng, đầu chai chỉ về ai thì người đó sẽ phải trả lời 1 câu hỏi của người quay và nếu không trả lời được thì phải uống 1 ly rượu – Ren giải thích, trên tay đã cầm sẵn cái chai không biết lấy đâu ra làm thứ.
- Ok, chơi luôn – cả bọn đồng ý.
- Ok, vậy em quay trước nhé – nhóc Rei dành.
- Uhm – cả bọn gật đầu, thế là nhóc Rei bắt đầu quay và trúng ngay Joe.
- Ồ yeah, anh Joe – Rei reo lên, không hiểu sao thằng nhóc rất thích Joe từ lúc mới gặp rồi (chắc tại 2 th’ trẻ con giống nhau), giờ lại được dịp hỏi thì phải

hỏi cho ra trò chứ.

- Uhm, hỏi đi nhóc – Joe cười cười.

- Anh Joe này, tại sao anh cứ hay kiểm chuyện với chị Rika thế?? – Rei cười gian nhìn Jay, cả bọn vừa nghe câu hỏi của Rei thì cùng đưa ngón tay cái lên ý khen câu hỏi quá hay, Joe thì đứng hình còn Rika thì đỏ mặt.

- Ờ thì... – Joe không biết phải trả lời thế nào luôn, nhìn qua Rika thì cô nàng đang dửng dưng như không có chuyện gì.

- Có gì mà không nói được vậy, nhanh đi chứ – Nó đang tò mò mà thấy tên này cứ ú ớ mãi nên nóng ruột hồi.

- Ờh thì tại thích thế, ai kêu con nhỏ cứ kiểm chuyện trước làm gì – không hiểu sao khi thấy Rika như không quan tâm gì tới câu trả lời của mình, Joe lại thấy tức cho nên nói...xai xự thật.

- HAHHAHAHAHA – cả bọn té ra cười nghiêng ngả vì câu trả lời của Joe, còn ai đó thì thoán buồn.

- Ok, thôi tới Joe quay đi – anh Minh cuối cùng cũng nhịn được cười mà nói.

- Ok – Joe nói rồi cầm cái chai lên và bắt đầu quay, cái chai quay vòng vòng vòng và cuối cùng nằm trúng ngay...Hắn.

- Hôhồhồhồ – Joe đưa tay lên che miệng cười gian nhìn Hấn, còn hơi bất ngờ vì trúng mình mà thêm cái mặt của Joe làm Hấn tức điên.

- Muốn gì thì hỏi đi ở đó mà cười – Hấn gắt.

- Hehehe, làm gì ghê thế – Joe vẫn nham nhở. – Thôi thôi tao hỏi, làm gì ghê thế, từ lúc nào và vì sao mà mày lại bắt đầu khó hiểu giống nhỏ Kyo và 5 thằng nhóc em của nhỏ vậy??? – Joe đang tính dây dưa thêm chút nữa nhưng nhìn thấy ánh mắt đầy “triu mến” của Hấn thì đành nêu câu hỏi và lại cho tụi kia một tràng cười nghiêng ngả nữa.

- Trả lời đi – Phong cũng hào hứng muốn biết câu trả lời của Hấn mặc dù đã 9 phần 10 anh biết lí do tại sao rồi.

- Tao từ nào vẫn vậy – Hấn cộc lốc nói làm cho Joe tức trào máu họng còn mấy đứa kia thì chỉ còn biết ôm bụng mà cười, hên là ngồi dưới đất chứ mà ngồi ghế chắc này giờ cả bọn đã phải nhập viện rồi. – tới tao quay – Hấn giật lấy cái chai từ tay của Joe và bắt đầu quay, cái chai quay vòng vòng vòng và dừng lại ngay chỗ...Nó.

- Áhh, là ta sao??? – nhìn cái chai chỉ ngay mình, đần mặt mất vài giây rồi thì Nó hét toát lên.

- Chứ mi nghĩ là ai, mà à?? hay con tinh tinh nào??? – Hấn nhếch mép cười đều nhìn Nó.

- Mi đi chết đi, nói ai là tinh tinh hả – Nó thẳng tay ném cái nắp chai rượu mới khai vào mặt Hấn, hên là Hấn né kịp.

- Êh nhỏ kia, không chơi vậy nhá, ngồi im nghe ta hỏi này – Hấn né được cái nắp chai rồi thì ngồi dậy và bắt đầu ca thán.

- Ta sợ mi sao?? – Nó nhướn mày.

- Vậy thì nghe hỏi, cái chậu calla đó có gì đặc biệt mà mi lại không cho ai chạm vào thế??? – Hấn cười cười nhìn Nó, 5 thằng nhóc cùng 2 ông anh thì lại nín cười nhìn Hấn, còn mấy đứa còn lại thì đang mong mỏi chờ câu trả lời của Nó.

- Hờ...ừ thì có một người nào đó tặng, và nói phải chăm sóc cẩn thận thì người đó mới về, còn không thì người đó sẽ ghét ta – Nó nói, giọng nói đầy cảm xúc, mấy đứa kia nghe vậy thì cũng thấy hơi buồn.

FLASH BACK

- Nhóc này, lần này là lần cuối cùng ta qua đây, từ này về sau ta có việc sẽ không tới đây với mi được nữa – thằng nhóc nói với con nhóc, hiện thời hai đứa đang đứng ở sân bay.

- Không được, mi không qua thì ai sẽ chơi với ta, không cho, ta không cho mi đi đâu!!! – con nhóc đang cười nói vui vẻ, nghe thằng nhóc nói thế thì hét ầm lên và ôm chặt lấy thằng nhóc.

- Kyo này, nghe ta nói, ta phải đi có việc, ta hứa là khi nào có thể ta sẽ qua thăm mi, nhớ những gì mi đã hứa với ta, và cả chậu Calla và những chậu xương rồng nữa, mi phải chăm sóc tốt cho chúng, nếu không ta mà nghe anh hai với anh Minh nói mi lơ là với chúng thì ta sẽ không về nữa đâu đấy – giữ chặt vai của Nó Hấn nhìn thẳng vào đôi mắt to long lanh ngấn nước đó mà nói, cố gắng để giọng của mình không vỡ oà.

- Hix, tại sao mi phải đi, hay tại Kyo không nghe lời, Kyo hứa là sẽ chăm lo tập luyện, không phá phách nữa, Ken đừng bỏ Kyo có được không??? – nước mắt hai hàng Nó ôm chặt lấy Hấn khóc nức nở, Minh và Phong chỉ biết đứng nhìn mà cũng thấy xót cho con nhóc quá.

- Kyo ngoan, mi hư lắm, không được khóc, mi để ta đi ngoan đi, còn không là ta không thèm gặp mi nữa đâu đấy – Hấn lại đẩy Nó ra mà nói, giọng khó chịu. (tại kỡ nhìn Nó khóc ế ậ)

- Hix...ta không khóc nữa...hix.....mi phải hứa là sẽ sớm về thăm ta đó – Nó cố gắng không khóc nữa mà nói.

[Chuyến bay từ Nhật về VN chuẩn bị cất cánh, xin quý khách mau chóng lên máy bay] tiếng người tiếp viên vang lên nhắc nhở hành khách chuẩn bị.

- Thôi ta phải đi rồi, mi nhớ những lời ta dặn đấy nhé – Hấn nhìn thẳng vào mắt Nó nói nhanh.

- Uhm, mi đi bình an – Nó nói rồi nhón chân lên hôn cái chụt lên môi Hấn, làm ai đó mặt đỏ bừng lên và tim đập loạn tùng phèo.

- Cảm mi không được làm như thế với ai khác đấy, ngay cả hai tên kia cũng không được đấy – Hấn đỏ mặt nói với nó, có phần khó chịu vì hai cái tên kia đang nhìn mình mà cười gian hết biết, còn Nó thì ngây thơ chẳng hiểu gì, chỉ biết gật đầu cái rụp.

- Thôi nhóc lên máy bay đi, chắc ba mẹ đang chờ đấy – Anh Phong cuối cùng cũng lên tiếng cười cười nói với Hấn.

- Thôi em đi, 2 anh nhớ coi chừng con nhóc đấy – Hấn quay sang nói với cả hai ông anh.

- Biết rồi ông cụ non, làm như chỉ có mình nhóc biết chăm sóc Kyo không bằng – Anh Minh cười cười xoa đầu Hấn nói.

- Mi nhớ những lời ta dặn biết chưa, ở lại bảo trọng – Hấn quay sang nó nói, rồi chờ nó không để ý hôn cái chụt lên má nó rồi quay bước đi thật nhanh không quay lại, bỏ lại nó đứng ngây ngơ nhìn theo bóng hấn khuất dần.

- Ok, tới ta quay – Nó nói rồi cầm cái chai lên vài bắt đầu quay, cái chai lại được dịp quay vèo vèo vèo vèo vèo vèo vèo .... phù cuối cùng cũng dừng lại (hìc, tại Nó mạnh tay quá cho nên cái chai cứ quay mãi làm tg nín thở ế). Không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà cái chai lại quay nhằm ngay..... TIM! – Ế hế hế, Tim lạnh lùng nhà ta – Nó cười gian đưa hai tay lên xoa xoa nhìn Tim, mặt nhìn nham nhở tợn.

- Hìhìhì, nằng làm ơn nhẹ tay dùm – Tim cũng phụ họa cho nó cười cười, và tự nhiên Nó bị đứng hình luôn bởi nụ cười nửa miệng của cậu, sao mà nó quyến rũ thế không biết.

- Ôi – Nó nhảy dựng như đụng phải ổ kiến lửa.

- Thôi thôi có gì hỏi đại đi – Tim liền xua tay nói.

- Hehehe, ai kêu mi đẹp trai thế làm gì – Nó cười gian nhìn Tim.

- Ac! – cả đám cùng nhìn Nó như người trên trời.

- Thôi thôi không giỡn nữa, Tim mi nghe ta hỏi đây – Nó làm giọng nghiêm trọng.

- Uhm – Tim gật đầu.

- Kể cho ta về mối tình đầu of mi đi – Nó nói một câu quá ư là...hết biết nói rồi nhe răng cười còn mấy đứa kia thì té ngửa, vậy mà cũng làm mặt nghiêm.

- Ừ thì đó là 1 con nhóc ta biết từ nhỏ, rất hồn nhiên và dễ thương, nhưng nó chỉ xem ta như 1 người anh, rồi thì vì 1 lí do nào đó, trở nên lạnh lùng và không biết từ khi nào đã vượt mất tầm tay của ta – Tim nói, giọng buồn rười rượi, làm ai đó tự nhiên thấy nhói ở ngực trái. Tất cả như chìm vào im lặng như cảm nhận được nỗi buồn của Tim.

- Ok, tới ta quay – Tim phá tan bầu không khí quá tĩnh mịch (do tự cậu gây ra) này rồi lấy cái chai trên tay Nó quay tít, cái chai quay ngay trúng ..... anh Minh.

- Hoơơ, là anh à??? – anh Minh cười cười nhìn cái chai chỉ ngay mình mà hỏi. – Thôi hỏi đi – anh Minh nói rồi nhìn Tim chờ đợi, còn Tim thì đang đắn đo suy nghĩ có nên hỏi việc đó không, nhưng nếu hỏi thì sẽ làm ai đó đau nữa, thôi thì không hỏi.

- Làm sao mà anh lại có thể trị được nhóc Kyo với 5 thằng nhóc này thế??? – Tim lại cười hỏi.

- Hahahaha, hỏi rất hay đấy – anh cười cười nhìn Nó với 5 thằng nhóc, – Thì cũng thường thôi, đứa nào nói không nghe thì phạt, còn mà không chịu phạt thì nhốt vào nhà kính bỏ đói vài bữa là chữa thôi, mà mấy đứa cũng biết mấy đứa này đứa nào cũng háo ăn mà – anh cười xoa nhìn trả lời làm bọn kia lại có dịp cười nghiêng ngả.

- Hahahahaha – nguyên đám cùng cười.

- Tới anh quay – Minh nói rồi cầm cái chai lên quay, cái chai lại được thêm 1 lần nữa quay tít thò lò tới cả hơn 10 vòng mới chịu dừng lại ngay...NÓ.

- Ế, lại là em nữa hả?? – Nó nhìn cái chai như không tin vào mắt mình.

- Đúng vậy – Anh Phong cười gật đầu.

- Hehehe, hai yêu dấu, nhẹ tay chút nhé – Nó nhìn anh mình với đôi mắt cún con.

- Kyo nghe hai hỏi – anh Minh bỗng đứng trở nên nghiêm túc hơn, nhìn sang Hấn như muốn nói gì đó, rồi lại tấp, – Nếu như anh nói người đứng sau cái chết của Tã và ba mẹ còn sống, em sẽ làm gì?? – anh nhìn thẳng vào mắt nó hỏi. mấy đứa kia nhìn anh với những cặp mắt ... muốn lòi ra luôn.
- Hai... hai chi... chi là đang... đang đùa với... với em thôi phải không??? -Nó như không tin vào tai mình nữa, lấp bắp hỏi lại.
- Hai không đùa, đó là sự thật, xin lỗi vì hai đã đau em suốt thời gian qua – Minh cuối gầm mặt xuống mà nói, không dám nhìn vào ánh mắt đau đớn của Nó lúc này. Thật sự với anh thì là mình đau chứ phải làm Nó đau đúng là một sự hành hạ rất lớn, Nó là tất cả đối với anh.
- Không, không phải, đây không phải là sự thật đâu, ba mẹ chỉ là qua đời vì tai nạn thôi, đây không phải là sự thật, anh hai chỉ gạt em thôi – Nó như người mất hồn lâm bảm.
- Kyo, bình tĩnh lại đi, đó là sự thật mà không ai muốn đâu – Hấn ngồi kể Nó ôm chặt Nó vào lòng mà nhỏ nhẹ nói.
- Không phải, sự thật không phải như vậy mà, anh hai chỉ gạt em thôi – Nó vẫn cứ lâm bảm như không nghe những gì Hấn nói, mấy đứa kia thì cứ phải là đứng hình hết luôn, ngay cả 5 thằng nhóc cũng phải ngạc nhiên tột độ về sự thật này, nói đúng thì chỉ có 4 thằng nhóc thôi vì Ran 1 lần tình cờ đã nghe được cuộc nói chuyện của Minh và Phong.
- Kyo, bình tĩnh lại nghe hai nói, đã đến lúc em nên biết sự thật rồi – Minh cố gắng lắm mới có thể nhìn thẳng vào Kyo mà nói.
- Không phải, SỰ THẬT KHÔNG PHẢI VẬY, HAI NÓI ĐI, CÁI ĐÓ KHÔNG PHẢI LÀ SỰ THẬT MÀ!!!! – Nó nói như hét rồi lao thẳng tới chỗ của Minh, do Ken không đề phòng cho nên không kịp chặn Nó lại. Nó đánh anh không một chút thương tiếc, miệng không ngừng lâm bảm anh đang gạt nó, anh cũng đề cho Nó đánh mà không nói 1 lời nào.
- Kyo, dừng lại nghe anh nói – Phong thấy Minh bị đánh thì cũng sốt lắm cho nên đành kéo Nó ra mà nhỏ nhẹ nói. Nó liền buồn Minh ra mà quay ngoắt sang bên Phong.
- Sư huynh, sư huynh cho em biết đi, anh hai chỉ gạt em thôi đúng không???? – Nó nắm chặt tay Phong, 2 mắt đầy nước nói 1 cách đầy đau khổ, mấy đứa kia thấy vậy thì đều mũi lòng thương cho Nó.
- Kyo à, sự thật thì mãi mãi là sự thật mà, em phải biết là anh hai em có thể không nói cho em biết, nhưng anh ấy đã chọn cách nói cho em biết thì có nghĩa là anh không muốn đau em, cho nên em hãy bình tĩnh lại đi, anh ấy cũng đau lắm chứ đâu phải chỉ có mình em là đau khổ đâu, bình tĩnh lại đi em – Phong nhẹ nhàng nắm hai vai Nó mà nhìn thẳng vào mắt Nó nhỏ nhẹ nói rồi ôm Nó vào lòng, nó cũng không còn muốn làm gì nữa chỉ ôm chặt lấy anh mà khóc, Minh thì chỉ còn biết đau đớn nhìn đứa em gái cưng của mình khóc mà không làm được gì cho Nó. Hấn thì vừa đau dùm cho Nó, vừa thấy như ai đó đang tình nghịch mà đâm vài nhát dao vào tim khi thấy Nó đang trong vòng tay của chính người anh mình kính trọng nhất mà khóc chứ không phải mình. Còn mấy đứa kia thì mỗi đứa 1 ý nghĩ riêng nhưng đều thấy đau cho Nó.
- Ken này, đưa dùm anh con nhóc lên phòng đi rồi xuống đây chúng ta nói chuyện một chút – Phong nhỏ nhẹ nói với Hấn khi mà Nó đã ngủ quên trong vòng tay mình.
- Dạ – Hấn một mình nói rồi đứng dậy bế Nó lên, vừa định bước đi thì quay lại phía anh Minh, – Phòng Kyo nằm ở đâu vậy anh? – Hấn hỏi.
- Ở cuối hành lang bên tay phải trên lầu 2 á – Minh cũng một mình trả lời Hấn.
- Ok – Hấn gật đầu rồi chậm rãi bế Nó đi. Nhìn khuôn mặt lâm lêm của Nó lúc này thật sự làm Hấn thấy rất đau, tại sao Hấn đã không cho Nó khóc nhưng Nó lại cứ khóc, còn khóc trong lòng của người anh của Hấn chứ, Nó tính chọc tức Hấn hay sao??? Mở cửa phòng bước vào, Hấn hơi bất ngờ vì cái phòng khá là đơn giản, giống y chang cái phòng của Nó lúc nhỏ, mọi thứ đều là đỏ và đen, khá tối nhưng ấm áp. Đặt Nó xuống giường, Hấn bước vào WC để tìm cái khăn mà lau mặt cho Nó, xong xuôi đâu đó Hấn kéo mền lên đắp cho Nó, cuối xuống đặt lên môi Nó một nụ hôn thật nhẹ.
- Cố gắng lên nhóc, chỉ còn 1 thời gian ngắn nữa thôi – nói nhỏ với Nó rồi bước ra ngoài nhẹ nhàng đóng cửa lại.
- Bây giờ anh muốn trả thù sao?? – Hấn vừa bước xuống bậc cuối cùng thì nghe tiếng nhóc Ran nho nhỏ hỏi.
- Ken ra đi chứ đứng đó làm gì – Minh quay sang chỗ cầu thang nói với Hấn, tình hình là đang đứng hình ý mà.
- Mấy người đang nói gì vậy?? – cuối cùng cũng lấy lại được tinh thần Hấn hỏi.
- Nãy giờ bọn anh đang nói chuyện của Tã cho mấy đứa thôi, còn em thì dù sao cũng biết rồi, thôi ngồi xuống đi – Phong nói rồi kéo Hấn ngồi xuống.
- Và anh muốn trả thù??? – Hấn không để ý đến ông anh của mình (đang ghen ý mà) mà quay sang hỏi Minh.
- Em cũng nên biết thêm chuyện này, là ông ta không chỉ đơn thuần là muốn giết ba mẹ anh, mà ngay chính ba mẹ nuôi và tất cả những người không chịu phục tùng kia nữa, chỉ là ba mẹ anh không thể phản kháng vì ông ta là người đã cứu mạng họ – Minh chậm rãi giải thích.
- Ý anh là sao???- tới nhóc Ren không hiểu.
- Sự thật đằng sau cái chết của ba mẹ anh cùng một số người anh em khác là vì lòng tham muốn của 1 người, mà người đó không ai khác chính là ông chủ của Z, Sáng lập ra Z dưới hình thức là đào tạo vệ sĩ nhưng đó chính là cái ổ cho bọn sát thủ. Ông ta đã cứu mạng ba mẹ anh khi bị nhóm sát thủ nghiệp dư cũng chính là ba mẹ của tên Phúc (nhớ tên Phúc này hem mng??), vì để đền ơn cứu mạng mà ba mẹ anh hứa sẽ làm cho ông ta một yêu cầu

và được ông ta nhận vào Z. Sau này khi ba mẹ anh biết sự thật đằng sau Z thì đã đem anh và Kyo nhóc Minh Thư là đứa em út mới sinh của mình đưa cho người anh kết nghĩa là ông Atsushi nuôi dưỡng, sau đó tìm cách để ngăn cản ông ta nhưng không được và đã bị ông ta giết – Minh dùng lại, nhớ lại lúc ấy, chính mắt mình nhìn thấy ba mẹ mình bị sát hại mà không làm gì được. – Sau đó thì cái tên Phúc đó xuất hiện, nhưng anh biết rõ là Hân không phải là con của 2 người sát thủ định giết ba mẹ anh nhưng lại là người của Z được lệnh, nhưng không ngờ mọi việc lại càng ngày càng phức tạp. Trước khi mất ba mẹ anh đã giao Kyo cho anh, thật sự anh không muốn cho con nhóc biết chuyện này, nhưng anh không muốn con nhóc sẽ hận anh sau này, cho nên bây giờ anh mong tất cả các nhóc hãy chăm sóc con nhóc cho anh. Còn chuyện của Z thì anh sẽ tự giải quyết – Minh nói, đây là sự thật mà đã đi theo anh gần 10 năm nay, thật sự là anh thấy thoải mái hơn rất nhiều khi đã nói ra hết.

- Em muốn đi trả thù 1 mình ư??? – Phong ngạc nhiên tốt độ, 2 mắt mở to nhìn người mình yêu, – anh chưa bao giờ nghe em nhắc đến điều này.

- Chứ không lẽ anh nghĩ em sẽ để cho Kyo nhúng tay vào chuyện này sao??? Con nhóc đã chịu khổ nhiều rồi – Minh đau khổ nhìn Phong, giọng có phần không được tự nhiên nữa.

- Không được, ai cho hai đi 1 mình? Em đã nói là hai không được bỏ em đi thêm 1 lần nữa hai không nghe sao???? – Nó không biết đã đứng đó từ khi nào nói như hết rồi bước xuống đứng trước mặt anh.

- Kyo...Kyo, hai tưởng em ngu rồi – Minh lắp bắp nói.

- Nếu em ngu thì liệu ngày mai em có còn gặp được hai sao?? Hai đã hứa là sẽ không bao giờ bỏ em nữa mà, còn Minh Thư và cả nhóc Bu nữa, hai định bỏ hết sao??? – Nó đã lại nước mắt hai hàng rồi.

- Kyo hai xin lỗi, nhưng hai không thể để cho ông ta hoàn thành được việc đó, không thì sẽ còn rất nhiều người sẽ thiệt mạng, anh không thể ích kỷ được, em hãy hiểu cho hai – giọng đau khổ Minh nhìn em gái mình nói.

- Hai à, anh cũng hơi quá rồi đấy, bọn em coi anh như là anh ruột, chị Kyo cũng vậy, cho nên ba mẹ anh cũng là ba mẹ bọn em, mà anh nói như vậy thì anh không xem bọn em là em anh sao?? – nhóc Rei uất ức nhìn Minh.

- Mấy đứa, anh không có ý đó, nhưng mà chuyện này quang hệ tới tính mạng, anh không muốn mấy đứa có chuyện gì cho nên ... – anh nhìn 5 thằng nhóc mà thấy tim mình đau nhói, thật sự anh chưa bao giờ nghĩ tới chuyện này.

- Tại nhóc nói đúng đấy anh Minh à, tuy chưa quen biết nhau lâu nhưng bọn em cũng đã xem Kyo là em gái, anh là anh trai mình, anh làm như vậy à không đúng đâu – bây giờ thì tới Tim cũng đã lên tiếng.

- Nhưng mà mấy đứa còn ba mẹ, liệu họ có chấp nhận không khi mà có thể đây là chuyến 1 đi không trở lại chứ? – anh nhìn từng đứa mà nói.

- Cái đó thì anh không cần phải lo lắng, ba mẹ nếu biết cũng sẽ hiểu, chính họ là những người đã dạy bọn em phải biết giúp đỡ bạn bè, hướng hồ gì lần này là không phải chỉ vì mình anh mà còn là cho tất cả mọi người, nếu anh xem bọn em là em út trong nhà thì hãy cho bọn em đi theo – Joe cũng nói.

- Đúng đó anh, cho bọn em theo đi – tất cả bọn nhóc cùng lên tiếng.

- Nhưng mà ... – Minh vẫn còn đang lưỡng lự.

- Nếu hai không cho bọn em theo thì em sẽ chết tại đây còn hơn là phải nhìn thấy anh chết trước mặt mình – Nó nói, không biết từ khi nào trên tay đã cầm một con dao đang đặt ngay cổ tay mình mà cửa 1 đường.

- KYO/ CHỊ!!!!!!!!!!!! – mấy đứa kia cùng hét khi... .

- KYO/CHỊ!!!!!!!!!!!! – mấy đứa kia cùng hét khi thấy máu từ tay Nó bắt đầu nhỏ từng giọt từng giọt rồi thành dòng xuống đất.

- Mi làm cái trò gì vậy hả – Hân liền chạy nhanh lại chỗ Nó mà nắm chắc vết cắt rồi hét vào mặt Nó, – Rey đi lấy hộp cứu thương cho anh nhanh! – Hân quay sang Rey.

- Dạ – Rey gật đầu rồi chạy nhanh vào trong bếp lôi nguyên hộp cứu thương ra, Hân nhanh chóng cùng Tim sát trùng và băng bó vết thương cho Nó, vết cắt hơi sâu cho nên cũng hơi khó cầm máu, hên là có Tim. Minh thì như người mất hồn khi thấy máu từ tay em mình chảy ra, và anh như bị ám ảnh bởi ánh mắt vô hồn của con nhóc, còn Nó thì không ngừng phản kháng với Hân và Tim.

- Các người bỏ tay tôi ra, anh hai đã không cần tôi nữa, tôi sống để làm gì – Nó cứ hét mặt cho Hân với Tim cùng mấy thằng nhóc đề chắc mình lại. Jes, Rika, với Liz thì chỉ biết ngồi đó nhìn Nó mà lo lắng thôi.

“BÓP” – Thái Ngọc Minh Châu, mi còn cả một căn nhà tình thương của mi ở Nhật mi tính vất đi hay sao, mi còn biết bao nhiêu chuyện chưa làm xong, mi định bỏ hết hay sao??? – Hân không kiềm được mình khi thấy Nó như thế này nên đã thẳng tay tát Nó một cái mà hết, mặc dù tát Nó nhưng Hân lại thấy đau, đau lắm. Cũng nhờ cái tát đó mà Nó đã đứng hình trần trối nhìn Hân, nhân lúc đó thì Tim cũng kịp băng cột lại vết cắt, còn mấy đứa kia thì 2 mắt mở to nhìn Hân.

- Hức, ta lại làm sai rồi phả không Ken, hức hức ta không... .ta không nên đứng không??? – Nó bỗng dưng ôm chầm lấy Hân mà khóc nức lên.

- Ta xin lỗi, ta không cố ý đánh mi đâu – Hân cũng đưa hai tay lên mà ôm chầm lấy Nó, nói trong đau đớn. Mấy đứa kia thì không hiểu gì luôn, Hân đánh Nó, Nó không trách Hân lại ôm chầm lấy Hân mà xin lỗi, đúng là sự kiện lạ. (đăng kí kỉ lục ghi nét đc ák nha)

- Kyo, hai xin lỗi, từ nay đừng làm như thế nữa – Minh bước lại gần, quỳ xuống trước mặt Nó, giọng vô cùng đau đớn.
  - Hai, em xin lỗi – Nó buông Hấn ra, ôm chăm lấy anh mình mà nước mắt, mấy đứa kia thì thấy sốt xa cho 2 anh em Nó quá, Nó thật sự không mạnh mẽ như bọn họ tưởng.
  - Thôi tất cả hãy nghỉ ngơi đi, ngày mai chúng ta sẽ nói chuyện sau, bây giờ thì cũng mệt rồi – Phong nãy giờ im lặng cuối cùng cũng lên tiếng.
  - Dạ – Bọn nó cùng nhau gật đầu.
  - Con gái thì lên lầu con trai ở dưới – anh nói thêm, – Kyo đi chung với Jes, Rika với Liz lên lầu đi.
  - Dạ – Nó buông Minh ra mà thất thểu cùng 3 đứa kia đi lên lầu. Lên tới phòng Nó không thèm nói thêm gì mà trèo lên giường nằm ngủ luôn.
  - Không ngờ chuyện lại như vậy, Rika đã chơi với nhỏ này 5 6 năm rồi mà chưa bao giờ biết gì về nó cả – Rika nói chuyện nhỏ nhỏ với Liz và Jes khi mà Nó đã ngủ rồi.
  - Hoàn cảnh như thế mà Kyo vẫn có thể vui vẻ được như vậy thì đúng là nhỏ này quá hồn nhiên rồi – Jes phán.
  - Không đâu, chỉ vì Kyo biết nếu mà nhỏ buồn thì tại mình cũng sẽ buồn theo, cho nên lúc nào cũng tỏ ra như không có gì để bọn mình khỏi lo lắng thôi – Liz phản đối.
  - Uhm, Rika cũng nghĩ giống Liz, nhưng nhỏ được như vậy cũng vì cái óc quá ngẩn của nó thôi, có lẽ đó cũng là 1 việc tốt – Rika phì cười.
  - Chắc đó cũng là một phần nào thôi – Liz với Jes cùng đồng ý.
  - Việc bây giờ chúng ta cần làm là luôn luôn bảo vệ và giúp đỡ Kyo hết sức mình, dù gì thì chúng ta vẫn hạnh phúc hơn Kyo rồi – Liz nói, giọng buồn buồn.
  - Uhm, quyết định vậy đi – Jes và Rika cùng đồng ý.
  - Nhưng mà làm sao để giúp khi mà chúng ta không biết gì về Z và tất cả mọi chuyện, việc chúng ta cần làm bây giờ là hỏi anh Minh và anh Phong thôi – Rika lên ý kiến, tuy là sống với Nó hết gần 6 7 năm trời nhưng mà cô chưa bao giờ biết gì về Nó cả.
  - Uhm, mà thôi giờ đi ngủ đi, trễ rồi, mai tính tiếp – Liz nói rồi leo luôn lên giường Nó mà nằm, tuy là không thích ngủ chung với người khác nhưng cô lại muốn ngủ chung với Nó. (biến thái)
  - Ok, gút lại – Rika cũng bay luôn lên giường Nó.
  - Lại – không còn cách nào, lại không muốn nằm sofa thành ra Jes cũng bay luôn lên giường Nó mà nằm, thành ra 4 đứa chen chúc trên cái giường cho cả 10 người nằm của Nó mà ngủ. (mấy chị này cũng rãnh, trên lầu đầu phải có mình phòng nó, làm biếng đi wa phòng khác thì nói đi p)
- Bọn nó đâu biết những gì bọn nó vừa nói Kyo đều nghe cả, và lần đầu tiên trong đời Nó khóc, khóc vì hạnh phúc khi có những đứa bạn quan tâm tới Nó như vậy.
-
- Sớm vậy nhóc – Nó vừa mắt nhắm mắt mở bước xuống lầu thì đã nghe tiếng của Phong.
  - 3 con nhỏ kia dành hết cái giường của em rồi – Nó vờ hờn dỗi mà bay vù đến bên anh.
  - Thế có muốn vào phòng anh mà ngủ không??? – mặt gian xảo anh nhìn Nó hỏi. (ac ôg này, tội nghiệp anh Minh of tui wó ( )
  - Có! – Nó ngây ngô ngáy ngủ bay vù vào phòng anh nhưng bị chặn lại bởi...Hấn. (hehehe, cái này thì ai cũng biết lí do là gì rồi nhé)
  - Mi định đi đâu ế?? – Hấn nhìn Nó.
  - Ngủ – Nó gọn lỏn.
  - Ngủ ở đâu?? – Hấn lại hỏi.
  - Phòng của sư huynh – Nó tính bơ đáp, rồi ngáp một cái rồi dài, không có chút ý tứ gì luôn ế. (hix, con gái đấy, hehehe mà k sao, giống tg mà)
  - HẢ??? Mi có biết mi vừa nói cái gì không??? – Hấn nhìn Nó trân trối.
  - Ta nói mi tránh ra cho đẹp trời, ta muốn ngủ – Nó nhõng nhẽo, gì chứ với Nó ngủ là rất quan trọng.
  - Thế sao phòng mi không ngủ mà lại ngủ phòng hai?? – Hấn vẫn không buồn tha.

- Ta không thích, mà sao mi xí xọn quá vậy, tránh đường cho ta đi ngủuuuuuu – Nó kéo dài chữ ngủ làm Hấn phì cười.
- Vậy thì vào phòng ta mà ngủ – cười đều.
- Ok – Nó gật đầu cái rụp luôn.
- Sao mà mi tùy tiện thế – Hấn không những không vui mà còn tức giận nữa mới ghê chứ. (cha này sống theo thời đại phong kiến chắc lunz, BẢO THỦ!!!!)
- Mi làm gì mà la ta chứ, ta chỉ muốn ngủ thôi mà – Nó nhăn nhó nhìn Hấn.
- Mi... – Hấn cứng họng luôn.
- Thôi chị Kyo đi rửa mặt rồi ra ăn sáng, đừng ngủ nữa – Ren bay lại kéo Nó đi trước khi Hấn nổi tam bành mà quậy banh chảo chỗ này nữa.
- Có đồ ăn rồi à??? – Nó hỏi rồi đi như bay vào wc mà rửa mặt.
- Anh thông cảm đi, mỗi lần chị hai ngáy ngủ là vậy á, không bỏ được đâu – Ran không biết từ đâu chui vỗ vai Hấn mà nói, vẫn nụ cười mê hồn trên môi.
- Nhưng mà đâu cần tùy tiện như thế chứ – Hấn gắt.
- Biết làm sao được, chị ấy được sư huynh với anh hai đào tạo từ lúc anh không còn tới Nhật nữa đấy – Ran phì cười vì cái tính ghen tị của Hấn.
- Hai??? – Hấn quay sang nhìn Phong đầy *yêu thương*
- Có gì đâu, ai kêu mi không chịu ở đó mà lo cho Nó, giờ còn trách ai – anh nói rồi quay mặt đi, miệng huyết sáo nghêu ngạp mặc cho Hấn bây giờ đầu đã bốc khói nghi ngút.
- Các người ..... – Hấn không biết phải nói sao luôn.
- Thôi anh bình tĩnh đi, hai người này mà đã phờn rồi thì có mà bó tay thôi – Ran lại vỗ vai Hấn nói rồi bỏ tay túi quần bước đi.
- Ồ sao mà cái bọn này ... – Hấn đơ luôn.
- Gì mà nầy đứng đó lăm nhăm vậy thằng kia?? – Tim không biết xuất hiện từ khi nào hỏi Hấn.
- Mày...tao...ơ...ahhh chắc tao điên quá – Hấn hét chỉ Tim rồi chỉ mình rồi lại ôm đầu than thở. (ôi chắc tui chết sớm vs mấy tên này qó, s nay tự nhiên phờn nguyên lũ thế)
- Có chuyện gì nữa vậy??? – Tim nhìn phản ứng của Hấn vừa ngạc nhiên lại vừa buồn cười.
- Ủa thằng này mới sáng sớm mà nó bị gì vậy Tim?? – Joe với Jay ngan nhiên nhìn Hấn rồi quay sang hỏi Tim.
- Tao cũng đang muốn biết đây, chắc lại là Kyo nữa chứ không ai – Tim nhếch mép tạo thành 1 nụ cười đầy quyến rũ.
- Ủa cái tên k.h.ù.n.g nào đang ngồi đó vậy??? – Nó vừa bước ra từ WC nhìn thấy cảnh này thì không khỏi buồn cười quay sang hỏi mấy tên kia.
- Mi nói ai khủng ế nhỏ kia?? – Hấn vừa nghe thấy tiếng Nó liền lập tức đứng dậy lờm.
- Ồ, thế ra không phải khủng...mà là tâm thần sao??? tsk, gớm khổ, tội nghiệp, nhìn mặt mũi cũng không đến nỗi nào mà – Nó giả vờ lắc đầu thương cảm làm 3 tên kia cùng mấy thằng nhóc mới bước ra từ phòng mình cười nghiêng ngả, còn Hấn thì giận tím mặt.
- Mi mới nói cái gì á??? – Hấn nghiêng răng nhìn Nó, mặt nhăn nhó đến là lạ luôn.
- Ồ, thế lại không phải tâm thần à??? Hay là thần kinh bán loạn rồi??? ơ mà cũng không phải, hay là lãng tai?? Cũng không phải, thế là cái gì nhò??? Không hiểu người khác nói gì.... – Nó hết tự hỏi rồi tự trả lời rồi lại lắc đầu phân đối, rồi lại đưa tay rờ cằm suy nghĩ, – A! Đúng rồi, thiếu năng!!! Đúng rồi, mi là cái đồ thiếu năng – vừa đánh tay cái tách Nó nhảy cẫng lên nói mà hét làm mấy đứa kia nãy giờ im lặng theo dõi được thêm 1 tràng cười nghiêng ngả nữa, còn Hấn chỉ còn biết nhìn Nó trân trối.
- Mi...mi... – Hấn không biết phải nói gì luôn.
- Ế, có gì thì nói chứ sao lại cà lăm thế, gớm khổ chưa kìa, đã thiếu năng rồi mà còn cà lăm nữa – Nó nói rồi vờ đưa tay xoa đầu Hấn về tội nghiệp làm mấy đứa kia cười như điên.
- Mi...mi mới làm cái gì vậy hà !!! – Hấn tức muốn hộc máu nhìn Nó mà hét.
- Haizz, điếc tai quá, mấy nhóc lấy cây chổi quét cái đồng rác này ra ngoài dùm chị cái – Nó đưa tay lên ngoái ngoái tai rồi quay sang 5 thằng nhóc nói.

- Dạ – bọn nhóc cổ lắm mới nín cười được mà lên tiếng.
- Hahaha, thằng Ken từ nay có người trị rồi – Jay khoái trá cười ha hả nói.
- Còn mấy người nữa, đi lên gọi mấy nàng kia đùm ta cái rồi xuống ăn sáng, ở đó mà cười như đười ươi ề, hay là mới trốn ‘trại’ ra??? – Nó quay ngoắc sang lườm 3 tên kia mà phán.
- Hix, tại mày không đẩy Ken – quay sang đồ thừa Hấn 1 câu 3 chàng nhà ta đành lúi thủi đi lên lầu mà kêu các nàng kia dậy.
- Ủa mà hai đầu rồi??? – Nó quay sang hỏi Ray khi đã ngồi vào bàn ăn.
- Mới sáng sớm anh hai đã ra ngoài nói là có chuyện gì đó, chắc phải mai hay một gì mới về – Ray trả lời Nó.
- Ohm – Nó gật đầu rồi ngồi đó đá đều Hấn thêm 1 lúc nữa thì mấy đứa kia cũng lục đục kéo xuống. Bọn nó cùng nhau ăn uống 1 cách vui vẻ rồi rủ nhau đi chơi, xem như chuyện lúc tối là chưa hề xảy ra.
- Ok, thôi giờ đi ra ngoài ô nghỉ mát chờ anh Minh đi – Joe đột nhiên lên tiếng sau khi đã no nê.
- Ể, lâu lâu mới thấy tên nhóc này nói một câu chí lý á nha – Rika vừa nghe Joe phát biểu thì liền kiểng trò đá đều rồi.
- Ở cái con nhò này, cô lớn hơn ai mà nói chứ hả – vừa nghe Rika nói một câu là đã làm Joe phát nộ xung thiên rồi. (ôi đừng có hỏi tg nhá, k nhớ cái câu này nói sao nữa, ai biết nói ta c.on ng đó nhieu)
- Hehehehe ta nói đúng quá chứ còn gì, mọi người nói có đúng không hề?? – không thêm để ý đến cái tên đang đầu bốc khói kia Rika quay sang hỏi mấy đứa kia mà pha trò.
- Hahahaha nói đúng nói đúng – tụi kia cũng góp vui mà chọc Joe.
- Thôi lên đường đi cho sớm – Nó cuối cùng cũng lên tiếng.
- Ok lên đường – Jes với Rika cùng hào hứng đi nhanh ra xe.
- Ể mà khoan, có biết đi đâu chưa mà nhanh thế – Liz phải phì cười mà gọi với theo.
- Ở ta quên mất nhệ, đi đâu nàng??? – Rika kéo phanh ga... ý nhầm, kéo phanh chân kéo theo Jes đứng lại.
- Biệt thự KQ thắng tiến!!!! – Jes hào hứng nói.
- Okieeee, dẫn đường đi – Rika nhe răng cười nham nhở nhìn Jes.
- Herher.... Hai nhò này có phải là học sinh đại học không vậy???? – Jay với Joe cùng đồng thanh.
- Haizzz, thích người ta không chịu nói thì thôi thối mắc làm cái dzề????? – Nó kéo dài giọng nói rồi quay đi kéo theo Liz đi ra chỗ 2 nàng kia đang đứng chờ.
- Ở nhò này nói gì ề??? – 2 chàng hết nhìn nhau rồi nhìn theo nó mà không khỏi thối mắc.
- Haha, thế là rõ rồi nhá, nhóc này không mù tịt trong tình yêu như mấy đứa nghĩ đâu, không qua mặt được con nhóc đâu – Phong bước lên vỗ vai 2 cái tên đang đứng hình kia rồi quay sang phía tụi Nó mà đi thắng.
- Tự hiểu đi – Tim với Hấn cũng vỗ vai 2 thằng bạn rồi bỏ đi trước, hai anh chàng không còn cách nào đành chạy theo, và đương nhiên không thể nào thiếu phần của năm cậu nhóc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Biệt thự KQ, Những lời tỏ tình....

- Cái này hơi xa cho nên mình đi bằng xe hơi nhá – chờ cho tất cả ra tới nơi Jes lên tiếng.

- Ôkê – cả bọn đồng ý.
- Vậy qua nhà Liz cất xe đi, lấy xe Liz đi luôn cho tiện – Liz đề nghị.
- Uhm, sao cũng được – Nó nói rồi nhảy phóc lên xe và đi trước, cả bọn không còn biết nói gì đành nhảy lên xe và theo Nó tới nhà Liz.
- Chuẩn bị cho tôi chiếc xe để đưa chúng tôi ra biệt thự KQ nhà họ Hoàng – trước khi lên xe Liz móc điện thoại ra gọi về cho quản gia của mình.
- _ .... _ người ở đầu dãy bên kia nói gì đó.
- Uhm, càng nhanh càng tốt – nói xong cô nhét phone vào túi rồi rồ ga để đuổi cho kịp mấy đứa kia.

Biệt thự KQ...

- WOWWWWW, ĐẸP QUÁ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! – Rika thích thú hết khi đang đứng trước căn biệt thự quá hoành tráng và có thể tả như 1 lâu đài với kiến trúc khá cổ kính.
- Đẹp đúng hem??? – Jes cười khoái chí.
- Biệt thự đứng nhất nhì Việt Nam mà không đẹp sao được – Nó phán cho 1 câu làm Rika nhảy dựng.
- Gì á???? thảo nào đẹp vậy – Rika cười nói.
- Mà sao Kyo biết hay thế??? – Jes cũng cười.
- Ngoài mấy chuyện thường làm thì chị Kyo còn thích kiến trúc nữa cho nên biết vậy thôi ạ – Ren giải thích.
- Ohm – Jes gật đầu như đã hiểu.
- Thôi vô nhà đi chứ đứng đây cho tới khuya à??? – Hấn cuối cùng cũng chịu lên tiếng.
- Uhm, thôi mọi người vào nhà đi – Joe cũng nói rồi thì vào trước, này giờ tụi nó mê nói chuyện thì mấy tên con trai đã gọi người làm ra mở cửa và đem đồ của tụi nó vào hết rồi.
- Nhà đẹp thật á nha!!! – Rika thích thú kêu, ở ngoài thì có vẻ cổ kính nhưng mọi thứ bên trong đều là những gia dụng tân tiến nhất, cấu trúc lại tinh xảo với rất nhiều những bức tranh dầu v.v... (tg k rõ nữa, để cho m.ng hình dung đi ha...chỉ biết là nhà rất đẹp và cái j cũng có)
- hi, thôi bây giờ muốn nghỉ hay là đi chơi luôn??? – Phong lên tiếng đề nghị, gì chứ ngồi đây mà khen thì chắc có mà tới năm sau cũng chưa hết được.
- Đương nhiên là đi chơi rồi, đã tới đây mà lại nằm nhà thì tới làm gì chứ – vẫn là Rika trẻ con nhà mình đấy ạ.
- Mấy anh chị thông cảm nha, chị Rika mà được thả ra là như thế đó – Rey nhăn nhó giải thích với mấy đứa kia.
- Không sao, con nít mà, bọn này không chấp đâu – được dịp Joe liền trả đũa.
- Thấy không bằng ta cho nên ganh tì à – không những không tức giận Rika còn khoái chí mà đá lại cho Joe 1 câu.
- Con nhỏ này – Joe tức điên người nhưng lại không làm gì được.
- Thôi mình ra biển chơi đi – lại 1 lần nữa Phong ra ý kiến.
- herher, có ai đem theo đồ tắm đâu – Jes tỉnh bơ.
- Ec, phải mang đồ tắm mới được ra biển à – Nó cười khẩy.
- Có cũng không mang, mang để cho mấy tên này lời à – Liz đề thêm.
- Ồ hay, ý gì đây??? – Hấn dờ khóc dờ cười nhìn Nó với Liz.
- Không lẽ các người nghĩ bọn này xấu thế sao??? – Tim cũng nhăn nhó không thua kém Hấn.
- Không có không có, bọn này đâu có nghĩ – Rika thanh minh.
- Mà đó là sự thật – cả 4 đứa con gái cùng đồng thanh làm 10 tên con trai vừa tính thở phào thì lại cùng nhau ngã rầm rầm hết.
- Mấy chị nói vậy thì tội cho bọn em quá – Ray nhăn nhó than thở.
- Từ nhỏ tới lớn bọn em có khi nào mà đụng đến con gái. .... À không, phải nói là tiếp xúc với ai ngoài 2 bà chị này đâu mà chị Liz với chị Jes lại nói như

thể chứ. – Ren cũng ôm đầu kêu oan. Còn mấy tên kia thì cứng họng vì tội con gái nói quá đúng còn gì.

- Ể nói vậy là xai nói vậy là xai, không phải mỗi lần đi bar bên Nhật bọn fan của mấy đứa luôn đá phăng chị mày ra mà bu đầy 5 đứa bây sao??? – Nó phản bác liền.

- Ổ thì ..... – Rei gãi đầu cứng họng.

- Chị cứ nói quá, chỉ có tội nó xấn lại thôi, mà có lúc nào tội em không đá bay tội nó đi đâu – Ren lại đĩnh chính.

- Mà nói mới nhớ, thằng Ren là có nhiều fans nhất vì có cả fans của nhóc Ran vì không dám lại gần thằng nhóc nên ngộ nhận mày làm Ran rùi thành ra theo mày hết, giờ còn nói gì nữa không nhóc? – Rika kể nguyên 1 câu làm cả đám té lăn bò cangk ra cười còn Ren thì mặt mày méo mó nhìn bà chị mình.

- Chị có cần phải nói ra hết như thế không chứ – Ren cay cú.

- Nhóc hơn bọn anh một bậc rồi đấy, lấy luôn fans của anh mình mới ghê chứ – Jay đang cười như nắc nẻ cũng ráng ngán đầu lên thầy cho Ren thêm một câu làm cậu xấu hổ không biết chui đầu luôn.

- Hix, thôi...không...không giỡn....không giỡn nữa, ra biển chơi, mai mình lại leo núi nhá, tối nay đốt lửa trại ngoài biển, tất cả thấy thế nào?? – Phong lên kế hoạch.

- Tuyệt, quyết định vậy đi – cả bọn đồng thanh rồi cùng nhau kéo ra biển chơi.

- Ồ yeah, lét gô – Jes và Rika là 2 người dẫn đầu.

tại bãi biển....

- Ran này, sao không ra chơi cùng bọn họ mà ngồi đây??? – Tim đang thông dong hóng gió biển thì thấy nhóc Ran đang ngồi thu lu trên một phiến đá gần bờ liền bước lại hỏi. (hồ hơ, a Tim nhà ta cũng biết quan tâm ng khác kìa)

- Dạ không gì, chỉ là em.....sợ nước thôi – cố gượng cười cậu trả lời Tim, nhưng mắt lại nhìn ra chỗ Nó.

- Là do Kyo à? – Tim tò mò hỏi, thường thì anh không quan tâm đến việc riêng của người khác, nhưng ở Ran cậu lại thấy mình của ngày xưa cho nên anh muốn được tiếp xúc với thằng nhóc. (ẹc, lớn hơn ng ta có 1 tuổi mà cũng bày đặt ngày xưa với ngày nay)

- Sao anh lại nghĩ là chị ấy??? – hơi ngạc nhiên cậu hỏi Tim

- Cái cách nhóc nhìn Kyo khi trả lời anh có thể thấy trong ánh mắt nhóc có cái gì đó như là đang trách cứ con nhóc vì chuyện gì đó – Tim vừa trả lời Ran vừa đưa ánh mắt nhìn về phía xa xăm.

- Có lẽ là anh đúng, chuyện này cũng lâu lắm rồi, năm tội em 10 tuổi thì anh Phong với anh Minh có cho bọn em ra biển chơi, vì phải kéo chị Kyo lại trước khi chị ấy lao đầu xuống biển thì em bị trượt chân và đã ngã xuống biển thay vì chị ấy, không hiểu vì sao từ đó em đâm ra ít nói, và cũng vì cú shock đó mà thành ra bây giờ em bị chứng sợ nước luôn – Ran cười buồn kể lại, ánh mắt nhìn xa xăm đâu đó.

- Nhưng nhóc lại không giận Kyo vì chuyện đó sao??? – Tim tò mò hỏi tiếp.

- Có chứ anh, có nói gì thì lúc đó cũng mới có 10, nhém chết vì một lí do như vậy ai không giận, nhưng chị Kyo là một người mà em không thể nào giận lâu được – Ran cuối cùng cũng nhìn Tim, nở nụ cười nửa miệng cực đẹp. – à mà anh tại sao anh nghĩ là em không giận chị ấy??? – tới lượt Ran thắc mắc.

- Quên nói cho nhóc biết anh là một người rất có mắt nhìn người – Tim cười tinh nghịch nói với Ran, Ran đã bị nụ cười của Tim hút hồn hết mấy sec.

- Vậy thì em cũng nói cho anh biết là em cũng rất có mắt nhìn người, em nhìn thấy trong mắt anh luôn có hình bóng của cô bé đó, và cô bé đó cũng chính là chị Liz có đúng không?? – Ran cũng tinh nghịch nháy mắt với Tim.

- Làm...làm gì có – Tim liền chối bay chối biến.

- Anh đừng để như anh Joe và anh Jay đã bị chị Kyo chọc, tuy không nói nhưng chị ấy là người có thể nhìn thấu được người khác, và em đã học tất cả từ chị ấy đấy. – Ran vỗ vai Tim cười cười rồi đứng dậy bỏ tay vào túi quần và bước đi bỏ lại Tim hoá đá ngồi đó cứng họng luôn.

Quay sang phía tội Nó.

- Bây giờ mình nhận nước ai đây nhĩ??? – Nó hỏi nhỏ Liz.

- Cả Jes lẫn Rika, nhưng mà nói trước Rika không biết sao chứ Jes mạnh lắm đấy – Liz cảnh báo.

- Hay kêu hai cái tên ngốc nghếch kia ra đây giúp mình đi, cho bọn hần một cơ hội nhé?? – Nó hào hứng.

- Ok – Liz gật đầu đồng ý.

- Joe với Jay lại đây nhờ này chút – Nó quay sang ngoắt 2 tên kia.
- Muốn gì đây?? – tuy không muốn nhưng hai tên vẫn ngoan ngoãn bước lại chỗ Nó với Liz đang đứng dè dặt hỏi.
- Tui có làm gì hai người đâu mà nhìn tui ghê vậy??? – Nó tỏ vẻ như không biết gì nhưng mặt lại đang hiện một chữ gian to tỏ chẳng giấu trá.
- Có gì thì nói lẹ đi ở đó mà nói nhảm – Jay bực bội nói. (hehehe k fải bực đâu mà là đang sợ ế, tụi chỉ là k muốn 2 a này mất mặt nên mới nói thế thôi. . . hehehehe nhưng cũng đã nói rồi đây thôi)
- Ở hai cái tên này – Nó đơ ra hết mấy sec luôn rồi quay sang hét vào mặt cả hai, – Grrrr, muốn bàn chuyện đại sự với hai mi mà hai mi lại bất lịch sự như thế, không thêm nữa, đi cho khuất mắt ta đi – Nó hừ giọng về giận dữ.
- Hehehe, Kyo xấu xí nhất quả đất này, xin thứ lỗi cho thằng bạn không biết trời cao đất dày của tại hạ đi ha, có chuyện đại sự gì mà lại nhờ đến bọn này vậy??? – Joe đành cười cầu tài mà nhìn Nó.
- Thôi được, tính ta dù gì cũng là người độ lượng cho nên lần này tạm tha cho cái tên coi trời bằng vung kia, nhưng nếu còn lần sau thì đừng trách ta – Nó nói giọng cao thượng làm cho Liz không khỏi phì cười.
- Thôi vô đề chính nhanh đi cô hai ơi – Liz lắc đầu với trò đùa trẻ con của Nó.
- Uhm thôi không đùa nữa – Nó nói rồi lấy lại vẻ trịnh trọng ban đầu, hân giọng lấy thế và. ....bắt đầu hỏi cung 2 nạn nhân bất đắc dĩ của mình.
- Chuyện lúc nãy ta nói hai người nghĩ sao??? – Nó hỏi 1 câu không đầu không đuôi làm hai cậu ám nhìn Nó với một ánh mắt như Nó là người ngoài hành tinh không bằng.
- Chuyện hồi nãy là chuyện gì mới được chứ – cả hai cùng nhăn nhó đồng thanh hỏi ngược lại Nó làm Liz phì cười.
- À quên, mấy người là thứ n.g.u.lâu dốt bèn khó đào tạo mà làm sao hiểu được tui nói gì – Nó tự khở đầu mình rồi phán thêm một câu đầy “hàm ý” nhưng lại quá rõ ràng làm Joe với Jay tức điên.
- Nếu Kyo kêu bọn này lại đây để đá đều tại này thì thôi ngồi đó mà chơi 1 mình đi nhé – Jay tức tối nói rồi quay bước bỏ đi.
- Ế có gì từ từ chứ. mới nói có chút đã giận rồi. con trai gì mà “hèn” thế – Nó nhấn mạnh chữ hèn làm Liz chỉ còn biết lắc đầu, hai tên kia té rầm luôn.
- Ở đó chơi một mình đi – Joe nói rồi quay bước bỏ đi luôn.
- Thôi không giỡn nữa, lại đây hỏi này nè – Nó lấy lại vẻ nghiêm trang không còn đùa cợt nữa, hai tên kia nghi ngờ quay đầu lại, nhìn thấy ánh mắt Nó như vậy thì cũng xui lòng, thêm ánh mắt chắc chắn của Liz nữa thì mới quay đầu lại.
- Được, nếu còn một câu nào kiểm chuyện nữa thì đừng bao giờ kêu bọn này tin Kyo nữa nhá – Sau khi trao đổi ánh mắt với nhau Jay quyết định lên tiếng.
- Thế thì lại đây ta bảo – Nó đưa ngón tay trở ngoắt ngoắt.
- Giỡn mặt à??? – cả Joe lẫn Jay xa xăm nét mặt.
- Ý nhảm, lại đây hỏi này cái – Nó cười cười nhìn cả hai rồi ngoắt lại.
- Chuyện lúc nãy ở nhà hàng ta nói, 2 người nghĩ kĩ chưa??? – Nó không giỡn nữa mà vào đề luôn.
- Nghĩ gì chứ – cả hai cùng đánh trống lảng.
- Không qua mắt được ta đâu, nói đi ta bày cách cho, còn không ta đem gã hai đứa đó cho người khác thì đừng trách nhá – Nó nói giọng thách thức, có phần bực bội nữa, Nó là chúa ghét mấy tên như vậy mà lần này đây đưa.
- Cô dám!!! – cả hai lại đồng thanh.
- Sao lại không, hai mi không có quyền gì hết, Rika thì là ta xem như em gái rồi, còn Jes thì chỉ cần Tim với Liz gạt đầu 1 cái thì được thôi, đúng không Liz – Nó nói rồi hất mặt sang phía Liz.
- Uhm – cố nhịn cười Liz làm mặt lạnh trả lời.
- Ế hai người đâu nữa lòng nào làm thế chứ – Joe cười cầu tài.
- Đúng rồi, dù sao hai người kia cũng là bạn của hai người mà – Jay cũng cười nham nhở.
- Herher, chuyện có liên quan gì tới hai người đâu chứ, dù sao thì quyền lựa chọn cũng thuộc về 2 đứa kia mà – Liz không nhịn được nữa lên tiếng.

- Ai nói không liên quan!!!! – cả hai cùng hét.
- Có chuyện đề???? – Nó ngoái ngoái tai ý nói hai tên này lớn hợm quá.
- Ờ thì.....- Joe mặt đã đỏ rần rần lên không thể nào nói hết câu.
- Thì sao nào??? – Nó nhìn, chờ đợi.
- Thì .... thì ..... – lại cái điệp khúc thì ...
- Ta sợ đứa con nít 3 tuổi nói chuyện còn trôi chảy hơn là mi đấy – Nó ngán ngẩm nói rồi vờ dờn bước đi.
- Thì là .... Joe thích Rika chứ sao – Joe nhắm mắt nói liền, sợ đề lỗi nhỏ Kyo này mà làm thật thì tới lúc đó có hối hận cũng không kịp. Mặc dù rất tự tin về dáng vẻ bề ngoài của mình nhưng anh biết con gái bây giờ đâu chỉ thích vẻ bề ngoài, mà nói gì chứ anh cũng đâu thua ai nhưng mà làm sao biết được lòng con gái chứ, cho nên dù sao cũng an toàn là trên hết mà.
- Giới, – Nó đưa ngón tay cái ra trước mặt nói với Joe, rồi quay sang Jay, – Còn tên này??? – Nó nhìn xoáy vào mắt Jay làm cậu chột rùn mình.
- Ồ... – Jay chưa nói hết thì Nó đã nhảy vào hợm thẳng nhỏ.
- Nếu lại là cái liên khúc thì thì ..... thì ta đem mi đi đim lồng heo đấy – Nó cảnh cáo.
- Ủa sao biết hay vậy??? – Jay tỉnh bơ hỏi.
- Giỡn mặt à – Nó trợn cặp mắt to tròn long lanh của mình nhìn Jay như muốn ăn tươi nuốt sống.
- Chứ ai kêu Kyo cứ nhảy vào hợm người khác mà ngồi như thế – Jay cũng không vừa cười đều chọc lại Nó.
- Mi có tin ta đem mi đi đim lồng heo thật không hả???? – Nó tức tối nghiêng răng.
- Thôi Kyo cho ta xin, Jay nói nhanh, mất thời gian quá – Liz phải lên tiếng trước khi hai đứa này lại ngồi đó mà cãi nhau xoi nước thì khổ.
- Uhm hehee – Nó xức nhớ ra chuyện quan trọng đánh thảy cho Jay một ánh nhìn đầy “lửa” rồi quay qua cười xoa với Liz.
- Jay nói nhanh – giọng lạnh tanh Liz nói như ra lệnh.
- Ờ thì tui cũng thích Jes từ lâu rồi – Jay chậm rãi nói, mặt thì bắt đầu thành cà chua chín rồi.
- Hehehe, nếu ngoan từ đầu như vậy có phải khỏe hơn không – Nó lườm 2 tên nhém cháy áo.
- Ok, giờ Liz có kế hoạch này, hai người sẽ.....bleh blah blah – Tụi nó 4 đứa ngồi chụm đầu vào nhau bàn luận mà không để ý là có vài kẻ đã tỉnh cờ nghe được thành ra trò chơi lại có thêm phần thú vị. Bàn luận một lúc thì tụi Nó ra chơi, và như kế hoạch nhận nước Jes với Rika không thương tiếc luôn, xong thì tới trò đốt lửa trại rồi thì Phong bắt tụi nó phải ngủ sớm để sáng mai có trò cho tụi nó chơi.

Sáng sớm hôm sau, tại biệt thự KQ

- Mấy đứa ăn sáng đi rồi chuẩn bị đi leo núi nào – Phong trong phòng bước ra thì đã thấy tất cả có mặt đang ngồi ở bàn ăn và đang ăn sáng, cười đùa vui vẻ.
- Herher, tưởng đâu giỡn ai dè làm thiệt hà trời – Jes đang giỡn với Rika nghe thấy thế thì ôm đầu than thở.
- Vui mà – tụi kia đồng thanh.
- Thì tùy, nếu có anh Tim với Liz thì cái gì cũng ok hết – Jes tươi tỉnh hẳn lên. (ôi chị này @@)
- Thôi đi cô hai, bao nhiêu tuổi đầu rồi mà tối ngày cứ anh Tim này anh Tim nọ, cũng phải để cho Tim rảnh rang một chút chứ, mai mốt cô có bạn trai rồi thì thấy Tim sang một xó à – Nó xoa đầu Jes miễn cưỡng, cứ như là mẹ đang nói chuyện với con vậy làm mấy đứa kia phì cười.
- Xí, ai cần, Jes này chỉ cần mình anh Tim thôi hén anh Tim – Jes nói rồi nhe răng cười nham nhở nhìn Tim.
- Uhm – Tim không nói gì, chỉ cười mà không ra cười tí nào cả. (ôi, nhăn nhó thì nói đại là nhăn nhó đi, còn văn hoa nữa >”
- Thôi ăn nhanh đi rồi đi thay đồ, phải là đồ leo núi nhá – Phong căn dặn rồi quay ngược vào phòng, – 5 nhóc đi theo anh – ngoắt luôn 5 thằng nhóc.
- Dạ – 5 thằng nhóc cũng vừa ăn xong liền đi nhanh theo anh, dường như tụi nhóc đã chuẩn bị sẵn thì phải.
- Ở mấy thằng nhóc này từ khi nào đã nghe lời ông già đó vậy trời??? – Nó nhìn theo 5 thằng nhóc mà khó hiểu.

- Haha Kyo dám gọi anh Phong là ông già hén, lát nữa anh ra Jes mét anh cho coi – Jes cười như nắc nẻ nói, gì chứ nhỏ thấy Nó rất thú vị, luôn luôn có những từ ngữ rất vui tai mà chưa bao giờ nhỏ được nghe. (thông cảm ề, từ nhỏ chưa được ra ngoài đời, lúc nào cũng chỉ có Liz với 4 tên kia cho nên chưa được nghe những lời “chợ búa” của Nó ề ề)

- Thôi ăn ẹ đi, anh hai lại có trò rồi đấy, chuẩn bị tinh thần đi – Hấn này giờ đang ngồi đăm chiêu nghĩ ngợi giờ mới lên tiếng.

- Haizzz, thôi ăn nhanh đi – Nó cũng hồi thúc rồi ăn nhanh phần của mình rồi bay lên phòng chuẩn bị, mấy đứa kia cũng vậy. (hình như bọn này có trò hay sao á mà tên nào cũng phần khởi hết)

- Ok, vì hôm nay không làm gì cho lại không muốn mấy đứa bỏ lỡ dịp tới đây mà không leo núi thì uống, mặc dù ngoài Kyo, Rika với 5 thằng nhóc thì mấy đứa còn lại đã thuộc nằm lòng đường đi nước bước nơi này, nhưng mà không sao, vậy càng tốt hôm nay chúng ta sẽ có 1 trò chơi khá thú vị dành cho 8 đứa Kyo, Rika, Liz, Jes, Jay, Joe, Tim và Ken sẽ chia thành 4 cặp 1 trai 1 gái và đích đến là đỉnh của ngọn núi, nhóm nào về sau cùng sẽ bị 3 nhóm kia phạt, có ai có ý kiến gì không?? – khi tụi nó đã có mặt đầy đủ thì Phong lên tiếng, đến mỗi đoạn khác nhau thì anh lại làm một bộ mặt trông hài kinh khủng nhưng chẳng có đứa nào dám hó hé tiếng nào. (nói mà không ngừng nghĩ luôn mới ghê chứ))

- Không thể nào chơi con gái vs con trai sao anh???? – Rika nhìn Phong trân trối, không biết ba đứa kia thì sao chứ với nhỏ là không được vì trong 4 tên nhỏ không ưa được tên nào cả. Tim thì quá lạnh lùng với cái tính nói nhủ của nhỏ mà đi chung với nhau thì chán chết, Joe với Jay thì điên điên khùng khùng đi với hai tên này có mà tới tết công gô cũng chưa tới nơi. Còn Ken thì là người nhỏ sợ nhất, anh chàng này quái gở quá không biết nói sao luôn, thành ra nếu như nhỏ mà đi với Ken chắc thể nào cũng chết sớm. Thế là trong 4 tên không thể nào đi chung với tên nào mà có thể về tới đích an toàn và bảo đảm không xúc mề cả.

- Không được, phải là một gái 1 trai vì mấy đứa từ nay sẽ phải cùng nhau sát cánh cho nên tập làm quen với nhau và ít gây sự đi, anh cho 3’ để tìm người chung nhóm, sau 3’ đứa nào chưa có nhóm thì anh sẽ chọn nhóm dùm đấy. – Phong nói, giọng nửa đùa nửa thật làm mấy đứa tụi nó méo mặt. (ẹc, có chắc đây là lí do chính đáng không đó ông kia????)

- Ok, hay là bây giờ như vậy, Jes sẽ đi với anh Tim, Liz với Jay, Joe với Rika còn Ken sẽ đi với Kyo nha? – Jes nhanh nhẩu.

- Không được!!!!!! – Jay với Liz cùng phản đối.

- Tại sao??? – Jes hoàn hồn trân trối nhìn hai đứa hỏi. (nói, người ta đang nói kiểu đó mà hai anh chị này cùng hét thì có mà không hoảng)

- Không được là không được – tới lượt Nó lên tiếng.

- Hay là Liz với thằng Tim còn Jes với Jay đi, thành ra như vậy sẽ công bằng vì nhóm nào cũng sẽ là hai người kị nhau tới ngày chỉ cãi vã, chứ Jes mà đi với thằng Tim thì tụi này thua chắc, như vậy là không công bằng đâu – Hấn giải thích. (Ồ nói v thì tội Tim với Liz nhò)

- Nhưng mà .... – Jes nhăn nhó nói không nên lời luôn.

- Còn 30s nữa, xong chưa??? – nghe tụi nó bàn tán mà anh với 5 thằng nhóc phì cười, đành phải lên tiếng hồi thúc, mấy thằng nhóc đứng nhìn rồi cười thôi chứ không biết nói gì luôn, tự nhiên thấy mấy anh chịch ỉnh trẻ con quá mà. (chị mà mới đó đã 2:30 rồi á?? ông này có biết coi đồng hồ không ề???)
– Ok sắp xong rồi – Nó quay sang nói với anh rồi quay ngược lại chỗ của tụi nó, – Còn ai có ý kiến gì nữa không??? – Nó nhìn mặt từng người hỏi, nhìn mặt Nó bây giờ có không đồng ý cũng phải đồng ý thôi.

- Không ý kiến – Liz, Tim, Jay, Joe, và Hấn cùng nói.

- Còn hai nàng ??? – Nó nhìn Rika với Jes, chờ đợi.

- Ok, hết giờ, còn ai chưa có bạn không? – Phong nhìn đồng hồ phán rồi quay sang tụi nó.

- Còn chờ gì nữa??? – Nó chán nản nhì hai nhỏ.

- Oooooook – cả hai cùng ịu xịu, kéo dài giọng nghe đến mà não lòng.

- Ok xong rồi huynh – Nó quay qua anh nham nhò.

- Ok, cho mấy đứa 30’ chuẩn bị những thứ cần thiết, chừng nào nghe còi thì tập hợp. – anh nói với tụi nó rồi bước đi cùng 5 thằng nhóc không chờ cho tụi nó kịp ý kiến.

- Ok, thôi tụi mình cũng đi thôi – Hấn nói rồi kéo Nó đi.

- Ể, mi làm gì vậy???? – Nó vì bị Hấn kéo bất ngờ nên nhém chút nữa là chúi mỏ liền quay lại hét.

- Thế mi có định đi kiếm đồ ăn không???? – Hấn hơi khó chịu rồi ề.

- Ố de!!!!!! Quên nữa – Nó hét lên rồi bay thẳng làm Hấn phải chạy theo một nghĩ luôn, – Ể mà quên nữa, còn lại ta giao cho hai mi đấy, đừng để kyo này ra tay nhá – Nó đang phóng với tốc độ ánh sáng bỗng dừng thẳng cái kết quay lại nói với Jay và Joe làm Hấn đang rượt theo Nó phải phanh gấp chứ không là đã đâm ầm vào Nó rồi, còn Nó vừa dấn hai tên kia xong thì lại quay qua kéo tay Hấn mà bay biến đi mất trước khi để ai có thể nói được tiếng nào.

- Haizzz, cái con nhỏ này chừng nào mới lớn đây, ham ăn quá đi mất – Liz nhìn theo cái đám khói bụi mà mỉm cười nói.
- Ủa mà Kyo nói chuyện gì vậy???? – Rika ngơ ngác quay sang hỏi Joe.
- Không có gì – Joe xua tay, – thôi mình đi chuẩn bị đi. – nói rồi kéo tay Rika đi mất không kịp cho cô nàng phản kháng.
- Thôi mình cũng đi đi – Jay cũng lật đật kéo Jes đi trước khi nhỏ kịp thắc mắc lời thôi.
- Mình cũng đi thôi chứ??? – Tim quay sang Liz.
- Àh uhm – Liz này giờ đang đứng cười nhìn hai cái tên kia mà quên mất việc của mình. Thế là tụi nó mỗi cặp chia nhau ra làm việc của mình cho tới khi nghe được tiếng còi của anh Phong thì mới quay lại, người làm của tụi nó thì được dịp mà há hốc miệng mồm mà nhìn chủ của mình như người trên trời rơi xuống. Thường thì tụi Jes vẫn thường ra đây xả stress nhưng lúc nào cũng làm mất hình sự còn không thì cũng cho họ được nghỉ chứ có khi nào mà thấy mấy đứa tụi nó như bây giờ đâu, nhất là Ken vì lúc nào cũng để mặt ngầu và không bao giờ nói chuyện với con gái ngay cả với Liz và Jes luôn vậy mà bây giờ bị con nhóc không biết mặt mũi ra sao dưới cái nón lưỡi trai chà đạp không thương tiếc và cãi nhau chí chóe như con nít không bằng.
- Ok, hết giờ rồi, chuẩn bị xong chưa??? – sau đứng 30' không hơn không kém thì Phong liền thổi còi gọi tụi nó đến, nhì Ken là tội nhất vì phải mang một cái túi to đầy ắp mà ai cũng biết đó toàn là đồ ăn do Kyo chọn lọc một cách bữa bãi cho nhanh gọn nhất có thể. (ý là thấy cái gì nhét cái đó vào ế)
- Ôi trời ơi Kyo, đi có vài tiếng mà làm gì mang nhiều đồ thế???? – Jes choáng luôn với cái ba lô mà Hấn đang mang trên vai, nhìn mặt nhăn nhó đến là tội, nói cho cùng thì cái núi này đâu có lớn lắm đâu, mất khoảng 3 tiếng vừa đi vừa về luôn, nếu như đi nhanh thì chỉ mất 2 tiếng, lâu lắm cũng chỉ 4 tiếng là cùng.
- Đề phòng có đi lạc thì còn có đồ ăn chứ – Nó tỉnh bơ trả lời, mặt phờn luôn mới đau chứ.
- Chứ không phải là sợ là cà mà mất năng lượng à??? – Liz phì cười hỏi, cái núi này có to lớn gì đâu mà sợ lạc, với lại đây đâu phải lần đầu tụi nó đi núi, với lại Ken đâu phải mù đường chứ, cho nên cơ hội mà bọn nó bị lạc sẽ là con số.....0000.
- Hehe, cũng là nàng hiểu ta nhất – Nó nham nhở cười nói với Liz.
- Thôi thôi chuẩn bị xuất phát đi – Phong lên tiếng chen ngang chứ không chắc đến tối cũng chưa xong, mấy đứa này sao lúc trước khi gặp nhau thì mỗi đứa như có một thế giới riêng thế mà bây giờ thì cứ không rời nhau như vậy???? Không biết để cho tụi nó gặp nhau có phải là một việc tốt không nữa.
- Dạ – không biết từ lúc nào mà mấy đứa này lại ngoan ngoãn và hào hứng như thế.
- Ok, xuất phát, nhớ là đội nào về sau cùng thì sẽ bị phạt đấy nhá – anh nói trước khi tụi nó bước đi.
- Ế mà khoan, hình phạt này có hạn chế tới mức nào không hay là thả ga ế huynh???? – Nó hỏi anh, mặt gian tà.
- Thả ga – anh cười gian không kém nói với nó.
- Ok! – thế là tụi nó cùng nhau xuất phát, năm thằng nhóc thì đã gỏi chễm chệ trong phòng quan sát rồi. Thế là cuộc hành trình cũng bắt đầu, để xem tụi nó sẽ có những trò gì nhá.
- Bắt đầu với nhóm của Nó và Hấn 15 phút sau. ...
- Đi nhanh nhanh đi, ta mà về chót là ta cho mi vào nồi nước sôi đấy – tình hình là Nó đang nhón nhơ với bạch bánh tên tay và không ngừng cằn nhằn Hấn.
- Mi cứ thử mang nguyên cái ba lô như vậy rồi đi nhanh cho ta xem đi – Hấn cay cú, đã mệt rồi mà còn phải vác cái ba lô chết tiệt cộng thêm cái miệng như sáo của Nó làm Hấn muốn nổi điên (nhưng đương nhiên là k thể) (ế cơ mà chỉ mới 15' thôi gì mà ghê thế)
- Thì bởi vậy ta mới phải giúp mi tiêu thụ bớt nó vào bụng ta này – vừa nói Nó vừa cho thêm một miếng bánh vào miệng nhai chóp chép nhìn đến là muốn phan cho chiếc dép.
- Vậy thì mi vác luôn cái này đi – quay cái balô trên vai về phía nó.
- Không đời nào, mi làm con trai để làm gì chứ – Nó nhe nhón cười, bữu môi đá đều Hấn.
- Vậy thì cầm có kêu ca – Hấn phán gọn lỏn.
- Vậy thì còn gì vui nữa??? – Nó đột ngột quay lại, mặt mày nhăn nhó trông đến là tội.
- Không nói nhiều, không thì mi tự đi mà vác cái của nợ này – Hấn không lung lay.
- Ken, Keeeeeeeeeeeeeeeeen ta cho mi ăn này – Nó kéo dài tên Hấn rồi còn đút cho Hấn ăn nữa chứ.

- Không là không – hơi hơi lung lay rồi nhưng vẫn nói cứng
  - Keeeeeeeeeeeeen – mặt cún con, mắt lấp lánh, tay thì lấy khăn lau mồ hôi cho Hấn.
  - K.h.ô.n.g.là.k.h.ô.n.g! – vẫn còn cứng đầu, trong bụng thì đã cười thầm
  - Mì, mì nở lòng nào – rung rung nước rồi đấy. (ôi có phải là Kyo k v????? :-O)
  - Ok thôi được, nhưng cảm không được cần nhằn không thì đừng trách – Hấn đầu hàng, gì chứ Nó mà khóc tại đây thì có mà Hấn độn thổ.
  - YAY!!! – Nó nhảy căng lên sung sướng làm cho tim ai đó lại nhảy sai 1 nhịp nữa rồi. Thế là suốt đoạn đường còn lại Nó không ngừng nghỉ cái miệng, nói nào là chuyện trên trời dưới đất nghe mà chóng cả mặt, Hấn thật sự hồi hận, ước gì đừng hứa với Nó nhưng đã quá muộn.
- “Mong chị có thể luôn luôn như vậy chị hai à” ở đâu đó trên 1 cành cây có một thằng nhóc đang theo dõi Nó và Hấn mà bất chợt mỉm cười, chờ cho hai người đi được 1 đoạn thì người trên cây phóng cái vào xuống đất và bỏ đi.
- Thôi quay sang Jes với Jay ở 45’ sau nhá.
- Jay nói gì đi chứ, sao hôm nay Jay im lặng thế??? – Jes sau một hồi chán chường cái chương trình độc thoại của mình thì cũng quay sang cần nhằn Jay.
  - Ồ..ờ – cái câu mà trong 45’ vừa qua không biết Jay đã lặp đi lặp lại bao nhiêu lần.
  - Aaaaa, hôm nay mi ăn trứng cái gì vậy tên kia???? – Jes đầu hàng, không biết phải làm gì luôn, thường ngày cái tên này không ngọt miệng thì bây giờ có khạp miệng cũng không nói là sao chứ????
  - Jes có mệt chưa??? hay là nghỉ một lát nhá – cuối cùng cũng chịu nói chuyện rồi đấy.
  - Không cần đâu, ta muốn về tới nơi sớm – Jes lắc đầu nói rồi quay đi.
  - Jes này, dừng lại tí đi, anh có chuyện muốn nói – giữ tay Jes lại, Jay đổi giọng nói một cách nghiêm túc. (nguy hiểm rồi đấy)
  - Ồ, cái gì vậy, sao tự nhiên lại đổi tông thế??? – hơi ngạc nhiên Jes quay lại hỏi Jay, nhưng khi nhìn thấy nét mặt của Jay thì cô nàng nhà ta im thít luôn.
  - Jes, thật sự anh có chuyện muốn nói, em nghe anh một chút có được không??? – Jay khó khăn hỏi.
  - Ồ.. uhm – mắt mờ to hết cỡ Jes nhìn Jay như người trên trời.
  - Jes này, có chuyện này Jay đã giữ trong lòng từ rất lâu, anh đã yêu em từ lâu lắm rồi, lúc đầu anh cứ tưởng người mình thích là Liz nhưng thật sự ra người anh yêu chính là em, chỉ có mình em mà thôi (sến hơn con hến luôn) – Jay nói, giọng nghiêm trang, rồi đột ngột cậu cầm lấy tay Jes, người đang đông cứng rồi, – Làm bạn gái anh nhé???? – Jay nhìn thẳng vào mắt Jes mà hỏi.
  - Herherher, ta đang mơ phải không??? có ai nói cho ta biết là ta đang mơ đi – Jes như người mất hồn, cười không ra cười mà khóc cũng không ra khóc nói.
  - Jes, không phải là em đang mơ đâu, là anh đang .... tỏ tình với em đây – Jay dờ khóc dờ cười nhìn Jes.
- Thôi để câu trả lời sau đi, tới cặp của Tim với Liz 1 tiếng 15’ sau.
- Có cần phải nghỉ 1 chút không??? – Tim sau 1 lúc im lặng cũng lên tiếng. (có thể nói cặp này là yên nhất nhờ)
  - Không sao, cũng sắp tới đích rồi – Liz quay sang cười hiền với Tim rồi bước đi típ.
  - Liz, có....có thể nói chuyện một ..... một lúc được không??? – bỗng Tim bối rối ngập ngừng hỏi Liz
  - Có chuyện gì sao???? – Liz vẫn tỉnh bơ quay lại hỏi. (Ồi chị này hum nay máu không lên tới não thành ra não không hoạt động hay sao vậy trời????)
  - Uhm, ngồi xuống đi, Tim muốn kể cho Liz nghe chuyện này, cũng đã lâu lắm rồi – Tim nói, chỉ vào cái tảng đá gần đó, hình như đã lấy lại được bình tĩnh rồi.
  - Uhm – vẫn chưa có chút gì gọi là biết chuyện gì đang xảy ra.
  - Uhm, khoảng chừng 13 năm về trước, có một cô bé khoảng chừng 5 6 tuổi rất dễ thương lúc nào cũng cười nói sống trong một trại mồ côi tên Next Generation. Có 1 thằng nhóc khoảng 6 7 tuổi lắm lì ít nói cũng ở trong chung 1 cái trại đó, tuy lắm lì ít nói nhưng luôn luôn để ý đến cô bé. Có 1 lần cô bé dễ thương đó bị mấy đứa nhóc trong trại ăn hiếp nhưng vẫn kiên cường không hề khóc, rồi thằng nhóc đó chạy tới đuổi mấy đứa nhóc kia đi và đỡ cô bé đứng dậy, từ đó cả hai chơi rất thân với nhau, nhưng rồi 1 ngày kia cô bé được người rước đi rồi thì cậu nhóc cũng vậy, 3 năm sau cả hai gặp lại nhưng cô bé đó đã không còn nhận ra cậu bé nữa, nhưng cậu bé thì vẫn nhớ cô bé đó. Nhưng điều ngạc nhiên là cô bé ngày trước dễ thương đáng yêu bao nhiêu thì bây giờ cô bé đó lạnh lùng và thật rất khó gần, nhưng cậu nhóc kia vẫn muốn nói với cô bé 1 điều là cậu vẫn luôn nhớ đến cô và cậu rất rất yêu cô – Tim chậm rãi kể lại chuyện của 13 năm trước, lần đầu tiên sau 13 năm cậu mới nói trong 1 lần nhiều như thế, còn Liz thì như chết lặng trong một

kí ức của riêng mình.

- .... – Liz không thể nói gì luôn, đã đứng hình rồi.

- Liz, Liz sao vậy??? – tình hình là Tim đang hỗn loạn thật sự khi thấy giọt nước mắt nóng hổi từ mắt Liz chảy xuống, thật sự sợ vì sao Liz lại khóc, và Liz đang nghĩ gì??? .....từ từ nói sau nhá.

Quay qua cặp cuối của Joe và Rika của 1h30' sau, giờ mới đi được nửa đoạn đường. (mấy đứa kia thì đã đi được 3/4 rồi, à mà quên nói là ổi đứa chọn một đường chứ không đi chung nhá)

- Joe, sao mà mi đi nhanh thế, chờ ta với!!! – tình hình là Rika nhà ta cứ vừa đi vừa réo, bước những bước thật chậm chạp đúng với 1 tiểu thư luôn. Từ nhỏ tới lớn ít khi nào hoạt động ngoài trời cho nên nó vậy, dung nhan là trên hết ế, thế mà đánh nhau là không bao giờ từ.

- Cô muốn về cuối để bị mấy nhỏ kia phạt hay sao hả??? – Tuy nói cứng nhưng vẫn đi chậm lại, cứ như thế mà nãy giờ cả tiếng rưởi rồi mà chưa tới đâu hết.

- Nhưng mà mệt thật mà, từ nhỏ tới lớn toàn đi bar với đánh nhau thôi chứ có khi nào phải đi leo núi vớ vẩn như vậy đâu – lại ca bài ca muôn thuở rồi đây. (óóóóó, thế đánh nhau không mệt à chị???)

- Haizz, riết rồi ta không biết cô có phải là con gái không nữa – Joe lắc đầu nhìn Rika.

- Đương nhiên là con gái rồi – kênh mặt.

- ... – không nói gì, chỉ nhìn từ đầu tới chân như đánh giá, xong lại bữu môi lắc đầu.

- Ý mi là gì vậy hà tên kia??? – nóng máu rồi đó.

- Không hiểu tại sao ta lại có thể yêu một cô gái như em, vừa đánh đá lại không giống con gái 1 chút nào cả – Joe đứng dựa lưng vào một cái cây gần đó thấy một câu không thể nào ..... không biết nói sao luôn.

- Mi mới nói ai đánh đá h. ....ế mà khoan, mi mới nói gì? hình như ta mới nghe cái gì đó không đúng lắm thì phải – đang hùng hổ lao về phía Joe thì đứng chững luôn.

- Anh nói là.....A.N.H.Y.Ê.U.E.M, đồng ý làm bạn gái anh nhé??? – phát âm rõ từng chữ, bước nhanh lại phía Rika Joe đưa ra một cái hộp nho nhỏ, còn Rika thì đang chết đứng tại chỗ vì quá shock. (ôi tình tồ kiũ j v Joe????? ôi trời ơi là trời, đất ơi là đất, playboy kiũ gì vậy????? Joe: herher, đã nói là playboy thì gái nó tự dân hiến chứ có bao giờ phải tán tỉnh ai đâu cơ chứ. TG: E chào thua a!!! *quỳ lạy*)

- ... – Rika vẫn đang đứng hình, không biết phải nói gì hay nói đúng hơn là không thể nào mở miệng được luôn.

- Rika, anh thật sự rất rất yêu em đấy, làm bạn gái anh nhé??? – Joe vẫn kiên nhẫn chờ đợi và câu trả lời. Tất cả 3 nàng nhà ta đều rất ngạc nhiên nhưng cũng có phần lo lắng, không biết họ nên đồng ý hay sẽ từ chối các anh chàng đây????

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Những câu trả lời đây ..... máu !?!?

Quay sang phía của Phong với mấy thằng nhóc.

- Sư huynh có chắc là sẽ ok không vậy??? – Ren nghỉ ngơi hỏi Phong, nhìn mấy cặp này nãy giờ lâu lắm rồi, choáng váng chứ chẳng chơi.

- Làm sao huynh biết được, cứ để tới đâu hay tới đó đi – Phong phán 1 câu quá chi là... làm mấy thằng nhóc té ngửa.

- Ủa mà hai Ran đâu rồi??? – Rei nãy giờ ngồi chơi xơi nước ngắm mấy cái màn hình thì đột nhiên hỏi.

- Cái màn hình thứ nhất, trên cái cây gần đó – Ray không thèm nhìn ra khỏi cái màn hình laptop của mình mà nói. (Hehehe, tới đây chắc mọi người cũng hiểu là 5 anh em này đang ngồi trong phòng thu hình để quan sát hết tất cả 4 cặp kia rồi nhá, và bh thì cũng bík ai là người ngồi trên cây rồi)

- Hình như là chỗ của anh Jay không được khả quan cho lắm thì phải – Rey đột nhiên lên tiếng khi nhìn thấy mặt Jay .....

Thôi để mình tua qua xem câu trả lời của Jes là gì nhá mà nghe Rey nói thăm thẳm

- Jes này, có chuyện này Jay đã giữ trong lòng từ rất lâu rồi, Jay...a...anh đã yêu em từ lâu lắm rồi...anh...lúc đầu anh cứ tưởng người mình thích là...là Liz nhưng thật sự ra người anh yêu chính là em (sến hơn con hến luôn) – Jay nói, giọng nghiêm trang nhưng lại đức khúc (ợc hình như hai câu này nó hơi chọi nhau thì phải), rồi đột ngột cậu cầm lấy tay Jes, người đang đông cứng rồi, – Làm bạn gái anh nhé???? – Jay nhìn thẳng vào mắt Jes mà hỏi.
- Herherher, ta đang mơ phải không??? có ai nói cho ta biết là ta đang mơ đi – Jes như người mất hồn, cười không ra cười mà khóc cũng không ra khóc nói.
- Jes, không phải là em đang mơ đâu, là anh đang tỏ tình với em đây – Jay dờ khóc dờ cười nhìn Jes.
- Không thể nào, ta chỉ có anh Tim thôi – Jes lắc đầu ngoay ngoay. (ôi sao mà phũ phàng thế?????)
- Oh uhm, anh hiểu rồi, dù sao thì mình cũng là bạn mà phải không??? – cười một nụ cười không thể nào thâm hơn Jay nói, cậu không ngờ là Jes lại thích Tim, cứ nghĩ là vì Tim chăm sóc cô từ nhỏ thì cô chỉ coi Tim như một người anh, nhưng có lẽ cậu đã sai, và cú này có lẽ là quá nặng chẵng???
- Ta xin lỗi, ta không biết ... – Jes thấy biểu hiện trên mặt Jay thì thấy áy náy quá.
- Không sao, dù sao thì nếu xo ra thì anh đâu thể nào bằng thằng Tim được – Jay lắc đầu nói giọng buồn xo rồi bước đi trước.
- Jay, anh không sao chứ?? – Jes đuổi theo Jay.
- Không sao, thôi đi nhanh đi để về trễ thì sẽ mệt với mấy đứa kia đây – Jay quay lại mỉm cười nói rồi lại quay đi. Jes không biết nói gì nữa đành lặng lẽ bước đi bên Jay, thật lòng thấy mình có lỗi, thật sự cô không hề biết về tình cảm của Jay, vì trong đầu cô từ đầu chỉ cuối chỉ có mình Tim mà thôi, vì Tim đã cứu cô một mạng, nhưng như vậy là yêu hay chỉ là cảm kích, thôi ta cứ theo dõi tiếp đi nào.

Quay lại chỗ mấy anh em kia thôi..

- Hình như là không thành công rồi – Phong lắc đầu chán nản, cô nhóc này vẫn chưa lớn lên chút nào cả.
- Không biết là chị Jes đã nói gì nhỉ – Rei tò mò.
- Chắc lại là anh Tim thôi, lúc nào cũng chỉ có anh Tim thôi mà – Ran không biết xuất hiện từ khi nào lên tiếng làm cho mấy thằng nhóc nhảy dựng.
- Ồ Ran, mới thấy anh trên cây mà ??? – nhóc Rey lấy lại bình tĩnh.
- của 30' trước thì đúng là đang ở trên cây – Ran nói, chỉ tay vào màn hình ngay chỗ giờ ghi hình.
- Ồ ha, mà sao tự nhiên cái máy này đứng luôn rồi?? – Ray bây giờ mới nhìn lên và để ý thấy là này giờ cái máy này chưa có di chuyển gì.
- Đang loay hoay thế nào không biết thì chị hai thấy cái máy và 1 viên sỏi và tạm biệt cái máy thôi – Ran thần nhiên. (ec, em bó tay!!!)
- Hahaha, đúng là chị hai mà – Ray cười vang nói.
- Tiếc thật, sao cái máy quay này không thể nghe được nhỉ, nếu nghe được thì hay biết mấy – Rei tiếc rẻ. (quên nói vs mng là mấy cái máy quay này chỉ ghi hình chứ k nghe đc tiếng ế ẹ)
- Dù sao thì cũng phải cho tụi nhóc 1 chút riêng tư chứ, quan sát là đủ rồi – Phong này giờ chỉ ngồi cười vì mấy câu nói của mấy nhóc giờ mới lên tiếng (ợc, anh này nói v cũng như k, cho ng ta chút riêng tư mà lại đi ngấm người ta, đúng là một “chút” thật @@)
- Nhưng dù sao thì cũng tò mò thật mà – Rei vẫn bướng.
- Thì anh cũng đang hỏi hện đây thôi – Phong phán 1 câu làm mấy thằng nhóc cũng bó tay với ông này luôn, ông anh này có lúc thì cực khó tính mà có lúc lại cực trẻ con @@). Tụi nhóc ngồi nói chuyện một hồi thì Ray đột nhiên lên tiếng.
- Ồ, em nhớ là anh Tim với chị Liz đâu có trong kịch bản thì phải??? – Ray đang nhìn chăm chăm vào màn hình của chỗ Tim với Liz đang đứng, mấy thằng nhóc cùng Phong cũng châu đầu vào xem.
- Ồ ha, chỉ định là cho thằng nhóc Joe với Jay thôi mà, ế mà thế này càng hay chứ sao – Phong chêm vào một câu rồi cả 6 cùng quan sát.
- Ế mà anh Tim nói gì nhiều thế nhỉ, từ nào giờ có khi nào thấy anh ấy nói nhiều như thế đâu?? – Ray tò mò.
- Ôi bây giờ thì anh hỏi hện thật sự rồi đây – Phong ôm đầu than thở.
- Thôi để xem anh Tim có thành công không cái đã, nhìn mặt chị Liz hình như là đang rất bất ngờ vì chuyện gì thì phải – Ran nói rồi chăm chú nhìn vào màn hình, mấy tên kia thì nhìn...cậu, hình như hôm nay 2 cái tên cầm như hến của chúng ta ăn nhầm cái gì thì phải, sao tên nào cũng nói nhiều thế??? (mng thông cảm đi, cũng biết là Tim nhà ta đã ít nói mà Ran nhà ta thì càng khbh mở miệng mà)

Qua xem phản ứng của Liz thôi nào ....

- .... – Liz không thể nói gì luôn, đã đứng hình rồi.

- Liz, Liz sao vậy??? – tình hình là Tim đang hỗn loạn thật sự khi thấy giọt nước mắt nóng hổi từ mắt Liz chảy xuống, thật sự sợ vì sao Liz lại khóc, và Liz đang nghĩ gì??? Trong vô thức Tim đưa tay lau những giọt nước mắt của Liz, nhưng không hiểu sao càng lau thì nước mắt Liz càng chảy dài và nhiều hơn, lúc này thì Tim đã hoảng sợ thật sự. – Liz, đừng làm Tim sợ chứ – Tim mếu máu nhìn Liz.

- ... – Liz không nói gì, chỉ đột nhiên ôm chầm lấy Tim làm cậu nhóc đứng hình luôn, cậu không phải đang mơ đấy chứ??? Tim không biết nói gì nữa, chỉ biết đứng đó mà nghe Liz khóc.

- Anh Minh, chính là anh sao??? Tại sao anh không nói ngay từ đầu là anh chứ??? Anh có biết Kim đã đi tìm anh lâu lắm không??? Kim đã trở về đó để tìm anh nhưng người ta nói anh đã được gia đình rước đi, Kim đã khóc...khóc rất nhiều, Kim đã tìm anh...và chưa ngày nào không nhớ...nhớ đến anh..anh hết...anh có biết Kim buồn...buồn lắm không?? Nhưng mà Kim đã nghe lời...nghe lời anh..chưa bao giờ...bao giờ khóc vì anh nói...nói khóc là yếu đuối...khóc là anh sẽ không thương...thương Kim nữa...và Kim đã không...không khóc chỉ để mong...mong rằng anh sẽ...sẽ về...về với Kim đây – Liz khóc, khóc như 1 đứa trẻ, nghẹn ngào nói với Tim, và Minh chính là tên mà Liz đã gọi Tim vì lúc nhỏ Liz ngóng lâu ngóng lo không thể nào gọi tên Khánh mà cứ thành Kháng hay Khăng thành ra cô đã chuyển qua gọi Tim là Minh, rồi thì bắt Tim chỉ được gọi mình là Kim vì sợ anh sẽ không phát âm được Nguyên mà kêu cái gì khác thì khổ, với lại như vậy thì sẽ hoà nhau vì Minh khánh thì Liz gọi Minh, vậy nên Kim nguyên thì Tim gọi là Kim. Và bây giờ thì chúng ta cũng biết thêm một chuyện nữa là Liz nhà ta không phải là không có cảm giác hay gì gì mà chỉ là vì một lời hứa và mong chờ một người mà đã tự ép mình sống mạnh mẽ nhé.

- Kim, anh xin lỗi, thật sự xin lỗi – Tim nãy giờ như hoá thành urong khi nghe tiếng Liz nghẹn ngào, nhưng rồi cậu vòng tay ôm chặt lấy Liz, – Anh xin lỗi, anh hứa từ nay sẽ không bao giờ rời xa Kim nữa – Tim cũng nghẹn ngào nói với Liz, thật sự cậu đã mơ về ngày hôm nay rất lâu rồi, tưởng chừng như muốn điên lên được. Xem như quyết định nói với Liz hôm nay của cậu là 1 quyết định sáng suốt, cậu đã phân vân cả đêm chứ chẳng chơi.

- Anh đã hứa rồi đấy – Liz đỏ mặt, dấu mặt mình trong vòng ngực rộng lớn và ấm áp của Tim mà nói. (ôi, còn đâu 1 Liz lạnh lùng nữa, cute toả đi mất :X, ế mà tui nhớ chị này đang khóc mà???????)

- Uhm – Tim cười nụ cười hạnh phúc ôm chặt Liz, tự nhiên cậu thấy Liz sao mà nhỏ nhắn và mỏng manh quá trong vòng tay mình, cậu hứa với lòng rằng sẽ không bao giờ để Liz phải chịu thêm một tổn thương nào nữa. – Vậy làm bạn gái anh nhé?? – đột nhiên cậu đẩy Liz ra, hai tay đặt lên vai cô mà nhìn thẳng vào mắt Liz làm tim ai đó nhảy loạn xạ trong lồng ngực, mặt thì đỏ bừng như gấc chín.

- Cái...cái này.. – Liz đỏ mặt, đầu cúi gằm (ôi Liz ơi, sao mà dt ế???)

- Không lẽ em không đồng ý?? – Tim bỗng dưng xụ mặt xuống nhìn thật ngố mà cũng thật cung làm sao.

- Không...Không phải nh... – Liz lật đật phản đối rồi thì hối hận không kịp, nhắm mắt tự trách mình.

- Vậy là đồng ý đúng không?? – Tim nhìn Liz cười gian, nhìn mặt Liz bây giờ cậu thật muốn cười vì trông cô nhóc thật ngốc làm sao nhưng lại phải làm mặt nghiêm nghị không thì lại khổ. – Uhm – vẫn không chịu mở mắt ra Liz gạt đầu, – Nhưng mà không phải là lúc này – cuối cùng cũng mở mắt ra nhìn Tim, còn cậu thì chưa kịp vui mừng đã mặt mày bí xị trông đến là thảm hại.

- Tại sao ... tại sao không phải là bây giờ??? – Tim hơi bức xúc hỏi.

- Vì em muốn giúp Kyo trả thù trước, với lại Kyo chưa vui thì em cũng như anh sẽ không thể nào vui nổi mà, có đúng không??? – Liz nói, mặt đầy hy vọng.

- Nhưng mà mình vẫn có thể giúp Kyo nếu em làm bạn gái anh mà – Tim bướng bỉnh dù đồng ý với cách nghĩ của Liz.

- Ý anh là sao?? – Liz khó hiểu. (ôi có phải là Liz không vậy?? Hay là cái này là sức mạnh của tình yêu???)

- Là mình vẫn có thể bí mật hẹn hò, như anh Minh với anh Phong vậy đó – Tim trẻ con.

- Ack, anh...anh đang nói gì đó??? – Liz nhìn Tim như người trên trời.

- Ồ anh...anh... – Tim gãi đầu, cậu quên là mỗi lần nhắc đến anh Minh là Liz lại buồn. – Anh không có ý đó – Tim hối hận.

- Psk, hahaha, anh đang nghĩ là em ghen vì việc anh Minh với anh Phong yêu nhau sao?? – Liz phì cười, mới đầu chỉ là hơi bất ngờ khi nghe Tim lại có thể trẻ con như thế, nhưng thấy phản ứng của Tim thì lại buồn cười.

- Chứ không phải sao?? – Tim ngây thơ vô (số) tội hỏi. (ôi đúng là sức mạnh tình yêu mà)

- Có việc này không ai biết, đó là chị Thiên Ân là chị nuôi của em, cho nên nên khi thấy anh Phong với anh Minh thân mật thì em cảm thấy buồn cho chị ấy thôi, nhưng sau một thời gian suy nghĩ thì em thấy sẽ rất ích kỷ nếu bắt anh Minh phải sống một mình như thế đến già cho nên em đã hết buồn chuyện này rồi – Liz cười hiền, có lẽ đây là chuyện duy nhất mà cô giấu Kyo.

- Ack, vậy là không phải em thích anh Minh à?? – Tim hỏi 1 câu mà khi nói ra rồi mới thấy mình n.g.u.

- Timmy Trịnh Vũ Minh Khánh, anh giỡn mặt em đó hả??? – Liz nhìn Tim với ánh mắt đầy *yêu thương* gọi cả tên lẫn họ.

- Không phải, không phải, anh không phải ý đó, chỉ là từ cái lúc đi đẹp bọn Jim thì ánh mắt của em nhìn anh ấy rất lạ cho nên anh... – Tim nhăn nhó nhìn Liz giải thích, mặt thì đỏ bừng hiện rõ nguyên chữ G.H.E.N to tổ chẳng
- Chỉ là em cảm kích anh Minh vì đã ngăn em trước khi làm hại người của Kyo mà thôi, anh nghĩ đi đâu vậy hả??? – Liz lườm Tim đai nghiêng. – Hehehe, thế thì lỗi tại anh – Tim nhe răng cười, nụ cười toả nắng làm ai đó đang giận đến bốc khói cũng phải xiu lòng.
- Tim, anh có biết cái nụ cười mật ngọt chết ruồi của anh đáng ghét đến cỡ nào không?? – Liz nói trong vô thức làm ai đó càng cười dữ tợn hơn.
- Vậy phải làm sao để anh khỏi cười đây?? – Tim nhướn mày tỉnh nghịch hỏi Liz.
- ... – Không nói gì, Liz chỉ nhón chân lên (nên nhớ ông Tim này có chiều cao kinh khủng khiếp ế ả) choàng tay mình qua sau gáy Tim và đặt môi mình lên môi Tim tạo thành một nụ hôn làm ai đó đang cười cười đứng hình luôn.
- Con nít dưới 18 không nên coi những cảnh này đâu – Phong đột nhiên che màn hình mà nói với 5 thằng nhóc, còn tụi nhóc thì đang đứng hình toàn tập.
- Đó... đó có phải là anh Tim với chị Liz không... không vậy??? – Rei nhìn chăm chăm vào màn hình mà hỏi, thằng nhóc như không tin vào mắt mình. Hai con người cứ như hai tảng băng di động có thể trẻ con dễ như thế sao???? Mặt dù tụi nhóc chưa quen với Tim và Liz cho lắm để biết rõ con người của họ nhưng cũng đủ biết là hai con người này chính chẳng đường nào mà giờ cứ như con nít ấy thì không ngạc nhiên cũng lạ.
- Ôi đúng là không thể tin được – Rey với Ren cùng choáng.
- Cái ông Tim này chỉ được cái giỏi nói xạo – Ran nở một nụ cười thật lạ mà nói, làm mấy tên kia cứ phải là chết đứng.
- Ran, anh biết là em đẹp trai rồi, đừng để cái nụ cười đó cảm dỗ anh chứ – Phong cười gian nói với Ran, mấy thằng nhóc sau khi đứng hình nghe câu nói của anh thì té lãng ra cười.
- Em vô tội, có gì anh Minh về em đổ hết lên đầu anh rán chịu – Ran vẫn tỉnh bơ nhếch mép cười.
- Ê nhóc nói gì á – Phong hết hồn, không lẽ thằng nhóc biết.
- Hai người không cần dấu đầu, ai cũng biết là hai người có quan hệ gì mà, chỉ là chị hai chưa nói gì thôi – Ren cũng chen vào.
- Thôi thì công khai đi hai ông anh à – Rei cũng tham gia.
- Ở mấy nhóc – Phong trợn mắt nhìn mấy thằng nhóc.
- Chứ không phải mấy bữa tụi em với chị Kyo không về nhà chính thì anh túc trực bên đó với anh hai à – Ray phì cười vì bộ mặt hề của ông anh mình.
- Herher, bọn nhỏ bây giờ ... – Phong lắc đầu.
- Hhahaaahaha – 5 thằng nhóc nhìn mặt Phong mà lăn bò càng ra cười như điên.
- Tới lượt anh Joe với chị Rika rồi này – khoảng 30' sau thì Rei lại kêu gọi hết mấy tên đang ngồi chơi xơi nước lại cái màn hình cuối cùng. (ôi, camera đầu mà lăm thế???)
- ... – Rika vẫn đang đứng hình, không biết phải nói gì hay nói đúng hơn là không thể nào mở miệng được luôn.
- Rika, anh thật sự rất rất yêu em đấy, làm bạn gái anh nhé??? – Joe vẫn kiên nhẫn chờ đợi và câu trả lời sẽ là gì???
- Hahahaha, không vui tí nào đâu nhóc à, đừng giỡn như thế chứ – Rika đưa tay xoa đầu Joe rồi phá ra cười, cười mà chẳng ra cười.
- Anh không giỡn đâu Rika à, thật sự đấy – Joe vẫn không bỏ cuộc.
- Thật sự là không vui tí nào đâu nhóc – Rika nói rồi quay lưng bước đi.
- Anh cấm em không được gọi anh là nhóc, và cấm em xem tình cảm của anh là đùa giỡn! – Joe đột nhiên nắm tay Rika kéo lại và nhìn thẳng vào mắt Rika mà nói, giọng cương nghị.
- ... – Rika hai mắt mờ to đầy ngạc nhiên, “đây có phải là thằng nhóc Joe trẻ con ngày thường không vậy???” Rika tự hỏi mình.
- Rika, anh thật sự thích em mà, chưa có cô gái nào làm anh tức điên như em, cũng chưa có cô gái nào có thể làm anh ăn không ngon ngủ không yên như em đâu, là thật đấy – Joe nhăn nhó nói nghĩ tới những lúc mà bị Rika chơi cho đến thân tàn ma dại. (cái này hình như nói quá, chỉ là tức mà k thể nào làm j đc cô nhóc nên tự hành hạ thân mình thôi à)
- Vậy mà có người thích kiếm chuyện với ta đấy – Rika tuy ngạc nhiên nhưng vẫn cứng đầu nói, Joe phì cười.
- Hahah, có người còn nhớ kia – Joe chọc ghẹo.

- Mi dám nói gì á?? – Rika nóng mặt la.
- Hehehe, thì chỉ nói sự thật thôi – trẻ con.
- Mi...mi...aaaaaa!! – Rika đỏ mặt hết, có ai mà tỏ tình cái cách trẻ con như cái tên này không chứ
- Thôi mà, thật sự đấy Rika, làm bạn gái anh nhé?? – đây hy vọng nhìn Rika cùng lúc đưa ra một cái hộp nhưng nho nhỏ màu tím lúc này.
- cái gì ế?? – vừa thấy cái hộp là Rika đã mê tít. (ẹc, mới thấy cái mà giờ mới .... đúng là ham hố)
- Làm bạn gái anh rồi biết – Joe cười gian.
- Xì, không thèm -Rika vờ giận dỗi quay đi.
- Ôi vậy là tội nghiệp mày rồi, có người không thích mày đấy, thôi thì để tao đem mày tặng cho người khác nhé – Joe nói với cái hộp làm ai đó vừa ghen vừa tiếc.
- Mi dám... – quay ngoắc lại hết và đứng hình, tình hình là nhém chút nữa môi chạm môi rồi.
- Dám gì?? – Joe nhìn thẳng vào mắt Rika.
- Mi dám đem cái hộp đó tặng cho người khác xem ta sẽ xử mi thế nào – Rika nói cứng nhưng giọng lại run run.
- Còn dám mi mi ta ta thêm cái nữa thì thử xem anh có dám không – Joe nghênh mặt.
- Mi... – Rika vừa định nói gì đó thì đã bị Joe chặn lại bằng một...nụ hôn làm ai đó trở mắt nhìn đầy ngạc nhiên rồi thì lại nhắm mắt vào mà hưởng thụ. Đúng là playboy có khác, nụ hôn đầy điêu luyện làm con người ta bị cuốn theo, sau một hồi *tận hưởng* thì cuối cùng cũng lấy lại được lý trí Rika liền đẩy Joe ra thờ đốc.
- Mi...nụ hôn...nụ hôn đầu của ta...hức,...mi...tên khốn!!! – Rika hét vào mặt Joe, nước mắt hai hàng. Đúng, đó chính là nụ hôn đầu đời của Rika, tuy luôn tỏ ra là một play girl nhưng Rika chưa bao giờ hôn ai cả, vậy mà lại bị cái tên Joe đáng chết này hôn như vậy, ôi tội nghiệp Rika quá. Cứ nghĩ là nụ hôn đầu sẽ rất lớn mộng chứ đâu có ngờ lại là bị một cái tên con nít PLAY BOY như Joe cưỡng ép chứ, không khóc mới lạ. (thông cảm chị này 19 rồi chứ mà cứ như con nít ý, lúc nào cũng ở trên mây, hoang tử với công chúa thôi) Còn Joe thì đứng hình, cậu không nghĩ mình lại may mắn như thế.
- Xin lỗi mà, thế hôn lại đi là huê – Joe cười gian nhưng chưa kịp cười thì đã đứng hình rồi, cứ tưởng là giỡn thôi ai dè...Rika làm thật, bay lại kéo Joe xuống và không ngần ngại đặt môi hôn Joe trả thù, anh Joe nhà ta cứ tưởng được lợi cho nên cứ hưởng thụ, nhưng thật là 1 sai lầm khi mà đang say sưa với nụ hôn thì Rika đột nhiên cắn phập vào môi cậu một cách không thương tiếc làm máu môi chảy ra như suối. (hehehe tả hơi quá rồi, nhưng mà có chảy thật đấy)
- Coi mi còn dám hôn bừa người khác nữa không – Rika cắn phập vào môi Joe rồi nói, xong lại hôn tiếp thành ra *xoi* luôn cả máu của Joe, còn cậu thì ngạc nhiên tột độ không biết phải làm gì luôn, cứ để Rika tha hồ bá đạo cho tới khi cô bỏ cậu ra. – Từ nay cấm mi hôn 1 đứa con gái nào khác không thì chết với ta – Rika bỏ Joe ra rồi quay đi, mặt đỏ bừng.
- Ế, đâu dễ như thế, dám cắn ta rồi còn nói như thế, trừ khi nào là bạn gái ta, còn không thì sẽ phải trả giá đấy – Joe kịp hoảng hồn kéo tay Rika lại mà nói, mặt gian tà.
- ... – Rika không nói gì, mặt đỏ bừng.
- Sao?? Gật đầu hay lắc đầu?? – Joe hỏi.
- Joe ngốc, I LOVE YOU – Rika bỗng ôm chặt lấy Joe, dấu mặt mình trong lòng cậu.
- Xin lỗi em nhưng tôi không hiểu tiếng anh, tôi là người Việt – Joe được nước làm tới.
- Ta thích mi – Rika đỏ mặt nói nhỏ xí. (Ồ, đáng lẽ phải đánh cái thằng kia mà la rằng ẹc nước còn làm tới à chứ?? ôi tg năn với cái tình yêu này thật đấy, thay đổi con người ta muốn chóng mặt.)
- Muốn ta hôn nữa sao mà dám ta với mi hả?? – Joe vẫn không tha.
- Đừng được nước làm tới nhá – Rika gắng giọng nói. (hahahá có đâu v chứ)
- Đương nhiên, ai kêu dám cắn anh, thế giờ có nói không?? – Joe đưa tay ôm Rika, hôn nhẹ lên tóc cô mà hỏi.
- Nghe cho kĩ đấy, nói 1 lần thôi đấy. EM YÊU ANH – Rika nói rồi vụt khỏi tay Joe mà chạy đi trước, mặt thì còn hơn cả gấc chín.
- Anh cũng yêu em nhóc à – Joe nói rồi rượt theo Rika.

- Ôi chị Rika, không thể nào tin được – Rey ôm mặt than, dù gì thì cũng là bà chị cậu thương nhất mà.
- Ồ nhưng mà đó không phải là first kiss của chị ấy sao?? – Ren tò mò.
- Thế cho nên Joe đã lãnh đủ đầy thôi – Phong cũng phì cười lắc đầu với cả hai cái đứa này.
- Hahaha, cho đáng chứ sao – Nó lên tiếng làm mấy tên kia té ngựa.
- Ồ chị hai, nhanh thế?? – Ray hỏi.
- Phá cái camera xong thì nhỏ này chạy như bay về đấy chứ – Hấn thả mình ngồi phịch xuống cái ghế.
- Thế mới coi được trò hay này chứ – Nó héch mặt.
- Hơi trễ đấy chị, chị đâu thấy được cảnh của anh Tim với chị Liz – Rei nhanh nhẩu.
- Hai cái tên đó, chỉ được cái nói cứng, hư quá, phải phạt cả lũ mới được, thế còn tên Jay với nhỏ Jes thì sao?? – Không quá ngạc nhiên Nó hỏi.
- Không thành công rồi, hình như là chị Jes không hiểu được tình cảm của chính mình. – Ran lắc đầu chán nản.
- Haizz, thôi thì cứ từ từ đi – Nó cũng thả phịch người xuống cái ghế kế bên Hấn và tự nhiên lấy bánh ra ăn ngon lành chờ mấy đứa kia.
- Đang nói chuyện gì mà vui thế?? – Liz cũng vừa vào tới hỏi.
- Mi hự lăm đấy Tim à – không trả lời Liz Nó quay sang Tim vừa nói vừa nhai bím bím, chân thì gác lên. ...chân Hấn một cách thân nhiên, mắt thì đang nhìn xuống ...tay của Tim và Liz.
- Áaaa – cả hai cùng hét rồi thả tay nhau ra và mặt thì cùng đỏ bừng lên.
- Khai mau, mi đã dụ dỗ Liz của ta như thế nào mà nàng lại trao tay cho mi?? mà ta còn chưa cho phép mà – Nó làm giọng chị hai, trừng mắt nhìn hai cái đứa mặt đang như hai quả cà chua chín.
- Kyo nói gì vậy, làm gì có chuyện đó – Tim nhăn nhó nhìn Nó, ôi coi có ai mà có thể tự nhiên như nó không chứ.
- Thế không phải à?? hay là tại mắt ta kém, hai cái đứa đang làm “gió đó đó” trên màn hình không phải là hai đứa mi?? – Nó nói rồi hất đầu sang cái màn hình còn đang mở mà nói, rồi nhìn 2 đứa 1 cách gian tà.
- Ồ, sao...sao lại như...như thế?? – Liz cùng Tim lấp bắp không nói nên lời, quá shock luôn.
- Vậy là mắt ta đâu có kém đâu nhờ??? Hay là để ta mở lại xem nó có đúng không nhờ??? – Nó nói rồi định đứng lên, mấy tên kia thì phì cười.
- Nói thì nói, đừng có mở – Tim chặn nó lại.
- Nói nhanh – Nó hối.
- Thì theo những gì Tim đã nói, Liz chính là cô bé khi xưa – Tim mặt đỏ bừng nói.
- Hahahaha, mi...haha, Tim cũng biết mắc cỡ nữa kìa – Nó ôm bụng cười như nắc nẻ, còn mấy đứa kia thì chỉ còn biết lắc đầu bó tay với Nó.
- Thôi nào thôi nào, thế thì hai đứa kể cho tụi này nghe chuyện tình sử của cả hai đi – Phong cũng bon chen. (ôi thôi em thua anh rồi à)
- Anh Phong... – Liz nhìn anh như người trên trời.
- Ack, đừng bức xúc như thế, ai mà xem xong cái khúc này – chỉ tay về phía màn hình – cũng sẽ tò mò vậy thôi, em cứ nghĩ đi khi mà hai cái đứa cứ để mặt hình sự lại như hai đứa trẻ thì làm sao mà không tò mò cho được – Phong tỉnh bơ nói, Tim với Liz bây giờ đã hiểu tại sao Kyo có thể vô tư như thế rồi, còn mấy đứa kia thì bó tay với anh.
- Haizz...anh hai ơi l.... – Hấn đang định than thở với ông anh mình thì nghe tiếng Jay.
- JES!!! JES!!! JES đừng chạy mà – Jay gọi rồi chạy theo Jes. Tình hình là cả hai vừa về tới thì thấy anh Phong đang nói gì đó, thấy vui vui Jes mới ngóng theo bàn tay chỉ của anh rồi thì thấy hai cái người đang làm *gió đó đó* theo như Nó nói thì tự nhiên Jes lại quay bỏ chạy ra ngoài, Jay liền chạy theo và sau đó là mấy đứa còn lại, Tim với Liz như xức tỉnh rồi vội chạy theo, Tim là người chạy nhanh nhất và đã kéo Jes lại kịp trước khi chiếc xe vận tải chạy ngang.
- Jes, em làm gì thế?? – Tim vừa lo vừa giận hỏi Jes.
- Hai người, hai người...từ trước đến giờ hai người gạt tôi – Jes nhìn Tim trân trối nói.

- Jes, em bình tĩnh lại, từ trước tới giờ anh chỉ xem em như một đứa em gái mà thôi – Tim nói với Jes, mấy đứa kia cũng vừa đuổi kịp. (ôi Tim ơi anh hơi bị...phũ phàng đấy.
- Có...có chuyện gì vậy??? – Rika với Joe cũng vừa về kịp thì thấy cả đám chạy đi liền rượt theo.
- Shhh – Nó suýt nhỏ hai đứa rồi hắt đầu ra chỗ Tim với Jes.
- Vậy tại sao mỗi lần anh đều gạt đầu khi em nói là em chỉ cần có anh?? – Jes nước mắt lưng tròng hỏi.
- Anh xin lỗi, anh cứ nghĩ là em chỉ đùa, anh thật sự không biết – Tim bối rối.
- Vậy còn Liz??? – Jes quay sang Liz.
- Liz không biết, Liz cứ nghĩ là Jes thích cái người đã cứu Jes 3 năm trước, không phải Jes đã nói vậy sao??? – Liz ngạc nhiên tốt độ, cô đâu nghĩ là Jes thích Tim, cứ tưởng Jes chỉ lấy Tim ra làm bia đỡ đạn thôi chứ.
- Không, không lẽ không phải là anh Tim đã cứu Jes sao?? – Jes ngạc nhiên không kém hỏi, nín khóc hỏi nào không hay luôn.
- Jes nhầm rồi, người cứu Jes là Jay chứ không phải anh – Tim giải thích.
- Không, không phải, các người chỉ gạt em – Jes không tin, lắc đầu ngoay ngoay.
- Em không tin thì hỏi nó đi – Tim nói, rồi quay sang tìm Jay nhưng chẳng thấy cậu đâu cả.
- Ủa, Jay đâu rồi?? – Liz cũng lên tiếng.
- Lúc nãy thấy anh ấy đã đi ngược lên núi nữa rồi – Rei chỉ tay lên cái núi mà tụi kia mới ra khỏi mà tinh bơ nói.
- Haizz, cái thằng này, để tui – Nó nói rồi kéo áo Hấn đi cùng với mình.
- Ở nhỏ này, kéo theo ta làm gì?? – Hấn ngạc nhiên hỏi nó.
- Hehe Ken đẹp trai, mi cũng biết là ta bị mù đường mà, đương nhiên là phải kéo mi theo rồi – Nó cười nham nhở, chân vẫn không giảm tốc độ.
- Thua mi rồi – Hấn lắc đầu đi theo nó.
- Mà nãy Liz nhắc chuyện của 3 năm trước là sao thế?? Mi nói ta biết đi – Nó hỏi hấn, bây giờ thì cả hai đã ở ngay chân núi rồi.
- Lần đó cũng chính ở chỗ này, tụi ta cùng nhau lên đây chơi với gia đình...

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Jes và Hình phạt cho Rika với Joe

- Lần đó là khoảng 3 năm về trước, bọn ta cùng gia đình lên đây chơi... – Ken bắt đầu kể.

FLASHBACK

- Ba mẹ, tụi con đi leo núi nha – 1 con nhóc khoảng 15 16 tuổi chạy lại ôm cổ mẹ mình nói với bà và người đàn ông ngồi cạnh bà cũng chính là cha mình, cùng với một vài phụ mẫu khác.
- uhm, nhớ coi chừng nhau đó nhen – người đàn ông nói với nguyên đám 6 đứa đã quần áo chỉnh tề và ba lô đã nằm trên vai.
- Dạ – nguyên đám dạ vang rồi bước ra cửa để bắt đầu cuộc hành trình của mình, để cho người lớn nói chuyện. Hôm nay nhóm 6 đứa tụi Jes được các phụ mẫu dẫn lên đây leo núi, đây không phải lần đầu tụi nó tới đây nhưng lần này là lần đầu tiên được đi một mình chứ không cần phải có người hay là ba má đi theo cho nên đứa nào cũng háng hái. Người dẫn đầu đương nhiên là Jes và hai cái tên Jay và Joe rồi, còn Liz với Tim và Hấn thì cứ từ từ mà bước chỉ giữ một khoảng cách vừa phải để trông chừng 3 đứa kia mà thôi.

Cái núi này tụi nó không lạ gì cho nên đi khoảng 1 tiếng rưỡi là lên tới rồi, tất cả lấy hết những thứ cần thiết ra và trải một cái khăn xuống để ngồi rồi chuẩn bị cho cuộc dạo chơi hôm nay. Mấy đứa mỗi đứa một việc xong rồi thì ngồi xuống ăn chung với nhau một cách vui vẻ, cho dù ra ngoài có thể nào

đi nữa thì khi ở với nhau tại nó vẫn vui vẻ với nhau như vậy. Ăn xong thì mỗi đứa làm gì đó, Joe và Jay thì nhau làm gì đó, Liz thì tìm cái gốc cây to và ngồi đọc tiểu thuyết, Tim với Ken thì đi chung vì Tim cần tìm một số được thảo luận vì dù sao cậu cũng có ước mơ làm bác sĩ mà, còn Ken là vì muốn đi tìm... hang rần rết gì gì đó để dành có gì thì mua chuộc được Thanh Thanh con bé em yêu quý của mình. (mng nhớ bé TT hem??)) Jes thì không thích ngồi một chỗ như Liz mà lại không được mấy tên kia cho chơi chung nên đành chạy quanh bắt bướm hái hoa cho đỡ chán. (ack, kinh tòm với cái kiu mô tả của tg luôn)

Chạy quanh một hồi thì Jes thấy một con thỏ ngọc trắng tinh và rất dễ thương chạy qua, thế là nó không chần chừ suy nghĩ chỉ muốn bắt con thỏ cho nên cứ chạy theo, Jes cứ chạy, chạy mãi chạy mãi cho tới khi nó không còn thấy con thỏ nữa. Tới khi Jes ngẩng đầu lên thì đã xế chiều và nó đang đứng ở một nơi rất vắng vẻ và hoang vu, không có đường mòn để đi nữa. Jes thật sự lo lắng và bắt đầu hoảng loạn thật sự khi càng tối thì trời càng lạnh và tiếng những con vật xột xoạt đây đó làm nó cứ nhắm mắt mà chạy, vừa chạy vừa gọi tên mấy đứa kia nhưng trả lời nó chỉ là tiếng vọng của nó mà thôi. Jes cứ chạy, cứ chạy mãi, trời thì càng ngày càng tối, cứ chạy và cứ gào hét tên của mấy đứa kia cho tới khi kiệt sức và đang chạy không để ý và...

- AAAAAAAAAAAH!!!! – Jes chỉ có thể hét lên 1 tiếng và rơi xuống bờ vực, mệt mỏi kiệt sức Jes chỉ còn biết nhắm mắt chờ cho rơi xuống, nhưng nghĩ tới mấy đứa kia thì nó lại mở mắt ra và trời xui đất khiến thế nào lại có dây leo, rất nhiều thế là Jes bám vào một sợi, nhưng vì đang rơi cho nên bám được vào thì trượt xuống thêm khoảng chừng 5 thước nữa thì Jes mới có thể chắc chắn là không rơi xuống nữa nhưng nó cũng không thể nào đu lên được vì từ chỗ nó đang ở tới trên thì phải từ hơn 20 thước mà lúc này thì Jes đã không còn chút sức lực nào nữa. “CỨU, CÓ AI CUỐI TÔI VỚI!!! ANH TIM, LIZ, JOE, JAY, KEN!!!! – Jes cố hết sức gọi tên mấy đứa kia mong là tại kia thấy mình không về mà đi tìm, Jes cứ cố bám chặt vào cái dây leo mà cố gắng gọi to hết cỡ, nhưng làm sao mà có người nghe được cơ chứ.

Quay lại mấy đứa kia khi trời đã chập chạng thì tại nó mới bắt đầu quay lại và chuẩn bị về, khi đã chuẩn bị xong hết thì Liz mới thấy thiếu thiếu cái gì đó, đếm lại đầu người chỉ có năm, nhìn kĩ lại thì mặt Liz tái nhợt.

- Jes đâu rồi??? – Liz lo lắng hỏi.

- Không phải ở đây với Liz sao??? – Tim cũng lo lắng.

- Vì mãi mê đọc sách nên Liz quên mất – Liz có phần mất bình tĩnh rồi, nếu mà Jes có chuyện gì thì chắc Liz sẽ không có mặt mũi nào mà gặp phụ mẫu Jes nữa.

- Đẻ gọi điện cho bà cái đã – Joe bình tĩnh lấy đề yêu ra mà gọi cho Jes.

♪ ♪ ♪ ....

Doushite kimi wo suki ni natte shimattan darou? Donna ni toki ga nagaretemo kimi wa zutto Koko ni iru to, omotteta no ni ... ♪ ♪ ♪

Tiếng chuông điện thoại của Jes làm cả bọn giật mình và nhận ra rằng Jes đã không cầm điện thoại khi rời đi.

- Alo mẹ, chị hai về chưa?? – Joe lại gọi cho mẹ mình mong rằng Jes vì chán quá cho nên đã về trước.

_ Con nói gì vậy Vũ, cả đám đi chơi mà giờ hỏi như vậy??? _ mẹ Joe không tin vào những gì đứa con trai mình vừa nói.

- Mẹ, lập tức cho người lên đây để tìm chị đi, chị đi đâu mất rồi – Joe cố gắng bình tĩnh nói từng từ một với mẹ mình.

_ Anh Vũ, con đừng đùa với mẹ, không vui đâu _ mẹ Joe nghiêm giọng.

- Con không đùa, mẹ mau cho người lên tìm chị đi, con đi đây – nói như hét lên với mẹ mình rồi cậu gấp điện thoại lại.

- Bây giờ chia nhau ra tìm đi, chắc là đi lạc rồi, ham chơi thế là cùng – Joe lắc đầu chán nản, nhưng có thể nhìn ra là cậu đang rất lo lắng.

- Ủa mà thằng Jay đâu rồi??? – Ken quay sang không thấy Jay đâu.

- Kia kia – Tim chỉ và tại nó quay lại theo hướng tay chỉ của Tim thì thấy Jay đã chạy vào bìa rừng.

- Thôi mình cũng đi đi, Jes mà có chuyện gì là chết cả đám đấy – Liz thấy lại một câu rồi cũng chạy theo.

Mẹ Joe nghe thấy như vậy thì liền điều động hết tất cả bảo vệ và người làm đi tìm cô hai, nghe tin cô hai mất tích thì cả nhà xôn xao chạy đôn chạy đáo đi tìm, lên núi thì vừa đi vừa gọi tên Jes không ngừng, một lúc sau thì gặp được tại Liz thế là cùng nhau đi tìm.

Quay lại phía Jay thì sau khi nghe mẹ Joe nói là Jes chưa về thì liền không suy nghĩ mà quay đầu bỏ chạy đi tìm Jes, cậu cứ chạy chạy mãi, rồi nhớ ra có một lần cậu đã vô tình đi tới cái vực sâu đó, cậu không nghĩ là Jes sẽ tìm được tới đó nhưng dù sao cậu cũng vẫn cầm đầu chạy tới đó mong sao không có Jes, Jes chỉ là đi lạc đâu đó mà thôi. Càng tới gần cái vực thì tim Jay đập càng nhanh, bước chân càng nhanh hơn, thậm chí cậu mong là Jes không có ở đó, vừa chạy gần tới thì cậu nghe có tiếng hét rồi thì tiếng Jes kêu cứu, cậu thật sự hoảng loạn chạy nhanh hơn tới bờ vực nhưng trời đã khá tối không thể nào nhìn được, cậu liền gọi Jes.

- Jes, Jes có nghe thấy không????? – Jay gọi to rồi nhanh nhẹn lấy cái đèn bin trong ba lô ra, rọi xuống dưới vực.

- Cứu, cứu với anh Tim, Jes hết chịu nổi rồi – Jes vừa mệt vừa sợ cho nên không nhận rõ giọng của ai, trong đầu chỉ có hình ảnh của Tim thế là gọi tên Tim không cần suy nghĩ, thêm việc cái đèn bin rọi trúng người cha mất không nhìn rõ.

- Jes ráng lên, để tôi kéo lên – Jay liền chạy lại tìm đúng cộng dây leo của Jes đang bám vào và kéo lên, Jay cật lực kéo Jes lên, khi vừa lên gần tới thì bỗng sợi dây leo vì bị sức nặng của Jes kéo này giờ rồi còn cạ vào thành đá cho nên đã chịu không nổi và ..... “BẮC!” tiếng sợi dây leo đứt ra và .... “ÁÁÁÁÁ!!!” tiếng Jes hét lên.

- JES!!!! – Jay không ngần ngại kéo tay Jes định kéo lên nhưng trời xui quẻ khiến thế nào cậu lại đập trúng cục đá thế là cả hai cùng rơi xuống vực. Jay cố gắng ôm chặt lấy Jes để chắc chắn là nó không bị trầy xước gì. Cả hai nhắm mắt chờ cho tới khi chạm đất, cái vực này cũng khá cao, khoảng trên 100 mét chứ chẳng chơi, may sao cả hai đáp lên một bụi rậm, Jes vì mệt mỏi quá cộng thêm bị sợ cho nên ngất luôn, lúc này không dám vì sợ sẽ trượt tay, nhưng bây giờ có hơi ấm của Jay làm nó yên tâm mà chìm vào giấc ngủ nhưng chưa hẳn đã ngủ, chỉ mơ mơ màng màng. Jay vì bị va vào vách đá cộng thêm che chở cho Jes cũng không thể nào gắng gượng được nữa nên cũng mơ mơ màng màng.

Bọn Liz nhanh chóng đuổi theo nhưng không theo kịp Jay, cho tới khi nghe tiếng hét của Jes thì mới tới gần đó thì thấy Jay nhào luôn xuống vực, cả đám người chạy lại nhưng đã quá trễ.

- JES!! JAY!!! – chỉ có thể chạy lại và gọi tên hai đứa chứ bất lực không thể nào tới kịp.

- Cái vực này không sâu lắm, mau mau xuống dưới tìm đi, mau cho gọi trực thăng tới đây – lão quản gia nhanh nhẹn nói với mấy tên bảo vệ và người làm rồi chạy xuống dưới đấy, nguyên đám liền chạy theo xuống để tìm Jes với Jay.

Mất hết hơn 30' sau mới xuống được tới dưới và thêm 10' lừng sục thì mới tìm ra nơi Jes với Jay rơi xuống. Tới nơi thì thấy Jes đang yên lành trong vòng tay của Jay.

- Coi chừng con nhỏ.... – Jay nghe thấy tiếng mấy người gọi thì cố gắng mở mắt ra và khi nhìn thấy Tim, trao Jes lại cho Tim thì cậu mới thật sự bất tỉnh. Tim liền đưa Jes đi ra chiếc trực thăng đang chờ sẵn rồi còn Joe với Ken thì đỡ Jay, Liz tức trực bên cạnh Jes lo lắng. Jes trong cơn mơ hồ nhìn thấy Tim đang bế mình trên tay mỉm cười mãn nguyện rồi thật sự ngất đi không còn biết gì nữa.

Sau khi đưa Jes với Jay vào bệnh viện thì cả đám lo lắng đứng ngoài chờ bác sĩ. Vị bác sĩ thì cũng phải đỡ mồ hôi lạnh vì mấy ánh mắt đầy “yêu thương” nhìn ông như nói “Hai đứa kia mà có chuyện gì thì ông liệu cái thần hồn” làm ông càng run hơn mồ hôi lạnh lại được dịp tuôn ra.

- Cô Anh Thư chỉ bị xay xác nhẹ không có gì đáng ngại, chỉ vì quá hoảng sợ và mệt mỏi cho nên mới ngất thôi, chỉ cần ở lại một ngày để theo dõi là có thể về nhà. Cậu Anh Huy thì hơi nặng vì va chạm vào vật cứng cho nên bị gãy 1 cọng sườn, xương chậu bị nứt và gãy 1 tay, chắc phải ở lại ít nhất 1 tháng để theo dõi và dưỡng thương – ông bác sĩ sau khi khám cho cả hai cô cậu chủ thì nhẹ nhàng nói, không có gì gọi là quá nặng với hai người này vì Jes Jay và Joe thường xuyên vào đây mà. (phá thế đấy)

- Ok, cảm ơn bác sĩ – Tim gật đầu rồi cả bọn cùng vào phòng bệnh thăm Jes trước, Jay thì còn phải làm gì nữa mới xong. Cả đám nhìn thấy Jes ngủ thì cũng không muốn phiền, qua thăm Jay thì cậu dặn là không được nói gì với Jes.

1 tuần đó Jes ở với Liz để dưỡng thương và không gặp được Jay, nó nghe nói là Jay phải sang Hàn thăm ông cậu ruột bị bệnh (Jay lại Hàn đấy à), hơn 1 tháng sau mới thấy Jay về có vẻ rất tàn tạ. Jes vẫn không biết người cứu mình là Jay chứ không phải Tim cho nên cứ đem lòng hâm mộ Tim nhưng nó cũng không biết có phải là yêu không nữa, chỉ biết là từ đó Tim cũng quan tâm hơn cho mình nên Jes cứ thế mà ngộ nhận.

END FLASHBACK

- Ra là vậy – Kyo gật đầu như hiểu rồi, – vậy giờ mi dắt ta ra chỗ cái vực đấy đi – Nó nói với Hân.

- Uhm – Hân cũng gật đầu vì biết chắc rằng giờ này Jay đang ở đó, và thật đúng như vậy, từ xa Kyo đã nhận ra cái dáng ngồi ủ dột của Jay, nhìn đến là thấm hại. Jay đang ngồi đó, chân thõng xuống vực, tay chống ngược ra sau ngăn mặt lên nhìn trời đang về chiều, mắt nhìn xa xăm vô định.

- Phan Đoàn Quốc Huy, mi định chọc cho ta tức chết à??? – thẳng tay đánh Jay một cái không thương tiếc Nó hét vào mặt Jay làm cậu nhóc vừa đau vừa giật mình nhém chút nữa không nhờ bám vào người Nó thì chắc đã lại bay xuống vực nữa rồi. (á cú này Kyo chơi đại này)

- Cái con nhỏ kia mi có biết làm thế có thể giết người không hả!!! – Jay cũng quay lại cay cú Nó.

- Mi chết càng tốt, ta đỡ tốn hơi tốn sức để giúp một thằng ngu như mi – Nó phan ngay lại, mặt hầm hầm đầy sát khí.

- Có lẽ mi nói đúng, có lẽ ta chết đi thì tốt hơn – không những Jay không phản lại câu nói của Nó mà còn buồn rầu gật đầu chấp nhận nữa mới khổ, mặt Jay cứ như là mới vừa bị mất tiền không bằng.

- Mi...mi...ta giết mi!!! – Nó tức đến run người định xông lại đáp cho Jay một cái thì bị Hân can ngăn lại.

- Mi dùng đầu óc mà xử sự đi, đừng có mù oán theo cái thằng điên đó – Hân kéo Nó lại mà nói với Nó.

- Argh!!!! Phan Đoàn Quốc Huy, cái đầu mi chứa bã đậu à??? – Nó nghe Hân nói cũng đúng thế nên Nó hầm hầm la hét om xòm với Jay, – Mi, ta cho mi cơ hội cuối cùng đây, bây giờ mình muốn quay lại để dành Jes lại trong tay Tim hay là để Jes đau khổ??? Mi có biết là Jes đối với Tim chỉ có lòng ngưỡng mộ mà thôi, vì thật ra Jes nó chưa nhận ra được tình cảm của chính mình, hai đứa mi muốn đánh mất cơ hội cuối cùng hay sao hả???? – Nó làm một hồi tru tréo Jay không thương tiếc, nhưng không đánh Jay được vì đã bị Hân giữ chặt, chỉ còn biết bất lực nhìn cái tên ủ rũ như chuột dính mưa đang ngồi kia, chỉ muốn đạp cho cậu một cái rớt luôn xuống dưới kia cho rồi. (bạo lực quá chị ơi)

- Thế bây giờ mi muốn ta làm sao??? Chạy về nói với Jes là người cứu Jes lúc đó là ta rồi thì sẽ được gì chứ??? – Jay quay lại hỏi Nó, giọng đau đớn thấy rõ, cặp mắt đã dại đi.

- Áhh trời ơi, Ken mi bỏ ta ra ta dần cho tên này một trận coi, gr, ta không biết là cái bọn con gái kia thích mi ở cái chỗ nào nữa, aaaaa chắc ta giết mi quá!!!! – nó tru tréo dài nghiêng Jaay không còn gì hết, cổ giăng ra khỏi tay Hấn nhưng không được.

- Thì cái tội đó nó cấm đầu vào ta thôi chứ ta đâu có cần phải nói gì đâu – Jay nhấn nhá trả lời Nó, từ nào giờ được gọi là hot-boi thì cần gì của ai, gái nó cứ cấm đầu vào thôi mà giờ con nhỏ Kyo này nói vậy tự nhiên cậu thấy tự ái nên phải lên tiếng.

- Mi còn nói nữa – Nó tròn mắt trợn nhìn Jay.

- Thôi đủ rồi đó Jay, mày đừng chọc nhỏ này chứ tao mà bỏ nhỏ ra không bảo đảm an toàn cho mày đâu – Hấn cuối cùng cũng lên tiếng, nói là mạnh hơn Nó thật nhưng mà nó cũng đâu phải hạng xoàn, một lúc nữa là tới Hấn cũng phải bó tay thôi. – Còn mi nữa, có cách nào thì nói đi ở đó mà la cái thằng ngu đó làm gì cho mệt hơi thế – quay sang Nó Hấn gắt, Hấn biết Nó có cách nhưng chỉ là muốn đánh Jay cho bỏ tức thôi.

- Ta không thèm giúp cái thằng như Hấn nữa, mai ta đem gả con Jes cho thằng khác – Nó hừ lạnh một tiếng rồi quay lưng bỏ đi.

- Ở ta tưởng mi ra đây để khuyên cái thằng này mà s...?? – Hấn ngờ ngác không biết phải nói gì luôn, không thể hiểu nổi Nó đang nghĩ gì nữa.

- Ta mặc kệ cái tên ngu kia, ta không quan tâm nữa – Nó vẫn không quay lại, cay cú.

- Mày mà không đi năn nỉ nhỏ không chừng mai nhỏ gả Jes đi thật đấy – biết không khuyên can được Nó cho nên Hấn quay qua nói với Jay (Hấn chỉ lạnh lùng với người ngoài nhưng lại rất lo lắng cho bạn bè mình đấy à). Jay này giờ đang ngờ ngác nhìn đàn kinh khủng nghe tiếng Hấn mới giật mình tỉnh giấc lật đật chạy lại kéo tay Nó.

- Kyo cho ta xin lỗi đi, mi có cách nào giúp ta đi, đừng gả Jes đi mà – Jay lay lay tay năn nỉ.

- Bỏ tay ra – Nó giật tay ra khỏi tay Jay, quay mặt đi.

- Kyyyyyyyyyyyyyyo!!! – Jay lại kéo vạt áo khoát của Nó.

- Mi đi chết đi – vẫn còn lầy.

- Kyyyyyyyyyyyyyyo, mi mà không giúp ta ta khen mi đẹp đấy – không còn cách nào Jay ra chịu cuối. (tg k ngờ hai đứa này cũng có thể trẻ con như thế)

- Không nói chuyện với mi – Nó vẫn ngang.

- Làm ơn đi, không ta kêu thật đấy – Jay hoảng thật sự.

- Mi dám – Nó quay lại trừng mắt nhìn Jay.

- Mi gả Jes đi ta sẽ hận mi đấy, nếu mi muốn gả Jes đi thì giết ta luôn đi – Jay bần cùng sanh đạo tặc. (ơ hình như ta dùng từ không đúng thì phải @@)

- Ôi trời ơi, đây có phải là playboy Jay không vậy trời, cái này mà để mấy nhỏ fans của mi nghe được chắc mất hết hình tượng quá – Nó không biết nên tức hay nên cười luôn với câu nói của Jay cho nên chọc Jay.

- Thôi không đùa nữa, mi có cách nào giúp ta đi – Jay không thèm chấp mấy câu nói của Nó nghiêm giọng.

- Thôi được rồi, giờ chỉ còn cách đẩy mi xuống vực rồi kêu con Jes ra nhận xác thôi – Nó cũng lấy lại bộ mặt nghiêm trang phán một câu làm Jay nhém chút nữa rút gậy ra ném vào Nó.

- Tới giờ này mà mi còn giỡn được à??? – Jay giận tím mặt, tưởng đâu Nó có cách gì ai dè...

- Ai rảnh hơi mà giỡn với mi, ta nói thật mà, bây giờ mi đi trốn ở đâu đi để ta gọi cho tụi kia, rồi mi sẽ hiểu – Nó muốn đập cho Jay vài đập quá, dám nói ý kiến của nó là giỡn.

- Là sao?? – Jay vẫn không hiểu. (bảo đảm máu của tên này chưa lên tới não này)

- Mày cứ nghe lời nhỏ đi, hỏi nhiều làm gì, nhanh đi tới rồi – Hấn năn nỉ với hai đứa này, này giờ đứng nhìn hai đứa đấu khẩu mà chỉ còn biết ôm bụng cười.

- Haiz, ok – Jay lắc đầu bó tay nhưng vẫn quay bước đi.

- Ê mi làm cái quái gì vậy??? – Hấn đang đứng đó thì chỉ thấy được nụ cười gian của Nó thấy về phía mình rồi nhanh như chớp nó lao về phía Hấn và tự nhiên xột tay vào...túi quần Hấn mò tìm cái gì đó làm Hấn giật bắn mình hét lên. (ôi Kyo!!!! e này!!!)

- Mi làm gì ghê thế, ta mượn cái này chút mà – Nó lườm Hấn một cái sắc lẹm rồi đưa con đé yêu của Hấn lên mò tìm. – Ê mà passcode là gì ế?? – Nó mò lên thì cần phải có passcode mới vào máy được.

- Điện thoại mi đâu sao không xài??? – Hấn không trả lời Nó mà hỏi lại.

- Không có – Nó tỉnh bơ như chuyện trong mơ ý.

- Mi giỡn ta à?? – Hấn lườm.

- Lôi thôi quá, thì đại khái là ta ghét xài mấy cái này vì vướng víu, lúc nào cũng có 1 trong năm thằng nhóc đi với ta cho nên tụi nó giữ, lúc nãy đi với ta quên lấy cho nên giờ nói đi, sao mi lôi thôi giống con gái quá vậy??? – Nó làm một trào lâm Hấn bó tay luôn với Nó. (Ồi tới em cũng phải lạy chi này luôn ạ)

- Đưa đây ta mở cho – Hấn dành lấy con để yêu nhưng Nó đã nhanh hơn.

- Cái gì thì nói đại đi có gì mà phải lăn nhăn thế – Nó nói.

- Không đưa thì thôi – Hấn khoanh tay trước ngực bĩu môi. (a này cũng con nít k thua gì 2 a c kia, ể mà cái passcode là gì mà không cho người khác biết thế????)

- Làm như quý lắm không bằng, mi có tin ta đem nó đi tạt lon không??? – Nó lườm Hấn một cái rồi nói một câu quá ư là. .... nhưng vẫn đưa em để yêu lại cho Hấn. (hehe câu này là của ông anh Kenz à, chuyên gia lấy được cái iphone của nhỏ bạn là lại “ê ê đem đi tạt lon thử đi” riết Ken bị lậm luôn @@) Hấn không nói gì, chỉ cầm lấy để yêu đưa cao lên qua tầm mắt của Nó mà bầm bầm gõ gõ gì đó rồi đưa lại cho Nó. Nó không nói gì chỉ tìm đại một số của đám kia đã có sẵn trong danh bạ của Hấn chứ không bầm số của Rika vì. ....có nhớ được đâu mà bầm

Quay qua phía mấy đứa kia, vừa nghe được hết câu chuyện của tụi Jes do Joe kể thì điện thoại của Liz reo lên (hiện giờ cả bọn đang ở ngay chân núi đây ạ)

- Alo?? – Liz nghe điện thoại.

_....._ người ở đầu dây bên kia mà ai cũng biết là ai đang nói.

- Đừng đùa vậy chứ – Liz ngạc nhiên cộng lo lắng.

_...._ lại nói gì đó.

- Ok tụi này tới liền – Liz nói vội rồi cúp điện thoại, mặt tái đi. – Jay....Jay đã...đã bị ngã..ngã ở... – Liz bức xúc nói không nên lời, Jes vừa nghe thấy Jay bị ngã thì đã bắt đầu chạy đi lên núi, mấy đứa kia không hiểu mô tê gì cũng chạy theo.

- Cái con nhỏ đó, ta chưa nói hết mà – Liz lắc đầu bó tay rồi cũng chạy theo Jes, mấy đứa kia không biết gì cũng đành chạy theo. Jes sau khi nghe rõ mọi chuyện thì đã hiểu ra một điều rằng với Tim cô chỉ là ngưỡng mộ mà thôi chứ thật ra cô không yêu Tim, người cô yêu là người đã cứu cô cơ, cho nên khi nghe tin Jay bị ngã thì không tự chủ được cho nên đã chạy đi tìm Jay, mất hết gần 20' phút mới tới nơi. (Chỗ này Ken phải giải thích một chút là cái vực này không xa lắm chỉ lên tới nửa cái núi này mà thôi, cũng khá gần với chỗ mà tụi Jes đang đứng đây ạ.) Vừa tới nơi thì Jes thấy Jay nằm đó, mắt nhắm nhien, Kyo với Ken đang đứng đó im lặng.

- Jay, Jay sao vậy, Jay dậy đi chứ, đừng ngủ mà!!! – Jes xà lại ngay cạnh Jay mà nước nờ, – Sao Jay khờ vậy, nên nói ngay từ đầu chứ, tại sao lại dẫu Jes. Jay dậy đi, đừng ngủ nữa mà, dậy đi, Jay dậy thì chuyện gì Jes cũng hứa mà, đừng ngủ nữa!!! – Jes lay người Jay mà khóc một cách tức tưởi, khi nhìn thấy Jay nằm đó bất động, tim Jes như thắt lại đau nhói. Jes đã hiểu ra một điều rằng. .

- Jes...Jes Jay chỉ là... – Nó thấy Jes làm quá như vậy thì không nhịn được mới lay lay tay Jes.

- Jay dậy đi mà, đừng ngủ nữa ,...hix.. – Jes không còn nghe thấy gì nữa, chỉ biết ngồi đó ôm Jay mà khóc thôi.

- Jes...cái thằng nà... – Nó lại cố gắng kéo Jes ra nhưng không được.

- Jay anh dậy đi mà, Jes hứa sẽ làm tất cả, chỉ cần anh mở mắt ra thôi mà...hức...Jay dậy đi mà!!! – Jes vẫn lay người Jay mà nước nờ, không để ý là Jay đang mở mắt nhìn mình. mấy đứa kia vừa chạy tới thấy cảnh này thì không biết phải nói gì luôn. (ôi Jes ới là Jes, mặt mặt chị em phụ nữ chúng ta toá >”

- Hình như anh mới nghe có người hứa là sẽ làm tất cả nếu anh chịu mở mắt ra thì phải – Jay cười hiền ầu ầu nhìn Jes nhưng không gấu được giọng gian tà của mình.

- Uhm Jes hứ...áhhh các người gạt tôi!!! – Jes đang định nước nờ tiếp thì nhận thấy có cái gì đó không đúng, rồi khi thấy Jay đang cười nhìn mình thì hai má đỏ bừng hết lên, định bỏ Jay ra thì bị vòng tay rắn chắc của cậu giữ lại.

- Này, em không định nuốt lời đấy chứ, không thì anh nhắm mắt thật đấy – Jay gian tà nhìn Jes.

- Mặt xác anh – Jes quay mặt đi tránh ánh nhìn của Jay.

- Thật à?? Vậy thôi anh nhảy thật đây – Jay giả vờ bỏ Jes ra và ngồi dậy.

- Ai cho anh đi chứ – Jes kéo Jay lại và vô tình lại nằm luôn lên người Jay vì cả hai đang ngồi dưới đất.
  - Cái tội ngốc, chưa xem kĩ đã bù lu bù loa – Liz cười hiền mẫn Jes.
  - Mấy đứa dưới 18 tuổi không nên nhìn những cảnh này đâu đấy – Nó tinh nghịch nói với mấy thằng nhóc nhưng chính âm thanh khá “vừa vặng” làm cho ai kia mặt mày đỏ bừng còn mấy đứa kia thì té ra cười.
  - Còn không mau nói đi, hay là còn muốn chờ gì nữa – tới lượt Rika lên tiếng.
  - À quên – Jay đang ngượng ngịu cũng nhớ ra việc chính liền kéo Jes ngồi dậy, – Jes này, em đã hứa là anh mở mắt ra thì phải làm tất cả những gì anh nói, thế thì anh chỉ xin em một điều, ... làm .... bạn gái anh nhé – Jay nhìn thẳng vào mắt Jes hỏi, có hơi ngượng một chút vì có nguyên một lũ hóng chuyện đang đứng đó ..... hóng chuyện mà.
  - Đồ ngốc! – Jes mẫn Jay rồi xà vào lòng cậu.
  - Chưa trả lời anh mà, sao còn mẫn anh ngốc nữa – Jay làm mặt buồn xo.
  - Có cần phải nói ra không??? – Jes dấu mặt mình vào ngực vững chắc của Jay.
  - Đương nhiên là có rồi – Nó lại lên tiếng phá bình.
  - Nhóc con im lặng nào – Phong nãy giờ không nói gì thấy Nó cứ phá bình mãi đành phải bịt miệng Nó lại làm không khí lại phản phát mùi dấm chua ^^.
(s thì mấy ng tự hù dè)
  - Đương nhiên là phải nói rồi – Jay lập lại câu nói của Nó, – Đồng ý nhé?? – Jay đẩy Jes ra khỏi người mình nhìn thẳng vào mắt Jes mà hỏi.
  - Uhm – Jes then thùng gật đầu, mặt thì đỏ còn hơn gất chín dụi dụi mặt mình vào lồng ngực ấm áp và an toàn của Jay.
  - Anh yêu em – Jay ôm Jes vào lòng, đặt lên tóc cô một nụ hôn hạnh phúc vòng tay ôm cô siết chặt hơn.
  - Em cũng yêu anh – Jes nói nhỏ xiu chỉ để cho mình Jay nghe.
  - Đúng là hai đứa ngốc – Nó nhìn cái cặp đang ngồi đó phán một câu xanh rờn nhưng được mấy đứa kia hưởng ứng nhiệt liệt.
  - Thôi cũng tới rồi, về thôi – Phong chờ cho cái không khí hạnh phúc lắng xuống một chút... vì ngay lúc này thì Joe đang vòng tay ôm Rika, Tim và Liz đang nhìn nhau “đăm đuốt” còn Jes với Jay thì đang hạnh phúc quá ý mà. (hahahaha, ng ta cô đơn ế mà) Phong: cái con tg này, s mà thích phá bình thế *tức tối dậm chân bình bịch*)
  - Em đói rồi, về thôi – Nó phán 1 câu rồi thoát khỏi tay Phong mà khoát vai Ran với Ray đi xuống núi, mấy đứa kia cũng phải bó tay luôn với Nó và cùng nhau vui về đi về nhà.
- Sau khi xuống núi thì tụi nó về nhà Jes mà tắm rửa ăn uống một cách vui vẻ, và Nó có dịp ngồi chọc 3 cặp kia te tua luôn, bây giờ tụi kia mới nghiệm ra một điều là Kyo nhà ta đã không nói thì thôi, mà khi đã lên tiếng thì chỉ có thể làm cho người khác ngượng ngùng đến ngây ngô luôn thôi. Sau khi ăn xong thì cả đám kéo nhau ra ngoài bờ biển đốt lửa trại lần cuối vì ngày mai phải về lại Sài Gòn.
- Ok, sau khi bàn bạc với... bản thân, sau đây là hình phạt dành cho hai cái đứa thích chơi nỏ Rika và Joe – sau khi chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ thì Nó đứng lên phát biểu một câu làm mấy đứa kia té ngửa, bàn bạc với bản thân là cái quái gì chứ.
  - Bàn bạc với bản thân??? cái này mới nghe đầy nhóc – anh Phong không nhịn được phá lên cười chọc ghẹo Nó.
  - Cái gì mà thích chơi nỏ với chĩa chơi chìm chứ – Rika cũng ngượng đến chín người lên tiếng chống đối.
  - Khikhi, thì sau một hồi suy nghĩ cộng suy luận với chính mình thì không giống bàn bạc là gì chứ huynh – Nó nham nhở quay sang nói với Phong rồi quay ngược lại phía Jes, – Thì hai đứa mi cứ lên đây đi rồi ta sẽ cho thấy là hai đứa mi muốn chơi nỏ thật mà – Nó cười gian nói với Jes và Joe, hiện thời Nó đang đứng trước đồng lửa, mấy đứa kia đứng xung quanh.
  - Thì mi cứ nói đi rồi bọn ta sẽ làm, gì mà phải lên đó – Joe bênh vực người yêu.
  - Lên đây, lên đây để cho bản dân thiên hạ người ta thấy dấu tích huy hoàng của mi chứ – Nó cười gian hết sức đều nói với Joe, còn đưa tay ra ngoắc ngoắc nữa mới khô chứ.
  - Thì mi cứ nói đi – nhìn thấy ánh mắt gian tà của Nó mà Joe đỏ cả mồm hôi lạnh.
  - Đừng nói ta mi là con rùa rụt cổ nhá – Nó bực rồi đấy.
  - Lên thì lên chứ – Joe ịu xù rồi đứng dậy kéo tay Rika lên chỗ Nó.
  - Ok, chị hai nói đi – Rei hào hứng ủng hộ bà chị mình.

- Nhanh thôi nhanh thôi nhóc – Nó nhảy mất tinh nghịch với Rei rồi quay lại phía 2 cái tên tội nhân kia. – Thế bây giờ mọi người muốn biết tại sao Kyo nói hai đứa này muốn chơi nổi không??? – Nó quay xuống phía các khán giả mà tình quái hỏi.

- Nói nhanh đi ở đó mà còn màu mè nữa nà – Tim chán nản với trò đùa của Nó.

- Nhanh thôi mà – Nó cười tinh nghịch với Tim rồi vào đề luôn, quay sang Joe. – Thế bạn Joe nhà mình có thể cho ta biết tại sao môi mi bị thế không? – Nó ranh mãnh hỏi Joe, mắt còn chớp chớp nữa mới khổ, còn Joe vừa nghe thấy câu hỏi đó thì giật bắn quay sang nhìn Rika, Rika cũng đang tái mặt nhìn Joe.

- Thì,...thì tại... – Joe lắp bắp làm mấy đứa dưới kia phì cười, cậu cứ tưởng là tại kia không biết.

- Thì thì cái quái gì nói nhanh đi – Nó hỏi thúc.

- Thì tại...tại... – Joe vẫn không nói được.

- Tại có con gì đó cắn à??? – Nó gợi ý.

- Àhh phải, chắc tại lúc chiều lên núi không để ý nên bị ong chích đấy mà – Joe như bắt được vàng.

- Ờ, mà con ong này chắc là to lắm đây, còn có dấu răng giống con người nữa phải không??? và hơn hết là con ong đó tên Rika đúng không??? – Nó nhìn thẳng vào mắt Joe mà hỏi làm Rika tái mặt, mấy đứa kia thì bó tay với Nó còn Joe thì...

- Ờ ờ đúng r...ế mà mi nói cái gì vậy!!!! – đang định hứa theo Nó thì khi nghe rõ lại câu nói của Nó thì cậu nhém té xỉu tại chỗ.

- Thôi chị hai cho biết hình phạt đi – Ran thấy tội cho Joe với Rika quá cho nên đành lên tiếng.

- À đúng rồi, ta muốn nhìn thấy cái cảnh tỉnh tò của hai đứa một lần đấy, làm đi nhé – Nó phán một câu rồi bỏ đi xuống chỗ của anh Phong với Hấn đang ngồi mà dành luôn ly rượu của Hấn đang cầm nốc cạn rồi trả lại Hấn, bỏ mặt hai con người đang chết đứng trên kia.

- Ack, có cần chơi ác thế không, hai đứa nó thành tượng rồi kìa – Tim tròn mắt nhìn Nó, cậu không ngờ Nó cao tay thật.

- Muốn làm người típ theo à?? – nghênh mặt lên nó hỏi Tim.

- Thôi không cần đâu – nhếch miệng cười Tim trả lời Nó, gì chứ cậu có ăn gan hùm cũng không dám, Nó bị nụ cười của Tim làm cho điều đứng hết vài giây.

- Ờ, sao mi cười đẹp trai thế Tim, mi với thằng Ran giống nhau thật đấy – Nó trong vô thức phán một câu làm mặt Tim đỏ rần lên, Ran cũng không khỏi ngượng ngập còn mũi dấm chua thì bắt đầu lan toả. (ôi càng ngày càng lợi hại rồi, tới ta ngồi đây mà còn nghe mũi nữa ế)

- Cái con nhỏ này... – Jay cũng lắc đầu bó tay.

“TÁCH!” Ray đưa tay ra đánh cái tách trước mặt Nó, – Chị hai tỉnh chưa vậy?? – Ray hỏi.

- Ack, năn vậy trời – Nó tự nói với chính mình, – cảm ơn nhóc – quay sang nói với Ray rồi thì lại quay ngược lại phía Joe với Rika.

- Nhanh đi hai cái đứa kia, thôi bỏ qua cái phản đối đáp đi, phản hành động thôi cũng được – Nó nói một câu thẳng nhiên là thế mà làm Joe với Rika đã ngượng lại càng ngượng hơn. (thành tượng chắc luôn rồi còn gì nữa)

- Ack nhỏ này có cần chơi chết người thế không chứ, coi cái mặt phờ phơ của nó kìa – Liz lắc đầu bó tay với Nó luôn, nói một câu như thế mà nó vẫn có thể phớt tình như thế là cùng.

- Đòi hình phạt đi được không – Rika mếu máu năn nỉ Nó.

- Để ta xem... – Nó gạt dừ rồi rờ cằm suy nghĩ dăm chiêu, – Ok, giờ hai mi có 2 lựa chọn, một là kiss 1 cái, hai là cứ diễn lại cái cảnh hồi chiều đi, ta không ép đâu – Nó sau chưa đầy hai phút ế nhảm, như vậy thì còn quá “nhanh”, nói đúng là sau .....2 giây suy nghĩ thì phán thêm một câu làm mấy đứa kia chỉ còn muốn chấp tay quỳ lạy Nó. (em thề là đầu óc nhỏ này toàn chứa những thứ đen tối thôi đấy)

- Ở thế thì có gì khác nhau đâu chứ?? – Rika cay đắng.

- Có chứ, một cái là chỉ có kiss thường, còn một cái là cắn đến chảy máu đấy, thế thì không khác à?? – vẫn phớt tình Nó tròn mắt nói.

- Ôi trời ơi chị hai – 5 thằng nhóc cùng ôm đầu than thở.

- ta thề không bao giờ đụng đến nhỏ này – Tim với Jay cùng lên tiếng.

- Đụng tới nhỏ này chỉ có chết và chết một cách thê thảm – Liz với Jes cũng bó tay, chỉ có Hấn là không nói gì, đồ thêm một ly rượu khác ra và đang định uống thì lại bị Nó dành mắt.

- Cảm ơn – Nó nốc một hơi cạn luôn 1 ly nữa rồi trả lại Hấn cái ly không còn lịch sự cảm ơn nữa. Hấn vẫn không nói gì chỉ lờm Nó một cái rồi lại đổ thêm ly rượu nữa nhưng lần này thì không để cho Nó lấy nữa.
- Anh Phong cho điều kiện khác đi được không??? – Rika quay sang cầu cứu Phong.
- Thế anh nói ra hai đứa có dám làm không?? – cười gian còn hơn Nó nữa anh nói.
- Hahaha, hai mi nên nhớ ta toàn học hỏi từ ông này đây – Nó đắc chí cười gian nói với hai đứa kia.
- Ack. thôi thì đành chịu vậy – Joe cay đắng quay sang nói với Rika rồi vòng tay qua eo nhỏ mà cúi người xuống đặt lên môi Rika một nụ hôn thật nồng nàn, Rika cũng đáp lại một cách tận tình, Nó thì dưới này té lảng ra cười nghiêng ngả với Phong. (ẹc, cái tên Phong đáng chết này, không hiểu sao ta lại gả Minh cho ông nữa, huhu em xin lỗi anh nhé anh Minh ( ) Sau khi bỏ nhau ra thì Joe với Rika mặt mày đỏ bừng đi về chỗ của mình, tội Nó bắt đầu kể chuyện phỉm đùa giỡn với nhau cho đến tận 1 h khuya.
- Thôi mấy đứa chuẩn bị đi ngủ sớm đi mai phải về rồi đây – cuối cùng anh Phong cũng lên tiếng kết thúc buổi lửa trại.
- Ok, thôi tội em đánh lè nhé – Jay đứng dậy kéo Jes đi trước. Phong với 5 thằng nhóc cũng đứng dậy.
- Thôi tội này cũng đi đây – Joe cũng đứng dậy kéo Rika đi.
- Vậy thì giao Kyo lại cho mày nhé Ken – Tim nói rồi cũng đứng dậy kéo Liz đi.
- Ồ mấy cái đứa này có bỏ bỏ bạn à??? – Nó ngăn người nhìn theo bóng của mấy đứa bạn khuất dần trong bóng đêm.
- Mi ganh tị à?? – Hấn cuối cùng cũng lên tiếng. (ôi s hum nay kìm lời thế, h mới nghe tiếng à)
- Áh maaaaaa!!!! – Nó đang trăn người nhìn theo mấy đứa kia nghe thấy tiếng người thì giật bản mình.
- Ma cái quái gì chứ – Hấn cay cú. (con ng ta đẹp ngồi ngồi thế mà lại bảo ma à???? >”
- Ồ...ta tưởng mi đi vào rồi chứ – quay lại thấy Hấn Nó hỏi.
- mi có cần đi khám mắt lại không??? – Hấn nhếch mép cười đều.
- Rãnh vào – Nó bĩu môi rồi dành luôn chai rượu trên tay Hấn mà nốc cạn.
- Cái đó là rượu đấy nhóc con – Hấn hết hồn nhìn chai rượu trên tay Nó cạn sạch, còn hơn nữa chai chứ ít ỏi gì.
- Cái này mà cũng gọi là rượu à??? nhạt tếch! – Nó bĩu môi đưa trả chai rượu cho Hấn. (Ack, Wisky loại mạnh của người ta mà Nó chê thế đấy @@)
- .... – Hấn chỉ nhìn Nó như người trên trời, không nói được lời nào.
- Có chilva không? – Nó hỏi Hấn.
- Trong bar thì có – trả lời xanh rờn.
- Còn cái gì khác không?? – lại hỏi.
- Nước trái cây ...
- Để cho con nít uống à??? –
- Hết rồi ...
- Còn mà, ta thấy chai Vodka kìa
- Không uống nữa...
- Đi mà Ken...
- Không....
- 1 chai nữa thôi!!!! ...
- Không...
- Đi mà....

- Nè, mệt mi quá – Hấn sau một hồi đấu khẩu với Nó cuối cùng cũng phải nhượn bộ mà đưa chai vodka cho Nó, Nó làm mmột cái hết nửa chai.
- Nhặt tẹt – Nó đưa trả lại cho Hấn.
- Lưỡi mi có vằn đề rồi – Hấn nói rồi đưa chai rượu lên nốc cạn, cả hai lại ngồi đấu khẩu thêm một chút thì Hấn bỗng không còn nghe thấy tiếng Nó nữa lại nghe vai mình nặng nặng, quay lại thì thấy Nó đã ngủ từ lúc nào rồi, đành đứng dậy bế Nó vào nhà kết thúc một ngày đầy gian nan vất vả.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: THUNDER

- HAAAAAAAAAAAI!!!!!! – Minh vừa bước ra khỏi phòng xoát vé thì đã nghe tiếng Nó lanh lảnh và trước khi anh kịp nhìn thấy Nó thì Nó đã ôm chặt lấy anh.
- Trời oi nhóc, làm gì ghê vậy, anh em mới đi có 3 ngày mà làm gì ghê vậy – tiếng của một người con gái vang lên trước khi Minh kịp lên tiếng làm Nó ngẩn người ra nhìn một đám người khoảng chừng cỡ anh Minh với anh Phong và toàn là một đám người .... Quái dị. (đọc tới đây đừng nghĩ lại là vài chục ông chồng hờ của Kyo nhớ, hum bữa ngồi nhai lại SW KW ta mới thấy là trùng hợp cũng là anh Thắng của Sandy cũng đi rượt mấy ông chồng hờ của Sandy á, thật sự là ta quên mất à (thật sự srr tg nhà)
- Ack, hai nhặt đầu được một lũ quái dị này vậy – sau một hồi đắn mặt ra suy nghĩ thì Nó cũng nhớ ra và khinh khinh hỏi Minh.
- Ê nhóc, ăn nói cho đàng hoàng tí nhá – một trong những chàng trai lờm xẻo Nó, mà Nó đâu có nói ngoa. Anh chàng mang một bộ đồ màu mè hết chỗ nói với áo sơ mi trắng hoa hòe với những bông hoa đỏ hồng, quần short màu đỏ bó, cái khăn the quần trên cổ đôi nike trắng nhìn không giống ai với mái tóc đen dài bóng bĩnh được cột lên. (s giống mấy tên ... quá @@)
- Con nhóc này sao mà ... – một anh chàng khác lên tiếng.
- Chào mấy sư huynh sư ti – năm thằng nhóc này giờ nhìn Nó đầu khẩu bây giờ mới bước tới.
- Mấy ông ăn mặt cái kiểu quái gì thế này??? – Phong cũng bước tới nhăn mặt nhìn mấy người kia.
- Minh cũng đang muốn biết đây – Minh cười cười quàng vai Nó bước tới chỗ Phong.
- Ôi hai cái đứa này, nay đồng lòng ghê hén – 1 chị gái lên tiếng cười gian nhìn Phong với Minh.
- Bớt nhảm dùm – Phong lờm chị đó rồi vòng tay qua eo Minh một cách tự nhiên.
- Ganh tị với hai anh ấy à?? – Nó cũng ngēnh mặt chọc lại mấy người kia.
- Ôi nhóc Ran, lớn thế này rồi á, đẹp trai quá, về làm bạn gái anh đi – anh chàng màu mè lúc này vừa nhìn thấy Ran nhếch miệng cười thì đã mê tít nên bay ngay lại vòng tay qua eo Ran mà nham nhở.
- Bớt nhảm, phồn quá à??? – Ran thẳng chân đạp anh chàng một cái không thương tiếc làm nhém chút nữa nếu không bám được Ray thì chắc anh đã té nhào. (cho cái tội. kekeke, Ran là ty of tg mà dám :>)
- Cái đồ điên, biến thái, hâm, hấp – Nó nhếch mép cười đều đặn anh chàng cho cái tội N.G.U.
- Ôi cái thằng này bao năm rồi vẫn vậy, nói nó nghĩ cho kĩ thành ra nó nghĩ kĩ thật – anh chàng ôm bụng, chỗ bị Ran đạp mà nhăn nhó đại nghiêm.
- Em đã nói là cấm huynh chạm vào em rồi đấy thôi – Ran lại nhếch mép cười đều.
- nhưng mà huynh bị về đẹp của em làm chinh phục rồi – anh chàng kia vẫn nhây.
- Ôi, không biết chị dâu nghe được câu này thì sao nhờ??? – Nó nói băng quơ, tay xoay xoay em để yêu iphone 4 của mình nhìn ông kia cười đều. (đừng nghĩ Nó phồn thế nhá, mới móc trong túi Ren ra đóá)
- Ê Kyo xấu xí xấu xa nhất quả đất, không chơi xấu như thế nhá – chàng trai nhìn thấy cái iphone 4 của Nó mà tái mặt đầu hàng.
- Anh liệu hồn đấy, đừng có mà lợi dụng nhóc Ran của em – Nó lờm anh chàng 1 cái chấy xém rồi nhét con đề yêu lại vào túi của. ....nhóc Ren. (chị

này làm sieg thấy sợ luôn vậy á)

- Ai vậy Kyo?? – giờ này tại Jes mới lên tiếng hỏi.

- Người ngoài hành tinh – cười đều nhìn mấy người kia Nó phán một câu làm mấy anh chị kia tứ muốn ói máu nhưng không thể nào nói được gì Nó vì đơn giản là Nó nói quá đúng, còn tại Jes thì choáng luôn, chỉ có mình Rika là bình thường thôi.

- Thôi đi nhanh đi ở đó mà đứng đây đá đều nhau – Phong chán nản luôn với mấy cái tên nàu lúc nào cũng trẻ con khi ở cạnh Nó.

- Uhm đi thôi – Minh cũng đồng ý rồi quàng vai Nó với Hấn đi, mấy thằng nhóc cùng 3 cặp kia cũng đi theo, mấy chị gái cũng vậy chỉ còn lại mấy anh chàng nhà ta thì đứng đó ngó người ra một lúc cũng chạy theo. (ta thể all mà biết lí lịch của mấy anh chị này k té giữa mới lạ đấy)

Tại Bar JK, phòng cấm của Hấn...

- Bar cũng lớn và đẹp ghê nha nhóc – một anh chàng khác ăn bận khá thư sinh nói với Hấn khi cả đám đang ngồi trong phòng và đang uống rượu.

- Bar lớn nhất nước mà không lớn, không đẹp – Nó trẻ môi đá đều anh chàng.

- Cái con nhóc kia anh chưa đụng chạm tới nhóc nhá – anh chàng quay sang Nó cay cú, mặt trông đúng hời.

- Haizzz .... – Nó không nói gì nữa, chỉ nhìn hết lượt tất cả những anh chị ngồi đó rồi thờ dài lắc đầu.

- Chị hai sao vậy?? – Rey thấy lạ nên lên tiếng.

- ... – không nói gì, chỉ lắc đầu bưng li rượu lên nhâm nhi.

- Kyo này, đây là ai mà anh nào cũng đẹp trai chị nào cũng xinh gái hết vậy??? – Jes sau cùng không kìm được tò mò hỏi, nãy giờ nhò không thể nào rời mắt khỏi 8 nhân vật đang ngồi chung với tại nó.

“PHỤT PHỤT PHỤT!!!” Anh Minh, Phong, Hấn, Nó, Rika và 5 thằng nhóc đang uống rượu thì phụt ra hết ngoài hên là không dính ai. (hô hô ta thấy lạ đấy)

- Ack, Jessica mi nhìn cái đám người không ra người ngòm không ra ngòm này mà có thể nói được câu đó ư??? Mất mi bị bò tạt ăn rồi à??? – Nó sau một hồi ho sặc sụa cũng có thể lên tiếng, mấy anh chị kia thì cười đều hết sức nói còn mấy người bên này thì vẫn còn bị shock tột độ nói không nên lời luôn.

- Chị Jes chơi ác quá – Ran là người tiếp theo lên tiếng, không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà cả đám cùng cầm ly rượu lên để giờ .... haizzz.

- Mất mi thật sự là có vấn đề rồi đó Jes – Rika cũng cay cú, nãy giờ Joe cố gấn vỗ vỗ lưng cô để bớt ho nhưng không thể nào nhịn được, nước mắt ngăn nước mắt dài luôn.

- Chơi ác thật đấy – mấy người còn lại cũng cay cú Jes.

- Thôi thôi mấy nhóc không cần ganh tị thế đâu, bọn anh biết mình đẹp rồi cho nên không cần phản ứng mạnh thế đâu – một anh chàng khác lại tự sướng.

- Cái búa này – Nó trẻ môi.

- O thì Jes nói sự thật thôi mà – Jes vẫn còn ngây ngô, lần này mấy đứa kia rút kinh nghiệm không cho cái gì vào miệng nữa không thì có mà chết sặc.

- Anh thích cô bé này rồi đấy, qua làm fan của anh được này – 1 anh chàng khá điển trai mặt thì thư sinh mà nói một câu muốn .... té ghế.

- Ôi đúng là mình ganh tị thật đấy nhờ hai??? Nguyên một lũ toàn người ngoài hành tinh thế mà hiểu được tiếng người thì mình cũng nên lên sao hoả xem thử ở đó có nước không nhờ??? – Nó khinh khinh oan oan giọng oanh vàng của mình mà xiêng xỏ mấy anh chàng kia làm mấy anh lắc đầu bó tay, tại nó với mấy bà chị thì cười nghiêng ngả. (cái này bảo đảm không có căn cứ khoa học đâu, toàn phan đại đấy)

- Anh đây sắc đẹp vừa rạng ngời lại muôn phần chói lóa mà nhóc nói cái quái gì thế, ganh tị thì nói là ganh tị đi có khi anh lại chia bớt cho chút sắc đẹp đấy – anh chàng lúc nãy bị Ran đánh ngهنhật lên tiếng. (cơ mà sắc đẹp cũng có thể chia sao???)

- Ôi một sắc đẹp vô cùng .... vô cùng .... vô cùng BỆNH HOẠN!!! – Nó giọng tỉnh nhích có pha chút chế giễu rồi thấy ánh mắt khinh người của mình về phía anh chàng kia mà phán, – Người gì mà cứ như mấy cái tên XXX quá, “ẻo lả” – Nó đều.

- O! – anh chàng cứng họng vì Nó nói quá. ... đúng còn gì, nhìn cũng giống mấy thằng chẳng ra thằng con chẳng ra con lắm lắm ý chứ. Còn ông này thì cứ như tắc kè bông không bằng – chỉ vào anh chàng lúc này đang cười như điên như dại vì cái cách Nó tả anh chàng kia thì liền cứng họng không ngậm miệng lại được luôn. Anh mang một bộ đồ nhìn cũng không thua con. .... tắc kè bông là mấy, áo thun bó màu xanh chuối, quần skinny jean màu xanh nước biển cũng khá tươi, chiếc áo da khoác ngoài lại mây tím, mái tóc nâu đen được chải chuốt gọn gàng, đôi nỉ vàng chơ vơ với vài phụ kiện cũng khá là nổi bật trông anh thật giống một gã đồng bóng, chỉ có khuôn mặt là không thể nào phủ nhận là rất baby.

- Ông này thì .... – Nó quay sang một anh chàng khác, ngó trên rồi lại ngó dưới xong lại ngó lên, mấy đứa kia thì cứ phải là nín thở chờ Nó phán tiếp, – ôi đem xo với mấy bé gái xem đứa nào lớn đứa nào nhỏ thì chắc phần thắng thuộc về anh đấy – Nó cười đều, thì cũng có gì đâu, anh chàng kia đã baby anh này còn baby bạo hơn khi mang một chiếc quần jean trắng tinh ống đứng, đôi nike trắng tinh theo, áo thun màu hồng hơi đậm khoát ngoài một chiếc ghi lê hồng thanh nhã nhạt toẹt cùng với mái tóc bạch kim hơi dài được túm cột lên trước cái mái nhìn giống mấy đứa bé kinh khủng khiếp luôn. (ôi cái này mà không nhìn vào body chuẩn từng mm của a chắc tưởng con gái mất thôi)

- SACK!!! – không còn gì để nói.

- Ông này thì khá giống em cho nên bỏ qua đi – nó lại quay sang một người khác và sau 5sec xem xét thì phán một câu làm anh thờ phào. Cũng không có gì quan trọng lắm đâu, chỉ là anh chàng này đen toàn tập với chiếc mũ con trai rộng vành màu đen có chữ LA, áo pull đen khoát ngoài là một chiếc áo khoát cũng đen nốt, quần thun đen, giày Jordan đen có vài sọc chỉ đỏ, tóc cũng đen nốt được vuốt gọn gàng, đeo thêm vài phụ kiện nhìn ra dấn một công tử ăn chơi nhưng lại rất đứng đắn. (ôi đến là năng với cái khẩu vị trời trang không theo thời thượng của tg @@)

- Cảm ơn nhóc – anh chàng cười nụ cười hiếm hoi.

- Ông này thì... ối!!! – Nó mất hết gần 5' để suy nghĩ vì thấy có cái gì đó không bình thường ở anh nhưng hiện thời không nhớ rõ, đang định bỏ qua thì lại thấy nụ cười nhếch mép của anh thế là .... – cái đồ hai mặt – Nó phán một câu làm anh chàng phì cười nụ cười đều của mình, mấy đứa kia thì choáng, tự nhiên đang yên đang lành nó lại hét lên mà không choáng cũng lạ.

- Trí nhớ còn tốt chán ế nhờ – anh chàng nói với Nó. Thì cũng có gì đâu, khi mọi người đọc tới đây cứ nghĩ là anh chàng này là một tên đều cáng sao sao chứ gì, nhưng nhầm to rồi đấy. anh chàng này mang trên người một chiếc quần âu xám, áo soni đen bỏ vào quần, ghi lê khoác ngoài xám sọc đen, mang giày âu màu đen bóng loán, mái tóc cũng theo sở thích của chủ mà ngã sang màu tím tro nếu nhìn không rõ sẽ là xám, mang kiếng cận, dáng đứng một thư sinh luôn nhưng nụ cười trên miệng thì đã bán đứng anh, cho nên Nó mới hét lên và gọi anh là đồ hai mặt đấy, vì về ngoài thì thư sinh thế thôi chứ là một tên tiểu nhân vô-đối (theo nghĩa tốt) đấy, chuyên giả chơi Nó những cú đau đốn.

- Còn mấy bà chị này thì thôi không cần nhận xét rồi, toàn một nhóm người trôi – Nó choáng váng luôn khi nhìn lại 3 cô gái này giờ vẫn ngồi đó mà cười nghiêng ngả vì mấy ông kia bị chê phán thâm thiết, nhưng khi nghe tới mình lại càng cười lớn.

- Nhóc cũng biết là đây chỉ là nguy trang thôi mà – một trong ba cô gái cười tinh nghịch chọc ghẹo Nó, chị mang một bộ đồ khá quái dị, (ít ra là với tg và Kyo) khi mang một chiếc áo pull rộng thùng thình dài tới nửa đùi màu trắng, chiếc quần đen rách te tua tới đầu gối, đôi converse đen cổ cao tới mắt cá, cái nón khá giống với anh chàng kia đội lệch mui qua một bên che đi mái tóc dài đen óng, bông tai tròn to muốn bắn nửa khuôn mặt, cặp kính cận gọng đen làm khuôn mặt của chị toát lên phần nào thanh lịch lại có chút trẻ con.

- Mà thôi giới thiệu mình đi chứ, để mấy đứa nhóc rút hết cảm ra bây giờ – anh Minh cuối cùng cũng chịu nhận cười mà nói với mấy anh chị kia.

- Thôi không đùa với mọi người nữa, chào mấy nhóc anh là Mike Atsushi người Nhật – Đại sư huynh con trai lớn của ông Atsushi, cứ gọi anh là Mike. Sở trường là chơi kiếm đạo. – anh chàng ẻo lả (đc Kyo bang tặng) ngưng cười lên tiếng tự giới thiệu.

- Mike Atsushi người Nhật – con trai lớn của ông Atsushi. Nhìn rất thư sinh là tài năng trẻ có gia sản đứng đầu thế giới luôn luôn đứng trên trang bìa các tờ báo của thế giới với phong cách lịch lãm, tài năng trẻ sáng giá nhất thế giới với gia tài cũng giàu nhất thế giới mà sao lại ẻo lả là thế này??? – Jay như không tin vào tai mình tròn mắt lên tiếng hỏi.

- Ồ thì là nguy trang chứ sao, ra đường mà cứ nghênh nghênh cái mặt ra thì có mà ăn đạn à??? lại không có vệ sĩ nữa – Mike lại lên giọng, mặt phờn hắt biết.

- Chứ không phải bây giờ đang nghênh sao??? – Nó quyết tâm sẽ bẻ cánh anh không nể nang.

- Ủ thì cũng có chút chút – Mike vẫn đùa dai.

- Hình như ông này đang bệnh nặng rồi này – Ray không cười nổi nữa mà nhăn mặt ra chịu thông cảm làm mấy thằng nhóc lại càng cười bạo hơn, mấy đứa kia thì khỏi nói rồi, chỉ có mỗi Ran và Tim là vẫn bình thường.

- Thôi tốp dùm cái, anh là anh cả đây sư huynh, làm gương tí đi – Minh ngó thấy nguy cơ là ông đại sư huynh của mình sẽ nhây cho đến nham nhở tới ngày mai với đứa em gái rượu của mình hết đêm chứ chẳng chơi.

- Hehehe, làm gì ghê thế, thôi thì không đùa nữa, tí đi Shin – Mike lại nham nhở cười rồi không nói gì nữa mà quay sang anh chàng tên Shin.

- Chào mấy đứa, anh là Lee Hyun Bin, người Hàn – Nhị sư huynh cứ gọi anh là Shin. Sở trường là Tốc độ. – anh chàng mà Kyo cho là bình thường nhất vì giống mình lên tiếng chào tụi nó, nụ cười đứng với cái tên “sát thủ Lee Hyun Bin” không ngoa chút nào, thật cuốn hút.

- Lee Hyun Bin – người Hàn. Một diễn viên nổi tiếng của Hàn và kiêm đạo diễn sản xuất phim hành động rất chuyên nghiệp, những phim anh đóng hầu hết luôn được giữ vị trí đầu bảng và không bao giờ tụt hạng cả. Có rất nhiều fans trên toàn thế giới với một phong cách mạnh mẽ đúng là không khác làm mấy xo với trong tivi nhờ – Jes reo lên thích thú, fan cuồng của anh đang ngồi đây đấy. (ơ mà chị Jes nhà mình mê trai đẹp nhắm nhắm cơ))

- Em nói quá rồi – anh chàng lại cười, quá quen với mấy câu này rồi thành ra nhảm ầy mà.

- Người ta khen thì nhận đi ở đó mà quá với chẳng không, nhầm – Nó bĩu môi làm bầm. – Tiếp – nói lớn với người tiếp theo.

- Anh là Lee Yun Ha – người Hàn em trai Shin tam sư huynh, Sở trường là âm khí, từ viên đá cục gạch tới cái muốn cũng có thể giết người, cứ gọi anh là Yun hay Yun Ha. Sở trường của anh là cú đá liên hoàn, nhanh nhạy và chính xác. – anh chàng baby cười tươi giới thiệu mình, đúng là một đứa con nít luôn ế. (cơ mà ta cứ tưởng tượng ra nhóc Leo trong hello baby của Hàn season 5 với mấy oppa MBLAQ)
- Lee Yun Ha – người Hàn. Cũng theo bước anh trai nhưng lại đi đóng phim tình cảm chứ không phải hành động nhưng cũng nổi tiếng không thua kém anh trai và có phần hơn vì scandal của anh qua lại với các diễn viên nữ khác hay các ca sĩ đặc biệt nổi tiếng v.v. – Liz cũng tham gia không biết phải nói là lên án hay quảng cáo anh nữa. (Liz ngoài nhìn vào thì vậy á chứ mà cực kì lồn mọn luôn ế.)
- Thì cũng chỉ là dư luận vậy thôi mà – anh chàng không những không xấu hổ mà còn trưng mặt ra nữa mới ghê chứ.
- Chứ không phải là đi ăn vụng bị bắt quả tang à?? – 1 chị gái không nhịn được nữa cười thành tiếng châm biếm anh.
- Thì em cũng đã bị dính với anh 1 lần rồi sao – anh chàng nhà ta đốp ngay lại mới khổ chứ.
- Thì chỉ là dư luận họ vậy thôi – cô gái lại càng cười to hơn. – mà thôi để em giới thiệu đã – cô gái nháy mắt tinh nghịch rồi quay sang tụi nó, – Chị là Phương Nhã Thiên Thanh hay gọi là Zenney – người Việt lai Mỹ là tứ sư tỉ, chỗ này chị phải đính chính là chị với ông này không có gì đâu tại có chút hiểu lầm thôi nhá – chị gái bây giờ là Zenney giới thiệu.
- Có cần phải giải thích không hay là hai người thật sự có chuyện gì mờ ám mà tự khai thế??? – 1 chị gái khác lại cười to lên tiếng.
- Nói đâu đâu vậy chứ – anh Shin lườm chị gái kia.
- Ờ thì không nói nữa, ối zời thế là càng ngày em càng tôn thờ chế độ độc thân rồi đấy – chị gái bỗng nói băng quơ làm ai kia đỏ mặt.
- Ý em là sao chứ – Shin chột dạ.
- Thì có người gờ-eng-ghen-en-eng khi nghe người ta ghép đôi vợ mình với em trai mình chứ sao – chị gái cuối cùng còn lại hòa theo chị gái kia chọc Shin.
- Bớt nhầm – Zenney đỏ mặt vì ngượng khi mà hai chị kia cứ hòa nhau chọc chị trước mặt mấy đứa nhóc, rồi thì mấy đứa nhóc cứ che miệng cười khúc khích.
- Ờ thì bớt nhầm – cả hai chị kia cùng cười rồi ngồi im không phá phình nữa.
- Phương Nhã Thiên Thanh – người Việt lai Mỹ. Là một người mẫu thời trang với dáng người cực chuẩn nước da trắng và cũng chính là nhà thiết kế nữ trang trẻ hàng đầu thế giới với những bộ trang sức hết sức độc đáo, mới lạ và hợp với từng lứa tuổi, có gia sản đứng trong top 100 cô gái trẻ thành đạt nhất thế giới. – giờ tới lượt Joe thao thao bất tuyệt về Zenney rồi.
- Hi, thế con trai như Joe mà cũng biết rõ về chị thế à – Zenney cười cười gian tà nhìn Joe.
- Ờ thì tại em cũng ... cũng hi... thích thiết kế mấy thứ đó cho nên cũng biết chút chút về.... cơ mà sao chị biết tên em hay thế??? – Joe vừa đỏ mặt giải thích lại vừa mất chữ “A” mồm chữ “O” ongạc nhiên tột độ.
- Hahaha, thế thì chị có đồng minh rồi – Zenney cười thật tươi, có hơi ngạc nhiên khi một người như Joe lại thích mấy trò con gái (chứ mà con người ta cũng có đồng hồ đeo tay thôi mà >”
- À uh – Joe chỉ gạt đầu cho qua, nhưng có thể thấy rõ trong mắt cậu là sự ngờ vực không dấu dếm.
- It’s ok, let continue (không sao, thôi mình tiếp tục) anh chàng tắc kè bông cuối cùng cũng chen ngang và sỗ tiếng anh, – I’m Kenneth Henry Anderson – người Anh lai Pháp là anh 5, just call me Hen vì nhóc Ken lấy tên anh rồi. Sở trường là bắn súng bách phát bách trúng. – (hehehe, giờ đã hiểu rồi nhá) Hen với cái giọng ngọt lịu ngọt lo của mình tự lên tiếng giới thiệu chen nửa tiếng việt nửa tiếng anh làm mấy đứa kia dù biết rằng giới anh ngữ như việt ngữ nhưng cũng phải choáng luôn với anh. (nói cho đúng là vì tg tiếng anh chỉ được có nhiều đó cho nên ... all: đi chết luôn đi ở đó làm gì. Kenz cơ mà ta cho mỗi tên chiếc dép giờ *phùng phùng* lửa cháy)
- Nói cái gì vậy, tiếng anh thì tiếng Anh, tiếng Việt thì tiếng Việt chứ đâu mà Việtlish của anh thì có mà nó hiểu à – Kyo lườm Hen. (nói v thôi chứ hiểu hết đấy. ơ mà như vậy khác nào nó chống câu trên kia nhò????)
- Gì ghê vậy – Hen cười giả là né tránh cái lườm đầy chêt chóc của Nó.
- Liệu cái thần hồn – Nó nghiêng răng.
- Hề hề, bình tĩnh, gờn tí thôi mà – phát âm chuẩn đến không ngờ, mấy đứa kia ngạc nhiên đến rớt cằm ra luôn. (tg lấy thao đi nhặt cằm về nấu cháo cho heo ăn, là là la la la)
- Kenneth Henry Anderson, cháu trai của cố tổng thống Pháp (lại thêm một câu phan bừa ế, nổ banh hố bom rồi) là một chàng nghệ sĩ chơi đàn piano đỉnh nhất thế giới và cũng là một trong những ông trùm ngoại giao kinh doanh trẻ đứng trong top 100 người giàu có tài năng nhất thế giới. – tới lượt Tim tham gia, gi chứ ai Tim không cần biết chứ anh này là Tim phải biết đấy, thần tượng của cậu mà)

- Ủ t... – Hen đang định lên tiếng tự sướng thì...

- Tiếp, nhanh nhanh đi – Nó cắt ngang lời anh, mấy tên này không biết ăn gì mà nhảy quai.

- Ok, tới chị – 1 trong hai chị gái còn lại lên tiếng – Chị là Miko Mogami người Nhật, chị 6, kêu chị là Miko – chị gái với mái tóc dài bồng bênh đen huyền đúng theo gái Nhật tóc 3 tầng mái ngang, mới nhìn cứ như là tóc ngang vai nhưng khi nhìn sau thì đuôi tóc dài tới ghé khi ngồi xuống trông rất dễ thương, nhưng ăn mặt thì chả dễ thương tẹo nào. Áo đen 3 lỗ khoác ngoài áo da đen, quần bò đen dài, đôi nike đen... nói tóm lại là đen toàn tập luôn.

- Còn chị là Yoon Dayoung – người Hàn lại Việt, Chị 7 (ta bị ghiền MBLAQ với lại mấy nhóc trong Hello Baby của mấy oppa cho nên... thông cảm cho ta), cứ gọi chị là Jin – chị gái với cái nón lưỡi trai rộng vành lên tiếng trước khi Miko bị Kyo châm chít.

- Còn anh là anh 8 Ryo Otohara – người Nhật lai Hàn chưa phải là anh út, cứ gọi anh là Ryo, sở trường là tốc độ – anh chàng hai mặt cuối cùng cũng lên tiếng, ngữ điệu có phần không ăn nhập với cách ăn mặc, đúng là hai mặt mà.

- Tới anh, anh 9 tên Nguyễn Hoàng Anh Phong – người Việt, gọi anh là Jason, sở trường là bàn tay thép, cũng chưa phải cuối – Phong cũng bon chen giới thiệu làm mấy đứa kia choáng.

- Anh là anh 10 Thái Ngọc Minh – người Việt, gọi anh là Calvin, sở trường đánh côn, con nuôi của ông Atsushi cũng chưa phải là nhỏ nhất – anh Minh cũng tham gia luôn làm mấy đứa kia càng chóng mặt.

- Ta là Nguyễn Hoàng Trọng Tuấn thứ 11 – người Việt em trai của anh Phong, sở trường là nhị khúc cũng chưa phải là nhỏ nhất – Hấn cũng có phần, mấy đứa kia chuẩn bị xỉu.

- O sao tên này cũng có???? – Nó tròn mắt nhìn Hấn như không tin, – mà mặc kệ, ta là em út thứ 12 Thái Ngọc Minh Châu – Người Việt, sở trường là gom góp của mấy người kia mỗi người 1 tí và giỏi nhất là tốc độ và cú đá liên hoàn – Nó bỏ qua thắc mắc của mình mà giới thiệu luôn làm mấy đứa kia há hốc mồm, nhưng hình như như vậy vẫn chưa đủ khi mà cả 12 người cùng đồng thanh.

- Và chúng tôi là THUNDER! – *RẦM RẦM RẦM!!!* chấn động luôn cả căn phòng, tụi kia cùng nhau té nhào xuống đất. (ý ta đây là 2 cặp kia thôi chứ 5 thằng nhóc thì vẫn bình thường à)

- Không... không ngờ, thật không thể ngờ được, THUNDER lại tụ họp hết tất cả những người nổi tiếng toàn thế giới như mọi người – Joe như không tin vào tai mình luôn.

- Ủ thì có gì đâu – Mike cười cười.

- Miko Mogami với Yoon Dayoung nhóm nhạc nữ đang làm đình đám tất cả các trang mạng, bài báo và đứng đầu các bảng xếp hạng của thế giới về phong cách trẻ trung mới lạ và những bản nhạc bất hủ. Ryo Otohara ông hoàng của các trường đua xe toàn thế giới với một tốc độ kinh hoàng, cũng là người đang nắm trong tay gia tộc Otohara của Nhật với tài sản kết xù. Nguyễn Hoàng Anh Phong đang là tài năng trẻ đứng sau mỗi mình anh Mike. Thái Ngọc Minh nhà từ thiện nổi tiếng toàn thế giới với tất cả hơn 500 ngôi nhà từ thiện + cô nhi viện trên toàn thế giới. Nguyễn Hoàng Trọng Tuấn tuy chưa đầy 20t nhưng đang đứng đầu Châu Á về các bar và vũ trường rải rác khắp các nước. Thái Ngọc Minh Châu tuy chưa có gì nhưng đã chấn động toàn thế giới ngầm của Nhật khi mới 10t đã tạo ra được một băng nhóm và 13t đã nổi danh toàn thế giới đêm của Châu Á và cũng là người đóng góp không ít cho công việc của anh trai mình. Ôi các người thật sự là không thường chút nào mà – Rika rình nguyên cái lí lịch của 7 người còn lại làm một tràng mà muốn chóng mặt. (nói rồi mà, all mà biết đc lí lịch của mấy ng này thì có mà lay lunz tg về độ chém gió+bảo mà *hô hô hô, cười gian tà*) – Vậy mà trong vòng 6 năm trời sống chung dưới 1 mái nhà mà em không hề biết gì về các người – Rika gịong thất vọng, buồn rười rượi.

- Xin lỗi em, nhưng đó là quy định của nhóm, không ai được biết gì về bọn anh ngay cả những người thân nhất – anh Minh xoa đầu Rika giải thích.

- Dạ – vẫn ỉu xiu.

- Thế mấy anh chị lần này làm gì mà tụ họp về đây đông đủ thế??? – Tim phần nào đã đoán ra được câu trả lời, nhưng vẫn muốn chắc chắn hơn.

- Về đây có việc, nhưng mà chưa tới lúc, hay là chúng tôi nay quây hết đêm đi rồi mai sẽ tính tiếp nhè – Hen cười khi trả lời.

- Ok, vậy tối nay chơi tẹt ga đi mấy nhóc – chị Jin đồng tình.

- Ok – cả đám đồng thanh, không cần biết ngày mai ra sao, bây giờ còn được thì cứ vui về mà chơi đùa thôi. Thế là cả buổi chiều nguyên đám chơi mệt nghỉ luôn cho tới khoảng gần 1h thì mới chịu dừng lại.

- Thôi mình về nhà anh hai đi – Nó lên tiếng.

- Uhm, về nhà anh chơi tiếp đi, ở đây chơi chưa đã – Minh cũng rủ rê.

- Ok – lại thêm lần nữa..... Công cha như núi thái sơn

Nghĩa mẹ như nước trong nguồn chảy ra

.....Một lòng thờ mẹ kính cha

Cho tròn chữ hiểu mới là đạo con. ....

có thể ngày hôm nay là ngày vui và hạnh phúc nhất

Nhưng cũng có thể hôm nay hay ngày mai sẽ là ngày khủng khiếp nhất với họ chẳng????

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Tấm Lòng Phụ Mẫu

- Thôi giờ qua tụ họp nhà anh thêm đợt nữa nhá mấy nhóc, nhân dịp cho mấy nhóc xem thử độ Đ.I.Ê.N của mấy ông này – anh Minh cười gian nhìn mấy ông sư huynh của mình rồi quay sang mấy tụi nó.

- Cũng được, dù gì thì cũng chán đi học rồi, đùn thêm vài ngày cũng chẳng sao – Jes nhanh nhẩu, gì chứ chơi là có liền à.

- Mấy nhóc này theo bước của anh được đấy – Shin nháy mắt tinh nghịch nói với tụi nó.

- Còn phải học hỏi nhiều mà – Nó nói, giọng nửa khinh bỉ nửa đồng tình.

- Ê anh nhớ là từ lúc xuống máy bay tới giờ chưa động chạm tới nhóc mà – Yun Ha nhìn Nó đầy khó hiểu.

- Thì có ai nói gì đâu – Nó ngẩng mặt lên trời nói đồng.

- Con nhóc này cái độ khìn của nó càng ngày càng đỉnh thì phải – Yun Ha thì thầm nói, Nó quay ngoắt lại nhìn anh với ánh mắt đầy *triu mến thương yêu* – Gì... gì mà lờm anh ghê thế??? – Yun Ha hết hồn, giọng run run hỏi. “Nhỏ này tai thính ghê mẹ” anh nghĩ trong đầu, không dám nói ra miệng nữa.

- Cảnh báo cảnh báo – đang chuẩn bị bước lên xe thì tất cả bị tiếng nói của nhóc Rei làm chú ý.

- Các anh đang trong tầm nhắm – Rey chen vào.

- Đạn sẽ được thả bất cứ lúc nào – Ray cũng tham gia.

- Cho nên hãy chuẩn bị tinh thần .... – Ren cũng không bỏ lỡ.

- Tác chiến – Ran kết thúc câu nói, cảnh báo của tụi nhóc như 1 lời thông điệp tới các chàng trai trước khi ra chiến trường.

- Cái quái gì đây, lại nữa rồi sao?? – Ryo quăng 1 câu rồi bỏ chạy trước.

- Ó mới về tới mà – nghe câu nói cộng thêm thấy Ryo đang bỏ chạy, nhìn sang thì Nó đang mặt đờ đờ sát khí thì Hen cũng bay vù lên xe.

- Hẹn gặp mấy nhóc ở nhà nhé, bọn anh đi trước nếu không thì sẽ không toàn thân – mấy anh chàng kia cũng bay như tên bắn lên xe và trước khi ai kịp hiểu ra thì chiếc xe chỉ còn là một chấm đen đã khá xa rồi.

- Hahaha, đúng là cái đám nhát chết, thôi bọn chị cũng đi trước nhé mấy nhóc – 3 chị gái đứng đó cười nghiêng ngả một hồi rồi cũng quay sang nói với bọn Joe rồi bước lên chiếc xe còn lại bảo tài xế lái vù đi, để lại một lũ mặt cứ đàn ra.

- Ủa mà Kyo bị gì á???? – đang khó hiểu nhìn mấy anh chàng + mấy bà chị. .... Nói cho đúng thì là cái bóng của họ thì Jes quay lại và thấy khuôn mặt đờ đờ sát khí của Nó thì không khỏi ngạc nhiên.

- Còn mấy sư huynh của mấy nhóc nữa, sao cứ như bị ma đuổi thế??? Còn mấy chị kia nữa – Liz cũng thắc mắc không kém.

- Chọc trúng chị hai thì không chạy có nghĩa là muốn ở lại chịu chết đấy à – Rey của cười vừa giải thích. (làm rồi hơn thì có >”

- Ý nhóc là sao??? – với một ánh mắt đầy tò mò Jay hỏi.

- Là mỗi lần mấy sư huynh mà đã chọc trúng lúc chị ấy đang buồn bực thì không cần biết là ai gây ra hoặc chuyện nhỏ hay chuyện lớn, 1 trong 5 sư huynh đó ai mà xuất hiện đầu tiên coi như là vật thể thân thể cứu mấy anh kia đó à, và cũng chỉ có 5 sư huynh ấy thôi chứ còn 3 chị kia thì không sao, nhưng mà vẫn phải đề phòng với lại về kia xem kịch à – Rei giải thích cùng nụ cười rất lạ rồi nháy mắt với mấy ông anh mình.

- Không có cách nào khắc phục được sao??? – Jes lo lắng hỏi.
- Lúc đầu thì không được nhưng bây giờ thì được rồi – vừa nói Ran vừa đưa tay lên trước mặt Nó và búng tay cái tách.
- Áhhh, sao không khi nào gặp mấy ông đó là tui được yên lành vậy nè???? – nó sau vài giây đứng hình thì liền ôm đầu tru tréo mấy ông kia.
- Thôi mình cũng đi chứ chị, mấy anh kia đi hết rồi – Ren lên tiếng.
- Ta thế sẽ có ngày ta sẽ đem những xi dầu mấy ông đó – Nó nói rồi hậm hực nhảy lên xe rồ ga phóng đi.
- Mình cũng đi thôi mấy anh chị – Ran nói với mấy đứa kia rồi cũng nhảy phốc lên xe mình mà rượt theo Nó. Mấy đứa kia không biết làm gì đành chạy theo thôi.
- Từ này về sau bar sẽ không được yên ổn như trước, hãy cho điều động bảo vệ chắc chắn hơn đây – Hấn nói với nhóc Quốc Anh.
- Dạ em biết – nhóc Q.Anh gật đầu.
- Ủa mà con mấy thằng nhóc kia đâu, mấy bữa này ít thấy tụi nó thì phải?? – quay qua quay lại từ lúc tới tới giờ Hấn chưa thấy mặt của mấy đứa còn lại.
- Mấy anh đó nói mấy bữa này nội bộ có chút vấn đề cần giải quyết, anh lại không có mặt cho nên đành tự làm rồi sẽ báo cáo lại cho anh sau – Q.Anh lại trả lời.
- Sao không nói sớm, ok mai anh sẽ qua đó, mấy đứa liệu hồn đấy – Hấn nói rồi bước đi. “Không lẽ ông ta đã bắt đầu hành động??? Mong sao là không phải vậy” vừa suy nghĩ vừa bước đi ra ngoài, nhóc Q.Anh chỉ còn biết buồn bã nhìn theo ông anh mình.

*****

Tại nhà chính của Minh và Nó.

- Argh!!!! MẤY NGƯỜI ĐI CHẾT HẾT ĐI!!!! – Hấn vừa bước vào nhà đã nghe tiếng cười rôm rả của mấy người kia, tiếng la hét của Nó và mấy ông sư huynh còn hơn con nít của mình.
- Hey nhóc, nãy giờ đi đâu ế??? – vừa bước vào tới nhà là đã bị ông anh trời đánh của mình tóm cổ rồi.
- Dặn dò mấy thằng nhóc trong bar thôi, mà có chuyện gì mà con nhóc dí mấy ông ghê thế?? – Hấn lơ đãng trả lời, mắt thì cứ dán vào Nó.
- Mỗi lần như mọi lần thôi – anh cười nụ cười lạ, cũng dõi theo Nó mà trả lời.
- Rốt cuộc không biết cái đám này ai già ai trẻ nữa, cứ như con nít vậy – Minh không biết từ đâu chui ra đứng kế bên Phong lên tiếng, cũng nhìn về phía bọn Nó đang phá muốn banh nhà.
- Cũng chưa biết được, mong sao là con nhóc có thể cứ như vậy mãi mãi, vậy càng tốt – Phong cười hiền quay sang người yêu của mình.
- Khó nói lắm – Hấn lắc đầu chán nản.
- Bắt đầu được rồi chứ?? – Minh quay sang hỏi Hấn và Phong.
- Uhm, cũng trẻ rồi – Phong nhìn đồng hồ rồi gật đầu.
- Thôi nào Kyo, không đùa nữa – Minh gọi Nó.
- Nghe lời hai cho nên tha mấy người đó – Nó vừa nghe thấy tiếng Minh thì dừng ngay lại, chẳng có chút gì là mệt mỏi sau hơn 30' rượt đuổi 5 ông già đầu mà thua con nít kia, còn 5 ông thì gặp người lại dễ thở.
- Haizzz, con nhỏ....con nhỏ này, ăn cái gì ....mà...mà ...chạy ...chạy nhanh ...nhanh dữ vậy không biết...biết nữa – Ryo vừa thở hổn hển vừa cay cú Nó.
- Ăn cái gì huynh ăn thôi – Nó kên lại.
- Có chắc là em ăn được cái tên này ăn không đó??? – Mike cười gian hỏi Nó.
- Còn tùy, dù sao thì em cũng là người của trái đất, chứ đâu giống mấy ai kia toàn người trên trời rơi xuống, hay là dưới đất chui lên – Nó nói xong thì ngẩng mặt lên trời huyt sáo, bay cái vèo lại kế bên Minh với Phong, mấy đứa kia thì có dịp cười nghiêng ngả, ai đòi toàn người nổi tiếng, toàn những anh chàng đẹp trai đến nao lòng lại bị Nó chê thậm tệ như thế chứ, ôi chị này đúng là miễn nhiễm với trai đẹp rồi.
- Cái con nhóc này, muốn bọn anh cho vào nhà sám hối chơi vài ngày à??? – mấy ông anh tức lên cùng hù.
- Hahaha, với lí do gì, chê mấy ông anh đẹp trai nghiên sào đồ thúng của em thành ra mấy con bọ giun hay gì??? – Nó vẫn không tha cho mấy ông, cùng

mấy đứa kia thì vừa mới quẹt nước mắt lại ôm bụng cười tiếp. – Ôi trời ơi, con nhóc này, cái chiêu chê người thân công của nhóc hình như càng ngày càng lợi hại thì phải, huynh đầu hàng – Yun Ha bỏ tay toàn tập với Nó, đầu hàng trước trước khi bị nó si và thêm – Ngoan, có đâu vậy chứ, nếu như ngoan ngoãn ngay từ đầu thì đâu có bị sức đầu mẻ trán như bây giờ, có phải như anh hai với cửu sư huynh Phong mà hay không – Nó nhếch miệng cười đều. – Cái thằng Phong với Thăng Minh này, biết thế hồi đó không cho con nhóc ở với hai đứa là được rồi, dạy em kiểu gì vậy nè???? – Shin nhìn Phong với Minh lắc đầu. – Em chưa làm gì huynh mà, nói nhiều làm gì – Nó vẫn buồn. – Hư quá không cho tham gia nhiệm vụ lần này đây, này giờ giỡn đủ rồi đây, vào việc thôi – Zenny lên tiếng, này giờ mệt với mấy người này quá mà. (cười nhiều quá đau bụng rồi đâm ra v á)) – Rei với Rey chuẩn bị cho anh vài chai với mấy nhóc kia ngồi vào chỗ đi, chờ bọn anh tí, ăn mặt kiu này khó chịu hơn anh nghĩ à – Yun Ha nói với mấy tụi nó rồi tự nhiên như ở nhà mình đi lên lầu thay đồ, trừ Shin, Zenny, Miko, Jin với Ryo thì ở lại vì đó là những gì mấy anh thường mặc, còn 3 người còn lại vì muốn phá Nó cho nên mới ăn mặc kiểu đó, cho nên mấy đứa kia mới không thể nào nhận ra được, đó cũng là 1 cách hoá trang để fan của các anh không nhận ra. – Ok, vẫn là thoải mái nhất với chính mình mà – chưa đầy 5’ sau thì 3 ông anh kia đã xuống tới với những bộ đồ đầy phong cách, đầu tiên là đại sư huynh. Mike mang cái áo somi màu xám, quần âu đen, kiếng cận chứ không mang kính áp tròng, dày da nhìn thật tri thức. – Vậy mới đúng là đại sư huynh chứ – Nó thấy bây giờ mới đúng là đại sư huynh của mình thì nhảy nhót với anh cùng đưa ngón tay cái lên với anh. – Here i come – Hen cũng bước xuống với mái tóc bạch kim hơi rối, áo somi trắng với áo gile xám viền đen, quần âu đen, đôi dày da trắng, mang kiếng cận chứ không đeo kính áp tròng, tai cũng cặp bông tai trắng trông thư sinh ra phết. – Sack, giỏi, vậy mới đúng chứ – Nó cũng phải giật mình với ông anh luôn. – Hình như mình chậm nhất thì phải – người cuối cùng là Yun Ha cũng đã xuống tới, có lẽ anh này là đơn giản với quần jean rách te tua, áo pull dài tay màu trắng cổ tim, đôi sneaker xanh dương nhạt nhìn thật chính chắn, mái tóc cũng được chải gọn gàng chứ không cột lên nữa. – Đúng là ca sĩ có khác nhờ – Nó cười tươi chào đón 3 ông anh của mình. – Cho em có ý kiến chút nhá – Jes dơ tay phát biểu. – Uhm, cứ nói đi cô bé – Yun Ha nhảy mất tinh nghịch với Jes làm cô nhóc đứng hình hết mấy sec vì sự quyến rũ của anh. (mê zai nó v) – Ah oh... Thế cái nào mới là bộ mặt thật của mấy anh vậy???? – sau khi lấy lại tinh thần thì Jes hỏi một câu làm mấy ông anh cười như khóc. – Cái này hơi khó trả lời à – Mike cười cười nhìn mấy tên kia. – Thôi từ từ các người sẽ biết, mấy ông này nhiều mặt lắm – Hần trả lời thay cho mấy ông anh. – Uhm, từ từ sẽ biết, còn bây giờ thì vào việc chính thôi – Ryo cũng cười đánh trống lảng. – Ok, thôi không đùa nữa, chúng ta vào đề nhé – anh Phong cũng không còn vẻ đùa cợt của mấy ngày nay nữa mà là một bộ mặt hoàng toàn mới, nghiêm nghị khó đoán, mấy sư huynh kia cũng có cùng chung một bộ mặt làm không khí trở nên lạnh lẽo và có phần căng thẳng. – Uhm... Theo như mấy nhóc biết thì THUNDER được lập ra để chống lại các thế lực nào muốn làm chủ, nhưng sự thật thì THUNDER được sáng lập là vì muốn tiêu diệt Z, những năm vừa qua THUNDER đã cố gắng mở rộng thế lực để có thể một ngày gần nhất lật đổ Z – Mike là người mở đầu. – Nhưng trong vòng 1 năm trở lại đây thì THUNDER theo như thế giới ngầm biết thì đã ngưng hoạt động, nhưng sự thật là THUNDER đang trong tình trạng thất tín tức và rèn luyện để chuẩn bị chiến đấu – chị Zenny tiếp lời. – Bọn anh chị đã đầu thập được khá nhiều mật hàm và tội ác của bọn họ và đang định ra tay, nhưng hình như là lão cáo già kia đã biết cho nên bọn họ đã âm thầm xô mũi bọn anh và bây giờ mọi thứ đã về lại con số không – vừa kể Shin vừa lắc đầu chán nản. – Không lẽ tổ chức Z lại mạnh như thế sao??? – Rika tò mò. – Oh, anh quên nói về Z, Z được sáng lập với hình thức là một công ty chuyên đào tạo vệ sĩ nhưng đằng sau bức tường đó là một nơi chuyên đào tạo sát thủ để trong vòng vài năm tới sẽ có một cuộc cách mạng ngầm để tiêu diệt tất cả các thế lực nào dám chướng đường tiến của chúng. Cha mẹ của Minh và Kyo có thể nói là đã thật không may mắn khi bị lão già đó lợi dụng, cùng với một số tay chân của ông ta và một số người như cha mẹ của Ryo, anh, Yun Ha, và Zenny đã Cố gắng ngăn chặn ông ta, nhưng thật không may đã bị ông ta sai sát thủ ám sát, có thể nói là Calvin, Ryo, Kyo, anh, Zenny và Yun Ha là những người may mắn sống sót, chứ còn những gia đình khác đều đã bị chết không còn một nạn. – Shin kể tiếp. – Vậy thật ra cái mà người cầm đầu tổ chức Z muốn là gì??? – Tim không thể nào chịu nổi nữa nên đành lên tiếng hỏi. – Uhm, hỏi rất hay, cái ông ta muốn chính là một thế giới mà chỉ có mình ông ta có th... – chị Jin đang định kể tiếp thì nhóc Ray hót hải từ ngoài vườn chạy vào. – Anh Phong, ba mẹ của anh và của mấy anh chị kia tới rồi – Nhóc Ray nói không ra hơi. – Úa, ba mẹ của tụi này ư?? – mấy đứa kia ngơ ngác nhìn nhau. – Ra đón ba mẹ thôi nào mấy nhóc – Phong nói rồi dẫn đầu cả đám đi ra ngoài, và chờ bọn họ ở ngoài là các phụ mẫu của họ. – Ba mẹ!!! – Rika là người chạy ra đầu tiên ôm chầm lấy ba mẹ mình. – Baba, mama – Jes cũng bay ra ôm chầm lấy phụ mẫu của mình. – Chào tất cả, đông vui thế – Ông Atsushi cũng tới kia. – PAPA!!! – Nó thấy bao nhiêu là cha mẹ nuôi của mình, nhưng khi thấy ông Atsushi thì liền bay lại ôm chầm lấy ông. – Sư phụ – nguyên một đám người của THUNDER cùng 5 thằng nhóc cuối đầu chào ông. – Uhm – ông gật đầu chào lại tụi nó rồi quay sang nhìn Nó. – cái con nhóc này, khổ thân con nhiều rồi – ông xót xa nhìn Nó. – Baba nói gì thế?? – Nó nhìn ông khó hiểu. – Từ từ con sẽ biết, xem baba đem ai tới này – ông cười hiền với Nó rồi bỏ Nó ra đứng sang một bên. – Chị hai/ chị Kyo!! – 1 cô nhóc khoảng 16 17 tuổi với nhóc Thanh Thanh cùng bay vù lại ôm chầm lấy Nó. – Ô Minh Thư, Thanh Thanh!! – Nó cũng vui không kém ôm chầm lấy hai đứa nhóc. – Mấy thằng nhóc kia không định đến chào ba mẹ à?? – những phụ mẫu còn lại nhìn mấy đứa con của mình không vừa ý cho lắm. – Ba mẹ – Ren và Ran cùng bước tới trước một cặp phụ mẫu mà hai đứa gọi là ba mẹ, vừa nghe thế thì Nó liền bỏ cô nhóc với cái tên Minh Thư và Thanh Thanh ra. – Ba Mẹ – 3 thằng nhóc còn lại Rei, Ray và Rey cũng bước tới 3 cặp phụ mẫu khác mà chào. – Ô vậy ra bọn nhóc này có ba mẹ hết sao?? – Nó dần mất ra nhìn từng đứa nhóc ôm chầm lấy ba mẹ mình. – Thôi có gì vào nhà nói đi, ở ngoài này không tiện lắm – ông Atsushi nói rồi khoác tay lên vai Nó và Hần kéo mấy người kia vào nhà. – Uhm bây giờ ta có chuyện này muốn nói với tất cả – ông Thành (ba Ken) hần giọng. – Chuyện là như vậy, có thể mấy đứa không biết, nhưng thật ra sự gặp gỡ của mấy đứa không phải là tình cờ mà là có sắp đặt sẵn hết – ông nói với tất cả. – Kyo này, 5 thằng nhóc Ran, Ren, Ray, Rey và Rei đều là con của những người đã được ba mẹ ruột của con cứu giúp và cứu mạng, cho nên họ đã thề sẽ giúp con cho đến cùng cho nên đã để năm thằng nhóc đến với con và bảo vệ con chứ không phải là tự con tìm được đâu, nhưng ta cũng rất mừng là con đã chú ý tới 5 thằng nhóc – ông Atsushi đề dặt nhìn Nó, Nó bây giờ thật sự là đang rất rất rất bất ngờ và có phần hực hăng, vậy là từ trước tới giờ Nó chỉ sống theo sự sắp đặt của người khác thôi sao?? – Vậy ra từ trước tới giờ, các người chỉ xem tôi như 1 con rối??? – Nó nhìn từng người trong nhà, rồi quay sang 5 thằng nhóc. – Còn năm nhóc, chuyện như vậy mà dám dẫu tôi???? Các người... các người đi hết đi, tôi không muốn gặp các người nữa, các người đi đi!!! – Nó ôm đầu hét, thật sự là rất rất hực hăng, không thoải mái chút nào cả. Chưa bao giờ Nó thấy bất lực như thế, cứ tưởng gặp được mấy thằng nhóc là Nó rất tự hào, giờ thì vỡ lẽ rồi, thật không biết chui đầu luôn. – Kyo, Kyo bình tĩnh lại đi – ông Atsushi định bước lại gần Nó thì bị anh Phong và anh Minh chặn lại.

- Sư phụ cứ để đó cho nhóc Ken đi, thằng nhóc biết làm gì mà

- Phong nói với ông, Hần thì tiến lại gần Nó, ông cũng đành bất lực đứng nhìn đứa con gái ông thương còn hơn con ruột của mình.

- Kyo, Kyo đứng dậy đi theo ta, ta có chuyện này muốn nói với mi

- Hần nói rồi đỡ Nó đứng dậy, Nó ngoan ngoãn đi theo Hần.

- Rốt cuộc chuyện này là như thế nào??

- Liz nhìn sang phụ mẫu của mình mà hỏi.

- Thật ra là chuyện gì đang xảy ra vậy??
- Rika cũng đang trong tình trạng hỗn loạn.
- Có ai cho con biết chuyện gì đang xảy ra được không???
- Jes cũng không còn bình tĩnh được.
- Không lẽ từ nhỏ tới lớn cuộc sống của bọn con chỉ là nằm hết trong sự sắp đặt của các người như Kyo nói???
- Jay cũng bán loạn rồi, còn đâu là một Jay phong độ của ngày thường nữa.
- CÁC NGƯỜI NÓI GÌ ĐI CHÚ!!!
- Joe đã mất bình tĩnh rồi, còn đâu tự tôn của một cậu trai luôn luôn nghĩ cuộc sống của mình là do mình chọn chứ, nhưng tại sao không ai nói gì cho cậu biết gì vậy???
- Nói gì đi chứ??
- Tim nhỏ nhẹ nhìn phụ mẫu của mình, tuy giọng nói như dửng dưng nhưng lại có 1 sức nặng rất lớn, thật sắc lạnh.
- Sao không ai nói gì hết vậy???
- Tim lại lạnh lùng rồi.
- Các con hãy nghe ta nói, hãy thật bình tĩnh
- ông Thuận, người đàn ông ngoài 40, ánh mắt sắc lạnh như dao, trông thật giống Tim như đúc, ông là ba Tim lên tiếng, giọng uy quyền thấy rõ.
- Máy đưa có một nhiệm vụ rất quan trọng, vì thế từ nhỏ đã được tuyển chọn và rèn luyện để sau này sẽ là người cứu thế giới này
- ông Thuận từ tốn nói. (ôi, lại copy của SQKW rồi @@)
- Cho nên các con đừng hiểu nhầm, chúng ta chỉ là không muốn nói cho các con sự thật, vì muốn các con đến với nhau thật tự nhiên và hoà hợp với nhau nhờ chính Kyo, con nhóc có 1 quá khứ quá đau khổ rồi
- ông Tiến, người đàn ông có nước da ngăm ngăm nhưng rất thánh thiện, cũng chính là ba của Liz tiếp lời ông Thuận.
- Cũng không thể nói là sắp đặt, vì ta cũng đâu thể nào biết là các con có thể nào hoà nhập cùng nhau hay không?? Có lẽ là do các con có cùng chí hướng, cho nên mới có thể trong vòng 1 thời gian ngắn mà hoà hợp với nhau như thế, hãy giúp đỡ nhau và cùng nhau xây dựng 1 thế giới công bình hơn
- bà Hiền, mẹ của Jes lên tiếng, một người đàn bà với khuôn mặt khá bầu bĩnh dễ thương xò với cái tuổi ngoài 40 của mình, nhưng giọng nói thì thật oai nghiêm
- Thật ra các người đang muốn nói gì???
- Tim cắt ngang lời.
- Hãy luôn bên cạnh và giúp đỡ Kyo, không chỉ giúp Kyo mà còn giúp rất nhiều số mệnh đang nằm trong tay các con đây
- Mẹ của Rika tóm gọn.
- Z là một tổ chức không đơn giản, đẹp được Z tức là các con đã cứu được rất nhiều người
- bà Loan, mẹ Hân cũng lên tiếng.
- Hôm nay các người đến đây không đơn giản chỉ là muốn nói như vậy thôi chứ??
- Liz nhìn mặt phụ mẫu hỏi.
- Chỉ là muốn nhìn mặt đứa con gái này một lần khi còn có thể thôi
- Mẹ Liz, một người đàn bà khá đẹp với ánh mắt có thể giết người, giọng như muốn cãi nhau với Liz.
- Ý bà là sao??
- Liz không nề nan gì cả.

- Nhiệm vụ lần này của các con, không chỉ đơn thuần là đi dẹp một băng đảng nhỏ, mà là đánh đổi cả tính mạng của mình đấy
- ông Atsushi nói thay cho các phụ mẫu.
- Hãy nói 1 lời cảm ơn, 1 lời xin lỗi hay chỉ đơn giản là 1 lời con yêu người với cha mẹ của các em khi còn có thể, vì đây có thể là một chuyến đi không trở lại đây.
- anh Ryo nói, giọng có phần gì đó cay đắng,
- anh đã quá cứng đầu để nói một câu con yêu người, để rồi bây giờ chỉ muốn nói 1 câu đơn giản là con xin lỗi cũng không được vì người đã xa anh mãi mãi, cho nên hãy nói khi còn có thể nói, đừng để mình hối hận
- anh nói thêm, cố nén cho cảm xúc đừng dâng trào ra khoe mắt. Lúc đó anh cũng giống như bọn nó bây giờ vậy, cứng cổ cứng đầu, lúc nào cũng tỏ ra ngang bướng bất trị, tối ngày ăn chơi không lo lắng gì cả, rồi tới một ngày kia cha mẹ và tất cả người thân đều rời xa anh, chưa một lần nào anh cảm ơn cha mẹ vì họ đã vì anh mà đánh đổi tính mạng mình, sau đó anh cũng như mấy người kia được ông Atsushi đưa về Nhật cho ăn học, anh quyết tâm cùng mấy người đó trả thù cho cha mẹ cũng như những người đã bị Z hại, từ đó anh mới thay đổi hẳn đấy chứ.
- Ryo
- các bậc phụ mẫu cùng nhìn anh không hài lòng.
- Các dì các bác đừng nhìn Ryo như thế, đó là sự thật
- Zenny lên tiếng.
- Đúng đấy, bọn con chỉ là không muốn tội nhóc có sơ suất gì thì lại trách chính mình, như mấy anh em chúng con đã không ngừng tự trách mình thôi
- Yun Ha cũng lên tiếng, cay đắng không thua gì Ryo.
- Ran, Ren, ba mẹ xin lỗi vì đã không thể chăm sóc cho hai đứa
- mẹ của Ran và Ren bỗng đứng ôm chầm lấy hai thằng nhóc, nước mắt tuôn dài.
- Mẹ, cảm ơn mẹ đã sinh thành 2 con, nếu như sau việc này mà Ran và Ren có thể về với người thì con sẽ báo hiếu cho cả 2 người
- Ran và Ren cũng ôm ba mẹ mình, 3 thằng nhóc kia cũng thế.
- Ba má, cảm ơn tất cả, con yêu hai người nhất
- Rika cũng ôm cổ ba má mình nức nở.
- Ba má xin lỗi con gái
- hai người cũng buồn thay cho đứa con mình.
- Nếu Rika có chuyện gì thì hai người cũng đừng buồn nhá, cho dù có ở đâu thì Rika cũng là con của hai người
- Rika nói trong tiếng nấc.
- Hai bác yên tâm, con sẽ bảo vệ em ấy
- Joe đang đứng kế bên lên tiếng làm ba má Rika hết hồn.
- Cậu...cậu là con trai nhỏ của ông trùm Mafia VN Hoàng Anh Hùng sao??
- baba Rika hơi ngạc nhiên. (hehe, đừng lạ, tuy nói là sắp đặt nhưng vì Rika là ngoại lệ vì sang Nhật với Kyo à)
- Dạ, Xin bác trai cứ giao con gái của bác cho cháu
- Joe gãi đầu mặt thì đỏ bừng.
- Với tư cách gì mà cậu đòi bảo vệ con gái tôi??
- lại lên cái tính bảo vệ con gái quá chắc rồi đấy.
- Dạ..dạ là...là bạn trai ạ
- mặt Joe bây giờ đã đỏ hơn than hồng rồi.

- Hahaha, tốt tốt, vậy thì bác giao con gái bác cho con đây
- baba Rika cười lớn, cầm tay con gái mình đặt trong tay Joe làm 2 cô cậu mắc cỡ không biết chui đâu. Ba má Rika thì nhìn sang ba má Jes nháy mắt, đáp lại ông bà là 1 nụ cười như một lời hứa.
- papa mama, cho dù có chuyện gì thì hai người cũng phải sống tốt nhé
- Jes cũng ôm ba má mình.
- Dù sao thì baba và mama cũng rất tự hào về con gái ngoan của baba mama mà
- baba Jes xoa đầu con gái.
- Bác trai cứ giao Jes cho con là được rồi
- Jay cũng không thua Joe bay ngay lại đứng kế bên Jes, nhưng khi chắc anh hùng của ông Hùng làm cậu có hơi ngán ngán.
- Ô ta cứ tưởng thằng Khánh mới là người nên nói câu này chứ??
- ông Hùng có hơi ngạc nhiên vì từ trước tới giờ ông thấy con gái mình cứ dính với Tim thôi mà.
- Không, không có, cái đó là lúc trước thôi, còn bây giờ thì người bảo vệ Jes chỉ có thể là con thôi
- Jay liền nói như hét làm cả nhà vang rộn tiếng cười, bây giờ cậu mới để ý là hình như mình phản ứng hơi... mạnh,
- ý, ý con là...
- Jay đỏ mặt không biết giải thích thế nào.
- Hahaha, cái thằng này, vậy con nói với tư cách gì mà con đòi bảo vệ con gái ta??
- ông Hùng cười cười hỏi Jay.
- Là bạn trai
- Jay trả lời ngay tắp lự.
- GIỎI, vậy thì ta cũng giao con gái ta cho con đây
- ông Hùng nói rồi đặt tay Jes vào tay Jay, rồi kéo vợ mình vào lòng. Bên kia thì mấy ông anh cũng đang chào tạm biệt ba má mình, còn bây giờ thì tua qua chỗ hai cái người lạnh lùng nhà ta nhé.
- Xin...xin lỗi
- Tim nói với ba má mình, giọng nhỏ xiu.
- Nói gì ta không nghe
- ba Tim cũng cứng đầu không kém thì anh.
- Không nghe thì thôi
- bực rồi đấy.
- Không lẽ con không có gì để nói với chúng ta thật sao??
- mẹ Tim nhìn con trai mình, mặt buồn rười rượi.
- ...
- Tim không nói gì nữa.

Quay sang Liz.

- Không có gì để nói sao?? – mẹ Liz nhìn con gái hỏi.
- Không – thằng thừng nói luôn.

- Thôi nào cả hai, cho tôi cang đi có được không, mỗi người nhường một bước nhé – bà Liz đành cang hai người, sao cái gia đình này trịch thượng thế không biết, 1 năm cả 3 ít khi có thể ngồi chung một bàn cơm, mà mỗi khi hai người gặp nhau thì không khi nào yên cả.

- Xin lỗi ba nhưng thật sự con không có gì để nói với bà ấy cả – lờm mẹ mình một cái Liz quay sang nói với ba mình, vừa định mở miệng thì đã bị bà chặn họng trước làm Liz không thể nào mở miệng.

- Em này, con nó muốn nói mà em không cho nó nói, thôi thì nhường một bước đi nào – ông Tiến quay sang khuyên rằng bà vợ cộc cái của mình.

- Tôi có lỗi gì đâu chứ, từ khi sinh ra tới giờ có ngày nào nó gọi tôi 1 tiếng mẹ đâu??? – mẹ của Liz vẫn không nhường bước.

- Không có lỗi??? Con gái mới sinh thì đem vất vào trại trẻ mồ côi để bị mấy đứa trẻ khác ăn hiếp, rồi tự nhiên ruốc về rồi cũng chỉ vất một xó không khi nào lo lắng tới nó, để nó tự sinh tự diệt thì bà đáng để được gọi là mẹ sao??? – Liz uất đến nghẹn lời nhìn bà, bao nhiêu năm nay cô sống ở nhà như 1 cái bóng, 1 năm có khi còn chưa được gặp bà đến 1 lần.

- Mẹ xin lỗi con gái, tại sao tới bây giờ con mới nói?? Ta cứ tưởng con sẽ không bao giờ nhìn nhận ta là mẹ con chứ (SACK!!! TG bó tay) – bà bỗng ôm chặt Liz vào lòng, những lời này từ lâu lắm rồi bà đã muốn Liz nói ra. Bà đâu phải là sắt đá mà không thương con mình, nhưng từ khi rút về từ trại mồ côi Liz cứ sống trong thế giới riêng của mình, bà thì cứ bận bịu công tác, rồi sau này Liz cứ lăm lăm lì lì không thêm nói chuyện với bà thành ra bà cứ tưởng rằng Liz không xem bà là mẹ cô.

- Mẹ, Nguyên xin lỗi – Liz cũng ôm lấy mẹ mình, từ lâu lắm rồi đã muốn gọi bà một tiếng mẹ, nhưng bà vừa về là lại đi, không hề quan tâm gì tới mình cho nên cô trở nên trầm cảm cũng vì thế.

- Hai mẹ con này đúng là cứng đầu như nhau – ông Tiến nói rồi ôm cả hai vào lòng.

- Mẹ xin lỗi con gái – mẹ Liz sau một hồi thì gỡ tay Liz ra, nhìn thẳng vào mắt con gái mình mà nói.

- Con cũng xin lỗi mẹ, nếu có thể trở về sau chuyến này Nguyên sẽ báo hiếu với hai người, không ngang bướng nữa – Liz cũng nói.

- Anh hứa sẽ đưa em về với hai bác mà – Tim không biết đã đứng sau lưng Liz từ khi nào lên tiếng, rồi quay sang hai ông bà Tiến. – Xin hai bác cứ giao Liz cho con – cậu cuối đầu chào hai người.

- Uhm, ta biết là con sẽ làm được, ta giao đứa con gái duy nhất của mình cho con đây – ông Tiến không ngần ngại nói rồi đặt tay Liz trong tay Tim, – còn bây giờ thì quay ngược qua bên đó đi – ông Tiến cười hiền hậu cả hai qua bên chỗ ba mẹ Tim. Lúc này vì không thể nào chịu được ông bố già khó ưa của mình, lại thấy Liz đang đôi co với mẹ mình cho nên cậu định qua giảng hoà cho hai bên nhưng qua tới thì cả hai đã hoà.

- Sao không đi luôn đi?? – ông Thuận nhìn Tim nói 1 câu như thách thức, nhìn sang Liz thì cười như khinh khi.

- Không muốn tới tới thì tôi đi – Tim cũng không vừa, định quay đi nhưng bị Liz giữ lại.

- Hãy cho mỗi bên 1 cơ hội đi anh, em nghĩ bác trai và anh rất giống nhau như em với mẹ, cho nên hãy nói ra những gì mình giữ trong lòng đi – Liz sau khi cúi đầu chào ba mẹ Tim thì quay sang nói với anh.

- Anh không có gì để nói – nhìn cái cách ba mình nhìn Liz Tim lại thấy máu nóng lên, đang xiu lòng cũng quên hết.

- Cô không có quyền gì mà chen vào chuyện gia đình của người khác cả – ông Thuận nhìn Liz không hài lòng nói. Liz như đứng hình, không lẽ cô đã làm gì khiến ông không hài lòng sao???

- Em thấy chưa?? Ông ta không bao giờ hài lòng về một thứ gì anh chọn cả, từ nhỏ cái gì anh cũng phải nghe theo ông ta, anh thích cái gì, anh muốn cái gì ông ta đâu biết, chỉ thích gì là làm vậy, không chừng cũng đã có cho anh 1 vị hôn thê rồi không chừng – Tim điên máu tuôn 1 tràng, ông có thể nói gì anh cũng được, làm gì anh cũng được nhưng không được đụng chạm đến cô. (hehe, sức mạnh tình yêu có khác nhờ, khiến một người lạnh lùng ít nói nói ra tất cả luôn đấy)

- Em không sao, em hiểu được cảm giác của anh, nhưng anh cũng không thể nói với bác như thế. Nếu như không hài lòng với việc gì thì anh nên nói với bác ấy chứ không nên cái gì cũng chịu theo rồi bây giờ trách bác ấy, bác ấy chỉ muốn anh được tốt thôi – Liz bình tĩnh nói với Tim, rồi quay sang ông Thuận, – Cháu xin lỗi nếu đã làm bác thấy phiền ở chỗ nào, nhưng bác làm như thế là không đúng. Vâng, cháu biết bác làm gì cũng là nghĩ cho anh Khánh, nhưng có nhiều lúc điều bác nghĩ là tốt cho anh ấy như có thể là anh ấy sẽ không thích, có gì thì hai người nên bàn bạc với nhau rồi hãy quyết định chứ – Liz rành mạch nói từng lời với ông Thuận không chút do dự, làm Tim cùng ông Thuận cũng như những người chứng kiến phải mở to mắt nhìn, mấy người kia thì không sao chứ mấy đứa nhóc từ lúc biết Liz với Tim tới giờ thì lúc nào hai người cũng ít nói, mà hôm nay lại nói, mà còn nói nhiều nói lí nữa mới ghê chứ.

- AHAHAHAHA, con bé này rất có cá tính, đúng là giống mẹ như đúc nhì – ông Thuận sau 1 lúc ngỡ ngàng thì cười run cả người vịnh vai Liz mà nói. Đúng như những gì ông nghĩ, Liz là một cô bé có cá tính và biết suy nghĩ, ông đã không chọn sai người. – Con trai à, cô bé này nói đúng, nếu như việc gì con không muốn thì đâu cần phải ép mình làm để rồi giờ mới nói với ta, ừ thì ta đã chọn cho con 1 vị hôn thê rồi đấy – ông cười cười như thách thức đứa con trai độc nhất của mình.

- Ba.. – Tim không biết nói gì luôn, Liz cũng như đứng hình tại chỗ.

- Ta làm sao??? – vẫn giữ nụ cười trên môi ông hỏi Tim.
- Chuyện gì con cũng có thể làm nhưng chuyện này thì không thể! – Tim nói, lần đầu tiên trong đời anh cãi lại cha mình, tay thì siết chặt tay Liz.
- Là con nói không muốn thôi đấy, đừng hối hận nhé – ông cười gian nhìn con mình.
- Con sẽ không hối hận – tuy hơi ớn nụ cười đó nhưng khi nhìn sang Liz mặt đang tái đi thì lí trí anh không cho anh lùi bước.
- Lần cuối đấy, không hối hận đúng không??? – ông hỏi lại lần nữa.
- Không, nhất quyết không – Tim cương quyết.
- Mọi người ở đây đã nghe rõ rồi đấy nhé, con trai tôi đã không chấp nhận vị hôn thê của mình đấy – ông Thuận quay sang nói với tất cả, rồi chưa kịp để ai có thể phản ứng ông quay sang chỗ ba mẹ Liz. – Tiếc thật đấy anh Tiến à, vậy là tôi với anh không có duyên làm xui gia rồi – ông Thuận nói với ông Tiến, ba Liz.
- Tim à, như thế là không tốt đâu, con mới nói là sẽ chăm sóc bảo vệ con gái ta, bây giờ lại muốn nuốt lời sao??? – ông Tiến giọng cười cợt nói với Tim, còn cậu với Liz thì hết nhìn ông Thuận lại nhìn ông Tiến không hiểu gì hết.
- Hai..hai người đang nói gì thế?? – Tim cuối cùng cũng lên tiếng được.
- Có người mới nói là không chấp nhận vị hôn thê đã được ta chọn ấy mà – ông Thuận vẫn còn đùa dai.
- Anh này, đừng chọc con như vậy chứ – mẹ Tim nhìn ông không hài lòng rồi quay sang Tim với Liz, – Hai đứa đã có hôn ước từ nhỏ rồi, lúc bọn ta thấy hai đứa chơi đùa với nhau trong trại nhi đồng thì đã quyết định làm thông gia, định sẽ nói với hai đứa sau này, nhưng khi thấy hai đứa không còn như xưa, với lại tối ngày thấy Thư cứ đeo theo Khánh mà con lại không nói gì, cho nên chúng ta không còn nhắc tới nữa, cứ thuận theo mấy đứa, ba con chỉ muốn con nói ra thôi – bà Tuyết, mẹ Tim nhẹ nhàng giải thích.
- Thật...thật sao bác?? – Liz như không tin vào tai mình, hỏi lại. Tim thì trân trối nhìn cha mình.
- Ba, cảm ơn ba, cảm ơn mẹ – Tim nói với hai người, rồi quay sang ôm chầm lấy Liz, rồi cả hai cùng ôm chầm lấy ba mẹ Tim, mọi người thì cười ầm lên. Kyo và Hân cũng đã trở ra, không ai biết Hân đã nói gì với Nó, chỉ biết là Nó lại trở về là Kyo ngày thường.
- Cả đám thấy Nó đã trở lại thì chạy lại ôm chầm lấy Nó và Hân, 8 đứa cùng nhau cười tươi như mở hội làm ai nấy cũng vui lây.
- “Hãy cứ cười lúc còn có thể đi mấy đứa à” đó là những gì những người ở ngoài cùng nghĩ cho tội nó.
- Thôi việc của bọn ta đã xong rồi, còn lại giao cho tất cả đấy, các con hãy nhớ hành động thật cẩn trọng, nếu tất cả có thể trở về bình an là chuyện rất tốt đấy – ông Atsushi sau một lúc lâu cũng lên tiếng.
- Bây giờ chúng ta phải đi rồi, các con hãy bảo trọng nhé – 1 trong những người ba mẹ của mấy thằng nhóc lên tiếng.
- Không ở lại thêm 1 lúc được sao??? – Liz luyến tiếc nhìn ba mẹ mình.
- Xin lỗi con gái, nhưng bọn ta cần phải đi rồi – bà nói với Liz xong quay sang Tim, – Con hãy giúp ta bảo vệ cho Nguyên nhé – bà cười hiền.
- Dạ thưa bác – Tim gật đầu lễ phép.
- Tạm biệt ba mẹ – tội nó chạy lại ôm chào ba mẹ mình lần cuối, tự hứa với lòng sẽ trở về bên người bình yên. Đai ai biết là sau đó chuyện gì sẽ xảy đến đâu chứ, cứ ngỡ rằng kẻ đầu bạc sẽ tiễn người đầu xanh, nhưng chuyện đời mà, mà đời thì đâu ai đoán trước được chứ N.G.Ồ.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: It’s War – Part I They’ve Started

- Thôi cũng khuya rồi mấy đứa về phòng nghỉ đi, hôm nay đã quá mệt mỏi rồi, có gì mai chúng ta sẽ nói chuyện nhé – Mike sau khi tiễn biệt các bật phụ mẫu thì quay sang nói với tội kia.
- Dạ – cả đám cùng đồng thanh.

- Thôi Thanh Thanh với Minh Thư tối nay ngủ chung với Kyo nhé – anh Minh nói với Kyo.
- Ok – Kyo gật đầu rồi kéo Thanh Thanh, Minh Thư, Jes, Rika với Liz cùng lên lầu, còn mấy người kia muốn làm gì thì làm. Nhóc Thanh Thanh và Minh Thư được ở lại chơi với bọn nó 1 tuần rồi sẽ có người qua rước 2 nhóc về Nhật đấy mà.
- Thanh Thanh, đây là ai vậy??? – Jes nãy giờ tò mò lắm rồi mà không hỏi được, giờ không chờ gì nữa hỏi liền tay luôn.
- À chào hai chị, em quên giới thiệu em là Thái Ngọc Minh Thư, em gái của chị Kyo với anh Minh, anh chị cứ gọi em là Sei – Sei (gọi v cho nhanh) không chờ Zin (chỗ này mình sẽ gọi TT là Zin nhé cho gọn, cơ mà là tên của nhóc đấy ạ, và Kenz phải chỉnh lại túi của Zin lên 12 cho hợp với những việc sắp xảy ra nhé) lên tiếng mà tự giới thiệu luôn.
- Ồ, giờ nhìn lại mới thấy hai chị em này giống nhau ghê mợ – Jes hết nhìn Sei rồi lại nhìn Kyo rồi lại nhìn ngược lại Sei thốt lên.
- Hìhì – Sei cười cười, Kyo lắc đầu bó tay.
- À mà hình như nghe anh hai nói Sei làm cái resort gì gì đó sao rồi?? – Kyo sau một hồi suy nghĩ hỏi.
- Àh cái đó thì... – Sei đang không biết nói sao thì Zin nhảy vào.
- Thành công mỹ mãn luôn à, có phần của em nữa á – Zin nhanh nhẩu tự sướng.
- Vậy sao lần trước tới đây không nghe nhắc nhở??? – Kyo cười gian nhìn Zin.
- Thì tại quên mà, hehe – Zin cười nham nhở.
- Resort gì thế Zin?? – Liz tò mò, Jes với Rika cũng vậy.
- Àh, cái này, thì tính ra là em đang học đại học Star Paradise năm hai chuyên ngành kiến trúc (kaka ta nỗ lực nhà lồng rồi=))) – Sei cười cười nụ cười lạ lạ, – trước khi ra trường thì cần phải làm cái resort này mới xong, hôm bữa đang phân vân thì nhóc Zin qua tìm chị hai nhưng mà chị hai về VN rồi, cho nên hai đứa hợp tác chung với anh Cường và chị Mika làm một cái project và đã đạt giải nhất và một phần thưởng ngoài mong đợi là cái resort của tụi em đang được đưa vào xây dựng luôn à – Sei tóm gọn lại cuộc hành tình đầy cam go của 4 người. (cái này Kenz sẽ cho vài ngoại truyện, còn bây giờ Kenz muốn viết cho xong truyện luôn, tính khoảng chừng tất cả có trên dưới 10 ngoại truyện luôn á @@)
- Wow, vậy tính ra nhóc học trên bọn chị 1 lớp nhờ – Jes thật sự ngạc nhiên, đúng là em của Kyo với em của Ken có khác, thật khủng khiếp.
- Chị nói quá, tại mấy chị không chịu học thôi ý chứ – Sei đỏ mặt khiêm tốn.
- Hehe chắc là vậy – Jes cười gian.
- Thôi đi, mi đừng có ở đó mà ăn hiếp em ta nhá, về phòng ngủ đi, khuya rồi còn để hai đứa nhỏ ngủ – Kyo chen ngang, ngăn lắm rồi cái tài chém của nhỏ.
- Ok, thôi ngủ ngon nha – Liz liền kéo Rika với Jes đi, nhỏ biết là Kyo đang mệt cho nên không muốn để cho hai đứa kia làm phiền, hai nhỏ kia cũng biết thân biết phận cho nên cũng chào Kyo mà đi về phòng mình.
- Thôi hai đứa đi tắm đi rồi đi ngủ – Kyo nói rồi đứng dậy.
- Chị hai đi đâu vậy?? – Sei thấy Kyo đứng lên thì hỏi.
- Ra balcon ngồi hóng gió 1 tí, lo đi ngủ đi – Kyo trả lời rồi mở cửa bước ra ngoài, Sei cảm thấy thật buồn, nhóc không hiểu sao tự nhiên thấy tình cảm giữa hai chị em càng ngày càng xa cách quá. Nhớ lúc nhỏ Kyo rất thương nhóc, cái gì Kyo cũng lo cho nhóc hết, không bao giờ để cho ai đụng đến nhóc nhưng mà không biết từ khi nào Kyo lại xa cách nhóc quá, nhóc không biết là đã làm gì khiến chị hai ghét nhóc như thế. Sei không phải là một đứa con gái yếu đuối, càng không phải là một đứa dễ khóc, từ nhỏ nhóc đã muốn theo gương chị hai, là một đứa con gái kiên cường, nhưng có nhiều đêm nhỏ đã khóc, âm thầm khóc vì nhóc sợ, sợ một ngày chị hai sẽ không thương nhóc nữa, nhóc sợ chị hai bỏ nhóc. Có nhiều lúc nhóc muốn hỏi tại sao chị hai lại như vậy, nhưng nhóc lại không dám, lúc thấy chị hai chơi với Zin vẫn bình thường nhưng khi tới nhóc thì chị hai lại trở nên lạnh nhạt, tự nhiên nhóc lại thấy ghen tị với Zin, rồi thì giận hờn vu vơ. Có nói gì đi nữa thì nhóc vẫn là một cô bé gái đang trong thời kì phát triển và dễ bị tổn thương mà.
- Sei ơi Sei!!! – Zin gọi Sei, nãy giờ cứ thấy nhóc ngẩn ngơ ra thành ra làm Zin lo lắng.
- À không gì – Sei cuối cùng cũng trở về với trái đất.
- Uhm, đi tắm đi kìa – Zin không hiểu gì hết nhưng cũng nói.
- À uhm – Sei gật đầu rồi chạy đi lấy quần áo của mình và bay vù vào wc, Zin càng ngày càng không hiểu Sei. Sei vốn là một cô gái cứng rắn và đầy nghị lực, chưa bao giờ Zin thấy Sei lại cứ thần thờ ra như vậy cả, nhưng khoảng chừng 1 2 năm về trước thì Zin thấy Sei bắt đầu thay đổi, lúc nào cũng thấy Sei ngồi thần thờ suy nghĩ, có nhiều lúc Zin thấy như là Sei sắp khóc tới nơi ý, nhưng lại không biết là vì lý do gì, hỏi thì Sei cũng chỉ lắc đầu nói không có gì rồi lại cười cười nói nói. Có lần Zin còn thấy Sei ngồi khóc trong bóng tối nữa, Zin buồn lắm nhưng không biết phải làm sao, cũng không biết nên hỏi ai. Zin cũng không hiểu vì sao tự dưng tình bạn giữa hai đứa cũng không còn như xưa nữa, lúc nào Zin cũng thấy như có bức tường ngăn cản hai

đưa vậy, Zin cứ nắm đó ngủ ngon rồi chìm vào giấc ngủ không biết từ khi nào, trong giấc mơ lại là những ngày hai đứa chạy nhảy nô đùa cùng nhau.

- Good morning Kyo – đang lay hoay trong bếp thì Hen thấy Kyo đang mắt nhắm mắt mở đi xuống lầu thì lên tiếng chào, – Sao dậy sớm vậy??? – Hen hỏi, anh biết Kyo này đã không ngủ thì thôi, chứ một khi đã ngủ rồi thì trời có sập cũng chẳng thể gọi nó dậy huống chi tối hôm qua đã bị vài cú sốc đến vậy + thức khuya thế mà vẫn có thể dậy sớm thế này thì thật sự là chuyện lạ à.

- Morning, không hiểu sao ngủ không được – Kyo cũng thành thật trả lời, tự Nó cũng thấy mình lạ, tại sao lại không ngủ vô cơ chứ???

- Không ngủ được thì vào đây giúp huynh đi – Hen lại lên tiếng.

- Mà huynh làm gì dưới bếp vậy??? – Kyo tò mò hỏi rồi đi lại chỗ anh và... – Ôi trời ơi anh làm cái gì mà cái bếp ra nông nổi này vậy??? – Kyo choáng luôn với những gì nó đang thấy, một đồng rác không lồ nằm bên cạnh cái bếp, ông anh của mình đang cầm cái chảo và đang làm đồ ăn cho cả đám.

- Thì huynh làm đồ ăn sáng cho mọi người mà – Hen tỉnh bơ trả lời.

- Huynh là đầu bếp mà sao lại để cái bếp như vậy hả??? Đã bao lâu rồi huynh không vào bếp hả?!?!? – Nó nói như hét

vào mặt anh, ờ thì là anh Hen nhà mình ngoài những việc anh làm thì anh còn là một đầu bếp không tồi, cho nên chuyện đầu bếp mà lại làm cho cái bếp ra như vậy Kyo không hết cũng lạ.

- À ừ thì cũng được 1 2 năm rồi, đáng lẽ anh cũng khôn muốn làm nhưng mà hôm qua thằng Minh đã đưa hết người làm qua nhà em rồi cho nên huynh đành vào bếp để nấu đồ ăn cho cả bọn mà – Hen làm mặt puppy nói với Kyo.

- Haizz, vậy làm tiếp đi, làm xong thì tự dọn – Kyo lén đầu chán nản định đi ra thì bị Hen nắm lại.

- Không chơi ác như thế chứ, huynh đã làm rồi thì em phải dọn chứ sao bắt huynh dọn, vậy thì cấm không cho mụi ăn – Hen nói với Nó.

- Tại sao là em chứ?? Đâu phải có mình em ăn đâu mà bắt em dọn???! – Kyo cảm thán.

- Ai kêu huynh thương em nhất, nếu không dọn thì cấm không cho ăn sáng – Hen nói rồi quay lại cái chảo đang làm dở, mùi pancake với lại mấy thứ khác thật hấp dẫn làm Kyo không cưỡng lại được đành cắn răng đi tìm bọc rác để dọn, Hen thấy Kyo ngoan ngoãn như thế thì cười thầm.

- Ể mà khoang, huynh nói đã bao lâu rồi huynh chưa vào bếp?? – đang loay hoay thì Kyo thấy cái bọc giấy, trên bọc để hạn sử dụng và đúng vào cái ngày nào đó rất quen, sau một hồi suy nghĩ thì cũng ra cho nên quay sang hỏi Hen.

- 1 2 năm gì đó – Hen vẫn tỉnh bơ trả lời, chưa biết là chuẩn bị có sóng gió đập lên đầu mình.

- Huynh dám gạt em hả?!?! Mới vài tháng trước sinh nhật cha nuôi huynh là đầu bếp chính mà dám nói là 1 2 năm rồi chưa vào bếp, dám lợi dụng cái óc ngắn hạn của em mà chơi em hả, phạt huynh làm đồ ăn sáng xong thì dọn sạch chỗ này, không thủ nhịn đói ba ngày, cấm không được nhờ ai giúp hết – Nó tức muốn ói máu, không ngờ ông Hen này gan, dám chơi Nó.

- Hix, sao nhớ chuyện không nên nhíws không vậy!! – tới lượt Hen ca thán, đúng vậy, chính là anh muốn chơi Nó cho nên mới làm cái bếp ra như vậy, nhưng bây giờ thì vui rồi, không những không chơi được Nó mà còn quay lại hại mình, đúng là gây ông đập lưng ông rồi.

- Đáng đời, bao nhiêu lần rồi không bỏ, thôi kyo lên ăn sáng đi – Minh này giờ đứng xem bây giờ mới lên tiếng rồi kéo Kyo lên nhà ăn đã có sẵn đồ ăn.

- Cấm ăn vụng không thủ đừng trách – trước khi đi cùng anh hai Kyo còn quay lại cảnh cáo Hen thêm lần nữa.

- Hicc, chết mất thôi – Hen cay đắng rồi cũng quay lại với việc của mình.

- Chào buổi sáng Kyo – mấy sư huynh sư tỷ cũng mới xuống tới chào Kyo.

- Chào buổi sáng – mình vui vẻ chào họ còn Kyo thì mặt vẫn cứ hầm hầm nhưng miệng thì vẫn nhai ngon lành.

- Có chuyện gì thế?? – Mike tò mò hỏi, mình không nói gì chỉ tay vào chỗ Hen bây giờ đang ngồi dọn cái đồng rác do chính mình gây ra.

- Trò cũ à?? – Zeny cười hỏi.

- Nhìn là biết rồi – Jin trả lời thay Minh rồi cũng ngồi xuống ăn, mấy người kia thì mỗi người chọc Hen một câu rồi cũng ngồi xuống ăn sáng, Hen tủi thân muốn khóc luôn, ai đời cháu tổng thống, một nghệ sĩ, một ông trùm ngoại giao như vậy mà phải ngồi dọn rác do chính mình gây ra chứ, ôi còn gì là mặt mũi nữa.

- Chào mấy anh chị – mấy đứa con gái còn lại cũng đã dậy, mấy đứa còn lại cũng bước ra chào rồi ngồi xuống bàn ăn. Sei với Zin cùng nhau đi xuống bếp định lấy ly sữa thì.....

- ÔI TRỜI OI!!!! – cả hai đứa cùng hét.

- Chuyện gì vậy??? – 5 thằng nhóc nghe vậy thì liền chạy nhanh xuống và, – Ối! – cùng nhau hét theo.
- Có chuyện gì mà ầm ỹ thế?? – Nó đang ngồi ăn ngoài kia biết rõ nhưng vẫn hỏi.
- Chuyện...chuyện gì đang...đang xảy ra thế này??? – Sei lắp bắp.
- IMPOSSIBLE!!! Có ai nói với em là ... là em đang mơ không?? – Zin như không tin vào chính cặp mắt của mình.
- Làm gì mà như gặp ma thế, diếc óc chết được – Hen nhăn nhó, à thì ra là hai nhóc kia đang định đi xuống lấy nước thì lại thấy cái cảnh có người đang ngồi gom rác, hai đứa cứ nghĩ là người làm, nhưng nhớ là nhà không còn người làm nữa thì nhìn lại, cứ ngỡ là mình nhìn nhầm vì mới thức, nhưng khi thấy người ngồi đó là Hen cho nên đưa tay lên dụi mắt xong người ngồi đó vẫn là Hen cho nên cùng hét, sau đó 5 thằng nhóc cùng cùng chung số phận làm Hen đang ngồi đó nhăn mặt.
- còn hơn gặp ma nữa ý chứ – Rei cười đùa chọc Hen, trong mấy anh chị cậu ghét nhất Hen, vì Hen lúc nào cũng chơi Kyo vì cái óc ngắn hạn của mình, cho nên cậu ghét cay ghét đắng, được dịp thì phải cười chứ.
- Vui lắm à??? – Hen tức muốn ói máu khi nhìn thấy mấy khuôn mặt kia từ ngạc nhiên chuyển qua vui thú.
- Vui sao không – Ran nhếch môi cười khinh bỉ, nói Rei ghét 1 thì Ran ghét đến 10 lần, Ran từ nhỏ đã xem Kyo là chị ruột của mình, tuy nói là được sắp đặt nhưng tình cảm của Ran đối với Kyo luôn thật, Ran thật sự rất thương Kyo, cậu luôn xem Kyo là chị ruột không cần biết Kyo có xem mình là em hay không, cho nên người nào dù chỉ là làm cho Kyo buồn một tí thôi thì cậu cũng không bao giờ tha thứ, còn những người nào mà đã làm Kyo chảy chỉ cần 1 giọt máu thôi thì cậu sẽ không ngần ngại mà tiến người đó về với ông bà. Hên cho Hen là vì anh ở trong THUNDER chứ không thì đã bị Ran lóc da xẻo thịt rồi.
- Tội nghiệp anh Hen ghê – Zin làm mặt buồn.
- Chỉ có Zin là dễ thương nhất, vậy Zin có muốn giúp anh không??? – Hen đang định la Ran thì mắt sáng rỡ khi nghe Zin nói vậy.
- Tội nghiệp thì tội nghiệp thật nhưng mà ...không giúp, ai bảo chọc chị Kyo làm gì, đáng đời – Zin lè lưỡi trêu người Hen rồi nhận lấy ly sữa từ tay Sei rồi cả hai cùng nhau đi lên nhà ăn.
- Đáng đời – 5 thằng nhóc cũng thấy lại cho anh một câu rồi phì chân đi lên.
- Đứng là một lũ ăn cháo đá bát, làm cho các người ăn đã không cảm ơn thì thôi, còn lại như thế nữa – Hen cay cú ném cái khăn đang lau bàn về phía mấy đứa nhóc đang đi ra nhưng hụt mắt, ai kêu anh đừng ai không đừng lại đừng trúng chị hai của tui nó chứ.

Hen đành cay đắng tiếp tục dọn, tới khoảng 1 tiếng sau cũng xong, ra tới thì hen là mấy người kia còn có chút lương tâm chưa lại cho anh một phần chứ không chắc là anh khóc thét. Cả bọn ăn xong thì khoảng 8h cho nên đi lên phòng khách để xem tin tức.

“Sau đây là phần tin tức quốc tế, theo như hãng hàng không cho biết thì tối hôm qua chuyến bay XXX bay sang Hàn đã bị trục trặc và rơi xuống vùng biển sát ranh giới Việt Nam và Trung Quốc, dẫn đến thiệt hại khá lớn và đã có tất cả trên 20 người thiệt mạng, 16 người bị thương và cảnh sát đang cố gắng tìm kiếm những nạn nhân còn lại, đồng thời cũng đang điều tra nguyên nhân của tai nạn, sau đây là tên của hành khách trên chuyến bay” tiếng người phát ngôn viên đều đều thông báo và sau đó là một hàng dài những tên của hành khách trên chuyến bay. Tim nghe tới đây thì như chết lặng, nếu cậu nhớ không lầm thì ba mẹ cậu cũng có mặt trên chuyến bay đó về Hàn để kí kết hợp đồng cho công trình mới, mấy người kia cũng bản thân, mong sao tên của ba mẹ Tim là một trong số người còn sống, đây tên của những nạn nhân từng người từng người được đưa lên, và sau cùng cũng là tên của cha mẹ Tim và lần này Tim không còn muốn nhìn nữa, cha mẹ cậu được liệt vào tên của những người đang bị mất tích. Nhưng hình như chưa đủ khi mà tiếng của người phát thanh viên lại lên tiếng, “Sau đây là phần tin trong nước, cũng trong tối hôm qua có thêm vài vụ tai nạn thảm khốc nữa và cho thấy là trong tối hôm qua đã có khá nhiều nhân vật nổi tiếng đã đến Việt Nam. Trên đường ZZZ quận Tân Phú Sài Gòn đã có 1 vụ tai nạn giao thông, một chiếc Limo đen đã bất ngờ lạc tay lái đâm vào một chiếc xe tải và người trong xe gồm có vợ chồng ông bà Hàn Quốc Vinh, chủ tịch tập đoàn LG và vài người thân cận đã thiệt mạng tại chỗ. Cũng vào tối hôm qua tại ranh giới Sài Gòn và Biên Hoà đã xảy ra một vụ tai nạn, đoàn người của ông bà Vương Thanh Tiến đã bị một nhóm người không rõ lai lịch sát hại và đã chết tại chỗ. Và ...” Tiếng người phát thanh viên vẫn cứ đều đều nói nhưng cả bọn đã không thể nào nghe được gì nữa, nhất là Liz với Tim, thật sự quá shock, hôm qua mới làm lành với ba mẹ mà hôm nay người thì ba mẹ đã không còn, người thì ba mẹ mất tích hỏi làm sao hai người chịu nổi. Ran và Ren cũng chấn động không kém, Hàn Quốc Vinh không phải là ba của 2 đứa sao, từ nhỏ đã xa cha mẹ, lâu lâu mới được gặp lại thế mà.... Có một người thì đã chết sống rồi, không ngờ mọi chuyện lại xảy ra nhanh đến vậy, “không lẽ phải ép tôi chết thì các người mới vừa lòng ư???” người đó nghĩ, đau đớn vô cùng, chỉ vì mình ít ký mà đã hại đến nhiều người khác, thật sự người này đã không còn lựa chọn nào khác. Cũng cùng lúc đó cũng có một người khác không thể nào tin được, tại sao ông ta lại phải làm thế, tại sao ông ta lại không giữ lời hứa cơ chứ??? Cả bọn đang bản loạn thì mấy con đế yêu run liên tục, đầu tiên là Mike.

- Alô, ba không sao chứ??? – Mike thấy tên người gọi là ba mình thì lật đật nhất máy hỏi thăm.

_ Ba không sao, con có nghe tin tức chưa?? – ông hỏi lại.

- Tui con đang xem, không lẽ đó là sự thật sao?? – Mike run run hỏi, anh mong sao đó chỉ là sự nhầm lẫn nào thôi.

_ Ba cũng mong đó không phải là sự thật, nhưng ba xin lỗi _ ông Atsushi từ tốn, ngay đến cả ông mà còn bị chấn động thì nói chi là mấy đứa kia.

- Bao có thể cho con biết tình hình của mọi người được không??? – Mike tuy không muốn nhưng anh vẫn phải hỏi.

Ba mẹ của Liz, ba mẹ của Ran với Ren, ba mẹ của Ray, ba mẹ của Jin với Miko đều đã từ vong, ba mẹ của Jes với Joe, và ba mẹ của Jay đang trong tình trạng nguy kịch và đang nằm trong bệnh viện Nhân Ái (k có thật đâu nhé), còn ba mẹ của Tim thì chưa có tin tức cũng như ba mẹ của Rika, còn tất cả những người còn lại vẫn an toàn, các con hãy chuẩn bị tinh thần đi, không còn lâu đâu – ông Atsushi làm một lều những tin tức cực sốc làm cho tụi kia hoảng toàn không thể nào chịu nổi (à quên nói là chỗ này Mike đang mở loa cho nên mọi người đều nghe thấy). Mấy đứa kia như chết đứng, vậy là ngoài cha mẹ của Ken, cha mẹ của Rei, Rey, Hen và Mike thì những người còn lại hoặc đã chết hoặc sẽ chết, không thể nào tin nổi.

- Dạ, thôi tụi con biết rồi, ba nên bảo trọng, tụi con phải bắt đầu đây – Mike cố gắng giữ cho giọng mình thật bình tĩnh nói.

- Uhm, hãy cẩn thận, có gì thì cứ gọi cho ba – ông Atsushi nói rồi cúp máy, Mike cũng từ từ cúp máy và nhìn qua thì thấy những khuôn mặt bơ phờ đến tội của mọi người. Liz, Jes và Rika khóc nức trong vòng tay của ba đứa kia, Mike với Jin cũng không kiềm được nước mắt, mới gặp người hôm qua, hôm nay người đã đi xa mất rồi. Đúng là cuộc đời này quá ngắn ngủi mà, Mike không biết phải nói gì luôn, anh không thể khuyên họ được khi mà cha anh vẫn còn sống sờ ra đó, nhưng anh cũng có thể hiểu được nỗi đau này mà.

Thôi đừng khóc nữa, khóc nữa cũng chẳng được gì đâu, phải cứng rắn lên để còn trả thù, chứ cứ ngồi đó mà khóc thì cũng chẳng làm gì được đâu – Nó sau một hồi lâu im lặng cuối cùng cũng lên tiếng, nghe tiếng nó thì Miko với Jin không khóc nữa, nhưng còn 3 cặp kia thì thôi thôi.

- Mi thì biết gì chứ – Jes đang khóc ngất thì tức giận lên tiếng.

- Jes em đừng nói như vậy – Ryo nghe vậy thì lo lắng lên tiếng, anh biết rõ những gì Nó trải qua còn đau đớn gấp ngàn lần bọn nhóc này.

- Anh Ryo, không sao đâu, mọi người có thể để cho em nói chuyện với mấy đứa này một chút được không?? – Nó quay sang nói với 11 anh chị kia cùng với 5 thằng nhóc.

- Ok – cả bọn gật đầu, họ biết chỉ có Kyo là có thể khuyên được mấy đứa này thôi, thế là cả bọn đành đứng dậy đi vào phòng họp để cho Kyo và 6 đứa kia ngồi đó.

- Jes, mi nói ta không biết, vậy mi nói cho ta biết mi biết gì đi – Nó bình tĩnh ngồi xuống trước mặt 6 đứa kia, chậm rãi hỏi Jes.

- Mi làm sao hiểu được chứ, trong một đêm mất đi hai người mình thương yêu nhất...hức..thương yêu nhất trên đời...mi làm sao hiểu được chứ – Jes khóc ngất, khóc như một đứa trẻ, vì shock quá mà nhỏ quên mất Kyo có một quá khứ như thế nào. Nó nghe vậy thì nhếch miệng cười, cười nụ cười chua chát.

- Haha, đương nhiên là ta không hiểu rồi, làm sao ta hiểu được. 3 tuổi phải xa ba mẹ đi sống ở nơi đất khách quê người, 10 tuổi người con trai mình yêu nhất bỏ đi, sau đó chính mắt thấy ba mẹ mình bị sát hại, 14 tuổi lần nữa mất đi người chị dâu mình xem như chị ruột rồi thì anh hai mình yêu thương nhất bỏ đi không nói một lời, 17 tuổi lại bị một cú shock nặng nữa thì ta làm sao biết được cái đau của bọn mi khi mà ta còn đau hơn bọn mi gấp ngàn lần, nhưng ta chưa bao giờ chảy một giọt nước mắt, các người biết tại sao không??? tại vì ta biết dù có khóc, có buồn đau đi chăng nữa cũng không thể nào thay đổi được mọi chuyện, việc duy nhất có thể làm là phải tiếp tục sống, tiếp tục cố gắng để một ngày nào đó trả thù các người có hiểu không?? – Nó cứ ngồi đó nói, giọng đều đều như ru ngủ, mấy đứa kia không biết từ khi nào đã đông cứng thành đá, ngay cả Rika là người đã 6 năm trời sống chung với Nó cũng không thể nào tin được, cái đứa con gái đang ngồi trước mặt mình lại trả qua nhiều chuyện đau buồn như thế, đúng là nó không thể nào hiểu được nỗi đau của tụi kia vì nó còn đau hơn tụi kia rất nhiều.

- Kyo, mi..bọn ta xin lỗi – Jes, Rika và Liz ôm chầm lấy Kyo mà nức nở, 3 đứa kia cũng không còn dám trách Nó nữa, như vậy là với 3 đứa nó vẫn còn kiên cường hơn rất nhiều, 3 cậu thấy thật hổ thẹn.

- Ta không phải nói ra chuyện này để cho bọn mi thương hại ta, mà ta nói ra để bọn mi biết rằng dù có chuyện gì đi chăng nữa cũng phải kiên cường lên thì chuyện gì cũng sẽ vượt qua – Nó nghiêm nghị gỡ tay ba đứa kia ra rồi đứng dậy. – Các người ngồi đó mà tự suy ngẫm đi, đến khi nào hiểu rồi thì làm ơn dẹp dùm ta cái bộ mặt bi thương đó đi, còn không thì muốn làm gì thì làm – Nó thấy lại câu cuối cùng rồi bỏ lên phòng mình.

- Không ngờ Kyo lại có một quá khứ đau thương như thế – Tim là người đầu tiên lên tiếng.

- Kyo nói đúng, chúng ta không nên như vậy, phải kiên cường lên, chắc hẳn ba mẹ cũng không muốn chúng ta như vậy đâu – Rika cũng đồng ý.

- Uhm, chúng ta không được làm Kyo cũng như ba mẹ mình thất vọng.

- Uhm, chúng ta phải lấy Kyo làm gương đi – Jes sau một hồi shock cũng cười tươi quyết tâm nói.

- ĐÚNG! – cả 6 đứa cùng gật đầu, trong tận sâu đáy lòng tụi nó tự hứa rằng sẽ bảo vệ Kyo và không bao giờ như vậy nữa. Cả đám cùng nhau đi vào phòng mà mấy người kia đang ngồi, trong đó thì mấy anh kia cũng đang an ủi mấy đứa nhóc cùng hai chị kia.

- Mấy nhóc đã suy nghĩ kĩ rồi chứ? – thấy tụi nó vào thì Phong lên tiếng hỏi.

- Dạ, so với Kyo thì chuyện của tụi em chẳng là gì cả, tụi em hứa sẽ cố gắng hết sức vì Kyo – Jes quyết tâm nói.

- Được, vậy là tốt – anh Minh cười hiền.

- Con nhóc nói gì với mấy người thế?? – Hắc bồng đứng hỏi.

- À thì Kyo nói là năm 10 tuổi người con trai nhỏ yêu thương nhất đã bỏ nhỏ mà đi á – Jay châm chọc Ken.

- Tao không đùa với mày ghen thằng kia – Ken nóng mặt trừng mắt nhìn Jay.
- Tao chỉ là nói sự thật thôi – Jay vẫn không tha, thì cậu nói thật mà, chỉ là không nói hết thôi.
- Mày... – Hấn tức điên.
- Thằng Jay nói thật đấy, mày nên nghĩ kĩ về quyết định của mình đi, đừng để sau này hối hận – Tim bước lại đặt tay lên vai Ken mà nói rồi bước đi.
- Ở cái thằng này... – Ken không hiểu nói Tim luôn.
- Tim nói đúng đó Ken, em mà không nhanh đi anh gã Kyo đi thì ráng chịu à – Minh cười gian nói với Ken.
- Oì trời ơi, hai anh em này sao chơi có 1 chiều vậy ta!! – Ken ôm đầu than thở, cái câu này cũng chính là câu mà Kyo xài để ép Jay đây mà.
- Anh em để làm gì ha mấy nhóc – Minh hất đầu nói với 5 thằng nhóc.
- Đúng đúng – 5 thằng nhóc cũng ủng hộ, tuy rất buồn nhưng tụi nhóc biết có gì cũng không bằng nỗi đau của chị hai.
- Anh ba à anh ba à, anh ba chơi như vậy là không tốt đâu – Zin cũng lắc đầu ngán ngẩm ông anh mình.
- Herher, Thanh Thanh em nói gì á ??? – Ken choáng luôn.
- Chừng nào anh mới cho em gọi anh là anh rể đây anh Ken?? – Sei cũng không tha cho Ken.
- Ở các người đang lừa nhau ép tôi đây à??? – Ken trăn trối nhìn cả bọn.
- Chỉ là giúp nhóc thôi nhóc à – Mike cười cười.
- Ahhh, các người đúng là điên hết rồi!! – Hấn chán nản bỏ về phòng, không nói thêm gì nữa.
- Không hiểu nổi thằng nhóc đó nghĩ gì nữa – mấy anh chị kia lắc đầu chán nản.
- Tội nghiệp chị hai/Kyo/chị Kyo – mấy đứa kia cùng than thở.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: It's War Part II Planning

Không ai biết Kyo đã làm gì trên phòng Nó chỉ biết là Nó đã nhắn tin đúng 1h thì phải có mặt ở nhà ăn cho nên cả đám đã có mặt, cả đám ngồi chờ và thật sự tò mò khi nó bước xuống thì quần áo đã chỉnh tề như chuẩn bị đi đâu ấy.

- Có chuyện gì thế nhóc? – Minh không nhịn được lên tiếng hỏi.
- THUNDER đã phải tái xuất rồi – Nó trả lời anh hai rồi ngồi xuống cái ghế cạnh anh.
- Ý nhóc là sao?? – Mike không hiểu.
- Có phải là nhóc đã có cách rồi không?? – Phong chen ngang.
- Cách thì không có, phải nhờ đến các anh chị thôi, nhưng bây giờ thì phải nghe em. – Nó nói rồi nhìn từng người một, không ai có ý gì thì mới tiếp, – anh Mike và Tim phải phá cho được mạng lừa của ông ta đầu thấp càng nhiều tin tức càng tốt sau đó giao cho Joe với Rika và anh Ryo đưa về phía cảnh sát để họ tự quyền xử lý. Anh Yun Ha, chị Jin, Ran, Ray và Rei sẽ cùng nhau đưa Sei với Zin về Nhật, sau đó Ran và Rei ở lại bảo vệ cho hai con nhóc 24/7 cho chị, còn 3 người kia thì đi đến những chỗ này – đưa ra mấy cái phong thư cho Yun Ha, – đưa thư cho từng người rồi đem những thứ họ đưa về cho em, càng nhanh càng tốt. Anh hai, anh Phong, anh Hen với Jes và Jay thì hãy cố gắng giúp cho anh Mike, còn anh Shin, chị Miko, chị Jin Ren với Rey thì chia nhau ra đi bảo vệ cho ba mẹ của Jes và Jay. Chia nhau ra làm đi – Nó nói rồi đứng dậy.
- Chị hai, tại sao lại là em??? – Rei và Ran cùng nhau hỏi.
- Tại sao không phải là hai đứa? – Nó hỏi ngược lại.

- Nhưng bọn em muốn ở lại giúp mọi người.

- Chị đập cho mỗi đứa một cái chết bây giờ, Sei với Zin là hai người rất quan trọng, hai đứa nhóc mà có gì thì hai đứa chết với chị – Nó nghiêm giọng nói.

- Nhưng mà.. – Hai thằng nhóc định nói gì đó thì đã bị nó chặn họng.

- Không nhưng nhị gì hết, 1 là làm, hai là về luôn bên đó cấm cửa không bao giờ được về VN nữa – Nó tàn nhẫn nói.

- Hic, dạ chị hai – hai đứa không biết nói gì luôn.

- Thôi mọi người chia nhau ra làm đi, nhớ là phải cẩn thận đấy – Nó nói rồi đứng dậy khoát áo khoát lên.

- Ế, thế còn ta?? – Ken nãy giờ ngồi đó chờ hoài vẫn không thấy Nó giao nhiệm vụ gì cho mình hết.

- Mi hả?? ờ, muốn làm gì thì làm – Nó thờ ơ nói rồi bước ra ngoài.

- Mà em đi đâu vậy nhóc? – Minh hỏi Nó.

- Tìm một người với lại đi gặp vài người – Nó trả lời anh nhưng không quay đầu lại.

- Hay là để thằng Ken theo em đi, dù sao thằng nhóc cũng biết đường hơn em mà, với lại em đi một mình hai không yên tâm đâu – Minh đề nghị.

- Tuy – Nó không thêm ý kiến gì hết, vẫn bước đi.

- Đi theo đi còn đứng đó, con nhóc mà có gì anh giết bây – Minh đẩy Hân đứng dậy để đi theo Nó kèm theo một lời hăm dọa.

- Trời đát, cái này là nhờ vả hay hăm dọa vậy?? – Zenry choáng luôn.

- Tùy người nghe tự hiểu, thôi bắt tay vào việc đi – sau câu nói của anh Minh thì ai vào việc nấy. Chắc là mọi người khó

hiểu vì sao mà mấy anh chị kia lại rầm rập nghe lời Nó lăm đúng hôm?? Thì cũng không có gì khó hiểu đâu, tuy Kyo là một người hay quên, nhưng khi tới chuyện thì thường là người lí trí nhất và một khi mà Kyo đã nói thì phải nghe thôi.

- Đi đâu đấy? – Hân sau khi thay đồ thì liền chạy ra xe, Nó đang ngồi trong xe cùng với tai nghe trên tay mà hỏi Hân cũng biết nó đang nghe bài gì.

- ... – Nó không nói gì, hai mắt nhắm nghiền chỉ đưa cho Hân một tờ giấy. Hân không nói gì nữa mà chỉ chăm chú chạy xe, Hân theo chỉ dẫn trên tờ giấy chạy mãi khoảng gần 1 tiếng đồng hồ sau thì đã ra tới ngoại ô, hai bên đường thưa thớt nhà cửa, càng chạy vào sâu ở trong thì chỉ còn 1 cái nhà duy nhất cũng chính là đích đến. Căn nhà....phải nói là căn chòi mới đúng nằm chơ vơ một mình giữa một nơi hẻo lánh không bóng nhà nào khác, nhìn đơn xơ như muốn sụp xuống bất cứ lúc nào.

- Tới đây để làm gì vậy??? – Hân thật sự không thể nào không tò mò vì lúc nãy đọc cái địa chỉ đã lơ lửng rồi, giờ nhìn mới thấy tận mắt căn chòi này, tuy không đột nát cho lắm nhưng không thể nào....theo hân thì ở được.

- Muốn biết thì theo ta, đừng hỏi nhiều – Nó lạnh lùng nói rồi mở cửa bước ra, Hân dù muốn dù không vẫn phải theo Nó vì trước khi đi anh Minh đã có dặn kĩ là phải luôn tuân theo sát Nó để có gì còn trở tay cho kịp. Mà Nó cũng thật biết cách dọa người, không lẽ Nó không biết tình trạng hiện giờ của mình mà còn đi tới những nơi hẻo lánh này??? Hân không sợ sẽ bị đánh úp, nhưng rủi ro Nó có chuyện gì thì anh khó sống mà ăn nói với mấy người kia.

- Phương Nhã Ngọc bà ra đây cho tôi – Nó không ngần ngại bước vào nhà và thẳng thừng gọi không chút nể nang hay xem coi có ai trong nhà không.

- Ai mà giờ này đã đến kiểm chuyện thế???? – giọng một người đàn bà khằng khằng vang lên từ nhà sau có phần khó chịu vì vị khách không mời mà đến là Nó nhưng vừa nhìn thấy mặt Nó thì bà như đứng hình. Hân có dịp nhìn kĩ bà. Một người đàn bà khoảng ngoài 50 (ơ mà Kyo hồn dám gọi cả họ lẫn tên người ta) nhìn thì giống Tàu hơn Việt, thêm cái giọng nói khi nãy cộng với cái tên lúc nãy Nó gọi thì 9 phần 10 Hân chắc bà là Tàu rồi. Bà ta có một dáng người khá đồ sộ và săn chắc cho một người đã ngoài 50, nhưng cái mà làm Hân chú ý là cái vết sẹo kéo dài từ trán tới nửa mặt trái của bà ta và cái dán đi khắp khuôn mặt của bà.

- Coi bộ bà vẫn sống tốt chứ nhỉ??? – Nó nhếch miệng tạo thành nụ cười quen thuộc tưởng chừng đã bị lãng quên.

- Minh...Châu??? Con không phải đang ở Nhật Sao???? – Bà nhìn Nó như muốn lời luôn cặp mắt.

- Nhờ phúc của bà tôi đã về đây hơn 1 tháng rồi – Nó vẫn giữ nụ cười đó trên môi, Hân thì không còn gì để nói luôn thật sự quá shock. Đầu phải mới ngày đầu tiên biết Nó, Nó nổi tiếng từ nhỏ với một cung cách đối xử với người trên là luôn luôn cung kính và tôn trọng thể mà giờ đây đứng trước Hân Nó như một người xa lạ, không giống Nó của ngày thường chút nào.

- Thế à???? Vậy thì ngọn gió nào lại đưa con tới đây kiểm cái lão bà bà này thế??? – không những không để tâm mà hình như bà còn rất vui vì cái cách ăn nói của Nó nữa. – Ngồi đi ngồi đi – bà niềm nở mời Nó ngồi, hình như tới lúc này bà mới để ý là có sự hiện diện của cậu trẻ đứng cạnh Nó. – Còn cậu đây là??? – bà nhìn Nó hỏi.

- Không cần biết – Nó thấy một câu Nó tự nhiên thả người xuống cái ghế gần nhất. – Ngồi đi – Nó nói với Hấn, không

nói gì chỉ gạt đầu chào người đàn bà tên Nhã Ngọc rồi thả người xuống cái ghế cạnh Nó.

- Vậy bây giờ có thể cho ta biết được lí do nào khiến Minh Châu cô nương hạ giá tới đây chưa?? – bà Ngọc hỏi, giọng cười đùa, theo Hấn nghĩ thì bà đang rất vui vì sự hiện diện của Nó thì phải.

- Lão ta đã ra tay – từng lời của Nó nói ra thật nhẹ nhàng nhưng bà Ngọc nghe như có tiếng sét đánh ngang tai mình.

“XOÃNG!!!!” Tiếng chiếc tách trên tay bà được rơi tự do và tiếp đất thật tự nhiên, người đàn bà như chết lặng.

- Con...con mớ...mới nói gì?? – như không tin vào tai mình bà chờ người hỏi lại Nó.

- Tôi hôm qua, thiệt hại đã hơn 100 nhân mạng. Chắc có lẽ bà cũng đã nghe bản tin sáng nay rồi chứ??? – Nó nói chuyện không đầu không đuôi làm Hấn nghe chẳng hiểu mô tê gì hết.

- Ông...ông ta thật không có tính người mà – bà bức xúc nói, giọng run run.

- Đầu phải mới lần đầu tiên đầu mà bà phải bức xúc như thế, cha mẹ của anh Minh cũng bị ông ta giết hại rồi, bao nhiêu người khác nữa đầu phải bà không biết – Nó nói giọng đều đều không chút cảm xúc.

- Kyo, mi đang nói gì vậy??? – Hấn không thể hiểu được Nó đang muốn nói gì nữa, tại sao lại là ba mẹ của anh Minh???

- Ta đã nói mi im lặng mà, không thì cứ ra xe mà ngồi – quay qua thấy cho Hấn một ánh nhìn không vừa ý rồi Nó lại quay sang xem sắc mặt của bà Ngọc, nhếch miệng cười nụ cười đau đớn.

- Vậy con đến đây gặp ta để làm gì??? – bà Ngọc đau khổ nhìn đứa con gái trước mặt hỏi, bà đã hy vọng, hy vọng rất nhiều Nó tới gặp bà và Nó đã tới, nhưng lại không phải thăm bà mà là có chuyện, thật sự bà đã sai rồi.

- Ba năm trước bà đã hứa sẽ làm cho tôi một việc và bây giờ là lúc để bà thực hiện điều đó – vẫn giữ cái giọng lạnh tanh đó Nó nhìn thẳng mặt bà nói.

- Minh Châu muốn ta đi gặp ông ta??? – bà nhìn Nó trân trân hỏi, giọng run run.

- Có lẽ đã đến lúc chúng ta kết thúc tất cả rồi – bỏ hai tay vào túi quần Nó ngã người ra ghế nhìn trần nhà nói.

- Thôi được, nếu như Minh Châu đã muốn như vậy thì cứ quyết định theo ý Minh Châu đi – tuy không bằng lòng cho lắm nhưng bà vẫn tôn trọng ý kiến của Nó mà gạt đầu.

- Bà có 10' để chuẩn bị, bà sẽ đi theo tôi đến gặp một người – Nó đột ngột ngồi thẳng dậy nói với bà Ngọc như ra lệnh.

- Đù rồi đó Kyo, mi đâu thể nào ăn nói với người lớn tuổi hơn mình như thế chứ – Hấn nãy giờ ngồi nghe đã không thể nào nhịn được nữa, Hấn nói như hét vào mặt Nó.

- Ta đâu có kêu mi ngồi đây nghe, nếu không thích mi có thể ra ngoài, bỏ về cũng được, không cần mi dạy đời ta – Nó nói với Hấn, giọng bất cần đời rồi lại ngã người ra ghế, – Còn không đi chuẩn bị đi??? – Nó tròn mắt nhìn bà Ngọc.

- Cậu trẻ cứ đưa Minh Châu về đi tôi sẽ tới chỗ của các người vào tối nay – bà Ngọc không quá ngạc nhiên trước thái độ của Nó đối với Hấn mà quay sang nói với Hấn.

- Bà còn 9'15 sec, nhanh lên. Ông ta có thể ra tay bất cứ lúc nào, và tôi sẽ không cho bà được chết một cách nhẹ nhàng đâu, chúng ta còn rất nhiều chuyện phải làm – Nó nhìn đồng hồ rồi nói với bà.

- Thôi được rồi, vậy thì chờ tôi một chút – bà Ngọc nói rồi đứng dậy bỏ vào trong, khi bà vừa bỏ vào trong thì Nó liền đứng dậy nhanh như cắt phóng ra ngoài, cuối người xuống rút ra trog người 3 cái phi tiêu và cũng nhanh như lúc ngồi xuống Nó đứng dậy và nhắm thẳng lên mái nhà và chạy thêm 3 bước nhúng người một cái Nó nhảy phóc lên và thẳng tay ném 3 cái phi tiêu trước ánh mắt đầy ngạc nhiên của Hấn nhưng rồi chỉ nghe được vài tiếng “vụt vụt vụt” và rồi tiếng lên nòng súng rất nhỏ.

- COI CHỪNG!!!! – Hấn chỉ kịp hét lên như thế rồi thì nhà người qua kéo Nó nằm xuống trước khi tiếng đạn phát ra.

“PẰNG PẰNG PẰNG !!!!!” – ba tiếng súng phát ra ngay cạnh Nó và Hấn, và trước khi cả hai kịp hiểu ra chuyện gì thì 3 thân hình đen ngòm đổ sập xuống trước mặt hai đứa.

- Tại sao cứ phải liều mạng như thế chứ – thả cho hai đứa một câu bà Nhã Ngọc vừa lắc đầu vừa nhét cây súng vào cặp đôi ủng đen bà đang mang dưới chân. Vâng, 3 tiếng súng đó là do bà Ngọc bắn ra, lu s nầy thấy biểu hiện của Nó bà đã nghi, rồi khi nghe tiếng sột soạt trên nóc nhà thì bà đã phần nào đoán được chuyện gì sắp xảy ra. Nhanh không kém Nó bà đi lẹ vào phòng rút cauy súng mà bà luôn để dưới gối phòng hờ ông ta tìm đến thì còn kịp đối phó. Vừa chạy ra thì thấy Nó vừa phóng 3 mũi tiêu, vừa định ngăn lại thì đã quá muộn, đột nhiên bà nghe được tiếng lên nòng súng thế là chạy ra nhanh nhất có thể và bà đã bắn được ba tên sát thủ trước khi họ kịp ra tay. Hèn là mấy tên sát thủ này là hạn còm chứ mà thật chuyên nghiệp thì bà

không biết đã có chuyện gì xảy ra. Hấn cũng làm bà ngạc nhiên vì tuy mấy tên sát thủ này chưa thể gọi là chuyên nghiệp nhưng lại rất nhanh nhẹn.

- Có lẽ chúng ta đã bị theo dõi – Hấn nhìn ba cái xác trước mặt nói.

- Ông ta cũng thật khi h người nhĩ, đưa toàn một lũ vô dụng mà đòi ám sát tôi ư – Nó nhếch mép cười giọng khinh bỉ nhìn ba cái xác đen ngòm trước mặt.

- Chỗ này không tiện ở lâu đâu, có lẽ đây chỉ mới là bắt đầu thôi – bà Ngọc cũng nhìn ba tên đang nằm đó nói giọng

gấp rút.

- Thôi lên xe đi – Hấn hỏi rồi móc chìa khoá ra mở cửa xe cho cả hai.

- Khoang đã, cậu trẻ giúp tôi kéo ba cái xác này vào trong nhà đi -bà Ngọc nói với Hấn rồi chạy ngược vào nhà trước

khi Nó kịp nói gì, Hấn không biết phải làm sao đành nghe lời bà kéo ba cái xác vắt vào nhà.

- Ok, bây giờ ta sẽ đốt căn nhà này để huỷ tất cả đi vì dù sao thì ta cũng sẽ không trở về đây nữa – bà Ngọc đi ngược ra trên vai mang một chiếc ba lô nhỏ nhỏ còn tay trái thì cầm một cái bình nước khoảng 5 lít mà chắc chắn trong đó là sả vì trên tay phải của bà còn cầm cái bật lửa. Bà nhanh nhẹn mở nắp bình sả và đổ lên người ba tên kia và xuống sàn nhà rồi bật nắp cái bật lửa mà vắt vào đó, bà hành động những việc này trong vòng chưa đầy hai phút và lửa đã bắt đầu thiêu huỷ dần ba con người sấu sỏ.

- Đi thôi – sau khi làm xong bà liền bước lên xe và nói.

- Nghĩ rất tốt, thế thì không phải động đến bọn cơ động – Nó nhếch mép nói với bà qua kính chiếu hậu trong xe.

- Thế bây giờ đi đâu??? – Hấn cắt ngang, thật sự Hấn không thích Nó của bây giờ chút nào cả, Hấn thà nhìn thấy Nó

cứ nói trước quên sau còn hơn Nó lúc này, sất sột và trong bướng quá.

- Tôi cần cứ mật của ông Hoàng Mạnh Đạt ở Quận 8 – Nó không nhìn Hấn mà trả lời rồi lại móc dế yêu ra bấm bấm gõ gõ gì đó, – Anh Vương – Nó đưa điện thoại lên tai, thì ra là gọi cho anh Vương.

_ Kyo, mọi người vẫn ổn chứ??? Anh mới nghe xong tin tức, gọi cho ai cũng không bắt máy hết _ vừa nghe tiếng Nó thì anh Vương ở đầu dây bên kia đã hỏi dồn dập.

- Tất cả đều bình thường, THUNDER đã đến đủ – nó trả lời anh một cách thờ ơ rồi mới hấn giọng, – anh thu xếp tối nay cùng tất cả các anh em sang nhà anh Minh cho em, nhớ là phải đi cùng nhau và phải thật cẩn thận, sắp có việc phải làm rồi – Nó từ tốn nói với anh, nhưng nếu nghe rõ trong giọng nói có phần uy quyền như đang ra lệnh.

- Thật ra đã có chuyện gì xảy ra vậy Kyo??? – nghe cái ngữ điệu của Nó làm anh thật sự thấy lo lắng.

- Anh cứ nghe theo em đi, có gì thì tối nay sẽ nói sau – Nó nổ như ra lệnh cho anh rồi không chờ anh kịp phản ứng gì Nó cúp phone luôn. Thà người ra ghế Nó lại nhắm mắt tấp, đang định hỏi Nó gì đó nhưng khi thấy Nó như vậy thì Ken chỉ còn biết buồn bã lắc đầu rồi quay đi, chăm chú lái xe, còn bà Ngọc thì nãy giờ cứ nhìn Nó chăm chăm rồi lâu lâu lại thờ dài, nghe đến não lòng.

- Kyo, tối rồi – Hấn lại phải lay người Nó gọi dậy.

- Uhm – Nó mở mắt nhìn ra ngoài, cẩn thận nhìn trước nhìn sau rồi mới mở cửa bước ra. – hai người theo tôi – Nó quay lại nói với Hấn và bà Ngọc.

- còn chiếc xe??? – Hấn hỏi, tuy không tiếc gì chiếc xe nhưng nếu không có xe thì không thể nào bảo đảm được là cả ba sẽ toàn vẹn về tới nhà.

- Đây là công ty lớn đấy, điều cần bản là giao chiếc xe cho người bảo vệ mà mi cũng không biết sao?? – Nó quay lại trở mắt nhìn Hấn như không tin cái tên đang đứng trước mặt mình chính là cái tên Ken trời đánh ngày thường luôn kiếm chuyện với mình.

- Ở đây có thấy tên bảo vệ nào đâu chứ??? – Hấn cũng đáp lại, có phải tại Hấn hoa mắt không thấy đường hay là Nó đang tưởng tượng vậy???

- Không biết gọi sao??? – Nó cười trêu người Hấn rồi đưa tay lên đánh tay “tách tách. . .tách. .tách tách. . .tách tách tách” vừa dừng tay thì đã có hai tên to như hộ pháp bước ra từ sau một cánh cửa của toà nhà.

- Nhóc con, cô là ai mà lại tới đây?? Định gây rối à??? – 1 trong hai tên hộ pháp lên tiếng hỏi, giọng vô cùng hách dịch. Nó không nói gì, chỉ móc trong túi ra một thẻ màu đen không biết là cái gì, nhưng khi vừa nhìn thấy cáo thẻ thì hai tên hộ pháp liền quỳ xuống một chân mà kính cẩn, – xin lỗi tiểu thư, chúng tôi có mắt mà không trông – hai tên cuối rạp người rồi rít xin lỗi.

- Đứng lên đi, coi chừng chiếc xe này cho ta – nói với hai tên, hất đầu sang chiếc xe rồi Nó tiếp, – Ông chủ có đây chứ??? – Nó hỏi thêm

- Ông. .ông chủ đang bận việc – run run 1 trong hai tên lại cung kính trả lời.

- Ở đâu?? – lạnh lùng hỏi, vừa nghe thấy ngữ khí của Nó thì hai tên hộ pháp cứ như đông cứng lại, ngay cả Hấn và bà Ngọc cũng phải rùng mình.

- Trên...trên lầu...lầu 5 trong phòng hội nghị – hai tên hộ pháp run bần bật trả lời.

- Chăm sóc chiếc xe cho tôi – Nó gạt đầu rồi thẳng tiến vào trong. Hấn và bà Ngọc chỉ còn biết đi theo Nó mà thôi. Quay sang hai tên hộ pháp thì cứ như trút được tảng đá ngàn cân ra vậy, có ai trong cái toà nhà này mà không biết đến uy danh của cô chủ nhỏ con nuôi của ông Hoàng Mạnh Đạt, người duy nhất nắm giữ cái thẻ đen độc nhất vô nhị của ông trùm chế tạo vũ khí này mặc dù chưa bao giờ gặp mặt cả.

Nó vừa đẩy cửa đặt chân vào toà nhà thì đã bị chặn lại bởi một đội ngũ những tên hộ pháp mang vest đen có cả trăm tên chặn lại, vì không muốn phiền phức cho nên Nó chỉ đưa cái thẻ ra cho tên cầm đầu thì bọn họ đã cúi đầu kính cẩn. Nó không nói gì Nó chỉ bước vào thang máy thì Nó nhanh nhẹn bấm số 5 rồi ngẩng mặt lên nhìn trần nhà, Hấn và bà Ngọc thì không nói gì chỉ im lặng mà đi theo Nó.

“RẦM!!!!” Tiếng cánh cửa nặng trịch của căn phòng hội nghị bị lực đẩy từ chân của Nó làm cho bật ra và vang rền đến nỗi người nào mà yếu tim có thể sẽ lên cơn đau tim mà chết bất đắc kì tử. Hấn và bà Ngọc tái mặt hết nhìn nó lại nhìn sang người đàn ông kia đang ngồi trên ghế, không phải Hấn sợ ông ta nhưng mà nó có biết là Nó đang ở đâu không mà lại liều lĩnh như thế chứ???

- Ai mà dám vào đây vào giờ này mà mở cửa cái k.... – người đàn ông với dáng dấp bề vệ đang ngồi trên chiếc ghế xoay quay mặt ra cái cửa sổ nhìn ra ngoài nóng giận hét vang đang quay lại định la cái tên nào vừa dám hỗn láo với ông như thế, nhưng khi vừa nhìn thấy mặt Nó thì bao nhiêu bề vệ oai phong của một chủ tịch, bao nhiêu nóng giận đều bay biến hết, thay vào sự tức giận là nụ cười hiền rạo rờ trên mặt ông – Ôi con gái yêu quý, về Việt Nam khi nào mà tới giờ mới tới thăm baba thế?? – ông niềm nở hỏi nó, giọng như dỗ hờn vậy.

- HOÀNG MẠNH ĐẠT!!! Cha có tin là con đem cha nhúng dấm không hả?? CON đã nói cha biết bao nhiêu lần là đi dạy dỗ lại cái đám người của cha đi, không thì con sẽ đưa người qua rèn luyện lại cho, Cha một hai là để cho tự lo mà giờ người làm của cha đón khách cái kiểu đó á hả??? Cha có tin là con dẹp luôn cái chỗ này của cha không hả???!! – Nó nghiêng hẳn cay cú ông không thương tiếc, không kiên dè gì hết làm Hấn với bà Ngọc càng thêm tái mét mặt, giờ thì biết là Nó là con gái của ông rồi, nhưng mà đầu cần phải nặng lời như thế, mà theo Hấn biết thì Nó là một đứa lễ phép với người trên mà sao giờ....pótay.canh.

- Nào nào con gái, bớt giận tí nào, là lỗi của cha, thôi thì cha để cho người của con muốn làm gì thì làm đó, còn giờ lại đây cha xem cái nào – ông nham nhở cười nói rồi dang rộng vòng tay ra nói với Nó.

- Nhớ cha quá à – Nó cũng chạy lại xà vào lòng ông mà nhõng nhẽo.

- Sack, nhớ cha mà về VN hơn 1 tháng rồi cũng không tới thăm cha à – ông xoa đầu nó nói.

- Hehe tại bận mà – Nó nhe răng cười.

- Àh mà kia là ai vậy? – ông bây giờ mới bỏ Nó ra mà chỉ về phía Hấn và bà Ngọc.

- Là người của con – nó tỉnh bơ, Hấn tức học máu.

- Ê nhỏ kia ăn nói cho đàng hoàng nha – Hấn lườm Nó.

- Psk – Nó quay về phía Hấn lè lưỡi rồi quay lại baba mình.

- Con nhóc này, ăn nói đàng hoàng tí đi, lớn rồi mà – ông cốc nhẹ lên đầu Nó mấn yêu.

- Nói chứ đó là bà Ngọc, và cái tên bất lịch sự kia là .... – Nó đang nói gì bỗng dừng đứng chững, liền quay qua Hấn, – Tên mi là gì?? – Nó hỏi Hấn.

- Biết ngay mà, Nguyễn Hoàng Trọng Tuấn – Hấn chán nản luôn với Nó.

- Ồ – Nó gạt đầu rồi quay về phía ông Đạt, – Hấn là bạn con, Nguyễn Hoàng Trọng Tuấn – Nó chậm rãi nhất lại với

baba.

- À thì ra là ông chủ của bar JK đây mà – ông cười cười chào cậu.

- Dạ – Hấn gạt đầu.

- Ta không nghĩ con tới đây để thăm ta tốt lành vậy đúng không?? – ông quay lại hỏi Nó, không để ý đến bà Ngọc, ông biết khi Nó đã không giới thiệu bà thì có nghĩa là ông có hơi cũng như không.

- Baba nghĩ con gái của baba bất hiếu vậy sao – Nó tỏ ra giận dữ.

- Chứ không phải vậy sao – Ông cười.

- Hehe, thì cũng cỡ đó, mà con nhớ baba thật mà – Nó cười nham nhở.

- Biết ngay mà, thôi đi theo ta – ông lắc đầu bó tay với Nó rồi đứng dậy, cả ba người còn lại đi theo.

- Mà anh hai đã nhờ cha làm những cái gì vậy?? – Nó vừa đi vừa hỏi.

- 12 cái cho THUNDER, 6 cái cho bạn con, 5 cái cho 5 đứa Ran, Ren, Ray, Rey và Rei và còn nhiều thứ khác cho tất cả những anh em của con – ông trả lời Nó khi cả 4 người bước vào thang máy. – Của các con thì làm xong rồi, chỉ cần tân trang lại một chút là được – ông nói thêm.

- Hehe, baba là nhất nhá – nó cười.

- Thôi đừng có nịnh – ông nói rồi bước ra khỏi thang máy. – Uhm họ... – đang định bấm số mật mã thì ông quay lại nhìn Hấn và bà Ngọc e dè.

- Không sao đâu, con đã nói rồi họ là người của con, với lại bà ta cũng cần chọn một thứ – Nó rồi rồi thay ông bấm số luôn.

- Ê sao con biết số hay vậy?? – ông ngạc nhiên hỏi nó.

- con gái ba là ai chứ – Nó cười đều rồi bước vào, trong này là phòng để vũ khí bí mật nếu người không phận sự sẽ

không được vào, trong đây chứ tất cả các loại vũ khí tốt và tân thời nhất, và là nơi dành để tạo ra những vũ khí lợi hại khác. – Wow, baba có nhiều đồ chơi mới quá ha, bữa nào con phải thử hết 1 lượt mới được – Nó nhìn mà muốn loá mắt luôn, đủ thứ loại (mà tg k biết) nhìn đã muốn thử.

- Thôi thôi, con mà thử lại chê lên chê xuống, tội nghiệp baba lắm – ông Đạt lắc đầu ngoay ngoay, ông sợ Nó lắm rồi, mỗi lần cho nó thử đồ mới thế nào nó cũng tìm cách để chê lên chê xuống.

- Chỉ là muốn cho baba được tốt thôi, con chỉ là tìm điểm xấu thôi mà – Nó cười gian.

- Thua con rồi – ông lắc đầu rồi dẫn 3 người đi vào một phòng khác, trong này người ta đang mài mài dũa dũa lại mấy

cái vũ khí. – Đây là tất cả vũ khí cho các con đấy, hiện giờ đang chỉnh sửa lại một chút – ông nói với Nó.

- Vậy chừng nào có thể lấy được?? – Nó hỏi.

- Tùy con thôi – ông nhún vai.

- 1 tuần được không? – Nó hỏi ông.

- Hoi nhanh, cho cha 2 tuần đi – ông nhăn mặt.

- Ok, càng nhanh càng tốt – Nó cũng không ép ông. – Bây giờ cha đưa bà ta đi lựa một cái vũ khí gì đi – Nó chỉ tay về phía bà Ngọc.

- Thế bà muốn cái gì? – ông quay sang hỏi bà.

- một cây kiếm ngắn bỏ ống gậy, một số châm càng nhiều càng tốt – bà nói.

- Ok, đi theo tôi – ông Đạt gật đầu rồi đưa ba người đi vào một phòng khác, phòng này toàn kiếm với phi tiêu.

- Ê baba cho con chòm phi tiêu đó đi – Nó vừa thấy cái chòm phi tiêu thì mê tí rồi, biết là thằng nhóc mà thấy thì sẽ vui phải biết.

- Uhm – ông gật đầu rồi ngoác một người đang làm đem lại đưa cho nó.

- Tôi nhớ cô đâu có biết phi tiêu thì lấy để làm gì – Hấn tò mò hỏi Nó.

- Ta đâu nói là cho ta – Nó nói rồi theo cha mình đi tiếp.

- Bà thấy cây nào vừa ý thì lấy đi rồi tôi sẽ cho người đi sửa lại rồi sẽ đưa một lượt với đồ của Kyo luôn – ông nói với bà

Ngọc, cả 4 đang đứng trước một dãy những cây chủy thủ trông cực đẹp mắt. Bà Ngọc xem từng cây từng cây một, cây nào nhìn cũng thích cả, Hấn cũng bon chen xem chung.

- Ông cho cháu cây này được không? – Hấn lễ phép hỏi cùng chỉ tay về phía một cặp chủy thủ màu đỏ bằng ngọc, ở chui còn đính mỗi cây 1 viên ngọc đen cực tinh xảo, nhìn vào là Hấn đã mê tí, nhớ lại có lần có người đã từng nói khi hai đứa đi cùng anh Phong với anh Minh đi mua kiếm “Ken, Ken, cái cặp đó nhìn đẹp quá, hay là mua mỗi đứa 1 cây nhá”, lần đó Hấn lại không chịu cho nên có người đã khóc hết nguyên ngày và giận hấn hết 1 tuần không nói chuyện. Cái cặp này Ken không phải thích vì nó đẹp nhưng là vì nó giống với cái cặp mà lúc xưa ai kia muốn kia.

- Cậu đúng là tinh mắt thật đấy, nếu cậu muốn thì cứ lấy đi – ông Đạt cười hiền, đúng là Hấn có mắt chọn, cặp đó là cặp quý nhất cũng là cặp có 1 không 2 trên toàn thế giới, những cái khác mọi loại có ít nhất 10 cái luôn.

- Sack, không được cho, phải bắt hấn mua lại chứ – nó quay sang nói với ông Đạt.

- Thôi nào con gái, vật quý thì phải tặng cho người biết quý nó chứ – ông Đạt xoa đầu cô con gái.
- Haizz, cha nghĩ sao vậy, nhìn vào là biết cặp đó không dưới 2 triệu đô mà cho không vậy à, cha định dẹp tiệm chắc – Nó lắc đầu ngán ngẩm, ai không biết chứ nó nhìn vào là biết cái cặp đó là làm từ đá quý rồi, không thể nào dưới 2 triệu đô được. Bà ngọc đang ngấm đào nghe nó nói giá cái nhém xiu luôn, tuy bakhông phải nghèo nhưng mà đối với cái con số lớn như thế thì bà cũng phải rớt cằm luôn.
- Cái con nhóc này – ông Đạt cũng lắc đầu.
- Vậy để cháu mua lại cũng được – Hấn không ngần ngại luôn, 10 năm trước Hấn đã bỏ lỡ một lần rồi, không thể bỏ thêm lần nữa.
- Không cần đâu, nhưng nếu cậu muốn tôi có thể bán cho cậu nữa giá thôi – ông Đạt cười hiền.
- Vậy cũng được – Hấn gật đầu đồng ý.
- Ôi, đúng chỉ có thể là baba của con – nó ôm đầu bó tay luôn, rồi quay sang bà Ngọc, – Đã chọn được chưa? – Nó hỏi bà.
- Cây này đi – bà chỉ vào một cây màu đen có khắc hình một con rồng mây vàng, đuôi có 1 viên ngọc xanh dương trông thật ngầu.
- Cũng được đấy – ông Đạt gật đầu, – Còn châm, bà muốn châm thường hay châm độc?? – ông Đạt hỏi tiếp.
- Được độc thì càng tốt – bà trả lời.
- Vậy cũng được – ông gật đầu rồi đưa họ đi vào một căn phòng khác.
- Đây là bộ châm 200 cây được chế tạo cực mỏng và cực độc, nếu bị trúng cũng không biết và sẽ chết ngay lập tức, bà có tin là dùng được không? – ông Đạt hỏi bà Ngọc.
- Được, loại này rất tốt – bà gật đầu, cầm 200 cây mà vẫn nhẹ tênh.
- Vậy bà muốn bao nhiêu hộp? – ông Đạt hỏi tiếp.
- Nếu được cho tôi 3 hộp là đủ – bà nói.
- Được, sẽ đưa hết qua cho Kyo một lượt, vậy bây giờ còn cần gì nữa không? – ông Đạt quay sang hỏi Kyo.
- Dạ đủ rồi, mà hình như tên này muốn cái cặp kia bây giờ luôn thì phải – Nó lắc đầu rồi chỉ tay về phía Hấn.
- Cậu không muốn để lại cho chúng tôi kiểm tra lại sao? – ông Đạt quay sang hỏi Hấn.
- Nếu được thì cháu xin lấy bây giờ – Hấn cười rồi ghé tay ông nói gì đó.
- Vậy được, chúng ta lên phòng khách chờ tôi sẽ kêu người gói lại cho cậu – ông Đạt nói rồi quay qua dặn người làm rồi đưa 3 người kia lên đại sảnh ngồi chờ, 30' sau thì người lúc này ông Đạt dặn đem lên cái hộp màu đen đưa cho ông Đạt.
- Đây là đồ của cậu – ông Đạt đưa cho Hấn, – Xem lại đi – ông nói thêm, Hấn mở hộp ra xem lại thì trên miệng nở 1 nụ cười.
- Đẹp lắm, cảm ơn ông, chiều nay cháu sẽ cho người đem tiền qua – Hấn nói với ông Đạt.
- Xong chưa vậy? – Nó hỏi, nhìn mà ngứa mắt.
- Xong rồi – Hấn gật đầu.
- Vậy đi – Nó đứng dậy, – Baba nhớ khi nào xong thì đem qua cho con nha, càng nhanh càng tốt, còn bây giờ thì con phải đi rồi – Nó đi qua phía ông Đạt ôm chầm lấy ông.
- Con nhóc này, làm gì mà cứ như là không bao giờ gặp lại vậy nè – ông Đạt nắm yêu rồi cũng choàng tay ôm lấy nó.
- Thừa baba con đi – Nó sau một hồi lâu mới bỏ ông ra rồi bước đi thật nhanh, hai người kia cũng cúi đầu chào rồi đi theo Nó.
- Giờ đi đâu? – Hấn hỏi Nó khi cả ba đã ngồi ngay ngắn trong xe.
- Về – Nó nói rồi ngã người ra ghế và tiếp tục ngủ, trên tay vẫn cầm bộ phi tiêu của baba nó cho, mong sao thằng nhóc chưa đi.

- Tới nhà rồi – Hấn lay người Nó.
- Nhanh vậy – Nó mở mắt ra thì thấy là tới nhà thật, và kia thằng nhóc đang chuẩn bị bước lên xe thì Nó lật đật mở cửa chạy ra.
- Ê Ran!! – Nó gọi Ran.
- Chị hai – Ran thấy Nó thì nở một nụ cười vui, nụ cười thật sự. hehe, cái này cho nhóc nè, chúc mừng sinh nhật trước đây, thấy chị còn nhớ thấy chưa, đừng trách chị nha – Nó đưa cái hộp ra cho Ran.
- Chị hai, cảm ơn chị – Ran nhận cái hộp từ tay Nó rồi ôm chầm lấy Nó luôn.
- Hìhì, lên đường bảo trọng nha, nhớ xem chừng Sei cho chị – Nó nói với Ran.
- Dạ, chị hai và mấy anh chị cũng nhớ cẩn thận nhen – Ran nói với Nó.
- Uhm, thôi đi đi dễ trễ, mong sao nhóc thích món quà này – Nó nói, chỉ tay vào cái hộp, Ran không chần chừ mở cái hộp ra, 10 cây phi tiêu màu đen, có đính mỗi cây 1 viên đá quý màu đỏ trông cực cực ngầu, đúng với sở thích của cậu.
- Chị hai, cảm ơn chị nhiều lắm – Ran nhìn món quà hết sức cảm động, biết vậy thì tốt, nhớ là cái này chỉ để nhìn thôi đấy, trừ khi là cấp bách lắm mới được dùng biết không – nó nói với Ran.
- Dạ – Ran gật đầu.
- Thôi đi đi – Nó đẩy cậu nhóc vào xe, mọi người đi bảo trọng nha, nhớ coi chừng nhau đấy – nó nói với cả đám trong xe.
- Ok – cả đám trả lời, rồi chiếc xe từ từ lăn bánh.
- Thì ra là cho thằng nhóc – Hấn không biết đã đứng sau lưng Nó từ khi nào.
- Ran nó thích phi tiêu từ nhỏ, nhưng ta lại không tìm được cái nào vừa ý, hôm nay thấy trong đó có bộ đó biết thế nào nó cũng thích cho nên xin baba luôn – Nó cười hiền giải thích.
- Uhm – Hấn gật đầu, – thôi vào nhà đi – Hấn nói rồi cùng bà Ngọc với Nó đi vào nhà.
- Chị Hai, anh Ken – Rey chào hai đứa, – ủa còn ai kia? – Rey thấy bà Ngọc thì hỏi.
- Tự giới thiệu đi – nó nói với bà Ngọc.
- Tôi là Phương Nhã Ngọc – Bà Ngọc nói.
- Uhm, chào bác – Rey lễ phép.
- Mọi chuyện sao rồi?? – Nó hỏi Rey.
- À, mọi chuyện tiến triển rất tốt, anh Phong, anh Minh, anh Ryo cùng với anh Joe và chị Rika đã dùng những dữ liệu mà anh Mike với anh Tim tìm được và đã đi làm việc từ 1 tiếng trước rồi, anh Yun Ha mới đưa chị Jin với mấy người kia về Nhật, còn mấy anh chị còn lại cũng đã đi bảo vệ bao mẹ chị Jes với anh Jay rồi – Rey nhanh nhẹn báo cáo tình hình.
- Ok, vậy là tốt rồi – Nó gật đầu rồi đặt đi vào bếp để lục tủ lạnh, nhiệm vụ của nó tới đây là xong, còn gì nữa thì phải nhờ tới mấy anh chị kia thôi.
- Đồ ăn của chị với anh Ken đã được để sẵn trên bàn rồi á – Rey nói với theo Nó.
- Cảm ơn nhóc – nghe vậy nó lại đi ngược lên lầu thay đồ, Hấn cũng vậy.
- À quên, bà đi theo tôi – Nó quay sang nói với bà Ngọc, bà không nói gì chỉ đi theo Nó, Nó đưa bà lên 1 phòng trống trên lầu, – Đây là phòng bà, muốn làm gì thì làm, có muốn xuống ăn cùng thì xuống – Nó nói rồi đi thẳng về phòng mình, tắm rửa sạch sẽ thay đồ rồi thì bay ngược xuống nhà ăn lúc này Hấn và bà Ngọc đã ngồi chờ sẵn.
- Làm gì mà lâu lắc quá vậy – Hấn nhăn nhó nhìn Nó.
- Ta có bảo mi chờ ta sao – Nó nói rồi không chờ ai cầm đũa lên và bắt đầu chén, nguyên bữa ăn bà Ngọc chỉ ngồi nhìn Nó với Hấn chỉ chèo chèo với nhau dành ăn. Ăn xong nó bay ngược lên lầu, – Chừng nào mọi người về đủ thì gọi ta xuống ăn tối, còn không thì cấm làm phiền – thấy lại cho Hấn một câu nó bay thẳng lên lầu không chờ Hấn nói thêm gì cả.

Chương 34: Cuối Cùng Cũng Nhận Ra

1 tuần sau thì mọi việc cũng đã vào nguồn quay, những người đi làm nhiệm vụ cũng đã về đủ. Mấy anh chị của Kyo đã đến đủ cùng hơn 60 người anh em kia, cha mẹ của Jes và Jay cũng đã được bảo đảm an toàn tuyệt đối. Anh Phong và Minh cùng mấy người kia thì đã dẹp được tất cả các chi nhánh phạm pháp của lão ta. Ken trong vòng 1 tuần này cũng khá mệt với mấy cái Bars nhỏ liên tục nổi loạn, thì ra là gần 1 tháng nay vì luôn theo Kyo cho nên Hấn đã bỏ Bar cho tụi nhóc nên không biết rằng đã có rất nhiều rất nhiều Bars nhỏ được chống lưng muốn chống đối lại với Hấn, tụi nhóc lại không nói gì và cố gắng giải quyết cũng khá tốt, nhưng dù sao thì Hấn ra tay vẫn nhanh gọn hơn. Cha nuôi Đạt của Kyo cũng đã đưa vũ khí đến cho nó, anh Mike cùng mấy người đi Nhật thì cũng đã có đủ những thứ tụi nó sẽ cần cho đợt đánh này như ipad, tay nghe không dây, quần áo tụi nó sẽ mặc, và còn nhiều thứ nữa đã được chất đầy trong nhà kho của anh Minh.

- Ah nhớ mọi người quá!!! – Kyo ôm chầm lấy anh Minh và anh Phong mà nhảy tung tung, cả bọn vừa mới đưa hết đồ xuống nhà kho của anh Minh, mới vừa lên tới phòng khách. (cái này nói chút là chỉ có THUNDER, ngũ Quý với mấy cặp kia thôi chứ còn lại chơi dưới nhà kho á nhá, chứ hơn 100 ng làm s mà nhét hết vào cái phòng khách cho được.)

- Thôi đi cô hai, mới có 1 tuần mà làm gì ghê thế – Minh xoa đầu em mình cười hiền.

- Xí, ghét hai à nha, người ta nhớ hai mà hai nói vậy á – Kyo vòn giận dỗi trề môi.

- Thôi thôi là lỗi của anh hai, vậy chứ 1 tuần này ở nhà làm gì a?? – Minh thua luôn với cô em gái này.

- Nhỏ đi theo phá em chứ làm gì – Ken trả lời thay Kyo, đúng vậy, nguyên tuần này ngồi nhà không có gì làm thành ra nó cứ đi theo Hấn để được động chân động tay cho vui. Cứ buổi sáng ở nhà chỉ chèo với Hấn hoạt vào phòng bà Ngọc làm gì đó không biết, nhưng khi tối về là lại đeo theo Hấn đi đánh nhau không bao giờ chịu ngồi một chỗ cả.

- Ta là ta đi giúp mi chứ phá mi khi nào a??? – Nó phản bác, nói gì thì nói chứ là con người ta đi giúp cơ mà nói đi phá là sao ha???? >”

- Chứ không phải là giao hết việc cho người khác rồi nên ngồi nhà chán không gì làm đành đeo theo ta đi quậy à? – Ken nhướn mày cùng nhếch miệng cười đều.

- Ờ thì cũng đúng đúng...nhưng mà ta cũng đã giúp mi rồi còn gì – đang định cuối đầu nhận tội nhưng lại bướng bỉnh ngẩng đầu lên cãi lại.

- Haizz, khổ với người này, lúc nào cũng như chó với mèo – Liz nhìn theo hai đứa mà năn nỉ.

- Thật sự không hiểu tại sao thằng Ken lại không chịu nói với Kyo ha?? không phải như vậy thì càng tốt cho nó sao? – Jay thắc mắc.

- Chắc là có lý do gì đó thôi – Tim trả lời, tuy đã coi mở hơn nhưng anh này vẫn cực ít nói. (chả bù tg nói không ngừng miệng, người ta nói đúng “gian sơn dễ đổi, bản tính khó dời”)

- Thôi thôi đi ăn tối nào, anh đói lắm rồi mà hai đứa cứ đứng đó đầu khêu à?? – Mike nhăn nhó nhìn hai cái đứa thường ngày ít nói mà khi đã đụng nhau lại làm cho anh đến là nhức đầu.

- Ok, em cũng đói rồi! – Kyo gật đầu cái rụp, không cần biết là đang nói gì với Hấn nhưng lo cho cái bụng vẫn hơn là tốn hơi với cái tên yêu tinh kia là những gì Kyo nghĩ được. Mấy người kia lắc đầu tội nghiệp dùm cho Ken, yêu phải người đúng là yêu thức ăn hơn. .... trai đẹp thì xong rồi. (Kenz này cũng tội nghiệp cho Ken đó á nhá)

Cả đám ngồi ăn nói chuyện vui vẻ, bà Ngọc cũng được tham gia nhưng chỉ ngồi nghe những câu chuyện phiếm của tụi nó, trong nhóm có một người khi thấy mặt bà Ngọc thì ngạc nhiên kinh khủng, và bà Ngọc khi thấy người đó thì cũng không thể nào ngạc nhiên hơn được, thật là trái đất tròn. Sau khi ăn xong thì cả đám lại ngồi bàn chuyện tán gẫu tiếp và được một lần nữa nhìn trận đấu khêu của kyo vs Ken cực kì thú vị, ngồi nghe hai đứa đầu khêu mà cả đám không kiên dè trai gái gì nghiêng ngả cười, bỗng dưng Hấn đứng dậy kéo tay nó đi vào trong.

- Mi chọc ta tức chết mà, đi theo ta! – Hấn nghiêng răng nghiêng lợi kéo tay Nó đi, mấy người kia nhìn theo mà càng cười dữ dội hơn.

- Ê mi làm cái gì vậy, ta đang nói chuyện mà mi làm gì kéo ta đi như vậy a, bỏ ta ra nhanh!!! – Nó cố gắng vùng vẫy nhưng không thể nào đành tay ra được vì Hấn mạnh hơn Nó, bàn tay to lớn của Hấn nắm chặt lấy tay Nó kéo đi rồi đẩy Nó vào phòng xong đứng chặn ở cửa.

- Mi chọc ta tức chết được a, không muốn nói cũng không được rồi – Hấn nhìn Nó, mặt hầm hầm đầy sát khí, đến là tức chết với con nhóc này mà.

- Ta làm sao chứ??? Cãi không lại rồi làm càng à, ta la lên đấy! – Nó nhìn ánh mắt đầy khí nộ của Hấn mà ngán vài phần, Hấn càng tiến tới thì Nó càng

lùi về phía sau.

- Ta thách mi la đấy, xem có ai nghe không – Hấn cười đều, càng tiến về phía Nó.

- Có gì từ từ nói, đừng... đừng mạnh động – Nó đề phòng càng lùi về phía sau nói giọng run run, Hấn thì đang tiến lại gần Nó, mặt càng cười gian.

- Ta đã làm gì đâu chứ – xoay người đi để che dấu cái bụng đang cười nham nhở của mình Hấn nói.

- Vậy thì cho ta ra ngoài đi – Nó vẫn đề phòng Hấn, Nó không kêu cứu vì Nó biết sẽ không ai nghe được vì nhà này toàn làm cửa cách âm cho nên .... giữ hơi cho ấm bụng, lúc này nói là định lừa Hấn thôi, ai dễ chẳng ăn thua.

- Không bao giờ – Hấn nhấn mạnh từng chữ, tiếng gần thêm tới chỗ Nó.

- Mi... mi muốn làm gì ta đó???? Anh Minh với sư huynh sẽ không tha cho mi đâu – Nó bây giờ đã hết đường lùi rồi vì đã đụng vách tường cho nên lấy hai ông anh ra mà dọa Hấn may ra Hấn sẽ không làm gì mình.

- Vậy thì trước khi hai lão đó phát hiện ta phải làm việc này cho xong rồi giết mi diệt khẩu là được rồi – bây giờ thì Hấn đã đứng trước mặt Nó, hai tay chống lên tường ép Nó đứng giữa Hấn rồi ép sát mặt mình vào mặt Nó cười đều.

- Mi... mi dám...dám sao – Nó trừng mắt nhìn Hấn nhưng giọng lại run.

- Sao lại không – Hấn cười tươi như trên người Nó rồi đưa tay kéo cái nón trên đầu Nó vạt sang một bên, Nó như đông cứng chỉ biết nhìn Hấn mà không có phản ứng gì, Hấn như chết đứng khi thấy khuôn mặt toàn diện của Nó.

Trước mắt Hấn là một con nhóc có làn da trắng hồng, cặp mắt to long lanh đỏ sẫm đang tròn nhìn Hấn càng long lanh lạ. Mái tóc đỏ dài được thả xuống tô thêm cho đôi má màu hồng tự nhiên của Nó, cặp môi cắn chặt như muốn bật máu kìm nén, thật sự là Hấn đã bị Nó chinh phục, bỗng dừng hình ảnh của con nhóc Kyo khi xưa lại hiện ra trước mắt, và không thể tự chủ Hấn cúi xuống đặt môi mình lên môi Nó tạo thành một nụ hôn. Cặp mắt đang mở to của Nó càng to hơn đầy ngạc nhiên, đầu óc Nó như trống rỗng rồi bỗng Nó như nhận thức được chuyện gì đang xảy ra Nó liền đẩy Hấn ra.

- MI NGHĨ MI ĐANG LÀM GÌ VẬY HẢ??? – Nó đẩy Hấn ra rồi hét lên, Hấn cũng ngạc nhiên tại sao mình lại làm như thế nên lúc Nó đẩy Hấn ra thì Hấn cũng chẳng nói gì. Hét vào mặt Hấn xong rồi Nó bỗng ôm mặt khóc, khóc mà không hiểu vì sao mình khóc, Hấn thật sự bối rối khi thấy Nó khóc.

- Này nhóc, ta xin lỗi, thật sự không cố ý mà, đừng khóc – Hấn luôn cuốn nói với Nó rồi ngồi xuống cạnh Nó.

- Mi...mi...huhuhu, anh ấy sẽ giận ta cho xem, ta đã hứa sẽ không để người ngoài nhìn thấy mà mi lại thấy rồi...hix...huhu anh ấy sẽ không đến gặp ta nữa đâu, hix.....ta phải làm sao đây??? – Nó nhìn Hấn vừa khóc vừa nói, mắt rưng rưng nước làm ai đó thấy tim mình nhói đau. (a ấy đang ở trc mặt chị đây thôi)

- anh ta sẽ không giận mi đâu – Hấn bỗng ôm chầm lấy Nó, đưa tay xoa đầu nó nói.

- Mi đâu phải là anh ấy, làm sao mi biết được...hix...được chứ – Nó đẩy Hấn ra cắn giận nói.

- Thế người mi nói tên gì??? – Hấn đau khổ nhìn Nó, tới lúc này thì không làm rõ chuyện không được rồi.

- Ken – Nó không hiểu tại sao nhưng vẫn trả lời, nước mắt vẫn cứ rơi.

- Thế ta tên gì??? – Hấn lại hỏi Nó.

- Ken – Nó vẫn tỉnh bơ.

- Thế hấn ta có anh em gì không?

- Là...hix...là anh trai của Zin và em trai của anh Phong – trả lời với một tiếng nạt.

- Thế còn ta??? –

- Em của anh Phong anh của Zin

- Thế ta làm gì??

- THUN.....THUNDER?? Mi...Ken, tại sao ta lại không nhận ra...Ken – cuối cùng cũng đã nhớ ra, Nó ôm chầm lấy Hấn mà khóc nức. (haizzz chị này, nhớ ra từ cái lần anh Phong trở về rồi mà, đúng là đầu óc ngắn hạn cũng khổ nhỏ)

- Khờ quá, cuối cùng cũng nhận ra rồi sao?? – cười hiền Hấn xoa đầu Nó.

- Ken, sao mi lại không nói cơ chứ???? Kyo nhớ Ken nhiều lắm...hix...mi hứa...hix...hứa là sẽ về thăm ta...hix, ta đã ngoan ngoãn tập luyện, không hề làm gì sai vậy mà mi không hề tới thăm ta...hix, ta nhớ mi lắm, không có mi không ai chơi với ta hết....hixhix – Nó vừa khóc vừa ôm chầm lấy Nó mà nức nở. (tại chị này phá quá cho nên mấy ng kja dám chơi chung à, làm nào chơi với chị cũng chán thương, nhớ lần Ken về Nhật mà bị chị chơi đến gãy

tay hem))

- Ta xin lỗi, là lỗi của ta, đừng....đừng khóc nữa – Hấn đau đớn nói như cầu xin Nó, thật sự không thể nào chịu nổi khi thấy Nó khóc như thế, Hấn thấy tim mình như thắt lại, đau nhói. – Anh xin lỗi, thật sự rất rất xin lỗi, anh hứa từ nay sẽ không bao giờ xa em nữa – Hấn ôm chặt Nó trong lòng mình thì thào vào tai Nó.

- Anh hứa chứ??? – ngồi thẳng dậy thoát khỏi vòng tay ấm áp của Hấn, Nó nhìn thẳng vào mắt Hấn mà hỏi.

- Uhm, anh hứa, sau lần này nữa chúng ta sẽ không bao giờ xa nhau nữa – cười hiền với Nó Hấn nói, rồi đưa tay lên lau đi những giọt nước mắt còn đọng lại trên mặt Nó. – Em cũng phải hứa là sẽ không được rời xa anh đâu đấy – Hấn nhìn thẳng vào mắt Nó mà căn dặn.

- Cái...cái đó... – đột nhiên Nó lại lấp lự, Nó cũng rất muốn được ở bên Hấn nhưng liệu có thể không khi Hấn biết được sự thật???

- Sao lại lấp bắp như thế, không lẽ em đã có người con trai khác mà không phải là anh à??? – Hấn thấy mình bị tổn thương, không lẽ lại có người con trai khác dụ dỗ Nó khi không có hấn bên cạnh????

- Em...em không có ý đó, chỉ...chỉ là...là...- Nó không biết phải nói như thế nào. (ơ s lại chằng chừ v??????? :-0)

- Vậy chứ tại sao??? – Ken nóng nảy hỏi, Hấn không thể để Nó có người con trai khác được, Nó chỉ có thể là của Hấn mà thôi (tên này sức chiếm hữu cao quá, cơ mà ta thích hehe)

- Em...em là... – Kyo không biết phải giải thích như thế nào luôn, thật sự là rất muốn ở bên Hấn, nhưng liệu có thể được sao???

- Ý em là sao??? – Hấn thấy tim mình đau nhói, tổn thương. (ghen như v s từ đầu còn bỏ con ng ta mà đi >”

- Em,... – Nó nhìn Hấn thật lâu, cuối cùng cũng nhắm mắt lại mà gật đầu, – Em hứa sẽ ở bên cạnh anh cho tới lúc anh không cần em nữa – Nó nói thật nhanh rồi rút đầu mình vào ngực Hấn, không để cho Hấn thấy được là nước mắt lại rơi rồi. Thật sự là không dễ chịu chút nào, thật sự muốn được bên Hấn nhưng mà đúng là nghiệt ngã mà, vẫn là không thể ở bên Hấn, nhưng chỉ cần cho tới lúc Hấn biết sự thật, Nó vẫn muốn ích kỉ để được ở bên Hấn.

- Vậy thì em phải ở bên anh suốt đời thôi, vì anh sẽ luôn cần em mà – Hấn siết chặt vòng tay ôm người con gái đang ở trong lòng mình, Hấn đã cố gắng để không cho Nó biết, nhưng rốt cuộc là không được. Và bây giờ thì Hấn biết là Hấn không thể thiếu Nó, khi thấy Nó do dự Hấn thật sự thấy rất lo lắng, nhưng bây giờ thì Hấn thật sự hạnh phúc, rất hạnh phúc vì cuối cùng Nó cũng chỉ có Hấn, trong lòng Nó từ trước đến giờ cũng chỉ có mình Hấn, cũng như trong lòng Hấn chỉ có mình Nó mà thôi.

- Từ nay trở đi, cho dù có chuyện gì xảy ra em cũng chỉ được ở bên cạnh anh mà thôi biết không – Hấn đẩy người Nó ra, nhìn thẳng vào mắt Nó mà nói.

- Ngay cả anh hai với anh Phong cũng không được??? – Nó ngây ngô hỏi, hai mắt long lanh nước.

- Không được, bất kể là ai cũng không được – Hấn giọng nói, cho dù có là ai Nó cũng không được ở gần, chỉ có thể ở gần Hấn mà thôi, chỉ có thể là Hấn.

- Thật là không được sao?? – Nó vẫn không tha, cố hỏi tiếp.

- Em đừng có đùa với anh – Hấn lườm Nó.

- Nhưng mà như vậy là không công bằng, anh có thể ở bên người con gái khác, tại sao em lại không thể ở bên cạnh anh hai chứ – Nó buống mà cãi lại Hấn.

- Anh nói không được là không được! – Hấn bực rồi, đúng là cô nhóc này cái gì có thể thay đổi chứ cái tính ngang bướng này thì không bao giờ đổi a.

- Nhưng m..... – Nó đang định tiếp tục cãi lại Hấn thì đã bị Hấn chặn lại bởi 1...nụ hôn, Nó trơ mắt nhìn Hấn, thật lâu sau mới cảm nhận được nụ hôn đó và rồi thì chỉ còn biết nhắm mắt lại mà tận hưởng cái mùi vị ngọt ngào đến ngất ngây đó, Nó như là quên cả thở, chỉ tới khi Hấn buông Nó ra thì Nó mới ôm ngực thở gấp.

- Khô...không thở...thở được, anh...anh là... là cái đồ ác bá mà – Nó vừa thở vừa tru tréo Hấn.

- Tại em ngốc quá thôi – Hấn chọc Nó, mặt đỏ bừng

- Anh còn nói – Nó vừa la vừa đánh Hấn không thương tiếc.

- Woaww, hâm mộ quá đi nha, Ken đúng là có cách trị người yêu nhờ – Jes này giờ đứng xem trò vui thì lại không kìm lòng được mà thót lên, và vì câu nói này đã là cho chúng ta có 2 cục than hồng bất động. Hấn và Nó giật mình khi nghe tiếng của Jes, sau đó là cả hai cùng đỏ mặt mà nhìn ra cửa, tất cả mọi người đã đứng đó mà nhìn hai đứa cùng cười.

- Tình thương mến thương ghê ha – anh Phong cũng chọc, chỉ chỉ vào hai đứa, đang định hỏi anh nói cái gì, nhìn theo tay chỉ của anh hai đứa mới tá hỏa.

- AAA! – cả hai cùng hét rồi ngồi thẳng dậy, là vì lúc nãy đánh Hấn mà cả hai cùng ngã ra sàn nhà, Nó nằm đè lên Hấn, trông thật sự rất mờ ám.

- Không, không phải như mọi người nghĩ đâu – Nó đỏ mặt, xua tay lia lịa mà phân trần.

Thì người ta có nói gì đâu, là tại em có tật giật mình đấy chứ – Minh đến là phì cười với Nó, em gái anh là thế đó, có thể là một đứa cực kì lạnh lùng, nhưng có nhiều lúc lại ngốc không chịu được.

- Ô mà các người rảnh không có gì làm sao mà lại đi theo bọn này làm gì??? – Hấn sau một hồi mắc cỡ thì bắt đầu lườm từng người một.

- Ủ thì cũng đang tính đi làm việc nhưng đi ngang đây thấy trò hay cho nên cùng nhau xem thôi a – Zenry cười gian tà chọc Hấn.

- Các người cũng rảnh ghê nhờ – Hấn nghiêng rang mà nói.

- Rất rảnh mà – cả đám cùng cười haha mà chọc Hấn với Nó. Đáng lẽ à ai sẽ về làm việc của người nấy rồi, nhưng mà khi Mike đi ngang phòng của nhóc Bu thì nghe thấy tiếng của Kyo la hét kêu gọi đồ làm anh tò mò, lúc này cứ tưởng Hấn kéo Nó lên phòng Hấn, ai dè lại gặp ở đây, Thấy trò hay, thế là anh gọi cả đám kia cùng tới xem kịch, quả nhiên là kịch hay, làm cả bọn được một dịp ngạc nhiên hết sức với Nó và Hấn.

Nói lại Hấn cũng khổ, lúc này tức quá cho nên kéo Nó bừa bãi chạy vào một phòng, chứ có để ý để tứ gì đâu, thế là cứ việc ta ta làm, chẳng thèm để ý là ngoài cửa có vài chục cặp mắt đang nhòm ngó, đề bây giờ chỉ còn biết giả vờ giận hờn để mà che đi mắc cỡ thôi.

- Thôi xem kịch nhiều đây đủ rồi, đi làm việc của mình thôi – Sau khi chốt lại một câu thì Ryo bỏ đi trước, mắt anh chị kia cũng bỏ đi hết, chỉ còn lại 3 cặp kia mà thôi.

- Ken này đúng là ...pótay a – Rika cười cười chọc Ken.

- Gì đâu chứ – Ken nhăn nhó.

- Thì đâu gì đâu, giữ bạn gái kĩ quá mà – Tim chọc.

- Tới mày nữa hả Tim – Hấn gọi là khổ với cái đám này, lúc này biết vậy cẩn thận hơn 1 chút là yên rồi.

- Thôi thôi mình đi để cho người ta tâm sự chút đi, phá nhiều đây đủ rồi – Liz bịt miệng Jes chuẩn bị bay ra thêm vài câu nữa mà kéo đi, Liz đến là năn nỉ với mấy đứa này.

- Cảm ơn Liz – Hấn nói rồi kéo Nó vẫn còn đần mặt ra đi theo Hấn về phòng mình, lần này là chắc chắn là đúng phòng mình, khoá cửa đang hoàng rồi mới thở phào mà kéo Nó đi lại sofa ngồi chơi.

- Kyo, em không sao chứ?? – Hấn lo lắng hỏi.

- Không...không có gì – cố gắng lẩm Nó mới có thể nở được nụ cười tái nhợt.

- Thôi em nghỉ sớm đi – Hấn nói rồi kéo Nó lại giường.

- Phòng của em?? – Nó hơi do dự.

- Sao cũng vậy thôi, anh cũng đâu có làm gì em đâu mà lo – Hấn cười gian nhìn Nó.

- Em có nói gì đâu chứ – Nó mặt đỏ ngầu bay nhanh lên giường kéo mền lên tới đầu không dám nhìn Hấn nữa, Hấn haha cười rồi cũng bỏ đi ra balcon mà đứng hít thở một chút khí lạnh. Tuy nói là không có gì nhưng mà phản ứng của Nó hôm nay thật làm Hấn nghi ngờ, không lẽ 1 thời gian Hấn không ở bên Nó đã có chuyện gì xảy ra sao??? Hấn bỏ đi thật sự là tốt hay xấu đây???? Hấn cứ đứng ngoài đó mà suy nghĩ, khi Hấn vào lại trong phòng thì Nó đã ngủ say, kéo chăn lên cho Nó rồi thì Hấn cũng nằm kế Nó mà ngủ, từ nay Hấn quyết định không cho hai cái ông kia đụng đến Nó nữa, Nó chỉ là của Hấn mà thôi, Hấn mặc kệ là Nó đang giấu hấn chuyện gì, chỉ cần Nó ở bên Hấn là được.

- Rika này, cho dù ngày mai có thế nào anh cũng sẽ bảo vệ em – Joe ôm Rika vào lòng tựa cằm mình vào cổ cô mà nói nhỏ vào tai, cả hai đang đứng trên sân thượng của căn nhà, sau khi phá Ken với Kyo xong thì cả bọn cũng đánh lè cho nên Joe kéo Rika lên sân thượng hóng gió.

- Hi, anh nhớ những gì anh đã nói nhá – Rika cười tươi quay người lại nói với Joe.

- Đương nhiên – Joe vòng tay ôm eo Rika tựa đầu vào đầu cô. (ông này lợi dụng)

- Mà tại sao anh lại yêu em???? Em không có gì tốt cả, lại hay quậy phá và hơn hết luôn chọc anh mà??? – Rika bỗng dưng đổi giọng nhăn mặt lại hỏi Joe. Tại con người ta tự nói xấu mình á mà.

- thế em thật sự muốn biết à??? – cười gian nhìn Rika.

- Anh..anh muốn làm gì á??? – đề phòng hết sức nhưng không còn chỗ lùi.

- Tại em nói muốn biết mà – vẫn cợt nụ cười baby của mình Joe ép sát người mình vào người Rika.

- Vậy.....vậy thôi em không muốn biết nữa – Rika ngửi được mùi nguy hiểm nên lắc đầu ngoay ngoay.

- Áh àh, như thế là không được đâu Rika à – Joe cười gian nói với Rika.

- Joey Hoàng Thái Anh Huy, anh mà dám làm gì em là em đi mét Kyo đấy – Rika run run giọng vì bây giờ mặt Joe chỉ còn cách mặt Rika không đầy 2 cm

- Vậy thì trước khi chết anh nên làm cái gì đó để em nhớ anh chứ ha – Joe cười cười và trước khi Rika kịp nói gì thì môi đã chạm môi làm ai đó cứ gọi là ngất ngây con gà tây không còn biết phản kháng là gì nữa, mặc cho ai kia hoành hành bá đạo. (ôi Rika) Chỗ của Jes và Liz cũng không hơn gì, Jes với Jay thì hết nói rồi, chỉ có Liz với Tim là hơi táo bạo thôi à, khi mà hai con người đều ít nói mà ngồi chung một chỗ, thì chỉ có thể là hành động thay cho lời nói thôi.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: It's War Phần III Đánh Lén, Traitor

- Anh Ken!!! – Hấn đang ngồi trong phòng cấm với Nó thì bị tiếng của Quốc Anh qua cái loa thì nhẩn mặt, Q.Anh thường ngày rất biết điều, có chuyện gì cũng sẽ tự giải quyết chứ có khi nào lại làm phiền Hấn như thế, cũng vì Q.Anh là người như vậy cho nên Hấn mới có thể yên tâm giao JK cho Q.Anh cùng với vài đứa khác mà đi chơi hết cả mấy tháng trời với tụi Kyo đó chứ. Nhưng nghe thấy giọng của Q.Anh lúc này Hấn lại thấy có gì đó không đúng, cảm giác cho Hấn biết là có chuyện không lành. Mấy bữa này cả đám đã mệt như vì đủ thứ chuyện của THUNDER phải đối phó với Z, lão ta quả thật quá hiểm độc, không ngoại trừ 1 việc xấu gì là không làm làm, cho bọn Hấn cứ phải là trở tay không kịp cả tháng nay rồi. Nó với Hấn từ hôm đó đến bây giờ mới có thể có chút thời gian riêng tư, thế mà lại bị Q.Anh làm cho mất hứng thế này, vừa tức nhưng cũng vừa lo lắng.

- Có chuyện gì mà gấp gáp thế??? – Hấn nhẩn nút trả lời Q.Anh, nhưng ánh mắt không khỏi nhìn Nó đầy trù mến.

- Bọn...bọn Hades không hiểu sao lại nổi dậy kiếm chuyện, anh Tim với anh Jay đã bị thương khi đi dẹp loạn...uhm...người của mình đã bị thất thủ và không ít anh em đã...uhm...bỏ mạng – Q.Anh dè dặt nói rồi nhắm mắt chờ con thịnh nộ của Hấn, tuy không đứng trước mặt Hấn nhưng cậu vẫn có thể nghe được mùi sát khí trong giọng nói cổ kiêu ngạo của Hấn.

- Cho anh con số chính xác là bao nhiêu người đã bị thương cộng thiệt mạng, và hai thằng Tim với Jay tình hình thế nào – Hấn cố gắng kìm nén tức giận mà nghiêng răng hỏi Q.Anh. Hấn rất rõ trò này là của ai bày ra, ông ta thật quá hiểm độc!

- Anh Jay thì chỉ bị thương nhẹ ở cánh tay trái, nhưng anh Tim vì đỡ đạn cho chị Liz mà mất máu khá nhiều, đến bây giờ vẫn còn đang cấp cứu. Tổng cộng có hơn 20 anh em thiệt mạng và hơn 50 anh em đang được cấp cứu, may là có anh em của chị Kyo tới giải thoát kịp thời nếu không thì sẽ lớn chuyện rồi – Q.Anh tuy đang rất run nhưng vẫn cố gắng báo cáo tình hình, cậu rất rõ đại ca của mình. Tuy Hấn là một người nghiêm khắc với thuộc hạ cấp dưới nhưng chưa bao giờ bạt đãi anh em cả, Hấn rất công tư phân minh, Q.Anh phải nói là rất may mắn được Hấn tin nhiệm. Cậu hiểu rất rõ chuyện này sẽ làm Hấn tức giận, tuy Hấn không quan tâm tới anh em nhưng ai dưới trướng của Hấn cũng rất trung thành cho đến chết, Hấn rất gắt gao đã nói rõ ngay từ đầu, đi theo Hấn là phải can trọng tính mạng, nếu không cần thiết thì phải hành động thật cẩn thận cho nên một khi người của Hấn ra trận chỉ có bị thương và an toàn, nhưng lần này có đến 20 anh em thiệt mạng, thêm hơn 50 anh em phải nhập viện thì chuyện này sẽ không dễ dàng gì được Hấn bỏ qua. Có thể nói là Hấn rất giống Kyo trong việc dùng người.

- Nhưng tại sao lại không nói với bọn chị mà lại để cho bọn kia đi như vậy???? – Kyo nãy giờ ngồi yên nghe ngóng bây giờ mới thay Hấn lên tiếng hỏi. Tuy nói bọn Tim rất mạnh nhưng so với Kyo với Ken thì còn kém hơn vài phần, vì dù sao thì Kyo cũng tập võ từ khi mới biết đi rồi, và lại được sư phụ số 1 Nhật Bản truyền dạy thì làm sao bọn Tim có thể...

- Tại...tại anh Tim...anh Tim... – Q.Anh nói thế nào cũng không thể nói rõ được, cứ lắp bắp mãi. Thật không giống cậu, ngày thường thế nào cũng rành rọt báo cáo, còn bây giờ thì lại lắp bắp, thật là làm cho người ta lo lắng.

- Có gì thì cậu nói đi chứ ở đó mà lắp bắp mãi! – Nó nổi loạn, thật sự là không thể chịu được, tuy chưa biết Q.Anh lâu nhưng Nó cũng rất rõ ràng là cậu nhóc này tuy mới chỉ bằng với 5 thằng nhóc kia nhưng cũng rất dứt khoát, có thể so sánh cậu với nhóc Ran trong việc xử sự hàng ngày, nhưng chuyện gì lại làm cậu ngập ngừng như vậy, thật là làm Nó muốn đập cho cậu nhóc 1 trận mả.

- Tại anh Ti...anh Tim nói là muốn cho anh chị một không gian riêng – Q.Anh nhắm mắt nói đại rồi chờ sự tức giận của Kyo gián xuống đầu mình. Cậu đâu phải không biết danh của Kyo chứ, con người máu lạnh vô tình đứng đầu mafia của Nhật khi chưa tròn 18 tuổi, hơn nữa lại là 1 đứa con gái. Q.Anh cứ ngỡ là cậu sẽ không xong rồi, nhưng chờ hoài vẫn không nghe thấy động tĩnh gì từ 2 con người kia cả.

Quay lại Kyo với Ken thì sau khi nghe Q.Anh nói như thế thì cả 2 như chết lặng đi, trong khi 2 người ở đây vui vui về về thì bạn của 2 người đang chiến đấu với kẻ thù. Cả 2 nhìn nhau thật lâu, ánh mắt mâu thuẫn khó có thể nhìn ra người đối diện mình đang nghĩ gì, nhưng cũng cùng lúc đó cả hai có thể nhìn thấy cùng 1 suy nghĩ là lựa chọn lúc này hên hay là 1 sai lầm lớn. Ken thật sự rất rất hận chính bản thân mình, tại sao chỉ vì 1 chút xúc động mà lại trong lúc này yêu đương, đáng lẽ ra Hấn phải cùng với mọi người sát cánh chiến đấu mới đúng. Không phải Hấn không muốn được bảo vệ Nó, chắc có lẽ là Hấn muốn được che chở cho Nó như Jay, Joe với Tim che chở cho Jes, Rika và Liz vậy chẳng, nhưng không lẽ đây là 1 quyết định sai lầm???

- Thôi Tim nó không sao rồi, hãy cho Liz có chút thời gian với Tim đi – sau khi mấy vị bác sĩ rời đi thì Phong quay sang nói với bọn kia, – Các người ở lại đây bảo vệ an toàn cho 2 người họ – quay sang nói với vài tên bảo vệ đen ngòm (quần áo đều đen) phía sau và mấy người anh em của mình rồi quay lại, – còn bây giờ thì chúng ta về thôi, mai lại tới, chứ bây giờ ở đây cũng không thể làm gì được, ai cũng đã rất mệt rồi – Anh Phong nói rồi khoát vai Minh cùng Kyo rồi đi trước, thật sự thì anh đang rất mệt. Mấy ngày này đúng à đủ chuyện trên trời dưới đất làm cả bọn không thể trở tay kiệp, và anh cũng không biết là chừng nào thì mọi chuyện mới qua hết được.

- Vậy bọn này về trước nha Liz, tối nay Kyo lại tới – Kyo bị Phong kẹp cổ vẫn cố quay lại nói.

- Uhm, cảm ơn mọi người đã quan tâm – Liz gật đầu, thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần Tim không sao là được rồi, bây giờ cô chỉ còn có mỗi Tim là người thân duy nhất mà thôi.

- Không cần khách sáo thế đâu em gái, chúng ta cũng như là người một nhà rồi mà – Zenny đặt tay lên vai Liz cười hiền.

- Dạ, thôi mọi người về nghỉ ngơi đi, em một mình ở lại đây cũng được rồi – Liz gật đầu nói thêm.

- Ok, thôi giải tán – Mike phán 1 cậu rồi thì cả đám cùng nhau về để một mình Liz ở lại.

- Cậu ấy chắc không sao đâu, em đừng lo lắng quá – Miko bước tới nói thêm 1 lời động viên với Liz rồi mới bỏ đi, để ý kĩ Liz thấy có cái gì đó là lạ trong mắt chị ấy, như vừa lo lắng lại vừa căm hận, thật rất mâu thuẫn.

- Da – Liz lại chỉ gât đầu, vẫn còn rất khó hiểu, mong sao đó chỉ là mình đang lo cho Tim mà suy nghĩ lung tung thôi.

[illegible]

15' sau trong 1 căn phòng nào đó, trong căn biệt thự của anh Minh.

- Tại sao ông lại làm như thế??? – tiếng của 1 người con gái đang đứng trước cánh cửa sổ có màn che kín, giọng căm phẫn.

— Ý con là sao ta lại làm như thế?? – tiếng của 1 người đàn ông trung niên, có thể nghe ra rất oai hùng nhưng cũng có phần cười cợt.

- Ông...! – người con gái tức giận gằn giọng.

— Dừng như thế, không phải con luôn muốn hoàn thành cho nhanh nhiệm vụ này sao, con đã mất hơn 10 năm rồi, chỉ còn 1 chút nữa thôi, không lẽ con muốn cả con, bà ta và cái thằng diễn viên hèn của con chết chung sao??? – lão ta cười cợt nhả, cô gái nghe tới đây chỉ muốn lao vào giết chết ông ta cho hả dạ mà thôi.

- Ông đừng có hù dọa tôi, nhiều lắm thì tôi và ông cùng chết chung mà thôi! – cô cố gắng kiềm nén tức giận mà gằn giọng nói với ông, sự căm thù không hề che dấu.

– Thôi nào con gái, con nên nhớ con là do ta sanh ra đấy, haha, còn có rất nhiều sinh mạng xấu xí cần con giải thoát đấy, tất cả làm nằm trong tay con mà thôi – ông ta cười thật thoải mái ở đầu dây bên kia.

- Ông!!! Ông thật không phải con người mà!! Chỉ vì 1 ít tư lợi cá nhân mà ông đã hại chết những người trung thành nhất với ông, và ngay cả con ông ông cũng không hề buồn tha, sẽ có ngày ông gắp quả báo! – cô gái lại nghiêng răng cắn thù mà chửi rửa ông.

— Ta sẽ chờ ngày đó đến, còn bây giờ thì hãy đưa ra những gì con biết cho ta đi — ông ta vẫn không hề lung lay lo sợ mà vẫn cứ cười như điên dại. Gì chứ, ông ta là ai??? Ông ta là Phương Anh Tiêu, là ông chủ của Z, là người đang nắm giữ 1/2 quyền lực và tính mạng của toàn thế giới, ông cần gì phải sợ cái bọn ranh con của Phong, chỉ cần đưa ra vài sát thủ bộ hạ của ông là cũng đủ để giết sạch bọn chúng rồi, nhưng ông đã không làm thế, ông đã chờ đến lúc này để thử xem bọn chúng có thể làm gì được ông.

- Kế hoạch..... – cô gái bất đắc dĩ phải khai hết tất cả những gì cô biết được cho ông, tất cả, chỉ vì ông ta nắm được điểm yếu của cô, tại sao cô lại nhu nhược như thế, lại không chống lại ông ta???? Tại sao cô không có can đảm tự huỷ diệt mình để cho mọi người được yên ổn?!? Tại sao cô lại hèn nhát như thế chứ?!? Chỉ vì cô sợ chết mà thôi, chỉ vì anh, vì cô đã yêu anh ngay từ cái nhìn đầu tiên, cái lần gặp số mệnh của mười mấy năm về trước, cái đứa bé gái chỉ mới có 10 tuổi, thật sự là ông trời muốn trêu chọc cô mà!

- Liz, Tim đã tỉnh chưa??? – Kyo đang ngồi trong phòng mình thì gọi cho Liz hỏi thăm tình hình của Tim.

— Vẫn chưa, bác sĩ nói là đã qua thời kì nguy hiểm, nhưng có thể là vì sức khỏe còn hơi yếu, có thể là mai sẽ tỉnh lại...hix... thôi _ Liz cố gắng kiềm nén tiếng nức nở để nói chuyện với Kyo nhưng ở chữ cuối lại vỡ oà.

- Liz, đừng khóc, Kyo sẽ tới ngay! – Kyo vừa nghe tiếng nức của Liz thì không thể nào bình tĩnh nữa, không chờ cho Liz kịp có phản ứng thì đã cúp điện thoại và ba chân bốn cẳng chạy đi.

- Này Kyo, đi đâu đấy?? – Ken vừa định gọi Kyo đi ăn cơm thì nhém chút nữa đã lẩn quay vì bị Kyo đâm sầm vào, may là đỡ kịp.

- Liz.....hức....Liz đang khóc! – Kyo 2 mắt không biết đã ràn rụa nước từ khi nào.

- Kyo, bình tĩnh lại, có chuyện gì nói anh nghe nào – Hấn kéo Nó vào phòng đóng cửa lại rồi hỏi.

- Em...em mới gọi cho Liz, Liz đang...hức...Liz đang khóc!! – Kyo vẫn nức nở.

- Bình tĩnh lại, em mà như vậy anh sẽ không cho em đi đâu, em như vậy vào đó chỉ làm Liz thêm buồn thôi, bình tĩnh lại nghe anh nói, bây giờ em phải nín đi, đi thay đồ rồi anh sẽ đưa em đi vào đó, còn không thì khỏi bàn – Hắc nói 1 cách kiên quyết. (có kiên quyết đc k á nha a Ken, chứ đứng có mà thấy nc mất của mợ là lại cho mợ đi là e lạy a lunz á)

- ...hức...được... – Nó cố gắng không khóc nữa, nhưng thật sự là nước mắt cứ rơi hoài không kìm được.

- Kyo, lúc trước em đâu phải như vậy, em mà như vậy làm sao anh yên tâm chứ – Hắc đau đớn nhìn Nó, không kiềm lòng được lại ôm Nó vào lòng vỗ về. Lúc trước Hắc không ở bên Nó thì Nó lại luôn tỏ ra là người mạnh mẽ, nhưng tại sao khi Hắc đã ở bên Nó thì Nó lại tỏ ra yếu đuối như vậy?? Không lẽ Hắc đã làm gì sai sao???

- Em...em không khóc nữa, mình đi thăm Liz đi – Nó sau 1 hồi nức nở trong lòng Hắc thì cuối cùng cũng chịu nín.

- Uhm, vậy đi thay đồ đi – Hắc nói rồi đứng dậy đi ra ngoài, Nó cũng không nói thêm gì đứng dậy ngoan ngoãn đi thay đồ.

- Kyo, em không có đồ nào khác ngoài mấy cái màu đen như cục than này sao??? – chị Jin nhìn bộ đồ Nó đang mang cùng với những bộ đồ thường ngày của nó thì chủ đạo chỉ có màu đen, đen và đen mà thôi, – bộ 2 đứa định làm 1 cặp đen muôn thuở à??? – chị hỏi thêm, đến là năn với 2 ái đứa này.

- Thì 2 đứa nó là từ nhỏ tới giờ chứ đâu phải mới đây – anh Phong mới từ trên lầu đi xuống nghe thấy như vậy liền lên tiếng.

RẦM RẦM RẦM! Tiếng Jes, Rika, với 2 bà chị kia cùng ngã lằm cho cả đám đang ngồi đó giật bắn mình.

- Các người làm gì vậy?? – Nó mắt tròn mắt dẹt nhìn mấy cái “đồng” dưới đất mà không khỏi ngạc nhiên.

- Mấy chị làm gì mà nằm dưới đất hết vậy??? – 3 thằng nhóc này giờ ở ngoài vườn làm gì đó bây giờ mới vào tới thì giật cả mình vì thấy 4 cái “đồng” đang nằm dưới đất. (lúc nì Ran vs Rei đag ở Nhập vs 2 tiểu yêu tinh nhá)

- Em thì cứ tưởng về sau này thì Kyo mới như vậy thôi chứ?!?! – Rika cay đắng, thật thất bại là đã sống với Kyo hết 6 năm trời mà không hiểu tí gì hết’ ngay cả chuyện thường nhay thế nì.

- Có chuyện gì vậy anh Ken?? – Rey quay sang hỏi Ken.

- À thì bọn họ .. – chỉ mấy người đang lồm cồm bò dậy, – ... cùng nhau ngã khi nghe anh hai nói là Kyo từ nhỏ chỉ thích mang đồ đen – Ken nhún vai trả lời như không có việc gì to tát.

- Sack! Tưởng đâu chuyện gì, mấy chị làm gì mà ngạc nhiên thế – Ren bật cười.

- Chị 2 từ nhỏ đã bị ảnh hưởng bởi ai kia rồi ế mà – Reycũng châm vào.

- Đùa chút thôi chứ từ nhỏ chị 2 chỉ thích màu đen với đồ thôi, nhưng chị nói màu đỏ nổi quá cho nên chỉ nhuộm tóc đỏ, còn quần áo thì đen là được rồi, mấy màu kia thì thật là...con gái quá! – Ray nhún vai ra chiều chả có gì, nhưng lại làm thêm 1 trận động đất nhỏ nữa xảy ra.

- Thôi các người làm ơn đi, sao lúc nào cũng đem chuyện của tôi ra buồn thế, có rãnh thì đi làm việc gì có ích như là nấu cơm dọn dẹp nhà cửa dùm cái đi – Nó nhăn nhó ra lệnh rồi quay sang Hắc, – Đi thôi – Nó nói rồi kéo Hắc đi trước ba người là cặp mắt đang mờ to nhìn mình. Nghĩ sao mà nó dám kêu cái đám người này đi nấu cơm dọn dẹp vậy trời?? có mà phá nhà thì có.

- Ô mà 2 đứa đi đâu thế?? – Bây giờ thì Minh mới lên tiếng.

- Đi thăm Tim, mọi người đừng lo, có em thì không sao đâu – Hắc nói nhưng không quay đầu lại mà đi theo Nó.

- Không nghĩ rằng anh Ken vì chị 2 cái gì cũng không từ nha – Ren nhìn theo bóng của 2 người đã khuất sau cánh cửa mà nói.

- Sức mạnh tình yêu nó quá lớn, đúng là không nên nhún tay vào mà – Ray lắc đầu phán 1 câu rồi bỏ đi về phòng, mặc cho bao nhiêu cặp mắt đang đổ dồn về phía cậu. (Hix, ở chung nhà với mấy anh chị này chắc có ngày nhồi máu cơ tim chết bất đắc kì cử quá!!!! @@)

~*~*~*~*~*~*~*~*~*

1 tuần sau như lời bác sĩ nói Tim đã có thể về nhà, trong cả đám ngoài Liz ra thì còn có 1 người khác thờ phài nhẹ nhõm, nếu Tim mà có chuyện gì chắc cô không bao giờ dám nhìn mặt Liz cũng như tất cả nữa, cũng tại cô mà công việc của bọn họ tưởng chừng như đã hoàng thành thật tốt đẹp nhưng lại có rất nhiều rắc rối do ông ta phá bình. Cô cũng không muốn như vậy nhưng...có biết bao nhiêu tính mạng vô tội của hơn 100 người đang nằm trong tay cô, và cả người mẹ của cô cùng với người con trai đó, thật sự cô không biết phải làm sao cho đúng nữa, càng không còn đường cô đang đi có thật sự là con đường cô sẽ không hối hận không nữa, có ai có thể giúp được cho cô không chứ? Liệu nói hết tất cả cho bọn Kyo biết thì bñj họ có tin cô không?? Liệu họ c....

Cốc cốc cốc Đang ngồi suy nghĩ thì cô nghe có tiếng gõ cửa.

- Ai vậy?? – cô gắng giữ cho giọng mình thật điềm tĩnh cô hỏi.

- Là ta, Nhã Ngọc đây – bà Ngọc nhẹ nhàng lên tiếng.

- Bà tới đây.....tôi, tôi không quen biết bà! – vừa định hỏi bà ta đến phòng cô làm gì thì cô mới sực nhớ là trừ Kyo ra thì trong nhà này không còn ai quen biết bà ta nên cô liền đổi giọng.

- Ta chỉ là muốn thăm hỏi bạn của cô Minh Châu thôi mà, ta cũng đã hỏi qua cô Minh Châu rồi – bà Ngọc vẫn kiên trì đứng ngoài cửa giải thích, nhưng cả 2 đều rõ ràng ý nghĩa trong câu nói của bà, “sẽ không ai biết gì đâu vì cô chỉ là bạn của Kyo và tôi chỉ là người hâm mộ cô mà thôi”

- Mời...mời vào – cuối cùng thì cô cũng mở cửa ra cho bà.

- Bà tới đây làm gì??- khi chắc chắn là sẽ không còn ai có thể nghe được họ nói gì thì cô quay sang hỏi bà Ngọc.

- Ông ta là người làm cho bạn của Kyo ra như vậy có phải không? – bà không vòng vo mà vào thẳng vấn đề.

- Bà còn phải hỏi sao? – cô cười 1 nụ cười chán nản, thả người xuống sofa 1 cách mệt mỏi.

- Con vẫn còn làm việc cho ông ta sao? – bà buồn bã nhìn đứa con gái trước mặt, cô chưa được 25 tuổi đâu, tại sao lại chưa từng một ngày sống như một đứa con gái bình thường chứ?? Chỉ vì cô có người cha như lão ta sao?? Tại sao lúc xưa bà ta cũng như bà đều đắm đầu vào cái người đàn ông phụ bạc như ông ta cơ chứ??

- Tôi còn sự lựa chọn nào khác sao? – cười đau đớn cô nhìn bà hỏi.

- Con không nghĩ là nói hết mọi việc cho bọn Kyo biết sao? – bà nhìn cô đầy hy vọng, nhưng hy vọng cô sẽ nói sao?? Hay hy vọng bọn Kyo sẽ tha thứ cho những việc cô đã làm?? Từ việc cha mẹ Kyo bị hại, việc chị dâu của Kyo bị hại, việc lúc xưa có lần Kyo nhém mất mạng, và ngay cả việc để Kyo biết được việc đó?? Kyo có thể tha thứ cho cô sao?? Bọn kia sẽ chiều tha thứ cho cô sao?? Thật sự bà đang hy vọng cái gì chứ?!?

- Đùa tôi sao? Bà đang nằm mơ à? Con bé là đã quá nhân nhượng với bà rồi, còn tôi là không thể!! – cô cười như điên dại nói với bà Ngọc.

- Nhưng khi mọi việc qua đi liệu con nghĩ con sẽ được cái gì? Cậu ta có tha thứ cho con sao? Còn những người kia và tất cả những người sẽ bỏ mạng? Có đáng không là tự con nghĩ đi – bà đặt nhẹ tay lên vai cô nói, rồi đứng dậy bỏ ra ngoài không cần chờ cho cô kịp có phản ứng. Ngay cả bà khi nói những câu này còn không thể tự thuyết phục được chính mình thì làm sao cô ta có thể nghe? Thôi thì cứ còn biết phở mặt cho số phận mà thôi.

Nói về cô, sau khi bà Ngọc ra khỏi phòng thì cô như hoá đá, nghe bà ta nói thì rất đúng, nhưng họ có thể tha thứ cho cô sao? Cô không cần biết, chỉ cần anh ấy không sao là được rồi, chỉ cần mỗi ngày có thể nhìn thấy anh là quá đủ, anh có hận cô tới đâu cô cũng sẽ không một lời oán trách. Cô cứ ngồi như vậy mà quên hết thời gian cho tới khi mặt trời đã lên tới đỉnh đầu, và chỉ có cô mới biết được quyết định cuối cùng của mình.

~{~}{~}{~}{~}{~}{~}{~}{~}{~}{~}

- Bà đã nói j với chị ấy?? – Nó hùng hổ xông vào phòng bà Ngọc mà hỏi, mặt đầy sát khí. Sau khi bà Ngọc nói chuyện với người nào đó, xong rồi lúc ăn tối lại không thấy người kia đâu.

- Cô nói ai cơ? – bà Ngọc đang ngồi uống trà trong phòng mình ngạc nhiên hỏi.

- thì chị.....

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: It's War Phần IV – Quyết Định

- Bà đã nói j với chị ấy?? – Nó hùng hổ xông vào phòng bà Ngọc mà hỏi, mặt đầy sát khí. Sau khi bà Ngọc nói chuyện với người nào đó, xong rồi lúc ăn tối lại không thấy người kia đâu.

- Cô nói ai cơ? – bà Ngọc đang ngồi uống trà trong phòng mình ngạc nhiên hỏi.

- thì chị Thanh chứ ai! – bực mình Nó nói như hét! (hák hák, xem bn ng đoán xai nhá, thành thật khai báo đi nhá, ta thấy ta thật là Evil >:))

- Ta...chỉ là hỏi thăm cô ấy thôi – bà Ngọc sau vài giây ngập ngừng liền trả lời Nó.

- Bà hỏi thăm tại sao chị ấy lại không chiếu ra khỏi phòng, ngay cả anh Shin gọi cũng không thèm trả lời, thật ra bà đã làm gì chị ấy?? – Nó càng nổi giận hỏi bà Ngọc, giọng căm phẫn.

- Trong mắt Kyo ta là người xấu xa đến thế sao? – bà cay đắng nhìn Nó.

- Ngay cả đến con gái ruột bà còn có thể đem vất đi thì có chuyện gì bà không giám làm – Nó cũng căm thù mà nói với bà.

- Ta.....mà thôi, dù sao thì cũng vậy thôi – bà cười một nụ cười đau khổ rồi quay đi nhìn ra phía cửa sổ, trời đang mưa, mấy ngày hôm nay trời cứ mưa rúc rắc đến nao lòng.

- Bà chưa nói bà đã nói gì đến chị Thanh mà – Nó kéo người bà quay lại phía mình thì như đứng hình, bà ta đang.....khóc? Tại sao bà ta lại khóc? Nó không nói gì nữa, thả người bà ra rồi quay người đi ra ngoài, không dám đứng lại trong căn phòng thêm phút giây nào nữa, Nó sợ, sợ những giọt nước mắt, sợ cái ánh mắt đầy đau đớn đó. 3 năm trước, cũng vì cái ánh mắt đó mà Nó đã mềm lòng, đã không giết bà ta mà giữ lại cái mạng hèn của bà ta, cũng vì ánh mắt đó mà Nó mới nhận ra được một sự thật thật đau đớn, sự thật mà Nó không bao giờ muốn có, Nó căm hận chính bản thân mình.

1 tuần tiếp theo đó Nó không ra khỏi phòng, không nói chuyện với ai cũng chẳng quan tâm tới ai ngoài Ken và anh Minh, chỉ có duy nhất 2 người là được nói chuyện với Nó, đặc biệt là Hân luôn luôn túc trực bên Nó. Mọi người hết sức lo lắng, nhưng cũng không thể làm được gì vì lão ta vẫn luôn luôn không buồn tha cho bọn nó, nhưng vẫn chưa ra tay, chỉ là những trò đùa nhỏ nhỏ làm cho bọn nó không có thời gian để nghỉ ngơi như hôm nay.

- Cứ như vậy thì không được rồi, chúng ta không thể chống cự cho tới lúc bọn Phong tới rồi – Shin quay sang nói với Reo, giọng lo lắng, quay nhìn quanh thì thấy anh em đã không thể chống nổi nữa, đã có nhiều người bắt đầu buồn xuôi.

- Đành liều thôi – Reo nhún vai ra chiều hết cách, hôm nay đã là ngày thứ 6 Kyo nhốt mình trong phòng rồi, mọi người đã đủ lo lắng rồi mặc dù Hân và Minh luôn nói là Nó không sao, nhưng Nó là em út của nhóm cũng là người được mọi người quan tâm hàng đầu, thế mà bây giờ lại trốn trong phòng không chiếu ra ngoài làm sao mọi người không lo cho được. Nó đâu biết Nó như vậy mấy chục anh em của Nó + người của tất cả đều suy sụp tinh thần, mọi người đều không còn tinh thần nữa, thôi thì hôm nay anh liều mạng thử 1 lần đi, dù sao cũng đã hết hy vọng rồi.

- Cũng được – Shin cũng gật đầu đồng ý, thế là quay qua bọn đàn em, – Nếu là người của THUNDER thì đứng dậy và tiếp tục chiến đấu đi! – anh hét lớn với mọi người.

- Đạ – cả đám người dạ vang và lấy lại tinh thần, tất cả anh em chiến đấu đều là theo chủ trương không cần sẽ không được liều mạng của Kyo, cho nên đều đánh rất có quy tắc, nhưng cái bọn này đều là 1 lũ sát thủ nên đường đi nước bước rất khó đoán, mọi người phải cố gắng lắm mới cầm cự hơn được 20 phút, nhưng tới lúc này đã hết sức. Nhưng được đại ca ra cho phép thì lại lấy được tinh thần chiến đấu. Lão ta cũng thật khôn lỏi, chỉ biết chơi trò đánh lén mà thôi, nhưng tại sao ông ta lại có thể biết được hành tung của bọn anh mà tấn công thế này?? Không lẽ trong nhà lại có nội gián?????

- Anh Shin, coi chừng!!!! – 1 người đàn em hét lên thất kinh cùng quay sang đập 1 tên đang định đánh lén Shin khi anh đang lơ đãng.

- Cảm ơn – Shin quay sang cảm ơn người đàn em rồi lại tập trung vào đánh nhau mà tạm thời bỏ qua cái suy nghĩ dang dở của mình.

- Có chuyện gì vậy?? – Reo đang đứng cách Shin khoảng 10 thước thì đáng ngờ đường mà tới gần anh hỏi, giọng điệu có phần lo lắng nhưng vẫn đang chú tâm đánh nhau.

- Không có gì đâu, lo mà chống đi – Shin lắc đầu mặc dù biết rõ Reo không thể nhìn thấy.

- Uhm – Reo gật đầu rồi lại chìm mình vào đánh nhau với cái lũ không biết có phải người kia không. Hôm nay thật xui xẻo khi chỉ có 2 người cùng với 10 người đàn em mà thôi, cứ tưởng đi ít thì hành động sẽ nhanh hơn và ít gây chú ý, ai dè vẫn bị ông ta biết, thật tức chết đi mà. mà không biết cái lũ người này là cái gì nữa, đánh đấm chẳng có chút quy luật nào cả làm bọn anh không biết đường nào mà lường trước được. cho nên 12 chọi 50 mà vẫn không thể nào đánh lại, mà chưa kể là người của anh toàn là 1 chọi 2 3 mươi người không đấy.

- Anh Shin ơi đánh kiểu này thì anh em sẽ không thể cầm cự hơn 10' nữa đâu – 1 trong những đàn em của Shin quay sang nói với anh.

- A!! Cái bọn kia sao mà lâu tới thế này?!?! – Shin vò đầu than thở, – Thế thì mọi người hãy cố gắng đi, nếu anh em nào không cầm được thì cứ sang 1 bên, để bọn anh cố cầm cự cho – anh gật đầu rồi nói với cậu nhóc kia.

- Không, bọn em sẽ không làm vậy đâu, bọn em sẽ cùng 2 anh chiến đấu tới cùng – cậu nhóc lại nói 1 cách chắc chắn cùng lúc đánh với mấy tên kia không chút lơ là.

- Được! Vậy thì cùng lên – Shin gật đầu rồi lại chiến đấu càng hăng say hơn, nhưng chưa đầy 5' sau thì hết hơn 5 người đàn em của anh đã bị thương, cả 1 trong những người đó đã không cầm cự được và vĩnh viễn ra đi, mọi người dường như đã mất hết ý chí, may mắn là trong lúc đó viện binh tới kịp và mọi chuyện cũng đâu vào đấy, bọn kia cũng bị xử đẹp, chỉ tiết nuối cho 1 sinh mạng đã hy sinh.

- Xin lỗi, bọn này đã tới trễ – Phong nói, giọng hối lỗi sau khi đã dẹp xong cái đám đó.

- LONG!!! (ta đim hàng anh đẩy tên Long đán ghét, ngoài đời không giết đc anh em đem anh đim tới lòng biển luôn cho biết, dám chọc em!) – 1 cậu trai

khoảng 21 22 tuổi bỗng hết lên rồi xông thẳng lại phía cái xác của cậu nhóc khoảng 18 19 tuổi mà ôm chầm lấy cái xác vẫn còn ấm đấy. – Xin lỗi, anh hai đã đến trễ, anh hai xinh lỗi – chàng trai ôm lấy cái xác mà khóc không thành tiếng làm mọi người chứng kiến hết xúc cảm động.

- Xin lỗi, chỉ vì tôi mà mọi người ra như vậy – Kyo bước đến trước mặt cậu ta và những người anh em đang được sơ cứu mà gục đầu nói, cuối cùng Nó cũng đã chịu lộ mặt ra.

- Không sao đâu Kyo à, anh em chúng tôi cũng là nhờ anh Shin cứu mạng, nếu không có mọi người thì chúng tôi cũng không còn sống nữa, xem như Long nó đã làm được 1 việc tốt đi – anh chàng quệt nước mắt mà nói với Kyo một cách nhẹ nhàng, nhưng vào tai Nó lại nghe thật cay đắng, làm Nó lại càng căm hận chính bản thân mình, 6 ngày nay nó vì ích kỉ muốn được ở bên Hấn mà đã làm hại không biết bao nhiêu người rồi, tại sao nó lại ích kỉ như thế???? Có lẽ đã đến lúc Nó làm việc mà nó nên làm rồi, không thể chần chừ thêm được nữa, sau khi chứng kiến cảnh anh trai của cậu nhóc Vinh này thì Nó đã hiểu. 1 ngày Nó chần chừ, sẽ có thêm vài tính mạng vô tội vì Nó mà hy sinh, thật không đáng, không đáng chút nào cả.

- Xin Lỗi – Kyo chỉ còn biết lặp lại 2 từ xin lỗi như cái máy, rồi thần người ra như cái xác không hồn.

- Thôi mọi người đưa anh em bị thương vào viện đi, chỗ này để bọn này lo cho – Hấn bước đến bên Nó mà nói với mọi người.

- Ok, vậy chỗ này giao lại cho mọi người, anh đưa người của anh đi trước đây, cẩn thận đấy – Shin gật đầu rồi ra hiệu cho bọn người của mình đưa nhau lên xe riêng mà đi tới bệnh viện. Tất cả đi rồi chỉ còn Phong, Hấn và Nó cùng với vài anh em của Nó.

- 2 với mọi người dọn chỗ này dọn em nha, em đưa con nhóc đi trước đây – Hấn quay sang nói với Phong rồi dịu Nó bây giờ lại hồn thả đâu đâu rồi.

- Cẩn thận đấy – Phong gật đầu và cũng không quên dặn dò.

- Uhm – Hấn gật đầu không quay đầu lại, để Nó lên xe và đi thẳng về nhà.

- Kyo, Kyo! – Hấn lay lay người Nó này giờ vẫn thần thờ, cố gắng kéo nó lại.

- ... – vẫn không có phản ứng.

- Kyo, em làm sao vậy??? – Hấn lo lắng hỏi Nó.

- ..... – Nó vẫn ngồi thừ ra đó, vẫn là thả hồn đi chơi tận đâu đâu đâu đâu, không hề thấy 1 cử động nào từ Nó.

- Cái này là em ép anh đấy – Hấn lắc đầu nói giọng trách móc rồi từ từ đặt môi mình lên môi Nó, trao nhau 1 nụ hôn thụ động, và cách này có kết quả rất tốt là Nó cuối cùng vì thiếu oxy cuối cùng cũng quay lại trông mắt nhìn Hấn.

- Anh làm gì vậy?! – Nó đỏ mặt hỏi Hấn, có vẻ khá ngạc nhiên.

- Hôn bạn gái thôi – Hấn làm mặt tỉnh mà nói, nhưng không thể dấu được hai má đỏ bừng.

- Anh... – Nó không biết nói gì, chỉ biết tròn mắt nhìn Hấn như không thể tin được.

- Đùa thôi, tại anh gọi em không được cho nên.....dùng tuyệt chiêu – Hấn phì cười với khuôn mặt như đàn ra của Nó.

- Anh không phải là Ken nha, anh là ai vậy???? – Nó nhìn Hấn mắt tròn mắt dẹt chằm chằm, thật sự hôm nay Hấn rất khác.

- vậy em nghĩ anh là ai??? – Hấn lờ mờ nó.

- Ai biết, nhưng biết là không phải Ken – Nó vẫn đùa dai.

- Vậy thôi anh đi, làm ơn mắc oán mà – Hấn cay cú Nó rồi vờ hồn dỗi mà đứng dậy.

- Thôi thôi đi, anh đâu phải còn con nít chứ, đùa chút mà cũng... – Nó lấp lững nói.

- Thôi không đùa nữa, thế úc này em đang nghĩ gì mà cứ thần người ra như thế?? – Hấn cũng không đùa nữa mà ngồi xuống cạnh Nó hỏi.

- Em....à, không có gì – Nó bất chợt như đông cứng người lại rồi lại cật lực lắc đầu.

- Em còn muốn dấu anh sao??? – Hấn nhìn thẳng vào mắt Nó mà hỏi.

- Em...thật sự không...không có! – Nó quay mặt đi tránh ánh nhìn của Hấn mà chối bay chối biến.

- Kyo, mấy ngày này em thật sự rất rất rất là kì lạ đó, em đang dấu anh chuyện gì??? – Hấn hết chịu nổi mà nóng nảy hỏi Nó.

- Chỉ là em thấy mình có lỗi trong huyện này thôi, vì em mà đã có quá nhiều người hy sinh rồi – Nó nói giọng đau đớn.

- Kyo à, cái đó không phải lỗi tại em, có trách thì phải trách ông ta, em không nên tự trách mình, mọi người cũng không có ai trách em cả – Hân nắm chặt vai Nó mà gần từng chữ, Hân không muốn Nó tự trách mình như thế, sao bây giờ Hân lại muốn thấy Nó của gần 10 năm trước, hoạt bát và không hề lo lắng quá, Nó bây giờ thật khó đoán và không còn nói cho Hân biết tất cả như lúc trước nữa, thật sự Hân đang rất hối hận vì quyết định của mình năm đó, quyết định của thằng nhóc 11 tuổi. (bh hối hận thì có đã quá trễ không Ken???? chứ Kenz là thấy rất rất rất quá trễ rồi đây)
- Ken à, anh đừng an ủi em, họ không trách em nhưng không có nghĩa là em không tự trách mình – Nó cay đắng nói với Hân, hi mắt mọng nước nhưng không khóc, Nó không còn muốn khóc nữa, và sẽ không khóc nữa, Nó đã có quyết định của chính mình rồi. (Hix, suy nghĩ cho kĩ nha Kyo, đừng có khôn 3 năm mà đại 1 h, Kenz này cộng anh Ken của chị cũng k gánh đc cho chị, khéo lại tg họ ném đá em, em còn yêu đời lắm cơ)
- Kyo em đã lớn rồi – Hân xoa đầu Nó mà cười hiền.
- Ken, có thật là cho dù có chuyện gì, anh cũng sẽ bên em? – Nó lấy lại bộ mặt hình sự mà hỏi Hân, không còn chút gì là cười cợt hay đau khổ nữa.
- Đương nhiên, cho dù là em đã có người con trai khác anh cũng sẽ kéo em về bên anh – Hân khẽ nhếch lên đầu nó mà nói giọng nhỏ nhẹ, lại giống là cái cách mà mẹ hay khờ đầu con mình mãi yêu.
- Cho dù là em có làm gì có lỗi với anh? – Nó vẫn hỏi, không quan tâm lắm tới cái cách ăn nói của Hân.
- Em sẽ làm việc có lỗi với anh?? – Hân bỗng sầm mặt xuống mà nhìn Nó.
- Không, em sẽ không, chỉ là muốn biết thôi – Nó lắc đầu rồi nở nụ cười méo xệch.
- Vậy là tốt – Hân thở phào nhẹ nhõm.
- Anh trả lời câu hỏi của em đi chứ – Nó lay lay tay Hân.
- Anh ...anh không biết – Hân ra chiều suy nghĩ, – Chắc là tùy vào tội của em nặng hay nhẹ, nếu nhẹ thì sẽ bắt em bù đắp cho anh suốt đời – Hân cười gian nói với Nó.
- Thế còn lỗi mà mắc tội nặng? – Nó hỏi hóp hóp tiếp.
- Em hôm nay sao lạ thế, cứ hỏi mấy chuyện này? – Hân thắc mắc hỏi nó.
- Em.....em chỉ muốn biết để sau này lường trước để lỡ có phạm thì anh sẽ làm gì em thôi – Nó sau vài giây lúng túng thì cũng tìm được cái lí do quá ư là.....tiểu thuyết. (thì chị cũng đang trong fic của em thôi >>”
- Anh không biết, có lẽ là anh sẽ..... – Hân ra chiều suy tư.
- Anh sẽ thế nào? – Nó háp tấp hỏi Hân, thật sự là nó đang rất mong mỗi câu trả lời của Hân.
- Có lẽ anh sẽ hận em cả đời, cho nên hãy nhớ, đừng bao giờ làm gì có lỗi với anh – Hân thành thật nói và ôm chặt lấy Nó, cho nên không thể thấy được phản ứng của Nó, đau đớn và đổ vỡ. Cả hai cứ ngồi như thế, mỗi người cùng đeo đuổi suy nghĩ riêng của mình cho tới khi tất cả đã tụ họp đầy đủ ở nhà.
- Đã đến lúc chúng ta phải đứng lên rồi, ông ta sẽ không bắt đầu trước đâu – Mike lên tiếng đầu tiên, phá vỡ bầu không khí ngột ngạt trong căn phòng.
- Em thấy đã đến lúc rồi, nếu còn chần chừ thì sẽ chỉ làm hại thêm nhiều tính mạng nữa thôi, ông ta thật quá hiểm độc! – Miko gật đầu đồng ý.
- Đúng, em cũng đồng ý, vì chúng ta đã chần chừ quá lâu – Jay cũng lên tiếng.
- Nhưng bằng cách nào? – Rika lên tiếng, – Ai chẳng muốn nhanh chóng kết thúc nhưng kết thúc chuyện này, nhưng là bằng cách nào? – cô nêu ra thắc mắc của mình.
- THUNDER lập ra đầu phải chỉ làm bù nhìn đầu mấy nhóc – Shin cười hiền nói với Rika, – Chỉ là chưa tới thời cơ thôi, chuyện hôm nay bọn anh đi làm cũng là chuyện cuối cùng cần phải làm đấy thôi, định chờ thêm vài ngày nữa, nhưng có lẽ là không thể rồi – Shin giải thích.
- Các anh chị có cách gì thế ạ? – Jes không khỏi tò mò mà lên tiếng.
- Bọn anh đã tính rồi, bên ông ta có khoảng 5 ngàn người được huấn luyện để làm về sĩ, nhưng gần hơn 1 nửa là sát thủ, mà người của ông ta thì ra chiêu rất là biến thái cho nên sẽ mất rất nhiều năng lực để chúng ta có thể chiến đấu. Nhưng nơi đóng của ông ta chỉ trên 500 người, còn chúng ta tính ra chỉ có hơn 300 cho nên sẽ có rất nhiều khó khăn nhưng nếu chúng ta cứ trực tiếp mà đánh thẳng vào đó thì sẽ có thể cách nào đó thắng được, nhưng sẽ phải hy sinh rất nhiều người, nhưng sẽ đỡ hơn là đánh lén. Vì ông ta rất là biến thái cho nên sẽ chuẩn bị rất nhiều cạm bẫy, cho nên phần thắng sẽ không nghiêng về phía chúng ta đâu. Vậy nên chỉ có đánh trực diện thì mới có thể thắng được – Yun Ha nói ra kế hoạch của cả bọn, thật sự ngoài cách đánh chính diện ra thì không còn cách nào khác.
- Nhưng nhiều người như vậy xông thẳng vào không sợ bức dây động rừng sao? – Tim nãy giờ ngồi nghe lên tiếng hỏi.
- Không sao, vì đã muốn đánh chính diện thì thế nào ông ta cũng biết, và với cái người tự tin như ông ta thì sẽ chờ chúng ta đến nơi chứ không chặng

giữa đường đâu – Ryo lắc đầu giải thích.

- Làm sao các anh lại có thể chắc chắn như vậy? – Liz thấy không đúng lắm, con người có tự tin cách nào đi nữa thì cũng sẽ không liều mạng mà chơi cái trò nguy hiểm như thế.

- Ông ta luôn nghĩ mình là tất cả, người đã nắm giữ số phận của thế giới này, cho nên sẽ không vì chúng ta mà lo lắng đâu – Hân trả lời, cười nhạt.

- Không lẽ không còn cách nào khác sao??? – bà Ngọc nãy giờ ngồi nghe cuối cùng cũng lên tiếng tham gia, tuy hỏi mọi người nhưng thật sự bà chỉ nhìn mỗi Kyo mà thôi.

- Bà chỉ cần nghe, không cần lên tiếng! – Nó gắt nhẹ.

- Thật sự đã hết cách – Mike vẫn giữ phép mà trả lời bà Ngọc, cả đám thì đã không còn quá bất ngờ khi thấy Kyo luôn luôn gắt gỏng với bà Ngọc.

- Ok, vậy bây giờ chúng ta sử dụng bàn sâu vào công việc ngày mai nhé – Hen gật đầu nói rồi mở máy laptop cùng với máy chiếu lên và mở ra 1 cái sơ đồ của 1 căn nhà cao tầng. – Trả lại cho cậu đây Phong – thấy cái cây viết có đèn qua cho Phong Hen nói.

- Ok, đây là sơ đồ nơi ông ta đóng đô, là căn cao tầng duy nhất nằm trên 1 cái vực ở ngoại ô thành phố, chúng ta sẽ bắt đầu tấn công thẳng vào trong và khi vào. Tới trong sẽ chia ra thành nhiều nhóm, anh Mike sẽ cùng chị Miko, Tim và Liz về hướng này.....- vừa nói Phong vừa chỉ cái đèn theo từng nơi, – và cuối cùng sẽ gặp nhau ở đây, sân thượng của căn nhà – Phong kết thúc tất cả khi lên tới sân thượng, cả đám còn ngồi bàn bạc thêm 1 hồi lâu nữa mới giải tán.

- Em xuống dưới kia nói chuyện với mấy người kia 1 tí – Nó nói rồi đứng dậy đi trước mấy người kia, thẳng xuống dưới chỗ mấy anh em của mình.

- Chị 2/Kyo! – mọi người đang ngồi nói chuyện thì reo lên khi thấy Nó đi xuống, hầu như ngày nào Nó cũng dành 1 ít thời gian cho bọn họ, nhưng cả tuần này Nó cứ nấp trong phòng cho nên chưa có ai gặp được nó, cho nên bây giờ thấy ai cũng vui.

- Sorry mọi người nha, đã làm mọi người lo lắng mấy ngày qua – Nó cuối đầu nhẹ nhàng nói ra lời hối lỗi, tự nhiên khi thấy mọi người lo lắng cho Nó như vậy nó lại thấy mình thật có lỗi.

- Chị 2 đừng nói vậy, chị không sao thì bọn em vui rồi – Anh Tuấn chạy lại gần Nó 1 chút rồi nói với giọng tha thiết.

- Cảm ơn nhóc – Nó nói rồi cười hiền, xong quay qua nhìn Hân, thấy Hân gật đầu thì mới quay lại mọi người, – Ngày mai chúng ta sẽ hành động, cho nên mọi người hãy chuẩn bị tinh thần đi, Kyo xin lỗi vì đã kéo mọi người vào cuộc, lúc trước thật sự không nghĩ sẽ tiếp nhận mọi người, nhưng bây giờ đã là anh em. Lúc trước nhận mọi người cũng chưa từng nghĩ sẽ kéo mọi người vào cái vòng này, nhưng bây giờ thì không muốn cũng không được, chỉ cần biết dùng 2 từ xin lỗi mà thôi – Nó vừa nói nước mắt vừa chực tuôn ra, giọng càng ngày càng nhỏ và càng xúc động hơn, mọi người như chết lặng, không phải vì sợ, mà vì thương thay cho Nó.

- Kyo à, đâu phải em không biết mọi người sẽ luôn luôn theo em mà, không có em thì bây giờ bọn anh còn đang lao đầu vào ngõ tòi của bọn người kia, không có em chắc bây giờ bọn anh cũng chưa thể được như thế này, bọn anh cảm ơn em còn không hết, sao em lại nói những lời khách sáo như thế, không lẽ cuối cùng bọn anh cũng không thể làm anh em của em sao? – Trường bước lên trước mặt Nó, bạo gan đặt tay lên vai Nó mà nhỏ nhẹ nói.

- Đúng đây chị/Kyo – cả đám cùng đồng thanh gật đầu nói với Nó.

- Cảm ơn mọi người – Nó bỗng ôm chầm lấy anh Trường cùng nhóc Anh Tuấn mà khóc, mọi người như cứng đờ đi, tại sao hôm nay Nó lại có thể tự nhiên mà ôm lấy 2 người kia như vậy??? Mà còn khóc nữa!! Mọi người đứng ngoài nhìn vừa thương cho Nó vừa ganh tị với anh Trường và nhóc Anh Tuấn, thật may mắn được Nó ôm như thế. (saaaaaaaaaaaaaack!! sặc bánh típ) Có ai biết người trong cuộc là Anh Tuấn và anh Trường đang hết sức... hết sức là kinh ngạc, không còn biết làm gì luôn mà cứng đờ người, hôm nay Kyo thật lạ, chẳng giống Kyo ngày thường chút nào, anh Trường lại nghe thoang thoang đâu đó trong không khí có mùi dấm chua, chua đến nổi lạnh cả người. Hân đứng đó nhìn Nó ôm chầm lấy 2 người con trai khác thì thật sự bất ngờ và có phần hơi... ghen, mặc dù biết Nó chỉ coi họ như anh em nhưng vẫn là GHEN! ngoài Hân ra Hân không muốn Nó ôm ai khác nữa, nhưng cũng chỉ biết nhìn thôi chứ không biết phải nói thế nào. Không gian bỗng dưng thật im lặng, chỉ còn nghe được tiếng khóc của Nó và tiếng hơi thở của mọi người, ngoài ra không còn gì nữa, không 1 tiếng của động.

- Chị 2??? – sau 1 lúc thật lâu Anh Tuấn cuối cùng cũng phải lên tiếng khi nghe Nó đã nín khóc.

- Ah, xin lỗi – Nó bỗng như có điện giật mà bung người ra khỏi 2 người kia, nhém chút nữa là đã ngã nếu không có Hân ở phía sau giữ lại.

-Chị 2 không sao rồi chứ?? – Tuấn Anh lo lắng hỏi.

- À không sao, lại làm mọi người lo lắng rồi – Nó lắc lắc đầu rồi lại mỉm cười. – Ngày mai là ngày quyết định, cho nên Kyo muốn tặng mọi người 1 món quà, chắc là mọi người cũng muốn biết khuôn mặt của Kyo như thế nào mà đúng không – Nó vừa nói, vừa tháo cái nón trên đầu xuống, cùng lắc lắc cho tóc thẳng ra, mọi người chưa nuốt hết được từ ngữ của Nó thì đã lại chết sững khi thấy được khuôn mặt đầy đủ của Nó, cứ phải là tròn mắt mà nhìn. Khuôn mặt nhỏ nhắn với làn da khá trắng, mắt to tròn long lanh nước vì mới khóc làm bọn họ cứ phải là say đắm nhìn, không ngờ mặt Nó lại to thế (cứ như mắt lồi ý, à gì mà thấy ghê), cái trán cao thông minh, mũi thẳng và cái miệng nhỏ trông thật xinh. Ai cũng đã từng tưởng tượng ra khuôn mặt của Nó, nhưng không ai ngờ lại còn đẹp hơn họ nghĩ nữa, thật sự đây là 1 món quà quá đẹp, quá quý giá. Họ đã từng nghĩ chỉ cần được nhìn thấy khuôn mặt của Nó 1 lần thì có chết cũng cam, bây giờ thì ước mơ đã thành sự thật rồi. (s mà thấy nó biến thái sao sao ý nè>”

- Thôi đủ rồi, mọi người chuẩn bị nghỉ ngơi đi, lát nữa anh Mike sẽ xuống phân phó mọi việc, mọi người nhận việc của mình xong thì nghỉ sớm đi, mai sẽ vất vả đấy – làm 1 trăng rồi thì Hấn kéo tay Nó đi thẳng không thèm kiên dè gì hết, và bộ mặt thì một chữ ghen to đùng không hề che giấu.

- Anh Ken giữ bạn gái ghê quá, hèn gì không cho ai nhìn mặt – nhóc anh Tuấn lên tiếng khi cả 2 đã khuất sau hành lang.

- Kyo đẹp thật mà, không giữ như vậy thì làm sao được – tiếng Mike làm cả đám giật nảy mình, cứ nghĩ anh sẽ nhai 1 lúc nữa mới xuống chứ, đầu gối nhanh thế.

- Anh Mike! – cả đám cùng đồng thanh.

- Thôi nào, mọi người ngồi xuống đi, chúng ta cần nói chuyện một chút – Mike nói rồi ngồi xuống ghế, mọi người còn lại cùng về chỗ ngồi.

- Ngày mai sẽ là ngày quyết định sinh tử của chúng ta, cho nên anh muốn mọi người chuẩn bị tinh thần 1 chút, anh không muốn vòng vo cho nên sẽ vào thẳng vấn đề nhé – Mike đợi cho tất cả ngồi xuống rồi bắt đầu vào việc luôn chứ không vòng vo lời thối.

- Dạ, anh cứ nói đi, tụi em đã chuẩn bị tinh thần rồi – Trường là người đại diện cho nguyên đám lên tiếng.

- Uhm... mọi người cũng biết là Kyo nó đã xem mọi người như anh em của mình, mà một khi con nhóc đã xem mọi người như anh em thì chỉ cần 1 người có chuyện thì nó cũng sẽ rất đau, cho nên ngày mai, phải cẩn thận hết mình, vì chính mình và cũng vì con nhóc nữa. – dừng lại 1 chút anh nói tiếp, – Anh biết mọi người sẽ không quang thân mình vì Kyo, nhưng hãy nhớ luật của con bé, không bao giờ được làm tổn hại bản thân nếu không cần thiết, mọi việc phải hết sức cẩn trọng, hãy vì con nhóc mà hành sự nhớ không?! – tiếng của Mike cứ đều đều mà nói, tuy không quá nghiêm khắc nhưng có thể nghe được cái giọng như ra lệnh của anh. Mọi người nghiêm chỉnh ngồi nghe, thật sự họ đã quá may mắn khi được Kyo nhận làm anh em, và họ thật sự khâm phục cách dùng người của THUNDER, tuy nghiêm khắc nhưng lại rất có tình cảm, không như những người họ đã từng theo, thật sự là rất đáng nể phục, hèn gì anh em của họ cho dù có chết vì họ cũng cam lòng, mà ngay cả người thân của họ cũng không thể nào trách được bọn người này.

- Dạ, bọn em sẽ cố gắng hết mình – cả đám cùng đồng thanh, quyết tâm hiện rõ.

- Uhm, thế thì ngày mai chúng ta sẽ chia ra thành 3 nhóm, cái này thì mọi người hãy tự quyết định nhé, nhóm 1 sẽ theo anh, Yun Ha, Miko, Joe với Rika cùng với nhóc Rei màu xám làm tuyến phong mở đường, đánh vào cục diện chính. nhóm thứ 2, màu trắng sẽ do Shin, Phong, Minh, Ken, Jay với Jes cùng với Ren vào phần xâm nhập, sẽ lên vào trong khi bọn anh công phá được, cái này cần đến sự nhanh nhẹn và khéo léo của các em. Nhóm thứ 3, đen sẽ do Hen, Jin với Ryo hỗ trợ màu xám tấn công, ngày mai khi chuẩn bị xuất phát sẽ có người đưa tới cho mọi người băng reo theo từng nhóm mà quần trên đầu, còn quần áo thì sẽ có người đem xuống cho mọi người – Mike chấm dứt mọi thứ.

Vậy còn chị 2 thì sao ạ?? – 1 nhóc khác trong nhóm thắc mắc lên tiếng.

- À, Kyo, và những người còn lại có việc khác cần phải làm, đó là ý kiến của con nhóc anh không biết nó muốn làm gì đâu, thôi mọi người nghỉ ngơi đi đừng nghĩ nhiều, ngày mai sẽ là một ngày vất vả đấy – Mike nói nhanh rồi đứng dậy đi lên nhà. Nói thật anh cũng chẳng hiểu vì sao lúc này Nó lại có ý kiến như vậy, chẳng ai biết phải làm sao, chỉ biết Kyo không lên tiếng thì thôi, chứ Kyo mà đã lên tiếng thì có trời cũng càng không được.

- Bà theo tôi – Nó sau khi rời khỏi chỗ của mấy anh em thì đẩy Hấn sang 1 bên mà đi tìm bà Ngọc.

- Đi đâu??? Giờ này không nghỉ ngơi mai còn chiến đấu?? – Bà Ngọc hơi ngạc nhiên khi thấy Nó xông vào phòng mình như thế.

- Đừng hỏi nhiều! – Nó lạnh lùng nói rồi quay người đi ra, bà Ngọc không còn cách nào khác đành đi theo nó.

Cốc cốc cốc Zenny đang ngồi xoay người nhìn Trăng ngoài cửa sổ suy tư gì đó trên bàn làm việc thì nghe tiếng gõ cửa.

- Ai đó, vào đi – Zenny mệt mỏi quay người lại thì thấy đó là Nó và bà Ngọc, hơi ngạc nhiên nhưng rồi lấy ngay lại vẻ mặt bình tĩnh của mình. – Có chuyện gì mà tìm chị vào giờ này thế nhóc? – Zenny nở nụ cười xã giao mà hỏi Nó, không vội trả lời Nó xoay người lại khóa cửa, chắc chắn là không ai có thể nghe thấy những việc mình sắp nói thì mới xoay người lại.

- Chỉ còn lại 3 người chúng ta, em cũng không muốn vòng vo làm gì, chị là ai đâu phải em không biết, không cần phải giả vờ trước mặt em là gì đâu – Nó vừa nói vừa bước tới cái ghế trước mặt Zenny mà tự nhiên ngồi xuống, mặt tuyệt nhiên không có chút biến chuyển.

- Ý... ý em là gì chị... chị không hiểu – Zenny tuy hơi ngạc nhiên nhưng không giám nhận, chỉ là thăm dò.

- Cố Gia Bảo Nhi chị không cần phải dấu dím thân phận của .....

Chương 37: It's War phần V – War Started

- Cố Gia Bảo Nhi chị không cần phải dấu dím thân phận của chị nữa đâu, chị đã gạt mọi người quá lâu rồi, chị nghĩ thế nào khi tôi chỉ giữ lại chị và bà ta... – chỉ sang bà Ngọc, -... cùng tôi hành động, chị không nghĩ chỉ là trùng hợp đấy chứ??? – Nó cười khẩy, đoạn ngả người ra lưng ghế chiếm ngưỡng gương mặt đang tím tái vì khiếp sợ của Zenny. Nó biết, biết rất rõ người con gái này không phải tầm thường chỉ là như mọi người, vì Nó có thể nhìn thấy trong mắt của cô cái kiểu hận thù mà chỉ có Nó mới có.

- Em...em đang nói cái gì...gì thế Kyo, chị là Phương Nhã Thiên Thanh chứ cái gì...gì mà Cố Gia Bảo Ngọc??? – Zenny cố gắng trấn tĩnh mà nở nụ cười còn khó coi hơn khóc nói với Nó.

- Đừng ở đó giả ngây giả ngô nữa, Cố Gia Hùng chính là cha của chị, không cần phải giấu giếm làm gì đâu, chị nghĩ hết lần này đến lần khác báo tin cho ông ta thì tôi không biết chắc?? – Nó cười nụ cười khinh rẻ mà nói với Zenny.

- Em...em làm sao biết được!!! – Zenny mất bình tĩnh mà nói như hét vào mặt Nó, – Bà, có phải bà đã bán đứng tôi?!?! – chỉ tay vào mặt bà Ngọc chị nói với giọng căm thù.

- Bà ta không có nói đâu, chính là biểu hiện của chị đã bán đứng chị đấy – Nó không thèm nhìn lấy chị mà chỉ nghịch cái quả cầu thủy tinh trên bàn của chị.

- Không thể nào! – Zenny đã thật sự mất bình tĩnh.

- Đừng coi nào, đừng nóng vội, chúng ta đều là người cùng thuyền, tại sao lại không cùng ngồi xuống mà nói chuyện chứ, chị đừng có hét to như thế, nhờ người khác nghe được thì hỏng chuyện đấy – Nó đưa tay lên miệng nuốt khế, giọng nói the thễ mà nghe đến rùng mình, cả bà Ngọc cùng Zenny bỗng dưng cảm thấy lạnh sống lưng, không rét mà run.

- Ý em là sao??? – Zenny hỏi Nó, giọng run run.

- Chị dù sao cũng chỉ là bất đắc dĩ thôi, và lại cũng không muốn làm tổn hại đến anh ấy, thôi thì chúng ta hãy cùng nhau chấm dứt chuyện này đi, dù sao thì 3 người chúng ta tay cũng đã nhuộm đầy máu của người vô tội rồi, nên chấm dứt tất cả đi thôi – Nó cười nhạt, nụ cười chua chát, đau đớn lại có chút gì đó không quyết tâm.

- Thôi được, nếu như em đã nói như vậy thì sẽ làm như vậy – Zenny không ngần ngại mà gật đầu, dù sao thì cô cũng đã quyết định chấm dứt mọi chuyện rồi, còn gì phải tiếc nuối nữa.

- Vậy thì ngày mai, chúng ta sẽ làm thế này...thế này...thế này... – Nó và 2 người kia cùng nhau bàn bạc kkk kế hoạch, một kế hoạch mà chỉ có 3 người mới biết.

3h chiều hôm sau, trong cái sân rộng thênh thang nhà Minh.

- Ok, chúng ta chuẩn bị lên đường thôi – Mike cầm cái loa lên tiếng, mọi người cùng đồng thanh và lên xe xuất phát. Hàng loạt những chiếc xe đen bóng coáng được rồi đi cùng với những chiếc phân khối lớn phóng vù trên đường, tất cả cùng nhắm thẳng 1 hướng mà đi tới.

45' sau, ở 1 khu cao ốc đơn độc trên 1 cái vực ở ngoại ô thành phố, hàng xe cùng nhau dừng lại, người trong xe bước ra, chuẩn bị đầy đủ vũ khí trên người, từng loạt người với những cái ruy băng theo từng màu tiếng vào, chờ bọn họ ở đó 1 một loạt khoảng hơn 500 người cùng mặc 1 bộ đồ đen theo kiểu ninja che kín mặt đang chờ họ, đứng trước đó có 1 cô gái trẻ cũng mang chung 1 bộ đồ như bọn người kia nhưng không đeo mặt nạ tươi cười nhìn bọn họ.

- Xem kia, có cần phải nể mặt chúng tôi thế này không mà lại có đủ mặt của THUNDER đến thăm thế này – cô gái tươi cười lên tiếng chào bọn người của Kyo.

- Quá lời rồi, cô cũng đâu thua gì chúng tôi, đem cả nguyên 1 hàng ngũ như thế ra chào đón chúng tôi như thế thì thật quá khách khí rồi – Nó cười đều hắt đầu nhìn cô gái kia, giọng khinh thường không che dấu.

- Cha tôi chỉ là hiếu khách cho nên tôi phải ra chào đón mọi người đấy chứ – cô gái kia vẫn giữ nụ cười trên môi nhưng mắt thì đang phóng đạn tới chỗ Nó.

- Thật hãnh diện cho chúng tôi quá – Nó vẫn không hề nao núng mà cười cợt nhả nói, – nhưng nếu đã hiếu khách thì tại sao lại không chính ông ta lết cái mạng ch* của ông ta xuống đây mà nghênh đón chúng tôi mà phải để 1 con tiểu cầu như cô xuống đây??? – Nó không hề kiên nhẫn mà phun thẳng 1 câu không văn minh chút nào vào mặt cô gái kia, ai chứ Nó thì có lại gì cái đứa con gái kia, từ trước đã không ít lần 2 bên đối đầu nhau, và thêm 1 chuyện là

cô gái kia cũng rất thích Hấn, nhưng đã không ít lần bị Hấn cự tuyệt khi còn đi học vào lúc Nó mới vào trường, bây giờ thấy Nó đang tay trong tay với hấn không thù Nó cũng lạ. (ta càng ngày càng không dám đụng vào mấy chuyện tình cùm đây máu me này rồi đấy)

- Cô..... – cô gái kia cứng họng, vẻ mặt tươi cười đã thay vào vẻ tàn ác không thềm che dấu của cô ta.

- Khách sáo cái kiểu giả tạo ấy để làm gì chứ, thôi thì cứ làm con người thật của cô đi không phải tốt hơn sao, cái đồ tiểu cầu?!?! – Nó nói với vẻ cười cợt rồi thì dụi mặt vào ngực Hấn mà cười như điên đại làm cô gái kia tức điên người. “Chuẩn bị đi” Nó thì thầm vừa đủ cho Hấn nghe, và bây giờ thì Hấn đã hiểu, nãy giờ chỉ là Nó muốn chọc giận nhỏ kia để cho nhanh việc mà thôi, thế là Hấn âm thầm ra hiệu cho những người khác.

- Mày hay lắm, bọn bây, lên! – Nó đã thành công chọc tức đứa con gái kia, chỉ có như vậy mà đã làm cho nhỏ phải đỏ mặt tía tai hạ lệnh ra quân, còn anh em bên này của Nó sau khi nhận được mệnh lệnh ngầm của Nó cũng đã lấy lại tinh thần liền nhanh chóng chuẩn bị chiến đấu, thế là cuộc hỗn chiến bắt đầu, Nó nhanh chóng rời khỏi người Hấn và bắt đầu ra tay. Mọi người đều theo kế hoạch mà làm, Nó nhanh chóng được mọi người dọn đường để cùng bà Ngọc và Zenny đi trước. Vì lúc này trước khi đi Nó đã dặn dò là cho dù có chuyện gì xảy ra thì cũng không được rời hàng ngũ cho nên lúc này không ai có thể ngăn cản được Nó.

- Em đi trước đây, chừng nào đẹp được hết tất cả thì mới được lên trên kia, không được chống lệnh! – Nó nói như mệnh lệnh với Hấn, nhẹ nhàng đặt lên môi Hấn 1 nụ hôn thật nhanh, ánh mắt tiếc nuối rồi Nó rời đi cũng nhanh như nụ hôn ấy, khi Hấn lấy lại được bình tĩnh thì đã không còn thấy Nó ở đâu, vì mọi người Hấn không thể đi theo tìm Nó được cho nên đành bất lực, nhưng cảm giác cho Hấn biết lần này Nó rời Hấn có lẽ là sẽ không bao giờ quay lại nữa. Cái ý nghĩ đó là Hấn như phân tâm và nhém chút nữa là quên mình đang ở đâu, may mà Phong đứng gần đó kịp thời ngăn được 1 tên đang định đánh lén Hấn.

- Nhóc, tập trung vào đi, Kyo chắc sẽ không sao đâu, con nhóc tự biết lo cho bản thân mà – Phong trấn an Hấn, nhưng chính anh cũng không thể tự tin vào lời nói của mình, mấy ngày nay nó rất lạ, không ai có thể biết được suy nghĩ của Nó cả.

- Mong là vậy – Hấn cũng chẳng tin là mấy nhưng biết sao giờ, chỉ còn cách là nhanh chóng dẹp loạn để đi tìm Nó mà thôi. Mọi người cứ say xưa mà đánh nhau, không có bao nhiêu người phát hiện được sự mất tích của Nó, máu đã bắt đầu nhuộm đỏ từng mảng đất ở nơi này. Bọn người kia đứng thật không phải người, đánh đấm chẳng có cái nào ra cái nào làm bọn họ thật mất thời gian và thật nhiều sức lực. (nói đúng thì chịu thức của bọn họ quá kì quái cho nên các anh em bên này k bik phải đối phó thế nào đấy ạ)

Ngay lúc đó, ở một nơi nào đó Nó đang cùng với bà Ngọc và Zenny được sự hỗ trợ của hơn 50 người khác đang từ từ tiến vào trong, 50 người này 1 nửa là anh em của Kyo ở Nhật nữa còn lại là đội tinh anh của cha nuôi của Kyo ở Nhật được bọn Ray rước về lúc đưa 2 đứa nhóc Seiz với Zin về Nhật. Tất cả đều được huấn luyện kĩ càng và cũng rất chuyên nghiệp cũng rất trung thành.

- anh hai, đã được rồi chứ?? – Nó đưa tay lên điều chỉnh cái tai nghe không dây trên tai mình mà hỏi Minh.

- Cho anh thêm 5’ nữa, bên em vẫn an toàn chứ?? – Minh ở đầu bên kia trả lời Nó.

- Mọi thứ vẫn bình thường, chỉ có điều là vắng đến lạ thường – Nó thành thật trả lời, trong này mỗi tầng lầu chỉ có khoảng trên 100 người mà thôi, Nó cứ nghĩ ông ta sẽ phải có rất nhiều.

- Vậy thì em càng phải cẩn thận đấy – Minh nhắc nhở, anh cùng với và người khác đang xâm nhập vào mật thất bảo hộ của ông ta và đang từ từ dập tắt từng chút từng chút 1 hệ thống bảo an cùng những camera bảo vệ trong toà cao ốc này. Nhìn bề ngoài cũ kĩ nhưng bên trong lại tăng thời đến ngoài sức tưởng tượng củ họ, cái gì cũng thật tinh vi và rất mất thời gian cùng đầu óc để xử lí, may mà bọn họ cũng không phải người bình thường nên mới có thể không mất thời gian cho lắm nhưng vẫn phin người rịn mồ hôi với những con số nhìn đến là chóng mặt.

- Uhm em biết, chừng nào xong hai báo em biết nha – Nó nói xong rồi không đợi Minh kịp trả lời đã tắt nguồn vì bây giờ mới thật sự là lúc mà Nó đang chờ, trước mặt có khoảng ít nhất là 300 người, khắp, 1 tầng lầu mà có thể nhét hết bao nhiêu đây người sao trời?!?!?

Bọn này người nào người nấy nhìn đến là choáng ngợp, tên nào cũng như hộ pháp, to có khi gấp đôi người thường lại còn mang đồ đen, trong thật hình sự, nhìn bọn người này Nó lại nghĩ tới mấy tay xaà hội đen trong mấy bộ phim hành động của Mi, thật sự rất kích thích, Nó lại thêm 1 lần nữa khám phục lão ta., thật sự rất lợi hại. Nếu như thật sự có một ngày ông ta thành công thì thế giới này không biết sẽ như thế nào.

- Đâu ra mà nhiều thế này?!?! – Bà Ngọc sững sờ nhìn cái đám người kia, còn choáng hơn cả đám người ngoài cổng gấp đôi nhìn là biết thế nào cũng một người hơn là ở ngoài kia nữa.

- Bà sợ à? – Nó cười khẩy nhìn bà.

- Không – bà Ngọc thành thật lắc đầu, chỉ là hơi ngạc nhiên thôi, chứ bà thì đâu có lạ gì ông ta, thâm độc là thế cơ mà.

- Vậy thì còn không ra tay, hay chờ bọn người dưới kia lên nữa? – Nó nhìn bà một cái rồi lao vào đánh, cũng không quên gọi cứu trợ. Bọn này với Nó thì chẳng ăn nhập gì cả, muốn chơi không chịu chơi với Nó thì Nó cũng sẽ đánh loạn cào cào với bọn chúng thế thôi, nhưng Nó thì không sao còn bọn người kia thì lại là cả 1 vấn đề, 30’ sau vẫn chưa thể đánh xong được trận này, bọn chúng quá đông, còn bọn Nó thì chỉ có trên dưới 50 người, không thể nào đánh lại. Anh Minh 20’ trước đã làm xong việc và thông báo cho Nó nhưng bây giờ Nó vẫn chưa thể rời khỏi nơi này được, tuy là đánh tốt nhưng mà sức Nó cũng chỉ có hạn, đang sắp chống chọi hết nổi rồi.

- Kyo, bọn anh đến rồi – tiếng của Minh như là vị cứu tinh cho bọn họ.

- Chỗ này giao lại cho bọn anh đây – Nó nói rồi cùng với bà Ngọc và Zenny bỏ đi tiếp, không thềm chào hỏi gì thêm.

Mike đã nói đúng, ông ta đang đứng trên đó chờ bọn Nó, nhưng có điều đây không phải là sân thượng tầm thường, mà là 1 cái phòng kính có thể nhìn bao quát chung quanh rừng núi. Muốn vào đó phải có mật mã để mở cửa, lúc này anh Minh đã đưa mật mã cho Nó, thế là Nó nhanh chóng mở được cửa tiến vào bên trong.

- Con làm ta thất vọng rồi đấy con gái à – ông ta đang đứng xoay người ra nhìn cái vực, không quay đầu lại mà nói với người mới vào. Thật ra cũng chẳng có gì, thì ra quyết định của Zenny chính là không báo trước cho ông ta biết về lần hành động lần này, nhưng với ông ta thì có gì là không thể, ngay khi bọn Kyo tới chân núi thì đã được camera lắp sẵn ở dưới truyền tới, cho nên ông ta mới có thể chuẩn bị sẵn chào hỏi bọn Nó ngay trước cổng đấy thôi.

- Vậy thì xin lỗi đã làm ông thất vọng?? – tiếng nói lạnh lẽo lạ lẫm phát ra làm ông hơi ngạc nhiên phải quay đầu lại, ông hết sức ngạc nhiên khi nhìn thấy nó, càng ngạc nhiên khi nhìn thấy bà Ngọc.

- Bà còn sống sao??? – sau 1 hồi ngạc nhiên ông ta cuối cùng cũng lấy lại bình tĩnh mà cười nhạt hỏi bà Ngọc. Không phải năm đó đã bị người của ông ta đuổi giết và chết trong biển lửa sao???

- Tôi có nên xem đó là 1 câu hỏi quan tâm?? – bà cười chua xót nhìn ông, ông ta vẫn vậy, vẫn phong độ như ngày ấy, cũng vì cái dáng người phong độ đó mà bà đã say đắm như thế nào, và làm bà cay đắng như thế nào. Bây giờ nghĩ lại thấy khi xưa mình đã quá nông nổi, không vì ông ta thì bà đã không ra nông nổi này, từ một người con gái tuy không thể nói là khuyên nước khuyên thành nhưng cũng không thể nào nói là xấu xí. Nhưng ông ta đã tàn nhẫn thế nào khi có thể sai xác thủ đến ám sát bà?? Nếu không vì bà là một người con gái con nhà võ thì đã bị ông ta giết từ khi nào rồi, thật sự là một sai lầm quá lớn.

- Bà không phải đến đây chỉ để trách móc tôi đấy chứ?? – ông ta bước lại, ngồi xuống cái ghế của mình sau cái bàn làm việc và châm 1 điếu thuốc, động tác hết sức nhàn hạ, không giống một người đang đối mặt với cái chết cận kề.

- 2 người có thôi đi không?!? – Nó tức tối gặng giọng.

- A, chào cô bé, đây có phải là cô con gái lớn của đứa đồ đệ thân yêu của ta chẳng?? – ông ta ra vẻ ngạc nhiên nhìn Nó rồi cười cợt nói, khỏi hỏi ông cũng biết đó chính là con gái của ai, cái ánh mắt như cắn thù nhưng lại bất lực của đứa đồ đệ mà ông thương yêu nhất, làm sao lại không nhận ra chứ.

- Cha mẹ không có người sư phụ như ông, ông đừng có xúc phạm họ! – Nó bức xúc mà hét lên.

- Kyo à, bình tĩnh lại nào – Zenny này giờ im lặng, bây giờ mới lên tiếng.

- Nào nào, con gái ta nói đúng đấy, bình tĩnh lại chút đi – ông ta vẫn là cười cợt nhả mà nói, cùng rít 1 hơi thuốc và thở ra 1 làn khói mỏng.

- Tôi không cần loại người như ông làm cha mình – Zenny căm thù nhìn ông mà gặng từng tiếng.

- sao con lại phũ phàng như thế chứ con gái – ông ta làm bộ đau khổ mà nói.

- Ông thôi đi! – Zenny tức tối mà chìa thẳng cây súng vào người ông ta, hận chỉ không thể 1 phát mà thẳng tay giết ông ta.

- Nào nào, con nít thì không nên chơi súng đâu con gái à – ông vừa khoác tay vừa nói, mặt vẫn không hề đổi sắc mà còn có ý cười.

- Không bằng được ông ta đâu, đừng có tốn hơi tốn đạn – Nó cầm lấy cây súng từ tay Zenny mà nói, nhìn là biết muốn giết ông ta sẽ không dễ rồi, nếu không thì đâu có dễ mà lên được chỗ này dễ dàng như thế chứ.

- Tại sao tôi lại sinh ra làm con của ông cơ chứ?!? – Zenny ôm mặt đau khổ.

- Không cần phải như vậy đâu – Nó cười nhạt nhìn bộ mặt đau khổ của Zenny mà nói, – Nói như chị thì tôi có chết vài lần cũng không đủ đâu, cứ tưởng ông ta là kẻ thù giết cha mẹ mình, đột nhiên ông ta lại trở thành cha mình, một người không biết từ đâu xuất hiện lại trở thành mẹ mình, nói tôi phải làm sao chứ? – Nó cười nụ cười đau đớn nhìn từng người một, bà Ngọc thì không nói gì, còn ông ta và Zenny thì trừng mắt nhìn Nó cứ như Nó là con điên đang nói nhảm gì đó.

- Kyo, em đang nói gì vậy??? – Zenny ngạc nhiên hỏi Nó, cô cứ tưởng mình đang nghe nhầm.

- ... – Nó không nói gì, rút trong túi quần ra một mảnh giấy mà đã bị nhào nát. Zenny nhận từ tay Nó tờ giấy và cô như không tin vào mắt mình, dụi đi dụi lại mắt 2 3 lần nhưng mọi thứ hình như đang trôi qua cô.

- Không... không thể nào! – Zenny sau khi đọc xong tờ giấy cũng giống như Nó của mấy năm về trước khi đọc được mẫu giấy đó, sự thật cho biết Nó là con của ông ta, người mà Nó muốn giết cả trăm ngàn lần. Nó thừa mình là con của ba mẹ giống như Minh vậy, nhưng mà không thể, Nó chính là con của ông ta, mẫu giấy đó là của mẹ nó, nói đúng là mẹ Minh viết cho bà ta khi xưa.

“Gởi Nhã Ngọc sư mẫu, xin lỗi người nhưng chúng tôi sẽ đưa con gái bà là Minh Châu rời khỏi nơi này, con bé không có tội, thiếu nghĩ bà cũng không muốn nó bị ông ta hủy hoại tương lai, xin đừng tìm đến con bé nữa, vĩnh biệt bà. Phương Nhi”

đó là những gì được viết trong thư, và chính xác là lúc trước bà Ngọc đã mang thai và sinh ra 1 đứa trẻ, nhưng đã bị ba mẹ Minh đưa đi trước khi bà Ngọc kịp thời thấy mặt đứa con của mình. Bà đã hết sức đau đớn khi biết tin đấy, mười mấy năm trời bà đã không ngừng tìm kiếm con gái mình, và vào

năm đó, chính ông ta vì đưa người đàn bà khác về nhà mà đã đuổi giết bà, may mắn được gặp lại Kyo, hỏi thăm thì ra Nó chính là con gái bà, thế là bà đã cố gắng thuyết phục Nó nhưng không được, đã bị Nó phũ phàng đuổi thẳng bà về VN và không cho bà liên lạc nếu không nó sẽ tự tử, vì thế mà mới có chuyện hôm nay.

- Cô... cô là con gái... con gái ta??? – ông ta hết sức ngạc nhiên, hầu như chẳng mấy tin vào những lời này.

- Làm gì mà ông phải ngạc nhiên như thế, tôi chưa bao giờ nhận mình là con ông cả, hôm nay tôi tới đây cũng chẳng phải để nhận lại ông, mà đến là để kết thúc mọi việc – Nó chậm rãi nói, rồi bước từng bước 1 về phía ông ta, trên tay đã cầm 1 khẩu súng từ khi nào rồi.

- Cô nghĩ với cây súng đó thì cô có thể giết được tôi sao?? – ông ta vẫn thông thả ngồi trên ghế xoay mà nói giọng bồn chồn sau khi lấy lại được bình tĩnh.

- Ông nghĩ là tôi không thể??? – Nó nhướn mày nhìn ông ta, chìa thẳng cây súng vào tấm kiếng to nhìn ra ngoài trời và *ĐOÀNG* 1 tiếng, tấm kính chống đạn đặc biệt của ông đã rạn nứt. Nó hành động nhanh đến nỗi không ai có thể kịp ngăn cản.

- Kyo!!! – Zenry cùng bà Ngọc mở mắt to hết cỡ nhìn Nó đầy ngạc nhiên, hình như hôm qua họ không có nghe nó nói đến cái cảnh này thì phải.

- Shhhhh! – Nó vẫn nhìn về phía ông ta, nhưng lại đưa 1 tay lên ngăn hai người kia bước tới chỗ mình mà tiến gần lại phía ông ta, nói cho đúng là tấm kiếng trước ông ta.

- Chỉ cần 3 phát đạn này bắn ra thì ông sẽ bị những miếng kiếng này ... – khò khò khẩu súng trên tay lên tấm kiếng chẳng rời tiếp – ... thì ông sẽ không thể thấy được ngày mai! – Nó chấm dứt câu nói của mình bằng hành động quen thuộc đưa tay chĩa 2 người kia lên làm thành hình khẩu súng và chỉ thẳng vào thái dương. – Bam!

- Cô định dọa ai thế cô bé, chưa đủ trình độ đó đâu – Ông ta vẫn không đổi thái độ mà cười cợt nói với Nó, – Đây là loại kiếng tân tiến nhất mọi thời đại, nếu như cô có thể trong 3 phát đạn mà phá vỡ được cái loại kiếng này thì tôi chết cũng cam tâm đây – ông ta nói như thách thức nó.

Là ông nói vậy, nhưng tôi còn muốn hỏi ông vài thứ việc đã – Nó nói xong lại bỏ súng vào túi mà thông thả ngồi xuống ghế, – 2 người cũng ngồi xuống đi, theo tình hình này thì chúng ta còn khá nhiều thời gian trước khi bọn người kia có thể lên tới mà – Nó quay qua nói với 2 người kia, cả 2 không nói gì mà chỉ biết nghe theo Nó.

- Cứ tự nhiên đi, dù sao thì các người cũng không thể ra khỏi đây nữa rồi – ông ta cũng sáng khoái mà nói.

- Sự thật thì tại sao ông lại cho người sát hại chị ấy?? – không thể kìm được, giọng Kyo xúc động hỏi ông ta.

- Phụ nữ .... Chỉ làm vướn bận tay chân những người làm việc lớn – ông ta nhẹ nhàng trả lời Kyo, cứ như chuyện ông làm là có công lao rất lớn cho tổ quốc ko bằng.

- Ông!! – cùng 1 tiếng gầm của Kyo là 1 tiếng súng nổ đến đỉnh tai nhức óc cộng thêm tiếng chiếc kính rạn nứt làm cho tất cả đều lo lắng nhìn Kyo, và ở ngoài Ken và mấy người kia đã đứng ở đó khi nào, vừa thấy Kyo nổ súng thì Hân không thể nào bình tĩnh nữa chạy vào giật lấy cây súng từ tay Nó.

- Em đang làm gì vậy, em không biết là cây súng này nguy hiểm đến cỡ nào sao – Hân vừa la Nó vừa xem xem nó có bị thương không, may là không sao.

- Chị hai/ Kyo! – 3 đứa trong Ngũ Quỷ cùng THUNDER, Rika, Jes, Jay với Joe cũng cùng chạy nhanh về phía Nó nhưng cũng không quên canh chừng ông ta.

- Đong đủ thế này, cũng nhanh thật đấy, các người không làm ta thất vọng chút nào cả – ông ta cười giọng cười man rợ cùng nói 1 cách thanh thản như việc cả đám người này với ông chẳng là cái gì cả.

- Anh bỏ em ra, em phải giết ông ta!!! – Kyo căm thù nhìn ông ta mà hét vào mặt Ken.

- Không được, em phải thật bình tĩnh nào, nghe anh đi – Hân ôm chặt Nó vào lòng, cùng ra hiệu cho Minh đoạt lấy cây súng từ tay Nó.

- Kyo bình tĩnh lại đi – Minh đoạt lấy cây súng từ tay Nó mà nói, anh thấy lòng mình đau đớn, không ngờ Kyo đã hiểu lầm quá nhiều chuyện, thật sự căm hận chính bản thân mình đã quá sơ suất khi để cho bà Ngọc gặp được Nó, anh cũng đã quá vô tâm khi không nhận ra sự thay đổi khác thường của Nó, để Nó phải chịu quá nhiều đau khổ.

- Các người đi hết đi, chuyện của tôi để tôi giải quyết!!! Tôi không cần các người thương hại tôi!! – Nó vừa hét vừa vùng ra khỏi người của Hân và đoạt lại cây súng trên tay Minh, nhưng dù sao thì Nó cũng đâu thể mạnh hơn 2 người kia, cho nên tuy hơi bất ngờ vì Nó vùng ra nhưng vẫn là giữ chặt được Nó.

- Kyo, có gì từ từ nói, hãy bình tĩnh lại đã – Minh đau đớn nhìn Kyo mà nói.

bộp bộp bộp – Cảm động quá, cảm động quá – lão ta vừa vỗ tay vừa giả vờ làm bộ mặt cảm động mà giả tạo nói, giọng tràn đầy ý trêu ngươi.

- ÔNG IM ĐI!!! – Nó hét vào mặt ông ta, lại cố gắng vùng vẫy.

- Nào nào, dù sao thì con cũng đã là con gái ta, vậy thì hãy về đây mà giúp ta, theo bọn chúng làm gì cho cực khổ nào – ông ta lại bồn chồn lên tiếng.

PÀNG, RẮC RẮC – ÔNG IM ĐI! – đến lượt Minh mất bình tĩnh mà dùng cây súng trong tay thẳng cái nỏ mà Kyo mới bắn bắn vào, lại một tiếng súng chói tai và tiếng tấm kính lại thêm rạn nứt, bây giờ thì ông ta đã thật sự sợ hãi, 2 tiếng súng mà đã làm tấm kính nứt như thế, chắc chắn là chỉ cần 1 viên đạn nữa thì tấm kính thật sự sẽ vỡ vụn.

- Minh!! – Phong lật đặt chạy đến đỡ Minh, vì quá xúc động cho nên Minh đã không dùng đúng luật để bắn cho nên lực phản xạ của cây súng đã làm Minh bị chấn thương nhẹ. – Minh em có sao không?? – Phong lo lắng hỏi Minh.

- Không sao, chỉ là dùng súng sai cách thôi – Minh lắc đầu ra ý không sao, nhưng lại thổ huyết, phun ra một ít máu cùng ngã xuống đất. Cây súng này không phải súng thường, sức công phá rất lớn cho nên nếu dùng sai cách hoạt động trong lúc dùng súng mà phân tâm thì thế nào cũng bị nội thương. Minh rất may mắn là chỉ phun có ít máu, nếu như người thường thì có lẽ đã mất mạng. Súng này là được cha nuôi của Kyo ông Hoàng Mạnh Đạt đặc chế sức công phá cực mạnh và rất nguy hiểm cho nên ít người biết tới, nhưng ông đã khắc phục phần nào sức công phá cho người dùng nhưng vẫn phải hết sức cẩn thận những người không biết cách dùng sẽ có thể vì tác dụng phụ của súng làm cho chấn thương những người biết dùng nhưng không dùng đúng cách và tập trung tinh thần sẽ bị như Minh và có thể sẽ mất mạng như chơi.

- Anh Minh!! – Kyo lao ra khỏi tay tay Ken mà lao nhanh về phía Minh, Ken vì quá bất ngờ nên nhất thời không thể giữ lấy Kyo.

- Anh Minh, xin lỗi, Kyo xin lỗi – Kyo ôm chầm lấy Minh mà nước nớc.

- Ngốc à, anh không sao – Minh cố gắng xoa đầu Kyo, thật ra thì anh cũng không có gì quan trọng, chỉ là hơi thấy người không được tự nhiên mà không thể nào đứng được, tay chân cứ như không còn sức lực, đây là hậu quả cho việc dùng cây súng này sai cách.

- Các người hãy đưa anh Minh đi đi, chỗ này đã không còn việc của các người rồi – Kyo bỗng đứng dậy, trong tay đã lại cầm cây súng, thì ra quan tâm Minh chỉ là giả, đoạt lấy cây súng từ tay Minh mới là mục đích chính của Nó là đoạt lấy cây súng từ tay Minh.

- Kyo – Hắn đang định tiến lại gần Nó thì bị Nó làm cho 1 trò đứng hình.

- Anh đừng bước qua đây, không thì em sẽ nổ súng – Nó không chần chừ mà đưa cây súng lên ngay thái dương của mình mà nói với Hắc.

- KYO/ CHỊ 2!!! – cả đám cùng hét lên, – Có gì từ từ nói, đừng làm thế – Hắc ra giọng đàm phán với Nó. bọn người kia thì tí xanh mặt mày.

- KHÔNG! – Nó lắc đầu, – Các người đi hết đi, chuyện của tôi tôi sẽ tự giải quyết – Kyo không nghe mà kiên quyết đuổi tất cả đi.

- Kyo nghe anh hai nói, em không phải là con của ông ta – Minh không thể dấu thêm được nữa lên tiếng trước khi Kyo tự làm tổn thương mình.

- Anh đừng gạt em! – Nó hét vào mặt Minh, nhưng vẫn cảnh giác nhìn xung quanh để không bị mấy người kia tới gần.

- Thật ra con của ông ta chính là.....

Chương trình sẽ trở lại sau phần quảng cáo... – tiếng của chị phát thanh viên lại 1 lần nữa phát ra cho chương trình tạm thời ngưng để quảng cáo, và 1 lần nữa mọi người lại muốn xách đá ném cái đĩa nào đó tên Kenz, nhưng đừng quá xúc động mà ném vỡ đt hay laptop hoặc cái gì mà các bạn đang dùng ko thì Kenz lại mang tội.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: It's War phần VI – Sự Thật

- Thật ra con của ông ta đã mất từ lâu rồi, và đứa nhỏ là con trai chứ không phải con gái – Minh chán nản lắc đầu mà nói ra sự thật mà anh đã giấu từ rất rất lâu rồi, và sự chấn động này không nhỏ tí nào, không chỉ có Kyo mà còn cả bà Ngọc cũng bất ngờ không kém, nhưng chấn động nhất vẫn là ông ta.

- Không thể nào! – đó là giọng của bà Ngọc, – Không thể nào như thế được, rõ ràng ta mang thai là con gái mà! – bà Ngọc lắc đầu kiên quyết.

- Năm đó vì máy móc chưa được tân tiến cho nên đã nhận nhầm, thật ra con của bà là con trai, và người giết chết con trai bà chính là..... – Ngừng lại 1 chút, Minh chỉ thẳng tay về phía lão ta, – Ông ta – nhẹ nhàng thoát ra 2 chữ giết người.

- Cái gì?!?! – Bà ngọc như không tin vào tai mình, mọi thứ dường như quá mới mẻ với người đàn bà ngoài 40 tuổi này.

- Cậu đang nói xàm nói bậy gì vậy?!?! – ông ta hỏi Minh, giọng không còn tự nhiên như trước nữa mà thập phần xúc động + nóng giận.

- Các người bình tĩnh đi – Minh thoát khỏi tay Phong ngồi thẳng dậy, nháy mắt với Hấn, và nhanh chóng Kyo đã lại 1 lần nữa an toàn trong vòng tay Hấn, và cây súng đã nằm gọn trong tay của Phong. Kyo vì còn quá sốc với tin này cho nên không hề có ý định chống cự lại với Ken, vậy là mấy năm qua Nó đã sống trong dằn vặt và đau khổ chỉ là do 1 sự hiểu nhầm sao?!?! Năm đó vì quá nóng giận cho nên Nó đã tổng cổ bà ta về Việt Nam mà không thêm đi xét nghiệm DNA, sau này lại càng không muốn chấp nhận kết quả cho nên cũng chưa từng xét nghiệm thử mà chỉ tin vào cái lá thư đó thật sự là Nó đã vì 1 lá thư đó mà hại không biết bao nhiêu người rồi?!?!

- Thật ra thì năm đó mẹ tôi và bà – nói với bà Ngọc – cùng có thai chung 1 thời điểm nhưng mẹ tôi có thai sau bà 1 tháng, con của bà là con trai, còn mẹ tôi là mang Kyo con gái. Khi bà trở bụng thì mẹ tôi cũng trở bụng sanh non, khi cả 2 đứa bé cùng chào đời thì mẹ vì không muốn ông ta – chỉ sang lão ta đang ngồi chết sững trên ghế – sẽ biến đứa bé thành một công cụ giết người không chớp mắt, cho nên đã không cho bà biết là đứa trẻ là con trai. Sau này năm 2 đứa bé lên 3 ông đã tìm đến triệt hạ giết chết gần hết người làm trong gia đình tôi, không may lúc đó trong nhà chỉ có gia nhân và 2 đứa bé, người của ông sai đến đã không dừng tay lại mà sát hại con trai của ông. Kyo vì cứu cậu nhóc đã bị bọn họ đánh đến ngất đi và mất trí nhớ vĩnh viễn, cũng may là con bé đã ngất đi, nếu không chắc cũng không còn sống đến ngày hôm nay, ông đã nhẫn tâm giết chết bao nhiêu đó người vô tội, ông không thấy ghê tởm chính mình sao??? Ngay cả con mình cũng gián tiếp giết hại, còn nhẫn tâm ép buộc con gái mình làm điều trái với lương tâm, ông thật không bằng cảm thú! – Minh mệt mỏi chấm dứt câu chuyện của mình, xong lại phun ra một ngụm máu.

PĂNG! *XOẢNG* Lại là tiếng súng nổ, lại là tiếng kính vỡ, và lần này là do bà Ngọc bắn ra, nhắm rất chính xác và như lời Kyo đã nói, tấm kính đã bị vỡ và ông ta đã vì không tránh được mà bị thương khá nặng vì những mảnh kính vỡ bắn vào người.

- Ông là đồ cầm thú, tại sao lại giết con tôi!!!!!! – Bà nhắm thẳng nòng súng về phía lão ta, 2 hàng nước mắt tuông dài trên mặt thổng khổ hết lên. Bà vì quá xúc động mà búng súng cho nên đã bị nội thương nặng hơn Minh rất nhiều mà phun ra máu, cây súng trên tay rơi xuống đất, người bà cũng không thể nào đứng vững nữa mà ngã xuống, may sao có Zenny ở phía sau đỡ lấy bà.

- Không thể nào, các người chỉ là lừa người thôi, ta không hề giết con ta, ta không hề!!!! – ông ta như điên lên vừa nói vừa điên loạn mà hất đồ bàn ghế, sau đó quay về phía cửa kính bầm bầm gõ gõ gì đó, trước khi mọi người kịp phản ứng thì tấm kính được mở ra, và ông ta lao thẳng ra ngoài miệng vẫn lảm bầm là mọi thứ chỉ là lừa gạt mà thôi, ông ta không có con trai và hoàn toàn không có giết con mình.

Chỗ này phải nói một chút là ông ta không phải là con người bình thường, tâm lý của ông ta không được ổn định cho lắm, có thể gọi là tâm thần phân liệt, cho nên nếu bức xúc quá thì sẽ không thể tự kiềm chế mình được. Lúc này vì quá shock với tin này cho nên mới dẫn tới chuyện này.

- Khoang đã!!!! – Kyo là người đầu tiên phản ứng và Nó rượt theo ông ta nhưng đã quá trễ, ông ta đã rơi xuống vực, Kyo vì mất đà không kịp dừng lại cho nên cũng cùng 1 số phận là rơi tự do xuống vực. Hấn là người hoàn hồn đầu tiên chạy tới, nhưng vẫn là chậm một bước, tay của Hấn đã nắm được Nó, nhưng chỉ là ảo giác của Hấn mà thôi, vì khi hấn chạy tới thì Kyo đã cách Hấn 1 tầng lầu rồi may là ở dưới lại có người bắt được tay Kyo mà giữ lại. Thấy vậy hấn liền quay người không chờ ai nói gì mà chạy ngược xuống dưới.

Tất cả cùng chạy tới và thấy là ở dưới đã có người giữ Kyo lại liền quay người chạy xuống, chỉ còn lại mỗi Zenny đang đỡ bà Ngọc và Shin đang đứng đó bất động.

- Em không sao chứ?? – chàng trai lạ mặt hỏi Nó.

- Anh đến thật đúng lúc, chúng ta kết thúc mọi chuyện đi – Nó nói với anh ta.

- Em nở lòng sao?? – anh chàng cười buồn hỏi Nó.

- Đừng nói nhiều bọn họ sắp tới rồi – Nó lườm anh ta.

- Thôi được, – anh chàng vừa nói vừa cúi xuống đặt lên môi Nó một nụ hôn, Nó không có chút gì gọi là phản kháng, ngược lại còn vòng tay lên cổ anh ta. (quá đáng quá nha Kyo)

- KY.....! – Hấn và mọi người vừa chạy xuống lại nhìn thấy cảnh như vậy liền đứng hình, chuyện gì đang xảy ra thế này???? Hấn như không tin vào mắt mình. – Kyo??? – Hấn nghĩ mình nhìn nhầm liền lên tiếng, mấy người kia xuống tới cũng không thể nào tin vào mắt mình nữa.

- Có biết phép lịch sự không vậy??? – anh chàng bỏ Nó ra cùng quay đầu lại mà hỏi Hấn.

- Kyo. tại sao em lại.....cùng với hấn ta??? – Minh không thể nào giả như không thấy gì, nhìn Nó chăm chăm mà hỏi. Chuyện gì đang xảy ra thế này??

- Anh ấy...anh ấy là...là.....- Kyo ngập ngừng không nói được, thật sự là nó đã quyết tâm rồi, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt đau khổ của Hấn thì không thể nào nói được đành đưa ánh mắt cầu cứu về phía chàng trai.

- Minh Châu là người của tôi – chàng trai vui vẻ giới thiệu, xem bọn người trước mặt chẳng là gì cả.

- CÁI GÌ?!?! – cả đám người cùng hô.

- Cái gì là cái gì?!?! – tới anh chàng hỏi ngược lại.

- Không thể nào, chị 2 đâu thể nào – Ren lắc đầu ngoay ngoay không tin, không tin, chém chết cũng không tin được lời của người con trai này.

- Kyo, em nói gì đi chứ?!?! – Ken đau khổ nhìn Nó, – chỉ cần em nói là không phải thì sẽ không có gì nữa – Hấn nói với Nó.

- Xin...xin lỗi – Nó cuối đầu nói, nhẹ như không khí vậy.
- Kyo, không phải em đã nói sẽ không bao giờ rời xa anh sao???? – Hấn không thể nào giữ được phong độ thường ngày nữa, suy sụp hoàn toàn.
- Xin lỗi – lại là câu này, Nó không nhìn ai cả mà chỉ nấp sau lưng chàng trai kia.
- Cái này chơi xấu nha nhóc, làm sao tôi có thể thoát nguyên cái đám này?? – chàng trai ghé sát tai Nó nói nhỏ, giọng cười cợt.
- Nếu như không có cách anh đã không tới đây rồi, đừng có ở đó mà pha trò – Nó không hề nương tay mà đạp thẳng chân vào chân chàng trai.
- HAI NGƯỜI ĐỦ RỒI ĐÂY! – Hấn gầm lên, nhìn thấy Nó với chàng trai kia cứ tình tình tứ tứ làm Hấn thấy thật chướng mắt.
- Kyo, thật ra anh ta là ai?? – người lên tiếng là Phong, anh nghiêm giọng hỏi Nó. Ai nói cho anh những thứ anh thấy chỉ là ảo giác đi, có chuyện gì đang xảy ra thế này?!
- Chào THUNDER, tôi là Lăng Thiên Hạo – anh chàng bây giờ là Thiên Hạo 1 tay đỡ lấy Nó, tay kia đưa ra chào cùng tự giới thiệu.
- Lăng Thiên Hạo, sát thủ máu lạnh nhất của mọi thời đại, xuất quỷ nhập thần chính là anh?!?! – Jes bỗng nhiên nói như hét, hèn gì trông anh ta như thế mà cô lại không nhận ra. (Jes nhà mình bị mê trai đẹp cấp ko thể nào chữa được) Bây giờ tất cả mới có dịp để nhìn lại anh chàng này, dáng người cực chuẩn, phải cao gần 1'90, khuôn mặt góc cạnh, nước da trắng cùng với mái tóc màu nâu hạt dẻ không quá ngắn được thả bồng bênh không theo 1 quy luật nào, ánh mắt sắc lạnh tuy đang cười, thật là 1 con người hoàn hảo đến từng mm.
- Cũng có thể nói là như thế – anh chàng lại nở 1 nụ cười nhạt trông thật quyến rũ.
- Kyo, tại sao em lại quen được anh ta?? – Minh hỏi Kyo, gì chứ, anh là anh trai của Nó thì đương nhiên được quyền hỏi chứ.
- Xin lỗi – Kyo vẫn không nói gì ngoài 2 từ xin lỗi, cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn ai.
- Xin lỗi nhưng chúng tôi phải đi rồi, hẹn gặp lại – còn chưa để ai kịp có phản ứng gì thì Thiên Hạo đã Kyo mà nhảy thẳng ra ngoài cửa sổ mất hút.
- KYO! – Mọi người cùng chạy đến nhưng là đã quá trễ, không còn thấy bóng dáng 2 người đâu nữa.
- Tại sao Kyo lại quen với tên đó?? – Mike không hiểu nổi mà thắc mắc, biết rằng Kyo sẽ không sao khi ở bên cái người tên là Thiên Hạo kia.
- Ken bình tĩnh lại đi! – Jay cùng Joe hét có hết sức mới có thể giữ Hấn không lao ra khỏi cánh cửa sổ kia.
- Bây giờ trước hết là phải rời khỏi nơi này đi, sau đó sẽ tính cách khác tìm Kyo về – Phong lấy lại bình tĩnh mà lên tiếng, mấy người kia không biết phải làm gì hơn nên cũng đành rời khỏi. Khi tất cả đã xuống tới dưới thì thấy anh em của mình đã dọn dẹp sạch sẽ và chuẩn bị đủ mọi thứ.
- Mọi người về trước đi, chỗ này để lại cho chúng tôi là được rồi – Mike quay sang nói với mọi người.
- Dạ! – mọi người đồng thanh rồi chuẩn bị lên xe, xong lại thấy có cái gì đó thiếu thiếu, nhóc Quốc Anh nhanh nhẹn bước lên.
- Thế chị Kyo đâu rồi các anh chị?? – Quốc Anh hỏi, nhưng trả lời cho cậu là những khuôn mặt ừ ừ không ai có thể nói được gì.
- Thôi nào Quốc Anh, chúng ta đi – anh Trường nhanh nhẹn như hiểu ra chuyện gì đành bước lên kéo Quốc Anh đi, Quốc Anh biết điều liền không tò mò nữa mà quay đầu, tuy rất lo cho Kyo nhưng cũng không dám nói thêm gì mà cùng mấy người kia lên xe rồi đi.
- Mọi người đã ra đủ rồi chứ?? – Mike quay sang kiểm tra, cùng lúc Shin với Zenny đang đỡ bà Ngọc xuống tới.
- Kyo đâu rồi?? – Zenny lo lắng hỏi, vắng là không có ai trả lời.
- Anh Mike, để em – vừa thấy Mike định châm lửa thì Jin tiến lên nắm cái bật lửa từ tay Mike, Mike không nói gì chỉ lẳng lặng đưa bật lửa cho Jin rồi lùi ra, mọi người cũng đều lùi lại thật xa, Jin bật lửa và thấy vào nồi nhà rồi nhanh chóng rời đi, tất cả cùng nhau lên xe đi xa 1 khúc thì 1 tiếng nổ thật lớn vang lên, tất cả cùng nhìn lại và chỉ còn thấy một đám khói thật lớn ở phía sau.

Mọi người cật lực truy tìm tung tích của Kyo cùng với Thiên Hạo nhưng gần 2 tuần nay chỉ coi như là công cốc, không có 1 chút dấu hiệu của người, họ đã chuyển tâm nhắm ra tới nước ngoài rồi nhưng vẫn là không tìm được 1 chút gì cả. Chỉ báo cáo lại cho ông Atsushi cùng mấy vị phụ huynh kia là nhiệm vụ đã hoàn thành chứ chưa ai giám nói gì tới việc của Kyo cả. Tim với Liz cũng đã tham gia vào công cuộc tìm kiếm. Chuyện của chị Zenny cũng đã giải quyết xong xuôi, mọi người không ai trách cô cả nhưng cô tuyệt nhiên tự thấy mình không xứng đáng với tình yêu của Shin dành cho cô nên đã xin rời đi, đưa bà Ngọc lúc này đã bị tâm thần không còn nhận rõ việc gì nữa trở về nơi cô làm việc. 3 ngày sau khi sự việc diễn ra thì cảnh sát đưa tin là người dân ở gần đây phát hiện ra xác chết của người đàn ông, và họ đã chứng nhận chính là lão ta.

1 tháng sau Minh nhận được 1 tin nhắn của Kyo, vồn vện có vài chữ, “Mọi người đừng tìm em nữa, hoảng hồn ngày mai em sẽ biến mất. Kyo, thành thật xin lỗi.” chỉ có như vậy, từ 1 số điện thoại lạ. Khi họ muốn gọi lại thì đã không thể liên lạc được, theo như địa điểm này thì chính là ở một nơi nào đó tận dưới Đà Lạt, thế là mọi người lại cấp tốc đáp máy bay xuống Đà Lạt, lúc nhận được tin nhắn là vào buổi chiều cho nên khi họ tới nơi đã là giữa khuya,

tuy nhiên tất cả lại cực kì tĩnh táo và điều động tất cả nhân lực đi mọi ngõ ngách ở cách tỉnh thành làng mạc lân cận, tới sáng hôm sau thì đã có thêm rất rất nhiều anh em và cảnh sát cũng phải bị kéo vào.

- Không lẽ chúng ta đã bị con nhóc đánh lạc hướng?? – Mike nghi hoặc lên tiếng. (mí anh chị làm như VN nhỏ lắm ý)

- Cũng chưa biết được, nhưng gần đây có một cái vực khá nguy hiểm, chúng ta tới đó xem sao, thời gian không còn nhiều đâu – Phong khá thông thạo nơi này nên lên tiếng, anh chỉ mong sao có thể tìm được Kyo cho sớm, bây giờ đã là 5h chiều, chỉ còn vồn vẹn có không đầy 2 tiếng nữa mặt trời sẽ lặn

- Mọi người nhanh nhanh đi – Minh cũng gấp rút không kém mà đi tiếp, họ lại tiếp tục công cuộc tìm người mà không có chút phương hướng nào.

Ở một nơi nào đó, trên 1 sườn núi nào đó, có 1 đôi trai gái đang đứng nhìn hoàng hôn lặn dần, xa xa có một dãy trồng thật nhiều thật nhiều hoa calla màu đỏ.

- Em thật sự muốn như thế này sao?? – chàng trai để khẩu súng ngay thái dương của cô gái mà trêu đùa hỏi.

- Không phải chúng ta đã thoả thuận sao?? Ngày hoa Calla ở đây nở rộ, cũng chính là ngày mọi chuyện nên kết thúc – cô gái đang đứng trên 1 tảng đá lớn sát mép vực, 1 thân quần áo đen, mái tóc màu đỏ bây giờ đang được tự do bay trong gió, và càng được tô màu thêm cùng quỳên với màu đỏ của ánh tà dương trông thật huyền ảo.

- Em thật là ác đấy Minh Châu à, tại sao không nghĩ cùng tôi tiếp tục sống mà phải chọn cái chết?? – Chàng trai rút lại khẩu súng nhét vào túi mà cười khò nhìn cô gái cũng chính là Kyo của chúng ta.

- Anh hiểu rất rõ chuyện đó là không thể nào – cô mỉm cười nụ cười đau khổ nhìn về phía chân trời xa, cảm giác ngắm mặt trời lặn ở đây thật đẹp và thật náo nê.

- Em cũng biết rõ tình cảm của tôi dành cho em mà – người kia lại thổ lộ tâm tình.

- Cảm tình của anh tôi xin nhận nhưng mà người tôi yêu mãi mãi chỉ có anh ấy mà thôi – Kyo quay người lại, nhảy xuống khỏi tảng đá mà thong thả bước về phía những hàng Calla đang nở rộ.

- Không phải là cậu ta đã bỏ em sao?? Khi em về đây cũng đâu có thêm nói cho em biết?? – anh chàng lại đau đớn mà lên án ai kia.

- Đó không phải là lỗi của anh ấy, đó chính là lỗi của tôi! – cô quay ngoắc người lại mà lườm chàng trai rồi hét lên, cô không cho phép, không cho phép ai có quyền nói xấu người cô yêu, không ai có thể!

- Haizzz, chưa bao giờ nghĩ Lăng Thiên Hạo tôi đây lại đi yêu 1 người như em – Thiên Hạo ngẩng mặt lên trời cười to rồi nói.

- Mặt trời sắp lặn rồi, anh mau ra tay đi, nếu không họ sẽ tới – Kyo nhìn những tia nắng cuối cùng đang lặn dần mà nhắc nhở chàng trai.

- Thôi được, nếu tôi đã không có được em thì tôi cũng sẽ để cho tên đó đau khổ mà sống tiếp, còn tôi sẽ luôn ở bên em ngay tại nơi này – Thiên Hạo nói rồi từ từ móc khẩu súng lúc nãy ra, 1 lần nữa đưa lên thái dương của Kyo, Nó có thể nghe được tiếng khẩu súng được lên cò.

- Ken, em xin lỗi – Kyo từ từ nhắm mắt lại, thì thầm tên ai kia 1 lần cuối, cùng lúc 1 giọt nước mắt chảy xuống khuôn mặt đã gầy đi không ít của mình.

- Em thật sự sẽ không hối hận sao??? – Thiên Hạo lần cuối cùng hỏi Kyo.

- Sẽ không – Kyo lắc đầu cương quyết.

- Tôi nghĩ là em sẽ hối hận đấy – Thiên Hạo nói rồi không do dự mà bóp cò.

ĐỪNG! – **KYO!!!!** – tiếng súng vừa phát ra, Kyo lại nghe có tiếng của Ken gọi tên mình mà lại chẳng thấy đau đớn, cứ nghĩ là mình đã quá nhớ ai kia rồi cho nên mới như vậy.

- Ahh, không ngờ bọn họ... lại tới... tới nhanh như vậy – Kyo nghe bên tai vọng lại tiếng của Thiên Hạo đang yếu dần, rồi nghe 1 cái bịch, ơ nhưng mà nó đâu có ngã, từ từ mở mắt ra thì thấy Thiên Hạo đang thoi thóp nằm dưới đất, máu từ đầu anh đang chảy ra ngày 1 nhiều.

- Thiên Hạo, tại sao anh lại làm như vậy????!! – Kyo liền ngồi bệt xuống nâng người anh dậy, 2 hàng nước mắt tuôn trào như suối.

- Anh đã nói sẽ... sẽ làm cho em... cho em hối hận mà *phụt* – anh vừa nói giọng đứt quãng, xong lại phun ra 1 ngụm máu. (chỗ này ta hơi thắc mắc, bị bắn ở đầu thì có thể phun máu không???)

- Tại sao chứ?!? – Kyo gào thét lên. – Cấp cứu, đúng rồi, gọi xe cấp cứu! – nó như nhớ ra việc gì bỗng reo lên rồi lật đật tìm điện thoại, nhưng chợt nhớ ra là điện thoại đã bị cô đập mất rồi. – Anh cố lên, tôi đưa anh đi bệnh viện ngay bây giờ – Nó nói rồi định ngồi dậy để đỡ anh đứng lên.

- Không... không cần đâu, đã... đã quá... quá trễ rồi... rồi *phụt* – anh vừa ngăn nó lại vừa yếu ớt nói xong lại thêm 1 ngụm máu nữa, – Chi cần... chi cần có thể làm em nhớ tới anh suốt đời, thì... thì có phải lấy cái chết để... để đánh đổi... đổi cũng không... không đáng gì... – anh chưa nói hết câu thì đã

tất thở cùng với 1 nụ cười. Lăng Thiên Hạo anh cả đời chưa bao giờ biết tới 2 từ yêu thương, nhưng chỉ 1 lần vô tình đối đầu với nó mà đã bị ánh mắt che giấu dưới cái nón lưỡi trai kia làm cho mê mẩn, 1 lần tình cờ 3 năm trước biết được bí mật giữa Nó và bà Ngọc đã tiếp cận nó, Nó đã đánh đổi tính mạng của mình chỉ để anh giúp Nó 1 chuyện, thế nhưng anh chỉ muốn được nó để ý dù chỉ 1 chút thôi cũng không có, trong lòng của Nó chỉ có mỗi hình bóng của cái tên mà đã rời bỏ nó. Anh hôm nay chỉ muốn nó khắc ghi hình bóng của anh ma thôi, tay anh đã nhuộm đầy máu rồi, cho dù có chết cũng chỉ là việc đương nhiên, anh đã bị nó cảm hoá, cho nên hôm nay chọn cái chết này để có thể 1 lần được nó quan tâm, anh đã mãn nguyện lắm rồi. (haizzz, cái này gọi là n.g.u này, có cần phải lụy tình thế ko Hạo ka???)

Thiên Hạo, THIÊN HẠO!!!! – Nó ôm chặt lấy thân thể vẫn còn nóng ấm của anh mà gào thét, tại sao chứ?? người nên chết đi là nó cơ mà, tại sao anh lại hồ đồ như thế.

- Kyo, em có sao không??? – Ken bây giờ mới lên tiếng, lúc này đang tìm kiếm thì nghe tiếng nó hét, mới đầu còn tưởng đâu mình nghe nhầm nhưng bọn họ vẫn chạy nhanh tới nơi phát ra tiếng hét, vừa chạy tới nơi cũng là lúc mà Thiên Hạo nổ súng, tất cả như điên hồn khi thấy khẩu súng đang chia về phía nó, nhưng nhanh như cắt người nhận viên đạn lại chính là chủ nhân của khẩu súng, rồi thì tất cả mọi chuyện diễn ra, mọi người đứng ngoài không hiểu chuyện gì, lại đang cực kì bất ngờ cho nên không kịp phản ứng cho tới khi tiếng hét đau thương của nó kéo họ về với thực tại, Hắc liên xông tới định đỡ nó dậy thì lại bị nó làm cho điên hồn thêm lần nữa.

- Các người đừng qua đây! – Nó hét lên cùng cầm lấy khẩu súng từ tay của Thiên Hạo mà chỉ vào mình. (hình như Kyo rất thích chơi trò này thì phải??)

- Kyo, đừng làm vậy! – Minh thấy thế thì lập tức chạy lên trước xua xua tay ngăn cản.

- Tôi đã nói là các người đừng tìm tôi nữa mà, các người tới đây làm gì?!?! – Nó nhìn sang từng người mà gào thét, lại có thêm 1 người nữa vì nó mà từ bỏ cuộc sống này, thật sự là nó không thể nào bình tĩnh được.

- Kyo, có gì từ từ nói, đừng như thế – Mike cũng bước lên ra giọng đàm phán với nó.

- Không được qua đây! – Nó hét lên rồi đứng dậy, càng ngày càng lùi về phía sau cho tới khi đã đứng sát bờ vực mà không cho ai có thể tới gần, chỉ còn 1 bước nữa, 1 bước nữa thôi là mọi chuyện sẽ kết thúc rồi.

- Kyo đừng lại đi, đừng như vậy mà – Liz, Jes với Rika cùng chạy tới khuyên ngăn, mặt mày đã ràn rụa nước mắt.

- Xin lỗi, ta xin lỗi bọn mi, nhưng tay ta đã dính đầy máu tươi của người vô tội rồi, không thể quay đầu lại nữa đâu – Nó vừa nói vừa nhìn lên bàn tay để trống của mình rồi lắc đầu mà nói với mấy người kia.

- Kyo, có gì từ từ nói, đi lại đây đi, đứng đó nguy hiểm lắm – Minh tiến thêm 1 bước tới gần Nó mà năn nỉ, anh đã mất nó một lần rồi, vất vả lắm mới tìm được, anh không muốn mất nó thêm lần nữa đâu.

- Anh hai đứng yên! Em xin lỗi, vì hiểu lầm mà đã lạnh nhạt với anh cùng tất cả, nói với Sei cho em chị 2 xin lỗi – Nó cảnh giác nhìn anh mà đau khổ nói, rồi quay sang mọi người, – Mọi người cho Kyo xin lỗi, chỉ vì sự ích kỉ của Kyo mà đã làm hại đến mọi người mất đi người thân của mình, thật tình xin lỗi! – Nó nói với tất cả mọi người đứng ở đó, nhìn thấy nó bây giờ ai cũng phải thương tâm, 1 Kyo ngày thường lạnh lùng nhưng lại đầy sức sống và mạnh mẽ, nhưng bây giờ trước mặt họ là 1 Kyo tiêu tụy và yếu đuối.

- Kyo, hãy cứ trở lại đây đi rồi nói – mọi người cùng khuyên nhủ nó.

- Không! mọi người không cần nói nhiều! – nó lắc đầu cương quyết rồi quay sang hắc, – Ken, em xin lỗi.....xin lỗi vì đã gạt anh,.....nhưng hãy giúp em.....thay em chôn cất Thiên Hạo...anh ấy...anh ấy không phải là người xấu.....em đã phụ anh ấy rồi...hãy giúp em chôn cất anh ấy ngay cạnh căn nhà kia – chỉ tay về phía 1 căn chòi nhỏ – cũng đừng vì sự ra đi của em mà đau lòng....sẽ có....sẽ có người khác tốt hơn em yêu anh.....cùng nói với các cha mẹ nuôi là em xin lỗi và cảm ơn họ đã luôn yêu thương em.....còn bây giờ thì vĩnh biệt.

ĐỪNG! 1 phát súng vào thái dương và từ từ người nó ngã về phía sau trong khi mọi người còn bàng hoàng thì Nó đã rơi xuống vực sâu. – Nhớ giúp em chôn cất Thiên Hạo – trước khi mất hút trong bóng tối của màn đêm thì hắc còn nghe tiếng của nó cứ văng vẳng dội lại, những ánh sáng cuối cùng của buổi hoàng hôn cũng tắt hẳng, để cho màn đêm bao trùm lên tất cả mọi vật. Như Nó đã nói, Nó sẽ biến mất khi hoàn hồn tắt, kết thúc mọi việc.

- KYO/ CHI 2!!!! – tất cả cùng kịp hoàn hồn lại mà chạy tới thì Kyo đã mất hút trong bóng tối của vực sâu, Hắc và Minh như muốn nhào theo xuống với Nó nhưng đã bị Phong và mấy người khác kéo lại, vì nơi bọn họ đứng có rất nhiều đá trơn, nếu bất cẩn sẽ cùng 1 số phận với nó.

- Alo, hãy ngay lập tức triệu tập tất cả lực lượng tới ngay chân núi XX tập hợp – Mike nhanh chóng lấy điện thoại ra gọi người tới cứu trợ, còn bọn họ thì cố gắng kéo Minh với Hắc lại, phân phối cho vài người như lời Kyo đưa thì thể đã dần ngu lạnh của Thiên Hạo đi chôn cất rồi thì còn tất cả đều tập trung xuống núi mà đi tìm Kyo, 20' sau thì tiếng của động cơ trực thăng cùng xe cứu thương đã tập hợp dưới chân núi, xong thì mọi người dùng đèn bắt đầu đi tìm nó, khu vực này rất rộng lớn mà toàn là rừng rú cho nên công việc của họ thật sự rất vất vả.

Tới lúc này thì họ không thể nào ếm nhện chuyện này với ông Atsushi cùng với các cha mẹ nuôi khác của Nó nữa, thế là phải gọi điện sang Nhật. Nhóc Ran, Rei, ông Atsushi cùng với Thanh Thanh và Minh Thư cũng đã cấp tốc bay về trong ngày hôm sau và lao vào tìm kiếm.

Hắc như người điên lao đi tìm Nó, 2 ngày liên tiếp họ không ngừng nghỉ tìm kiếm Nó ở dưới vực sâu nhưng vẫn là không tìm được. Họ không nản lòng mà tiếp tục công cuộc tìm kiếm, Zin với Sei cùng nhau đi đường khác mà lên phía trên 1 tìm kiếm, Ran và Rei thấy 2 cô nhóc lại có trò thì không biết phải làm sao đành đi theo 2 cô nhóc nghịch ngợm này. Cả 4 cùng nhau tìm kiếm ở mọi ngõ ngách, hôm đó đã là ngày thứ 3. Sau gần 5 tiếng đồng hồ lục lọi tìm kiếm, bỗng nhiên nhóc Zin liên hét toát lên.

- Chị Kyo, chị Kyo đây rồi!!!! Anh Rei, anh Ran, Sei, chị Kyo đây rồi!!! – con nhóc hét toát lên gọi 3 người kia cùng chạy đến, Kyo bị treo lơ lửng trên mở dây leo rậm rạp, người bị trầy xước ở mọi nơi trông thật đáng thương, nhưng vết thương trên thái dương vẫn là hù dọa người nhất.

- Chị 2!! – 3 đứa kia vui mừng chạy lại đỡ nó xuống cùng xem xét, Ran nhanh chóng lấy điện thoại ra gọi cho bọn người kia, Kyo nhanh chóng được đưa đi bệnh viện. Qua kiểm tra sơ bộ thì Kyo bị chấn thương khá nặng nhưng lúc họ tới thì nhịp tim đập đã khá yếu mất máu rất nhiều vì vết thương trên thái dương, nếu trễ thêm 1 ngày nữa thì tình hình sẽ không thể nào cứu được. Mọi người vừa thở phào nhẹ nhõm lại bị cái tin chết người đó hù dọa đến là muốn rịn rồi. (hơ, 3 ngày chưa chết, ta hơi bị phục rồi á nha)

Bên cạnh sát thì thở phào nhẹ nhõm, bị hành hạ gần 4 ngày trời không ngừng nghỉ cuối cùng cũng có thể rời khỏi nơi này, bên phía bác sĩ thì rịn rồi tay chân, sẽ khốn khổ đây nếu cô công chúa nhỏ nhà này có chuyện gì (Kyo mà cứu không được thì mí chú ko chết cũng bị thương a, keke. mí vị bs: mí im dùm cái nồm thối của mí lại sẽ giúp đc nhiều đây! *lừm*). Bên phía các bang thì cũng có thể nói là thở phào nhẹ nhõm mà về nhà nghỉ ngơi, chỉ có đám người của THUNDER và anh em của Kyo là như người mất hồn, tuy không nói nhưng không ai không rõ là Kyo cũng như 1 phần sống của họ, mặc dù đã chuẩn bị tinh thần để đối phó với tình trạng xấu nhất nhưng khi nghe nói là Nó có thể không cứu được thì ai nấy cũng như có tảng đá đè nặng lên thân thể mình.

Người thảm hại nhất vẫn là Minh và Hân, 2 người yêu nó còn hơn mạng sống của mình, lúc đưa Nó vào bệnh viện thì có nguyên 1 đoàn hơn trăm người đi theo, nhưng vì bệnh viện không thể chứa chấp hết tất cả cho nên mẹ của Hân đã nói với bọn anh em của Nó là hãy về nhà nghỉ ngơi đi, có gì bà sẽ thông báo cho bọn họ, chứ mà cả đám người như thế xông vào bệnh viện thì không hay chút nào, với lại mọi người ai cũng đã mệt, thế là mặc dù không muốn nhưng bọn họ cũng đành ra về, bệnh viện lúc này chỉ còn lại người của THUNDER, Ngũ Quỷ, 3 cặp của bọn Rika, ông Atsushi, ba mẹ Hân và 2 nhóc Seiz với Zin mà thôi.

- Minh, em bình tĩnh chút đi, đây không phải là lỗi của em, đừng như thế – Phong nhẹ nhàng khuyên nhủ cái người đang thần thờ ngồi ở ngoài ghế chờ, sau khi tìm được Kyo tới giờ Minh chưa thém nói chuyện với ai một câu nào, chỉ ngồi một mình lăm bằm lăm bằm cầu nguyện cho Nó mà thôi.

- Cũng tại em làm anh không tốt, nếu như mà nói rõ với con nhóc ngay từ đầu thì sẽ không có chuyện như vậy, em thật đáng chết mà!!! – Minh cuối cùng cũng nhìn tới Phong, ánh mắt đau khổ như cái gì đó quý nhất trong đời anh đã mất đi vậy, trông thấy mới thật đau lòng.

- Phong, con đưa Minh về nghỉ ngơi đi – ba của Phong nói với con trai, nhìn Minh, đưa con trai nuôi ông thương không kém con ruột như vậy thật đau sót nha.

- Không, con không đi đâu hết, con phải ở lại đây chờ Kyo – Minh ngoan cố lắc đầu.

- Thôi được, con đừng như thế, Kyo mà biết con như thế con bé sẽ đau lòng lắm, để mẹ về nhà làm chút gì đó lên cho mấy đứa ăn, tiện thể sẽ đem quần áo lên cho, mấy đứa đã mấy ngày không tắm rửa rồi – bà Loan, mẹ Hân đành phải lên tiếng, bà biết bây giờ có khuyên bảo thế nào thì bọn nhóc này cũng sẽ không nghe. (í ẹ, mí a chị nì ở đó!!!)

- Để bọn con cùng bác về – mấy người con gái cùng đứng dậy lên tiếng.

- Thanh Thanh với Minh Thư cũng cùng mẹ về nào, lát nữa mẹ sẽ cho người đưa 2 đứa tới, không được làm loạn – bà Loan nói với 2 nhóc kia, vừa như năn nỉ lại vừa như ra lệnh.

- Không, con muốn ở lại với chị 2! – Sei lắc đầu phản đối.

- Con cũng muốn ở lại với chị Kyo! – Zin cũng cứng đầu không nghe.

- Phu nhân để chúng con đưa 2 tiểu thư về cho ạ – Ran với Rei một mỗi đứng lên nói với bà Loan, tuy không muốn rời khỏi đây nhưng cả 2 không thể làm gì hơn, thật sự là cả 2 đều rất tự trách khi chị 2 ra như vậy mà lại không thể làm gì hơn.

- Không mà, em muốn ở lại! – cả 2 nhóc cùng ngang bướng.

- Chị 2 sẽ không muốn 2 tiểu thư không nghe lời đâu – Rei nghiêm nghị lên tiếng.

- Nhưng, ... – Sei đang định lên tiếng thì đã bị Ran cắt lời.

- Không nhưng nhì gì hết, nghe lời thì sẽ còn cho tới, còn không sẽ nhốt luôn trong nhà – Ran nói rồi quay người chào tất cả rồi bước đi trước, Rei cũng bước đi, Seiz và Zin ngoài dự đoán của bọn người kia ngoan ngoãn cuối đầu đi theo 2 nhóc kia, mặt thì không cam tâm chút nào. Mọi người tuy đang lo lắng cho Nó nhưng cũng không khỏi ngạc nhiên, ai không biết là Ran nhà mình kiêu lòi cỡ nào, còn hơn cả Tim nữa, thế mà lại có thể trong lúc này lên giọng, mà còn với 2 bảo bối của chị 2 mình nữa, thật là ngạc nhiên. Mà còn 2 tiểu công chúa nhà này lại không dám cãi lời nữa mới ghê chứ!?

- Thôi chúng ta cũng đi – bà Loan quay sang nói với 2 chị gái, còn 3 cô nương nhà mình thì đang rút trong lòng 3 chàng mà thút thít, cả 3 chàng thì ra sức đồ dảnh.

- Hay là chúng ta cùng về nhà đi, chút nữa lại lên, chứ có ngồi đây cũng không thể làm gì đâu, cứ để cho Minh, Phong với Ken ở lại là được rồi – Mike đứng dậy lên tiếng, dù sao ai cũng cần về nhà tắm rửa cái đã, dù sao thì ở nhà vẫn hơn.

- Uhm, nhưng cứ thay phiên nhau đi, ta không tin tưởng 3 đứa này ở đây 1 mình đâu – ông Atsushi gật đầu rồi lại lắc đầu mà nói, ông là ai chứ, có thể nói không ai hiểu 3 đứa này bằng ông đâu, họ vừa là học trò, lại vừa là con nuôi của ông cả mà, làm như họ nghĩ gì ông không biết chắc.

- Cũng được, vậy thì cho mấy đứa con gái về trước đi – ba Phong lên tiếng, tuy ba của Phong là 1 người rất dễ dãi nhưng lời nói lại cực kì nghiêm khắc, không cho cự tuyệt, thế là 3 cặp kia cũng bị đuổi về. Tất cả cùng chào tạm biệt rồi ra xe đi về, trong lòng cực kì lo lắng.

- Rốt cuộc thì chuyện gì đã xảy ra??? – sau khi tất cả đã chìm vào im lặng thì ông Atsushi lại lên tiếng hỏi, tuy không nói nhưng ai cũng hiểu là ông rất lo lắng cho Kyo, ông xem Kyo như con gái ruột của mình, thương yêu hết mực. Mike tóm tắt tất cả mọi chuyện mà nói cho 2 người lớn, không hề dấu diếm 1 chút gì.

- Nhưng con thật sự không hiểu lí do gì lại khiến cho Kyo phải ngăn ông ta và tại sao con bé lại quen được với Thiên Hạo để xảy ra việc như thế này – Mike kết thúc câu chuyện bằng 1 câu thắc mắc của mình.

- Chắc là con bé vẫn còn muốn biết lí do thật sự cho cái chết của 1 người – ông Atsushi sau vài giây suy nghĩ sức nhớ ra việc gì đó lên tiếng.

- À??? – tất cả cùng ngạc nhiên hỏi.

- Đó là một cô bé người Nhật tên Yuki Takashima (ta nhớ là cái họ nì, nhưng nếu ko phải thì các nàng chinh ta nhé), một cô bé khá xinh xắn mà Kyo quen được sau một lần đi làm việc, nói đúng hơn là cứu được, Kyo em con bé như chị gái mình vì gia cảnh của con bé, nhưng rồi sau này đã bị lão ta cho sát thủ tới ám sát con bé, Kyo đã bị chấn động 1 thời gian dài nhưng ít ai biết tới việc này, ai cũng chỉ nghĩ là con bé đã về với gia đình vì Kyo nó không muốn cho người ngoài biết. – ông Atsushi kể lại tóm tắt mọi việc mà ông biết được.

- Thì ra cái mộ mà con bé hay đi thăm chính là mộ của cô bé kia – Phong như nhận ra điều gì đó liền gật gù lên tiếng.

- Uhm, Yuki đối với Kyo có cái gì đó rất đặc biệt, có 1 lần ta thấy cuốn nhật kí của con bé, thì ra thật ra chính là Yuki đã cứu Kyo vì lần đó là sau khi Minh bỏ đi chưa lâu, lần đó con bé vẫn chưa trấn tĩnh được tinh thần, hành động lại không đem theo 5 đũa Ngũ Quỷ cho nên sau khi làm việc xong đã uống say, Yuki năm đó mới 16 tuổi, là 1 kĩ nữ (ta ko muốn dùng chữ đ* vì rất khó nghe, và lại đây là ông Atsushi nói cho nên dùng chữ kĩ nữ sẽ dễ nghe hơn) trong quán bar đó, Yuki đã cố gắng liều mạng mà cứu Kyo, cho nên Kyo đã nợ Ruki một mối ân tình không bao giờ trả được – ông Atsushi lại nói thêm.

- Con thật sự không đáng để làm anh của con nhóc mà, con thật sự là đồ anh tòi!!! – Minh lại đau khổ tự trách mình.

- Minh à, ta không phải muốn nói ra để con tự trách mình, chỉ là ta nói như thế để giải nghĩa thắc mắc của mọi người thôi – ông Atsushi chán nản với Minh, cậu con trai nuôi mà ông cực kì coi trọng lại ra như thế này, thật sự làm ông thất vọng a.

Hắn vẫn lặng yên ngồi đó không nói gì, Hắn không ngạc nhiên lắm về chuyện này vì Hắn biết rất rõ, lần đó Hắn sang Nhật có việc, lại cùng đi vào ngay cái bar chỗ Nó đang ngồi uống rượu, Hắn chính là người đưa Yuki tiếp cận giúp đỡ Nó vì Hắn không tiện ra mặt, và mấy cái tên phá rối Nó đã lãnh nhận sự trừng phạt là cái chết thảm vì dám đụng chạm đến người con gái của Hắn, chỉ là không ngờ Nó lại sùng bái cô gái kia như thế, mọi chuyện cũng là từ Hắn mà ra, nếu như lần đó Hắn nghe lời Tim ra mặt thì có lẽ sẽ không có chuyện gì, nếu, cũng chỉ là nếu mà thôi, mọi chuyện dù sao cũng đã xảy ra rồi (grrrr ta hận mi Ken à, s 2 mình đứa nào cũng Ken mà mi lại làm ta mất mặt thế, hèn là ta có thêm chữ Z ở phía sau nếu ko chắc đập đầu vào gối tự tử quá a!). Hắn đau đớn ngẫm nghĩ lại mấy ngày trước khi tới chỗ của lão ta, Nó thật khác lạ, mà Hắn lại vô tình không nhận ra sự khác lạ của Nó, cứ nghĩ Nó muốn những nhéo với mình mà quên rằng Kyo là 1 con người rất đúng đắn, sẽ không bao giờ lại đi làm nũng với Hắn, càng nghĩ Hắn càng tự trách mình, cái đèn màu đỏ dầy nhìn thật chói mắt, Hắn chỉ muốn 1 phát đập nát cái đèn đó đi để xông vào trong mà gọi Nó dậy, và Hắn đã hành động, Hắn chậm rãi đứng dậy.

- Trọng Tuấn, con ngồi xuống đó cho thầy! – ông Atsushi dường như hiểu ra ý định của Hắn liền lên tiếng gọi Hắn lại.

- Tuấn! – ông Thành, cha Hắn cũng lên tiếng gọi nhưng dường như Hắn chẳng còn nghe thấy, thấy vậy Mike cùng với Ryo liền chạy tới kéo Hắn lại.

- Thằng nhóc này, em nghĩ em đang làm gì chứ, bây giờ em mà xông vào đó chỉ tốn làm cho bác sĩ càng hoàn hơn, em có thể nào ngồi im một chỗ không??? Hay muốn anh tống em về nhà! – Mike bức bối mà mắng Hắn, Hắn như bưng bĩnh, không nói gì mà chỉ lẳng lặng đẩy tay của Ryo cùng Mike ra rồi quay lại phía ghế mà ngồi xuống, 2 khuỷu tay chống lên gối, úp mặt vào lòng bàn tay dấu đi khuôn mặt của mình, Hắn cứ ngồi như thế bất động thật lâu, thật lâu cho tới khi mẹ Hắn cùng những người kia quay lại cũng không ngăn mặt lên. Mọi người thay nhau ra về, Hắn vẫn ngồi đó bất động.

- Anh ba, ăn cái này đi – Zin bưng chén cháo về phía Hắn, lay lay người Hắn mà nói.

- .... – Hắn không nói gì, cũng không ngẩng mặt lên.

- Anh ba, anh không chịu ăn uống gì như vậy, tới khi chị Kyo tỉnh dậy thấy anh như vậy, chị ấy sẽ giận anh đấy – Zin kiên nhẫn lay người anh trai mình.

- .... – Hắn vẫn không trả lời, cứ ngồi như thế.

- Anh baaaaa!!! – Zin vẫn không bỏ cuộc mà lay người anh mình, thấy Hắn như vậy cô nhóc thật đau lòng.

- Em thật là phiền quá đấy nhóc – Hắn đột ngột hất tay Zin, làm chén cháo nóng trên tay cô nhóc đổ ập lên tay và chân của em gái mình. Lúc này Zin lại chỉ mang chiếc áo thun ngắn tay, chiếc quần short thể thao khoe ra tay chân trắng nõn nà, nhưng bây giờ đã bị chén cháo nóng đổ ập lên đó ừng, đau rát nhưng cô nhóc vẫn không hề kêu la tiếng nào chỉ nhìn hắn bằng ánh mắt đau thương. Hắn như bất động trước hành động của mình và ánh mắt của Zin, mọi người cùng đông cứng người, xong nhóc Rei là người đầu tiên chạy đến.

- Tiểu thư, cô không sao chứ??? – Rei vừa lo lắng hỏi vừa lấy khăn tay lau đi cháo trên người cô nhóc.

- Em không sao – Zin đẩy tay Rei ra, – Anh ba, anh không thương Zin nữa, Zin ghét anh ba! – Zin nói với Hấn rồi bỏ chạy đi, mặc cho vết bỏng càng ngày càng đau rát.

- Zin!!! – cả đám người cùng nhau gọi Zin.

- Mọi người ở đây trông chừng anh Ken đi, để tiểu thư cho cháu – Rei nói nhanh với mọi người rồi đuổi theo Zin.

- Tuấn, tại sao con lại làm như thế với em, mẹ biết là con đang lo cho Minh Châu, nhưng con cũng không thể quá đáng như thế – bà Loan thấy con trai và con gái như thế thì hết sức đau lòng.

- Con... – Hấn nhìn theo dáng của Zin khuất sau hành lang thì mới bừng tỉnh, lại không biết nói thế nào, thật sự là Hấn cũng không ngờ mình lại có thể hành động quá khích như thế.

Rei tìm được Zin ở ngoài balcon của bệnh viện, đang ngồi bó gối ở 1 góc thút thít, nhưng lại không hề rơi 1 giọt nước mắt. – Tiểu thư, cô không sao chứ?? – Rei tới gần, ngồi xuống cạnh Zin nhẹ nhàng hỏi.

- Tại sao anh ba lại như vậy chứ?? – Zin ầm ức nói, không ngẩng mặt lên, biết là anh ba đang lo cho chị Kyo của cô, nhưng cô cũng lo vậy, sao lại đối xử với vô như thế?!

- Anh Ken chỉ là đang lo lắng cho chị 2 thôi, còn bây giờ tôi đưa tiểu thư đi băng lại vết bỏng, nếu không sau này sẽ để lại sẹo thì xấu xí lắm đó – Rei nhanh nhẹn đứng dậy.

- Không cần! – Zin hét lên, không nhìn lấy Rei mà bịt tay lại.

- Tiểu thư cô đừng bướng bỉnh như thế, nếu chị 2 biết được sẽ càng giận anh Ken hơn và cũng không thèm nói chuyện với cô đâu, có nhớ lần trước bị thương chị 2 đã bao lâu không nói chuyện với cô không – Rei kiên nhẫn ngồi xuống nắm lấy 2 bàn tay đang bịt tai của Zin ra mà hỏi.

- Em không muốn chị Kyo giận đâu, huhu – vừa nghĩ tới lần trước vì không cẩn thận làm tay bị xướt nhẹ mà đã bị Kyo bài xích hết cả 2 tháng, lần này như vậy không những Kyo nếu biết sẽ giận mình, mà còn sẽ giận luôn anh ba làm Zin sợ đến bật khóc luôn. Tuy nói ghét Hấn nhưng thật ra nhóc cũng hiểu anh ba chỉ là vì đang lo lắng chứ không có ý tổn hại đến nhóc, cho nên nghĩ đến Kyo sẽ giận cả 2 thì liền lo lắng.

- Vậy thì chúng ta đi thôi – Rei lại cười hiền đứng dậy, Zin liền đứng dậy theo Rei, nhưng lại vì vết bỏng ngay đùi cho nên khi đứng dậy lại thấy đau rất, cô nhóc liền nhăn mặt, nước mắt lại trào ra.

- Đau lắm à? – Rei nhìn thấy biểu hiện trên mặt Zin thì cũng thấy đau lòng. – Hay là để tôi bế tiểu thư đi – nói rồi không để cho Zin kịp có phản ứng Rei cúi người xuống bế Zin đi xuống tìm y tá băng bó vết bỏng, may mà chỉ là bỏng nhẹ, thoa thuốc là hết chứ không cần phải băng bó gì, có lẽ từ này cho tới khi lành cô nhóc sẽ không thể mang quần ngắn nữa (con người ta mang quần ngắn tới đầu gối lận nha đứng có nghĩ nhiều quá)

- Cảm ơn anh nhiều nha Rei – Zin sau khi băng bó xong liền đỏ mặt cảm ơn Rei, cũng vì cái tính bướng bỉnh của nhóc mà đã làm phiền Rei rất nhiều trong gần cả 2 tháng nay

- Không gì đâu thưa tiểu thư, đây là trách nhiệm chị 2 giao, dù có chuyện gì thì tôi cũng phải bảo vệ tiểu thư mà – Rei không biến đổi sắc mặt mà nói, – Bây giờ chúng ta trở lại chứ?? – Rei hỏi thêm

- Vâng, nhưng anh có thể nào đừng có 1 cái là tiểu thư, 2 cái là tiểu thư được không – Zin gật đầu xong lại nhăn mặt, xống với Kyo không nhiều nhưng Zin bị lấy cái tánh này của Kyo, không thích kiểu cách như thế nghe thật xa lạ.

- Không thể – Rei dứt khoát lắc đầu rồi đứng dậy mở cửa cho Zin, cho dù là tức đến run người nhưng Zin vẫn không thể làm gì được Rei.

- Đáng ghét – Zin thả lại cho Rei 1 câu rồi nhanh chóng đứng dậy thẳng tiến nơi phòng cấp cứu nơi Kyo đang được cấp cứu mà đi tới, Rei không nói gì chỉ mỉm cười lặng lẽ đi ở đằng sau Zin. Thấy Zin quay lại mọi người ai cũng thờ phào thầm cảm ơn Rei, bà Loan sau khi hỏi thăm con gái không sao mới thờ phào nhẹ nhõm, mọi người lại rơi vào im lặng. Hấn cầm điện thoại lên bấm bấm gõ gõ gì đó xong lại bấm nút send, vài giây sau điện thoại Zin báo có tin nhắn, thì ra là Hấn gửi tin cho cô nhóc.

“Xin lỗi nha, anh ba không cố ý, khi nào Kyo tỉnh dậy anh ba sẽ dắt em đi tới nơi mà anh ba đã hứa (づ____ゝ)” tin nhắn còn kèm theo 1 cái mặt

- Anh ba – Zin vui đầu vào người Hấn mà khóc

- Con nhóc này, sao mà hay khóc vậy – Hấn nhẹ nhàng xoa đầu nhóc, giọng cũng thêm được vài phần ôn nhu.

- Huhuhu, Zin không có giận anh ba đâu nha – Zin nũng nịu trong lòng Hấn.

- Nhưng là anh ba có lỗi mà, thôi nín đi, anh ba không thích thấy con gái khóc đâu – Hấn lại xoa đầu nhóc.

- Hức....không...không khóc nữa – Zin lau nước mắt rồi cố nặn ra 1 nụ cười, mọi người lại thờ phào thêm lần nữa. Sau vài phút náo loạn thì mọi thứ lại chìm vào im lặng, đã hơn 4h đồng hồ rồi mà chưa thấy có tín hiệu là ai đến phòng kia sẽ tắt đi, bỗng cánh cửa bật mở, 1 anh chàng không biết là bác sĩ hay y tá chạy ra.

- Con bé thế nào rồi bác sĩ?? – bà Loan là người bật dậy đầu tiên.

- Không khả quan lắm, đang xuất huyết, cần truyền máu nhanh – anh chàng tạm thời cứ gọi là bác sĩ nói nhanh rồi rồi đi, vài phút sau quay lại cùng bịch máu và thêm vài người bác sĩ nữa, mọi thứ lại chìm vào yên lặng, sau đó là khoảng 10 – 15' là lại có 1 y tá hoặc bác sĩ chạy ra chạy vào, họ đã không còn tâm trạng nào mà ư ngồi xuống đứng lên nữa, mỗi lần có y tá hay bác sĩ ra sẽ tự thông báo tình hình. Mấy người kia cũng đã quay lại, Hân cùng với Minh và Phong sau 1 lúc lâu năn nỉ ý ôi mới chịu đứng dậy đi tắm và thay quần áo. Lại thêm 5 tiếng đồng hồ nữa trôi qua, mọi người dường như đã kiệt hết sức lực, cùng thật sự đã không thể nào chờ đợi thêm nữa thì cái đèn màu đỏ đến choá mắt đó cuối cùng cũng được tắt đi, cánh cửa phòng cấp cứu được mở ra trong sự chờ đợi của mọi người.

- Bác sĩ, Kyo thế nào rồi??? – Hân nhanh chóng chạy đến nắm lấy tay người bác sĩ già (nghe biến thái quá)

- Kyo thế nào rồi bác sĩ?? – Minh cũng nhanh chóng chạy đến, mấy người kia cũng không chịu thua mà chạy đến vây quanh vị bác sĩ già.

- Mọi người bình tĩnh, tiểu thư Minh Châu đã qua thời kì nguy hiểm – người thay mặt phát biểu là Viện trưởng, nói tới đây ông ngừng lại, vừa nghe tới đây ai cũng thở phào, nhưng.... Nhưng.... tuy là đã qua thời kì nguy hiểm, nhưng có muốn tỉnh lại hay không là.... là phải tùy vào...tùy vào bệnh nhân có muốn tỉnh lại hay không, hoặc có thể sẽ....sẽ thành người....người thực vật – Viện Trưởng giải thích, âm thanh càng ngày càng nhỏ dần, nhỏ dần. Vì Kyo đã mất máu khá nhiều, cộng thêm là vì vết đạn đã ghim vào thái dương cho nên đã chạm vào dây thần kinh, cùng thêm lúc ngã đã bị va chạm đầu vào thành đá cho nên đã tụ máu bầm, chỉ cần trên thêm 5-10' nữa thôi cũng có thể mất mạng rồi, có thể giữ được tính mạng cũng đã là 1 vấn đề rồi. (Huhu, chỗ này Kenz bótay.canh rồi, không hiểu lắm mý chuyện nì nha ٩(××)٩)

- Không thể nào!!! – Hân như muốn xông lên mà đánh chết cái ông viện trưởng này, nhưng may là có mấy anh trong THUNDER chặn lại, Họ không quá ngạc nhiên với kết quả này, dù sao cũng đã chuẩn bị tâm lí rồi, chỉ có Hân và Minh là không thể chịu được đã kịch này mà thôi.

- Thế bao nhiêu phần sẽ tỉnh lại?? – ông Atsushi bình tĩnh hỏi.

- 40-60 nghìn về sống thực vật, nếu trong vòng 4-5 năm mà không tỉnh lại thì xin gia đình hãy chuẩn bị tâm lí – vị viện trưởng nói xong liền xoay người đi trước.

- Bây giờ bệnh nhân cần được đưa vào phòng điều dưỡng, mọi người đừng làm phiền bệnh nhân – 1 vị bác sĩ khá trẻ quay sang nói với bọn họ rồi cùng vài người khác đưa Kyo đi, trên người Nó là đầy rẫy những miếng vải băng, dây chuyền đủ thứ, nhìn chỉ muốn làm người ta đau lòng thêm.

- Kyo!!! – Hân cố gắng vùng ra, muốn đi theo Nó nhưng bị mấy người kia ngăn lại.

.....

4 năm sau...

THUNDER đa số đã trở về với công việc của mình. Phong và Minh có thể nói là mĩ mãn. 3 cặp của bọn Jes cũng đã kết hôn vào 2 năm trước vì ba mẹ Jes sau khi tỉnh lại thì đã hối thúc, và lại bọn họ cũng không còn người thân nào cho nên có chút phân vân khi thấy Nó như vậy, nhưng vì bị mọi người hối thúc cho nên cũng đã an bề gia thất. Ngũ Quỷ thì 3 nhóc Ren, Ray với Rey thì an nhàng mà tới công ty giúp việc cho cha mẹ Phong và đang chuẩn bị mở công ty riêng. Ran với Seiz thì cũng đã công khai quan hệ, và Ran cũng đã được sự đồng ý từ Phong và ông Atsushi là sau khi Kyo tỉnh lại sẽ đám cưới vì cả 2 đều không muốn có gì trước khi chị 2 tỉnh lại (nói v nếu tg chơi ác ko cho Kyo tỉnh lại thì có bị ăn đép k nhớ???? (— —)) còn về Rei thì phải đau đầu vì Zin cứ bám chặt lấy cậu không buông (lí do mọi ng đọc ngoại truyện hay nói đúng hơn là truyện ngắn thì sẽ biết). Các anh em của Kyo thì được chia ra để làm vệ sĩ cho cả bọn, một phần thì được chia ra làm bảo an cũng chỉ quanh quẩn đám người đấy.

Có thể nói là mọi chuyện đã rất tốt đẹp, chỉ có Hân là mỗi ngày vẫn đi làm chỉ có vừa ra khỏi công ty là lại chạy ngay đến với Nó. Hôm nay cũng không ngoại lệ, Hân lại tươi tỉnh trên tay bưng 1 chậu Calla màu đỏ mà Nó yêu thích nhất vào thăm Nó.

- Kyo, anh lại đến thăm em này – Hân đặt chậu hoa xuống trước đầu giường của Nó rồi cầm lấy tay của Nó mà thì thầm, thật lâu sau Hân lại thiếp đi, trong giấc mơ, Hân mơ thấy Nó mở mắt ra và nắm lấy tay Hân. Tay Hân bỗng dưng có cái gì đó kêu kêu liên không bằng lòng mà mở mắt ra, và có phải Hân đang mơ, tay Nó đang động đậy và mắt đã từ từ mở ra

- Kyo, em tỉnh rồi! – Hân như muốn reo lên, Hân nhanh chóng chạy đi gọi bác sĩ, hôm nay có lẽ là ngày mà Hân đã chờ đợi suốt 4 năm nay, nhưng khi Hân định chạy đi thì lại chết đứng khi nghe tiếng Nó.

- Anh ....là ai??? – tiếng nó yếu ớt phát ra.

Liệu câu hỏi đó là câu nói đùa của Nó, hay là thật sự Nó đã quên Hân là ai, Mọi người hãy tự quyết định nhé. Và cuối cùng thì họ là những con quỷ khát máu, hay là những thiên thần đội lốt quỷ?! Họ là những Ác Quỷ lương thiện, hay là những Thiên Thần với trái tim đen tối?? Chắc chắn câu trả lời đã nằm sẵn trong tim chúng ta rồi phải không mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Ngoại truyện 1 – Chuyện tình Zin và Rei

Sau lần được đưa về nhật thì Zin cứ bám chặt lấy Rei không rời, còn hơn những lần Zin bám theo Kyo nữa, không ai biết được lý do vì sao ngoài 2 đứa cùng với vài người bảo vệ. Lúc đầu Rei sợ nhất những lúc Zin về Việt Nam vì thế nào cũng đeo theo cậu không rời, nhưng Ken thì lại thích việc đó vì việc Zin bám theo Rei giúp hắn có thời gian ở bên Kyo và Kyo sẽ được yên thân một chút, từ sau lần đi dẹp băng đảng Z đến giờ Kyo vẫn chưa tỉnh dậy. Zin vẫn thường tới thăm Kyo nhưng chỉ được một lúc rồi lại đi mất biệt với Rei, học xong hết năm học thì Zin đòi bama cho về Việt Nam sống với 2 ông anh của mình và bama đã chấp nhận vì hai người toàn phải đi công tác cũng không có thời gian để chăm sóc nó.

- Rei, đi chơi đi mà – Zin kéo tay Rei, người đang ngồi làm gì đó trên bàn làm việc của mình.

- Tiểu công chúa à cô làm ơn tha cho tôi đi, tôi mà không làm xong cái này là mất việc đấy, chị hai mà biết cũng không tha cho tôi đâu – Rei nhăn nhó nhìn cô nhóc trước mặt mình, vẫn chưa chịu buông tha.

- Thì nói là anh Rei đi theo bảo vệ Zin là được rồi – Zin vẫn không chịu bỏ cuộc.

- Bảo vệ đầy nhà đấy thôi, cơ mà ai mở cửa cho tiểu thư vậy??? Tôi nhớ là mình khoá cửa rồi mà!?! – Rei đang định quay lại với công việc thì nhớ ra quay sang hỏi Rei.

- Tự mở thôi – Zin vừa nói vừa đưa cái chìa khoá cô nhóc đã cầm trên tay này giờ, – Mà Zin không ngờ là anh Rei lại có hình của em á nha – Zin cười gian đưa cái hình của mình được dính trong chùm chìa khoá của Rei, phát hiện này làm cho Zin cảm thấy rất vui.

- Sao... sao mà tiểu thư lại có chìa khoá của tôi chứ??? – Rei nhăn nhó nhìn đến là tội, rõ ràng cậu nhớ là mình đã bỏ chùm chìa khoá trong ngăn bàn rồi mà, lật đật đưa tay mở học bàn ra thì chỉ thấy toàn mấy thứ gì đâu không à, còn chùm chìa khoá thì như là biến mất hơi không bằng.

- Thì lúc này tôi bác gái nói Zin đem lên cho anh, lúc trưa bác mượn xe anh đi chợ mà không nhớ sao??? – Zin ranh mãnh nghiêng đầu qua một bên mà nhìn Rei, mặt trông cực gian. (chỗ này ai nhớ thì sẽ nghĩ K vik bậy vì bame Rei đã mất, nhưng đây là mẹ ghẻ thôi nhá)

- Herher, vậy tiểu thư làm ơn trả lại chùm chìa khoá cho tôi đi, không thì không đi làm được đâu – Rei xuống nước năn nỉ.

- Được thôi... – Zin vừa nói được hai chữ thì Rei đã mừng rơn đang định cầm lại chùm chìa khoá thì bị Zin cho mừng học. – Cứ từ từ, nếu anh Rei cho Zin biết lý do vì sao anh Rei lại có hình của Zin thì Zin sẽ đưa lại – Zin giật chùm chìa khoá về phía mình ra điều kiện.

- Ờ... ờ thì tôi... tôi có cả hình của chị hai, rồi hình của Sei nữa mà – Rei vừa thấy hình của Kyo với Sei cũng có trong chùm chìa khoá thì như mở cờ trong bụng trả lời.

- À ha, ok, vậy thì trả chìa khoá cho anh này – vừa nói Zin vừa tháo trong chùm chìa khoá ra một cái, mặt không khỏi thoáng chút buồn nhưng vẫn là không biểu hiện ra ngoài. – Nhưng cái này thì cho Zin mượn mai trả – Zin thấy lại cái chùm chìa khoá cho Rei nhưng lại giữ cái chìa đặc biệt nhất, chìa khoá phòng Rei.

- Tiểu thư đừng có chơi như vậy mà, làm ơn trả lại đi – Rei méo mặt nhìn Zin, cô tiểu thư này đúng là bất trị mà.

- Thôi Zin không làm phiền anh Rei nữa, anh Rei cứ tiếp tục làm việc đi không em nói anh hai đuổi anh khỏi công ty không là gián chức á – Zin không thèm để ý đến lời năn nỉ của Rei mà phán cho một câu rồi bay luôn ra cửa mất hút.

- Haizz, Zin ơi là Zin, em đừng có chơi như thế nữa mà – Rei chống tay trên bàn, mặt úp lên hai tay than thở.

- Rei ơi Rei, chị vào được không??? – tiếng của một cô gái vang lên ngoài cửa, nghe giọng thật ấm nhưng lại trong.

- Chị hai, chị về khi nào thế??? – vừa nghe thấy tiếng người con gái là Rei liền đứng bật dậy chạy ra mở cửa. Đứng trước mặt Rei là một cô bé khá xinh xắn, và nếu ai mà có đọc coi trên mạng thông tin facebook hay đại loại như thế thì sẽ thấy là cô bé này chính là Rainy Ngọc Anh, không phải với khuôn mặt bầu bĩnh của cô mà chính là cái tuổi thật của cô với cái khuôn mặt đó thì thôi thôi không còn biết nói sao luôn, đã 24 tuổi rồi mà nhí cứ như là mới 17 18 vậy á, nếu hai chị em Rei ra đường mà không nổ không ai biết hai chị em là chị em vì chẳng giống nhau tí nào, dù sao thì hai người cũng là chị em khác cha khác mẹ mà.

- Uhm chị mới về – cô gái tạm gọi là Rainy cười hiền với Rei.

- Thôi chị vào đi – Rei nói rồi đứng sang một bên cho Rainy vào.

- Chị mới thấy Thanh Thanh chạy ra từ phòng em, mặt như bắt được vàng vậy á, lại thỉnh được cái gì nữa rồi à??? – Rainy hỏi, mà chỉ cần nhìn cái mặt méo sẹo của Rei thì cô đã biết mình nói đúng.

- Con nhóc đó, em hết biết làm sao luôn, em không nghĩ là mình có thể tự kiềm chế mình nữa đâu – Rei lắc đầu chán nản.

- Hìhìhì, Rei nhà ta biết yêu rồi – không những không an ủi mà Rainy còn chọc thêm vào nữa. – À mà bữa nghe Rei nói là có chuyện gì bên Nhật đúng không?? Bữa bạn quá chưa kịp nói chuyện với Rei à – Rainy tự nhiên ngồi xuống ghế mà lúc này Zin ngồi nói.

- À thì là như vậy, trước khi chị hai bị như vậy thì nhiều chuyện xảy ra chị cũng biết rồi đấy, em phải theo hai Ran với mấy người kia về Nhật, rồi thì mấy người kia qua lại Việt Nam, còn em với Ran phải ở lại bảo vệ, có thể gọi là vệ sĩ cũng được. Vì anh Ran phải bảo vệ tiểu thư Sei cho nên em phải bảo vệ Zin 24/7. Rainy cũng biết là zin hiểu động cơ nào mà, cho nên lần đó cũng như bao lần khác Rei phải theo con nhóc đi bắt rắn (con gái đó bà con) .....
- Rei bắt đầu nhăn mặt kể lại, nếu không vì lần đó thì chắc cậu cũng không phải chật vật như bây giờ.

FLASHBACK

- Các người ở ngoài này canh chừng để mình Zin vào là được – Zin nói với Rei cùng 2 người vệ sĩ khác trước khi vào hang.

- Nhưng mà tiểu thư ... – Rei không thể cãi lại lời của Zin nhưng cũng không thể để con nhóc vào đấy 1 mình.

- Đừng nói nhiều – Zin đưa tay lên ngăn lại rồi thấy cho cả 3 cái nhìn “ai mà đi theo ta xừ bắn người đó” cho nên dù muốn dù không cũng chỉ biết tuân lệnh đứng ở ngoài. Zin từ từ bước vào trong cùng cẩn thận từng bước chân, mấy ngày gần đây nghe mấy chiến hữu của nhóc là mấy anh chàng học sinh của võ quán nói là trong hang này có rắn hổ mang quý hiếm, thế là hôm nay rảnh vì Sei bận hẹn hò với Ran không đi cùng cho nên nhóc mới 1 mình kéo theo Rei và 2 người kia đi tới đây quyết chí nếu mà trong này có thì sẽ phải bắt được 1 con đem về bộ sưu tập rắn của mình. (ta là ng viết mà còn muốn khủng hoảng với nhóc này nha)

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA! – tiếng hét kinh hồn của Zin làm Rei cùng 2 người kia điên hồn, thế là mặc kệ cho lời cảnh cáo của Zin Rei nhanh chóng nói 2 người kia đứng ở ngoài này canh chừng rồi mình cậu dùng đèn bin rọi mà chạy nhanh vào trong, lần theo ánh đèn của Zin mà đi tới thì thấy cô nhóc đang đứng trên người không dám nhút nhít.

- Có chuyện gì vậy tiểu thư?? – Rei lo lắng chạy lại xem xét thì thấy Zin chẳng bị gì, nhưng tại sao lại cứng người như thế không động đậy???

- Nhê...ê...ê...nhện...con...con nhện – Zin đông cứng người mà chỉ lên trên đầu Rei, miệng run run không thể nào phát âm bình thường được.

- Her...chỉ là con nhện thôi mà?!?! – Rei thở ra chậm rãi nói, tưởng đâu chuyện gì to tát lắm.

- Em...em sợ nhện! huhu – Zin nói rồi ôm chầm lấy Rei khóc 1 cách ngon ơ, nó, Zin Nguyễn Hoàng Thanh Thanh trời không sợ đất không sợ, rắn rết cũng cóc sợ nhưng chỉ cần nhìn thấy con nhện là người lại cứng đờ không thể nào nhút nhích.

- Thôi thôi không sao, có tôi ở đây rồi – Rei không biết phải làm sao đành đưa tay xoa xoa đầu Zin mà an ủi.

- Huhu em sợ lắm – Zin vẫn cứ rấm rức mà khóc, Rei không nói gì chỉ đứng đó cho Zin khóc tới khi mệt mỏi mới ngủ thiếp đi, Rei không biết làm gì hơn đành bế Zin ra khỏi đó mà về nhà, chuyện đi hôm đó xem như công cốc, 2 người kia thấy thật lâu vẫn không thấy Rei với Zin bước ra cho nên vào xem tình hình, xong lại thấy Zin đang khóc trong lòng Rei thì lại biết điều mà bước ngược ra ngoài xem như chưa thấy gì.

END FLASHBACK

- Sau ngày hôm đó thì coi như là em bị đeo dính, cứ nghĩ là lúc đó còn nhỏ nên con bé mới như thế, nhưng 4 năm nay vẫn thế, thật sự là làm em đau đầu mà! – Rei vừa nói vừa vò đầu mình, làm cho mái tóc đã rối của cậu lại càng thêm rối hơn.

- Thế em không có tình cảm với con bé sao?? – Rainy cười cười chọc Rei.

- Em với con nhóc làm sao có thể – Rei chán nản lắc đầu, Ran với Sei có thể vì Ran là 1 người phải nói là quá hoàn hảo đi, còn cậu tới bây giờ vẫn chỉ là 1 trưởng phòng cho công ty lớn của Phong, còn Ran đã lên làm giám đốc công ty chi nhánh của Minh rồi.

- Em đâu thể nói như thế được, em cũng biết là bác trai với bác gái cũng đâu có câu nệ lắm mấy chuyện môn đăng hộ đối, thêm vào anh Phong với Ken cũng đâu có để tâm tới chuyện đó, chỉ cần em thật sự yêu thương con bé và có thể bảo vệ con bé là được rồi – Rainy không thích cái lối suy nghĩ cổ lỗ sĩ này của Rei chút nào.

- Nhưng mà em không thể bảo đảm sẽ đem lại hạnh phúc cho con bé – Rei vẫn kiên quyết chôn dấu tình cảm của mình xuống tận sâu đáy lòng, người như Zin sẽ có rất nhiều chàng trai tốt hơn cậu sẽ yêu thương con nhóc.

- Nếu như em dám đứng trước mặt con bé mà nói là em không có chút tình cảm nào với con bé thì chị sẽ cho là em có lí, còn nếu em không dám thì hãy phấn đấu lên mà tiếp nhận con bé đi – Rainy chán nản nói với Rei rồi đứng dậy bỏ ra ngoài, nói chuyện với Rei thật sự dễ làm cho người ta bức xúc, thật tội nghiệp cho Zin yêu trứng người như Rei. vẫn là trong 5 đứa em nuôi của Kyo thì cậu nhóc này có thể nói là cứng đầu nhất. Nhưng vừa mở cửa bước ra thì Rainy lại quay vào trong, – Bây giờ em nói với chị đi, quan hệ giữa em và Zin là gì??

- Em...em thật sự đối với Zin chỉ có quan hệ là chủ tớ mà thôi – Rei nói với theo Rainy, người đang mở cửa bước ra ngoài.

- Thật là chỉ có như thế thôi??? – người lên tiếng là Zin, lúc này định đi rồi nhưng lại nhớ ra mình còn chuyện phải nói với Rei nên quay lại, vừa định mở cửa bước vào thì nghe 2 người đang nói chuyện nên đành đứng ở ngoài làm người nghe lén, Rainy vừa mở cửa bước ra gặp Zin nên mới hỏi Rei như vậy.

- Tiểu thư, cô chưa đi sao?? – Rei nghe tiếng Zin liền theo phản xạ bật mình đứng dậy.

- Chia khoá phòng của anh này – Zin ném cái chìa khoá lại cho Rei rồi quay người bỏ chạy ra khỏi nơi này, 4 năm, đã 4 năm nay nó bám theo Rei, vức bỏ đi sự kiêu hãnh của một đứa con gái, không thêm để ý đến những đứa con trai khác bám theo mình chỉ để mong có một ngày Rei sẽ hiểu tâm ý của

nó, nhưng bây giờ chính Rei lại nói với nó chỉ là quan hệ chủ tớ thôi là ý gì chứ??

- TIÊU THU! – Rei gọi với theo.

- Còn ở đó mà tiêu thư, không mau đuổi theo thì đừng hỏi hận – Rainy chán nản bó tay luôn với cái đứa em này. tuy không có quan hệ quyết thống nhưng thằng nhóc này lại thừa hưởng được cái tính cứng đầu ngoan cố của cô một cách thật triệt để.

- Như vậy cũng tốt – Rei không đuổi theo mà ngồi phệt xuống ghế thờ dài.

- Chị nói cho em biết, Zin mà có làm chuyện gì đại đột thì 2 người anh của con bé sẽ không tha cho em đâu! và Kyo cũng sẽ không tha thứ cho em – Rainy thấy lại 1 câu đầy phần nộ rồi cũng bỏ đi.

- A thôi xong rồi!! – Rei bỗng nhớ ra việc gì liền hét lên 1 câu rồi chạy thực mạn ra ngoài đuổi theo Zin.

- ZIN ĐỐI ĐÃ! – Rei đuổi theo Zin ra tới ngoài đường mới đuổi kịp, kéo tay Zin lại thì Zin không hề đổi mặt với cậu.

- Thả tay ra! – Zin không quay mặt lại mà hét lên cùng cố gắng thoát tay mình ra khỏi gọng kiềm của Rei.

- Zin nghe anh nói đã – Rei không còn cách nào đành đổi cách xưng hô, nhưng cảm nhận được tay của Zin đang run, bờ vai cũng đang nhẹ nhẹ run lên thì lo lắng. – Zin, em đang khóc sao?? – Rei hỏi cùng xoay người Zin lại, Zin không ngừng mặt lên mà ôm chặt lấy cậu, vùi mặt vào ngực cậu mà khóc nức nỏ.

- Zin nghe anh nó.... – Rei đang định đẩy Zin ra để đổi mặt với mình thì bị Zin chặn lại, vòng tay sau lưng cậu lại chắc chắn.

- Đừng nói gì hết, cho em được như vậy thêm chút nữa thôi, em không muốn anh thấy mặt em lúc này – Zin vừa nói vừa dụi mặt mình vào bờ ngực vững chắc của Rei, giọng run run. Từ cái lần đưa Kyo vào bệnh viện tới giờ, đây là lần đầu tiên Rei thấy Zin khóc cho nên nhất thời cậu cũng không biết làm sao.

- Zin anh xin lỗi – sau 1 hồi thật lâu, không còn nghe thấy tiếng thút thít của Zin nữa thì Rei mới lên tiếng, giọng thật nhỏ nhẹ.

- Anh không có lỗi, là do Zin, từ nay Zin không làm phiền anh nữa – Zin bất ngờ đẩy người Rei ra rồi xoay người bước đi, nhưng chưa được mấy bước đã bị ai kia 1 lần nữa kéo lại ôm vào lòng.

- Anh làm cái gì vậy, bỏ Zin ra! – Zin cố gắng dẩy dựa, nó không muốn sẽ lại một lần nữa không dứt khoát, người ta đã nói như vậy thì còn có gì để níu kéo nữa, từ trước đến nay tuy không thích nó nhưng chưa bao giờ Rei bài xích nó quấy rầy cậu cho nên nó mới hết lần này đến lần khác phá cậu, nhưng còn bây giờ thì cậu đã nói rõ là giữa 2 người không có gì, cũng đồng nghĩa với việc là cậu không chấp nhận nó nữa. Zin tuy ngang ngược nhưng sẽ không làm việc mà người khác không thích, nó không thích cái cảm giác bị người khác ghét bỏ, nhất là Rei, người nó yêu. Cho nên bây giờ nó không muốn cho mình có thêm hy vọng nào nữa, cật lực vùng ra khỏi người Rei nhưng là vô ích thôi, dù sao Rei cũng là con vớ đã được rèn luyện từ nhỏ mà.

- Zin nghe anh nói – Rei siết chặt vòng tay kiềm chế Zin trong lòng mình, chờ cho Zin không còn dẩy dựa nữa mới từ từ thả tay ra, đưa tay vịn bả vai của Seiz, cuối người xuống cho bằng Zin rồi mới từ từ nói, – Zin, nghe cho kỹ, cái này anh chỉ nói 1 lần thôi – Rei nhìn thẳng vào mắt Zin, ngập ngừng hồi lâu rồi mới lên tiếng. – Anh, anh thật sự rất...rất yêu em, nhưng anh không xứng với em đâu, hãy tìm người khác tốt hơn anh, đừng vì những lời anh nói mà làm điều gì đại đột nha – Rei phun ra từng chữ 1 cách từ tốn nhưng tàn nhẫn rồi không chờ Zin kịp phản ứng cậu quay người bước vào nhà. (ôi e lay a!!! Rei ơi a thật là làm cho ngta thấy ghét nha!)

- Anh là đồ tồi, sao anh biết anh không xứng, nếu vậy thì đừng nói yêu tôi chứ! Zin ghét anh Rei! – Zin nhìn theo Rei mà hét lên, tại sao chứ?? thà Rei đừng nói yêu nó đi, tại sao nói yêu nó rồi lại bỏ nó với cái lí do là không xứng chứ??! thật là quá đáng mà! Zin quay người bỏ chạy 1 lần nữa, nhưng chưa được mấy bước thì đã đâm chầm vào ai đó.

- A Zin, làm gì mà chạy bán sống bán chết thế này?? – Sei giữ người Zin lại mà lo lắng hỏi.

- Sei!! – thấy người mình đâm vào là Sei thì Zin lại không kim được mà ôm chặt lấy Sei khóc nức nỏ, làm cho cả bọn 4 người của Ngũ Quỷ và Sei mới vừa tới phải hết hồn.

- Zin có chuyện gì vậy?? Thằng nhóc Rei lại chọc em à?? – Rey thấy Zin như vậy thì hết sức phần nộ, cả bọn đều xem Zin là em gái, cái thằng nhóc Rei này lại nói những lời cay độc gì nữa rồi mà làm cho Zin ngày thường chém chết cũng không rơi lệ lại khóc tức tưởi thế này. (èo s lại so sánh người ta như thế chứ Rey?!? *Rey: đứa nào là người viết??* lờm)

- Thôi nào Zin, nín đi, để bọn anh đi đòi lại công bằng cho em – Ren cũng nóng nảy lên tiếng, rồi thì cả Ren với Rey cùng nhau xung phong đi trước tiên về phía nhà của Rei. Cả đám Ngũ Quỷ đều mua nhà trong khu biệt thự này cho nên cuối tuần thường tụ tập ở nhà Rei để quây phá, hôm nay lại có trò hay để xem rồi.

- Nay, 2 anh .... hức...đừng làm vậy...vậy, Rei...Rei anh ấy sẽ càng...càng ghét...hức...ghét Zin hơn đấy...hức – Zin nức nỏ từ vai Sei vức dậy mà quay sang gọi Rey với Ren, nó không muốn Rei ghét nó cho nên mới bỏ đi, giờ Rey với Ren mà làm vậy thì Rei sẽ lại ghét nó hơn mà thôi.

- Zin nín đi, bọn anh sẽ giúp em – Ran này giờ đứng một bên cuối cùng cũng mở miệng.

- Không...không cần đâu, Zin không sao rồi – vừa nghe thấy tiếng Ran thì Zin lại bất giác rung mình 1 cái, không hiểu sao có cái gì đó từ Ran làm Zin rất

sợ.

- Không sao đâu Zin, đi theo bọn anh nào, nếu hôm nay không làm rõ chuyện này anh sẽ chính mình đập cho thằng Rei 1 trận! – Ray cũng lên tiếng cùng kéo tay Zin đi, trong bọn thì người thương Zin nhất vẫn là Ray, Ray xem Zin như em gái vì trong 5 người thì chỉ có mình Ray là con 1, không có anh em gì hết cho nên luôn xem Zin là em mình.

- Zin cảm ơn, nhưng không cần đâu – Zin lại nở 1 nụ cười mếu máu, mấy anh trai này mà ra tay thì Rei có mà banh thầy sao?!

- Không nói nhiều – Ray tức giận gầm gừ rồi kéo Zin đi về phía nhà Rei mặc cho Zin cố gắng vùng vẫy, mấy người kia thấy vậy cũng đi theo.

- Ủa chị Rainy mới về à?? – Sei vừa vào nhà đã thấy Rainy đang ngồi xem TV trên sofa 1 cách nhàn nhạ thì hơi ngạc nhiên, Rainy có thể nói là xuất quỷ nhập thần, 1 năm ít khi nào được thấy mặt chị.

- A chào mấy đứa, mới tới chơi à – Rainy nghe tiếng Sei thì quay lại, đã thấy cả đám đứng trước cửa, – vào đây ngồi nào – Rainy vui vẻ vỗ vỗ chỗ kế bên mình gọi mấy đứa lại.

- Rainy, nhớ chị quá đi – Rey bay nhanh lại ôm chầm lấy Rainy không thêm ý tứ gì cả.

- Cái thằng nhóc này, bao năm rồi vẫn vậy a! – Rainy cười cười cố gắng kéo Rey ra.

- hihi, thằng Rei đâu rồi chị?? – Rey cười nham nhở bỏ Rainy ra cùng hỏi.

- Trong phòng làm việc á, hay để chị gọi nó xuống – Rainy vừa nói vừa định đứng lên.

- Thôi để bọn em lên đó – Rey xua tay rồi đứng dậy cùng với Ren chạy nhanh lên lầu.

- Bọn em lên đó 1 chút – Ran đứng dậy nói với Rainy rồi cùng với mấy người còn lại cũng thông thả đi lên, chỉ có Zin là không tình nguyện.

- Anh Ray, em không muốn!! – Zin cố gắng vùng vẫy, – Chị Rainy, cứu Zin!! – Zin quay người lại cầu cứu Rainy.

- Chị cũng muốn tham gia – Rainy hào hứng cùng đi lên chung vui. (herher, srr nha Zin, cái đám này toàn một đám thích cười trên nỗi đau của ng khác thôi)

RẦM! Tiếng cửa phòng bị đẩy ra 1 cách hết sức phũ phàng làm Rei đang chán nản ngồi trên sofa giật mình nhưng vẫn không ngẩng đầu lên khi nghe tiếng Rey.

- Rey, cậu lại làm gì với Zin rồi, nói mau! – Rey bay ngay lại nắm áo Rei mà kéo dậy.

- Anh Rey đừng mà, mấy anh để Zin đi đi! – Zin chạy lại kéo áo Rey năn nỉ nhưng lại không dám nhìn ai kia.

- Zin, để cho bọn anh – Ren chạy lại kéo Zin ra mà nói.

- Thật ra các cậu muốn gì đây? – Rei mặt mũi gạt tay Rey ra mà ngồi phệt xuống sofa hỏi.

- Cái này phải là bọn này hỏi cậu mới đúng chứ – Ran bước tới ngồi đối diện với Rei mà lên tiếng.

- Tôi muốn được yên tĩnh 1 chút, các người làm ơn đừng có là lón chuyện lên được không?! – Rei chán nản ôm đầu.

- Không được, hôm nay phải làm cho rõ chuyện này mới được – Ren tức giận gầm lên.

- Các anh làm ơn đi mà!!! – Zin xuống giọng năn nỉ, thấy mọi người như vậy làm nó thật thấy có lỗi.

- Zin em đừng lo, hôm nay bọn anh sẽ lấy lại công đạo cho em – Rey quay sang nói với Zin.

- Anh Rei à, Sei nghĩ hay là anh cứ nói rõ 1 lần đi, chứ cứ dây dưa như vậy mãi thì chỉ làm tổn thương cả 2 người thôi – Sei nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh Rei mà nói.

- Các người làm ơn đi, nếu không Zin sẽ chết trước mặt mọi người đấy! – Zin bản quá không biết làm gì vừa lúc thấy cái dao rọc giấy của Rei trên bàn liền vớ lấy mà đưa lên ngay cổ tay mình hù dọa, mong sao bọn họ sẽ tha cho Rei.

- Zin, đừng làm vậy! – Sei thấy vậy thì hoảng hốt hét lên, chỉ có mình cô biết là Zin bị bệnh máu loạn, cho nên chỉ cần 1 cú nhẹ thôi cũng có thể lấy mạng cô nhóc rồ.

- Tại sao lại ngốc thế hả! – Rei không biết từ khi nào đã đứng cạnh Zin, con dao rọc giấy cũng đã nằm gọn trên tay Ran, Rei nhìn thẳng vào mặt Zin mà la, – Em cũng biết mình máu loạn mà còn chơi mấy trò nguy hiểm đó, lỡ xảy tay thì làm sao hả?? Em muốn làm tôi tự trách thì mới vừa lòng sao?? – Rei nắm Zin 1 trận rồi lại ôm nó vào lòng, cũng may là không có chuyện gì, cũng may có 1 lần cậu nghe bác sĩ nói với chị hai là Zin thuộc tuýp máu loãng cho nên đừng để con bé làm gì 1 mình không thì rất nguy hiểm. Lúc này nếu không biết thì có lẽ cậu đã nói ra những lời cay độc nữa rồi, con nhóc này sao mà ngốc quá vậy!!!

- Zin xin lỗi anh Rei, Zin không có ý đồ đầu hủu. .... Zin chỉ là không muốn anh Rei bị mấy anh kia đánh thối. huhu. ... – Zin vừa khóc vừa cố gắng giải thích, xong lại khóc 1 cách tức tưởi trong lòng Rei, bọn kia thấy kịch đã hạ màn nên đành bỏ ra ngoài để cho 2 người có không gian riêng.

- Anh xin lỗi, từ nay anh sẽ bảo vệ Zin, không làm Zin buồn nữa – Rei đẩy người Zin ra, nhìn thẳng vào đôi mắt đầy nước của nó mà nói.

- Ý...ý của anh là??? – Zin nghe mấy lời của Rei mà nín khóc luôn, không tin vào tai mình hỏi lại.

- Anh yêu em – Rei nói rồi đặt môi mình lên môi Zin tạo thành 1 nụ hôn nhẹ rồi ôm chặt cô bé vào lòng, từ cái lúc mà thấy Zin lấy mạng sống ra để bảo vệ mình không bị mấy tên kia đánh thì cậu đã quyết định sẽ không có ai có thể mang hạnh phúc cho Zin ngoài cậu cả, còn Zin thì vì quá bất ngờ nên vẫn không thể nào phản ứng được cho tới khi đã nằm gọn trong vòng tay ai kia. Cả hai cứ đứng như thế thật lâu thật lâu rồi mới đi xuống nhà, Rei vẫn không tránh khỏi 1 trận đòn như từ do Ren và Rey gây ra làm Zin đã phải cố gắng nín nín lắm mới được tha nhưng vẫn là toi tã bầm dập.

Rei còn 1 nhận hết 1 cuộc “phòng vấn” toát mồ hôi hột của hai ông anh của Zin mới có thể chính thức qua lại với Zin, con đường của cậu mới thật gian nan trắc trở làm sao, nhưng cuối cùng cũng đã được hai ông anh kia chấp nhận làm cậu thật sự vui sướng, nhưng người vui nhất vẫn là Zin của chúng ta, mất hết 4 năm cuối cùng cũng đã được như ý muốn, báo hiệu cho cuộc sống thống khổ của Rei sau này.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Ngoại truyện 2: Cuộc Gặp Gỡ Định Mệnh

- Haizzz, tại sao mình lại phải đi làm mấy chuyện như vậy trời!!! – Rey vừa nhâm nhi ly rượu vừa nhìn chung quanh mà cay cú với Ray, khi không 2 cậu lại bị mấy ông anh giao cho nhiệm vụ đi tới cái tiệc từ thiện này, thật là mệt óc mà. Đáng lẽ 3 tên kia cũng bị kéo theo nhưng tên nào tới phút cuối cũng có việc riêng nên 2 cậu bị dính chấu và chấp nhận số

phận của mình.

- Cậu bớt rên la lại đi là tốt nhất đấy – Ray chán nản với thằng này, từ lúc bước chân vào nơi này hần ta đã cứ lải nhải mãi đến là đau đầu.

- Cậu không thấy làm ấy cái bài diễn văn kia thật chán ngắt sao?? – Rey nhìn về phía khán đài nơi những nhà từ thiện đang đọc diễn văn trước khi bắt đầu buổi tiệc mà thấy nản. Vâng, họ đang ở một buổi biểu diễn thời trang từ thiện gây quỹ giúp người già neo đơn của cả nước, nơi tụ hội tất cả những người mẫu tài năng, những ca sĩ nổi tiếng nhất nước đến đây.

- Cậu mà còn lải nhải là tớ về mét mấy anh ấy cho cậu chết chắc đấy – Ray hết chịu nổi thằng bạn mè nheo của mình đành ra chiều cuối.

- Haizzz tớ đi tìm trò chơi đây, chừng nào diễn văn xong tới giờ diễn tớ sẽ có mặt – biết Ray nói là sẽ làm cho nên Rey biết điều liền đánh trống lảng rồi bay đi mất chứ đứng đấy hồi nữa thế nào cũng có chuyện.

RẦM! BỊCH! BỊCH! tiếng của 1 thớ thịt va chạm và tiếng của 2 cái móng đập đất nghe thật vui tai vang lên trong tiếng nhạc du dương vài bài diễn văn chán ngắt của người đại diện chương trình nghe thật tai, may mà chỗ này tương đối vắng cho nên không gây sự chú ý cho người khác.

- Cái đứa/tên nào đi không nhìn đường thế hả!!!! – cả 2 cùng hét lên rồi từ từ đứng dậy nhìn mặt thủ phạm, và cả 2 cùng choáng luôn khi thấy người đối diện, Rey thì thấy nản luôn với cô gái trước mặt, 1 cô gái với 1 cá tính rất chanh chua cho thấy tên nào đụng vào sẽ đều chết thảm. Còn cô gái thì mê mẩn bởi vẻ nam tính của Rey mà quên cả nói chuyện.

- Nay Yei, có sao không?? – 1 cô gái khác trạc tuổi cô gái kia, khuôn mặt tinh nghịch cho thấy 1 cô bé cá tính và rất ương ngạnh chạy lại bên cạnh cô gái còn đang đứng hình kia mà lo lẩn hỏi han.

- Không...tớ không sao – cô gái tên Yei vẫn còn đang lơ lửng trên mây trả lời bạn mình.

- Vậy mà còn nói không sao – thấy chân của Yei đã bị chảy máu làm cô gái kia nhăn mặt quay sang Rey nhà ta đang nhăn không kém, – Anh là con trai mà đi đứng kiêu gì vậy hả, làm bạn tôi bị chảy máu rồi này! – cô trách Rey.

- Là cô ta đâm vào tôi còn gì, sao cô vô lý thế – Rey cũng không chịu thua phản lại.

- Anh đừng có mà vô lý, rõ ràng là anh đi không nhìn đường tông vào bạn tôi rồi bây giờ còn nói à – cô gái kia gân cổ cãi lại, rõ ràng cô thấy anh chàng này mắt nhắm mắt mở đang đùa giỡn với chàng trai đứng đằng xa kia cho nên đã không để ý mà tông vào Yei đang định đi lấy thức uống cho cả 2 vậy mà bây giờ anh ta còn đổ thừa, còn trai bây giờ vô lý vậy sao???

- Không sao đâu Su, thôi chúng ta đi nhanh không lại bị quản lý trách bây giờ – thấy bạn mình làm căng quá cho nên Yei đành kéo tay bạn mình.

- Chuyện gì vậy Rey?? – Ray đang đứng đằng kia thấy Rey đâm sầm vào cô gái thì đành phải bước lại xem chuyện gì.
- Anh đến đúng lúc, anh hãy xem lại bạn anh đi, đàn ông con trai gì mà không có chút ý tứ gì cả – cô gái tên Su thấy Ray tới thì liền quay sang cậu mà mán vồn.
- Ồ cho tôi xin lỗi, vậy bạn cô có cần phải đi bệnh viện không? Chúng tôi sẽ trả hết tất cả các chi phí – Ray chán nản nhìn cô gái trước mặt mình, trông thì có vẻ dễ thương đấy mà sao miệng mồm chanh chua thế không biết, cậu là chúa ghét phải vướng vào mấy cô nàng như cô.
- Anh nghĩ có tiền là có thể làm gì thì làm à?? – cô phỏng mang phỏng má lên mà trừng mắt nhìn Ray, cô chúa ghét những người ý mình có tiền thì thích làm gì thì làm.
- Chứ bây giờ cô muốn sao??? – giọng của Ray bắt đầu trở nên khó chịu rồi đấy, chưa thấy cô gái nào rắc rối như vậy, đúng là không nên đụng vào con gái mà.
- Thôi mà Su – Yei này giờ yên lặng bây giờ mới lên tiếng.
- Không được! – Su nạt Yei rồi quay sang Ray, – tôi muốn anh ta – chỉ về phía Rey, – xin lỗi Yei – Su nói.
- Tại sao tôi lại phải xin lỗi?? – Rey nóng máu, này giờ bị cô gái này cứ hạ thấp nhan phẩm của mình cậu đã nhìn đủ rồi đấy.
- Rõ ràng anh đã tông bạn tôi còn gì! – Su trừng mắt nhìn Rey như muốn ăn tươi nuốt sống cậu.
- Thôi đi Su, quản lý ra tới bây giờ, sá tới giờ rồi, đi thôi – Yei cố gắng kéo bạn mình đi thẳng không dám nhìn lại phía 2 người kia thêm 1 lần nào nữa, Su tuy không cam tâm nhưng vẫn phải đi theo bạn mình.
- Các người hãy đợi đấy, đừng để tôi gặp lại các người! – Su không quên quay lại cảnh cáo 2 cậu nhóc.
- Tại cậu cả đấy! – Ray thả lại 1 câu rồi bước về phía sân khấu nơi buổi biểu diễn sắp bắt đầu, lí do của 2 cậu đến đây ngày hôm nay không phải để chơi đùa mà, tới giờ làm việc rồi. Hôm nay tại đây có 1 buổi đấu giá thời trang từ thiện và công việc của 2 cậu là chọn ra vài cô người mẫu cho sản phẩm mới của công ty sắp tung ra thị trường cho nên lúc này đây phải tập trung hết sức, khổ nỗi những cô người mẫu này đều mang mặt nạ dính lông vũ cho nên chỉ có thể biết được 1 chút gì đó, phải dựa vào trực giác mà thôi.

Chăm chú theo dõi từng cô người mẫu với những bộ cánh xinh đẹp khoe những thân hình bốc lửa thì c3 2 càng ngày càng mất kiên nhẫn, nhìn cô nào tuy cũng đeo mặt nạ nhưng không hề che dấu những nụ cười như muốn câu cá lớn, những bộ cánh đẹp lại bị các cô làm cho quá lộ đến là nản. Xem cả buổi chả thấy ai được vừa ý cả, đang định ra về thì bỗng tông nhạc được chuyển từ sôi động qua nhẹ nhàng, màu của sân khấu cũng được chuyển từ đèn chiếu sang đèn màu vàng ấm áp, 1 khung cảnh thật nhẹ nhàng.

- Và bây giờ sẽ là 3 bộ cánh cuối cùng cũng là 3 bộ váy dạ hội với ba tổ chất phong cách, cổ điển và quyến rũ sẽ được trình diện mọi người – tiếng của người MC vang lên thu hút ánh mắt của tất cả mọi người, và cô người mẫu đầu tiên bước ra với một chiếc váy ngắn thật cá tính, người thứ 2 bước ra với 1 bộ váy dài cổ điển và người cuối cùng 1 sắc thái vô cùng trẻ trung đầy quyến rũ tôn thêm vẻ cao quý và sang trọng của 3 chiếc váy với dáng người cực chuẩn của 3 cô gái làm mọi người như mê mẩn và cũng giúp cho Ray và Rey 1 bàn trông thấy, và họ đã có quyết định chọn 3 cô gái ấy cho quản cáo mới của công ty mình, và tin chắc là mấy ông anh của mình cũng sẽ không phản đối.

Họ đã tìm gặp quản lý của 3 cô gái đó và hẹn 1 tuần sau ở công ty sẽ bàn về việc kí hợp đồng nhưng đâu có ngờ chính quyết định đó đã dẫn đến 1 con đường mới trong cuộc đời của không những chỉ 2 cậu mà còn cả cậu nhóc Ren xấu số nhà ta nữa.

1 tuần sau tại công ty Minh Phong, nơi mà tình yêu của 3 cậu nhóc bắt đầu

- Xin lỗi mọi người chúng tôi tới trễ, đã để mọi người đợi lâu – Rey, Ray và Ren vừa mở cửa bước vào đã vội xin lỗi đối tác của mình, vì cuộc họp vô phần trì trệ nên đã tới trễ.
- Không sao, chúng tôi cũng không gấp mà – người trợ lý của bên người mẫu cười cười đứng dậy bắt tay 3 cậu mà cười nói.
- Trễ mất 30', công ty của các người có thành ý quá đấy chứ – Su đang ngồi chơi game trên điện thoại nói.
- Bảo Trân – người quản lý không hài lòng quay lại nói với cô.
- Rõ ràng là họ không có ý định hợp tác, chúng ta tại sao lại phải ở đây tự hạ thấp mình chứ?! – cô gái thứ 3 cũng bất bình lên tiếng, đã được 3 cô bạn của mình kể lại chuyện của Yei nên cô thấy không thích mấy tên này rồi nhưng lại nghĩ là chắc không đến nỗi nào, nhưng bây giờ thì cô đã tin rồi.
- Ryu, đừng như vậy mà – Yei như van xin cô gái bây giờ là Ryu.
- Xin lỗi các cậu, các cô ấy chắc là bị stress, mong các cậu đừng chấp – người quản lý đến là đổ mồ hôi lạnh với 3 cô gái này.
- Không sao, thôi chúng ta bắt đầu vào việc chính thôi – Ren chả hiểu mô tê gì hết nên vẫn vui vẻ nói, không để ý là 2 người kia đang mặt mày đen xì vì tức giận.

Họ bắt đầu bàn bạc về hợp đồng mà trong đó thì cả 3 cô gái đều hết ý kiến này đến ý kiến nọ mà phá rối làm Ray với Rey tức điên, nhưng vì kinh nghiệm nghề nghiệp bất buộc các cậu phải nhẫn nhịn và cuối cùng phải cầu cứu Ran. Suốt gần 2 tiếng đồng hồ mà họ chẳng tiến tới được 1 chút gì chỉ có tiếng gậy gõ của họ mà thôi, cho tới khi Ran bước vào thì mọi thứ mới vào nguồn và cuối cùng cũng đã xong việc.

Những ngày sau đó không khác gì địa ngục đối với 3 cậu nhóc của chúng ta khi phải đối mặt với 3 cô gái đầy cá tính và miệng lưỡi chết người kia đơn giản vì 3 cậu sẽ là 3 nhân vật nam chính quay cùng các cô “Ran anh thật là không có nghĩa khí!” là những gì mà cả 3 cùng nghĩ khi kí tên vào hợp đồng.

Vì là quán cáo cho loạn điện thoại cảm ứng mới nhất cho nên bọn họ đã gặp khá nhiều rắc rối khi 3 cô gái của chúng ta lúc nào máy quay đã chạy thì mới bắt đầu nhập vai còn ngoài ra thì là quậy phá lung tung làm 3 cậu nhóc đến là điên đầu điên óc, thế mà cũng đã gần hết 1 tuần. Tuy quậy phá nhưng 3 cậu nhóc không thể nào phủ nhận tính chuyên nghiệp của 3 cô gái trẻ kia, chỉ tiêu đưa ra là 1 tháng mà mới có 1 tuần họ đã quay gần xong quảng cáo, và khoảng cách của họ đã càng ngày càng rút ngắn lại.

- Coi chừng! – chỉ kịp nghe tiếng hét của Ray và *RẦM!* tiếng những thanh nhôm rơi xuống sàn nghe đến là đỉnh tai nhức óc, may mắn là không có ai bị thương.

- Không sao chứ??? – Ray nhìn người kia đang tái mét mặt trong vòng tay mình, may mà cậu mới đi lấy chai nước quay lại nhanh mắt thấy dàn đèn quay có trục trục nếu không thì Su đã lãnh trọn.

- Cá... cảm ơn – Su vẫn còn hoản hốt giọng run run cảm ơn Ray.

- Không sao là tốt rồi – Ray nói rồi bỏ Su ra mà đi thẳng ra khỏi phòng quay, cả ngày hôm ấy chả ai thấy hoặc biết là Ray đã đi đâu.

- Này, cãi nhau hoài không thấy mệt à??? – Ren chán nản đưa cho Ryu 1 chai nước khoáng rồi ngồi xuống cạnh cô mà hỏi.

- Có thể là 1 cách gây chú ý chăng??? haha – Ryu nói rồi tự cười 1 mình xong mở chai nước ra mà uống 1 lượt hết nửa chai.

- Là sao??? – Ren không hiểu lắm ý của Ryu.

- Là như vậy đây – Ryu nói rồi lại cười xong đứng dậy định bước đi nhưng lại bị ai đó kéo lại và kết quả là ngã nhào vào lòng Ren, may mà chỉ có 2 người trên sân thượng này.

- Làm bạn gái tôi đi – Ren nhìn thẳng vào mắt Ryu mà nói, cậu là 1 người thẳng thắn không biết dùng cách lãng mạn để tỏ tình, spinner.gif chỉ biết hỏi thẳng mà thôi.

- Tại sao là tôi??? Không phải là anh rất ghét tôi sao?? – Ryu nhìn thẳng vào mắt Ren hỏi rồi lại phì cười.

- Yêu thì nói là yêu thôi, cần phải có lí do sao, và tôi cũng chưa bao giờ nói là ghét em cả – Ren nhún vai ra vẻ chả có gì là không thể.

- Ok, vậy thì thử xem sao – Ryu gạt đầu cái rụp, thế là lại có 1 cặp long trời lở đất nữa hình thành.

- Này, làm gì lại ngồi đây khóc?? – Rey đưa cho Yei cái khăn tay mà ngồi xuống kế bên hỏi.

- Bị đá rồi – Yei nói rồi ôm chầm lấy Rey mà vỡ oà, cô gái dễ cười mà cũng dễ khóc.

- Nín đi, là thằng đó ngu mới đá cô, làm gì phải khóc vì 1 thằng đàn ông không đáng – Rey miết cường đưa tay vỗ về cô rồi nói, cả 2 đang ngồi trong 1 quán bar khá yên tĩnh mà có 1 lần vài ngày trước Yei dắt cậu tới đây.

- Thật ra là em đã hấn thôi, định tìm người thay thế ai kia nhưng khó quá – Yei nói trong nước mắt.

- Là sao??? – Rey chẳng hiểu gì cả. (thông cảm óc cậu ngắn lắm)

- Là em yêu người ta nhưng không biết người ta có yêu em không nên phải tìm người thay thế mong sẽ quên được người ta nhưng không được – Yei nói 1 lèo rồi vùng ra khỏi người Rey mà bùng ly rượu của cậu lên uống cạn.

- Thế người kia có biết tình cảm của cô không? – tỏ ra quan tâm này, dù sao cũng là partner mà.

- Không dám nói – Yei lắc đầu, mặt đỏ bừng không biết vì rượu hay vì mắc cỡ.

- Không nói làm sao biết người kia không thích cô, ngốc! – Rey nói rồi đưa tay xoa đầu Yei.

- Vậy là anh nói em nên nói với anh ấy à??? – Yei hỏi.

- Tuỳ cô – Rey nhún vai rồi đứng dậy.

- Khoang đ...hức...đã, đừng bỏ em mà – Yei có lẽ đã say nên bước đi loạn choạ.

- Con gái gì mà uống say mềm thế này – Rey chán nản đỡ cô ra xe, nghĩ là đưa cô về chỗ của 2 cô gái kia là được.

- Anh Rey này, anh thấy em là người thế nào? – Yei hỏi Rey khi cả 2 đã ở trong xe.

- Phiền phức – Rey nói đại.

- Vậy là anh không thích em rồi, hức...em đã n...hức...nói mà, anh đâu có thích...hức.... thích em đâu hức... – Yei nói rồi lại khóc ngon lành, còn Rey thì sưng người không biết phải làm sao.

“Cô ấy...cô ấy thích mình ư??? – Rey nghĩ trong đầu và cậu như muốn nhảy tung tung lên, lúc này nghe Yei nói cô thích người ta cậu thật thấy khó chịu, nhưng bây giờ biết cô ấy thích mình thì còn gì bằng, nổ máy xe định đưa Yei về nhà cô ấy nhưng sức nhớ ra cậu không biết nhà cô ấy, thế là đành phải đưa cô ấy về nhà mình rồi tính tiếp thôi. (đừng nghĩ vậy, nhà Rey có người làm đấy ạ, chỉ là giao Yei cho người làm thôi)

- Oa, đầu đau quá đi! – Yei tỉnh dậy thấy đầu mình đau nhói.

- Tỉnh rồi à?? – tiếng của Rey làm Yei giật mình.

- A! – Yei hét lên rồi mới nhìn kĩ lại, hình như đây không phải là nhà cô, – Em...em đang ở đâu thế này?? – Yei e dè hỏi.

- Nhà tôi – Rey tự nhiên bung ly cafe của mình lên uống rồi trả lời.

- Nhưng tại sao??? – Yei hỏi, nhìn lại thì thấy mình đang mặt 1 bộ đồ ngủ rộng thùng thình của...con trai!? sao cô chẳng nhớ gì hết vậy??

- Cô không nhớ gì sao?? – Rey nhìn Yei đầy nghi ngờ, không lẽ mới có 1 ly mà đã say như thế sao??

- Em...em không nhớ – Yei thành thật.

- Cô nói là...cô-thích-tôi – Rey tiến lại phía Yei, nhìn thẳng mặt cô mà nói.

- Em...em...chắc là lúc đó...lúc đó em đã say rồi, em không biết uống rượu – Yei nhắm chặt mắt không dám nhìn Rey nữa, chuyện cô thích Rey thì chỉ có cô cùng với Ryu và Su biết mà thôi, tại sao cô lại hồ đồ như thế chứ, biết là mình không thể uống rượu mà còn uống. Từ từ kí ức ngày hôm qua ùa về, cô đã ôm chặt lấy Rey mà khóc, ôi thật mất mặt nha!!!

- Ý cô là...cô không có tình ý gì với tôi?? – Rey sa sầm nét mặt.

- Không phải, là em rất thích anh nhum...AAA! – Yei vì quá sợ hãi nên đã nói hết ra rồi, cô liền kéo mền lên đến tận đỉnh đầu giấu mặt mình vào mền, ôi xấu hổ chết đi được, còn Rey thì cười thâm trong bụng, hôm qua là vì cô ấy uống say nên chưa chắc chắn, còn bây giờ thì khỏi nghi ngờ gì rồi.

- Quần áo của cô ở trên bàn đấy, thay đồ đi rồi xuống tôi đưa cô về nhà – Rey nói rồi bước ra khỏi phòng, trong lòng hết sức vui vẻ. Hôm đó là chủ Nhật cho nên không cần phải đi làm Rey đã đưa Yei ra biển chơi nguyên ngày và đã có 1 cuộc tỏ tình đầy lãng mạn trên biển, lại thêm 1 cặp nữa bắt đầu.

“DING DONG!” – tiếng chuông cửa làm Su mới vừa chuẩn bị ra ngoài hết hồn, nhà cô đâu có khi nào có người lạ tới, còn nếu là Yei hay Ryu sẽ có chìa khoá mà. Lật đặt cho mọi thứ vào túi xách Su chạy ra mở cửa.

- Cô là Huỳnh Bảo Trân tiểu thư?? – 1 người áo đen thoát nhìn như vệ sĩ lên tiếng hỏi.

- Vâng? – Su không hiểu lắm.

- Mời cô đi theo chúng tôi – người kia nói rồi dẫn đường, Su biết không còn đường nào khác đành phải ra khỏi nhà khoá cửa lại mà đi theo người kia, xuống tới dưới thì có 1 chiếc Limo chờ sẵn đưa cô đi làm đẹp và thay đồ, là bộ váy mà cô đã từng mang trong buổi lễ từ thiện lần trước làm Su chẳng hiểu gì cả.

Điểm dừng là nhà hàng Pháp với màu chủ đạo là tím trắng, chiếc váy màu trắng của cô càng thêm nổi bật.

- Mời tiểu thư – người kia mở cửa cho cô rồi dẫn cô vào trong, tiếng vĩ cầm du dương làm cho sự căng thẳng của Su bớt đi phần nào.

- Tôi có thể mời em nhảy 1 bản không?? – 1 chàng trai bỗng nhiên từ đâu bước ra, và người đó không ai khác mà chính là Ray của chúng ta.

- Có chuyện gì vậy?? – Su không hiểu.

- Shhh – Ray shh nhỏ rồi cuối người đưa tay ra chờ đợi, Su phì cười rồi cũng đặt tay mình vào tay Ray cả 2 cùng khiêu vũ, sau đó là họ ăn uống hật vui vẻ, sau khi đã ăn uống xong xui thì Phục vụ đem ra 1 chiếc khay trên đó có 1 chú thỏ trắng nhìn rất thật.

- Tặng cho em đấy – Ray cười nụ cười hiếm hoi rồi đưa chú thỏ bông cho Su.

- Tại sao?? – Su không hiểu, nguyên buổi tối hôm nay là có ý nghĩa gì??? Cô không muốn đoán mò vì cô sợ sự thật không như cô mong muốn.

- Sao con gái các em thích cái câu “tại sao” thế nờ??? – Ray thích thú nhìn khuôn mặt như chờ đợi như không muốn biết gì của Su.

- Vì họ muốn rõ ràng chứ không thích mờ ảo – Su thần nhiên trả lời.
  - Anh thua em rồi, làm bạn gái anh nhé?? – Ray lắc đầu bó tay với Su, cậu không phải là 1 người thích đùa giỡn.
  - Khụ khụ, anh mới nói gì??? – Su đang uống nước bị sặc m tưởng mình nghe nhầm.
  - Con gái gì mà ... – Ray đến là bó tay với cô, rút khăn giấy ra đưa cho cô.
  - Nếu như 1 người thích 1 người thì họ sẽ không quan tâm – Su thần nhiên nói.
  - Cho nên anh mới nói là ...Làm-Bạn-Gái-Anh- Nhé-Su?? – Ran lại cười, cậu thấy mình cười rất nhiều khi ở bên Su.
  - Không được – Su lắc đầu.
  - Tại sao??? – Ray thắc mắc.
  - Không có dây chuyền không có lắc tay, anh bèo quá không nhận – Su nhăn mặt nói.
  - Em quan tâm mấy thứ vật chất đó sao?? Em có anh con chưa đủ?? – Ray khó hiểu.
  - Bây giờ thì anh là của em, nhưng ai biết sau này anh có bỏ em đi với con khác không, vẫn là vật chất thực tế hơn – Su nhún vai.
  - Vậy em nhận lời làm bạn gái anh đi, ngày mai anh sẽ sang tên tài sản của anh qua cho em, nói trước anh rất nghèo – Ray thành thật.
  - Đùa anh thôi, đeo vào cho em đi – Su cười rồi bước sang ngồi cạnh Ray.
  - Đeo cái gì cơ?? – Ray giả vờ thắc mắc.
  - Vậy thôi – Su tỉnh bơ đứng dậy.
  - Ấy, đùa chút mà, thì đeo – Ray kéo tay Su lại cùng mở cái hộp ở dưới bụng chú thỏ trắng kéo ra 1 sợi dây chuyền bạc có hạt trân châu màu tím nhìn thật giản dị nhưng cũng thật kiêu sa cá tính như chính chủ nhân của nó vậy.
- thế là cặp cuối cùng cũng đã đầu vào đấy.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Sự trở lại của Thiên Thần

1 năm sau...

THUNDER đa số đã trở về với công việc của mình. Phong và Minh có thể nói là mĩ mãn. 3 cặp của bọn Liz thì cũng đang rất hạnh phúc, sau chuyện đó thì cũng đã trở về trường và đã ra trường luôn rồi chứ không thềm học nữa. Ngũ Quý thì 3 nhóc Ren, Ray với Rey thì an nhàng mà tới công ty giúp việc cho cha mẹ Phong và đang chuẩn bị mở công ty riêng. Ran với Sei thì cũng đã công khai quan hệ, còn về Rei thì phải đau đầu vì Zin cứ bám chặt lấy cậu không buông. Các anh em của Kyo thì được chia ra để làm vệ sĩ cho cả bọn, một phần thì được chia ra làm bảo an cũng chỉ quanh quẩn đám người đấy.

Có thể nói là mọi chuyện đã rất tốt đẹp, chỉ có Hấn là mỗi ngày vẫn đi làm chỉ có vừa ra khỏi công ty là lại chạy ngay đến với Nó. Hôm nay cũng không ngoại lệ, Hấn lại tưới tinh trên tay bụng 1 chậu Calla màu đỏ mà Nó yêu thích nhất vào thăm Nó.

- Kyo, anh lại đến thăm em này – Hấn đặt chậu hoa xuống trước đầu giường của Nó rồi cầm lấy tay của Nó mà thì thầm, thật lâu sau Hấn lại thiếp đi, trong giấc mơ, Hấn mơ thấy Nó mở mắt ra và nắm lấy tay Hấn. Tay Hấn bỗng dưng có cái gì đó khều khều liên không bằng lòng mà mở mắt ra, và có phải Hấn đang mơ, tay Nó đang động đậy và mắt đã từ từ mở ra

- Kyo, em tỉnh rồi! – Hấn như muốn reo lên, Hấn nhanh chóng chạy đi gọi bác sĩ, hôm nay có lẽ là ngày mà Hấn đã chờ đợi suốt cả năm nay, nhưng khi Hấn định chạy đi thì lại chết đứng khi nghe tiếng Nó.

- Anh ....là ai??? – tiếng nó yếu ớt phát ra.

- Kyo, em, ...em đang nói gì vậy??? – Hấn như không tin vào tai mình, đang định quay đi thì cứng đờ luôn.

- Cậu Tuấn, mời cậu ra ngoài 1 lúc cho chúng tôi kiểm tra cho bệnh nhân – hấn không biết từ đâu 1 đám 2 3 người bác sĩ y tá từ đâu bay vào đẩy hấn ra khỏi phòng bệnh rồi đóng cửa cái rầm, tới lúc này hấn mới nhận ra là anh Phong và anh Minh đã đứng đó từ khi nào rồi.

- Tuấn, Tuấn!!!! – Phong với Minh thay phiên nhau lay người Hấn, cố gắng kéo hấn về với thực tại.

- Con nhóc...con nhóc hỏi là...hỏi em là...là ai...?? – Hấn không hiểu chính mình đang nói gì cứ đưa ánh mắt mâu thuẫn mà nhìn Minh với Phong như muốn biết chuyện gì đang xảy ra.

- Tuấn, bình tĩnh lại chút đi – Phong cố gắng lay người Ken kéo hấn về với thực tại, lúc này cả 2 vừa vào tới thì thấy Kyo mở mắt cho nên lật đật đi gọi bác sĩ chứ đâu biết cả 2 đã nói gì ở trong đó.

- Con nh... – Hấn vẫn còn đang bay bổng đâu đâu thì bọn kia đã đến.

- Anh, chị hai sao rồi??? – Sei đang trên đường từ công ty về với Ran thì được tin nhắn của Minh thì cả hai liền chạy tới ngay đây, vừa thấy Minh thì đã bay ngay lại mà hỏi dồn, tuy Ran không nói gì nhưng có thể thấy là cậu nhóc cũng đang rất nóng lòng.

- Anh, Kyo sao rồi??? – bọn Jes, Rika với Liz vừa tới cùng với mấy đứa con trai cũng chạy lại hỏi dồn dập làm anh Phong với Minh choáng luôn.

- Nào nào, từ từ nào, mấy đứa bình tĩnh lại 1 chút, bác sĩ đang khám cho Kyo, mấy đứa yên lặng chút nào – Phong phải cố gắng lắm mới có thể dẹp loạn được mà nhỏ giọng nói với cả bọn, cùng lúc đó thì bác sĩ cũng bước ra làm cả bọn vừa yên lại 1 lần nữa háo hớn lên.

- Bác sĩ chị hai/Kyo sao rồi bá sĩ???? – cả đám thi nhau bu quanh bác sĩ mà hỏi dồn.

- Mọi...mọi ng...- mấy vị bác sĩ vừa bước ra đã bị cả đám hù cho sợ tái mặt tái mũi hết tìm được tiếng nói của mình.

- Mọi người yên lặng 1 chút đi, hù bác sĩ như vậy thì chỉ làm rối lên thêm mà thôi – Tim này giờ đứng bên cạnh giờ mới lên tiếng giải cứu thầy mình, nghe như vậy thì cả đám mới bình tĩnh lại mà đưa ánh mắt chờ đợi nhìn mấy vị bác sĩ.

- Thầy – Tim sau khi thấy cả đám đã yên lặng thì mới quay sang thầy mình mà gật đầu ý bảo ông nói đi.

- bệnh nhân đã tiến triển rất tốt, nếu như cứ theo đà này thì nhiều lắm là 1 tháng nữa sẽ có thể xuất viện nhưng sẽ mất 1 thời gian khá lâu để bệnh nhân có thể tiếp xúc với mọi thứ vì đã qua 1 thời gian hôn mê khá lâu và chấn thương đến não cho nên có thể sẽ quên 1 vài thứ và...vài người. Có thể nói là mất trí nhớ tạm thời, có thể sẽ nhớ lại rất nhanh nhưng cũng có thể sẽ...không bao giờ nhớ lại – vừa nói mà bác sĩ già cứ phải canh chừng phản ứng của tất cả, còn mọi người thì mới nghe nó đã khoẻ thì ai cũng thờ phào nhưng lại như suy sụp khi nghe câu tiếp theo.

- Vậy bây giờ chúng tôi có thể vào thăm con nhóc được chưa?? – mọi người khá bất ngờ khi nghe thấy tiếng của Ken, giọng nói bình tĩnh đến lạ.

- Vâng, bệnh nhân đã khá khoẻ, nhưng đừng làm phiền bệnh nhân quá lâu hoặc quá ép buộc bệnh nhân nhớ lại gây ra hiệu ứng xấu – người bác sĩ tuy hơi run nhưng vẫn phải làm hết nhiệm vụ của mình, ông xin thẻ trên dưới 20 năm ông làm cái nghề này, loại người gì ông cũng đã thấy nhưng có thể đoán người như bọn người này là ông chưa bao giờ được hân hạnh gặp gỡ như vậy, chỉ có bọn này từ lần đầu tiên lúc đó chỉ có bọn Joe lúc còn nhỏ 13 14 tuổi, tính ra cũng hơn năm năm rồi là có thể hù ông khiếp sợ mà thôi.

- Cảm ơn – Ken nói rồi không chờ ai hấn bước nhanh vào phòng nơi người con gái hấn yêu đang nằm, mọi người cũng không nói nhiều nữa cũng đi vào trong mà xem Kyo thế nào rồi.

- Kyo/chị!!!! – Liz, Jes, Rika, Zin và Sei cùng nhào lại trước mặt Kyo mà gọi tên nó, đã hơn 1 năm rồi mới lại thấy được ánh mắt có hồn của nó làm cả đám thấy thật vui mừng a. Mấy chàng trai tuy không nói gì nhưng nhìn ai cũng vui ra mặt, gì chứ Kyo tỉnh lại thì mấy nàng kia vui, mà 1 khi mấy nàng kia vui tức là bọn họ cũng được lời mà.

- Các người là ai??? Còn tôi là ai?? – Kyo nhìn 1 đám người lạ mặt nhưng lại hồ hồ như thế thì hơi bất ngờ, nó đang muốn biết chuyện gì đã xảy ra, tại sao nó lại ở đây, bọn người kia là ai mà trông thấy nó lại vui vẻ như thế và...nó là ai???.

- Em là Kyo, 1 người rất quan trọng với tất cả mọi người ở đây – người trả lời nó là anh Phong vì mấy đứa kia còn đang bất ngờ, tuy biết là nó mất trí nhớ rồi nhưng khi nghe câu hỏi của nó thì cũng không khỏi kinh ngạc và cảm thấy hơi buồn.

- Kyo?? tên gì kì vậy?? – Nó nhăn mặt, rõ ràng là người Việt làm gì có ai tên Kyo, mấy người này nói điều không nha!

- Tên đầy đủ của em là Kyo Thái Ngọc Minh Châu vì từ nhỏ em đã sống tại Nhật, Kyo là tên tiếng Nhật của em – Minh trả lời thắc mắc của nó.

- Ra là vậy – Nó sau 1 hồi lâu suy nghĩ thì tạm chấp nhận được, – Vậy còn các người là ai?? chúng ta có quen nhau sao?? – nó lại thắc mắc.

- Tất cả đều là người rất thân của em, từ từ em sẽ biết, còn bây giờ em nghỉ ngơi đi, mới tỉnh lại không nên nghĩ nhiều đâu – Ken bây giờ mới lên tiếng nhỏ nhẹ nói với nó, 1 năm qua hấn đã trưởng thành hơn rất nhiều, cách ứng xử cũng không còn lỗ mãng như thế nữa, chuyện xưa đã chôn vào dĩ vãng cùng với kí ức của Kyo rồi, bây giờ chỉ cần Kyo sống vui vẻ là được, không cần nhớ lại chuyện xưa cũng được vì dù sao cũng chỉ là những kỉ niệm đau đầu thương mà thôi, Kyo đã chịu nhiều quá rồi những tổn thương mà 1 đứa con gái 19 tuổi như nó phải chịu, bây giờ hấn không muốn thấy nó đau khổ nữa.

- Đúng rồi đấy, chị hai nghỉ ngơi đi, dù sao thì thời gian cũng còn dài mà, mọi người sẽ lại đến thăm chị vào ngày mai nhé – Ran cũng bước lên trước mặt nó mà nói, Kyo thấy hơi nhưc đầu, cái giọng nói này nó nghe rất quen nhưng lại không thể nào nhớ ra được gì cả, nó chỉ thấy 1 mảng trống rỗng trong đầu nó, mọi thứ thật sự mờ nhạt quá.

- Thôi chúng ta về trước đi, mai lại trở lại – anh Phong lại 1 lần nữa lên tiếng nói với mọi người rồi xoay người kéo Minh đi trước, mấy người kia thì cũng rất biết điều mấy tên con trai cũng kéo mấy đứa con gái đi để lại cho Ken cùng Kyo 1 chút thời gian riêng tư.

- Em thấy ổn chứ?? Có đau ở chỗ nào không?? – sau khi đã tiễn mọi người ra về và đóng cửa phòng lại hần mới quay về cái ghế cạnh giường Kyo mà hỏi han, ánh mắt chứa đầy sự ôn nhu nồng ấm. - Anh là ai?? Chúng ta có quan hệ gì?? – Kyo nhìn Ken với ánh mắt vô tội đầy thắc mắc, thật sự là nó chẳng thể nhớ được gì cả nhưng lại có quá nhiều thắc mắc không thể nào giải thích được.

- Anh là người đã hại em ra nông nỗi này – hần xụ mặt xuống không dám nhìn Kyo mà nhả ra từng chữ, hần không muốn gạt nó, hần thấy mình thật có quá nhiều lỗi lầm mà không thể nào tha thứ được, Kyo bây giờ mà có không nhìn mặt hần thì hần cũng sẽ không 1 lời oán trách nào mà sẽ chỉ đứng ở phía xa xa nhìn theo nó và bảo đảm sẽ không xuất hiện trước mặt nó nếu chưa được nó chấp nhận. Còn Kyo khi nghe Ken nói như vậy thì 2 mắt tròn đầy ngạc nhiên, cái người này mới lạ chưa?? Hần hại cô mà còn dám nhận thẳng chứ không hề che giấu, chắc là tâm lý không được bình thường rồi.

- Hahaha, anh bị điên rồi – Kyo bỗng nhiên phá lên cười, nụ cười hồn nhiên ngây thơ không chút giả dối, nụ cười thật sự của nó trông thật trong sáng làm sao, Ken nhìn nó cười đến là mê mẩn cả người.

- Uhm, đúng là anh đã điên rồi – Ken cũng gật đầu chấp nhận, thật sự là 1 năm chờ đợi nó hần đã như người điên khi ngày ngày đi làm như 1 cỗ máy để rồi chiều về lại đi thẳng vào đây xem nó, 1 năm qua xem như cái bệnh viện này chính là nhà của hần cũng được đi.

- Anh thật là hài hước nha – Kyo lại cười thật vui vẻ, cái người ngồi trước mặt nó thật là lạ đời mà. – Tôi nghĩ chắc anh biết rất rõ về tôi đúng không?? – Nó bỗng nhiên dừng cười mà nghiêm mặt hỏi là Ken hơi bất ngờ nhưng chỉ là thoáng qua rồi lại khôi phục trạng thái bình thường mà cười nhẹ, nụ cười buồn rười rượi đến nao lòng nhưng người kia lại không thấy.

- Uhm, chúng ta có thể nói là quen nhau từ nhỏ đi – hần cố gắng nặn ra 1 nụ cười cực kì gượng gạo mà nói.

- Vậy anh mau nói cho tôi biết tôi là người như thế nào đi!! – Nó bỗng nhiên nắm lấy tay hần mà lay nhẹ ánh mắt như van nài mà nói, lần này thì hần như chết lặng thật sự, không thể nào nói được gì nữa mà chỉ nhìn nó chăm chăm. Ngày đó chính nó đã nắm lấy bàn tay của người con trai khác như vậy, rồi cũng chính bàn tay này đã ôm lấy thân xác của 1 người con trai khác khóc nức nở, cũng chính bàn tay này đã buông tay hần, giờ lại cũng là bàn tay này cùng với ánh mắt cún con nhìn hần như van nài, thật sự là đau, rất đau đấy nhưng cũng không thể nào không thừa nhận là cảm giác này thật tuyệt không có gì sánh bằng đi. – Này, này anh sao vậy?? – Kyo chờ mãi không thấy Ken trả lời thì liền đưa tay lên mặt hần mà hươ qua hươ lại gọi hần.

- Ahh, à không gì, thôi em chỉ mới tỉnh lại, nghỉ ngơi cho tốt đi, khi nào thật sự khỏe anh sẽ cùng mọi người kể cho em nghe quá khứ của em – hần cười nhẹ xoa đầu nó rồi đứng dậy giúp nó nằm ngay ngắn xuống rồi kéo chăn đắp lên người nó, Kyo cũng không có khăn cự mà chỉ ngoan ngoãn tùy cho hần muốn làm gì thì làm.

- Mà tên anh là gì vậy?? – Kyo nhìn theo Ken mà hỏi trước khi hần xoay người đi.

- Ken – hần trả lời cộc lốc, “Ken, Ken...Ken” cái tên này nghe sao quen quá, Kyo cố gấn nghĩ nhưng rồi lại ôm đầu mà lắc mạnh, tại sao cái tên này lại quen thuộc như thế, nhưng khi nghĩ đến thì đầu lại đau buốt như thế này, thật sự là đầu nó lúc này rất đau nha.

- Đau...đau đầu quá!!!! – Kyo ôm đầu không ngừng lắc mạnh mà rên rĩ, còn Ken thấy vậy thì hết sức lo lắng.

- Kyo...Kyo em có sao không vậy?? – hần lo lắng nắm lấy vai nó, kéo nó quay mặt về phía mình mà lo lắng hỏi.

- Đau đầu quá!!! – Kyo đưa hai mắt lưng tròng nước lên nhìn hần rồi lại cật lực lắc đầu, cố gấn xua đi cái cảm giác đau đốn đó nhưng không được. Ken không biết làm thế nào liền nhanh chóng nhấn nút đồ ở đầu giường của Kyo rồi chỉ còn biết giúp Kyo bình tĩnh lại và xoa xoa thái dương của nó mong cho việc đó có thể giúp Kyo dễ chịu hơn.

Còn về phía mấy vị bác sĩ lúc này vừa thở phào nhẹ nhõm thì bây giờ lại được 1 phen hồn vía lên mây khi thấy phòng của Kyo báo tới, có người thì mới đi thăm bệnh nhân ở phòng khác về chưa kịp thở, có người thì lúc này đã đi thăm bệnh nhân ở phòng khác chưa kịp về tới cho nên những người nào có trong phòng liền đành phải dừng việc họ đang làm lại mà nhanh chân chạy tới phòng Kyo, vừa bước vào phòng Kyo thì họ thấy Ken đang đứng đó hết sức lo lắng, còn người con gái ngồi trên giường thì hết sức đau đớn mà lắc đầu trông thật đáng thương, bọn họ liền nhanh chóng chạy đến và mời Ken ra ngoài để có thể khám lại cho Kyo. Lúc này họ nhớ đã khám cho cô gái trẻ này rất kĩ càng, rõ ràng là không có gì đáng ngại nữa tại sao lại có triệu chứng như thế thật là làm cho người là lạnh sống lưng, nếu lỡ mà có sơ xuất gì thì.....haizzz, họ thật sự không dám nghĩ tới nữa a.

Sau khi khám tổng quát lại cho Kyo thì họ mới tìm cho nó 1 mũi thuốc an thần, khi chắc chắn là Kyo đã ngủ vào rồi thì cả đám 3 4 người bác sĩ mới thở ra được, theo chuẩn đoán của họ thì Kyo chỉ là vì kích động nhất thời ảnh hưởng đến thần kinh não và những kí ức không muốn nhớ cho nên mới tạo ra phản ứng như thế, nhìn khuôn mặt xinh xắn kia đang ngủ nhưng lại cứ nhăn mặt lại thì tất cả cũng thấy mũi lòng, cô gái trẻ này đã có 1 cuộc sống như thế nào??? Họ nhớ lại khoảng 1 năm trước đón nhận ca cấp cứu đó, nhìn thân ảnh tiều tụy, trên người xây xát khắp nơi trông thật đáng thương làm sao, họ vẫn không thể nào hiểu được tại sao nó lại ra nông nỗi đó khi mà những người đưa nó vào đều là những nhân vật không hề tầm thường chút nào cả. Nhìn lại khuôn mặt đang nhăn nhó đến tội kia thì họ chỉ còn biết lắc đầu thương tiếc cho nó rồi mới bước ra ngoài.

- Cô ấy làm sao thế?? – hần nhìn thấy họ ra thì liền bước đến, dùng giọng nói mệt mỏi mà hỏi họ.

- Chỉ là bị kích động mạnh, vẫn là đừng nên quá ép buộc bệnh nhân nhớ lại những chuyện quá kích thích gây ảnh hưởng đến tình trạng sức khỏe của

bệnh nhân – 1 trong những người bác sĩ nhìn Ken không mấy vui vẻ gì mà nói, ông nghĩ chắc lạ cậu trai trẻ trước mặt lại quá kích động mà ép buộc cô bé tội nghiệp trong kia đây mà.

- Tôi không có nói gì cả, các người đừng nhìn tôi như thế – Ken nhìn thấy ánh mắt của bọn họ nhìn mình như thế thì chán nản, giọng không nặn không nhẹ mà nhả ra từng tiếng rồi lại quay ngược vào trong phòng nó, bỏ lại mấy người bác sĩ chỉ còn biết lắc đầu bó tay, vẫn là không nên nhiều chuyện thì hơn đi, nhìn nhau 1 cái rồi thì ai lại đi làm việc của người nấy không nói thêm gì nữa.

Ken nhẹ nhàng bước vào phòng, thấy nó đã ngủ thì cũng không làm phiền nó mà chỉ bước lại kéo chăn đắp lên cho nó rồi chính hắn cũng đi lại cái ghế sofa gần đó mà thả người xuống mà nhắm mắt nghỉ ngơi, nhìn lại đồng hồ mới thấy là đã 8h tối rồi, và lúc này thì hắn mới thấy thật mệt mỏi, mấy ngày cuối tháng công ty lại đây các thứ việc cần xử lý, hầu như là đã 2 3 ngày rồi hắn chưa được nghỉ ngơi thì phải, vừa đặt lưng xuống thì hắn đã ngủ quên luôn lúc nào không hay.

- Anh ba, anh ba – Zin nhẹ nhàng lay người hắn mà nhỏ giọng gọi, lúc này năn nỉ lắm Rei với Ran mới cho cô nhóc và Sei tới, vẫn là ngồi ở nhà trong khi anh ba thì được nói chuyện với chị Kyo của mình cô nhóc vẫn thấy không cam tâm, thế là dùng đủ mọi cách mới được cả 2 người kia đưa tới đây, trên đường đi thì Ran có ghé qua nhà hàng lấy cho Ken vài món ăn vì biết là hắn sẽ không ăn gì đâu nếu không ai nhắc nhở, mấy ngày nay cậu thấy hắn thật sự đã rất mệt mỏi với việc công ty rồi.

- Zin, mấy người tới làm gì vậy?? – Hắn mở mắt ra, xoay người vài cái cho tỉnh lên 1 chút mà nhìn 4 con người kia đang nhìn mình hỏi.

- Bọn em tới xem chị Kyo, sẵn tiện đem thức ăn cho anh này – Zin nói rồi chỉ về phía cái bàn bên cạnh đã chất đầy vài món ăn, bây giờ hắn mới thấy là mình thật đang rất đói.

- Uhm, mấy đứa ngồi đây anh đi rửa mặt cái – Hắn nhẹ nhàng nói rồi đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, không quên nhìn về phía Kyo với ánh mắt đầy yêu thương chiều mến, mấy đứa kia chỉ còn biết nhìn theo hắn mà lắc đầu thương cảm.

- Anh Ken, hay là anh về nhà nghỉ đi để bọn em ở lại đây canh chừng chị hai, trông anh mệt mỏi quá đi – Rei nhìn Ken từ trong nhà vệ sinh đi ra, ánh mắt thâm quần đầy mệt mỏi cùng với khuôn mặt xanh xao của hắn thì lên tiếng.

- Không sao, anh chỉ là hơi đói thôi – Ken lắc đầu cười nhẹ rồi ngồi xuống cái ghế lúc nãy, ngồi bên tay trái hắn là Zin, rồi tới Rei, tới Sei còn ngồi bên tay phải hắn là Ran.

- Vậy anh ba ăn nhanh đi, nhìn anh ba như vậy Zin đau lòng lắm – Zin đau khổ nhìn anh trai mình, thật sự là cô nhóc thấy thật đau lòng khi phải thấy anh ba mình như thế.

- Uhm, mấy đứa ăn chung đi – hắn nói rồi nhìn từng người 1, xong nhìn lại điện thoại của mình thì đã gần 10h tối rồi.

- Bọn em ăn rồi, anh cứ ăn đi – Sei bây giờ mới lên tiếng nói với hắn, giọng nói nhẹ nhàng.

- Uhm – Hắn gật đầu rồi tự nhiên mà cầm đĩa, cũng không có nói gì nữa, không khí trở nên thật yên lặng, ngọt ngào đến đáng sợ. Ngồi chơi thêm 1 chút thì 4 đứa kia không biết làm gì hơn đành quay về chứ cũng chẳng biết làm gì vì trong 5 người thì 4 người đều ít nói, chỉ có mình Zin là người hay nói nhưng lúc này cũng chẳng biết nói gì lại không muốn làm phiền đến Kyo.

- Em nghĩ anh nên đi tìm 1 phòng nào đó mà nghỉ ngơi đi, thêm ngày mai không nên đi làm, với bộ dạng này của anh mà đến công ty chỉ làm cho nhân viên hoảng sợ mà thôi – Ran cuối cùng cũng lên tiếng trước khi bước ra khỏi cửa.

- Uhm, anh biết rồi, mấy đứa về cẩn thận – hắn gật đầu cho có rồi đóng cửa lại quay lại phía cái sofa ngồi, lấy điện thoại đi ra phía bang-công mà gọi điện cho trợ lý, dặn dò vài việc rồi lại bước lại xem nó thế nào rồi mới lại quay về ngồi trên sofa, tìm được cái mền rồi thì cũng lại 1 lần nữa chìm vào giấc ngủ.

- Tuấn, Tuấn!! – anh Phong lay lay người nó mà gọi, lúc tối nghe Zin nói hắn không có về nhà mà ngủ lại trong bệnh viện thì mới sáng ra anh đành phải đi lấy đồ ăn sáng mà đem vào cho hắn, cũng đã 10 giờ sáng rồi nhưng khi vào tới thì thấy Kyo đã tỉnh ngồi trên giường và đang nghịch điện thoại của hắn, còn Hắn thì vẫn đang ngủ ngon lành, trông Kyo bây giờ trông đã rất khá, lúc anh vào còn ngoan ngoãn mà chào anh với Minh 1 tiếng nữa. Để cho Minh lại đưa cháo cho Kyo thì anh lại đi lại gọi em trai mình.

- Anh, sớm vậy – Hắn trở mình nhìn thấy anh mình thì ngái ngủ mà hỏi.

- Gần 10 giờ rồi còn sớm gì nữa, em đi vào thay đồ với rửa mặt đi rồi ra ăn sáng – anh vừa nói vừa đưa túi đồ cho hắn.

- Vâng – Hắn gật đầu rồi lại 1 lần nữa đi vào nhà vệ sinh, cũng không có nhìn lại cái giường nơi người kia đang ngoan ngoãn ngồi ăn súp của mình cùng nói chuyện vui vẻ với Minh.

- Đang nói gì mà trông vui vẻ thế?? – Phong bước lại ngồi cạnh Minh mà hỏi hai anh em.

- Anh hai đang kể chuyện của em hồi nhỏ – Kyo cười đến là vui vẻ mà nói với anh, trông nó thật tươi tỉnh không giống với 1 người đã ngủ hết hơn 1 năm trời, càng không giống với 1 người mất trí nhớ.

- Vậy sao, em thật là 1 cô bé rất phá phách đấy – anh còn nói thêm làm nụ cười của nó càng rạng rỡ hẳn lên.
  - Các anh đừng có lừa em – Kyo vừa cười vui vẻ vừa lễ lễ chọc ghẹo hai anh chàng, Ken vừa từ trong nhà vệ sinh đi ra thấy được nụ cười toả sáng của nó thì chết lặng người đi không thể nào cử động được nữa.
  - Thôi hai anh phải đi làm đây, em ở đây chơi với Tuấn nhé, chiều nay sẽ có mấy nhóc bạn của em cùng với mấy nhóc tại Ran vào thăm, em cứ nghỉ ngơi cho tốt thì sẽ nhanh chóng được về nhà nhé – Minh thấy Ken đã ra tới thì liền quay người lại nói với Kyo rồi đưa tay lên xoa đầu nó xong cùng Phong nhanh chóng rời đi không chờ cho Kyo kịp nói gì cả. Phong và Minh đã rời khỏi phòng rồi mà Ken cũng chưa có tỉnh lại, cứ ngây ngô mà đứng đó, Kyo mấy lần gọi cũng không nghe cho tới khi không còn cách nào khác nó đành phải dùng tới chiêu cuối là với lấy cái hộp giấy ở đầu giường mà ném về phía hắn.
  - A! – Ken cuối cùng cũng tỉnh lại mà giật mình kêu nhẹ 1 tiếng xong nhìn qua thủ phạm đang ngồi kia cười đến là vui vẻ.
  - Xin lỗi tôi không cố ý, tại gọi mãi mà anh không có nghe – cô lễ lễ nói rồi bung ly nước anh Minh để đó cho cô lên uống 1 ngụm.
  - À, uhm – Ken không biết nói gì đành ngồi xuống sofa mà ăn sáng.
  - Lúc này anh có điện thoại, nhưng tại thấy anh ngủ ngon quá cho nên tôi đành nghe dùm, người kia nói khi nào anh tỉnh thì gọi cho người ta – Kyo vừa nói với hắn vừa đưa cái điện thoại về phía Ken.
  - Có để lại tên tuổi gì không?? – Ken không để ý lắm chỉ vừa ăn vừa thông thả mà hỏi lại.
  - Người nọ nói là trợ lý của anh có việc gì đó rất gấp – Kyo nhún vai mà nói, – Thế anh có nghe điện thoại không?? – lại hỏi thêm.
  - Không cần, mà em hỏi làm gì?? – Hắn ngừng ăn mà hỏi nó.
  - Không gì, nếu anh không có nghe điện thoại thì ăn xong đi tìm dây chạt bin đi cho tôi chơi game, điện thoại anh thật có nhiều game rất hay à nha – Kyo vừa nói vừa mở điện thoại lên vừa bắt đầu chơi game.
  - Em... làm sao em biết được mật mã?? – Hắn hơi ngạc nhiên nhìn nó mà hỏi.
  - Bấm tầm bậy tầm bạ, trúng tùm lum tùm la thôi – Kyo trả lời giọng thờ ơ, hai tay thì không ngừng bấm bấm gõ gõ mắt thì không hề rời khỏi màn hình điện thoại.
  - Her... – Hắn hết biết nói gì luôn, ăn xong thì đem tất cả ném vào thùng rác rồi đứng dậy đi ra ngoài gọi điện thoại kêu người đem đồ chạc bin vào cho mình. Quay lại thì thấy nó vẫn không rời mắt khỏi màn hình mà vẫn vui đùa vào điện thoại chơi game 1 cách hết sức khí thế không thèm để ý đến hắn luôn, tự nhiên hắn thấy thật ganh tị với cái điện thoại nha.
- Vì tiến trình hồi phục của Kyo rất tốt cho nên chỉ 2 tuần sau là đã có thể ra viện, cũng đến lúc này thì cha mẹ của Ken cùng với mấy cha mẹ nuôi của Kyo mới có thể thu xếp việc mà về tới, thế là mọi căn nhà của anh Phong và Minh hơn 1 năm nay lúc nào cũng yên lặng hôm nay bỗng nhiên rộn ràng 1 cách kì lạ, và người trong nhà thì người nào người nấy cũng nụ cười rạng rỡ trên môi mừng ngày người con gái trong hết sức quan trọng trong đời họ đã trở lại, mặc dù nó không nhớ họ nhưng họ thì không thể nào quên được nó và cũng sẽ không bao giờ quên được nó.
- Căn nhà tịch mịch của anh Phong và Minh đã rộn ràng từ sáng sớm, mấy chục anh em của nó hôm nay đều được điều động hết về để chơi đùa, mấy chục anh chị đang rải rác khắp nơi cũng tụ tập về, rồi thì 5 đứa Ngũ Quý cùng với bọn Tim thì không thể nào thiếu được, còn những người cha mẹ nuôi của Kyo cùng với những phụ mẫu còn sống cũng có mặt, THUNDER cũng tề tụ về đủ chỉ thiếu mỗi Zenny.
- Minh Châu, đây là cha nuôi Atsushi, người mà đã nuôi dạy hai 3 anh em mình, cũng chính là sư phụ – anh Minh kéo tay em gái về phía ông Atsushi vừa tới nơi mà giới thiệu.
  - Ba nuôi – Kyo chẳng hề e dè gì mà liền ôm chầm lấy ông, mấy bữa nay đã được mọi người kể về ông rất nhiều rồi và nó rất chờ mong được gặp ông còn gì.
  - Uhm con gái ngoan – ông Atsushi cũng vui vẻ mà xoa đầu nó.
  - Chào thầy – mấy người còn lại đồng loạt cúi đầu chào ông.
  - Thôi mọi người cứ chơi vui vẻ đi, đừng quan tâm tới già này – ông phát tay mà nói với mọi người rồi cùng với Minh và Phong đi vào phòng họp cùng với mấy anh chị trong THUNDER, còn tại nó ở ngoài thì quây đến là tung bừng, có thể nói mất trí nhớ với Kyo là 1 việc hết sức tốt vì bây giờ mới thấy được bộ mặt thật của nó, nhìn nó mấy ngày nay đầu khầu với bọn Joe Jay thì chỉ còn biết bó tay, tuy mới tỉnh lại ngoài việc không nhớ mọi người là ai thì miệng lưỡi của nó không ai có thể qua được và đặt biệt hết sức cung chiêu mấy đứa con gái và bài xích hết tất cả bọn con trai ngay cả 5 thằng nhóc cùng Tim cũng bị nó chơi cho chết lên chết xuống cũng như lúc này đây.
  - Ế ế cái thằng Jay kia, mi nghĩ mi đang làm cái gì với Jes của ta đó hả??? – Nó đang chán vì bị anh hai với Phong bỏ rơi nên đi vòng vòng thì gặp Jay với Jes đang đứng ở ngoài hành lang ngắm trăng thì không hề bỏ lỡ cơ hội, trong lúc cả hai còn đang đồ mặt thì nó đã không buông tha mà kéo tay Jes ra khỏi người Jay.
  - Ở cái con nhỏ này, sao mi cứ đi mà phá chuyện tốt của ta thế hả!?! – Jay sau vài giây đứng hình thì mặt mày đỏ rần mà găm gừ.

- Ai kêu mi dám dụ dỗ Jes của ta chứ – Nó hất mặt lên lên mà chọc tức Jay.
- Mi... – Jay không biết phải nói gì luôn.
- Thôi thôi Kyo, đừng có chọc anh ấy nữa mà – Jes cười hi hi lay lay tay nó mà năn nỉ.
- Đáng ghét, ai cũng bỏ ta đi chơi hết rồi, bọn mi có sắc khinh bạn mà – Nó chu mỏ phồng má lên mà tru tréo, dưới ánh trăng mờ mờ ảo ảo rơi vào khuôn mặt trông nó càng xanh xán đến tận mắt Jes cùng Jay đều phải ngàng người mất 1 lúc nếu không nhờ tiếng của ai kia vang lên thì chắc hai đứa đã thành tượng đá luôn.
- Các người đang làm gì vậy?? – Ken không biết từ đâu chui ra lên tiếng kéo Jay với Jes về với hiện tại, còn Kyo thì vẫn còn đang hờn dỗi mặt thì chảy dài.
- Cái bọn này có sắc khinh bạn a!! – Nó vẫn chưa chịu thôi dờ dính con nít ra mà làm loạn.
- Thôi nào thôi nào, em đi theo anh, anh chơi với em được chưa – Hấn kéo tay nó đi không cho nó có thể kháng cự được, còn Jes với Jay thì chỉ còn biết nhìn theo bóng của hai người dần khuất sau hành lang rồi lại nhìn nhau mà lắc đầu, xong Jay lại kéo tay người yêu vào lòng mình mà tiếp tục công việc gian dở, cả 2 trao nhau 1 nụ hôn đầy yêu thương và cuộn nhiệt trong khi đó....
- Này, anh làm gì vậy, tôi đang chơi vui mà – Kyo cố gắng thoát tay mình ra khỏi tay hấn nhưng là không thể nào, hấn cứ như vậy mà kéo nó đi ra phía sau vườn nơi có những cây sương rồng đang khoe mình dưới ánh trăng sáng rơi vào tạo nên một cảnh sắc lung linh, đang đi nhanh bỗng dừng hấn đứng lại làm nó mất đà mà ngã vào lòng hấn lại bị hấn ôm chặt lấy không thể nào thở được.
- Này, Này thả tôi ra!!!! – Kyo cố gấn vùng vẫy mong sẽ thoát vòng ôm của hấn nhưng là vô vọng chỉ có thể mặc sức la hét dựa dựa nhưng không tài nào thoát ra được, hấn cứ ôm lấy nó như thể thật lâu thật lâu mặc sức nó muốn làm gì thì làm cho tới khi nó không thể nào dựa dựa được nữa.
- Chúng ta đi vào thôi – hấn sau 1 lúc thật lâu mới lên tiếng rồi nhẹ nhàng kéo tay nó đi vào nhà làm nó chẳng hiểu mô tê gì hết.
- Anh đúng là điên rồi – Nó chán nản giật tay mình ra khỏi tay hấn mà chạy vào nhà nhập bọn với mấy tên anh em của mình quậy phá tung bùng, mấy người kia sau khi đứng hình gần cả nửa ngày khi mới nhìn thấy nó thì bây giờ đã bình tĩnh hơn mà nhiệt tình cùng nó chơi đùa. Ông Atsushi sau khi cùng với mấy bận phụ mẫu và mấy anh chị trong THUNDER bàn chuyện xong thì cùng ra nhập tiệc với bọn họ một lúc rồi cũng chuẩn bị ra về vì bọn họ còn rất nhiều công việc dang dở.
- Minh Châu này, tháng sau con cùng mấy người bạn của con qua Nhật chơi cho họ cùng đi tham quan cùng thêm là cái Resort của con bé Minh Thư với Thanh Thanh đã đắp đi vào hoạt động rồi, mấy đứa qua đó chơi 1 lần cho biết – ông Atsushi nói với Kyo trước khi lên xe rời đi.
- Her, hai đứa này có Resort á??? – Kyo ngạc nhiên nhìn sang hai đứa em gái đang đứng đó tròn mắt, mấy người kia cũng hết sức ngạc nhiên mà nhìn hai đứa.
- Dạ vâng – cả 2 cùng gật đầu đồ mặt mà nói.
- Là cái Resort lần đó hai đứa nói khi sang đây có phải không?? – Liz sau vài giây suy nghĩ thì lên tiếng hỏi, nếu cô nhớ không lầm thì lần đầu tiên gặp Sei thì Zin có nói là hai đứa có cùng 2 3 anh chị của Kyo bên lúc bên Nhật có làm 1 cái project resort gì gì đó, nhưng lúc đó bọn bẻ nhiều việc cũng không còn ai nhớ rõ nữa.
- Dạ – cả 2 cùng gật đầu.
- Vậy thì phải xem cho biết chứ hi – mấy chàng trai cũng thích thú mà nói.
- Ok, vậy quyết định như vậy đi, mọi người ở lại chơi vui vẻ – ông Atsushi nói thêm rồi cùng với mấy bận phụ mẫu kia lên xe rời đi, mấy đứa kia tiễn cha mẹ mình rồi cũng quay vào trong mà chơi đùa tiếp tục cùng được xme trận đấu khẩu của Kyo với hai tên không biết chết là Joe với Jay, mọi người chơi đến gần sáng thì mới mãn tiệc mà ai về nhà nấy, còn lại đám Liz thì ngồi lại chơi đùa tiếp tục, đã lâu lắm rồi họ mới được cười nói vui vẻ như thế, còn Kyo bây giờ mới thật sự bộc lộ tính trẻ con của mình mà quậy phá không còn gì hết, anh Phong với anh Minh thì thả cho nó chơi thả ga, chỉ tội cho 4 tên Ken, Tim, Jay với Joe là bị nó chơi tan nát, và ba cô gái vì bệnh người yêu mà cũng bị nó chơi không còn gì hết, mọi người chơi đến mệt lã thì mới lần dùng ra ngủ không kể gì hết.

1 tháng sau tại Nhật

- Oaaaa, đẹp quá!!! – Kyo với Jes vừa bước xuống xe thì đã cùng reo lên đầy thích thú vì nguyên 1 con đường thật dài thật dài là 1 màu trắng hồng thật lãng mạn do hai hàng hoa anh đào đang nở rộ, mấy người kia thì hầu như không quan tâm lắm vì dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên họ tới đây.
- Thôi mình vào chào thầy cái rồi bọn anh đưa mọi người đi chơi nào – Phong kéo Minh đi trước nói với mọi người Ken với Jay phải cố gắng lắm mới kéo được hai đứa con nít kia và trong còn mấy người còn lại thì rất tự vác.

Sau cánh cổng gỗ bệ vệ là hai hàng có cả mấy trăm người mang trên người bộ Yukata với áo trắng quần đen trên đầu lại cột miếng ruy băng màu trắng mang huy hiệu của băng đảng lớn nhất Nhật Bản, bên thắc lưng đều có 1 thanh kiếm Nhật trông thật oách đang cuối đầu chào họ, và chờ họ ở trước cửa chính là Mike, vừa thấy họ vào thì anh Mike đã niềm nở bước ra.

- Chào mọi người, chào mừng các em đến với đất nước hoa anh đào – anh vui vẻ chào tất cả.
  - Ờc, mới gặp có mấy ngày làm như lâu lắm không bằng – nó bĩu môi mà nói làm mọi người bật cười.
  - Con bé này, tại sao cái gì em cũng quên mà có cái đá đầu người khác là em nhớ rõ thế hả?! – Mike lườm nó một cái rồi cũng không vừa mà dỗi lại.
  - Her, em chỉ là nói sự thật thôi a! – Nó lè lưỡi chọc anh rồi kéo tay Minh mà đi vào trong – Đi tìm ba nuôi thôi hai, cái tên này nói nhiều quá.
  - Cái con nhóc này, em làm thịt em bây giờ – Mike bị nó bơ thì nóng mặt mà làm âm lên, mắt hết cả mặt mũi trước đàn em còn gì.
  - Đàn bà quá đi – Ken bỏ lại cho anh 1 câu rồi cùng với mọi người đi vào trong.
  - Cho anh chết – 5 thằng nhóc cũng không thương tiếc mà châm thêm dầu vào lửa.
  - Aisssh!!! – Mike khoát tay bảo đàn em lui xuống rồi ôm đầu than thở mà cũng đi vào trong, sau khi chào ông Atsushi xong thì bọn nó sang nhà của anh em Kyo mà nghỉ ngơi ăn uống cùng tham quan và bọn họ phải choáng ngợp với vườn sương rồng của Kyo, đúng là nói không có ngoa chút nào khi mà từng hàng từng hàng sương rồi được chất đầy cả 1 khu đất rộng, từng oại sương rồng được chia ra từng nơi 1, đầy đủ màu sắc nhưng được chú ý nhất vẫn là ở chính giữa trung tâm có 1 dãy lớn toàn là hoa Thủy Vu (Calla Lily) đỏ đan nở rộ, sắc hoa đỏ chen lẫn với màu lá xanh đem lại 1 cảm giác rất đẹp mắt.
  - Đây toàn là sương rồng do 1 tay em trồng đó Kyo – anh Minh ghé tai nó mà nói làm nó đang mê mết với cái vườn sương rồng này thì lại há hốc mồm.
  - Là do 1 mình em trồng á?? – Nó như không tin vào tai mình.
  - Uhm, từ nhỏ em đã rất thích trồng sương rồng – Phong cũng gật đầu nói với nó.
  - Oaa!! Từ nay em đem kinh doanh sương rồng được rồi – nó nhảy tung tung.
  - Her, em khi xưa nói là sương rồng này chỉ trồng chơi chứ không bán mà?! – Minh và Phong cùng không hiểu.
  - Ack, vậy thôi để khi nào nhớ lại rồi tính, còn bây giờ thì đi tìm cái gì bỏ bụng đã – Nó phát tay nói rồi kéo tay mấy đứa con gái vào nhà, mấy tên con trai đến là bỏ tay với nó luôn, không biết làm gì hơn đành leo theo bọn họ vào trong, sau khi ăn xong thì cả bọn ngồi bàn xem đi đâu chơi, và quyết định là tối nay sẽ đi bar còn bây giờ thì nghỉ ngơi trước đã.
- 6 giờ chiều cả bọn chuẩn bị sẵn sàng, sau đó là đi ăn tối trước khi bắt đầu đi chơi, ăn đến gần 8 giờ mới đi vào Bar, bọn họ đi tới đâu là người ta xì xầm nhau tới đó vì toàn là những khuôn mặt đã từng 1 thời làm sáo trộn cái thế giới về đêm này. Huyền Thoại Calvin, Ông Hoàng Jason, Angel of Kyo, Ngồi Quý và nó, Siêu Quý Kyouko đã gần 2 năm không xuất hiện bây giờ bỗng dưng lại cùng nhau tới đây cùng với những khuôn mặt tuy không nổi danh bằng nhưng gần đây cũng thường hay xuất hiện trên các mặt báo thương mại với những thành tích đáng để người ta chú ý “Những chàng trai trẻ thành công nhất Châu Á” khi chỉ mới bước vào tuổi 20 nhưng họ đã có được 1 chỗ đứng vững vàng trên con đường sự nghiệp, và cũng là những con quý hút máu tàn nhẫn trong cái thế giới đêm này với sự kiện của hơn 1 năm trước tại Việt Nam.
- Bỏ qua tất cả những lời bàn tán của mọi người họ vào phòng VIP mà quậy phá tung bưng, quậy trong phòng chán chê rồi thì lại ra ngoài quậy tiếp, chơi 1 hồi chán rồi thì cả bọn lại đi ra ngoài.
- Haizzz, ngày nào cũng đi bar riết chán thật – nó không thấy vui về gì mấy mà than vãn
  - Các anh chị có biết nhảy hip-hop không?? – Sei bỗng dưng lên tiếng hỏi.
  - Cũng có chút chút, làm chi vậy Sei?? – Joe trả lời rồi hỏi ngược lại.
  - Giới trẻ ở đây mỗi năm vào dịp đầu tháng Tư thường tổ chức 1 hội chợ Bước Nhảy diễn ra 3 đêm ở chân cầu Tokyo, hội chợ này thu hút được rất nhiều giới trẻ tham dự vì có những món quà rất thú vị và tụ họp rất nhiều những con người đam mê những điệu vũ đường phố rất hay, hình như năm nay sẽ tổ chức vào cuối tuần này đây – Sei vừa nhìn vào điện thoại vừa nói rồi đưa điện thoại tới trước mặt các anh chị, đó là 1 tấm áp-phích quảng cáo 3 đêm hội chợ sẽ diễn ra vào cuối tuần này cả bọn chụm đầu vào xem rồi cùng quyết định.
  - Hay đấy, phải đi xem cho biết mới được – Jay háng hái nhất bọn, từ nhỏ cậu đã có 1 niềm đam mê rất lớn với những bước nhảy này, cũng vì vậy mà đã kéo cả bọn cùng nhau đi học nhảy đấy thôi.
  - Có biết nhảy không mà ham hồ thế – Kyo khinh thường mà nhếch môi chọc Jay.
  - Cái con nhỏ này, mi không kiếm chuyện thì ngủ không ngon à – Jay trợn mắt liếc nó.
  - Ta chỉ là quan tâm mi thôi, không thì khi đó lại mất mặt nữa – nụ cời điệu cợt càng ngày càng rõ trên khuôn mặt thanh tú của nó.
  - Mi...- Jay lại 1 lần nữa tức điên vì nó, – Tối lúc đó sẽ biết – Jay bỗng dưng nhoèn miệng cười đều đều mà nói với nó.
  - Ta sẽ chờ để cười vào mặt mi – Nó nhe nhòm cười chọc Jay.

- Thôi thôi hai đứa này, sao cứ như chó với mèo thế này – anh Phong đành chen ngang mà tách hai tụi nó ra không thì lại có chiến tranh tại đây.
- Đúng đó, muốn biết ai giỏi ai dở thì thứ 6 này đi tham gia sẽ biết liền, còn bây giờ thì về ngủ mai đi thăm nhà tình thương của Kyo nào – Minh nói rồi quàng vai Kyo với Ken mà đi về phía xe của mình, mấy người kia sau khi thấy ánh mắt thương hại về phía Jay thì cũng vui vẻ cười đùa nhau mà đi về phía xe của mình mà về nhà
- Her cảm đám người này – Jay đơ luôn không biết phải nói gì nữa.
- Đi thôi anh – Jes nãy giờ đứng ngoài cười bây giờ mới tùm tùm bước lại kéo tay ai kia, còn ai kia thì vừa được người ta chạm tay vào là đã cui về hăng lên mà nở trên miệng nụ cười rạng rỡ rồi thì kéo tay người ta đi theo đám người kia về nhà chấm dứt 1 ngày đầy vui vẻ.
- Oaaa!!! Thật là náo nhiệt nha!!! – Kyo vừa bước xuống xe đã reo lên đầy thích thú, nơi này thật rộng lớn lại cực kì náo nhiệt, nhìn ai ai cũng nở nụ cười thật tươi trên môi, quần áo thì ôi thôi nhìn thật phách lứa hẹn cho 1 đêm hết sức vui vẻ đây.

Kyo diện trên người chiếc áo lửng bó sát người màu đen bên trong chiếc áo khoác đồ rộng thùng thình màu đen tuốt bên ngoài, chiếc quần short khoe nguyên cặp chân người mẫu màu xanh sẫm, đôi nike đen trắng, cái nón hip-hop rộng vành màu đen đội lệch sang 1 bên che đi mái tóc đỏ được thả tự do ở dưới cái nón của cái áo khoác, hai tay bỏ trong túi áo đứng nhìn xung quanh ánh mắt đầy thích thú.

- Kyo từ từ nào, coi chừng đi lạc bây giờ – anh Minh từ trong xe thông thả bước ra kéo cô em gái ham chơi của mình mà nhẹ nhàng nói. Anh mang trên người chiếc thun đen dưới cái áo khoác màu trắng, quần jean bụi màu bạc, đôi Jordan màu trắng và cái nón giống nón của Kyo nhưng là màu trắng nhìn anh hôm nay thật khác, rất rất teen nhìn không ra đã là một người thành đạt.

- Oaaa, thật là đông nha!! – Jes cũng thích thú mà reo lên, từ nhỏ toàn đi chơi với bọn Liz tới những nơi riêng lẻ hoặc những buổi tiệc chán ngắt, chưa bao giờ được đi tới những nơi đông đúc bình dân như thế này thật thích nha. Jes mang trên người những thứ cũng khá giống Kyo với cái áo trong màu trắng, chiếc áo khoác ngoài màu hồng, cái quần jean màu đen ngắn, đôi Adidas màu trắng, cái nón áo trùm trên đầu, mái tóc dài thường ngày được cột cao khoe cái cổ cao trắng nõn nà trông thật dễ thương (mà thương hok dễ), mặt cười toe toét làm những người xung quanh phải ngẩng người với nụ cười thiên thần đó.

- Công nhận lớn thật – Liz với Rika cùng những người khác cũng bước ra. Rika mang trên người bộ đồ cũng khá giống Jes với chiếc quần jean màu trắng khoa cặp chân người mẫu, áo trong màu hồng sẫm, ở ngoài lại mang cái áo khoác trùng màu trắng với quần, mái tóc dài búi cao thả vài sợi ở hai vành tai trông thật cute nhưng cũng kiu không kém, chân đi Nike trắng cùng với những phụ kiện khác.

Liz thì kính đáo hơn với chiếc quần thun dài, áo trong màu tím sẫm, khoác ngoài cái áo màu tím nhạt giống quần, mái tóc dài thì thả xuống giống như Kyo với cái nón màu tím sẫm giống cái áo, mang giày converse màu tím trắng, nói tóm lại là một cây tím.

Zin với Sei thì là hai bộ giống nhau chỉ khác mỗi màu, trong khi Zin mang trên người 1 màu xám thì Sei lại một màu trắng. Sei mang quần thun ống xoắn ống thả màu xám, áo 3 lỗ dài màu đen, áo khoác xám, nón đen và giày xám. Zin thì mang áo ba lỗ đen, quần thun ống xoắn ống xả màu trắng, nón trắng và giày Nike trắng.

Bọn con trai còn lại thì đa số đều giống với anh Minh nhưng lại cùng màu với người của mình, tính ra là theo cặp, còn 3 cậu nhóc lẻ loi nhà mình thì Ray màu xanh sẫm, Ren màu nâu trắng và Rei thì đồ đen, nhìn cả đám người đi tới đâu thì gây xôn xao đến đấy vì sự thật là họ quá nổi trội. Mặc kệ người khác nhìn mình cái gì, mấy cô gái vẫn cứ vui vẻ mà vừa đi vừa tám chuyện trên trời dưới đất đến là vui vẻ, đi tới đâu là chỉ chỗ tới đấy, thấy cái gì cũng muốn ăn, chỉ tội cho mấy người ở phía sau phải đi theo dọn dẹp cho họ.

- Oaa, thật là vui quá đi!!! – Kyo vừa nhảy chân sáo bay vòng vòng vừa vui vẻ reo lên, mặt thì chưa 1 lúc nào từ khi bước xuống xe mà vắng đi nụ cười.

- Kyo coi chừng đụng trúng người khác đó – Liz lo lắng nói, cô thật sự bó tay với Kyo rồi, lúc chưa mất trí nhớ thì người cứ lạnh lạnh lùng lùng chả thấy cười đùa gì, còn bây giờ thì hợp cả Jes với Rika cũng phá không bằng nó nữa.

- Không sao đâu – Kyo vẫn không dừng lại mà cứ bay nhanh lung tung.

- Ít ra cũng đi chậm lại 1 chút đi – Rika cũng lo lắng mà nói với Kyo, vì dù sao ở đây cũng có rất nhiều người.

- Ta nhìn đ..... – Kyo còn đang nói chưa hết câu thì đã đâm ầm vào người nào đó, làm cả hai ngã ra. Vì Kyo nhảy ngược cho nên nhém chút nữa đã cạp đất nếu không may mắn được Ken bước tới đỡ lại, còn người bị Kyo tông thì không được may mắn nên ngã cái ầm ra.

[Ah, xin lỗi, bạn có sao không vậy??] – Kyo sau khi hoảng hồn thì liền quay lại nhìn đứa con gái bị nó tông ngã bây giờ đã được mấy người đi theo nhỏ đỡ dậy mà rồi rít dòng tiếng Nhật xin lỗi.

[Cô không có.....à ra là người quen] – đứa con gái bị Kyo tông ngã đang định làm lớn việc lên nhưng khi thấy người kia là Kyo thì bỗng dưng nở nụ cười khinh bỉ mà nói.

Chương 42: GẶP LẠI “BẠN CŨ”

[Chúng ta có quen nhau sao???] – Kyo đang có ý xin lỗi thì khi nhìn thấy nhỏ đó từ cách ăn mặc tới khẩu khí không có chút thiện ý nào thì cũng bắt đầu lên giọng, nhìn cách ăn nói này thì chắc là “người quen” rồi.

[Mây hay lắm Kyo] – nhỏ tức tối khi bị Kyo hỏi ngược như vậy, định hạ thấp danh dự của nhỏ mà.

[Mây đừng có làm loạn cả lên Mei, dù sao thì Kyo cũng đã xin lỗi rồi còn muốn gì nữa?!] – Rika nãy giờ đứng một bên bước lên lên tiếng, mặt mày nhăn nhó khó chịu.

[Rõ ràng là nhỏ Kyo đụng trúng tao, bây giờ bọn mày lại muốn ăn vạ à?! - nhỏ bây giờ tên Mei nói như thách thức.

- Nhỏ đó là ai vậy hai?? - Kyo đề cho Rika đối phó với nhỏ mà lùi lại phía sau hỏi Minh đang đứng 1 bên xem trò.

- À, là người quen của em đó, nhỏ bị em tông ngã là Mei Tsui, nhỏ đó có thù với em từ nhỏ vì nhỏ cực kì thích Tuấn nhưng bị thằng nhóc bơ. Nhỏ áo hồng phần bên tay phải là Hana Miyazaki dưới em 1 lớp là fan cuồng của thằng nhóc Ran nhưng mỗi lần thấy nhỏ là thằng nhóc xanh mặt chạy mất, nhỏ bên tay trái là Hara Shimane, nhỏ đó cực kì hâm mộ nhóc Rei nhưng cũng như Ran mỗi lần thấy nhỏ là thằng nhóc không thấy mặt đâu cả, đám còn lại là fans của 5 thằng nhóc nhưng bị ghét, còn bọn con trai phía sau là fans của mấy nhỏ đó, nói tóm lại là 1 vòng kẻ thù của em đây - Minh vừa cười nhìn từng người mình nêu tên vừa kể sơ lượt cho Kyo biết, chắc là hôm nay lại có trò rồi, không coi sẽ uổng đây.

- Hô, không ngờ em đi đâu cũng có kẻ thù nhỏ, rất là tò mò khi xưa em là người như nào à - Kyo vuốt cằm cười nói. - Mà có gì cần biết về nhỏ không?? - Kyo bỗng dừng hỏi, thật sự trong đầu đã có cách đối phó với mấy nhỏ này rồi, đối với tụi nó chỉ cần 1 chiêu là đủ.

- Có chứ, là blah blah blah.... - Minh ghé sát tai Kyo mà nói nhỏ.

- Ok - Kyo gật đầu rồi bước lên trước.

- Em lại muốn gây chuyện sao mà đi chọc vào nhỏ đó vậy?! - Phong sau khi đề cho Kyo đi thì mới bước tới quàng tay qua vai Minh mà hỏi.

- Lâu rồi không được xem kịch, xem thử Kyo nhà mình mất trí như vậy nhưng có lục nghề không thôi - Minh nhe răng cười mà nói, anh tin là cho dù Kyo có mất trí nhớ thì nhỏ Mie này cũng không thể nào làm gì được em gái mình.

- Em hư quá rồi đấy - Phong xoa đầu Minh mà cười, đúng là anh em nhà này nhìn thì người lớn vậy mà tính tình thì trẻ con ời thôi rồi luôn.

[Ai vậy Rika?] – bên này nãy giờ thấy Rika đấu khẩu với nhỏ Mei không biết mệt cho nên Joe mới bước lên đưa cho Rika bình nước mà hỏi, không quan tâm cho lắm. Ai chứ Rika thì đi tới chỗ nào không có kẻ thù thì mới lạ, chứ còn mà như vậy thì chả có chút gì gọi là ngạc nhiên cả.

[Người không quan trọng] – Rika nhận lấy bình nước từ tay Joe rồi chán nản nói, con nhỏ Mie này 2 năm không gặp mà chẳng tiến bộ lên được chút nào cả.

[Ohhh, ra là có trai theo cho nên lên mặt, cơ mà mày nhất đầu được anh đẹp trai thế??] – nhỏ Mie lại tiếp tục phát huy miệng lưỡi không đàng hoàng của mình.

[Không phải là người mày có thể đụng vào!] – Rika nóng mặt, gì thì gì chứ mà dám có ý đồ với Joe thì có là ai cô cũng sẽ trừng phạt không tha đâu.

[Làm gì ghê thế] – nhỏ Hana đứng bên cạnh nhếch miệng cười mà khinh khi nói.

[Miệng mồm bọn mày đã gần 2 năm tao vẫn mặt rồi mà cũng chưa có sạch sẽ lên được chút nào nhì] – Kyo không biết đã đứng bên cạnh Rika khi nào rồi mà lên tiếng nói, giọng có chút châm chọc làm những người đi bên cạnh lại được dịp ghé vào xem vui.

[Mây.....] – nhỏ Mei cứng họng trừng mắt nhìn Kyo không nói nên lời.

[Tao tao cái gì, tao nói đúng quá chứ gì??] – lại nhếch miệng cười đều Kyo bước lên, [Nếu muốn nói chuyện với tao thì làm ơn rửa sạch cái miệng mày đi đã, mất vệ sinh quá đi] – Kyo đứng trước mặt nhỏ vừa nói vừa quơ tay qua lại trước mặt vờ như là hỏi thăm, cái này là Kyo 1 mũi tên bắn trúng hai con nhạn, vừa có ý nói miệng của bọn kia hôi, vừa nói là cách ăn nói quá là... ba chấm.

[Mây hay lắm, có giỏi thì chúng ta thử tài đi] – nhỏ Hara nãy giờ đứng yên lên tiếng, nhỏ biết chưa bao giờ bọn nhỏ có thể đấu miệng được với Kyo nhưng chưa chắc việc khác sẽ không được, dù sao thì bọn nhỏ cũng là đội nhảy vô địch của Hội Chợ năm ngoái còn gì.

[Dụ tao à?? Bọn mày có nguyên đám, bọn tao chỉ có ba người làm sao đấu lại] – Kyo nhếch miệng cười đều. (ĐIỀU!!!!!!)

[Mây có thể kêu mấy mấy anh trong Ngũ Quỷ tới] – nhỏ Hara gợi ý, gì chứ?! đã gần 2 năm họ không được gặp bọn Ngũ Quỷ rồi chứ chẳng chơi nha.

[Tao cũng muốn lắm, nhưng mày cũng biết đấy, mấy thằng nhóc sợ tụi mày còn hơn sợ ác quỷ nữa làm sao dám tới] – Kyo vờ làm mặt hình sự nói làm mấy thằng nhóc đứng một bên không biết phải nói gì luôn, còn mọi người đứng ngoài thì có dịp cười hết sức vui vẻ, ai chẳng nghe ra Kyo có ý gì.

[Mày đừng có nói bậy, ai nói là mấy anh ấy sợ tụi tao] – nhỏ Hana đứng kế bên chột dạ chối.

[Mấy đứa lên đây chút] – Kyo không thèm để ý mà quay lại phía sau gọi 5 thằng nhóc bước lên, vì này giờ mấy chàng trai chỉ là đi theo chứ không hề lên tiếng cho nên căn bản tụi kia không biết sự có mặt của những chàng trai trừ Joe lúc này đã lộ diện cho nên mới có sự tình tiếp theo xảy ra.

[Chị, chị cũng biết là tụi em không thích rồi mà, sao còn gọi tụi em lên làm gì] – Rey nhăn nhó nhìn bà chị mình mà tháo cái nón trên đầu xuống cùng 4 cậu nhóc kia bước lên, cùng lúc cả đám đều đưa tay lên bịch tai lại.

[AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA ANH RAN, ANH RAY, ANH REN, ANH REY CÒN CÓ CÁ ANH REI NỮA!!!!] – bọn con gái hét âm lên rồi ôm nhau mà nhảy tung tung, từ trước tới giờ tụi Ngũ Quỷ đã ít xuất hiện, mỗi khi xuất hiện thì cũng chỉ có 1 2 đứa đi chung với Kyo mà thôi, ít khi nào được thấy cả năm đứa ra mặt như vậy không mừng mới lạ, nhìn thấy 5 thằng nhóc phản ứng của bọn họ còn hơn cả nhìn thấy thần tượng nữa ấy mà.

[CÁM!!!!] – Kyo bị giọng oanh vàng của bọn này làm đến là nhức đầu nên găm lên nhưng hình như không có hiệu quả.

[Chị hai, để Ran làm việc đi] – Rei kéo chị mình qua một bên nhường đường cho Ran bước lên trước, không cần mở miệng, không cần trừng mắt hay gì cả, còn không có ngăn đầu lên. Đơn giản Ran chỉ nhẹ nhàng đưa ba ngón tay lên, rồi từ từ cụp xuống 1 ngón, 1/2 đám con gái im thin thít, ngón thứ 2 cụp xuống còn lại chỉ vài tiếng hét, và khi bàn tay đó hạ xuống thì cũng là lúc bọn con gái ở đó tự nhiên biến thành người câm hết một lượt.

- Cái này có phải là power của trai đẹp không??? – Jes ghé tai Liz mà cười cười nói nhỏ.

- Chắc vậy – Liz gật gật rồi cả Liz cùng Jes quay sang hai người con trai bên cạnh mình kiêu dơ xét.

- Làm gì nhìn anh như thế?? – Tim cùng Jay chột dạ nhìn hai người.

- Có nên cho hai người này đi chinh hình không??? – Liz với Jes hết nhìn nhau rồi lại nhìn 2 chàng trai của mình tay thì rờ cảm nhìn cực kì đều.

- Ờ, cái đó thì không cần – Jay lắc đầu ngoay ngoay, đừng có đùa kiểu đó chứ, dễ chết người lắm lắm đấy.

- Em đừng có học theo Jes mấy cái ý nghĩ chết người đó nha Liz – Tim cũng lùi lại vài bước hai tay xoa lia lia mà nói, dù sao cũng còn cần cái bản mặt này để kiếm tiền cưới vợ mà. Liz từ khi chơi với Rika với Kyo thì hình như cũng bị nhiễm cái tính trẻ con cùng tư duy khác người của hai người đó thì phải.

- Shhhh, sắp có trò rồi kia, đừng ồn nữa nào mấy đứa – Minh thấy tình hình bên này căng thẳng quá mới vì sự nghiệp của anh em chúng ta cho nên đành bay qua can, thêm là Kyo lại sắp làm trò không xem sẽ uống.

- Chuyện hôm nay để đó đi, sẽ nói tiếp nhé – Jes cười cười nhìn hai người thấy lại một câu rồi kéo Liz đi lên phía trước, Jay với Tim thì liền đưa ánh mắt hết sức biết ơn qua bên phía Minh.

[Nói tóm lại là mày vẫn không dám đấu chứ gì??] – Jes với Liz vừa bước ra tới thì nghe tiếng của nhỏ Mei đầy thách thức làm hai đứa thấy nóng máu, nhưng lại thấy Kyo cực kì bình tĩnh và Rika cũng không có gì cho nên cũng không manh động mà chỉ đứng kế bên Kyo mà thôi.

[Haizzz!!! Rika này] – Kyo không thèm để ý tới nhỏ mà quay sang Rika, [Ta bảo này] – Kyo ngoắt Rika.

[Sao??] – Rika bước qua, giọng tỉnh ranh.

[Nói chuyện này giờ ta quên hỏi mi, ta biết bọn này sao??] – Kyo hỏi một cách tỉnh bơ làm những người đứng xem tò mò, còn những người của Kyo thì không khỏi phì cười, bọn kia thì tái mặt vì tức giận.

[A!!! Chút nữa ta quên nói với bọn họ, chờ chút] – Rika bỗng reo lên như mình đã quên 1 việc gì đó rất quan trọng rồi đưa tay lên chặn Kyo ý bảo chờ rồi quay quay nhỏ Mie, mặt cực kì nghiêm túc. [Xin lỗi mày nha, tao quên nói mày là Kyo bị mất trí nhớ rồi] – Rika làm mặt buồn mà nói, [Tao không nghĩ nó nhớ được bọn mày là ai đâu]

[Bọn mày.....Bọn mày hay lắm!!] – nhỏ Mei tức muốn ói máu nhưng không biết phải nói cái gì, nhỏ chưa bao giờ và cũng chẳng bao giờ thắng nổi cái miệng của hai đứa Rika và Kyo.

[Bọn mày nếu hôm nay không dám đấu thì cứ làm rùa rụt cổ, cần gì phải nói nhiều, đã dám tới đây mà không tham gia thì đừng đến còn hơn] – nhỏ Hara này giờ còn đang mơ mộng khi thấy Rei đứng đó cho nên không để ý, bây giờ mới lên tiếng thể hiện mình trước mặt cậu nhóc chứ.

[Lỡ tới đây rồi thì cũng tham gia cho vui đi Kyo] – Jes mê chơi bước tới gần Kyo mà nói.

[Thôi thì hôm nay xem như chấm dứt hết ân oán đi, dù sao cũng còn có vài ngày nữa là mình về Việt Nam rồi mà] – Liz cũng lên tiếng làm mọi người hơi bất ngờ, từ khi nào Liz lại có thể hiểu thấu như vậy?

[Haizzz, thôi được, nhưng mà phải có điều kiện!] – Kyo vờ bắt đả dĩ gạt đầu mà thò ra 1 tiếng, trong bụng thì đang cười thầm.

[Tốt, vậy điều kiện là gì?] – nhỏ Mie thấy sắp trả được thù nên vui vẻ gật đầu, không biết chính mình đã bước một chân vào bẫy của Kyo.

[Tao có 3 điều cần người thua phải thực hiện, thứ 1 nếu như tui mày thua thì phải giải tán cái đám lâu nhâu này không được đi ức hiếp người khác nữa. Thứ 2, không được bám theo bọn em tao nữa cũng như người yêu của bọn tao, và thứ 3 phải.....phải gì nữa bây giờ Rika???] – Kyo nói ra hai điều kiện đầu nhưng tới cái thứ 3 thì không biết nên tìm lí do gì nữa.

[1000 giờ làm từ thiện đi] – Rika không chần chừ mà nói luôn làm bọn tất cả mọi người cùng choáng, Rika có cái đầu thật quái đáng nha, [Thế nào?? Dám không??] – Rika hất mặt đầy thách thức.

[1000 giờ?!?!] – cả bọn nghe mà choáng, tui nó biết nhỏ Rika này quái đáng rồi, nhưng mà đầu cần phải tàn bạo vô nhân đạo như thế??

[Sao??? Sợ rồi à??] – Rika cười đều, bọn này toàn là tiểu thư con nhà danh giá, chỉ cần tượng tượng ra cảnh tui nhỏ phải đi làm việc thiện, ngoài trời mưa trời gió thì cũng muốn cười đến chết đi sống lại rồi.

[Mơ đi, thế nếu bọn tao thắng thì sao??] – nhỏ Hana hỏi.

[Thì tui mày có thể ra 3 điều kiện] – Kyo nhún vai, căn bản là bọn này không thể nào thắng được tui nó.

[Nếu bọn tao thắng, thứ nhất bọn mày phải rời bỏ người yêu. Thứ 2 tự nhận là đã nói sai về tui tao và xin lỗi, thứ 3 là 10000 giờ community service] – nhỏ Mei hất mặt lên mà nói, nhỏ sẽ cho Kyo biết hậu quả dám động vào nhỏ.

[Được, tất cả mọi người ở đây đã làm chứng nhé, không làm được thì tui mày cứ chờ đấy] – Kyo nói cảnh cáo rồi bước đi thẳng tới khán đài, nhưng Minh với Phong đã nhanh chóng hơn đi trước, cho nên khi tui nó tới nơi thì đã nghe DJ trên sân khấu rộng lớn cầm mic.

[Xin chào mừng mọi người trở lại với đêm đầu tiên của "The Steps Festival" lần thứ 15, và hôm nay sẽ có chút thay đổi, sẽ là Dance Battle giữa nhóm "Sunshine" đến từ Nhật đã dành chức vô địch năm ngoái, và nhóm "The Beats" đến từ Việt Nam với thể loại tự do, chúng ta cùng xem họ sẽ có những tài năng gì nhé] – DJ vừa dứt lời thì tiếng pháo tay được nồng nhiệt vang lên, [Ok ok, trước khi chào đón hai nhóm chúng ta sẽ nói 1 chút về cách chấm điểm, và người chấm điểm sẽ là mọi người có mặt vào cuộc vui đêm nay, nếu sau khi 2 nhóm thi xong mà bên nào được sự cổ vũ nhiều hơn sẽ là người chiến thắng. Thể loại cuộc thi này rất đặc biệt, 2 nhóm sẽ phải cử ra tùy lúc mà 1 người hoặc nhiều người trong nhóm, sẽ có 1 phút để nhảy theo nhạc, sẽ tùy DJ mở nhạc nào người đó phải nhảy được, nếu trong vòng 1' mà không nhảy được sẽ bị mất điểm, sau khi đội nào mà bị mất 3 điểm trước cuộc chơi sẽ dừng lại và mọi người sẽ là người quyết định, thấy thế nào mọi người?!?!] – sau khi giải thích thì DJ hỏi mọi người và được họ hưởng ứng nhiệt liệt, vì năm nào cũng chỉ có những trò chơi như nhau cho nên thay đổi này rất được mọi người hưởng ứng.

[Ok, vậy thì bây giờ chúng ta cùng chào đón nhóm Sunshine nào!!!] – DJ vừa dứt lời thì ở dưới khán đài như nổ tung với tiếng hò hét của khán giả, Sunshine là nhóm nhảy được nhiều người thích nhất vào hội chợ năm ngoái với những bước nhảy độc đáo cực kì sexy do cả nam lẫn nữ thể hiện, trong nhóm có 12 người và toàn là nam thanh nữ tú, cho nên được khán giả yêu thích, mà khán giả thì toàn là giới trẻ, theo vũ điệu sexy thì không được hưởng ứng cũng hơi uổng.

[SUNSHINE!!! SUNSHINE!!! SUNSHINE!!!!] – Tiếng la hét của khán giả làm cho những bộ mặt đã ở trên trời càng bay cao hơn nữa nhưng không dễ lộ ra mà trên màn hình projector thì ai ai cũng tươi cười vỗ tay chào mừng thật giả tạo. trong khi đó ở phía sau khán đài thì bọn Kyo nhún nhó nhìn Minh với Phong khi nghe xong thể loại cuộc thi.

- Anh định làm khó tui em à?? – Joe nhún nhó nhìn Minh, cậu đang tái mặt với điều kiện kia bây giờ lại bị những lời của DJ hù cho muốn rút tìm ra ngoài.

- Đúng rồi, cơ bản là tui em không hề biết năng lực của người mình thi làm sao mà nhảy groups được, anh chơi cái này hơi ác rồi đó anh Minh!!! – Jay cũng nhún nhó, cậu biết bọn họ không phải tệ, nhưng mà nhảy cái này nếu không ăn ý, thua là chuyện nhỏ mà có thể sẽ gây thương tích đây mình chứ chẳng chơi.

- Anh tin bọn em sẽ làm được – Minh không hề vắng nụ cười trên mặt mà trấn an cả đám, anh rất chắc chắn là bọn họ sẽ làm được mà, chỉ cần một chút ăn ý mà thôi.

- Em với Sei được tham gia không à?? – Zin hớn hờ hỏi.

- Xin lỗi, nhưng hai đứa chỉ được đứng nhìn, sẽ do 13 đứa kia làm việc – Phong là người trả lời Zin. Thứ nhất, hai đứa còn quá nhỏ để chơi mấy trò này, thứ hai, đây là chuyện của người lớn, hai đứa không nên tham gia.

- Tui em?! – 5 thằng nhóc này giờ đứng cười thầm trên nỗi đau của 4 cặp kia nghe Phong nói vậy thì liền giật mình mà đồng thanh, bót giỡn đi, đứng trước mặt mấy ngàn người mà nhảy?!?! Các cậu tuy không ghét mấy nhóm nhạc nam thần tượng nhưng luôn cười đều chê bai các nhóm nhạc đó là không có tương lai, bây giờ thì đến các cậu mới là người không có tương lai này.

- 5 đứa sẽ lo nhảy groups ở lúc đầu, để khi nhảy đơn thì sẽ do bọn chị đảm trách để tất cả quen dần với nhịp điệu của nhau, sau đó thì màn kết sẽ là nhảy nguyên nhóm – Kyo nhún vai, nó hiểu quá rõ ý của anh trai mình.

- Vẫn là em gái anh giỏi – Minh đưa ngón cái lên.

- Em hai mà – Kyo hất mặt.

- Đi thôi! – Ken không để cho Kyo bay lâu liền kéo cả đám ra, cùng lúc DJ ở ngoài chuẩn bị lên tiếng lần nữa.

[Và bây giờ là nhóm The Beats!!!] – DJ chờ cho khán giả đã lắng xuống mới tiếp tục giới thiệu vừa dứt lời thì cũng là lúc bọn nó đi ra, dẫn đầu là 4 cô gái với 4 khuôn mặt, 4 cá tính và 4 phong cách cực kì chuyên nghiệp, theo sau là 9 chàng trai đầy phong độ, cuốn hút và đẹp đến mê hồn được chiếu trên màn hình projector làm khán giả vừa la muốn khản cổ nhưng lại không biết lấy đâu ra hơi mà lại 1 lần nữa hò hét đến muốn vỡ luôn cái khu này. Không thèm để ý tới khán giả, vừa thấy mặt nhau là 2 bên đã bắt đầu đấu mắt.

[Huy chương vàng cơ đấy] – Kyo bên này cười cười cực kì treu ngoi mà nói chọc bọn bên kia.

[Sợ thật đấy] – Rika cũng bắt đầu phụ họa, vờ sợ sệt.

[Nếu bây giờ tụi mày cuối đầu nhận lỗi thì vẫn còn kịp đấy] – nhỏ Mei bên kia hất mặt kênh kiệu.

[Tụi mày quá khinh thường bọn tao rồi đấy, hôm nay sẽ cho tụi mày biết thế nào là sự khác biệt giữa đẳng cấp] – Rika khinh thường nói rồi quay qua DJ. [Let's get the party started!!] – sau câu nói của cô là tiếng nhạc dance được nổi lên dồn dập, vì bên SUNSHINE đoạt chức quán quân năm ngoái nên nhảy trước.

Vì là nhạc dance nên 7 người của bên đó ra nhảy trước, không cần hội ý. 2 nữ do hai nhỏ Hara với Hanna nhảy cùng với 5 thằng con trai khác, bên này bọn Kyo cũng phải công nhận bọn kia nhảy đẹp thật, nhưng có điều quá diêm dúa, không sạch sẽ chút nào cả, chỉ làm mất đi cái đẹp của bài nhạc và những người có những bước nhảy thật sự. 1 phút chấm dứt thì tiếng cổ vũ liền được vang lên từ phía khán giả hết sức nồng nhiệt. Tiếp theo lại là 1 bài remix giữa dance và ballet khó ăn, người ra sân là Jes và Jay, dù sao thì cũng lớn lên từ nhỏ với nhau cho nên sẽ rất hiểu ý, thêm là lúc nhỏ Jes đã từng học ballet cho nên cũng không khó, cái khó là cô đang mang dây thể thao mà phải múa ballet, nhưng với Jes thì không khó khăn gì mấy. Cái bất ngờ ở đây chính là Jay, không ai ngờ 1 người với dáng người cực chuẩn như vậy nhưng lại phối hợp với Jes hết sức hài hoà, những bước chậm nhanh đều rất ăn ý, vừa đẹp mắt lại vô cùng kính đáo nhưng lại làm cho người ta thấy thật cuốn hút, không thể nào rời mắt được. 1' kết thúc, im lặng, cực kì im lặng.

1s trôi qua, im lặng. ...

2s trôi qua, hết sức im lặng. ....

3s trôi qua, *RÀO RÀO RÀO!!!!* Bùng nổ, tiếng vỗ tay cùng la hét hết sức nồng nhiệt, khán đài như muốn bùng nổ luôn, quá đẹp, quá bắt mắt.

DJ tiếp tục đổi nhạc, lại là sôi động, bên kia tiếp tục 1 lần nữa những điệu vũ hết sức điên cuồng và cực kì sexy nhưng sau 1 phút kết thúc thì lại không còn được hưởng ứng như trước nữa. Nhạc lại nổi lên, cực kì sôi động do 4 cô gái của chúng ta, 4 con người, 4 tính cách nhưng lại kết hợp hết sức đẹp mắt, không quá mạnh bạo như những chàng trai nhưng đều chuẩn, không quá sexy nhưng lại vô cùng quyến rũ, trong 1 phút ngắn ngủi bằng những bước nhảy pha chút trẻ con họ đã 1 lần nữa khán đài bùng nổ. Nhóm SUNSHINE đã bắt đầu hoang man. Tiếp theo là 1 bài robotic có 3 chàng trai bước ra nhưng lại không thành công, không thể nào hài hoà.

EEEEEEER!! BOOOOOO!!!! Tiếng còi báo của DJ cùng với tiếng boo thật to của khán giả, báo hiệu họ đã thua 1, DJ vẫn giữ tiếp bài nhạc, bước ra lần này bên The Beats là Ngũ Quỷ. Bao nhiêu ánh đèn sân khấu đều chiếu về phía họ, 5 chàng trai, chiều cao bằng nhau kết hợp hết sức ăn ý, vì đây là sở trường cho nên từng cử động của các cậu nhóc là cực kì cực kì cứng nhắc nhưng cũng cùng lúc vừa mạnh bạo lại dẻo dai, khuôn mặt lại tuy lúc mà biểu hiện hết sức đẹp mắt. Khán giả cứ phải gọi là mê li, các cô gái thì lại càng ngưỡng mộ hơn mà mê mẩn tới những khuôn mặt kia. Cứ như vậy mà họ lại chiếm hết tình cảm của khán giả bên dưới, đá bay SUNSHINE ra khỏi tâm trí của khán giả. Càng về sau thì SUNSHINE càng yếu thế, vì liên tiếp bị bên kia đàn át mà những bước nhảy của họ không còn được đều và ăn ý nữa mà hay nhảy lệch hoặc có thể bị đứng nữa, làm cho khán giả hết sức phản nộ.

Chỉ trong vòng 5' sau SUNSHINE lại phạm lỗi 1 lần nữa trong khi bên phía The Beats vẫn đang rất tự nhiên mà nhảy, họ luôn kết hợp sự mạnh bạo giữa các chàng trai, sự ngây thơ cuốn hút của các cô gái tạo nên những bước nhảy hết sức tinh tế làm mờ man thêm cho lĩnh vực nhảy múa này những bước nhảy mới, độc đáo nhưng đẹp mắt. Chưa đầy 15' sau thì cuộc thi đã chấm dứt, kết quả quá rõ ràng. The Beats lại một lần nữa xuất hiện đầy đủ 13 thành viên, và bây giờ mới là cho khán giả mở mang tầm mắt, Rika ra dấu cho bọn Mei bên kia nhìn kĩ, sau đó là 1 màn trình diễn mà những người có mặt hôm đó không bao giờ quên.

9 chàng trai, 4 cô gái, sự kết hợp ăn ý, những bước nhảy nhẹ nhàng, những cú tung nhảy ngoạn mục, có pha chút võ trong đó cùng những kĩ xảo độc đáo chưa bao giờ thấy, những bước nhảy cực nhanh rồi lại cực chậm theo nhạc, khán giả như quay cuồng cùng họ, kết thúc 1 một lần nữa im lặng rồi bùng nổ, những tràng pháo tay không ngừng nghỉ, những tiếng hét động viên họ, sau đó là màn chào rồi thì họ bước xuống, để lại cho khán giả là 1 sự hụt hẫng nhưng cũng để lại cho những con người yêu điệu nhảy đường phố cũng như những phong cách nhảy khác nhau niềm đam mê hơn nữa là sự động viên của họ qua từng bước nhảy, như nói cho họ biết 1 điều là hãy tự tin lên, cho thế giới thấy không phải chỉ có những vũ điệu sexy diêm dúa mới được hoan nghênh, mà chính là dùng con tim chúng ta để thể hiện.

[Sao nào?? Đã thấy hết chưa??] – Rika nhìn bọn người của nhỏ Mei bước tới mà khinh khinh châm chọc, muốn đấu với cô, bọn họ sẽ không bao giờ có cửa.

[Mày hay lắm] – nhỏ Mei không biết phải nói gì, nhưng nhỏ sẽ không dễ gì chấp nhận khen tặng những người trước mặt mình 1 tiếng.

[Mày nên biết, sống, không phải chỉ để khoe khoang cho người khác, chỉ làm họ thêm khinh thường mày mà thôi, sống, là phải biết người biết ta, sống làm sao cho người ta kính nể mày, đó mới là sống vui vẻ, mày hãy tự hỏi từ trước tới giờ tranh đua với tụi tao như vậy, mày đã được gì chưa] – Kyo bước lên nói với nhỏ, nó biết từ trước tới giờ nhỏ chỉ là muốn tranh đua với nó, nhưng nhỏ không biết, nó chỉ mong mình có được cuộc sống bình thường như nhỏ mà thôi. Nói xong Kyo liền quay người bước đi, mọi người cũng cùng nhau xoay người rồi đi bỏ lại những con người đứng đó nhìn theo, đầy bất lực.

[Nói cho các người 1 việc, họ không hề tập luyện gì với nhau trước khi tới đây, sự thông cảm, hiểu biết và ăn ý với nhau mới là cần thiết, dùng đầu mà suy nghĩ nhé] – Minh trước khi đi còn quay lại nháy mắt với bọn họ mà nói 1 câu rồi cùng Phong đi theo bọn Kyo.

- Hai bảo đảm là chuyện hôm nay sẽ không bị truyền ra ngoài chứ?? – Kyo mệt mỏi mà nằm dài trong xe hỏi anh trai mình.

- Chắc chắn mà, chỉ có điều em và Ngũ quỷ đã quá nổi tiếng ở Nhật rồi, chỉ cần các nhà làm ăn này không xuất hiện trên báo chí trong vòng 5 năm tới thì sẽ không ai biết gì đâu – Minh làm trò.

- Anh chết đi – có 1 cái nón đen lao tới mặt anh, chỉ cần chậm 1 chút nữa là cái nón đã nằm gọn trên khuôn mặt điển trai của anh.

- Đùa chút thôi, nhưng anh bảo đảm sẽ không có ảnh hưởng tới hình tượng của mấy đứa đâu, không chừng còn được nhiều người hâm mộ hơn đấy chứ – Phong lên tiếng trấn an bọn họ rồi lại một lần nữa châm chọc.

- EM ĐÓI! – Kyo, Rika và Jes đồng thanh chen ngang làm bọn họ phá ra cười, sau đó là một màn đập phá trong bar 2K lớn nhất Tokyo cho đến tận 2-3h sáng mới ngừng mà về nhà ngủ.

- AAAAAAAAAA!!! Xấu nữa thì quên mất – Cả bọn đang ngồi ăn trưa 1 cách nhàm chán đến không tả nổi thì Sei nhận được điện thoại liền kéo Zin ra ngoài nghe, Kyo đang định gấp miếng thức ăn thì bị giọng oanh vòn của hai đứa hét làm rớt cả đôi đũa, ánh mắt chết người nhìn về phía hai cái tên thủ phạm còn đang ôm nhau nhảy tung tung ngoài kia.

- NGUYỄN HOÀNG THANH THANH, THÁI NGỌC MINH THU!!!!!! – Kyo rống giận, mặt đỏ lên như muốn giết người tới nơi.

- Chị hai, đứa của chị – Ran nhanh chóng chạy đi lấy đôi đũa khác đưa cho Kyo, cứu mạng hai kẻ không biết chết ngoài kia.

- Ok, vậy ngày mai chúng tôi sẽ có mặt – sau khi tắt điện thoại hai kẻ gây họa rất biết điều mà quay vào bên trong mỗi đứa 1 bên Kyo.

- Chị hai bớt giận – bên này Sei cười te tòn mà vuốt vuốt lưng nó.

- Chị Kyo rộng lượng nhất quả đất, ăn thêm cái đùi gà – bên kia Zin nhanh nhẩu gấp vào chén của Kyo cái đùi gà, mặt nham nhở tợn. Mọi người ở ngoài thì chỉ còn biết nín cười xem hai cô nhóc này lại làm trò gì.

- Hai cô tự nói hình phạt đi – Kyo khoanh tay không thèm nhìn hai đứa, mặt vẫn chưa có chiều hướng sẽ nhân nhượng.

- Ngày mai liền dẫn chị đi mừng lễ khánh thành cái Resort của bọn em – hai đứa cùng đồng thanh, không giấu được vẻ hí hửng.

- Resort 1-0-2?? – Ran sau vài giây suy nghĩ thì cũng chịu mở miệng hỏi.

- Vâng – Sei gật đầu lia lịa, – sau vài tháng ngưng công thì bây giờ đã hoàn thành, thật may chúng ta còn ở đây, ngày mai sẽ khánh thành, mấy ngày này bận quá mà em quên bèn đi mất – Sei nói thêm.

- Chuyện gì vậy?? – Rika với Jes cùng hỏi.

- Chuyện kể ra dài dòng lắm ạ, nhưng cụ thể là 2 năm trước, 1 tháng trước khi Sei tới Việt Nam lần đầu tiên thì em có cùng với Sei với vài anh chị làm cái resort project, khi chấm điểm thì người ta muốn mua lại thiết kế nhưng bọn em không bán mà xin Thầy Atsushi cho khởi công luôn cái resort đó, lần đó bọn em có nói sơ qua với các chị, mà do nhiều chuyện xảy ra nên công trình tạm ngừng, vài tháng trước mới tiếp tục và ngày mai sẽ vào hoạt động, lúc này người phụ trách mới gọi cho nên em mới nhớ – Zin thay Sei giải thích ngắn gọn.

- 2 năm trước, Sei mới 16 tuổi, em cũng mới có 13 tuổi thôi mà?? – Jes không thể tin được.

- Jes nên nhớ 2 đứa nhóc này là em ai nhé – Rika nhắc nhở, dù sao thì Sei cũng là em của anh Minh với Kyo, Zin là em của anh Phong với Ken, có chuyện gì lại không thể cơ chứ.

- Oa, vậy là ngày mai lại có trò chơi, mà Resort thì có gì mà chơi?? – Jes đang reo lên thì lại cụt hứng, Resort là khu nghỉ mát thì làm gì có trò, có khi vào mấy chỗ đó còn chán hơn ở nhà nữa ấy chứ.

- Chị không nghe anh Ran nói à, là Resort 1-0-2 đấy – Zin gợi ý cho Jes.

- Không muốn đi – Kyo phán 1 câu làm cả đám chưng hửng. Sei với Zin đang hào hứng bỗng ịu xui. Cái Resort này chính là vì chị Kyo của tụi nhóc mà mới cho vào khai thác mà giờ lại nói thế. Kyo thì không có nghĩ nhiều như vậy, nó chỉ có cảm giác là nếu ngày mai nó tới đó thì sẽ có chuyện, trực giác của nó có sai không???

- Sao lại không đi?? – anh Minh bây giờ mới lên tiếng hỏi, thấy biểu hiện của Kyo hơi lạ.

- Không biết, chỉ là không muốn đi, mọi người cứ đi, em ở nhà cũng được – Kyo lắc lắc đầu mà nói, thật sự nó cũng chẳng hiểu vì sao, chỉ là nó thấy rất sợ, cứ như là chỗ đó sẽ khơi lại một cái gì đó trong quá khứ mà trí nhớ của nó không muốn tìm lại vậy.

- Kyo không đi bọn này đi chơi cũng không vui – Jes đang hào hứng thì cũng yếu xìu lại, đi chơi chủ yếu là có Kyo, không có Kyo thì còn gì đi chơi nữa.

- Cậu thấy không khoẻ hả Kyo?? – Liz lo lắng khi thấy Kyo như vậy nên hỏi, từ trước tới giờ chưa thấy biểu hiện của nó như vậy bao giờ.

- Không gì, em không ăn nữa – Kyo bỏ đĩa không ăn nữa mà đứng dậy về phòng, mọi người không nói gì mà chỉ nhìn theo nó. Kyo bỏ về phòng đóng cửa lại rồi không biết phải làm gì, nó không hiểu tại sao nó lại như vậy, chỉ biết là nó không muốn đi, nó cũng không muốn biết chuyện gì sẽ xảy ra ngày mai cho nên vẫn không nên.

- Chị hai không đi thì bọn em cũng ở nhà – lần đầu tiên mọi người thấy được sự thất vọng trong mắt của Sei với quyết định của Kyo, Ngũ Quỷ biết, anh Minh với Phong biết, Kenz cũng rõ chỉ có mấy người kia là không hiểu mà thôi. Ai không biết chứ Ran là người rõ nhất Sei đã mong tới ngày này từ lâu lắm rồi, để cho Kyo thấy được thành công đầu tiên của cô bé nhưng bây giờ biểu hiện của Kyo làm Sei thật sự thấy hụt hẫng, nhưng Ran cũng hiểu là Sei sẽ không ép Kyo nếu như Kyo đã không muốn.

- Anh nghĩ không có chuyện gì đâu, dù sao thì cũng chỉ là một buổi đi chơi, không phải em cũng nói là ở đây thật chán sao? – Phong lên tiếng mà hỏi Kyo, thấy được biểu hiện hụt hẫng của mọi người anh cũng hơi thấy trống rỗng một chút, dù sao thì cũng sẽ có mọi người đi với nhau thì sẽ không có chuyện gì xảy ra được, và anh chắc chắn mình sẽ không để có chuyện gì xảy ra đâu.

- Thôi được rồi, vậy thì quyết định ngày mai đi – Kyo trước khi bỏ lên lầu thì gật đầu, nhìn mọi người mắt hừng hực như vậy thì nó cũng thấy hơi có lỗi, chỉ chờ có nhiều đó Sei với Zin lại ôm nhau nhảy tung tung cho tới khi Ran lên tiếng thì hai cô nhóc mới chịu bỏ nhau ra. Mà mọi người cũng thấy lạ, Sei tuy là sợ anh Phong với Minh nhưng có nhiều lúc vẫn có thể chống lại lời nói của hai anh nhưng còn lời của Ran với Kyo là nghe rãm rập, còn Zin là không sợ trời không sợ đất nhưng chỉ sợ Kyo giận với lời nói của Ran, thật là khó hiểu, và đã khó hiểu thì phải làm cho nó dễ hiểu ra một chút.

- Tại sao hai đứa lại sợ nhóc Ran như thế?? – Joe là người tò mò nhất cho nên phải hỏi liền, nếu nói lạnh lùng thì Ran không thể nào lạnh lùng bằng Tim nhà cậu, nếu nói mạnh thì đương nhiên cậu nhóc không thể mạnh bằng anh Minh hay anh Phong càng không phải là đối thủ của Ken, nếu nói lời nói có sức ảnh hưởng thì phải nói tới cha mẹ của Ken hay là ông Atsushi nhưng 2 cô nhóc đều có thể chống lại nhưng chỉ cần là Ran lên tiếng thì sẽ không bao giờ hai cô nhóc dám cãi lại là thể nào???

- Không phải sợ, mà là không thể không nghe đó anh – Rei có lẽ là người rõ nhất mọi chuyện cho nên cười cười cực kì đều giả mà trả lời Joe nhưng mắt thì lại nhìn hai cô nhóc cười gian tà.

- Có thể nói như vậy, là một khi mà anh làm lỗi với một người nào đó, một lỗi rất rất nặng cho nên anh sẽ cho người kia một điều kiện và hứa sẽ phải làm theo ấy – Rey cũng ranh mãnh mà tham gia bàn luận.

- Là sao?? – Jes không hiểu hai cậu nhóc này đang nói gì.

- Là cũng như Jes với Liz ấy – Tim trả lời thay mấy cậu nhóc.

- À à à à à!!!! – Jes đã hiểu, – ra là hai đứa đã hại Ran, có phải là cái vết sẹo ở vai trái của Ran không?? – Jes nhìn hai cô nhóc, có lần Jes nhờ Ran làm gì đó mà cậu nhóc phải cởi áo sơ mi ra chỉ còn cái áo ba lỗ ở trong khoe body, nhưng cái làm Jes chú ý nhất lại là cái vết sẹo dài từ cổ ra tới bả vai của cậu nhóc, chỉ là vì thường ngày Ran hay mặc sơ mi cho nên không thể thấy được.

- Sao chị biết??? – cả Sei lẫn Zin tròn mắt nhìn Jes, cái này rất ít người biết nha!

- Chỉ là tình cờ – Jes xua tay lia lịa mà giải thích với 2 cô nhóc, nhưng nói đúng hơn là Jay đang ngồi bên cạnh.

- Con kia, người dám nhìn lên Ran của ta à?? – Rika lườm Jes, ngay cả cô cũng chưa biết mà nhỏ Jes này dám!!

- Hắc hắc, đừng nóng, Ran cứu chị!! – Jes cười cười quay qua Ran cầu cứu.

- Không có chuyện gì đâu, mấy anh chị đừng làm lớn như thế – là Ren trả lời chứ Ran này giờ vẫn ngồi tĩnh bơ uống rượu của mình, nhưng nếu nhìn kĩ sẽ thấy ánh mắt cậu nhóc đang loé lên ý cười rất xấu mà nhìn hai kẻ tội phạm bên kia.

- Ran chị cũng muốn xem vết sẹo!!! – Rika bỗng nói như hét rồi từ từ đứng dậy tiến về phía Ran.

- Rika đừng có làm loạn – Joe lật đật kéo cô lại, cái người này lớn rồi mà cứ như con nít không bằng, thật là nhức óc chết được.

- Nhưng em muốn! – Rika vẫn còn ầm ức trong lòng Joe, tại sao con nhỏ Jes được thấy mà cô lại không được.

- Khụ khụ, em ăn xong rồi – Ran bị sắc rượu liên ho khàng một tiếng rồi đứng dậy bỏ chạy, ai chứ Rika thì cậu còn lạ gì, có là trời cũng càng không được cô một khi cô đã muốn làm gì.

- Thái Ngọc Minh Tâm em đứng lại cho chị!!!! – Rika vùng ra khỏi người Joe mà định đuổi theo Ran nhưng cậu nhóc đã nhanh chân hơn mà chạy vào phòng mình, chỉ còn nghe tiếng cửa đóng cái RẦM và một tràng cười của mọi người mà thôi.

- Ran em giỏi lắm, có ngon thì em trốn luôn đi đừng để chị thấy mặt em!!!! – Rika tức giận mà hét ầm lên làm mọi người càng được một trận cười lớn hơn nữa.

- Bọn em đi trước – Joe lắc đầu đứng dậy kéo Rika đi về phòng, chắc có ngày cậu đập đầu tự tử quá đi, cái người này mãi cũng chẳng chịu lớn.

- Em no rồi – Sei cũng không ăn nữa mà đứng dậy kéo Zin về phòng mình để bàn việc, rồi thì mọi người cũng rời bàn ăn, trong đầu mỗi người một suy

nghĩ, nhưng cũng chắc chắn một điều, suy nghĩ của họ đều dành cho đứa con gái với cái tên Kyo.

*****BONUS cho m.ng khúc này nhá, càng ngày thấy mình càng biến thái rồi ^_^)*****

- Anh có nghĩ ép con bé đi như vậy là một chuyện không tốt không?? – Minh đang ngồi trên bàn làm việc quay qua hỏi Phong đang ngồi trên giường ôm laptop.

- Anh không biết, nhưng chuyện gì đến thì sẽ đến, có cố gắng trốn chạy thế nào thì cũng sẽ có một ngày mọi chuyện sẽ đầu vào đấy, sớm một chút hay muộn một chút cũng vậy thôi – Phong đang làm việc ngẩng đầu lên mà cười hiền trả lời Minh, cái người này cứ hay lo xa như vậy mỗi khi chuyện liên quan tới Kyo, anh cũng biết là Kyo sẽ rất đau nhưng biết làm sao được, anh có thể hô mưa gọi gió nhưng anh không thể làm gì với trí nhớ của Kyo được, chuyện gì đến thì sẽ đến thôi.

- Nhưng em vẫn thấy lo, chính em cũng cảm thấy được là ngày mai sẽ là một ngày tồi tệ – Minh vẫn không thể nào bình tĩnh được như vậy, cứ nghĩ đến Kyo hơn một năm trước ngã xuống khỏi cái vực đó trước mặt anh là anh lại cảm thấy đau, đau như chính mình đang ngã xuống vậy. Anh thấy mình là một người anh trai tồi tệ, chính mình đã hứa với cha mẹ là sẽ chăm sóc cho 2 em thật tốt trong khi lại bỏ chạy không dám đối đầu với sự thật để rồi bỏ rơi hai đứa em, mọi chuyện xảy ra đều là lỗi của anh, anh không thể nào ngừng tự trách mình được.

- Minh à, đừng nghĩ nhiều nữa, em đã tự dày vò mình đủ rồi, Kyo nó cũng không có trách em, không ai có thể trách em cả, đừng tự trách nữa – Phong thấy Minh cứ như vậy thì đứng dậy bước tới trước mặt Minh, anh cũng thấy mình thật bất lực, cũng chính anh năm xưa đã chạy trốn nỗi đau mà bỏ rơi Kyo đó sao?? Anh đã từng hứa với Ken là sẽ thay hẳn chăm sóc cho Kyo nhưng rồi cũng không thể làm được, nhưng bây giờ tự trách thì có thể làm được gì, có thể quay ngược được thời gian sao???

- Nhưng mà... – Minh định nói gì nữa thì Phong đã chặn lại bằng một nụ hôn, cái người này chỉ có một cách duy nhất có thể chặn họng được mà thôi, quậy phá một lúc lâu Phong mới bỏ Minh ra.

- Không nghĩ ngợi nữa, đi nghỉ thôi – Phong nói như ra lệnh rồi giúp Minh lưu lại tất cả dữ liệu rồi tắt máy xong kéo anh lên giường ngủ, Minh cũng chẳng biết làm gì hơn, đã 2 năm rồi nhưng anh cũng chỉ có thể bị động trước nụ hôn của Phong.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

- OAAAAA!!!! ĐÔNG QUÁ NHA!!!! – Jes với Rika vừa bước ra khỏi cửa xe đã reo lên đầy thích thú, không thể nào ngờ được quy mô của khu resort này lại lớn như thế, nhìn giống khu vui chơi hơn là một cái resort.

- Dạ vâng, đây là cái resort lớn thứ nhì toàn Nhật Bản đấy ạ – Zin thích thú tự hào giới thiệu, cô nhóc không ngờ nó lại lớn như thế, nhìn đúng thật là bất mắt hơn rất nhiều so với bản thiết kế xúng.

- Vậy thì phải phấn đấu hơn để làm một cái lớn nhất đi chứ – Joe bon chen mà chọc 2 cô nhóc.

- Không được anh ạ – Sei thành thật lắc đầu, cả đời cô nhóc chắc cũng không thể nào làm được một cái resort như cái lớn nhất Nhật, không những cái resort đó lớn mà còn cực kì độc đáo nha!

- Sao lại không?? – Liz thắc mắc, nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, cái resort kia đúng thật là rất quy mô, đã có một lần cô sang đây được đi thử, thật sự khó có thể có ai bì kịp.

- Tại vì cái resort World's Paradise là của chị Kyo mà – Zin phán một câu cứ như đúng rồi làm bọn Jes phải ngạc nhiên hết sức, ngạc nhiên hơn nữa chính là Rika.

- Của Kyo?? – Rika không hiểu, – Là của Kyo tại sao Rika lại không biết gì hết?? – Rika nhìn Kyo, giọng vô cùng ức chế, dám giấu cô mà đi mở resort một mình, còn là resort lớn nhất, vậy mà lúc xưa đi vào đó cô lại tấm tắc khen ngợi mà cũng không nói cho cô!!

- Chị Rika bớt giận đi, cái resort đó là chị hai tự mình thiết kế năm mười tuổi, ngay vào dịp chị qua mới bắt đầu vào hoạt động, chị hai cũng không muốn cho ai biết cho nên không nói gì đó thôi ạ – Ray giải thích thay cho Kyo, người đang thả hồn đi đâu đó.

- Haizzz, mấy cái người này toàn là quỷ quái yêu tinh gì không à nha!!! Mới có mười mấy tuổi đầu mà đã có thật nhiều thành tích thật làm cho người ta hâm mộ chết đi được – Jes lại bắt đầu cảm thán, có phải cô vẫn còn quá trẻ con không???

- Kyo đúng là một người không hề đơn giản, cái gì cũng biết, cái gì cũng có – Liz cũng phải chào thua, bây giờ cô mới nhớ cái World's Paradise Resort là của đứa con gái nuôi giấu tên của ông Atsushi, đúng là nhân tài!

- Kyo sao cậu không nói gì vậy??? – Jes thấy nãy giờ trong khi mọi người đang bàn luận về mình mà lại không thấy Kyo nói gì nên mới quay qua tìm Kyo nhưng nhìn lại tất cả đã không còn thấy Kyo đâu nữa. – Kyo đâu rồi?? – Jes hoàn hồn hỏi mọi người, thật sự là không thấy Kyo đâu cả.

- Em mới thấy chị hai đây mà!? – Ran cũng bắt đầu lo lắng, cậu mới thấy chị hai đứng đó, quay qua quay lại đã không còn thấy đâu nữa rồi.

- Ủa mấy đứa làm gì lo lắng vậy?? – Minh với Phong vừa đi nghe điện thoại quay lại thấy vậy liền hỏi.

- Kyo! – Ken cũng vừa đi nghe điện thoại về liền thốt lên một tiếng rồi móc điện thoại ra gọi cho Kyo nhưng điện thoại nó lại để trong xe. – Ran với Rei ở lại trông chừng Sei với Zin tham dự lễ khai mạc, mọi người chia nhau đi tìm Kyo đi – Ken nói nhanh rồi không chờ cho ai có ý kiến gì đã hoà vào dòng người, hẳn có một dự cảm không tốt về việc này, có lẽ không nên tới đây là một việc đúng.

- Kyo, tốt nhất em đừng có chuyện gì!! – Minh nói nhỏ trong miệng rồi cũng bắt đầu rời đi, mấy người kia cũng bắt đầu đi tìm bảo vệ, may mà cái Resort này chỉ có người mình cho nên rất nhanh chóng mọi người đã bắt đầu chia nhau ra tìm kiếm Kyo nhưng không làm động tới du khách lui tới.

- Không được – Ran hiểu quá rõ hai cô nhóc muốn gì cho nên liền lắc đầu, Ken đã ra lệnh thì cũng như chị hai không thể cãi lại được.

- Nhưng mà chị ... – cả hai vẫn không muốn đi, tại sao chuyện của một năm trước lại tái diễn như thế chứ?!

- Hai tiểu thư đừng có bướng nữa, hai tiểu thư mà có chuyện gì thì chị hai lại càng lo hơn thôi, nghe lời chút đi – Rei biết Ran không muốn nói nhiều cho nên liền nói thay Ran.

- Không có nhưng nhị gì hết – Ran đã bắt đầu thấy bức mình rồi, mà trong khi đó cậu lại là một người rất ít khi bức mình, lại một lần nữa chị hai mất tích, và lại một lần nữa cậu cũng không thể đi tìm chị hai, nhưng an toàn của hai cô nhóc này cũng không thua gì chị hai, thật là làm cậu không biết làm gì mà.

- Vâng – Sei với Zin liền ỉu xù mà chấp nhận số phận, cả hai có thể cãi lại tất cả mọi người nhưng Ran thì không được, một khi đã hứa thì không thể thất hứa, đành nghe lời vậy.

Quay qua Kyo đang đứng nghe bọn họ nói chuyện thì tới ngay chính nó cũng phải ngạc nhiên về mình, thật sự nó khi xưa là người như thế nào đây?? Nó đang nghĩ ngợi thì có người ở phía sau chạm vào vai nó nói nhỏ cái gì đó, thấy không ai để ý thì nó liền đi theo người đó, không hiểu sao nó chẳng thấy lo lắng chút nào khi đi theo người này, lại có cảm giác gì đó rất quen thuộc.

[Nghe nói cô đã mất trí nhớ??] – người đó dẫn nó tới một bờ vệt rồi bước tới trước đứng cạnh mép vệt quay lưng về phía nó mà nói, giọng cô ta khá êm nếu không muốn nói là rất trong, hình như có chút phần nộ trong giọng nói đó.

[Uhm, nếu không mất trí nhớ thì tôi đã nhận ra cô là ai rồi] – Kyo thành thật trả lời, nó có cảm giác như mình đã nợ cô gái nhỏ trước mặt mình một mối ân tình hay một thứ gì đó giống như vậy, nhưng nó không thể biết được khi người kia cứ nói năn kiểu này.

[Đương nhiên cô không biết tôi là ai rồi, cho dù cô có không mất trí nhớ cũng đâu thể nào biết được tôi là ai] – người kia quay lại mà nhếch miệng cười buồn mà nói, bây giờ Kyo mới để ý kĩ, cô gái này với nó chắc cũng không lớn hơn là mấy bởi ánh mắt tuy hơi hắc hác một chút nhưng luôn long lanh như sắp khóc, hơi tiêu tụy một chút nhưng không thể nào dấu được vẻ ôn nhu nhưng mạnh mẽ, là một cô gái đẹp. Nhưng tại sao cô ta lại nói gì nó chẳng hiểu gì thế này?? Tại sao lại tìm nó rồi lại nói là nó không biết cô ta, không lẽ cô ta có liên quan tới quá khứ đã mất của nó, không lẽ điểm không lành lành nó bắt an từ hôm qua tới giờ sẽ do người con gái này mang tới??

[Cô là ai?? Tại sao tôi không hiểu cô nói gì hết??] – Kyo thật sự muốn biết là có chuyện gì, tại sao mọi thứ lại lạ lùng như vậy??

[Lăng Thiên Hạo, nhớ cái tên này, nếu như cô muốn tìm lại quá khứ của mình thì khi nào về Việt Nam hãy tìm đến địa chỉ này, chỉ nên đi một mình, tôi sẽ giúp cô nhớ lại] – cô gái thấy cho nó 1 mẫu giấy được vò thành một cục rồi không chờ nó kịp nói gì thêm đã lao người xuống cái vực đó mất hút, Kyo đứng hình đứng đó không biết phải phản ứng như thế nào, nó cứ đứng như trời trồng như thế với mảnh giấy trên tay và cái tên Lăng Thiên Hạo cứ bám lấy đầu óc của nó. Cũng như cái tên Ken mà mỗi lần nhất tới là nó lại thấy nhức đầu, đầu nó bắt đầu quay, mọi thứ trước mắt bắt đầu xoay tròn nhưng nó không thể nào éo mình dừng nghĩ đến cái tên Lăng Thiên Hạo. Bỗng nhiên trong đầu nó hiện lên một cô gái với mái tóc đỏ đang đứng trên bờ vệt dưới ánh chiều tà, gần đó có một chàng trai đang đứng nhưng mọi thứ lại quá mờ ảo, họ nói gì đó, rồi nó thấy như chính mình là cô gái đó. Nó không muốn nghĩ nữa, đầu nó thật nhức, đau, rất đau, nó chỉ biết ôm lấy đầu hét lên một tiếng, mọi thứ trở nên tối đen như mực, rồi lúc lại trắng xóa, rồi lại chuyển sang màu đỏ, máu khắp nơi, xác chết, tiếng nổ vang, tiếng súng, tiếng gió呼呼 thổi bên tai rồi mọi thứ lại một lần nữa chìm vào im lặng và chỉ còn lại một màu đen.

- Này nhóc con, lại dành ăn với em à?? – 1 cậu nhóc đứng tựa lưng vào cửa dưới cái nón màu đen che khuất khuôn mặt nhìn 1 đám 3 4 đứa nhóc đang ăn bánh một cách khì thế giữa căn phòng tập rộng lớn, giọng nói có chút trêu chọc.

- Ken, mi tới rồi!!! – cô nhóc đang dành ăn với mấy cậu nhóc còn lại vừa nghe tiếng nói thì đã bỏ hết tất cả mà bay cái vù lại ôm chầm lấy cậu nhóc, mặc kệ là tay mình đang dính đầy bột bánh wagashi mà trét hết lên áo của cậu nhóc kia.

- Nhóc con muốn ăn đòn hả?! Đi rửa tay mau lên, bẩn hết áo của ta rồi! – cậu nhóc khờ nhẹ lên đầu cô nhóc một cái rồi mắn, cậu là một người cực kì sạch sẽ nhưng luôn bị cô nhóc này vấy bẩn, thật tức chết cậu.

- Ken mi thật xấu xa!! – Cô nhóc bủi môi oán giận rồi xoay người vào trong mà rửa tay, lúc quay ra thì thấy Ken đang nói chuyện với 2 người con trai khoảng chừng 18 19 tuổi quay lưng lại phía mình, thế là một hai ba liền nhanh như sóc bay tới rồi nhảy phốc lên ôm cô cậu nhóc làm Ken tuy đã đề phòng nhưng sức của cô nhóc không phải nhỏ, thế là cả hai lần dùng ra đất, cậu nhóc vì sợ làm đau cô nhóc thế là chống tay tránh đề lên người cô, và lịch sử lại tái diễn, tay của cậu nhóc bị trật khớp.

- Kyo mi có thôi mấy cái trò ngu ngốc của mi lại không hả?! – Ken tức giận mà mắng cho Kyo một câu rồi quay người bỏ vào trong nhà không thèm quan tâm tới hai người kia cùng với Kyo đứng đó. Cậu nhóc vừa quay người đi thì hai người con trai tới bây giờ Kyo vẫn chưa nhìn kỹ mặt lại càng ngày càng mờ nhạt, bóng lưng của Ken cũng mờ dần, mọi thứ càng ngày càng di chuyển và đi xa dần, xa dần cô nhóc, rồi trắng dần, một màu trắng đến nghẹt thở.

- Đừng đi, đừng lại đi, Kyo hứa sẽ không như vậy nữa mà, đừng!!! ĐỪNG!!!!!! – Kyo hét lên, tay chân hươ loạn xạ trên không trung, hai mắt thì lại nhắm nghiền, có cố mấy cũng không thể mở mắt ra được, những giấc mơ cứ bám lấy nó mơ hồ không thể nào dứt ra được, hơn thế nữa là người con trai tên Ken đó có ý nghĩa gì với nó, mà mỗi lần nghĩ tới đều khiến đầu nó thật đau, thật khó chịu??

Nói về Ken và mọi người, sau khi phát hiện nó mất tích thì một nửa số bảo an trong khu Resort này đều được lệnh đi tìm Kyo. Họ đã tìm trong những cái camera đặt khắp nơi nhưng chỉ cái bóng của nó cũng không có, tất cả bảo an cũng không hề thấy bóng nó đi ngang, nó như là bốc hơi khỏi thế giới vậy. Bọn họ bắt đầu rối loạn, ngay cả anh Minh với Phong cũng bắt đầu mất bình tĩnh, chỉ mới rời mắt khỏi nó có 3' mà nó lại có thể biến mất như thế thì quả thật là quá lắm rồi. Người mất bình tĩnh nhất phải nói tới Ken, hần như điên lao đi tìm nó, chỉ cần thấy một dáng người nào đó tựa tựa như nó là hần sẽ không bỏ qua cơ hội để rồi lại thất vọng. Đến lúc gần như hần sắp bỏ cuộc thì hần đi qua phía bia rừng, đang đi thì hần nghe tiếng nó hét đầy đau đớn thì liền với vận tốc nhanh nhất có thể mà chạy theo tiếng hét của nó. Khi hần đến nơi thì thấy nó đang nằm đó quần quai ôm đầu, gần như là bất tỉnh, tìm hần lại một lần nữa đau nhói. Cứ nghĩ là hần đã có được nó thì nó lại rời khỏi hần, khi hần tìm được nó lần nữa thì cũng một lần nữa nó lại rời khỏi hần. Hần đã cố gắng không chiếm lấy nó nữa nhưng nó cũng muốn rời bỏ hần là thế nào?!!

Mặc dù rất hận nó nhưng hần lại yêu nó rất nhiều, tạm bỏ qua cảm xúc hần ôm nó vào lòng rồi gọi người tới. Một lúc không lâu sau trực thăng cứu hộ tới đưa nó đi bệnh viện, bọn người của Jes cũng nhanh chóng tới bệnh viện. Hần ngồi đó trên hành lang đồng đúc người qua lại nhưng dường như chỉ có mình hần, hần cứ ngồi đó nhìn chăm chăm vào cánh cửa đóng kính của phòng phẫu thuật. Một năm trước nó cũng như vậy, một năm sau nó cũng như vậy, cứ như là nó muốn hành hạ hần vậy. Bọn người kia cũng nhanh chóng tới nơi nhưng cũng chỉ ngồi đó mà không ai nói gì, chỉ có hai cô nhóc là tự trách mình vì nếu không phải vì hai cô thì chị hai sẽ không bị như vậy. Ran phải lên tiếng để họ không ồn ào nữa thì tới lúc đó mới có thể yên.

1 tiếng, 2 tiếng rồi ba tiếng trôi qua, không ai nói tiếng nào trừ tiếng người qua lại và tiếng máy điều hoà. Khi những bác sĩ phẫu thuật ra khỏi phòng đã là chuyện của 7 tiếng đồng hồ sau. Họ bước ra sau gần nửa ngày đấu tranh với nhiều nỗ lực để cứu lấy cô gái nhỏ kia, trên mặt người nào cũng là biểu hiện mệt mỏi nhưng lại có chút vui mừng nhưng liền bị đám người của Ken hù cho giật mình, lúc đưa nó vào chỉ có một mình hần mà bây giờ trước mặt họ là mười mấy con người, mới nhìn còn tưởng là ca sĩ thần tượng nào nữa ấy chứ.

[Bác sĩ, chị hai sao rồi???]- Sei với Zin vừa thấy cửa phòng phẫu thuật mở ra đã chạy nhanh tới kéo áo vị bác sĩ đầu tiên bước ra mà hỏi nhanh.

[Mấy đứa từ từ nào]- Phong kéo hai đứa ra rồi nhìn vị bác sĩ khá trẻ trong bộ quần áo phẫu thuật màu xanh nhạt đầy chờ đợi.

[Con nhóc không sao, chỉ là bị chấn động tinh thần một chút, trí nhớ đang bắt đầu trở lại, có lẽ vài ngày tới sẽ mê man, nhưng sẽ mau tỉnh lại thôi]- người bác sĩ trẻ không muốn làm họ lo lắng thêm mà liền giải thích.

[Vây là tốt rồi] – Minh gật đầu thờ phào, cũng không có gì đáng ngại, chuyện gì cần nhớ thì sớm muộn cũng phải nhớ thôi.

[Nhưng có điều tớ phải nói trước với hai cậu, tình trạng của con bé hơi khác cho nên trong thời gian này sẽ có rất nhiều ảo giác mà không thể thoát ra được, sẽ rất đau khổ] – người bác sĩ trẻ hơi nhũn mày khi giải thích chỗ này, tới anh cũng không hiểu được khi kiểm tra cho Kyo có cái gì đó rất lạ, não của nó hơi khác biệt người bình thường. [Có phải là con bé từng bị thương rất nặng??] – người bác sĩ trẻ hỏi thêm.

[1 năm trước từng bị chấn thương mạnh do tai nạn, mới tỉnh lại gần đây không lâu] – Phong trả lời thay cho Minh, người đang còn bị sốc vì câu nói của anh chàng bác sĩ.

[Uhm, thôi mọi người đừng quá lo lắng, bệnh nhân sẽ mau chóng khỏi thôi] – anh ta gật đầu với Phong rồi quay qua nói với những người đang đứng đầy lo lắng, nhưng hình như lời nói của anh cũng chẳng được quan tâm khi họ vẫn không hề thư giãn chút nào.

[Dù sao cũng cảm ơn cậu nhiều, Shinji] – Phong bắt tay với người bác sĩ trẻ bây giờ là Shinji mà cảm ơn, anh mặc dù rất lo lắng cho Kyo nhưng phải giữ bình tĩnh để lo lắng mọi chuyện vì mấy đứa kia ai cũng đang rất rối.

[Có thể đưa con nhóc về Việt Nam không??] – Ken nảy giờ đứng kế bên giờ mới lên tiếng hỏi.

[Tạm thời thì chưa thể, chúng tôi cần phải giữ bệnh nhân lại ít nhất là một đêm để theo dõi, nếu không có vấn đề gì thì ngày mai sẽ có thể được] – 1 vị bác sĩ trung niên lên tiếng trả lời thay cho Shinji rồi thấy không còn việc gì nữa thì họ mới rời đi. Qua một đêm không có dấu hiệu gì thì nó được đưa về Việt Nam, bọn kia cũng theo về vì bỏ công ty đi chơi mấy tuần rồi bây giờ phải quay về để lo liệu công việc, đó cũng là lý do vì sao bọn họ không có thắc mắc khi hần hỏi bác sĩ như thế.

Sau vài ngày bất tỉnh thì Kyo bắt đầu có ác mộng, nó cứ như là đang sống trong một thế giới nào đó của riêng mình nhưng không thể nào dứt ra được. Bác sĩ nói đó là dấu hiệu của trí nhớ đang dần hồi phục nhưng không ai muốn nhìn thấy nó như vậy, cứ quần quai trên giường bệnh không thể nào làm gì được cho nó, có chích thuốc an thần thì cũng chỉ được một lúc rồi thì cũng lại như cũ, với lại sẽ kéo dài thêm thời gian để nó tỉnh lại cho nên không ai muốn thấy nó đau khổ lâu hơn (cái này hoàn toàn không có 1 chút chứng cứ khoa học gì cả, chỉ là Ken đang chém cho nên mọi người đừng có đi mà

hỏi bs, bs cũng sẽ bó tay thôi). Mỗi ngày hấn hầu như đều ở với nó, chỉ cần công ty không có việc là hấn liền tới bệnh viện với nó, và bây giờ hình như hấn đã xem cái phòng VIP của bệnh viện này là nhà mà cũng chẳng ai nói gì, vì dù sao thì đây cũng là bệnh viện dưới quyền cai quản của Tim. Sei với Zin cũng thường xuyên vào thăm nó, chỉ cần nhìn thấy nó lăn lộn trên giường bệnh là lại tự trách mình nhưng rồi cũng chỉ còn biết ngoan ngoãn ra về vì không muốn bị hấn mắ cũng như làm phiền đến nó. Bọn Liz cũng thường hay ra vào nhưng vì có việc riêng cũng như để cho hấn có thời gian ở riêng với nó nên cũng chỉ vào một chút rồi lại ra.

Nhìn nó lúc này đang lại bị những cơn ác mộng hoành hành thì thật sự hấn chỉ muốn được thay thế nó chịu đựng mọi thứ mà thôi, nhưng hấn không thể, chỉ biết ôm nó vào lòng để cho nó khỏi run lên từng đợt.

- Kyo, xin em đây, mau tỉnh lại đi!!! – hấn đau khổ ôm lấy nó mà nói như van xin, nhưng nó thật sự rất vô tình, mặc kệ hấn mà cứ tiếp tục run lên từng đợt cùng nói chuyện trong mê sảng.

- Tuấn, Nguyễn Hoàng Trọng Tuấn! Anh đang đè lên chân em!!!!!! – nó lấy cái gối trên đầu, mặc kệ cho tay mình đang mang bao nhiêu là kim ống mà nện vào người hấn nhưng cũng không xi nhê gì cả, hấn thì cứ nghĩ mình đang mơ, thấy nó đang lấy gối đập mình. Sau hơn 2 tuần bất tỉnh thì cuối cùng cũng nhìn thấy được ánh mắt linh động của nó cho nên không thể tin vào mắt mình. Hấn không muốn cử động, hấn sợ chỉ cần cử động thì hình ảnh đó sẽ bay biến đi mất và hấn sẽ lại hụt hẫng mà nhìn cái người nhẵn tằm trước mặt với hai mắt nhắm nghiền và khuôn mặt tái nhợt, Cùng lúc đó Minh với Phong đẩy cửa bước vào, thấy vậy nó liền quay qua hai người mà nhăn nhó.

- Anh Phong, anh Minh nói anh ta ngồi dậy, chân em tê hết rồi – Kyo đáng thương nhìn hai anh trai mà cầu cứu, cái tên kia có biết là mình nặng lắm không mà nằm đè lên nó như thế, có khi đã hơn hai tiếng đồng hồ rồi. Lúc này tỉnh dậy sau một cơn mơ thật kinh khủng khuôn mặt đầu tiên nó thấy chính là cái khuôn mặt còn đọng lại vài giọt nước của hấn, tim nó liền thất lại nhưng rồi lại nở một nụ cười mặt dù mặt toàn là nước mắt của hạnh phúc. Trong mơ nó thấy hấn đã bỏ nó mà biến mất, nhưng vừa mở mắt ra lại thấy hấn đang nằm đó thì thật sự rất vui. Thấy hấn ngủ ngon như thế thì nó cũng không nỡ lòng nào đánh thức hấn mà chỉ ngồi ngắm, ngắm chán rồi thì cẩn thận giật lấy cái điện thoại trong túi quần của hấn, có chút hơi khó khăn nhưng cũng chụp được vài tấm hình mê mẩn của hấn mà không sợ hấn phát hiện. Sau đó dùng tay lau khuôn mặt của hấn, rồi ngồi quỳ phá chán chê cũng không thấy hấn của biểu hiện tỉnh lại mà chân mình thì sắp tê cứng rồi nên mới gọi hấn, ai để hấn chỉ mở mắt ra nhìn mình mà không có dấu hiệu sẽ nhấc cái đầu dậy, may mà có anh Phong với anh Minh tới kịp lúc nên liền nhờ giúp đỡ.

- Kyo?? Em tỉnh rồi?? – tới ngay cả Minh với Phong cũng phải ngạc nhiên hết sức, bác sĩ chẳng đã nói ít nhất phải một tuần nữa nó mới có thể tỉnh lại sao?? Nhìn nó ngồi đó tỉnh thần hết sức tỉnh táo thì cả hai cứ nghĩ mình đang nằm mơ, ngay cả người bình tĩnh như hai anh mà còn như thế thì nói gì tới hấn là cái người có tính nghi ngờ cực cao.

- Hix, mấy người làm cái gì vậy, chân em sắp bị gãy rồi!!! – thấy bọn họ cứ nhìn mình như người trên trời thì nó mới bực mình mà hét ầm lên, muốn nhìn nó cũng được nhưng làm ơn đừng có hành hạ cặp chân của nó như thế chứ, sắp mất cảm giác rồi.

- Ah!!! – Minh giật mình tỉnh lại trước liền chạy lại kéo Ken vẫn còn đang đứng hình ra khỏi người nó rồi bấm nút đỏ trên đầu giường gọi bác sĩ tới, chưa đầy hai phút sau thì đã có vài người bác sĩ chạy tới đẩy họ ra khỏi phòng rồi khám cho nó, tới lúc này hấn vẫn còn như người mất hồn mà mặc cho Minh với Phong muốn làm gì thì làm.

- Ủa anh?? Sao lại ra hết ngoài này vậy??? – Bọn Tim cũng vừa làm xong công việc ở công ty nên liền đi theo các nàng tới thăm Kyo, cùng lúc thấy vậy thì Joe mới chạy tới mà hỏi.

- Kyo tỉnh rồi, bác sĩ đang khám cho con bé – Phong thay hai người kia trả lời, vì lúc này Minh cũng đã hoá đá rồi, hai con người này lãnh khốc vô tình như nhau, nhưng chỉ cần là liên quan tới Kyo là y như rằng, sẽ hoá đá.

- Kyo tỉnh sao hai người này nhìn lạ vậy?? – Jes thắc mắc chỉ vào hai pho tượng sống mà hỏi, kì lạ, quá kì lạ.

- Anh cũng muốn biết – Phong nhún vai, hai người này thật sự rất lạ, anh không thể hiểu được suy nghĩ của họ, quá phức tạp. Sau câu nói của Phong thì cả đám rơi vào im lặng, không biết phải nói thêm gì nữa cho tới khi bác sĩ đẩy cửa bước ra.

- Con nhóc thế nào rồi bác sĩ?? – Phong vừa thấy cánh cửa bật mở đã túm lấy áo người đầu tiên mà hỏi dồn, nói anh không lo là gạc người thôi, anh lo cho Kyo cũng không thua gì hai người kia đâu, bọn Jes cũng bước tới chờ đợi người bác sĩ.

- Đã hồi phục trí nhớ, cần một thời gian ngắn để tĩnh dưỡng nữa thì sẽ hoàn toàn bình phục – vị bác sĩ thở ra một hơi đầy vui mừng, mừng cho cô gái trẻ, mừng cho những người đang đứng đây, và mừng cho chính mình sau gần 2 năm dài cuối cùng cũng có thể thoát khỏi lo sợ tới tính mạng nếu cô gái trẻ đó có chuyện gì.

- Á!!!!!!! – Jes với Rika ôm nhau mà hét lên đầy vui mừng, những người đứng đó cũng không hề che dấu được niềm vui mừng đó, chỉ có một người là vẫn chết lặng ở một góc không nói gì, nó đã nhớ lại, có phải sẽ lại bỏ rơi hấn như ngày hôm đó ở trụ sở của Z?? Sẽ lại rời khỏi hấn như ngày hôm đó trên bờ vực???? Hấn không muốn, thật sự thà nó không nhớ hấn là ai nhưng ngày ngày hấn có thể nhìn thấy nó thì hay hơn, thà đau nhưng hấn không phải lo sợ như lúc này. Không ai có thể hiểu tâm trạng hấn lúc này cho nên đã quên mất hấn mà cảm ơn bác sĩ rồi ùa nhau vào thăm nó, hỏi hăng đủ thứ để chắc chắn rằng nó đã bình phục hấn, và cũng để bị nó chơi cho vài cú đau đốn.

- Anh ba, sao lại ngồi đây??? – Sei, Zin với Ngũ Quỷ vừa tới thấy hấn ngồi ở ngoài thì hơi ngạc nhiên nên hỏi, hầu như lúc nào tới đây hấn cũng ở bên cạnh Kyo, sao bây giờ lại ngồi đây thần thờ?? Hay chị Kyo của bọn nó đã có chuyện, nhưng mà đèn trong phòng còn sáng mà trong đây lại rất ảm đạm, không thể nào như thế được.

- Kyo...tỉnh rồi – hấn như người mất hồn mà ngẩng đầu lên nhìn bọn nhóc trả lời như cái máy, ánh mắt thần thờ đến lạ, nhìn hấn không ai có thể nghĩ đây là một người hết sức nhẵn tằm và lạnh lùng với cái tên Nguyễn Hoàng Trọng Tuấn lừng lẫy.

- Thật ă??? – vì quá vui mừng với tin tức đó mà hai cô nhóc đã vô tình không nhìn thấy biểu hiện của anh trai mà liền lao nhanh vào trong, mấy tên nhóc cũng đi theo vào, chỉ còn mình Ran là ngồi xuống cạnh ông anh mà nói thật cậu không thích nhất trong tất cả các ông anh.

- Không vào trong sao?? – Ken thấy Ran ngồi xuống thì quay sang hỏi, hẳn cũng rất rõ cậu nhóc này luôn có ác cảm với mình vì một lý do rất mơ hồ.

- Anh không muốn chị hai nhớ lại! – không giống một lời ủi an, cũng không phải một câu hỏi mà như là thẳng nhóc đang phán tội cho Ken vậy, hẳn cũng không quá ngạc nhiên với cậu nhóc này.

- .... – Hẳn không nói gì, chỉ nhìn thẳng vào bức tường trắng trước mặt như muốn xuyên thủng nó vậy, cả hai lại rơi vào một khoảng yên lặng đến rùng người, cho tới một lúc lâu sau Ran mới đứng dậy.

- Em cũng không muốn chị ấy nhớ lại, nhưng chuyện gì đã là quá khứ đừng nên cố chấp nữa, mọi thứ sẽ phai mờ, thời thì đối diện với nó sớm một chút có khi lại là một việc tốt – trước khi đẩy cánh cửa phòng Kyo nhập bọn với mọi người thẳng nhóc thả lại cho hẳn một câu mà có lẽ là cộng hết từng chữ lại là nhiều hơn những gì từ nhỏ tới giờ thẳng nhóc nói với hẳn, tự nhiên hẳn thấy thẳng nhóc này là một người không hề tầm thường so với 4 thẳng nhóc còn lại trong Ngũ Quý.

Ngồi ở ngoài thêm một chút thì hẳn cũng đành đứng dậy vào trong, bỗng dưng mọi người trở nên im lặng đến kì lạ rồi thì mạnh ai đứng dậy chào Kyo rồi ra về lấy lý do phải đi hẹn hò, còn mấy thẳng nhóc thì bảo là phải về nhà làm cho xong việc nếu không thì sẽ bị các anh trai cho xuống làm bảo vệ, thế là trong tích tắc chỉ còn lại 2 người trong phòng, một cảm giác lạ lẫm bám lấy cả hai không thể nào dứt khỏi. Hẳn không dám nhìn nó, cũng không biết phải nói gì nên đi tới bên cửa sổ đứng nhìn trời, bây giờ chưa phải là tối lắm, cũng lắm chỉ là 9h tối, trên đường xe cộ vẫn nuồn nuồn lướt qua đầy bận rộn. 1 lúc thật lâu sau, hẳn không thể nào chịu được cái không khí ngột ngạt này nên quay lại thì thấy nó đang nhìn mình, ánh mắt có chút gì đó rất lạ và hỗn loạn, có đau khổ, có hối hận, có yêu thương, có chút gì đó rất lạ mà hẳn không hiểu được.

- Anh/em. .... – hẳn định nói gì đó thì nó cũng lên tiếng và cả hai lại rơi vào bối rối, hẳn tự cười mình, thường cười cợt mẹ mình hay xem mấy thứ phim thần tượng nhằm chán với những cảnh như vậy, giờ thì hay rồi, chính mình rơi vào thì mới hiểu được cảm giác đó nó như thế nào, thật là rất. .... .ngượng.

- Anh nói trước đi – Kyo sau vài phút im lặng thì một lần nữa lại lên tiếng, nhớ lại mọi thứ nhưng vẫn còn rất mơ hồ, lúc này cười đùa với mọi người thì cũng có thể phần nào nhớ lại nhưng họ lại tránh việc nó muốn hỏi cho nên chỉ còn trông vào hẳn thôi.

- Em mới tỉnh lại, nghỉ ngơi đi – Hẳn không nhìn nó mà chỉ nhìn bầu trời đêm ngoài cửa

, hẳn lúc này chẳng biết phải nói gì, thật sự tâm trạng rất ngổn ngang .

- Uhm – Kyo cũng không nói gì thêm, nó cần phải điều chỉnh lại tâm trạng của mình, nó cần phải rõ ràng mọi chuyện trước khi nói chuyện với hẳn. Sau vài giây đứng cạnh cửa sổ thì Ken quay lại và giúp Kyo nằm xuống, sau đó ngồi cạnh cho nó ngủ rồi thì mình mới rời khỏi phòng mà về nhà, xung quanh phòng của Kyo cũng như ở mọi nơi trong bệnh viện đều có người của hẳn canh giữ, hẳn không thể để nó biến mất thêm một lần nào nữa.

Kyo bình phục khá nhanh, 1 tuần sau nó đã được xuất viện và trí nhớ của nó đã hoàn toàn bình phục trở lại, lúc đầu nó còn muốn trốn tránh Ken nhưng được mọi người khuyên ngăn nên cuối cùng nó cũng chấp nhận. Tâm thời gác qua chuyện đó, hôm nay căn nhà của anh Phong với Minh lại được dịp rộn ràng lên với sự có mặt của đông đủ các anh chị trong THUNDER, ông Atsushi, và tất cả những cha mẹ nào còn sống đều có mặt để chào mừng nó đã thực sự trở

lại với họ. Những lời chúc, những cái ôm đầy thâm tình của tất cả đều được nó đón nhận, thật sự rất cảm động.

- Kyo cẩn thận – lúc này Kyo đang đứng ở ngoài balcony hít thở chút không khí, lánh khỏi cái đám người nhiệt tình một cách quá đáng kia, nói gì thì nói nó cũng là Kyo không thích người khác chạm vào người mình. Ken đang mãi tiếp chuyện với mọi người cho nên không để ý đến nó, khi quay lại thì nó đã mất tiêu cho nên hẳn liền lo lắng đi tìm nó, may mắn hẳn vừa tới thì cũng có một cái phi tiêu nhắm thẳng vào người nó, mà nó thì lại không hề hay biết, mà mà hẳn nhanh tay kéo nó ra khỏi nếu không thì cái phi tiêu đó đã cắm thẳng vào vai nó rồi, cái phi tiêu bay thẳng vào cảm phap vào vách tường phía sau hai người. Không phải Kyo không phát hiện, chỉ là mới trở lại sau quá nhiều sự việc cho nên cảnh giác của nó còn khá yếu. – Em không sao chứ??? – hẳn lo lắng hỏi, vừa để nó đứng thẳng dậy thì liền rọi khắp người nó xem có bị gì không.

- Em không sao – nó lắc đầu, cố gắng thoát khỏi tay hẳn, nó vẫn chưa quen được với việc này, nó thấy nó có lỗi với hẳn.

- Chị hai, anh Ken, có chuyện gì vậy??? – bọn Ran đang đứng gần đó nghe thấy tiếng la của Ken thì liền chạy lại lo lắng hỏi.

- Không có chuyện gì, Ran lấy cái đó lại đây cho chị – Kyo lắc đầu cười nhẹ rồi chỉ tay về phía cái phi tiêu đang cắm chặt nằm im lìm trên tường, Ran ngoan ngoãn làm theo, lấy cái phi tiêu có gắn tờ giấy ở đuôi mà đưa cho nó, nó liền mò tờ giấy ra mà đọc.

“Cứ tưởng tôi phải giúp cô tìm lại trí nhớ, giờ thì hay rồi, cô đã có tất cả, gia đình và tình yêu, mong cô đừng quên người đã vì cô mà rời bỏ thế giới này. Vẫn còn nhớ được cái tên Lăng Thiên Hạo chứ???” – 1 hàng chữ thật dài, nét chữ có phần xiu vẹo chắc vì người viết đã rất bức xúc lúc viết lá thư này, còn nó thì như chết lặng, Lăng Thiên Hạo, hèn gì nó cứ có cảm giác là mình quên cái gì đó nhưng lại chẳng ai nhắc đến.

- Thiên Hạo!!! – Nó ngẩng đầu ra khỏi tờ giấy bây giờ đã được vò nát trong tay nó mà nhìn từng người, họ vẫn còn muốn dấu cô chuyện của Thiên Hạo, bây giờ thì nó đã nhớ ra chuyện gì đã xảy ra trong khu Resort của hai cô nhóc kia rồi, và người phóng cái phi tiêu này cũng không thể là ai khác ngoài cô gái đó, cái tên Lăng Thiên Hạo, tại sao nó lại có thể quên anh ta chứ?!!

- Kyo, bình tĩnh lại đi – hẳn kéo nó lại trước khi nó muốn làm chuyện gì đó mà hẳn chưa thể biết được.

- Nguyễn Hoàng Trọng Tuấn, anh thả em ra!!! – nó giãy dụa trong lòng hắn, đánh đá hắn không thương tiếc nhưng hắn một mực không muốn thả, thả nó đánh hắn nhưng ở bên hắn, hận hắn cũng được, nhưng hắn không muốn mất nó, cứ cho là hắn ít ki đi, hắn không quan tâm

- Kyo có chuyện gì vậy??? – mọi người ở trong nhà đang vui vẻ thì nghe tiếng la hét của nó ở ngoài nên liền cùng nhau đi ra thì thấy hắn đang ôm lấy nó, nó thì đang cắn cánh tay của hắn đến nỗi máu thấm đầy cái áo màu xám mà hắn đang mặc, còn bọn Ngũ Quỷ thì chỉ đứng đó bất lực, Minh liền chạy lại kéo nó ra khỏi hắn trước khi nó lại gây thương tích nặng hơn cho hắn, nhưng anh cũng nhất quyết không thả nó ra.

- Lăng Thiên Hạo – ánh mắt của Ken lúc này hết sức hoán loạn một cách đáng thương, chỉ thốt ra được 3 chữ rồi lại hết sức đau khổ nhìn người con gái hắn yêu trong tay anh trai của mình dụa một cách điên cuồng vì một người con trai khác.

- Kyo ngoan, khi nào em thật sự khỏe lại anh hai sẽ đưa em đi thăm mộ của cậu ấy được chứ?? – Minh bên này cố gắng dỗ dành nó hết sức nhỏ nhẹ, bác sĩ đã nói nó đã bình phục nhưng tinh thần của nó vẫn còn rất loạn, không nên tiếp nhận quá nhiều tin tức sốc, cho nên không ai muốn nhất tột chuyện của Thiên Hạo chứ không phải là họ muốn giấu nó.

- Thiên Hạo, em muốn. .... – nó còn đang dụa thì lại ngắt đi, nhìn lại mới thấy là Tim ra tay, nhân lúc Minh chia chí nó thì cậu liền lấy thuốc an thần mà bác sĩ đã đưa để khi cần tới có mà dùng để tiêm cho nó, có lẽ đó là cách tốt nhất. (Ta càng ngày càng yêu anh này, im im mà nguy hiểm gớm)

- Thôi mọi người về nghỉ ngơi đi, cũng đã trễ rồi – ông Atsushi quay qua nói với mọi người rồi quay lại Minh, – Con đưa em về phòng nghỉ, thêm người canh phòng cẩn mật đừng để ai đến gần nó, nó cần thời gian tịnh dưỡng, nhất là Ken – ông lại quay sang Ken, – Con không nên tiếp cận con bé lúc này, hãy để cho con bé bình tâm lại – ông nói như ra lệnh rồi quay người dẫn đầu mọi người rời khỏi để về khách sạn, mọi người chào tạm biệt nhau rồi rời khỏi đó, đáng lẽ là một ngày vui nhưng không ngờ.....

- Giờ cậu tính sao?? – Joe là người lên tiếng hỏi, lúc này 4 người Tim, Jay, Joe với Ken đang ngồi trong phòng cấm ở Bar của Ken và Ken đang uống rượu một cách hết sức điên cuồng, Joe phải cố gắng lắm mới có thể gạt được chai rượu đất tiền cực mạnh ra khỏi cái người điên này.

- Để cho cậu ấy uống đi, không thì về nhà anh Phong lại phải xây nhà mới không chừng đấy – Tim càng Joe mà để cho Kenz tiếp tục uống, cậu không sợ Ken say, cậu chỉ sợ hắn không say

thôi. Cái người này đâu phải cậu không rõ, những lần đi theo hắn sang Nhật gặp lúc Kyo có chuyện gì, thì những người nào gây chuyện thì cậu không biết phải tốn bao nhiêu công sức mới có thể giữ hắn làm bầy. Nhớ lần mà Kyo gặp cô gái tên Yuki, sau khi Yuki đã đưa Kyo rời khỏi đó, Ken đã tự tay chính mình huỷ diệt nguyên cái Bar đó cũng như tất cả những người nào đã đụng đến Kyo, chỉ bằng một mình hắn mà thôi, cậu không thể nào làm gì được ngoài dọn dẹp tất cả bằng một ngọn lửa và mất không ít nhân lực để bịt miệng nguyên một cái Bar toàn người là người, cũng vì lần đó mà cậu lại phải phá lệ mà lấy nụ cười của mình ra để giải quyết, và kết quả 1 tháng liền mặt của cậu liền được các trang thông tin bầu chọn là người có nụ cười điên đảo lòng con gái nhất. Cậu lại thêm một lần nữa nhờ đến bàn tay của anh Minh tận bên Pháp hack vào tất cả các trang mạng để xoá hình, tới giờ nghĩ lại còn ngán.

- Nhưng mà sức khoẻ của cậu ấy??? – Joe vẫn không muốn đầu hàng, 1 năm gần đây Ken đã suy yếu khá nhiều vì hầu như hắn luôn phải nhờ đến thuốc ngủ và rượu để có thể tìm vào những giấc ngủ mê mang không rõ. Hắn luôn sợ một nỗi sợ mơ hồ là nếu Kyo tỉnh dậy mà hắn không có ở đó thì nó sẽ bỏ hắn mà đi mãi mãi.

- Để tớ – Jay này giờ ngồi một bên nhâm nhi ly rượu của mình bây giờ mới đứng dậy kéo Joe ra mà chính mình nắm lấy Ken, cậu thật ghét Ken của bây giờ, cái thằng ngày thường cuồng không xem ai ra gì bây giờ lại ra như vậy đây, Jay gạt lấy chai rượu trên tay Ken mà ném thẳng vào tường rồi sốc cổ áo khoác của hắn lên, bắt hắn phải đối mặt với mình, và trước khi 2 người kia kịp phản ứng thì cậu lại đánh thẳng một đấm vào mặt hắn làm khuôn mặt đang điên loạn kia xoay qua một hướng.

- Nguyễn Hoàng Trọng Tuấn, cậu nghe cho rõ đây. Cậu nhìn lại cậu bây giờ đi xem coi có giống ai không??? Chỉ vì một người con gái mà cậu, 1 thằng đàn ông không sợ trời không sợ đất lại ra nông nổi như vậy có đáng không??? – Jay tức giận mà hét vào mặt hắn, từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, đã quen với một Ken luôn luôn mạnh mẽ, mà bây giờ phải chứng kiến thân tượng của mình ra như vậy thật sự cậu không cam tâm.

- Cậu có hiểu được cái cảm giác nhìn con nhóc ở trước mặt mình lại đi kêu gào tên người con trai khác không???? Tớ thả Kyo cứ mất trí nhớ, không biết tớ là ai còn hơn bây giờ, tớ cũng thả là Kyo hận tớ nhưng sẽ ở bên tớ, tớ không muốn cái cảm giác Kyo nằm đó trên giường bệnh, tuy người ở đó nhưng lại không có ở đó, cậu có hiểu được cái cảm giác đó không, chính mắt mình nhìn thấy con nhóc cùng người con trai khác rời khỏi mình, rồi lại nhảy xuống vực trước mặt mình, hết lần này tới lần khác muốn rời khỏi mình, các cậu có thể hiểu được sao??? – Hắn đưa tay lên chùi đi vết máu trên khoe miệng rồi ngả người mình ngồi xuống cái ghế gần nhất mà ôm đầu nói, và cả 3 người kia phải nói là cực kì ngạc nhiên khi hắn ngẩng mặt lên với cặp mắt đầy nước, từ nhỏ tới lớn trải qua biết bao nhiêu chuyện, bao nhiêu cực nhọc của rèn luyện và các cuộc chiến cũng chưa bao giờ thấy khuôn mặt hắn có một biểu hiện nào ngoài lãnh khốc, mà hắn đã rơi nước mắt vì một người con gái... đến 2 lần, thật sự là Kyo đối với hắn quan trọng tới cỡ nào đây???

- Ken à, nhưng đây không phải là cách, tớ thật sự không thể chịu được khi nhìn cậu như thế này, tớ thả cậu là một người tàn bạo lãnh khốc còn hơn cậu lúc này, lớn lên với nhau từ nhỏ, tớ luôn xem cậu là một người anh trai và hơn hết, cậu là thân tượng của tớ, cậu cũng biết từ nhỏ tớ thể lực rất yếu, nhưng cũng nhờ cậu mà mới có thể được như thế này. Tớ đã biết bao nhiêu lần muốn từ bỏ, nhưng cũng nhờ cậu, những cố chấp của cậu đã động viên tớ, vậy tại sao lúc này cậu không như khi đó làm việc gì để giữ được Kyo mà cứ phải ở đây tự hành hạ mình như thế??? Tớ biết xo với cậu thì chuyện tình cảm của bọn tớ thuận lợi hơn, bọn tớ cũng có thể sẽ không hiểu được cái cảm giác nhìn người mình yêu rồi xa mình là như thế nào nhưng Kyo đối với bọn tớ cũng như một đứa em gái vậy, nhìn cô ấy như thế bọn tớ cũng buồn vậy. Chúng ta hãy tìm cách giúp Kyo, được không người anh trai??? – Jay nữa đứng nữa quỳ xuống trước mặt Ken, đặt tay mình lên vai hắn mà nói.

Đúng vậy, Jay của 13 năm về trước và Jay của bây giờ là hoàn toàn trái ngược, Jay của 13 năm về trước là 1 thằng nhóc bệnh hoạn triền miên, rất ghét vận động nhưng 1 ngày kia cậu vì trở bệnh mà phải nhập viện và gặp được 1 thằng nhóc với khuôn mặt cực kì lãnh đạm, tay bị gãy lòi cả xương chó ra

ngoài nhưng cũng vẫn bình thản mà ngồi đó mặc cho những người bác sĩ đang cuốn cuộn băng bó cho cậu ta. Jay thấy thật ngưỡng mộ cậu ấy, trời xui đất khiến gì hôm sau cậu chơi ở ngoài công viên thì bị ngã thế là khóc thét lên vì bị chảy máu, cậu bạn hôm qua tình cờ được chứng kiến không biết từ đâu chui ra, 1 cánh tay bị băng bột trắng xóa, cánh tay còn lại thì đứt trong túi quần bệnh nhìn xuống cậu với ánh mắt khinh thường.

KHU KHU – Đàn ông con trai kiểu quái gì mà mới có chảy tí máu đã khóc như vậy?? – Giọng nói lãnh đạm như chính con người mình cậu bạn kia đầy chán ghét nhìn cậu rồi móc trong túi ra cái khăn tay rồi lại tiếp tục ho thêm vài cái nữa.

- Đau mà – Jay bù lu bù loa vừa khóc vừa nói trong nước mắt, từ nhỏ cậu rất sợ bị đau, bởi vậy mới có một thân hình ú ù u như này này.

- Đứng dậy xem – Ken dứt lại tay vào túi quần rồi nói như ra lệnh, hẳn thật sự thấy thẳng thóc này thật nhàm chán, nếu không vì lời của anh trai với lại thấy thì còn lâu hẳn mới tiếp cận cái đứa không thua con gái này.

Jay cố gắng hết sức nhưng không thể nào đứng dậy được.

- Không đứng được – lại bắt đầu muốn khóc tiếp.

- Cậu mà còn không có cảm mềm thì tớ sẽ bẻ gãy cả hai chân cậu thành như cái tay của tớ đây – Ken bực mình mà trừng mắt nhìn thẳng thóc này, nhớ lại hôm qua lúc nhìn ra ngoài thì cái đứa nhóc tròn vo như cái con mối đứng ở ngoài nhìn vào với ánh mắt đầy khiếp sợ, hẳn thật không hiểu nổi tại sao lại phải đào tạo một đứa như vậy.

- Cậu đừng bẻ chân tớ mà huhu – và thế là cái người đang ngồi đó lại oà lên khóc, – Sao cậu ác thế, tớ không đứng được mà – Jay vừa méu máu vừa nói, từ nhỏ tới lớn luôn được bố mẹ cưng chiều, bây giờ lại bị một đứa bằng tuổi ăn hiếp như vậy Jay thấy thật tuổi thân.

- Cậu mà khóc thêm tiếng nữa tớ liền bẻ luôn hai tay hai chân của cậu ném cho chó ăn, đem cái thân ục ịch của cậu vất vào thùng rác đây! – Ken không thể nào chịu nổi được cái đứa nhỏ này nữa, chỉ cần nhìn cậu ta là hẳn lại nhớ tới nó, mỗi lúc hẳn giận lên nó cũng như vậy.

- .... – Jay đang muốn ăn vạ cũng đành phải im lặng mà đưa ánh mắt hết sức sợ hãi nhìn Ken, tại sao cũng bằng tuổi mà hai người lại khác xa như vậy???

- Từ nay cậu sẽ đi theo tớ, trong vòng 5 năm tới bố mẹ cậu sẽ không có bên cạnh cậu, đừng có dờ cái tính con gái đó ra trước mặt tớ không thì đừng trách! – đó là những lời nói cuối cùng của Ken trước khi những ngày sống trong địa ngục của Jay bắt đầu, mới đầu Jay hoàn toàn không gặp được cậu bạn đó cho tới 1 năm sau, 1 đêm tình cờ không biết vì lý do gì mà cậu lại đi ngang qua võ đường thì thấy có 2 cậu nhóc đang tập luyện, và cậu nhận ra cậu bạn khi trước. Và Jay của bây giờ không còn là một cậu nhóc ục ịch khi xưa nữa mà là một cậu nhóc với dáng người ốm nhưng chuẩn, Jay của bây giờ cũng không còn bệnh tật như xưa nữa, 1 năm trời nay đã được huấn luyện và chịu rất nhiều khổ cực, cậu muốn biết tại sao mình lại tới chỗ này nhưng không biết, cũng không biết tên của cậu bạn kia là ai. Có nhiều lúc cậu đã muốn bỏ cuộc nhưng rồi chỉ cần nghĩ đến ánh mắt đầy chán ghét cùng dữ tợn của cậu ta lại làm cho cậu nhóc có thêm sức mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: KẾT THÚC

Jay nhìn vào cánh cửa để hé thì có cậu bạn đó và 1 cậu khác cao hơn cậu bạn đó 1 chút đeo kiếng cận, nói hai người đang tập thì nói cho oai chứ chỉ có cậu bạn đó là tập, còn người đeo kiếng thì đang ngồi ôm laptop làm gì đó mà Jay cũng chẳng quan tâm, cậu chỉ để ý tới cậu bạn đang điên cuồng tập luyện kia. Tới bây giờ Jay mới biết, những cực khổ của mình so với cậu bạn đó là không ăn thua gì khi thấy cậu bạn ấy tập, cái áo trắng trên người ướt đầm mồ hôi mặc dù bây giờ trời đang bước vào tháng 11 đã bắt đầu rất lạnh rồi. Từ đó Jay thường hay ra võ đường vào buổi tối và thường thấy có khi có thêm 3 người nữa, có khi cũng chỉ có mình cậu bạn ấy nhưng cậu ta chưa bao giờ nghỉ ngơi cả, từ đó Jay tự bắt mình phải tập luyện thật nhiều để cậu bạn đó có thể xem mình là bạn như những người kia. Mất hết 2 năm nữa cậu mới có thể biết được tên của cậu bạn đó cũng chính là Ken, và ngày cậu biết cũng chính thức là ngày mà cậu được gia nhập vào với cả nhóm, những người còn lại mà Jay thấy cũng không ai khác chính là Tim, Joe, Jes với Liz.

Jay sẽ không bao giờ có được ngày hôm nay, có thể cậu cũng không thể sống tới ngày hôm nay nếu không có những lời nói vô tình và những cuộc khổ luyện do chính Ken chỉ đạo cho những người huấn luyện viên đã dạy cho cậu. Từ đó mặc dù ghét Tim và thường hay chọc ghẹo Ken nhưng người mà Jay hâm mộ nhất vẫn là Ken, Ken không chỉ là một người bạn, một người anh mà còn là một ân nhân đã cứu lấy cuộc đời của cậu, nói thì hơi biến thái nhưng nếu không có Ken giúp đỡ thì Jay không bao giờ được như ngày hôm nay. Cho nên mới nói Jay đã quen với Ken lãnh khốc đáng sợ của ngày thường, không thể nào cậu có thể đứng nhìn người đã từng kéo mình ra khỏi những nỗi sợ mơ hồ lại thành ra người như thế này.

- Jay nói đúng đó, cậu hãy tỉnh lại đi có được không Tuấn??? – Joe cũng không thể nào chịu nổi nữa, cậu với Jes cũng là nhờ Ken mới có được ngày hôm nay, nói tóm lại tuy không ai nói ra nhưng Ken là một người đã giúp đỡ từng người một trong nhóm, nhưng bây giờ chính mình lại không thể thoát ra khỏi cảm xúc của mình. Họ có thể là những người lãnh khốc nhất thế gian, nhưng đó chỉ là với người ngoài, còn khi chỉ có họ, họ cũng chỉ là những con người được tạo ra bằng xương bằng thịt, họ cũng có cảm giác, cũng biết đau như bao người khác thôi. Họ cũng rất ít khi nào gọi tên thật của mình, nhưng lúc này, những con người này đã cho mình cái quyền được làm anh em với Ken, vì nói là nói vậy chứ thật ra Ken là một người quá xa so với tầm

với của họ, nhưng Ken cũng giống như Kyo, không bao giờ câu nệ gì cả cho nên Joe, Jay với Tim mới có thể làm bạn với hắn thôi.

- Các cậu để cậu ấy yên đi, ít ra là lúc này – Tim nãy giờ im lặng bây giờ mới lên tiếng rồi ra hiệu cho Jay với Joe rời khỏi vì cậu biết lúc này Ken cần nhất là sự tĩnh lặng để có thể suy nghĩ lại. Tuy không muốn nhưng Joe với Jay cũng chỉ còn biết im lặng cùng Tim rời khỏi đó dành lại cho Ken một khoảng lặng riêng.

- Em không biết đâu, em không muốn chị Kyo như vậy!!! – Zin cùng với các cô gái và bọn Ngũ Quỷ đang ngồi trong nhà Ran và cô nhóc đang hết sức hết sức bức xúc mà khóc âm lên, Zin tuy là một đứa rất vô tư nhưng chỉ cần liên quan tới Kyo thì chưa bao giờ có thể tự làm chủ chính mình cả.

- Tiểu Thư à, cô làm ơn đi có được không! – Rei sắp nhức đầu đến chết được vì cô nhóc này, chị hai ra như vậy cậu đã nản lắm rồi, giờ cô nhóc này còn không yên nữa.

- Em không biết, em ghét tất cả, em không muốn, chị Kyo!!!!!! oaoa – Zin lại tiếp tục âm ỹ, thật ra cô nhóc cũng không muốn, nhưng nếu cứ ngồi im lặng thì có lẽ sẽ điên mất, Kyo thật sự rất quan trọng với nhóc, nhóc không muốn thấy chị Kyo như vậy, còn nhìn tới những người kia cứ im lặng như thế, không âm ỹ một chút thì sẽ biến thành tượng mất.

- Ran!!! – cả 4 cái miệng của 4 đứa trong Ngũ Quỷ cùng quay qua cầu cứu người còn lại là Ran, họ biết rõ chỉ có Ran mới có thể làm cho cái đứa nhỏ kia im lặng lại mà thôi, nhưng hình như Ran không có quan tâm mà chỉ ngồi im lặng, ánh mắt nhìn xa xăm nơi nào đó không biết cậu đang nghĩ gì. Còn Zin khi thấy Ran không lên tiếng thì tiếp tục âm ỹ, nhưng hình như chỉ có 4 đứa trong Ngũ Quỷ là không chịu được thôi chứ còn bọn Jes thì vẫn ngồi đó như không có chuyện gì.

- Thôi Zin đủ rồi, Zin với Sei đi ngủ đi, trễ rồi – cuối cùng thì Ran cũng trở về mà lên tiếng, giọng Ran luôn nhỏ nhẹ như thế với hai cô nhóc, nhưng chưa từng có khi nào hai cô nhóc dám cãi lại, cũng như lúc này Zin tui ngầu nhìn Ran ai oán một cái rồi kéo Sei, người đang thần người ngồi đó đi về phòng đã dọn sẵn cho mình, hầu như ở nhà của tất cả mọi người nhà nào 2 cô nhóc cũng có phòng cả.

- Nhức đầu thật đấy! – Rey bỏ lại một câu rồi đứng dậy cầm chìa khoá của mình đi ra ngoài, 1 năm gần đây cậu đã tìm cho mình được một nơi khá thú vị để trốn thế giới bên ngoài, và ngay lúc này cậu rất cần tới chỗ đó để có thể tìm cho mình một chút yên bình.

- Thôi bọn chị cũng về, mai lại tính tiếp – Jes với Liz cũng đứng dậy chào tạm biệt nhưng Rika thì vẫn ngồi đó như người mất hồn.

- Rika! – Jes gọi khi thấy Rika không có ý định đứng dậy.

- Thôi hai chị cùng với Rei và Ran về đi, để chị Rika lại em lo cho – Ren đứng dậy tiễn 4 người ra cửa rồi quay vào, Rika lúc này mới bắt đầu khóc, ôm chặt lấy Ran mà khóc như một đứa trẻ, Ran cũng chẳng nói gì mà chỉ để cho Rika khóc cho đã rồi ngủ thiếp đi mới đưa cô vào một phòng khách trong căn nhà lớn rồi mới về phòng mình mà nghỉ ngơi, tới ngay cả cậu cũng không thể nào chấp nhận được chuyện này thì làm sao Rika với 2 đứa nhóc kia chịu nổi, đó cũng là một phần lí do vì sao cậu để cho Zin làm tung bừng lên lúc này, nếu không có sự ồn ào của Zin thì chắc cậu lại bị trầm cảm mất thôi.

Ran ít nói đâu phải là từ nhỏ, là do cậu bị lấy bởi Kyo đấy thôi, nhớ năm đó cậu được 8 hay chín tuổi, lần đó là lần cuối cùng mà Ken qua Nhật, chị Kyo của cậu đã bị trầm cảm trầm trọng. Kyo không khóc, không làm loạn như Zin lúc này, cũng không có đòi sống đòi chết như người ta, chỉ là thay vì những cái đó Kyo bỏ tất cả mà lao đầu vào luyện tập một cách điên cuồng. Bao nhiêu chuyện đều ôm hết vào người mình, bao nhiêu hành động mà Kyo đã tự dành lấy hết vào mình, năm đó chị ấy chỉ mới có 10 tuổi mà thôi. Ran là người thương chị Kyo nhất cho nên thấy chị mình bị như vậy thì rất buồn, cũng vì việc đó mà cậu cũng ghét luôn người gây ra chuyện là Ken. Và phải mất 2 năm Kyo mới có thể trở lại bình thường nhưng rồi lại chưa bao lâu sau anh Minh với Phong cũng bỏ đi, bao nhiêu đau khổ mà chị hai chịu cậu hiểu rõ nhất, cho nên Ran cũng bị trầm cảm theo chị 2 và từ đó cậu cũng bắt đầu ít nói và hoàn toàn không bao giờ lên tiếng nếu không cần, lúc đó cũng may là có Rika sang mà Kyo mới mau chóng trở lại là Kyo như bây giờ, tuy ít nói lãnh đạm nhưng ít ra với anh em trong nhà vẫn còn có thể vui vẻ. Tuy Ran thích sự im lặng nhưng có nhiều lúc cũng cần phải có một chút tiếng ồn, cũng như lúc này, nếu không có sự ồn ào của Zin có lẽ Ran sẽ ... làm chuyện gì đó mà không ai có thể biết được, Ran với Ken có một cái tính rất giống nhau, đó là những lúc rơi vào trầm cảm sẽ mất hết lí trí mà có thể làm ra những chuyện không ai ngờ tới được.

1 tuần sau đó chỉ có Minh với Phong là được tới gần Kyo mà thôi, hầu như Minh luôn luôn ở bên cạnh Kyo không rời đi, còn hai người làm gì cũng không có ai biết được, chỉ biết được một điều duy nhất là Kyo sau 2 tuần ở trong phòng cùng với Minh thì Kyo đã trở lại là Kyo của ngày thường.

- Kyo!!!! – Rika với Jes vừa thấy Kyo bước ra khỏi phòng thì liền nhào tới ôm lấy nó mà khóc oà, Zin với Sei cũng không thua gì mà bay tới khóc theo.

- Nào nào, làm gì ghê vậy – Kyo phải cố lắm mới có thể thoát khỏi cả đám người đang quay vòng mình, còn phải cầu cứu mấy chàng trai nữa mới có thể thờ được.

- Chị hai – 5 thằng nhóc cũng đứng trước mặt nó mà cuối đầu chào như một kiểu chào thân thiết tuy mới nhìn rất là ... kì cục.

- Uhm, chắc làm mấy đứa lo lắng rồi – nó gật đầu cười rồi ôm chặt lấy năm thằng nhóc, 5 đứa cũng mặc kệ mọi thứ mà ôm chặt lấy người chị yêu của mình. – Ran, xin lỗi nha, hứa với nhóc rồi mà vẫn cứ như vậy – sau khi bỏ 5 thằng nhóc ra Kyo mới đứng trước mặt Ran mà nói, trong 2 tuần vừa qua anh Minh đã nhất nhỡ nó rất nhiều chuyện, không thể cứ như vậy được nữa, chuyện gì qua cũn gđã qua rồi, không thể thay đổi được.

- Chị biết vậy là được rồi – Ran cũng không nghĩ mình sẽ làm gì được bà chị này cho nên cứ thà như vậy, – Nhưng phạt thì vẫn phải phạt thôi – Ran nói thêm trước khi Kyo định trốn thoát.

- Ran đẹp trai nhất quả đất, tha cho chị mày đi có được không – Kyo nhăn nhó, thằng nhóc này nhìn im im vậy chứ hình phạt của nó chã bao giờ im cả.

- Không được, chị đã hứa rồi, 1 tuần đấy – Ran lắc đầu, lâu lâu được lợi ngại gì không chơi, nhưng 1 tuần cũng là nhẹ tay rồi.

- 1 ngày thôi được không?? 1 tuần thì có mà chị mày chết mất – Kyo nhăn nhó, chỉ cần nghĩ tới hình phạt biến thái đó là cũng đủ rùng mình, khóc không ra nước mắt rồi.
- Đừng tha chị ấy Ran, hãy nghĩ tới những ngày cực khổ mỗi lần mình làm sao ấy – Ren lắc đầu mà nói với Ran, đầu dễ gì mà tha cho bà chị này được, khó lắm mới được một lần như này, khi đó nói là một tháng nhưng bây giờ chỉ có 1 tuần, hạ xuống nữa thì còn gì là vui.
- Đúng rồi Ran, cũng đâu có gì hại tới ai đâu mà lo – mấy thằng nhóc còn lại cũng hòa theo, lâu lâu mới được chơi bà chị một cái, không làm lớn thì có mà thiệt thòi sao, dù sao thì khi chị hai mà bị phạt xong thì các cậu sẽ có những ngày sống trong địa ngục, dù sao cũng chết thì làm lớn một chút chết mới toại nguyện chứ.
- Xin lỗi chị hai, 1 tuần là một tuần – Ran cười cười lắc đầu mà nói với nó, lần này thì cậu đồng ý với mấy đứa kia.
- Cái lũ tụi mày .... – Kyo tức ói máu nhưng không biết phải làm thế nào, cũng tại nó, ai bảo lại hứa làm gì, đúng là tự mình hại mình mà.
- Chị hai đừng nói hứa đã không chịu làm nhen – Rei lè lưỡi chọc Kyo.
- Ai nói chứ, làm thì làm, xong việc này chúng mày biếu tay chị – Kyo dơ nắm đấm mà dứ dứ trước mặt 5 cậu nhóc làm cả 5 đều té ra mà cười, chị hai thật sự đã trở lại rồi.
- Các người đang nói gì vậy?? – Jes chĩa mũi ngón tay, mấy đứa này đang nói gì vậy không biết nữa.
- Vậy bắt đầu từ ngày mai chị hai nhé??? – thay vì trả lời Kyo thì Ren lại quay qua hỏi chị hai mình đang tức đến đỏ mặt đỏ mày kia.
- Anh hai!!!! – Kyo quay lại cầu cứu Minh đang đứng bên cạnh cười hết sức vui vẻ kia.
- Anh không có ý kiêu – Minh quay người qua một bên mà cười cười chọc nó thêm
- Ố!!!!!! – Kyo muốn khóc, mấy người này ăn hiếp nó kìa!!
- Mà có chuyện gì vậy?? – Liz này giờ đứng khoanh tay cạnh Tim bây giờ mới lên tiếng.
- À, Liz cứu ta đi!!!! – nghe tiếng Liz thì Kyo liền bay ngay lại mà lay lay tay Liz cầu cứu.
- Có chuyện gì mới được chứ? – Liz lườm Kyo mà hỏi.
- Bọn nó bắt ta 1 tuần phải làm một cô gái thật sự, phải ngoan ngoãn và phải mặc đầm không được mặc quần áo bình thường – Kyo khóc không ra nước mắt mà giải thích cũng không quên thấy ánh mắt viên đạn về phía mấy người kia.
- Vậy thì tốt chứ có gì đâu mà không được, mi cũng là con gái chứ có phải con trai dâu mà lo – Liz khinh thường nhìn Kyo mà nói.
- Hahaha, chị Liz cũng nói rồi, chị hai đừng có mà không làm nhé – năm thằng nhóc lại có dịp mà cười càng lớn hơn chọc Kyo.
- Xiiiiiiii, mi cũng có mang váy khi nào đâu mà nói ta, nếu mi mang thì ta cũng chẳng nói làm gì – Kyo lườm Liz đầy khinh thường, nếu như là Jes hay Rika mà nói câu đó thì không có gì rồi, đằng này là Liz đấy, vừa thôi.
- Her, Liz với Kyo khác nhau mà – Liz cũng biết mình bị lỗ nhưng vẫn cố vớt lại.
- Khác cái gì, Liz dám nói Liz không phải con gái đi – Kyo vẫn chun mũi mà nói, đùa nhau à??
- Ờ thì .... – Liz hết biết phải nói gì luôn, đúng thật là như vậy nhưng mà cũng đâu có liên quan gì nhau đâu chứ.
- Thì thì quái gì không biết nữa, im đi để người ta làm việc – Kyo chán nản quay người, – Thôi được, 1 tuần tới chị mày không đi đâu hết, ở nhà chưng diện xong rồi đi ngủ, không nói nữa, đi ngủ tiếp đây – Kyo bực dọc nói rồi định quay người đi nhưng đầu dễ dàng như vậy.
- Ok, chị hai chơi kiểu đó 1 tháng tới Ran không nói chuyện với chị hai nữa, vậy thôi, bái bai – Ran cũng không thua gì Kyo mà cũng quay người đi.
- Thôi được, xem như mày hay, lần này chị lại thua mày – Kyo muốn khóc, ai bảo trong năm thằng nhóc thì Kyo thương nhất Ran làm gì. ^ _ ^
- Có đâu vậy – Ran gật đầu hết sức hài lòng.
- Ok, vậy giờ mình làm gì đây?? – Rika sốt sắn.
- Đi ăn chứ làm gì nữa – Kyo nói cứ như chuyện là đương nhiên rồi.
- Ok, vậy thì đi, anh đãi cả đám – Phong cuối cùng cũng đứng dậy lên tiếng, thế là cả đám kéo nhau tới nhà hàng của anh để ăn, Kyo đã thật sự trở lại vì luôn luôn choảng lại tất cả các câu sộc hông của Jay vs Joe cũng như chọc họ không còn gì hết, nhưng sự vắng mặt của Ken thì dường như nó không hề nhất đến.

- Xin lỗi mọi người tôi tới trễ – Ken vừa đẩy cửa phòng ăn bước vào vừa nói với cả bọn.
- Không sao, ngồi xuống đi nhóc – Minh cười cười với Ken rồi chỉ cái ghế duy nhất còn lại cạnh Kyo nói Ken ngồi xuống, còn Kyo vừa thấy Ken bước vào thì đứng hình hết vài giây nhưng rồi lại tiếp tục chiến đấu với mấy thằng nhóc.
- Xin lỗi mọi người nha, công ty có chút chuyện bọn này đi trước đây – Tim nãy giờ ra ngoài nghe điện thoại bây giờ quay vào thấy Ken thì cười một cái rồi quay qua nói với tất cả rồi kéo Liz đứng dậy.
- Khi nào rảnh cùng nhau đi bar nhá – Liz nói với Kyo rồi quay qua chào mọi người xong cùng Tim đi ra ngoài.
- Thôi mấy đứa ở lại chơi, bọn anh cũng có cuộc họp phải đi đây, Kyo đừng dành Minh với anh, 2 tuần rồi phó tổng chưa tới công ty, đừng có mà câu cưa với anh anh xử em đây – Phong nhìn đồng hồ xong cũng đứng dậy kéo theo Minh đi ra ngoài không cho Kyo nói thêm tiếng nào nữa, mà Phong với Minh đi thì đương nhiên Ren, Rey với Ray cũng phải đi theo vì hiện thời 3 cậu nhóc cũng đang làm trong công ty của hai anh mà.
- Chào chị hai bọn em đi – 3 thằng nhóc cũng chào nó với mọi người rồi chạy theo Phong rồi đi, rồi từng người từng người một cứ hết lí do này tới lí do khác mà rời đi, khi mà nó nhận ra thì trong phòng chỉ còn lại có 2 người là Ken và nó.
- Chúng ta cũng đi thôi chứ?? – Ken quay sang hỏi Kyo, nguyên 2 tuần vừa rồi hắn đã không hề tới tìm nó cũng không nói với mọi người là mình đã đi đâu, hắn cũng chỉ mới về vào tối hôm qua mà thôi.
- Uhm – Kyo gật đầu rồi đi theo hắn, nó không biết phải nói gì với hắn cả. Cả hai cùng nhau ra xe nhưng lại không nói với nhau tiếng nào mà chỉ im lặng, cho tới khi xe đã chạy được gần 10' thì cuối cùng nó cũng đành phải lên tiếng. – Minh đi đâu vậy?? – Kyo hỏi.
- Đà Lạt – Hắn không lớn không nhỏ lên tiếng trả lời nó, mắt vẫn chăm chú nhìn đường.
- Anh..... – Kyo không hiểu Ken muốn làm gì.
- Em muốn đi thăm mộ anh ta, không phải sao?? – Hắn cuối cùng cũng tạm thời rời mắt khỏi đường mà quay qua nhìn nó, ánh mắt của hắn làm nó có cảm giác thật tội lỗi, và một điều không thể phủ nhận là hắn đã tiêu tụy đi rất nhiều.
- Em... – Kyo thật sự không biết phải nói gì, nó thật sự rất muốn đi thăm mộ Thiên Hạo, nhưng không phải như hắn nghĩ, nhưng phải làm cách nào để Hắn không hiểu lầm đây??
- Em yên tâm, chúng ta chỉ đi 1 ngày một đêm mà thôi, còn nếu em muốn ở luôn ngoài đó cũng được – hắn quay đầu lại để nhìn đường mà nói, 2 tuần nay hắn đã nghĩ kĩ rồi, nó muốn thế nào cũng được, chỉ cần có thể luôn ở bên cạnh nó thì dù có phải bỏ tất cả cũng được, chỉ cần nó vui là được.
- ... – Kyo lại rơi vào im lặng, chắc là hắn đã hiểu lầm ý nó rồi, nhưng nó sợ càng giải thích thì hắn lại càng không tin thôi. Xe chạy thêm khoảng 5' sau là tới sân bay, nó cùng hắn bước ra khỏi xe thì có người tới để cất xe cho hắn. Hắn nắm lấy tay nó với lí do là sợ nó đi lạc, nó cũng không nói gì mà chỉ lặng lẽ đi theo hắn, nó nghĩ bây giờ nên giữ im lặng là tốt nhất.
- Chuyến bay của họ phải mất thêm 10' sau mới cất cánh nhưng mà cũng có thể lên máy bay, khi cả hai đã ngồi trong khoang nhất của máy bay thì hắn mới bỏ tay nó ra.
- Ngủ đi, khi nào tới anh sẽ kêu – nói với nó xong thì Ken lấy laptop ra làm việc, mặc kệ nó muốn làm gì thì làm.
- Em không muốn ngủ – Kyo lắc đầu, 2 tuần rồi nó chỉ có ăn rồi ngủ, bây giờ nó không thể nào nhắm mắt vào được nữa.
- Vậy em muốn làm gì?? – Ken rời mắt khỏi máy tính mà hỏi nó.
- ..... – Kyo cuối đầu tránh ánh mắt của Ken, không biết phải nói gì cả.
- cho tôi một ly cà phê và một ly nước cam vắt làm ơn – thấy Kyo không nói gì Ken quay qua gọi một người tiếp tân để gọi hai ly nước, cái người này thật sự là khó hiểu quá.
- Nước của quý khách, xin hỏi quý khách còn cần gì khác không ạ?? – giọng nói nhão như cháo của cô gái tiếp tân làm Kyo nghe đến rùng mình, còn Ken thì thấy thật nhức đầu.
- Anh, em không muốn uống nước cam, em muốn ăn kem – Kyo bỗng ngẩng đầu lên ôm lấy tay Ken mà nhõng nhẽo, hai mắt thì long lanh nhìn thật đáng thương.
- Vậy thì làm ơn đổi cho tôi ly kem – Ken chẳng hiểu gì cả, thành thật quay qua cô gái tiếp tân mà nói.
- Xin lỗi quý khách nhưng trên máy bay không có kem – Ken thì không biết chứ cô gái đó đâu phải không biết, vì tuy nhìn Ken thì Kyo có vẻ rất đáng thương, nhưng nhân lúc Ken không để ý thì liền nhếch miệng cười đều cô, đang muốn chơi cô đây mà.
- Kyo em nghe rồi đó, không có kem, uống nước đi – Ken cũng đành lắc đầu bó tay quay qua nói với Kyo.

- Nhưng em muốn kem – Kyo lại trẻ môi như muốn khóc mà nói, hề hề, diễn kịch thôi mà, khó gì.

- Ngoan, tới nơi anh liền dắt em đi ăn kem, không được làm loạn – Ken tuy không biết Kyo muốn dờ dỏng gì nhưng cũng đành chịu thua, hắn không cần biết Kyo đang nghĩ gì, nhưng chỉ cần làm cho nó thích thì cái gì hắn cũng làm.

- Vâng – Kyo không đùa nữa mà nhận lấy ly nước cam từ tay người tiếp tân, – Cảm ơn “chị” – Kyo nhấn mạnh chữ chị làm cô tiếp viên tức điên nhưng không thể làm gì được, cô ta không thể không công nhận là cô gái kia rất dễ thương và có phần hơi.....đáng yêu, hèn gì người đàn ông trước mặt cô lại yêu cô ta như thế. Nguyễn Hoàng Trọng Tuấn này thì có ai mà không biết, là 1 trong top 10 người trẻ thành công nhất Việt Nam chỉ đứng sau Nguyễn Hoàng Anh Phong và Thái Ngọc Minh là hai ông chủ trẻ thành công nhất Việt Nam cũng như toàn thế giới. Nhưng từ khi trở nên nổi tiếng thì cũng từ đó trên các trang báo đều viết rằng anh đã có vị hôn thê, nhưng không ai biết mặt cô gái đó, và bây giờ thì cô đã hiểu tại sao anh lại say mê người yêu như vậy.

- Nếu quý khách có cần gì xin cứ gọi – cô gái tiếp viên đã rời khỏi thì hắn quay qua nhìn nó.

- Em là muốn phá cô ta?? – sau khi cô gái tiếp viên đã rời khỏi thì hắn quay qua nhìn nó.

- Ai bảo cô ta muốn dụ dỗ anh – Kyo trẻ môi dưới mà nói.

- Em làm ơn đi – Ken chỉ còn biết lắc đầu bó tay với Kyo rồi quay lại định bùng ly cà phê của mình lên uống thì bị Kyo giật lấy.

- Uống nước cam đi, nhìn anh giống như xác chết biết đi quá rồi mà còn uống cà phê – Kyo đưa ly nước cam của mình tới trước mặt Ken mà nói.

- Anh cần phải làm việc, trả cho anh – Ken cố gắng dành lại ly cà phê của mình, 2 tuần rồi hắn bỏ bê tất cả mà đi ở ả, bây giờ trong công ty đang còn một đồng việc, hắn không có thời gian nghỉ ngơi.

- Ngoan, nghe em nói, uống hết ly nước rồi ngủ đi, khi nào tới nơi em gọi dậy, việc để em làm là được rồi – Kyo bỏ ly cà phê sang một bên, đặt ly nước cam vào tay hắn rồi dành luôn cái laptop về phía mình mà nói.

- Em đừng có mà tài lanh, việc của anh em biết gì mà đòi – hắn cốc đầu nó một cái mà nói nhưng cũng uống hết ly nước cam nhưng không hề có ý đưa laptop cho nó.

- Tin em đi, em sẽ không hại anh đâu mà lo – Kyo cố gắng dành cho được cái laptop trên tay hắn bỏ lên đùi mình mà nói rồi đưa tay lên xoa xoa đầu hắn như mẹ xoa đầu con làm hắn không biết phải làm gì đành để mặc nó muốn làm gì thì làm.

- Em làm ơn đừng có phá đồ của anh – Hắn không mong nó có thể giúp mình, chỉ mong nó đừng làm loạn lên hết những kế hoạch của mình.

- Ken ngoan ngoan, tựa đầu vào vai em mà ngủ đi, bảo đảm sẽ không làm hư đồ của anh đâu – Kyo vỗ vỗ vai mình mà nói với Ken, nhưng ánh mắt thì thật là không ai có thể tin tưởng được vì nó quá....gian.

- Anh biết em giỏi rồi – Ken không biết phải làm sao đành mặc cho số phận mà ngã đầu mình lên vai nó rồi nhắm mắt lại, thật sự là hắn rất mệt mỏi cho nên chỉ một lúc sau là đã chìm sâu vào giấc ngủ, cả 2 tuần nay hắn dường như không thể nào ngủ được, chỉ cần nhắm mắt lại là lại thấy khuôn mặt đầy nước của nó làm hắn lại trăn trở. Nhưng lúc này lại khác, nó đang ở đây, và hắn sẽ không để nó phải khóc nữa, chỉ cần làm cho nó vui, thế nào hắn cũng chịu.

Kyo để cho Ken ngủ sâu rồi mới bắt đầu nhìn vào cái laptop với những con số và những biểu đồ dày đặc, mất khoảng 5’ để có thể làm quen với tất cả rồi thì thêm 10’ nữa thì nó đã có thể hoàn thành tốt tập tài liệu thứ nhất, trong vòng 45’ nó đã có thể giúp hắn làm được tốt 2 công văn cho hắn rất tốt, và cũng đã tới lúc máy bay đáp xuống sân bay, tới lúc đó nó mới đánh thức hắn dậy.

- Tuấn ơi Tuấn à, dậy đi tới nơi rồi – sau khi lưu lại tất cả các dữ liệu, tắt máy bỏ vào cặp táp cho hắn nó mới quay qua mà lay người hắn dậy. cả hai bước ra khỏi sân bay thì đã có xe chờ sẵn đưa họ tới khách sạn.

- Quần áo của em đã chuẩn bị sẵn trong phòng rồi đấy, tắm rửa đi rồi nếu muốn đi thăm mộ anh ta hay nghỉ ngơi thì cứ báo cho anh 1 tiếng, phòng của anh ngay kế bên đây thôi, đây là chìa khoá phòng anh – sau khi đưa nó lên phòng, trước khi về phòng mình hắn dặn nó cùng đưa chìa khoá phòng mình cho nó.

- Ok – Kyo cũng thấy hơi mệt nên chỉ gật đầu cho có rồi vào phòng của mình, không quá ngạc nhiên khi hắn lại không đặc chung 1 phòng cho cả hai. Vừa đóng cửa phòng thì nó liền đi tắm, nó cần tắm để tỉnh táo lại một chút. Còn Ken sau khi về phòng mình thì cũng đi tắm, tắm xong đi ra định mở máy lên làm việc nhưng lại không thể nào mở mắt ra nổi, thấy đầu hơi choáng nên định nằm lên giường một chút để con choáng qua đi thì có thể làm việc, nhưng không ngờ khi hắn tỉnh lại là do tiếng lạch cạch của bàn phím máy tính. Mở mắt ra thì trong phòng tối om chỉ có ánh sáng của đèn bàn làm việc, hắn bật người ngồi dậy nhưng lại bị con choáng làm cho ngã người xuống. Kyo đang ngồi làm việc trên laptop của hắn thấy vậy thì tạm thời bỏ qua công việc mà chạy lại xem hắn.

Nói lại Kyo tắm xong định qua tìm hắn đi ăn vì dù sao lúc tới nhà hàng hắn cũng không ăn gì đã cùng nó lên máy bay chắc là hắn sẽ rất đói, nhưng qua tới nơi gõ cửa cũng chẳng thấy hắn trả lời nên đành tự dùng cái chìa khoá của hắn đưa mà mở cửa. Bước vào trong thì tá hỏa khi thấy hắn nằm trên giường mặt mày thì đỏ rần, chạm vào thì như núi lửa, thế là liền đi tìm khăn mà lau trán đầy mồ hôi cho hắn, rồi gọi tiếp tân vào mà xin vài viên thuốc. Không thể nào gọi hắn dậy để uống thuốc mà không biết hắn có ăn gì chưa cho nên nó đành để thuốc ở đó và dặn nhà bếp nấu sẵn một nồi cháo cho hắn, xong xuôi mọi việc thì nó lại lấy laptop của hắn ra và tiếp tục giúp hắn làm việc cho tới bây giờ.

- Anh tỉnh rồi à?? – Kyo bước lại bên giường hần ngồi xuống rồi hỏi.
- Máy giờ rồi?? – Thay vì trả lời Kyo Ken hỏi ngược lại.
- 9:25 tối – nhìn sang cái đồng hồ bên đầu giường Kyo trả lời.
- Anh bị gì vậy? – Hần xoa xoa cái đầu hơi đau của mình mà hỏi tiếp.
- Anh bị sốt những 42 độ, anh bệnh sao không nói chứ?! – Kyo bực mình mà cắn nhằn, cái người này không biết giữ gìn sức khoẻ gì hết à!
- Vậy sao, anh đâu có biết đâu – Hần lắc lắc đầu cho tỉnh táo lại rồi nói, hèn gì mấy bữa nay cứ thất hơi mệt trong người, ra là bị bệnh.
- Anh còn nói nữa! – Kyo đang muốn khóc mà nói, lúc này thấy hần như vậy biết nó đã lo lắng thế nào không chứ! – Anh ngồi yên đó em gọi người đem cháo vào cho anh – nó nói rồi đứng dậy đi gọi điện thoại xuống nhà ăn, 5' sau thì phụ vụ đã đem cháo với nước ấm lên cho hần, nó nhận cháo từ người phục vụ rồi quay vào phòng.
- Anh ăn hết cái này rồi uống thuốc đi – nó đặt thức ăn lên bàn bên cạnh giường cho hần rồi nói.
- Đây, em sao vậy?? – hần nhìn nó, nó cứ quay mặt đi mà nói chuyện với hần, hơi lạ à nha.
- anh ngoan ngoãn mà ăn đi đừng có hỏi nhiều – Kyo đang định bước lại bàn làm việc thì liền bị hần kéo lại, vì không đề phòng trước cho nên người nó liền ngã vào trong lòng hần trên giường, nó liền dấu mặt mình vào trong lòng hần, nhất quyết không cho hần thấy mặt mình.
- Em đang khóc sao?? – Ken cũng không muốn ép buộc nó nhưng vẫn hỏi, rất giống đó.
- Ai thèm khóc chứ! – Kyo cãi bướng nhưng giọng lại vỡ oà, thế là cứ vùi mặt mình trong lòng Ken mà khóc, khóc hết sức ầm ục.
- Thôi nào, đừng khóc nữa, khóc là xấu lắm đấy – Ken không quen thấy Kyo khóc cho nên nghe nó khóc thật sự hần không chịu được.
- Anh có biết lúc chiều nhìn anh đáng sợ như thế nào không?? Em cứ nghĩ anh sắp chết đến nơi rồi ấy! – Kyo ầm ục mà thủ thi trong lòng Ken, thật sự là lúc chiều không hiểu sao nó lại có thể bình tĩnh mà lo cho hần như thế.
- Anh biết rồi, là lỗi của anh, thôi ngoan nào, nín đi – bây giờ biết được lý do vì sao nó khóc, trên khoé miệng của hần lại nở một nụ cười hết sức thoải mái, nó cuối cùng nó cũng khóc vì sợ mất hần rồi, ngay lúc này thật sự hần rất hạnh phúc.
- Anh hư lắm đấy Tuấn à! – Kyo vỗ nhẹ vào ngực hần mà mằn, chưa bao giờ nó sợ như thế, nhìn hần lúc chiều thật sự rất dọa người.
- Uhm, là anh hư, anh hứa sau này có bệnh là sẽ đi bác sĩ ngay, không như hôm nay nữa là được chứ gì??? – Ken đẩy Kyo ra để nhìn mình mà nói.
- Uhm, như vậy thì anh liền ăn hết chén cháo này rồi uống thuốc xong nghỉ ngơi cho em! – chỉ chờ có thế Kyo nói như ra lệnh với Hần.
- Em đúc thì anh ăn – hần lại bắt đầu làm nũng.
- Tự ăn đi, đừng có kiếm chuyện – nó lườm.
- Nhưng anh là người bệnh – vẫn không buông tha.
- Còn sức kéo em ngã thì cũng có thể ăn hết được chén cháo – khinh thường.
- Kyo ngoan, giúp anh đi – Hần không buồn mà đùa với nó nữa, thật sự ngay lúc này hần không muốn ăn.
- Anh có phải là đứa con nít không?? – nó nhướn mày nhìn anh.
- Phải – không chần chừ hần gật đầu cái rụp.
- Vậy thì bé Tuấn ăn ngoan đi rồi chị cho kẹo, đừng làm loạn không chị đá ra khỏi phòng đấy – chỉ chờ có thế Kyo đưa tay xoa đầu Ken rồi hăm dọa, mặt cười đều hết chỗ nói.
- Kyo em gan to thật đấy, muốn anh làm thiệt em lắm đúng không?? – Hần tuy bệnh nhưng vẫn nhanh hơn nó cho nên lại một lần nữa đè nó ra giường nhìn cả hai thật ám muội.
- Á Ken thả em ra, em biết lỗi rồi, em sẽ đúc anh ăn, đừng có làm bậy!! – Kyo hét toán lên, cái người này ăn gì mà mạnh thế không biết, vậy mà cũng không chạy thoát.
- Giỏi, em mà dám dờ dẫm thì cứ coi chừng anh – Hần chỉ chờ có thế liền thả nó ra rồi hăm dọa, thật sự ngay lúc này hần cũng chẳng có tâm trạng để làm gì khác, chỉ muốn ngủ mà thôi, nhưng sẽ bị nó hành hạ nguyên đêm nếu không ăn cái gì đó để uống thuốc.
- Thôi ăn nhanh đi rồi uống thuốc, đừng có lì nữa nào – nó cũng không muốn đùa nữa mà ngồi dậy đúc cháo cho hần rồi cho hần uống thuốc, một lúc

sau sau chờ hần ngủ rồi thì nó lại tiếp tục ngồi vào bàn làm việc cho đến gần sáng mới gác luôn trên bàn làm việc mà ngủ. Ngủ đến gần sáng thì Ken tỉnh lại và thấy nó đang nằm dài ra bàn thì mới lại bế nó lên giường và tiếp tục ôm nó ngủ cho đến sáng trắng mới tỉnh lại lần nữa. Cảm giác sáng sớm thức dậy thấy nó còn đang cuộn tròn trong lòng mình mà ngủ thật sự làm hần rất vui, con sốt cũng đã hết hần vì dù sao hần cũng là người luyện võ mà.

- Heo con, dậy đi – tuy không muốn đánh thức nó nhưng hần nghĩ chắc từ hôm qua tới giờ nó cũng chưa ăn gì nên đành đánh thức nó dậy.

- Hai đề em ngủ chút nữa đi – Kyo còn đang ngáy ngủ cho nên cứ tưởng là anh Minh nên đẩy tay hần ra mà tiếp tục ngủ.

- Thái Ngọc Minh Châu em mà không tỉnh dậy ngay thì anh sẽ dùng em làm bữa sáng đấy p – hần ghé sát miệng mình vào tai nó mà thì thầm rồi nhanh chóng de lại phía sau cũng là lúc nó ngẩng đầu dậy, may cho cái mũi của hần.

Về Kyo thì vì còn ngáy ngủ nên không nhớ là anh hai không có ở chỗ này, chỉ tới khi nghe tiếng của hần bên tai thì mới giật mình nhớ là nó đang ở với hần, thế là liền bật người dậy, ai chứ cái tên Ken này thì chưa có chuyện gì là hần ta không dám làm đâu.

- Anh thế nào lại ở trên giường em?!?! – mở mắt ra đã thấy khuôn mặt phóng đại của hần trước mặt mình thế là Kyo tha hồ mà hét thẳng vào mặt hần.

- Xin lỗi em đi, xem ai đang ở trong phòng ai trên giường ai rồi hãy nói nhá – Ken cười cười mà chọc nó, cái người này mới ngủ dậy là chẳng phân biệt trắng đen gặp ai là mấn người đó.

- Ahh, em về phòng!!! – nhìn lại thì mình đang nằm trên giường của người ta trong phòng người ta thì Kyo liền nhảy dựng lên mà bay khỏi giường không kịp nói gì bay ra khỏi phòng. Ken cũng không muốn giữ con ma chết nhất đó lại mà để cho nó chạy về phòng mình xong hần cũng đứng dậy vào nhà vệ sinh chuẩn bị, hôm nay sẽ là một ngày cực nhọc đấy.

- Heo lười à, em có ra không thì bảo, hay là chờ anh vào trong?? – nhìn trên hành lang không có người thì hần mới gõ cửa phòng nó mà gọi.

- Ra liền – nó biết hần có chìa khoá phòng mình cho nên ngoan ngoãn mở cửa bước ra, trên người là nguyên bộ đồ đen từ trên xuống dưới, nhưng không phải là quần áo thường ngày mà là chiếc đầm đen đơn giản, áo khoác da đen, giày cao gót đen, mái tóc dài cũng đã được nhuộm đen từ lâu làm nó bây giờ nhìn thật giống ma, một con ma hết sức xinh đẹp. Hần cũng khoác trên người bộ đồ đen với quần tây đen và áo sơ mi đen, cavat trắng và giày tây đen, mái tóc đen rối tung vì lâu ngày người chủ vô tâm không hề lo lắng tới lại làm cho hần nhìn trông hoang dã hơn một chút nhưng lại hợp với nó một cách không ngờ. Thế là nó với hần cùng xách vai bên nhau đi xuống nhà ăn của khách sạn với những ánh mắt hết sức hâm mộ của mọi người nhưng cả hai đều hoàn toàn không hề để ý tới ai mà chỉ im lặng đi bên nhau vào một cái bàn ở một góc khuất để ăn sáng, xong rồi thì lại ra xe mà đi, trên suốt đường đi cả hai không hề nói với nhau câu nào mà chỉ im lặng cho tới khi đến nơi. Hần cùng đi với nó tới nơi mà Thiên Hạo được chôn cất rồi đặt bó hoa xuống trước một Thiên Hạo rồi rời đi, để cho nó có thời gian riêng với người con trai đã hy sinh vì nó.

Hần đi tới trước cái vực nơi mà đã chứng kiến nó nhảy xuống trước mắt mình, đứng đó nhìn về phía dưới, chỉ có 1 màu đen xâu thẳm. Hần đứng đó không biết bao lâu cho tới khi nghe có tiếng bước chân mới quay người lại thì thấy Kyo đang bước chỗ mình, hai mắt thì đỏ ngầu vì khóc, hần không bước tới mà chờ cho Kyo đi tới chỗ mình, hần muốn để cho Kyo tự bước đi trên đôi chân của mình. Chờ cho Kyo chỉ còn cách mình 1 bước thì Ken mới ôm nó vào lòng và cả hai cứ đứng im lặng như thế cho tới khi mặt trời đã lên rất cao, ánh nắng chiếu rọi mọi vật xung quanh, làm toả sáng một vùng hoa calla màu đỏ rực, làm cho nó có cảm giác như những ngọn lửa đang muốn đốt rụi tất cả mọi thứ.

- Anh ấy là một người tốt – khi đã hoàn toàn điều chỉnh được cảm xúc của mình thì nó mới lên tiếng, ánh mắt vẫn nhìn về phía xa xăm nào đó.

- Uhm – Ken cũng không muốn cãi với nó, hần không cần biết là Thiên Hạo tốt tới thế nào, nhưng chỉ cần nghĩ tới vì anh ta mà hần đã bao nhiêu lần gần như là đấu tranh với từ thần để kéo nó về thì hần không thể nào tha thứ cho anh ta, cho dù anh ta đã chết.

- Anh đừng trách anh ấy nữa có được không, anh ấy làm tất cả cũng chỉ là vì em mà thôi – nó quay người lại đối diện với hần mà nói như van xin, thật ra Thiên Hạo không đáng ghét như mọi người nghĩ, anh ta thật ra là một người rất tốt, ít ra thì cũng là với nó. Anh ta đã hy sinh rất nhiều vì nó, nó có lỗi với anh ta rất nhiều, cả đời này cũng sẽ không bao giờ trả hết.

- Uhm, chỉ cần em đừng rời xa anh nữa, thì em muốn thế nào cũng được – hần gật đầu nói với nó, đúng vậy, chỉ cần nó bên cạnh hần, thì nó muốn gì cũng được cho dù có phải tha thứ cho cái người mà hần mới nói là sẽ không bao giờ tha thứ được.

- Em yêu anh Ken à – Nó chỉ cần có thể liền nhóc chân lên mà đặt môi mình lên môi hần tạo thành một nụ hôn. Trong 1 buổi chiều mùa thu, người ta thấy có 1 đôi tình nhân nắm tay nhau rời khỏi ngọn đồi hoa calla đỏ rực bước lên xe trắng tiến tới sân bay để bắt đầu một cuộc sống mới đầy hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.